

IŞILCA

TUTKUNUN ESARETİ

BONA DEA

GELECEĞİ BAŞTAN YAZMAMIZ GEREK...

indigo

GELECEĞİ BAŞTAN YAZMAMIZ GEREK...

Ateş ve su gibiydiler...
Dünyanın geleceği, birbirlerinin kaderiydiler.
Fedakârlığın kelime anlamı, aşkın yansımasıydı ruhları.
İmkânsızlık umuda âşık oldu, umut ise fedakârlığın peşine düştü.
En eski zamanın kollarında karanlık diyarların ışığı Lucas, ruhunu buldu. Gecenin kızı Lssya, ışığa âşık oldu ve tutku esarete dönüştü.
Kehanetin gölgesinde amansız bir aşk...

₺39

ISBN 978-605-7611-26-0

9 786057 611260

www.indigokitap.com

indigo

/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

THG
0993883
PSD
0993883PSD

Tutkunun Esareti

Işılca

Baskı: Ekim 2017
ISBN: 978-605-7611-26-0
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Işılda Cemile Şenyüz
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Yıldız Kılıç
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 34191

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Tozkoparan Mah. General Ali Rıza Gürcan Cad. Metropol Center A
No: 31 İç Kapı No: 54 Güngören/ İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

IŞILCA

TUTKUNUN ESARETİ

BONA DEA

GELECEĞİ BAŞTAN YAZMAMIZ GEREK...

İNDİGO KİTAP

Her şey başlarken...

Tanrı evreni yarattığında gözdesi Tabiat Ana'yı huzura çağırdı ve ona evreni şekillendirmesi için emir verdi.

Tabiat Ana evrene ruhlar âleminden esinlenerek şekil verirken gezegenlerden biri olan dünyaya daha bir önem verdi. Dünya onun ruhunun yansıması gibi elle tutulur, gözle görülür hâle geldi. Doğa oluşumu tamamlandığında, ruhlar âlemi sakinleri dünyayı kıskanır oldu. Dünya eşsizdi ve yaradılış dengesi muhteşemdi.

Güneş ve ay kardeş olmuş, bir sen, bir ben diyerek ahenkle dans ediyordu. Yıldızlar, gece parıl parıl ışıldarken saygıyla sırasını gündüz ışığına bırakıyor, güneş ayla beraber dünyaya yârenlik ediyordu.

Mevsimler sevgiyle birbirlerini takipteydi. Baharı müjdeleyen çiçekler, sonbaharın ayazına yenilip kuruyup gidiyor ama hiç sızlanmıyor, umutla açacakları sıcak günleri bekliyorlardı. Rüzgâr yağmuru sevgili gibi kovalıyor, ıslık çalarak şarkılar söylüyordu.

Tabiat Ana yarattığı döngünün ahengine kapılmış, bütün zamanını dünyada geçirir olmuştu.

Gücenen ruhlardan birkaçı dünyaya gitti ve dünyevi düşlere kapılmış Tabiat Ana'ya özlemlerini ve serzenişlerini dile getirdi. Tabiat Ana çok üzüldü. Suçluluk dolu günler geçirmeye başladı. Tabii ruhlar âlemiyle, dünya arasında kaldı. Ne yardan geçebildi ne serden. İç savaşında ruhlar âleminin gönlünü alacak çareler ararken mutsuzdu.

Tanrı bunu fark edip onu huzuruna çağırdı. Mutsuzluğunu sordu. Tabiat Ana utana sıkıla derdini anlattı Tanrı'ya.

Tanrı "Neden birkaç ruhu yanına almıyorsun?" diye bir çözüm getirdi ilk.

Tabiat Ana saygıyla eğildi ve "Hangi ruhumu geride bırakabilirim? Bu geride kalanları gücendirmek olur." dedi çaresizce.

Tanrı, gözdesinin gönlünden geçeni anlamıştı. Dünyaya geçmek isteyen bütün ruhlara tek bir şartla izin verdi. Ölüm onları er geç bulacaktı.

Geriye kalan her şeyi Tabiat Ana'nın takdirine bıraktı. Gönüllü olarak dünyaya geçen varlıklar, Tanrı vergisi bir hediyeyle ete kemiğe büründüler. Tabiat Ana ete kemiğe bürünen ruhlara fiziksel hediyeler bahşetti. Hissetmek, dokunmak, nefes almak, yemek yemek, üzülmek, gülmek...

Zamanla ete kemiğe bürünen varlıklar ruhani yanlarını hiçe saydı. Elle tutulur, gözle görülür yaşama kavuşmanın mutluluğunu unutup, dünyevi zevklere tutundular. Zaman meftunu olmadan yaşamaya alışmış ruhlar, ölmeyecek gibi yaşayıp hırslarında kayboldular. Cennetin yansıması dünya yavaş yavaş cehenneme döndü. Böylelikle denge bozuldu.

Açgözlü insanoğlu Tabiat Ana'nın hayvanlarını zevk uğruna avlamaya başladı. Hayvanlar karşılık verip kendilerini savundu. Akan kan vampirlerin kanla tanışmasını sağladı. Vampirler insanoğlunun kanının tadına bakıp kan tutkusuyla kendilerini kaybetti. Kurt adamlar insanoğlunun zekâsına kanıp kendilerini onlardan üstün gören vampirlere karşı savaş açtılar. Cadılar hiçbir ırkla müttefik değilmiş gibi görünürken gizliden gizliye kurt adamlara yardım etmeye başladı. Amaçları önce vampirleri, sonra bütün ırkları dünya üzerinden silmekti.

Irkların üstünlük hevesi zamanla dünyayı bir kaosa sürükledi. Huzurun yerini savaşlar aldı. Şimdiye kadar olanlara seyirci kalan Tabiat Ana cadıların onun ruhundaki enerjiyi izinsiz kullanmasıyla ruhlar âlemine kapandı. Ne Tanrı'ya gidecek yüzü vardı ne de çocuklarına kıyacak öfkesi. Âdeta bu kendine verdiği bir cezaydı.

Tanrı, gözdesi Tabiat Ana'nın bu hâline kayıtsız kalamadı. Bütün ırkları yok etmek üzereyken Tabiat Ana, Tanrı'ya yapmaması için yalvardı.

Tanrı yine onu kıramadı. Irkları doğal afetlerle sınadı. Doğal afetler hayvanların neslinin çoğunu tüketirken bütün ırkların nüfusları azaldı. Yine de kimse ders almadı. Irklar birbirlerinin kanını dökmeye devam etti. Tabiat Ana ölen çocuklarına üzülüp hastalandığında telaşa kapılan ruhlar âlemi sakinleri ırkları uyarmak için dünyaya indi.

Cadılar bunu fırsat bilip kalleş bir plan hazırladı. Onları uyarmaya gelen ışığın perilerini tuzak sanan vampirler onların kanını içerken, kurt adamlar onlarla konuşmaya gelen gecenin perilerini öldürmekle meşguldü. Işığın perileri ve gece perileri ölürken, cadılar gece perilerinin ve ışık perilerinin güçlerini çaldıklarında amaçlarına ulaşmışlardı.

Tabii Tanrı'nın gazabıyla karşılaşmak üzere olduklarının farkına varamadılar. Bir kere daha hüsrana uğrayan Tabiat Ana çocukları için Tanrı'dan af diledi ve cezalarını kendi verdi...

Hayvanlardan düşünme yetilerini alıp, onları iç dünyalarına hapsetti. Yaşamları canlı kalmak, avlanmak ve üremek döngüsünde kaldı. Ölüm onları er geç bulacaktı.

Tabiat Ana ışığın perilerini katleden vampirleri, karanlığa mahkûm etti. Güneşi çok seven vampirlere en büyük ceza buydu, fakat Tabiat Ana bununla da yetinmedi. Vampirlerin üreme

yetilerini ellerinden aldı. Üreme yetilerini kaybetmeleri onları kendi iç dünyalarında birbirlerine kenetledi. Her gün doğumu onların gecesi oldu. Kan tutkuları onları esir aldı. İnsanların onları unutması işlerine geldi ve gizliliklerini korumak temel esasları oldu.

Ecelsizlik mahkûmiyetleri oldu.

Kendini bütün ırklardan üstün gören kurt adamlar, gecenin perilerine ağlayan aya hapsoldu. Bundan böyle her ay döngüsünde acıyla yüzleşmek zorunda kalacaklardı. Kurt adamlar ölen gece perilerinin yerini alıp, ayın çocukları adıyla anılır oldular. O devirde çoğu ırklarını reddedip ruhlar âlemine döndüler ki bu onların neden dünyada elle sayılabilecek kadar az kaldıkları sorusunun cevabını vermekteydi. Dünyada kalmayı tercih eden kurt adamlar kibirli yapıları yüzünden Tabiat Ana'ya küskün yaşadılar. Geriye kalanların kini hiç bitmedi. İnsanlar ve vampirlerden nefret etmekten hiç vazgeçmediler. Onlara dokunulmadığı sürece balta girmemiş ormanlarda yaşamaya özen gösterip doğayla iç içe kaldılar.

Cadılar Tabiat Ana'nın gazabından en ağır şekilde nasibini alan ırk oldu. Bile isteye kurdukları hain planların karşılığı olarak Tanrı tarafından lanetlenip cehennemin en dibine gönderildiler. Tabiat Ana dünyadaki dengeyi korumak adına cadılardan sadece bir aileyi dünyada bıraktı, ruhlar âleminin girişleri yasaklandı. Onlar için kural tek ve basitti: İyiliğin yolundan ayrılmamak.

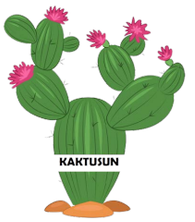
Bütün ırklar başlarına geleni kabullenip cezalarını çekti. İnsanlar, güçsüzlüklerini vampir ve kurt adamları yok sayarak örttü. Vampirler, kurt adamlar ve doğaüstü yaratıklar birer rivayet hâline geldi.

Ve asırlar geçti...

Bir grup insanoğlu, esrarengiz ölümleri araştırıp vampirlerin varlığını gün yüzüne çıkardı. Zamanla kendilerini vampir avcılığına adayan bu insanlar Venator adını verdikleri avcı toplumunu

oluşturdular. Bu topluluk zamanla bütün doğaüstü yaratıkları avlar hâle geldi. İyi, kötü, haklı, haksız demeden öldürüyorlardı. Tabiat Ana tam her şey duruldu dediği anda tekrar başlayan bu katliama seyirci kalmadı. Geçmişini unutan Venatorlara bir ceza daha verdi.

Venatorlar ulvi gördükleri bu yolda haksız duruma düşerlerse Bona Dea ırk gözetmeksizin haklı tarafa verilecekti.

İz bırakmadan...

Yaşadığı hiçbir yerin Lucas'ın nazarında bir özelliği yoktu. Asırlar geçmiş dünyevi bütün zevkleri tatmış, ruhani her acının üstesinden gelmişti. Her şeyi ardında bıraktığından beri dünya daha yaşanılır olmuştu. Çok uzun zamandır ne ruhlar âlemi, ne atalarının ırkı onun için bir şey ifade etmiyordu. Ona eşsiz özellikler bahşetse bile ruhani tarafını görmezden geliyordu. İşin aslı insan olmadığını hatırlatacak her şeyden uzak duruyordu. Bu yüzden sevdiklerinden uzak bile olsa iyi olduklarını bilmek ona yetiyordu.

Yanında sadece Adrian vardı, çekilmez ölümsüzlüğünü çekilebilir kılıyordu.

İnsani yönlerini hiç kaybetmeyen Adrian, beraber yaşadıkları yıllar boyunca bunu ona da aşılamıştı belki. Lucas ona minnettardı. Ona iyi hissettiriyordu. O olmasa son asırlarını nasıl geçirirdi hiçbir fikri yoktu. Lucas belki bu yüzden, belki de içinden geldiği için ona efendisi gibi davranmıyordu. Adrian bazen onunla alay edebiliyor, bazen arkasını dönüp gidebiliyordu. Bunu hiç sorun etmeyen Lucas ona hareketleriyle teşekkür ediyordu. Ona yeni bir hayat sunmuş, karısı, çocukları hatta torunları için elinden geleni yapmıştı.

Lucas, Beyrut'un arka sokaklarından birinde oturduğu yöresel kahvede sağına soluna baktı. Elinde tuttuğu viski dolu kahve bardığını kafasına dikip "Burayı özlemeyeceğim." dedi sırıtarak.

"Size katılıyorum efendim." dedi Adrian.

Lucas sırıtarak Adrian'a "Bu kez nerede yaşamak istersin? Hadi seç bir yer! Madem bana katılıyorsun." dedi.

Adrian taş gibi duruşuyla tepkisiz kalarak "Sizin ne tarz bir yaşam istediğinizi öğrenebilirsem seçenekleri sıralamam daha kolay olur efendim." dedi.

Lucas sırıtarak "Burada çok hızlı bir hayat yaşadığımıza göre bunu senin cevaplaman daha doğru olur." dedi muzip bir şekilde.

Adrian'ın gülsem mi gülmesem mi diye can çekişen yüz kasları yine onun nemrut tarafına yenildi ve gülemedi. "Bu bir serzeniş mi efendim?" diye sordu.

Lucas "Hadi ama arkamızdan senin için pek çok hanımefendinin gözyaşı dökeceğini söyleyebilirim." dediğinde kahkahalarla gülüyordu.

Adrian "Sizin mertebenize ulaşamayacağımı biliyorum efendim." diyerek onu savuşturdu. Lucas iyice keyiflenmişti. "Daha yalnız, daha sakin bir hayat bize iyi gelebilir. Ormanın içinde bir yaşam. Ne dersin?"

Adrian tepkisiz yüzüyle istemediğini belirtirken "Umarım bu sefer mağarada yaşamamızı önermeyeceksiniz." dedi ama her şeye hazırlıklı olduğunu hissettirdi.

"Ben bunu niye düşünemedim!" diye kahkahalarına bir yenisini ekleyen Lucas "Şu senin hep yapmak istediğin ağaç evi uygun bir yere kurmalısın bence." dedi istekle.

Adrian'ın felç olmuş gibi tepkisiz duran yüzünde anlık da olsa bir keder gördü ama bir şey demedi.

Adrian "Siz nasıl isterseniz. Ağaç ev fikrini sevdim efendim." dedi konuyu açmak istemediğini belli ederek.

"Peki ağaç evi nereye kurabiliriz?" diye sordu Lucas.

"Sizin için uygun olursa eve dönmek istiyorum efendim. Oraya kurmak bana keyif verecek." diyen asırlardır vatanına ayak basmayan Adrian'dı.

Lucas "Emin misin?" diye sorduğunda Adrian onu cevapsız bıraktı. Bu emin olduğuna dair bir cevaptı.

Lucas "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

"Efendim size uygun olursa ağaç evi tek başıma kurmak istiyorum. Bana bir hafta vermeniz yeterli." dedi.

"Bir hafta mı?" diye tereddütle sordu Lucas.

"Çok mu? Tamam, dört gün." dedi Adrian.

"Bu vakit biraz az değil mi? Oraya gidince sana yardım edecek insan bulmak, malzemeleri almak gibi bir sürü vakit kaybettirecek iş olabilir."

"Ben bir oduncuyum unuttunuz mu? Hem yıllar içinde merakıma yenilip inşaat hakkında bayağı bir bilgi sahibi oldum efendim. Bu arada evin yanına bir ahır eklememde bir mahsur var mı?"

"Birkaç at olması hoşuma giderdi. Ahır iyi bir fikir. O zaman buradaki işleri ben hâllederim. Sen bir an önce yola çık."

2016 Hollanda

O gece yola çıkan Adrian birkaç gün gecikmeyle bitirdiği hayalindeki evin önünde Lucas'ın yanında duruyordu. Lucas, bahçe kapısında durmuş hayranlık duyduğu yapıya bakıyordu. Bu sanat eserine ağaç ev demek haksızlık olurdu.

Lucas "Kont Dracula bizi çok kıskanacak. Onu davet etmeliyiz." dedi iki katlı şato çakması kütükten eve bakarken.

Adrian "Onun bir film kahramanı olduğunu sanıyordum. Gerçekten Kont Dracula diye biri var mı?" diye sordu.

"Tabii ki var. Kazıklı Voyvodo'yu duymadığını söyleme bana. Dracula yaptıklarından pişman bir hâlde, gökyüzüne yakın dağların en tepesinde yani şatosunda, insanlardan uzak yarasalarıyla oturmuş öylece kuruyup gitmeyi diliyor." dedi Lucas sırıtarak.

Adrian, Lucas gerçeği mi söyledi yoksa alay mı etti sorgulamadı. "Sanırım evi beğenmediniz?" dediği anda göz göze geldiler.

Lucas, Adrian'da hissettiği huzursuzluğun sebebini doğrulamak istercesine anlık olarak aklına girdi.

Adrian'ın hissettiği özlemin tarifi yoktu. Duyduğu özlemden acı çekiyor, acısının yanında gün yüzüne çıkmak için çırpınan bir öfkesi vardı. Kadere boyun eğmek zorunda bırakılan bir adamın acısı... Acaba buraya gelmekte hata mı etmişlerdi? Bunu düşünmek Lucas'ın hoşuna gitmedi. Cevabını ona yine zaman gösterecekti. Yine de Adrian'a bir şey sormadı. Ailesine duyduğu özlemin acısını konuşmaya gerek yoktu. Adrian bu özlemle yaşamaya devam ediyordu.

"Harika olmuş Adrian, hatta muhteşem. Verona olsaydı sana hemen birkaç tane sipariş verirdi."

"Tanrı beni korusun!" dedi Adrian.

"Burada aniden belirmemiş olmamız kasabayı rahatsız etmeyecek mi?"

"Onu çözdüm efendim. Malzeme aldığım marketteki kasiyer kıza, arazinin bana ailemden kaldığını. Kardeşimin yani sizin mimar olduğunuzu, bu evin yenir bir projenin eseri olduğunu söyledim."

"Neden kasiyer?"

"Kız kasabanın ayaklı gazetesi. Herkesi tanıyor." dediğinde Lucas kahkaha atıyordu.

"Bu kadar açıklama neden?" diye sordu Lucas.

Adrian "Aniden bu ev nasıl belirdi sorusuna bir cevap lazımdı."

"Adrian dürüst ol kaç günde bitirdin?" diye sordu Lucas.

"Gündüzleri çalışamadım. Üç gece efendim." dedi.

Lucas'ın daha fazla soru sormasına gerek yoktu. Adrian'ı ormanın derinliklerinde koca koca ağaçları kürdan kırar gibi devirdiğini

bilecek kadar iyi tanıyordu. Kimseden yardım almadan her bir vidasını kendi çaktığı yüzünden belliydi. Çünkü bu ev Adrian'ın yüzyıllar önce karısı ve çocuklarıyla yaşamayı hayal ettiği çiftliğin bir yansımasıydı.

İnsan ıstırap içinde dilsizleşir...

2019 Hollanda

Lucas her sabah olduğu gibi iki saatlik sabah koşusunu tamamlamış, ormanın kıyısına park ettiği kamyonetine doğru ilerlerken etrafı inceliyordu. Güneş, gözlükleri olmasına rağmen onu rahatsız etmeyi başarabiliyordu. Orman sessiz, toprak dingin yasta gibiydi. Bugün farklıydı. Tuhaf bir gerginlik seziyordu. Önceki günlerin aksine ona eşlik eden orman perilerinin neşeli cıvıltıları eksikti. Ne onunla yarışan geyikler, ne kendilerini ona göstermek isteyen tavşanlar piyasada yoktu. Sesli olarak "Sanırım benden bıktınız." diyerek gülümsedi ve kamyonetine bindi. Terden sırılsıklam olmuş tişörtünü üzerinden çıkardı. Yan koltukta duran havlusuyla bedenini kurulayıp yedek tişörtünü giydi.

Koşmasa ne olacaktı? Yaşlanınca damarları mı tıkanacaktı? Hayır. Terlemese ne olacaktı? Bedeninde biriken toksinleri mi atamayacaktı? Bedeninde toksin yoktu ki. Tişörtünü değişmese ne olacaktı? Hasta mı olacaktı? Karın bölgesinde yağ bağlayıp, kalp krizimi geçirecekti? Tabii ki hayır. Ama bunların hepsi insan gibi yaşamasını sağlıyordu. Kendini iyi hissediyordu. Hepsi buydu.

Kamyoneti çalıştırıp Adrian'ın eline tutuşturduğu alışveriş listesindeki erzakları almak için kasabaya indi. Marketin karşısına park

ettiği aracının arka koltuğuna uzandı ve alışveriş listesini aldı. Listeye bakması hafızasına kaydetmesine yeterli oldu. Kamyonetten inerken yine kendi kendine konuşuyordu.

"Kaç kişi yaşıyoruz biz? Bu kadar çok şeyi her hafta ne yapıyor bu adam? Evli gibi olduk. Buna bir çare bulmam gerek. Hem ben ton balığı sevmem ki iki koli yazmış." diye söylenirken caddenin karşısındaki markete doğru yürüyordu.

O sırada kilisenin önünde duran iki kişi dikkatini çekti. Peder ve kasabanın valisi Nell. Lucas, politika ile ilgili hiçbir şeyi sevmediği gibi valiyi çok sempatik bulmuyordu. Peder neşeli, iyiliksever yapısıyla takdirini kazanmıştı. Ara ara onu ziyaret ederdi. Bugün ise peder karşısında duran vali Nell'i kederle dinliyordu. Vali Nell, Peder'e ne söylüyorsa onu çok tedirgin ettiği belliydi. Lucas gücünü canlılar üzerinde kullanmayı onların kişilik haklarına saldırı olarak görürdü ama kullandığı oluyordu tabii. Yine merakına yenildi. İstemsizce gözlerini kapadı ve onlara yoğunlaştı.

"Halkı uyarmalıyız." diyordu Peder.

"Boşuna insanları huzursuz etmeye gerek yok. Ne olduğunu bilmiyoruz. Şimdilik hayvan saldırısı diyeceğim."

"Sayın Vali insanları uyarmazsak nasıl önlem almalarını isteyeceğiz?"

"Sizden ricam pazar günü vaaz sonrası insanlara çok belli etmeden dikkatli olmalarını söylemeniz. Şu an ekipler cesetleri kaldırıyor."

"Nerede olmuş?"

Vali "Kırk dokuzuncu caddeyi şehre bağlayan yan yolda." dediğinde Lucas onları dinlemeyi bıraktı.

Gözlerini bir kere daha kapattı. Açtığında ruhu cesetlerin yanındaydı. Polis yan yolu kapatmış, henüz cesetleri kaldırmamışlardı.

Cesetler bir bezle örtülüydü. Lucas kolunu yukarı doğru hızla kaldırdı ve "Rüzgâr!" dediğinde cesetlerin üzerine örtülmüş bezler uçup gitti. Yerde yatan iki kişi yabancıydı fakat diğer kadını tanıyordu. Sinirle dişlerini sıkmış, içindeki canavarı sakinleştirmeye çalışıyordu. Oysa bunun gibi birçok insan cesedi görmüştü, bu da onlardan biriydi. Kadın da diğer cesetler gibi uyuyan bir bebeğin mutluluğuna sahip yüz ifadesiyle otoban kenarında yatıyordu. Bedeni sanki bir pipet yardımıyla kanı tükenene kadar emilmiş gibiydi. Sinirle gözlerini açtı ve bedenine geri döndü.

Marketin önündeydi. Elleri yumruk olmuş, başı zonklamaya başlamıştı. Kızgınlığına yenilip özündeki varlığa dönüşmemek adına sakinleşmeliydi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve markete girdi. Sakinleşemiyordu. Aslında sakinleşmek istemiyordu. Ruhunun derinliklerinden gelen bütün güçlerini kullanmak, kendiyle birlikte her şeyi yakıp yok etmek şu an için onu rahatlatacak tek şeydi ama yapamazdı. İnsanları ve lanet olsun ki diğer ırkları seviyordu. Her ırktan sevdikleri vardı. Binlerce yıldır kontrol altına aldığı öfkesini bir kere daha dizginledi. Markette dolanıp Adrian'ın istediklerini aldı.

Kasaya geldiğinde gerçek bir kere daha yüzüne hüzünle vurdu. Çok değil güneşin ilk ışıkları kendini göstermeden az önce kana susamış bir vampire kurban giden Pamela'nın kızı Mari karşısında duruyordu.

Kasada duran Mari yine ona her zamanki boş vermişliğiyle gülümsedi ve "Selam Lucas her zamanki gibi ışık saçıyorsun." dedi ağzındaki çikleti şişirip patlatarak.

Lucas sinirle gülümserken içinden *Tanrım neyin cezası bu?* diye kendi kendine söylendi. "Selam Mari bugün nasılsın bakalım?" diye sordu.

"Dün, önceki gün gibi aynıydı. Bugün yine aynı. Değişen bir şey yok." diye ona göz kırptı.

Lucas duymamış gibi "Lütfen kapının önüne koyduklarımı hesaplayıp kamyonete yüklenmesini sağlayabilir misin?" diye sordu.

"Tabii." dedi dudaklarını büzüp parmağını ağzına soktu. Parmağını ağzındaki ciklete dolarken tek beklentisi günü iyi geçirmek isteyen amaçsız bir kadın olduğunu anlatıyordu. Lucas Mari'ye kızamıyordu. Genç kızın aşırı libido barındıran ruhu Lucas'a çekiliyordu ki genç adam bunun yaydığı kokudan olduğunu bilecek kadar yaşamıştı.

Çekilen saçma sapan vampir filmlerinin tek gerçeği yansıtan tarafı buydu aslında. Vampirlerin kurbanları kendilerini onların ellerine isteyerek teslim ederlerdi. Sinirle gülümsedi ve elindekileri kasaya bıraktı.

Genç kızın düşüncelerini okumasına gerek yoktu. Mari'nin annesinin ölüm haberini daha almamış olduğu belliydi. Bayan Pamela'yı düşününce içi yine kederle doldu. Kadın kızını tek başına büyütmüş, iki yıl önce emekli olduğu hâlde kasabanın hastanesinde çalışmaya devam ediyordu. Kızı adına hayalleri vardı. Gerçekleştirmeden ölmek istemediğini birkaç kere dile getirmiş, Lucas kulak misafiri olmuştu. Ne dramdı ki şimdi otoyol kenarında Vampir saldırısıyla öldürülmüştü. Bu Lucas gibi biri için adaletsizliğin ta kendisiydi. Lucas Bayan Pamela'ya kendini borçlu hissetti ve aklından geçeni yaptı.

Genellikle kimsenin hayatına müdahale edip kaderini değiştirmezdi ama içinden *'Bu defa toleranslı olabilirim.'* diye geçirdi. Gözlerini kapattığında dileğini aklında kelimelere döktü. İç sesi emrivaki, bir o kadar arzuluydu. Soluduğu derin nefesle kızı aklından geçirmesi yeterli oldu. *'Mari annenin istediği gibi okuluna geri dön. İyi bir*

gelecek için mücadele et. Sana yardımcı olması için annenin ruhundan güç al!' diye geçirdi.

Lucas'ın dilinden dökülen kelimeler Bayan Pamela'ya zamansız ölümü için olan özrüydü. Lucas Mari'nin kaderini yönlendirmiş, Bayan Pamela'nın kızı için isteğini yerine getirmişti. Mari okuyacak iyi bir hayat sahibi olacaktı.

Gözlerini açmadan hemen önce içinden *'Cennette rahat uyu Bayan Pamela!'* diye geçirdi. Gözlerini açtığında Mari elinde Lucas'ın aldığı peynir paketi ile donmuş şekilde ona bakıyordu. Lucas "Ne kadar tuttu?" diye sordu hiçbir şey olmamış gibi.

Mari ruhu çekilmiş gibi "Kartınızdan ödemeyi aldım Bay Lucas. Bu arada kapıda duran malzemeler arabanıza yüklendi." dediğinde bir rüyadan uyanmış gibi bir hâli vardı.

Lucas poşetleri alıp "Teşekkürler Mari!" dedi ve kapıya doğru döndü. O sırada market kapısından iki polisin içeri girdiğini gördü. Lucas Mari'ye annesinin ölümü hakkında bilgi vereceklerini anlamış, daha fazla bu drama seyirci kalamayacağını biliyordu. Pişmanlıktı yüreğindeki. Çok geç kalmıştı. Çok değil yürüyüşe bir saat öncesinde çıkmış olsa Pamela'nın bir şansı olabilirdi. Yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Kamyonetine binip ana yola çıktığında Mari'nin iyi bir hayatı olacağını düşündükçe içi rahatlamıştı. Tabii beklenilen gecikmedi. Bir insan kaderine müdahale etmişti ve konsey buna tepki verecekti. Başına saplanan ani acıyla arabanın kontrolünü kaybetti. Kulaklarını sağır eden tiz bir sesin acısıyla kıvrandı. Görme yetisi acının getirisiyle kayboldu. Beyninde yankılanan Monica'nın sesi ruhuna çökmüşçesine hayat buldu. *"Böyle mi vicdanın rahatlayacak! İnsanların kaderini değiştiremezsin Lucas! Haddini aşma!"* dedi ve acı onu ele geçirirken sonsuzlukta yitip gitti. Bu bir ihtardı. Ölümsüz, öldürülemez olabilirdi ama konsey ona binlerce yıl acı çektirebilirdi.

Tutkunun Esareti

Acı biraz olsun hafiflediğinde yanaklarında hissettiği serinliği eliyle sildi. Gözlerinden akan saf kandı. Kamyoneti yolun üzerinde yan durmuştu. Koltukta duran tişörtüne uzanıp aldı ve yüzünü sildi. Giydiği tişört gözlerinden akan kanlı yaşla yıkanmış gibiydi. Başındaki acıdan bir süre kurtulamayacağını biliyordu. Odaklanmaya ve beynini boşaltmaya çalıştı. Gözlerini kapatıp istekli bir tonla "Acı bedenimi terk et!" diye emir verse de acı bir süre onunla olacaktı.

Arabayı çalıştırıp gözlerinden akmakta olan kanlı gözyaşlarını birkaç kere daha sildi. Zihni boşaldıkça öfkesi artıyordu. Konseyin duyacağını bile bile "O kadın aşağılık bir vampir yüzünden öldü! İstediğim zaman istediğimi yaparım! Bana karışmayı bırak seni ucube!" diye avaz avaz bağırdı. Gerçi bağırmasına gerek yoktu. Aklından geçirmesi yeterliydi de Lucas bağırmayı seviyordu. İsyanına cevap gecikmedi.

Monica'nın ses tonundan onun zevk aldığını hissedebiliyordu. *"İsteyen istediğini yapacaksa..."* diye kükredi beyninde yankılanan Veronica'nın sesi. Ve... Bir iki saniye sonra Monica devam etti *"Kadını ve diğer iki kişiyi öldüren Adrian'a cezasını konsey verecek!"* dedi ve sustu. Lucas Adrian'ın ismini duyduğuna inanamadı. O daha bunu çözümlemeden başına saplanan ikinci bir acıyla kıvrandı. Adrian böyle bir şey yapmazdı. Yapamazdı. Sesi zoraki çıkıyor ama konuşmaktan vazgeçmiyordu.

"Hanginiz buna cesaret edecek çok merak ediyorum. Kim Adrian'ı benden alacak o anı heyecanla bekliyorum! Hadi gelin ve gücünüz yeterse onu benden alın!" derken acı dolu bir zevkle kahkaha attı. Veronica susmuş gibiydi. Lucas "Cevap yok mu Sayın Konsey ucubesi!" derken Monica'yı kışkırttığının farkındaydı. Acının katbekat fazlasının onu bulması gecikmedi. Acı ruhuyla bedenini yok edercesine yayılırken Monica'nın sesi bir kez daha duyuldu.

Işılca

"Irkına yüz çevirmen ne acı! Tabii bu hareketlerini kontrolsüz bırakacağımız anlamını taşımıyor." dedi Lucas'ın beyninde yankılanan tiz ses.

Lucas "Seni ucube! Beynimden dışarı çık! Babamın da kuralların da canı cehenneme!" diye kalan tüm gücüyle bağırmıştı. Ağaca vurmuş kamyonetin içinden son kalan gücüyle kendini dışarı attı. Acıdan ayakta duramamış, dizlerinin üzerine çökmüş, çok geçmeden de kendinden geçmişti.

Lucas kendine geldiğinde çimler ona yastık olmuş gibiydi. Toprak sanki onu sarıp sarmalamış, korumuştu. Bunu hissetti. Ne zamandır orman yolunun kenarında yattığını bilmiyordu. Toprağa ellerini dayayıp güç aldı. Dizlerinin üzerinde doğruldu. Yüzünü hızlanmış yağmura verip ormanın kokusunu içine çekti. Yüzünde kurumuş kendi kanı yağmurla birlikte süzülürken hüznünü hisseden yağmur perileri etrafında toplanmış, endişeli hâlleri elle tutulur cinstendi. Onun uyandığını gören periler önünde eğilip "Ruhun oğlu iyi mi?" diyerek saygılarını sundular. Lucas zorla da olsa "İyiyim..." diyebildi. Küçük orman perilerinden biri çekinik tavırlarla öne doğru fırladı. Doğası gereği yerinde duramıyor oradan oraya zıplayıp duruyordu.

"Ruhun oğlu burada mutsuz." dedi ve omzuna zıplayıp yüzüne dokunarak ruhuna yağmurun mutluluğunu vermeye çalıştı.

Lucas tam bir beyefendi gibi "Teşekkür ederim güzellik." dedi tebessümle.

"Ruhun oğlu buradan gitmeli!" dedi peri.

"Haklısın. Adrian için gitmeliyiz. Burası ona iyi gelmedi. Hata ettim. Onun için en iyisi bu." dedi ve başındaki acıyla inledi.

Peri aynı neşe ve mutlulukla omzundan zıplayarak Lucas'ın avucuna kondu ve "Peki senin için ne iyi ruhun oğlu?" diye sordu.

Lucas "Sen biliyorsan dinlemeye hazırım." diyerek gülümsedi ve serçe parmağının ucuyla perinin yanağını okşadı.

Yağmur yavaşlamış parmak boyundaki perinin saydam görüntüsü silikleşmeye yüz tutmuştu. Lucas "Size yardım edebilirim." diyerek çıkmaya yüz tutmuş güneşe doğru elini kaldırdı. Açık tuttuğu elini yumruk hâline getirip kapattığında kulakları rahatsız eden gök gürültüsü duyuldu ve ardından yağmur hızını arttırdı. Periler neşe ile oradan oraya zıplarken hepsi ona teşekkür ediyordu. Lucas on dakika önce yaşadığı her şeyi unuturcasına o güzel gülüşünü onlara bahşetti. Peri sürüsü hoplaya zıplaya gökyüzüne oradan ormana doğru uçuşurken Lucas ceset misali yerden kalktı ve kamyonetine bindi. Bir kere daha konseye yenilmiş hissetse de yenildiği tek kişinin babası olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Çaresiz asalaklar sürüsü! Sizi..." diye bağırsa da devamını getirmedi. Aptallığın lüzumu yoktu. Bugün yeteri kadar acı çekmişti. Monica'nın ona acı vermek için heyecanla fırsat kolladığını biliyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktı. Konseyi bugünlük aklından silecek ama yaptıklarını unutmayacaktı. Biliyordu ki babası konseyin içinde yer aldığı sürece yaptırımlar devam edecekti. Babası bu saçma yaptırımlar için konseyi kullanıyordu. Bu aslında babasının ona verdiği cezaydı. Onun umurunda mıydı? Hayır. Bu düşünce biraz olsun onun keyfini yerine getirdi ve evin yolunu tuttu.

Evin önüne geldiğinde başka bir gerçekle yüzleşiyordu. Hazmetmek için hareketlerini ağırdan aldı. Bir insanın yavaşlığında hareket etmeye yüzyıllardır alışmış olan Lucas şu an kaplumbağa yavaşlığındaydı. Kasabadan aldığı bütün malzemeleri eve taşıdı. Bununla yetinmeyip yerlerine yerleştirdi ama bu aklını boşaltmadı. Gariptir ki Adrian ortalarda yoktu. Ortalarda olmaması

Lucas'ın işine geldi. Odasına girer girmez üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu. Sıcak suyun altına girip başındaki zonklamanın geçmesini diledi. Uzun bir süre banyoda kaldı. Olacakları ertelediğini kendine itiraf edemiyordu.

Banyonun duş kısmından çıkıp havlusuna uzanmadı bile. Suyu kapatmak için insani davranışı yerine getirme ihtiyacı duymadı. O duştan çıktığında musluk kendiliğinden kapandı. Kendini kandırmasına gerek yoktu. Ne yaparsa yapsın ona insanlığı yaşatmayacaktılar. Banyo dar geldi öfkesine. Hızla çıktı banyodan. Deli gibi dolanıp durduğu ahşap odanın köşesinde duran boy aynasında gördüğü yalancı aksi gördü. Önüne geçip kendini seyretti. Âdem çıplaklığındaydı ama acınasıydı.

"Ne kadar insana benziyorsun..." dedi kendini aşağılarcasına. Tabii kan çanağı olmuş gözleri için bunu söyleyemezdi. Saçlarından damlayan sular, kaslarla donatılmış kusursuz bedenine akıyordu. Mavisi yok olmuş gözlerinden kan sızıyor, gözleri iğne iğne batıyordu. Lucas aynanın önünden bir hışımla ayrılarak tekrar banyoya girdi ve soğuk suyu bir kere daha yüzüne çarptı. Derin derin nefesler alıp öfkesini yenmeye çalıştı.

Aklında bir tek Adrian vardı ve onu düşündükçe hareketleri daha bir ağırlaşıyordu. Saatler olmuştu eve gireli. Hırsla giyinmeye başladı. Giyindiği sırada odanın anlamsız bir mutlulukla dolduğunu hissetti. Huzur sanki ruhlar âleminden inen bir ışık süzmesi gibi etrafında dönüp kayboldu. Lucas gözlerini kapattı ve "Pamela..." dedi. Pamela'nın ruhu fısıltı hâlinde "Teşekkürler ruhun oğlu." diyen melodik sesi boşlukta geldiği gibi yok oldu. Lucas onu saran huzurun içinde yitip gitmeyi istedi. Bu huzuru kaybetmemek için her şeyi yapabilirdi oysa. Huzur ondan uzaklaşırken kadının zamansız ölümünün öfkesi benliğini kapladı.

Gerçeklerden kaçamazdı. Kasabada ölen üç kişinin katilinin Adrian olduğunu adı gibi biliyordu. Her vampirin kendine has kokusu kurbanın üzerinde kalırdı ki konsey kokuyu takip edip vampirin kimliğine ulaşırdı. Kalbi acıyla sızlarken ayakları çoktan Adrian'ın olduğu yere bilinçsizce yönlendi. Hâlâ aklı inanmakta güçlük çekiyordu. Birlikte geçirdikleri iki yüz yılın sonunda Lucas onun kan tutkusunu yok ettiğini sanmış ama yanılmıştı. Adrian bağımlısı olduğu kan tutkusu için üç masumun canına kıymıştı. Lucas "Bunun hesabını vereceksin dostum!" dese bile buna cesareti yoktu biliyordu.

Damarımda akan kandı kederim...

Adrian pencerenin önünde şiddetle yağan yağmurun bulutlarla sakladığı güneşe bakıyordu. Yağmur bittiğinde güneş doğacaktı. Bu kaçınılmazdı. Güneş doğduğunda kendini ondan saklamak için gerekeni yapacak, bedenini ruhuna inat karanlıklara gizleyecekti.

Yaz aylarını seviyordu oysa. Kırlarda güneşin altında koşmayı deli gibi özlemişti. Tıpkı karısı Nadia gibiydi güneş. Kaç yıl olmuştu güneşe doya doya bakmayalı? Neredeyse yüz yıldan çok yıl geçmişti Nadia'sız. Peki, kaç yıl olmuştu benliğindeki kan tutkusunu inkâr edeli? Kendini terbiye ettiğini sanmış, yanılmıştı.

"Yanılmışım..." diyebildi ağlamak üzere olan bir çocuk gibi.

İç savaşında ölmeyi dilerken bulunduğu oda kapısının açılmadan tuzla buz olduğunu görmeye fırsatı olmadı. Ayakları yerden kesilirken bedeni kapının önünde duran Lucas'a doğru çekildi. Koca cüssesinin fırtınada savrulan yapraktan farkı yoktu. Lucas, ona doğru havada süzülen iri bedeni tek eliyle boğazından yakaladı. Adrian suçunu biliyor, bu anı bekliyordu. Lucas tek eliyle boğazını sıkıyor, kafasını gövdesinden ayırmamak için kendini zor tutuyordu. Sesi olacakların gidişatını anlatır gibiydi.

"Bana seni hayatta bırakmam için tek bir neden söyle!" diye dağları titreten sesiyle gürledi Lucas. Sesi Adrian'ın damarlarında akan

kanı bile titretecek kadar kudretliydi. Az önce kan damlayan gözleri gecenin siyahına bürünmüştü. İnsanlığı can çekişircesine içindeki canavara yenilmemek için bir sebep arıyordu.

Adrian "Ben sizinle iki yüz yılı paylaştım. Çok yazık, gözünüzde değerim sadece tek bir neden mi?" diye kısık kısık kasten kurduğu cümlesini zorla bitirdi. Lucas bu yaşadığı iğrenç yaşamdan onu kurtaracak tek kişiydi. Şansı yaver giderse ölünce Nadia'yı görebilecek, kirlenmiş ruhu biraz olsun huzura kavuşacaktı. Beklediği gibi oldu Lucas çileden çıktı ve "Yanlış cevap!" diye kükrediğinde odanın camları patlayarak infilak etti.

Adrian kesik kesik nefes alıyor artık kurtulmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Zaten kurtulmak istemiyordu. Yerden kesilmiş ayakları nefesi kesildikçe istemsizce sallanmaya başladı. Lucas'ın elinde bir kukladan farksızdı.

Evin koca koca kütükleri çatırdamaya başlamış, harçları toz olmuş dökülüyordu. Biraz sonra Adrian ölürken ev başlarına yıkılacaktı.

Lucas ne ummuş ne bulmuş, Adrian'ın kurduğu küstah cümleyle içindeki canavara yenilmişti. Cildi kararmaya başlamış, elmacık kemikleri âdeta kaşlarıyla birleşmek için harekete geçmişti. Kaşlarıyla birleşen elmacık kemikleri, akı kaybolmuş gecenin siyahı gözlerini saklarken boynu iki katı kalınlaşmış damarları parmak kalınlığındaydı. Canavar olmak onun için bu kadar kolaydı. İhanete uğramanın verdiği acıyla annesinden gelen ruhani yanı, babasından gelen canavar yanına yenilmişti.

Lucas konuşmak için ağzını bile açmaya tenezzül etmedi. Dudakları kıpırdamadan sesi gökyüzünü delercesine evi titretti. "Benimle iki yüz yılı değil binlerce yılı paylaşmış dahi olsan insanları katletmene izin vereceğimi sana düşündüren ne?!" diye kükreyen sesi mağaranın içinden dışarı bağıran bir ayıyı

andırıyordu. Adrian'ın titremesi korkudan değil bu dağları yok edecek ekolu sestendi. Adrian son kalan gücüyle onu kışkırtmaya devam etti.

"Kan tutkusu her zaman benimle oldu. Ben sizin kadar mükemmel değilim." derken sesi iyice kısılmış, boğazını sıkan saygı duyduğu adamın onu öldürmesini bekliyordu. Tek üzüntüsü ölüp giderken tek sığınağı olmuş Lucas'ı hüsrana uğratmasıydı. Keşke ona o insanlara isteyerek zarar vermediğini anlatabilseydi ama bir açıklaması yoktu. Nasıl o insanlara zarar verdiğini bilmiyordu. Oysa Gevada olarak yaşadığı dönemde bile insanlara zarar vermemek adına ormanın derinliklerine saklanmış, içindeki yaratığa yenilmemişti. Oysa şimdi gözünü kırpmadan, üç insanın bedenleri kuruyana kadar kanlarını emmişti. Aklı almıyordu ama o bir vampirdi. Lanet olası bir vampir...

Gözlerini kapattı. Gözünden bir damla yaş dökülürken içinden *'Keşke...'* diye geçirdi. O an Lucas bu isteği duydu ve Adrian'ın aklına girdi. Bulundukları andan geriye doğru olanları bir film gibi izledi. Adrian'ın on beş dakika önce pencerenin önündeki ıstırabını, pişmanlığını... Adrian'ın asırlardır bitmeyen karısı Nadia'ya olan aşkını benliğinde hissetti. Kıskandı eskiden olduğu gibi fütursuzca. Sonra Bayan Pamela'nın gözleri belirdi Adrian'ın zihninde. Kanını emerken, ormanda koşarken, eve dönerken... Diğer kurbanları katlederken izledi Adrian'ı."Kendinde değildin! Sen kendinde değildin. Bilerek yapmadın ama nasıl?" dedi. Şaşırmıştı. Oysa vampirler kendi istekleri ile kurbanına pusu kurar, onları tuzağına düşürür, cazibesini kullanır, istediklerini alırlardı.

Adrian onu anlayacak durumda değildi. "Efendim ölmem için istemeniz yeterli. Beni azat edin! Bu iğrenç yaşamıma bir son verin!" dedi kabullenmiş perişan bir sesle.

Lucas gözlerini kapattı ve Adrian'ın zihninden çıktı. Gözlerini açtığında gecenin siyahı gözleri, dağılan kara bulut misali yerini gözlerinin mavisine bıraktı. Kemikleri canavarlığını gizlemek istercesine yapbozun parçaları misali insanlığa geri dönerken eli gevşedi. Süngüsü düşmüştü. Parmaklarını Adrian'ın boğazından çekerken, Adrian süzülerek önüne dizlerinin üzerine düştü. Adrian hırıltıyla nefes alıyor, hâlâ kesik kesik soluyordu. Lucas yanan şöminenin sol tarafında duran koltuğa âdeta yığılıp kaldı. Cildinin karası onu terk etmiş, insan tenine dönerken keder onu terk etmemekte kararlıydı. Bedeni ruhu kadar yorulmuştu. Lucas biliyordu ki hâlsizliği dudaklarına değen bir damla kanla düzelirdi, peki ya ruhu bunu kaldırabilecek miydi?

"Kendinde değildin..." dedi bir kere daha.

Adrian yakarışa dönen sesiyle "Yalvarırım yüce ruhunuzu benim gibi bir değersize hak vermekle kirletmeyin. Sizi hayal kırıklığına uğrattım ve tek üzüldüğüm bu. Ama yıllardır inkâr etmeye çalıştığım içimdeki sefil yaratığın insanlığımı yok ettiği bir gerçek. Acı olan hissettiğim memnuniyet dolu duygular lordum. Kendimden, vampirlikten tiksinmem bile bu hissi yok etmiyor."

"Sence niye yaptın? Bunun kan tutkusuyla bir ilgisi yok Adrian. Bir Gevada olarak insan öldürmeyen sen! İnsandan beslenmeye karşı olan sen! Buna beni kan tutkusu diye inandıramazsın. Celladın ben olmayacağım. Ama neden? Ben bu lanetin içine doğdum. Senin benden bir farkın yok. Senin de benim de kan ihtiyacımız; zayıflıklarımız, özlemlerimiz kadar gerçek. Biz seçim yaptık Adrian. Biz asalak olmayı seçmedik. Söyle bana neden?" diye kurduğu cümlelerde samimi olsa da, Adrian'ın zihninde yakaladığı şeyin gerçek olup olmadığını duymaya ihtiyacı vardı.

"Özür dilerim efendim. Bir açıklamam yok. Yıllar benden bütün insanlığımı alıp götürdü sanırım. Ben... Ben hatırlamıyorum. Anlamıyorum. Bir kişi değil üç insan. Ben şu an o bulduğunuz, ne olduğunu bilmeyen yaratıktan daha aşağılık durumdayım." derken hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

"Doğru yolu ruhlar bize gösterecek." dedi Lucas. Adrian'ın kendi iradesiyle söylediği cümleler içini ferahlatmıştı. Adrian acıyla gülümserken yüzünü Lucas'tan saklarcasına başını öne eğdi.

"Doğru yol? Siz bir ruhun oğlu olarak eşsizsiniz. Ya ben? Kendimi öldüremeyecek kadar acınasıyım. Ailem yok, yaşamak için bir sebebim yok ama sonsuz bir yaşama mahkûmum."

"Hadi Adrian yapma! On üç tane ucubenin gözleri önünde yaşayan ruhun oğluyum. Etrafıma bak senden başka kimim var? Ne ailesinden bahsediyorsun? Peki, sence benim yaşamak için bir amacım var mı?" derken ruhundakileri sesli olarak dile getirmek gerçekleri tokat gibi yüzüne vuruyordu. Haklıydı. Onun Adrian'dan bir farkı yoktu. Gerçeklerden uzaklaşırcasına oturduğu koltuktan kalktı. Şöminenin karşısında Adrian'a sırtını dönük olarak durdu. Ruhu neye acı çekeceğini şaşırmış bedenini yırtıp özgürlüğüne kavuşmak istercesine çırpınıyordu.

O sırada kederini paylaşmak isteyen ateş perileri yanan şöminenin alevinde belirdi. Sıcacık, sadece onun duyacağı bir ses doldurdu kulaklarını "Ruhun oğlu kendini ateşin sıcaklığına bırak. Biz seninleyiz." dedi yanan kütüğün üzerinde dans edip kıvılcım saçarken. Lucas gözlerini kapatıp ruhunu serbest bıraktı ve ateşe teslim olup huzuru aradı.

Şömineden vuran ışık büyük odayı aydınlatıyordu. Adrian derin bir nefes çekerek boğazında oluşan acıyı azaltmak istercesine tenini sıvazladı. Çok değil bir on dakika önce ölümün kıyısından

dönmüştü. "Hataydı. Buraya dönmemeliydim. Sizi zor durumda bıraktım." dedi kederle. Lucas cevap vermedi. Adiran ona suçlulukla baktı. Koltuğa yığılmış otuzlu yaşlarında görünen bedenin içindeki yaşlı adam Adrian'ın ailesiydi. Adrian pişmanlığında kaybolurken, odanın içine yayılmış çaresizlik Lucas'ı yorumsuz bırakıyor, kelimelerin kifayetsizliği tek gerçekti.

Adrian pencerenin önünde durmuş, sefil hayatını düşünüyordu. Vampir hayatına başlamadan evvel tek derdi ailesinin geçimini sağlamak ve yaşadığı minik kulübeyi bir çiftliğe dönüştürmekti. Baba mesleği olan odunculuktu geçim kaynakları. Adrian fakirliğe rağmen mutluydu, onu seven karısı ve iki çocuğu vardı. Şimdi yirmi birinci yüzyılda iki yüz elli sekiz yaşındaydı. Hâlâ geçmişinde, mutlu anılarıyla yaşıyordu. Son iki yüz yıldır yaptığı gibi acıyla güldü. İnsan yaşamından arta kalan tek şeye tutunup dudaklarında dua olmuş karısının adını fısıldadı.

"Sevgili Nadia..."

Güneş, yağmurun dinmesiyle izin istercesine yüzünü göstermişti. Adrian güneş ışığının sızdığı aralık kalan perdeyi kapatırken gün ışığının eline değmesiyle acıyla kıvrandı. Elinin üzerinde kömür karası bir siyahlık oluşmuştu. Perdeyi kapatmak için hamle yaptı ama vazgeçti. Elinin güneş ışığına temas eden kısmının acısını kemiklerinde hissetti. Bu acı ona inanılmaz derecede rahatlama hissi verdi. Çok sevdiği birinden saklanırcasına koruyordu kendini güneşten.

Eli cebinde duran kolyeye gitti. Şefkatle çıkardı cebinden. Eline doladı sevgiyle. Yüzünde mutlu bir tebessüm, sevdiği kadının uzun kıvırcık siyah saçlarını tutar gibi aşağıdan yukarı okşadı kalın kadife perdeyi. Nadia'ya kavuşmak ister gibi sızan gün ışığına bile isteye tuttu elini. Eline dolanmış kolyeye baktı özlemle. Kemiklerine

kadar siyahlaşan teni kemiklerine kadar sızlamaya başladı. Griye yakın beyaz teni asit dökülmüş gibi açıldı. Kolye güneşin yaktığı teninde etine doğru gömülmeye başladı. Acı katlanılmazdı.

"Nadia... Aşkım..." diyerek fısıldadı gözlerinden akan yaşlarla. Elindeki acının kat kat fazlasını ruhunda hissederken insanlığını elinden alıp onu sonsuza hapseden korkunç gün dün gibi aklındaydı.

"Onu bir kere de olsa göremez miyim?" diye sordu Adrian. Lucas cevap vermedi. Bunu defalarca konuşmuşlardı. Adrian nedenlerini, olmazlarını anlamış ona hak vermişti. Ama yapamıyordu.

Lucas "Üç insanı öldürdün diye bir de mükâfat mı istiyorsun?" dedi sinirli ama sakin bir sesle.

Adrian "Özür dilerim efendim." dedi kederle.

Lucas "Hafızanı silebilirim." dedi. Bunu yapmayı istemiyordu ama Adrian'ın bitip tükenmek bilmeyen ıstırabı canını sıkıyordu.

Adrian "Çok cömertsiniz efendim ama bunu yapmayın. Geçmişim, özellikle de Nadia benim insanlığıma tutunduğum tek gerçeğim. Hatırlamalıyım." dedi ve insanlığım dediği geçmişini düşünmeye başladı.

Oysa herkes öldürür sevdiğini...

1787 Hollanda

Adrian kan ter içinde kalmış, bir sonraki ay almak istediği üç ineğin parasını tamamlamanın vermiş olduğu mutlulukla daha bir şevkle çalışıyordu. İçi içine sığmıyordu. Kendi kendine küçük bir kahkaha attı. Gördüğü ilk andan beri âşık olduğu karısı Nadia'ya çok büyük sürpriz olacak, Nadia inekleri alabileceklerini duyduğunda sevinçten deliye dönecekti. Adrian iki yıla kalmaz, kiliseden aldığı yardıma muhtaç olmadan yaşayabileceklerine gönülden inanıyordu. Elinde yeni kestiği ağacı bölmeye yarayan testeresini işini bilen bir tavırla aşağı yukarı çekip durmaya devam etti.

Gün onun için çabuk bitti. Tam testeresini ağaçtan almıştı ki onu ürperten bir esintiyle arkasına döndü. Karşısında pembe yanaklı olmasına rağmen soluk yüzlü bir çocuk duruyordu. Beyaz yüzünün aksine simsiyah gözleri vardı. Melekleri kıskandıracak kadar güzel bakıyor ve gülümsüyordu. Adrian elindeki testereyi çocuğun korkmaması için yere fırlattı. Sevgiyle ona doğru yaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü. Tam '*Yalnız başına burada ne işin var küçüğüm?*' diye soracaktı ki buna fırsatı olmadı.

O ağzını açmadan çocuk onun üzerine bir panter edasıyla atılmıştı. Çocuk onu bir hamlede yere yığmış, iki eliyle hareketsiz

bırakmış boğazına yapışmıştı. Adrian'nın güçlü yapısı bir işe yaramamıştı, tek hatırladığı acının ardından gelen şehvetti. İçinden çekilen kanını hissediyor, bu his ona ayrı bir zevk veriyordu. Kurtulmak istiyor, zevke yenik düşüyor, bilerek ve isteyerek boyun eğiyordu. Sonrası karanlıktı...

Kendine geldiğinde gecenin bir yarısı olmuş, gün çoktan bitmişti. Başında korkunç bir ağrı hissetti. Uyuyup kalmış olmalıydı. Kötü bir kâbus gördüğünü sandı. İstemsizce eli boğazına gitti ama hiçbir yara yoktu. Gecenin karanlığında üzerindeki elbiselerin kanıyla yıkanmış olduğunu fark etmedi. Testeresini alıp evinin yolunu tuttu.

Evinin kapısından içeri girdiğinde Nadia ateşin başında su kaynatıyordu. Kocasının kıyafetlerine bulaşan kanı görünce dehşetle ona doğru koştu. O an üzerini kontrol eden Adrian olanların bir rüya olmadığını anladı. Karısına olanı biteni anlattı. Nadia korkuyla dolmuş ikisi de olanlara bir anlam verememişlerdi. Bu olayı o gecede bırakıp yaşamlarına geri döndüler. Tabii o olay o gecede kalmadı.

Adrian gün geçtikçe tuhaf bir ruh hâli içine girdi. Paranoyak, tedirgin, bir o kadar öfkeliydi. Kanındaki yenilik gündüzleri onu yorgun düşürürken geceleri bir o kadar güçlü hâle getiriyordu. Gündüz ormanın içinde en karanlık kuytulara uzanıp uykuya dalıyor, geceleri benim diyen insanın devirmeyeceği ağaçları bir balta darbesiyle yere indiriyordu. Adrian bir aylık işi bir günde yapabiliyor, geceleri enerjisi bitmek tükenmek bilmiyordu.

Nadia kocasının bu garip hâllerini kafasına taktığı çiftlik kurma hayallerine bağlıyordu. İçten içe endişeleniyor değişen kocasını tanıyamıyordu. Tek değişmeyen şey ona olan aşkıydı. Nadia onun gözlerindeki sevgiyi her bakışında hissediyordu. Adrian onunla her gece sevişiyor, ona yetmiyor daha fazlasını istiyordu. Nadia bazı

geceler onu durdurmak zorunda kalıyordu. Sevişirken bir o kadar vahşi ve doyumsuzdu.

Nadia bir gece uyuyamamış kocasını pencerenin önünde bekliyordu. Adrian bahçe kapısında göründüğünde Nadia gözlerine inanamadı. Kocasının omzunda iki koca çınar ağacı evin arkasına doğru yürüyordu. Ağaçları kürdan dalı gibi araziye bırakan Adrian kapıdan girdiğinde tek derdi Nadia'nın kollarında olmaktı. Korkuyla gözlerine bakan kadınını kolundan tutup yatağa sürükledi.

Nadia "Adrian ne yapıyorsun?" dedi korkuyla.

Adrian "Özledim..." dedi ama sesinde anlaşılamaz bir öfke vardı.

Nadia korkuyla "Neyin var?" diye sorduğunda Adrian üzerindeki kıyafetlerden tamamen kurtulmuştu. Cevap bile vermedi. Nadia'yı arzulayan gözlerle süzerken, masanın üzerinde duran sürahiye uzanıp aldı ve kafasına dikti. Kana kana içtiği su ona iyi gelmedi. Memnuniyetsizce boğazında pas tadı bırakan suya sayıp sövdü. Elinin tersiyle dudaklarındaki suyu silip aç bir kurt gibi Nadia'nın önünde durdu. Boynuna doğru eğildi ve onu derin derin kokladı "Kokun beni deli ediyor Nadia." dedi istekle.

Nadia "Bu çok güzel bir iltifat sanırım." diye gülümsemeye çalıştı.

Adrian onu dudaklarına hapsettiğinde âşık olduğu adamın iyi olduğuna inanmak istiyordu. Belki abartıyordu. Belki yanlış görmüştü. Adrian çok çalışıyordu ve bu yüzden öfkeli olmalıydı. "Lütfen yavaş ol Adrian." derken elbisesinin düğmelerini yavaş yavaş açmaya başladı. Adrian kanındaki sabırsızlıkla Nadia'nın düğmelerini açmasını bekleyemedi. İki eliyle uzanıp iki yana çektiğinde Nadia'nın elbisesi ikiye ayrıldı.

Nadia "Adrian bu benim tek elbisem!" diyerek ürkmesine fırsat kalmadan kocası onu kucaklamış çıplak bedeni yatağa uzanıp üzerine çıkmıştı bile.

"Seviş aşkım!" diye derinden gelen sesiyle emir verdi karısına.

Nadia'nın Adrian'a yenilmesi bir o kadar kolaydı. Âşıktı bedeninde gezinen dudaklara. Bitmek, tükenmek bilmeyen güçle baş etmeye çalışarak sevişti kocasıyla. Nadia, zevke karışan acıdan kurtulmak için Adrian'ın altından sıyrılıp onu yatağa yatırıp üzerine çıktı. Kendini erkekliğine yerleştirip şehvetinde kaybolmaya başlamış gözleri kapalıydı. Adrian'ın inlemeleri hırıltı hâlini almıştı ki bu Nadia'nın ilgisini çekip gözlerini açmasına sebep oldu. O an Nadia, Adrian'ın belli belirsiz aldığı canavarımsı hâliyle yüzleşti. Kendini yataktan yere nasıl attı bilemedi. Adrian "Nadia?" dedi yataktan yere doğru bakarken. Nadia yüzüne bakıyor gördüğünün doğru olup olmadığını tartıyordu. Adrian normal insan yüzüyle ona bakıyordu. Nadia hiçbir şey diyemedi.

"Yok bir şey... Dengemi kaybettim." dedi ama bütün gece korkudan Adrian'a bir daha bakamadı.

Adrian güneş doğmadan evden çıktığında Nadia vakit kaybetmeden iki çocuğunu yanına alıp kasabaya indi. Her pazar kilise ayinlerinde bahsedilen şeyler gelmişti aklına. Vaazlarda şeytanların insanların içine girebildiklerinden bahsediliyordu. İçi korkuyla doldu. Rahibin önünde diz çöktüğünde ona yardım etmesi için yalvardı. Rahip, Nadia'nın anlattıklarından sonra onu eve göndermedi. İki çocuğuyla birlikte kilisede onu beklemesini söyledi. Kiliseden ayrılırken "Kocanın içindeki şeytanı çıkarıp sana onu getireceğim." diyerek umut verdi. Şeytan çıkarma ayini için yanına kasabadaki insanları almayı unutmadı.

Rahip ve arkadaşları kulübenin önünde sabahın ilk ışıklarında eve dönen Adrian'ı karşıladı. Adrian yine kendini bilmez bir şekilde omzunda ağaçtan kütüklerle eve dönmüş, Nadia'yı ne kadar özlediğini düşünüp duruyordu. Evinin önünde rahip ve arkadaşlarını

gördüğünde günlerdir anlam veremediği içindeki boşluk bir sihir gibi yok oldu. Karşısında duran insanların damarlarında çağlayan kan kokusu iştahını kabartmış kurt gibi acıkmıştı. Ağzı uyuşmuş karşısında duran insan kalbinin kan pompalama sesini duyuyordu. Önlenemez bir istekle kıvrandı. Soğuk ter sırtından aşağı akarken "Karım ve çocuklarım nerede?" diye sordu kükreyerek. O an yüzü şekil değiştirmiş kendini kaybetmek üzereydi. Rahip "Bu hâlde onlara zarar verebilirsin Adrian." dedi korku dolu bir sesle. Adrian acabada kaldı ama biliyordu. Karısı ve çocukları onun kıymetlileriydi. Onlara zarar vermezdi. Oysa rahip ve yanındakiler onun kan tutkusuydu. Rahip elindeki demirden haçı onun üzerine doğru tutup Latince dua okumaya başladı. Adrian önlenemez bir şekilde kendini kaybetti. Bu onun elinde değildi. Hangi ara rahibin üzerine atladı bilmiyordu.

Değişimini tamamlayamadığı için insanları öldürüp açlığını gidermeye çalışarak parçalara ayırdı. Bu ona yetmedi insan kokusunu izleyerek kasabaya geldi. Nadia kilisede iki çocuğuyla kocasından gelecek iyi haberleri bekliyordu. O sırada dışarıdan gelen çığlıklarla irkildi. Kilisenin kapısına çıktığında dehşetle etrafa baktı. Adrian'ın yüzü, gözü, kıyafeti kan içinde, kollarında bir adam onunla kendini doyurmakla meşguldü.

Nadia, koşarak kiliseye geri girdi. Kızlarını bir dolabın içine sakladı. Sonra kilisenin ön kapısına koştu. Dizleri titriyor köy meydanında duran canavarın onun kocası olduğuna inanamıyordu. Adrian ellerinde tuttuğu kız çocuğunu parçalamak için boynuna doğru eğildiği sırada Nadia "Adrian!" diye bağırdı. Yanına doğru koştu ama yaklaşmaya cesaret edemedi. Son kalan cesaretiyle "Adrian yapma! Yalvarırım yapma! O bir çocuk!" diye yalvarırken zangır zangır titriyor, gözlerinden akan yaşları durduramıyordu.

Adrian kafasını avından kaldırdığında karşısında aşkı Nadia duruyordu. O an her şey dondu. İnsanlığı Nadia'ya duyduğu sevgiyle birleşmiş, günlerdir kanına yayılan canavarı durdurmuştu. Zihni aydınlanmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kollarındakinin baygın bir kız çocuğu olduğunu anladığında dehşetle yere bıraktı. Elleri, kolları, kıyafetleri kanla yıkanmış gibiydi. Karısının gözlerine çaresizce baktı. Tek bir adım atacak cesareti bulamadı kendinde. Acıyla "Nadia..." diyebildi.

Nadia korkudan titreyen bacaklarında kalan son bir güçle Adrian'a doğru iki adım attı. Tanrı'ya içten içe kocası için yalvarıyordu. Adrian onu ihtiyaçla kollarına aldı. Gözünden akan yaşlarla eliyle karısının yüzünü okşadı. İstemsizce boynuna eğildi. Daha iyiydi. Sakinleşmiş, içindeki canavar onu terk etmişti. Sanki bütün yaşananlar geride kalmıştı. "Bana ne oldu bilmiyorum. Yardım et Nadia. Beni bırakma!" dedi sesi titreyerek. Nadia kocasına ayrılmak istemediğini belli edercesine sarıldı. Korkusu geçmiş, kocasının yardım talep etmesi ona güç vermişti. Dudaklarına uzandı son defa. Bir ömür yetsin diye uzun uzun öptü ilk ve son aşkını. Nefesi yetmez olduğunda ayrıldı sevdiği adamın dudaklarından "Seni seviyorum Adrian." diye fısıldadı kulağına sıkı sıkı ona sarılırken, gözlerini kapatıp eteğinin cebine sakladığı silahı çıkardı. Kocasının kalbine dayadı ve ateşledi. Adrian'ın anlık acıyla gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Nadia'nın gözlerinin içine baktı, yere yığılırken gülümsüyordu.

Nadia öldüğünü sandığı kocasını kasabadaki kaostan faydalanıp minik kulübelerine getirdi. Kulübenin bahçesinin kasabadan bir farkı yoktu. Gördükleri dehşet vericiydi. Rahip ve kasabanın gönüllülerinin parçalanmış bedenleri yerde yatıyordu.

Adrian ne olursa olsun onun kocası, biricik aşkıydı ve hayalini kurduğu çiftliğin toprağına gömülmeyi hak ediyordu. Gözyaşlarıyla

kocasıyla yaşadığı minik kulübeye girdi. Onun evlenirken giydiği pantolon ve gömleğini alıp çıktı. Cesetlerden arta kalanları evin içine sürükledi ve kulübeyi ateşe verdi.

Gecenin soğuğunda kulübeden yükselen dumanlar yüzünü ısıtırken o çimenlerin üzerinde yatan ölü sandığı kocasını kanlı kıyafetlerden kurtardı. Çıplak bedenine ve yüzüne bulaşan kanları sevgiyle temizledi. Evlendikleri gün giydiği pantolon ve gömleğini usul usul giydirdi. "Adrian!" diye haykırdı gözyaşlarıyla. Yanına uzanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Gözyaşları hiç dinmedi. Göğsüne koydu başını sığınmak isterce. Kollarını doladı bedenine her gece yaptığı gibi. Ne kadar zaman sonra Adrian uyuyormuş da işe gitmesi için onu uyandırır gibi öptü dudaklarını. Kendini sökercesine ayırdı kocasından. Kazdığı mezara sevgiyle yatırdı çocuklarının babasını. Bir kere daha uzandı soğuk dudaklarına. Isıtırcasına öptü onu. Boynundan çıkardığı kolyeyi doladı ellerine. "Yalnız hissetme aşkım!" dedi sesi titreyerek. Gözyaşlarıyla yıkandı kocasını gömdüğü toprak. Elleriyle doldurdu mezarını. Ne bir iz bıraktı ondan geriye, ne çakılı bir mezar taşı. Nadia kalbine gömdü Adrian'ı.

Ne zaman sonra uyandı. Gözlerini açmaya ve aynı anda nefes almaya çalıştığında yüzü, gözü, ağzı, burnu toprakla dolmuştu. İçgüdüleri yaşamak için direnmeyi emretti. Kanındaki kuvvetle bir hamlede topraktan çıktı. Güneş doğmuş, gün ışığı onun için işkenceydi. Gözleri cayır cayır yanıyor, soğuk soğuk terliyordu. Tek istediği karanlık bir yere sığınmaktı. Kısılmış gözlerine elini siper edip etrafa bakındı ve şok oldu. Kulübeleri yanıp bitmişti. Adrian "Nadia!" diye haykırarak kulübeye koştu. Yığıntının arasında insan cesetlerine rastladı. Dizlerinin üzerine yere çöküp avaz avaz bağırırken öldüğünü sandığı karısı ve çocuklarına ağlıyordu. Ne onu yakan güneş umurundaydı ne de çektiği fiziksel acı. Kulübeden arta

kalanların içinde ne kadar kaldı bilmiyordu. Gece oldu. Güneş açtı ama Adrian oradan ayrılmadı. Üç günün sonunda Adrian kalbine sapladığı bıçakla hayata gözlerini yumduğunu sandı. Ta ki gözleri tekrar açılana dek. Birkaç kere daha denedikten sonra pes etti. Hak etmişti. Onca insan öldürmüştü. Bu Tanrı'nın ona verdiği bir cezaydı. Ölemiyordu. Neye dönüştüğünü ne olduğunu bilmiyordu ama artık insanlara zarar veremezdi. Kulübenin hemen solunda duran orman ona bir sığınak olabilirdi. Hızla yerinden kalktı ve ormana doğru koşmaya başladı. Kendinden, içindeki canavardan kaçarcasına koşabildiği kadar koştu. Ağaç dallarının tenini yırtmasına, üzerindeki kıyafetleri parçalamasına aldırmadı. Saatler geçmiş, hava kararmış o hâlâ koşuyordu. Bir an kendini nehirin içinde buldu. Gecenin karanlığı ona güç vermiş, suyun soğuğu ona daha iyi hissettirmişti.

Bir iki gün ne yapacağını bilmez hâlde orada saklandı. Yaşaması için doğa her şeye sahipti. Gelişen avcı duyuları onun karnını doyurmasına yardım ederken, gölün suyu susuzluğunu gideriyordu. Sonraki günler de Adrian göl kenarında kaldı. Gündüzleri bulduğu geniş karanlık ağaç kovuğunda uyuyor, geceleri avlanıyordu. Zamanla insanlığından hayli uzaklaşmış, bir orman adamına dönmüştü. Aklındaki tek düşünce insanlardan uzak durması gerektiğiydi. Bazen orman yolundan aldığı insan kokularına gitmemek adına kendiyle savaş veriyordu. Önlenemez isteği onu ele geçirmeye çalıştığında tenini güneşe çıkarıp yanmasına izin veriyor acıyla içindeki şeytanla savaştığını sanıyordu.

Güneş onu tam anlamıyla küle çevirmese de teninden dumanlar çıkmasına neden olurken ıstırap derecesinde yanık bırakabiliyordu. Öldüm dediği birçok günün gecesinde güneşin açtığı yaralar mucizevi bir şekilde kapanıyordu.

Vicdan insanın içindeki Tanrı'dır...

Bir gece Lucas babasıyla yine ters düştüğü bir çıkmazın sonunda kapıyı vurup çıkmıştı. Babasını ve onu büyüten, dünyadaki bütün vampirlerin saygı duyduğu Minevra'nın ikna etme çabaları bile onu durduramadı. Annesi Verona yaşlı gözlerle gidişini izledi. Ne derse desin oğlunun gideceğini biliyordu. Ne zaman döneceğini ise Tanrı bilirdi.

Lucas annesi ve Minevra için üzülse de kalmamıştı. Onları bir daha ne zaman göreceğini bilememek canını yakıyordu. Gerçi zaman kavramının ne onun için ne sevdikleri için bir anlamı yoktu. Atının üzerinde aheste aheste orman yolunda ilerlerken atının susadığını hissetti. Gözlerini kapatıp en yakın suyu hissetti ve atını göl kenarına yönlendirdi. Atından inip eğerini çıkardı. Ay gökyüzünün hâkimi gibi lacivert gecede ormanı aydınlatıyordu. Lucas burada kalabileceğini düşündü. Huzur sardı dört bir yanı. Periler ona eşlik edercesine etrafında dönüp durmaya başladılar. Kıkırtıları, oradan oraya zıplayıp durmaları ona neşe getirdi. Lucas yere uzanmış etrafında periler öfkesinden arınmaya çalışırken "Çabuk kaç ruhun oğlu. O çok öfkeli..." diyen peri ve diğerleri yoktu.

Lucas gözlerini kapatıp hissetti. Bir Gevada kan tutkusuyla atına saldırmak üzereydi.

Gözü dönmüş Adrian hedefine kitlenmiş Lucas'ı görmemişti. Lucas '*Umarım ona yardım edebilirim.*' diye düşündü.

Adrian gölün kenarında boş boş oturmuş dururken bir at kişnemesi duydu. Duyuları açıldı ve kendini bir ağacın arkasında buldu. Ağzı sulanmış tek hedefi atın sıcak kanında benliğini ıslatmaktı. Burnunu atın kokusunu duymaya odaklamışken kendini kaybetti. Saklandığı ağacın arkasından fırlamasıyla hızla koşmaya başladı. Tam atın üzerine atlamıştı ki ters bir şeyler olduğunu hissetti ama artık çok geçti. Ne olduğunu anlamadan bedeni kaskatı kesilmiş, atın yanına yere yığılmıştı. Hiçbir uzvunu oynatamıyordu. Âdeta yere yapışmış esas duruşta felç geçiriyordu. Bedeni ondan habersiz seğirmeler yaşarken kıpırdayamaması ona panik yaşatıyordu. Daha başına ne gelebilirdi ki... Korkmuyordu. Acaba bu sefer çok sevdiği karısının yanına gidebilir miydi?

O ölme hevesinde yerde yatarken ona yaklaşan birini hissetti. Çırpındıkça daha bir taş kesti bedeni. Ay ışığının ardında kalan genç adamı gördüğünde ne düşüneceğini bilmiyordu. Genç adam ışık saçıyordu. Saçları arkaya doğru jöleyle taranmış, boynunda çok pahalı olduğu anlaşılan beyaz bir fular vardı. Jilet gibi ütülü, tertemiz takım elbisesi bedeniyle bir bütündü. Zenginliğin göstergesi elmas tokmaklı asasını onun göğsüne bastırdı bir süre. Sonra elindeki uzun yuvarlak şapkasını atının üzerine yerleştirdi. Adrian onu izliyor, kesik kesik nefes alıyordu. Ne zaman sonra Lucas "Umarım insanlığın daha seni terk etmemiştir Gevada." diyerek merhametle baktı ona. Adrian bu zengin görünüşlü, büyücü olduğunu tahmin ettiği adamın onu öldüreceğini sanmıştı. Bu sefil hayattan kurtulacağı, ölüp karısının ve çocuklarının yanına gitme fikrinin vermiş olduğu mutlulukla doldu.

Lucas arkasını dönmüş korkan atını sakinleştirmekle ilgileniyordu. Adrian üzerine esen bir rüzgâr hissetti. Gözlerini kapattı. Ölmeyi

bekledi bir süre ama bir şey olmadı. Gözlerini açtığında kıpırda yamıyor, bedeninde hiçbir uzvunu kullanamıyordu ama ayaktaydı. Adım atmaya çalıştı ama atamadı. Felç hâlâ bedeniyleydi. Nasıl aya ğa kalkmıştı hiçbir fikri yoktu.

Lucas yüzündeki merhamet dolu tebessümle "Elini uzat Gevada!" dedi.

Adrian nedenini çözemiyordu ama bu büyücü ona günlerdir hissetmediği bir huzur vermişti. Güven doluydu gözleri. Adrian ondan korkması gerektiğini biliyordu ama korkmuyordu. Kolu istemsiz olarak havaya kalktı ve adamın emrini yerine getirdi.

Genç adam elini tuttu ve avucuna işaret parmağını bastırdı. Tırnağı Adrian'ın avucuna battı. İşte o an Adrian karşısında göz lerinin akı siyaha dönen adamdan korktu. Kıpırdayabilseydi arka sına bakmadan kaçardı. Lucas Adrian'ın film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp giden hayatını bir iki saniyede seyretti. Gözleri nor male döndüğünde yüzündeki tebessüm solmuştu. Sesi buz gibiydi "İnsanlığın seni çoktan terk etmiş. Üzgünüm Gevada." dedi ve göl kenarında kalmaktan vazgeçti. Keyfi kaçmıştı.

Adrian aylardır kimseyle konuşmamıştı. Şu an konuşmak istiyor du ama sesi çıkacak mıydı onu bile bilmiyordu. Boğazını temizle meye çalışıp "Ben... Neyim?" diye sordu. Gözünden bir damla yaş aktı. Bu gözlerinin içine bakan Lucas için son noktaydı. Umudu nu yitirmiş ıstırap dolu Gevada'nın karısı ve çocuklarının özlemiy le kahrolduğunu ve insanlara zarar vermek istemeyen iyi bir ruhu olduğunu gördü. Vampir yasalarına göre karşısında duran Gevada ölmeliydi. O sıkışmış bir varlıktı. Lucas yasaya inat ona yardım et meye karar verdi.

"Üç tercihin var. Ya vampir olarak hayatta kalıp, güneşten mah rum sonsuz yaşama mahkûm kalacaksın. Ya da ne vampir, ne insan

olmayan arada sıkışmış Gevada dediğimiz varlık olarak yaşamını bu ormanda sürdüreceksin. Son tercih ki bana göre en doğru yolu ölü mü seçeceksin." dedi.

Adrian için artık her şey daha netti. O içindeki şeytanla savaştı ğını sanıyordu. İçine şeytan girmemişti. Daha beterdi. O kilisenin adını söylemeye korktuğu, geceleri insanların nöbet tutup köylerini koruduğu bir vampirdi.

Adrian kekeleyerek "Ben... Yaşamak istemiyorum." dedi.

Lucas onun hiçbir şey anlamadığını biliyordu. Karşısında duran adam şoktaydı. Ona zaman vermeye karar verdi.

"Sana bunu yapanların cezalandırılmasını ister miydin Gevada?" diye sordu. Sesi bir o kadar kendinden emin ve sertti. Ad rian "E...vet" dedi tereddütle.

Lucas "Verona yine çok kızacak. Babamla kavga etmemi hiç iste miyor." diye kendi kendine söylendi ve Adrian'a dönüp "Söyle bana Gevada. Bu yaşadıkların senin suçun mu? Tabii ki hayır. Bu benim ve ırkımın suçu." derken sesindeki alaylı öfke fark ediliyordu. Atının başını okşayıp Adrian'a döndü. Gözlerini kapattı ve "Taş gibi dur ma Gevada. Yolumuz uzun." dedi. O an Adrian bir çuval gibi yere yığıldı. Bedeninde onu sıkıp hareket etmesini engelleyen her neyse uçup gitmişti.

Lucas atının üzerine çıkarken söylenmeye devam etti. "Yüce ruh lar adına neden böyle şeyler beni buluyor. Devamlı birilerini kur tarmak adına ısırmam mı gerekiyor? Adın ne Gevada?" diye sordu serzenişle.

"Ad... Adrian." dedi sesinin çıkarabildiği kadar ve korkakça.

Lucas atının eğerinde asılı duran çantasından çıkardığı kıyafetleri Adrian'a fırlatıp "Giyin!" diye emretti. Adrian toplayabildiği kadar cesaretini topladı ve "Neden bana Gevada diyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen ne vampir ne insansın. Arada kalmış, benim ırkımın Gevada dedikleri arafta yaşayan bir varlıksın." dedi.

Adrian yine sessiz kaldı. Hızla giyindi. Lucas'ın kıyafetleri onu bol gelmişti ve ayakları çıplaktı. Lucas "Üzgünüm yanımda yedek ayakkabı yok." dedi. Adrian sesini çıkarmadı. Aslında ne demeliydi bilmiyordu. Lucas bir kere daha gözlerini kapattı ve ağzının içinde bir şeyler söyledi. Dakikalar geçti geçmedi. Ormanın derinliklerinden yabani bir at çıkageldi. Atından inmeyen Lucas şefkatle uzandı ve yeni gelen atın yelelerini okşadı.

Bununla da yetinmeyip ona kendini büyük zevkle sevdiren atın burnuna öpücük kondurarak "Teşekkürler beni duyduğun için..." dedi minnettarlıkla. Adrian şok olmuş olanları seyrederken karşısındaki adamdan fazlasıyla korkmuştu.

Lucas "Sana bunu yapanların yanına vardığımızda emrim dışında hiçbir şey yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?" diye sordu. Adrian duyduğu korkudan başını evet anlamında sallamakla yetindi.

Lucas'ın "Ata bin!" diye verdiği emirle Adrian ata doğru hamle yaptı. At ürktü ve geri çekilirken kişniyordu.

Lucas "Onu yiyeceğini hissederken seni taşımasını nasıl bekleyebilirsin Gevada?" diye sorarken, anlayışlı bir tonda çıkan sesi Adrian'a anlamsız gelmişti. Lucas derin bir nefes alıp atından indi. Korkudan zangır zangır elleri titreyen Adrian karşısına dikildi.

"Elini ver!" diye emretti yine. Adrian çaresizce uzattı elini. Lucas elini tuttu ve gözlerini kapattı. Adrian genç adamın dudaklarından çıkan mırıltılarla artık açlık duymuyor ağzı sulanmıyordu. Midesi tıka basa doluymuş gibi hissetti. Canlanmıştı, kendini aylardır bu kadar iyi hissetmemişti. Lucas gözlerini açtığında sırıtıyordu. "Aferin!" dedi. Adrian yine bir şey anlamadı.

Birlikte bir saatten fazla bir süre at sürdüler.

Adrian karısı ve çocuklarıyla yaşadığı ormanın yakınına geldiğinde şaşkındı. Buraları avucunun içi gibi bilirdi.

İstemsizce "Burası... Burası benim evim. Biz..." dedi ama gerisini getiremedi. Şaşkındı çünkü kaçarken geceler günler boyu, kendini kaybedene kadar koşmuştu. Ayıldığında yine koşmuş daha da uzağa gitmişti. Bu kadar yakın olmaları imkânsızdı. Sanki zaman kavramı yok olmuş gibiydi. Buraya bir saatte gelmeleri mümkün değildi. Lucas onun ikilemini anlamıştı.

"Günlerce at sürmek istemeyeceğini düşündüm." dedi alayla.

Adrian ne düşüneceğini şaşırmıştı. Lucas atını ormanın derinliklerine doğru sürmeye devam etti. Hızı yavaşlamış, neredeyse gelmişlerdi. Adrian nereye gittiklerini az çok tahmin ediyordu. Tam tahmin ettiği gibi küçük çocuğun ona saldırdığı düzlüğün yanından geçtiler. Lucas'ın neşeli hâli silinmiş yüzünde farklı bir ifade vardı. Sanki bu dünyadan değil gibi boştu bakışları. Adrian'a döndü ve "Gevada bana söz verdin." dedi. Bu sakın bir şeye karışma demekti. "Evet, efendim!" dedi Adrian korku dolu bir saygıyla. O an Adrian yıkık dökük terk edilmiş bir kulübe gördü. Birçok kere buradan geçmiş olmalıydı ama bu kulübeyi hatırlamıyordu.

Lucas atından indiğinde o da indi ama arkasında kaldı. Lucas'la birlikte bacası tüten harabe hâlindeki kulübenin kapısına vardılar. Lucas hızla açtı kapıyı. Adrian onun yanındaydı. Onun için sonrası yoktu. Gördükleri onun geri geri geri adım atmasını sağladı. Bir kadın, bir erkek vampirin yan tarafında iki çocuk vampir vardı ki çocuklardan küçük olanı Adrian'ı ısıran vampir çocuktu. Çocuk vampir gelişimini tamamlayamadığı bir zamanda Adrian'ı ısırdığı için ne öldürebilmiş ne değiştirebilmişti. Adrian onu nasıl ısırdığını hatırladığında dehşete düştü. Kulübede manzara korkunçtu. Adrian gördüklerine inanamıyor kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu.

Tutkunun Esareti

Hepsinin kollarında birer insan kanlarını emiyorlardı. İçindeki canavar gördüğü, duyduğu kan kokusuyla dışarı çıkmak için savaşırken, kasabada yaptıkları geldi aklına. Onca masum insanın canını almıştı. Istırabında boğulacak gibi oldu. Buna izin veremezdi.

Vampirlerin kollarında, mutlu bir yüz ifadesiyle gözleri kapalı ölüme giden insanlar zevkle inliyorlardı. Adrian daha fazla dayanamadı. Tam öfkeyle adım atmıştı ki Lucas "Sakın!" diye gürledi. Adrian taş gibi olduğu yerde kaldı. O sırada Lucas'ı fark eden iki yetişkin vampir Lucas'ın önünde çoktan diz çökmüştü bile.

"Hoş geldiniz efendimiz!" derken kafaları yere süründü. Onların aksine çocuk vampirler tıslıyor, elindeki insanları vermeyeceğini beden diliyle anlatıyorlardı. Lucas ayaklarının önünde eğilen vampirleri görmezden gelerek çocuk vampirlere doğru döndü. O an Adrian melek olarak betimlediği Lucas'ın yüzünü gördü. İstemsizce bir adım geri attı. Sırtı açık kalmış kapıya vurdu.

Lucas'ın teni zifiri karanlıktı. Elmacık kemiklerinin birleştiği kaşlarından görünen gözlerinin akı gece karasıydı. Ağaç kalınlığındaki boynunda beliren damarların içinde akan kan gözle görülecek kadar belirgindi. Bedeni daha bir irileşmiş, neredeyse üzerindeki kıyafetler yırtılacakmış gibi duruyordu.

Konuşmaya başladığında küçük vampir çocuklar yerlerinden sıçrayarak kulübeden kaçmaya çalışırken kapı aniden kendiliğinden kapandı. Kulübenin içinde hapis kalmışlardı. Eşyalar Lucas'ın yaydığı öfkeyle havalanırken Adrian dâhil hepsi yere yığılıp acıdan inlemeye başladı. Acının tarifi yoktu. Damarlarında akan kan dışarı çıkmak için bedenlerini yırtıyordu.

Lucas yeri göğü titreten bir sesle "Kanunlar açık! Çocuklar vampirleştirilemez." diye kükredi. Çıldırmış gibiydi. Yıkık dökük evin duvarları dökülmeye başlamış üzerlerine yıkılacaktı. Toprak sallanmaya başlamıştı.

Işılca

Lucas aklını dolduran *'Ruhlar seninle...'* diyen sesle kendine geldi. Ne zaman sonra derin bir nefesle sakinleşmeye başladı. Havalanan eşyalar hızla yere çarptı. Adrian ve çocuklara dönüp acının onları terk etmesi için bir bakışı yetmişti. Adrian acıdan kurtulurken bu ana kadar yaşadığı fiziksel acıların ne kadar az olduğunu artık biliyordu. Bedeni buz gibiydi. Ne yapması, ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Dizlerinin üzerine ancak doğrulabildi.

Lucas, şefkatle çocuklara yöneldi. Yerde acının etkisini üzerinden atmaya çalışan çocuklara "Kalkın!" diye yumuşak bir sesle emir verdi. Çocuklar dizlerin üzerinde doğruldular. Lucas onlara doğru eğildi. Sevgiyle yanaklarını, saçlarını okşamaya başladı. Yüzünde on dakika önceki canavardan eser yoktu. Cildi pürüzsüz, melekleri kıskandıracak mavi renkteki gözleri ışıl ışıldı. Yüzü aydınlık ve huzur vericiydi. Adrian biraz evvel gördüğü canavar yüzle şimdi gördüğü bu yüz ifadesini karşılaştıramadı bile.

Biraz önce yerde acıyla kıvranan çocukların yüzlerinde güven dolu bir huzur vardı. Lucas saçlarını okşadıkça beyaz ten renkleri giderek soldu. Saçları ışıltı saçmayı bırakıp insan saçı gibi normale döndü. İrileşmiş bedenleri bir balon gibi sönmüştü. Çocuklar artık vampir gibi tıslamak yerine, insan gibi ses çıkarıyorlardı. Adrian şaşkınlıkla Lucas'a baktı. Lucas'ın gözleri kapalıydı. Çocuklar dakikalar içinde dönüştürüldükleri yaratıklardan insan hâllerine büründüler. Genç adamın kederle açıldı gözleri. Derin bir nefes aldı ve "Ruhlar sizinle. Sakın korkmayın." dedi ve gözlerini açtığında çocuklar uykuya dalar gibi, oldukları yere yığıldılar.

Adrian dehşete düşmüştü. Bir iki dakika öncesinde o çocukların insana dönüştüğünü görmüştü. Oysa şimdi öldüklerini biliyordu. Sonrasında Lucas, kanı emilen insanlara yöneldi. Biri ölmüş, üçü hayattaydı. Lucas, ölmeyen üç kişinin önünde durdu ve

gözlerini kapattı. Hepsi bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini açıp korkuyla etrafa bakmaya başladılar. Lucas "Gün doğunca her şeyi unutacak köyünüze döneceksiniz." dedi usulca. İnsanlar uyuya kalır gibi bayıldılar. Lucas "Onları dışarı çıkar Gevada. Ve sakın zarar vereyim deme!" dedi sert bir sesle.

Adrian hızla üç kişiyi evin dışına çıkarıp geri geldi. Mantığı şahit olduğu şeyleri çözmeyi çoktan bırakmıştı. Lucas'ın yerde acıyla inleyen iki vampire ne yapacağını görmeyi bırak düşünmeye bile cüret edemedi. Beklediği gibi olmadı. Lucas tiksintiyle baktı onlara. Hiçbir şey söylemeden kendiliğinden açılan kapıdan çıkarken Adrian'ın onunla çıkmasını bekledi.

Adrian korkudan uyuşmuş bacaklarında kalan son bir güçle âdeta kölesi olmuş gibi çıktı kapıdan. Kapı kapanırken yerde kıvranan iki vampirin etrafını saran siyah bir duman gördüğüne yemin edebilirdi. Çığlıkları kulaklarına dolarken avuçları kulaklarına kapandı istemsizce. Tam atların yanına gelmişlerdi ki kulübe yanmaya başladı. Lucas öylece durmuş yanan kulübeyi seyrediyordu. Adrian korkudan titrerken cesaretini topladı ve "Onları kurtaramaz mıydın?" diye sordu.

"Adam asırlık bir vampirdi. Kadın isteyerek vampir olmuş. Senin gibi birçok insanın hayatını karartmışlar. Bu cezayı çoktan hak etmişlerdi."

"Ya çocuklar?"

"Çok geçti." dedi Lucas kederle.

Adrian "Üç kişi yaşıyor ama..." dedi.

"Evet, onlar yarın sabah uyanınca hiçbir şey hatırlamayacak."

"Sen kimsin?" diye sorarken korkudan titrediği bir gerçekti.

"Adım Lucas! Az önce benimle tanıştın sanırım. Başka bir açıklamaya gerek var mı?" diye sordu.

Adrian ona doğru dönen Lucas'la bir adım gerilemişti.

Lucas "Korkman çok normal Gevada ben bir vampirim. Sıra sende. Nasıl devam edeceğine karar verdin mi? Ölmekten vazgeçebilir. Vampir ya da şu anki hâlin Gevada olarak hayatına devam edebilirsin. Tercih senin." dediğinde, Adrian'dan on adımlık mesafede atının yanında duruyordu.

"Ben Gevada dediğiniz o şey olarak yaşamak istemiyorum. Ben vampir olarak..." diye cümlesini bitiremeden Lucas'ın aniden onun hissedemediği çabuklukta boynuna yapışıp ısırması bir oldu. Kulağının altında hissettiği sıcaklığın huzuru sardı her yanını. Damarlarına yayılan bir enerji hissetti benliğini saran. Son olarak hissettiği aşkı biricik karısı Nadia'ydı. Rüyasında Nadia ve çocukları ile hayalini kurduğu çiftlikte beraber kırlarda koşarak oynuyorlardı.

Lucas kollarında bayılan adamın boğazından yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. Ağzı yüzü, beyaz fuları kan içindeydi. İsyan ederek "Lanet olsun!" diye bağırdı. Artık Adrian'ın kederi onun damarlarında akacaktı. Onunla üzülecek, onun karısına duyduğu özlem Adrian gibi onun da içini kemirecekti.

İki bedeni mesken tutan tek bir ruhtur dost...

Yıl 2019 Hollanda

Adrian o gece gevadalıktan vampirliğe geçiş yapmıştı. Tamı tamına iki asırdır dünyadaydı. Kemiğine işlemiş güneş ışığının acısıyla geçmişin anılarında dolanırken Lucas'ın sesiyle kendine geldi.

"Adrian kes şunu! Yanmış vampir kokusu duymayı sevmediğimi bilirsin. Çok istiyorsan tavuk kızartır yeriz. Ne dersin?" diye sordu ama cevabı beklemedi. Adrian kılını kıpırdatmadan önünde durduğu pencerenin perdeleri kapandı. Aynı anda elinin kemiğine kadar işlemiş yarası iyileşti. Adrian biliyordu. Lucas espri yapmamıştı. Kızgınlığı hâlâ tazeydi. Bunu her zamanki gibi zamana bırakacaktı. "Öğle yemeğinde tavuk kızartabilirim. Elim için ayrıca teşekkürler efendim." diyerek eğilmiş kapıdan çıkmak üzereydi ki Lucas "Konuyu değiştirme. Tavuk falan istemiyorum. Burası sana kendini kötü hissettiriyor." dedi ki bu bir soruydu.

Adrian "Sizden bir şey saklamak imkânsız efendim ama bana inanın. Ben kendimi affettirme gayesi içinde değilim. İsteyerek yapmadım." derken samimi olduğunu Lucas biliyordu.

Bu yüzden onu cezasız bırakıyordu. Kaldı ki bu konuyu araştıracaktı. Lucas "Hazırlıklara başla, taşınıyoruz." derken sesi hâlâ sertti. Adrian bir şey söylemeden eğilerek odayı terk etti.

Işılca

Lucas şömine alevinde oradan oraya zıplayıp duran perileri seyre dalmış konseyi düşünüyordu. Başı hâlâ ağrıyordu ama haklarını yememeliydi. O Adrian için geleceklerini düşünmüş ama yanılmıştı. Büyük ihtimal babası buna izin vermemişti. Yoksa konsey zevkle kapısına dayanır, Adrian'ı ondan isterlerdi. Tabii alamazlardı orası kesin. Sinirle *'Milenyum çağının ucubeleri!'* diye lanetler yağdırırken başını ellerinin arasına almış ağrısının gitmesini istiyordu. Diğer yandan Adrian'a güveni kırılmıştı. Onun tekrar doğru yolu bulmasını sağlamalıydı. İnsanlara bir kere daha zarar vermesine göz yumamazdı. Ona göre her iki ırk da eşitti. Dost ve barış içinde yaşayabilinirdi. Bunları savunurken yol arkadaşının gözünü kan bürümüş bir vampir gibi etrafta dolaşmasına izin veremezdi.

İstemeye istemeye cebinde duran telefonunu çıkardı. Ekranda beliren rakamlara dokunduğunda en doğrusunu yaptığının farkındaydı. Telefon bir çalışta açıldı. Lucas duyduğu sesle gülümsedi ve "Geliyorum. Seni özledim." dedi telefonu kapattı. Fazla bir şey konuşmasına gerek yoktu. Gidince uzun uzun konuşacakları saatleri olacaktı.

Şöminenin alevi iyice sönmüş gözlerini dikmiş gri küllere bakıyordu. Kapının açılmasıyla Adrian içeri girdi. "Efendim izninizle!" diyerek şömineye odun atmaya başladı. Lucas bütün bir günü koltukta öylece otururak geçirdiğinin ancak farkına vardı.

Adrian ateşi harlamış, şömine tekrar yanar vaziyetteydi. Lucas'a "Yolculuk için hazırız efendim. Nereye gideceğimiz belli mi?" diye sordu.

Lucas pis pis sırıttı "İsveç, Norveç, Finlandiya ya da Sibirya'nın kuzey kesimleri. Belki Alaska? Gece yarısı güneşi bize iyi gelecektir. Sen seç." derken gözleri imalı bir şekilde karşısındaki mahcup adama bakıyordu. Adrian onu affetmediğini ve konunun kapanmadığını biliyordu.

"Beni cezalandırıyorsunuz." dedi başını öne eğerek.

"Seni cezalandırmadığımı bilecek kadar beni tanıyorsun. Ayrıca vereceğim hiçbir ceza öldürdüğün insanları geri getirmez." dedi. Sesi hiddet doluydu.

"Siz nasıl isterseniz efendim." dedi ve efendisinin önünde eğildi.

"Adrian ikinci bir şans yok umarım anlamışsındır." dedi Lucas.

Adrian üzüntüyle "İsterseniz Vatikan'a dönebilirim." dedi. Başı yere eğilmiş pişmanlığını yaşıyordu. Hâlâ yaptığına inanamıyordu. Asırlar sonra sıcak kana yenilmişti. Nasıl olmuştu hiçbir fikri yoktu.

Lucas "Hadi ama orada asalak gibi yaşamana izin vereceğime seni kendi ellerimle öldürmeyi yeğlerim. Hem sana orada rahat vermeyeceklerine bire on bahse girerim. Kıskançlık bizim ırkımızda hâlâ revaçta."

"Sizin gölgenizde bile yaşamak için her şeyi yapacak kişiler var. Bunu biliyorum ve gurur duyuyorum. Kudretinizden faydalanmak benim için büyük bir onur efendim." dediğinde Lucas yine konuyu değiştirdi.

"Bu arada istediklerimi yanımıza aldın mı?" derken oturduğu yerden kalkmıştı. Adrian "Evet efendim bütün o anlamadığım küçük cihazları, bilgisayar oyunlarını ve üç bilgisayarınızı yanımıza aldım. Ha şu kulağa takılan işkence aletini de unutmadım." derken evin merdiveninden aşağı kata inmek üzereydiler. Adrian "Ben camları..." diyerek yukarı yönelmişti ki Lucas "Ben hâllederirim. Hadi sen arabaya geç." dedi.

Gücünü bugün yeteri kadar kullanmış, insanlıktan bir o kadar uzaklaşmıştı. Kabul etmeliydi ki Tanrı tarafından ona bahşedilen sınırsız gücün konforu yadsınamazdı. Ve tabii kullandıkça gücün getirisi kolaylığa alışmak bir o kadar kolaydı. Evin bahçesine çıktı. Bir iki saniye etrafı seyretti. Gözlerini kapattı ve '*Evin ruhları emrime itaat edin. İyi ruhları kollayıp evin sıcağında misafir edin. Kötüleri kaçırıp*

cehennem azabında kutsayın!' dedi. O an evin açık olan bütün kapıları ve pencereleri perdelerle birlikte kapandı. Sonra Adrian'ın çok sevdiği ahıra doğru baktı. Kapıları sonuna kadar açıldı. İçinde bulunan iki at dahil bütün hayvanlar içinden kaçarcasına çıkıp gecenin karanlığında ormana doğru koşup kayboldular.

Lucas gözlerini açtığında yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Siyah film kaplı dört çeker kamyonetine bindi. Adrian şoför koltuğunun yanında öylece oturuyordu. Onun için buradan ayrılmak çok zordu.

"İnsanların kanını içme isteğin bitince tekrar geliriz." dedi.

Adrian "Lordum neden beni bu kan tutkusundan arındırmıyorsunuz? O zaman burada sonsuza kadar kalabiliriz." dedi gitmek istemediğini belli edercesine. Adrian yaşadığı uzun yıllar sonrası Lucas'ın nasıl bir güce sahip olduğunu bire bir görmüştü. Lucas eşsizdi.

"Şu sorumu cevapla Adrian. Neden güçlerimi kullanmıyorum?"

"Bana güçlerinizi kullanmanın sizi insanlıktan uzaklaştırdığını söylemiştiniz." dedi Adrian.

"Doğru. Güç kolay yol. Oysa iraden senin en büyük gücün Adrian. Kan tutkunu elinden almam demek seni bir kukladan farksız yapar. Oysa sen benim dostumsun Adrian. Kendi iradeni hak ediyorsun." dediğinde Adrian sesini çıkarmadan kafasını karısı Nadia ile yaşadığı kulübenin kalıntılarına çevirdi.

"Adrian onunla güzel günlerin oldu. O seçimini yaptı ve bu doğru olandı."

Adrian "Bir kere daha..." dedi ve sustu. Gözlerinden süzülen yaşlar onun teslimiyetiydi. Lucas, "Bunun sonu yok Adrian biliyorsun." dedi ama acısını içinde hissetti. Yine dayanamadı. "Verona ile bir görüşürüm." dedi anlayışla. Bu Adrian'ın keyfini biraz olsun yerine getirmişti.

"Ayrıca buradan ayrıldığımız için üzülmene gerek yok. Burası senin." dedi Lucas.

"Size minnetim hiç tükenmeyecek. Yüz yıl önce torunlarımın çocukları burayı sattığında satın almanız büyük incelikti."

"Şimdi pek doğru gelmiyor." dedi Lucas

"İspatlayamam, yapmadım diyemem çünkü yaptım. Ama iradem dışında olduğunu söyleyebilirim. Nasıl bilmiyorum ama yaptım. Öte yandan burası benim insanlığıma tutunduğum tek yer. O kulübe benim..." dedi ve sustu. Daha fazla konuşamadı.

"Keşke bir yolu olsa dostum ama yok..." dedi Lucas. Ne ölen aşkı Nadia'yı geri getirebilirdi ne de Adrian'ın iradesi dışında iyi hissetmesini sağlayabilirdi. Yapabilirdi ama yapamazdı. Hayat bu kadar karışıktı. Fazla derine inmeye gerek yoktu.

Radyonun sesini son ses açıp gürültülü bir İspanyol müziği açtı. Lucas'ın müziği açmasıyla Adrian'ın cebinden mantar kulak tıpalarını çıkarması bir oldu. İşe yaramadığını bile bile mantarları takmadan önce "Bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misiniz Lordum?" diye sordu.

Lucas "İtalya." dedi çalan şarkıya eşlik etmeye başladı. Yolculuk Lucas için eğlenceli geçerken, Adrian için bitmek bilmedi. Hollanda havaalanına varmaları iki saati buldu. Özel bir jetle İtalya'ya doğru yola çıktılar. Varmak üzere inişe geçtiklerinde güneş tam tepelerindeydi. Kavurucu güneş ışığı Lucas için bir tehtid oluşturmazken, Adrian için ölümcüldü. Lucas karşısında oturan sıkıntısı yüzünden belli olan dostuna "Güneş canını sıkıyor değil mi?" diye sordu. Adrian "Bu jeti hiçbir zaman sevemeyeceğim. Kendimi fırına konmuş tavuk gibi hissediyorum." dedi.

Lucas kahkahalarla gülüyordu. "Benim esprilerimi yapıyorsun Adrian. Ayrıca bu jet sizler için özel bunu biliyorsun." dedi eğlenerek.

Adrian özel jetin vampirler için dizayn edilmesinin bir önemi yoktu. Gün ışığından kaçamayacağı mesafede olduğunu bilecek kadar gerçekçiydi. Bunun getirisi kaynayan kanının kurumaya başladığını hissediyor, gözenekleri hücrelerinin bile yanmaya hazır olduğu sinyalini veriyordu.

Adrian "Siz sorun etmeyin efendim. Zaten yolculuğumuz bitmek üzere." dedi ve boğazına kadar iliklemiş olduğu gömlek düğmesini açtı. Lucas ayaklanmış inmeye hazırlanıyordu. "Uçaktan atlayacak mısınız efendim?" diye sordu Adrian.

Lucas "Bir daha yapmayacağıma sana söz vermiştim." diye kahkahalara boğulurken Adrian "Ruhlara şükürler olsun." diyerek rahat bir nefes aldı.

Lucas "Annemi bekletmek istemiyorum. Senin için bir sakıncası yoksa..." dedi erken inmek isteğini belirterek. Adrian, Lucas'ın bu bitmek tükenmek bilmeyen mütevazı yapısıyla birleştirdiği nezaket dolu ruhunu seviyordu.

"Lütfen efendim siz rahatınıza bakın." dedi nazikçe. Lucas iniş takımları yere çarpan jet uçağın kapısında durdu. Kapak açılırken güneş gözlüklerini taktı. Ona yardım etmek için yanında bekleyen vampir hostes güzeline "Geri çekil!" diye emretti. Hostes saygıyla eğilip selam verirken kendini güneşten korudu. Lucas uçak kapısında göründüğünde merdivenlerin hemen altında onu bekleyen annesinin ona el salladığını gördü. Onu gören yirmili yaşlarda, hayata yeni adım atan dünyalar güzeli bir genç kız sanırdı. Oysa annesinin yaşı yoktu. Lucas küçük bir çocuk gibi uçağın merdivenlerini üçer beşer indi ve annesini kucaklayıp havada döndürürken "Selam sana annelerin en güzeli!" diye neşeyle bağırdı. İçi yine huzur ve mutlulukla dolmuştu.

Karşıdan bakan biri onları özlemle birbirlerine sarılan sevgili zannederdi.

"Lucas sen ne zaman büyüyeceksin?" şefkatli gözleri ışıl ışıl oğluna bakıyordu.

"Önümde büyümek için uzun yüzyıllar olduğunu düşünüyorum tabii sevgili kocan Khaon konseyle ortak olup beynimi dürtüp durdukça gelişimim sekteye uğruyor." derken sırıtsa da Verona'nın yüzü asılmıştı.

"Lucas babana adıyla hitap etmen hiç hoş değil. Bunu konuşmuştuk. Lütfen âşık olduğum adamı üzüp durma. O sizin için en iyisini istiyor." dedi suçlu suçlu.

Lucas onu ellerinden tutup kendinden uzaklaştırdı ve "Sorun da bu zaten asırlar geçiyor ve o hiç yılmıyor." dedi.

Verona "O bir baba tabii ki yılmayacak." dedi kocasını savunurken.

Lucas sırıtarak "Khaon'u ve onun ucubelerini bir kenara bırakalım. Anne muhteşem görünüyorsun." dediği sırada uçağın kargo bölümüne yanaştırılan özel bir tırdan tabutlar uçağın içine giriyordu.

"Şükürler olsun o tabutlarda yolculuk etmiyorum. Çok sıkılacağıma eminim." dedi Lucas alayla. Beklemediği tepki annesinden geldi. "Aslında iki kişi olduğu zaman tabutta olmak eğlenceli olabilir." diye sesli olarak düşünen Verona bir gaf yaptığını oğlunun hayret dolu bakışlarıyla anladı.

Lucas "Ah Tanrım! Gerisini duymak istemiyorum anne!" diye yüzünü buruşturdu.

"Ay yok ben hiç sadece sesli düşündüm. Yoksa..." dedi ve sustu. Kahkaha atmaya başladığında Lucas "Sen kalk koskoca ruhlar aleminden dünyaya gel. İnsan ol. Sonra vampire dönüş, ikiz bebekleri doğur, sonra tabut fantezisi yap. Pes! Anne. Gerçekten pes!" diyerek onunla dalga geçti.

Verona utana sıkıla "Bundan babana bahsetmeyeceğine söz ver!" dedi kahkahayla.

"Tabii ki bahsetmeyeceğim. Ona bir tabut alıp içine not bırakacağım." derken Verona koluna girmiş arabaya doğru yürüyorlardı.

Verona oğlunun nabzını ölçmek istercesine "Adrian burada." dedi hissettiğini dile getirerek.

"Evet. Şu an sana çok ihtiyacı olduğu bir gerçek. Açıkçası onun için buradayım." dedi Lucas. "En doğrusunu yapmışsın." dedi Verona ama sesinde farklı bir endişe vardı.

"Titreşen endişenin ruhunu sıktığını hissedebiliyorum anne. Konseyin onun peşine düşeceği için endişeleniyorsan bunu hâlledebilirim. Zaten cesaret edemezler. Khaon'un izin verdiğini de sanmıyorum." dedi Lucas. Verona oğlunun yüzüne baktı ama bir şey demedi.

Lucas "Adrian değilse... Huzursuzluğunun asıl sebebi ne anne?" diye sordu. Onu gördüğünden beri gerginliğini göz ardı edememişti.

Verona "Daha sonra." dedi.

Lucas "Önemli gibi..." derken bir açıklama duymadan rahat edemeyeceğini belli ediyordu.

Verona endişesini saklamaya çalışmadı.

"Baban altı aydır neredeyse eve gelemiyor." dedi gözlerinde yaşlar birikerek.

"Başka bir kadın mı? Söylemen yeter gidip icabına bakabilirim." derken boğazını eliyle keser gibi yaptı.

Verona kıkırdayarak oğlunun omzuna vurdu. "Kendi işimi kendim hâlledebilirim ama öyle bir şeyin olmayacağını biliyorsun. Lütfen sonra konuşalım olmaz mı?" dedi.

O sırada onları eve götürecek arabanın yanına gelmişlerdi. Lucas "Ah hayır! Anne hâlâ neden bu külüstürleri kullanıyorsunuz? Bu araba kaç yaşında?" derken yüzünü buruşturmuş önünde duran yetmişlerden kalma eski Cadillac limuzin tarzı arabaya vurarak söyleniyordu. Verona

"Senden genç olduğu kesin. Lütfen arabamıza saygı göster!" dedi ve onu aldırmadan arabaya bindi. Adrian önde şoförün yanında mahcup bir tavırla eğilerek Verona'yı selamlıyordu.

"Adrian seni görmek ne hoş." dedi Verona.

"Leydim çok özür dilerim. İnanın sizi hak ettiğiniz gibi selamlamak isterdim fakat güneş..." dedi eğilmeye çalışarak.

O sırada Lucas arabaya binmiş annesinin yanına oturmuştu. "Gidebiliriz." dediği an duraksadı. Nathan yerine yeni bir şoförleri vardı. Dikkatlice inceledi yeni savaşçıyı.

Verona "Biz bir aileyiz Adrian. Rahat ol lütfen!" diyerek kıkırdadı.

Lucas "Anne Adrian'da bir değişiklik sezdin mi?" dedi sinsice.

Verona ilk sinirle yüzünü astı. Sonra sırıtarak Adrian'ı baştan aşağı süzdü ve "Yüzüne renk gelmiş." dedi. Bir iki saniye sonra Adrian hariç herkes gülüyordu.

Lucas annesinin elini dudaklarına götürüp nazikçe öptü "Anne neden yüzyıllardır yalnız olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Gözleri her zamanki çarpıcı bakışla parlıyordu.

Verona saf saf "Ruh eşini bulamadığın için." dedi ama aniden gözleri bıçak gibi kesercesine Adrian'ı buldu.

Gözlerini patlata patlata "Sakın bana erkeklere karşı ilgin olduğunu söyleme!" diye ciyakladı.

Adrian ona suçlu suçlu bakan gözlere "Yo! Yo! Yo!" diyerek ellerini havaya kaldırdı.

Hepsi kahkahalarla gülerken Adrian, Lucas'ın onu buraya getirdiği asırlar önceki o yıllara gitti.

Böylece aşk bir kez daha hayat bulur...

1787 - 1791 İtalya

Adrian belki de hayatında ilk kez kışın dondurucu soğuğunu hiç hissetmiyordu. Tabii bunun vampir olduğu için mi, yoksa bulunduğu şatonun muhafazalı kalın duvarlarından mı, daha da iyisi lüks odasında hiç sönmeyen şöminenin verdiği sıcaklıktan mı olduğunu ayırt etmesi bir hayli zordu. Vampir olarak dünyaya gözlerini açalı bir haftayı geçmişti. Tam olarak üç gündür kendindeydi. Tabii kendinde olması odadan çıkma cesaretine sahip olmadığı gerçeğini örtmüyordu. Kendine geldiği ilk gün Lucas elinde yarım bardak kanla onu ziyaret etmişti. Adrian o gün vampir olduğu gerçeğiyle yüzleşmişti. Bilinçli bir o kadar kendindeydi. Tek farkla... İçinde sanki onu yöneten başka biri vardı. Adrian içindeki o kişiden korkuyordu. İç sesi *'Hadi'* diyordu ona, *'Hadi! Her şey artık senin elinde. Kuvvetin yerinde git ve istediğini al'.* En kötüsü içindeki bu kötü yan Lucas'ın kanını bedeninde tek damla kalmayana kadar içmesini söylüyordu. Yapamazdı. Lucas onu kurtarmış seçenekler sunmuştu. Bunu ona yapan Lucas değildi ki...

İlk gün Lucas elinde tuttuğu bardağı Adrian'a uzattı. "Acıkmış olmalısın." dedi anlayış dolu bir sesle. Adrian kanlı bardağa bakarken kendindeki değişimi an be an hissetti. Bedeni genleşircesine büyüyordu. Ellerine baktı hissettiklerini görmek istercesine. Kılcal damarları büyüyen parmaklarında iyice siyahlaşmış demir sertliğindeydi. Tırnakları bir panterin tırnakları gibi sivrilmişti. Omuzlarını kasan üzerindeki beyaz gömleğin yırtıldığını, kumaşın parçalanma sesiyle anladı. Beyaz teni, grinin hangi tonuna dönmüştü görmek bile istemedi. Başı daha bir ağır geldi omuzlarına. En kötüsü göğsünün ortasında hissettiği kalbinin durmasıydı. Bu damarlarındaki kanın kurumasının eseriydi. Lucas onun geçirdiği değişim karşısında "Aramıza hoş geldin Adrian. Merak etme kontrol edebildiğinde her seferinde değişim geçirmeyeceksin." demişti.

O an Adrian içindeki sağduyulu sesi dinleyebilmişti. "Ben... Kan içmek istemiyorum." dedi ama konuşan o muydu bilmiyordu. Sesi derin, bir o kadar boğuktu.

Lucas "Bu gurur verici ama yaşamak için belli bir miktar şart. En azından kendine hâkim olmayı öğrenene kadar. Ayrıca akşam yemeğinde annem bizimle olmandan neşe duyar." dedi.

"Anne mi?" diye sordu Adrian elindeki bardaktan gözünü çekmeden.

"Ben senin gibi seçim yapmak zorunda bırakılmadım. Vampirlik soyumun getirisi. Ben vampir olarak doğdum. Dolayısıyla annem ve babam var." dedi Lucas.

Adrian "Ben bu odadan çıkmaya hazır olduğumu düşünmüyorum." dedi gözü kan dolusu bardakta.

O günün üzerinden tam olarak iki hafta geçmişti. İyiydi. Ara ara bedenini saran damarlarının kuruduğunu hissediyordu. O an birkaç dakika kasılıp kalmasının dışında gücü kuvveti yerindeydi. Daha iyi

görüyor, daha iyi duyuyor içinde bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji vardı.

Bazen dalıp gidiyor ormanda yaşadığı sırada hayvanları nasıl parçalayıp kendini doyurmaya çalıştığı anların kâbusuyla uyanıyordu. Bu korkutucuydu. Uyandığında değişim geçirmiş buluyordu kendini. Lucas alışacağını belirtse de, Adrian kendinden korkar hâle gelmişti.

Yine kötü saatler geçirdiği bir anda oldu olanlar. Her gün aynı saatte odasına gelen hizmetli elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Adrian bardağın içindeki kan kokusunu aldığı an ayağa kalktı. Hizmetli geldiği gibi odadan çıktı. Adrian'ın yumrukları sıkılmış, nefes alış verişi hızlanmıştı. Damarları gerilip kurumaya başlarken acı çekiyordu. Kabul etmek istemese de artık bir vampirdi. Yüzleşmek istemediği aynaya doğru adım attı. Gözlerini kapatıp aynanın karşısına geçti. Masanın üzerinde duran bardak dolusu kanın kokusunu derin derin soludu. Bedeninin değişip kan tutkusuyla nasıl bir canavara dönüştüğünü görmeliydi. Aynanın karşısında gözlerini açtığı an geriye doğru bir adım attı. Ağzında sivrilmiş köpek dişlerinin dudaklarından taşmakla taşmamak arasında olduğunu gördü. Beyaz, bir o kadar keskin. Eli kan kırmızı gözlerini saklayan elmacık kemiklerine gitti. Teni hiç bu kadar siyah olmamıştı. Saçları daha parlak, daha canlıydı. Bedeni o kadar iriydi ki Adrian kendini bir o kadar güçlü hissediyordu.

O gün odadan çıkmaya karar verdi. Tabii çıktığı ilk gün Verona'nın köpeğinin kanının tadına bakmak istedi. Peşinden koşturup durdu. Nasıl oldu bilmiyordu ama uyandığında odasındaydı. Tam anlamıyla hayal kırıklığı yaşamıştı. Buna nasıl cüret etmişti hiçbir fikri yoktu. Lucas ona kanı yasakladı. Bu kan tutkusuyla baş etmesine yardım edebilirdi.

Öyle olmadı. Adrian artık saldırganlaşmaya başladı. İki haftanın sonunda yatağında kansızlıktan olduğunu sandığı bir hâlsizlikle

yatıyordu. Ölecek ve bu hayattan kurtulacaktı. Lucas içeri girdiğin de düşünceliydi. Kapıyı aralık bırakmıştı.

Adrian "Ölüyorum. Kana ihtiyacım var." dedi hâlsiz bir sesle.

Lucas "Bu hâlinin kanla bir ilgisi yok! Senin iradeye ihtiyacın var Adrian." dediğinde koltuğa oturmuştu.

Adrian aralık kapıya baktı. Tüm gücüyle ve tabii vampirliğin ver diği çeviklikle yatağından fırladığı gibi kapıdan çıktı.

Lucas gözlerini devirerek başını kederle iki yana salladı. Oturduğu yerden acele etmeden kalktı. Sakin adımlarla kalenin merdivenlerinden indi. Büyük salonda oturan Verona elinde gergef sakince iğneyi batırı çıkara kumaşa geçiriyordu. Yanında nedimesi lir çalıyordu ki bu ona ruhlar âleminin huzurunu anımsatan yegâne şeydi.

Adrian ipinden koparılmış gibi lir sesine kilitlenmiş koşarken tek hayali kandı. Kapıyı parçalayarak odaya girdiğinde Verona bı rak korkmayı yerinden kıpırdamamış, ona bakmamıştı bile. Nedi mesi lir çalmayı bırakmış, aptalca kapıda duran adama bakıyordu Adrian, çıldırmış gibi ağzının sulandığını hissetti. İnsan sandığı Verona'ya saldırmak için bir ayağını geri attı. O şu an avını he defte tutan avcıydı. Bedenine saldırı için emir verdiğinde yerinden kıpırdayamadı.

Aklı neler olduğunu hemen algıladığında Lucas kollarını göğ sünde birleştirmiş yanında duruyordu. Lucas "Açlık onu terk et diyerek gözlerini kapattığında Adrian'ın gözüne bir perde gibi inen kan tutkusu yok oldu.

Utanç içindeydi ama diyecek bir şeyi yoktu. İkisi masada otur muş öylece dururken Verona gergefi işlemeye devam ediyordu Lucas bir süre sonra ayağı kalkıp odayı terk etti. Verona oğlunun odadan çıkmasıyla ayağa kalktı. Nedimesiyle göz göze geldi. Nedi me selam vererek dışarı çıkarken o Adrian'ın olduğu masaya oturdu

Gülümsüyor, Adrian ondan gözlerini alamıyordu. Bir şeyler söylemeliydi. "Özür dilerim efendim!" dedi.

"Dileme." dedi Verona melodik sesiyle.

"Ben..." diyebildi Adrian. Ne diyecekti ki? Ben yapmadım mı? İradem dışında oldu mu? Susmayı tercih etti. O sırada nedime elinde kan dolu koca bir kristal sürahiyle geri geldi. Adrian buz gibi olmuş, değişimin eşiğindeydi. Kanı kurumaya başlamış, bütün damarları ihtiyaçla geriliyordu. Verona, nedimenin masaya koyduğu şişenin kristal top kapağını çıkarıp aheste aheste bardağa döktü. Sıvının kokusuyla kendinden geçen Adrian şişeye saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Verona dolan bardağı eliyle Adrian'a uzattığında bardağı bir nefeste bitirmiş ikinciyi istiyordu. Verona yavaş içmesi gerektiği hakkında onu uyarsa da Adrian'ın kan tutkusuyla kararmış aklı bunu anlamadı. İçilen üçüncü şişenin ardından Adrian kendini çok iyi hissediyordu. İnsan tabiriyle tıka basa yemeğin üzerine bir fıçı bira içmişti. Tabii bunun acısını bir hafta boyunca çekecekti.

Verona ona bir dost sıcaklığı sunmuş gecenin sekizine kadar süren sohbetleri Adrian'ın "Oğlunuzu hayal kırıklığına uğrattım." demesiyle son bulmuştu.

Verona gülümseyerek yerinden kalktı ve "Sizinle tanışmak güzeldi. Bay Adrian. Umarım yeni hayatınız size mutluluk getirir. Vatikan, mevsimin bu zamanı gerçekten güzeldir." diyerek sonlandırdı.

"Oraya mı gidiyorum? Ama neden?" diye sordu.

"Orada benim adımı kullanarak, tabii kurallar çerçevesinde doyasıya kan içebileceksiniz. Bizim yaşantımızın size uymadığı bir gerçek." dedi.

"Bunu neden yapıyorsunuz? Benim gibi sefil işe yaramaz biri için değer mi?"

"Sanırım Lucas'ın hâlâ umudu var." dedi Verona.

"Peki ya sizin leydim?"

"Ben umudun kendisiyim çocuğum." dedi Verona.

"Lordu bir daha görebilecek miyim?" diye sordu Adrian.

"Onun bir daha seni görmek isteyebileceğini sanmıyorum." dedi Verona ve şiir gibi odadan süzülerek çıkıp gitti. O gece Adrian kendini bir kargo arabasında buldu. Verona'nın dediği olmuştu. Onun dediği gibi Geveda'dan dönüşmüş bir vampir olduğunu sakladı. Soylu bir vampir gibi davranmak Verona'nın ismini verdiği sürece bir o kadar kolaydı. Lüks bir daire, hak etmediği bir saygınlık ve harcayarak bitiremeyeceği para. Adrian için, Verona'nın anlam veremediği son cümlesi geçirdiği iğrençliklerle dolu iki yılın sonunda anlam kazandı. Kendinden tiksinen, insanları beslendiği bir dolap gibi gören ruhsuz bir canavara dönmüştü. O parti senin bu parti benim amaçsızca yaşadı. Bir süre sonra insanlar masaya yatırılıp, bedenlerini her şekilde önlerine sürerken midesi bulanıyordu. Her doyuma ulaştığı an karısı Nadia gözünün önüne geliyordu. Kendini terbiye etmeye çalışsa da başarısız olup yine o çukura dönmekten usanmıştı.

Bir gün her şeyi göze alıp kendini Lucas'ın kapısında buldu.

Lucas günlerdir ahırda yatan Adrian'la ne yapacağını bilmiyordu. Geldiğinden bu yana ağzına tek bir damla kan girmemiş olmasının yanında, tek bir kelime etmemişti. Ne özür dilemişti ne de onu affetmesi için Lucas'a yalvarmıştı. Verona camın önünde Adrian'ın kaldığı ahırı izleyen Lucas'a "Kan tutkusunu yok edebilirsin." dedi hüzünle.

"İradesi ona yön vermeli. Ben değil!" dedi Lucas.

"Sen bu zamana kadar kimseye böyle..." derken Lucas itiraf edercesine "Aşkı... Karısına olan aşkını onu vampire dönüştürürken hissettim. Aklında bir tek o vardı. O an o aşk kanıma bir zehir gibi

yayıldı anne. O aşkı kıskandım sanırım. Dünyadan bu hissin yok olmasını istemedim. O his öyle yoğun ki... Adrian hâlâ vazgeçmedi. Karısını özlüyor. O... iyi biri." dedi Lucas.

"Döneceğini biliyordun." dedi Verona.

"Evet, ama onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Senden bir şey rica edebilir miyim Anne" diye masumca baktı Verona'ya. Verona oğlunun ne istediğini anlamıştı.

"Adı ne?" diye sordu. Lucas "Nadia." dedi.

"Bu isteğin başımıza iş açacak."

"Aşk için değmez mi?" diye sordu Lucas hüzünle.

"Bunu en iyi bilen olarak yapacağım ziyaret için hazırlansam iyi olacak." dedi Verona.

Bir hafta sonra...

Ahırın önünde, ay ışığının altında durmuş olan Lucas, karşısında kan açlığından eriyip bitmiş Adrian'a bakıyordu. Adrian küçülmüş gibiydi. Ayakta duracak hâli yoktu ve ağzını bıçak açmıyordu.

"Hazırlan gidiyoruz." dedi lucas.

Adrian "Peki efendim." dedi. On dakika sonunda Adrian taranmış saçları, boynuna bağlanmış tertemiz fularıyla hazırdı. Kışın soğuğuna rağmen giymediği paltosunu aksesuar gibi koluna asmıştı. Dört atın çektiği, camları sıkı sıkıya kapatılmış arabaya bindiklerinde Lucas ona bir şişe uzattı ve "Buna ihtiyacın olacak iç!" diye emretti. Adrian "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum efendim." dedi ellerin arasında duran şişeden yayılan kanın kokusu bütün duyularını harekete geçirmişti.

"Kendini kontrol etmeyi öğrenmiş gibi görünüyorsun. Ben yanındayım iç!" diye emretti. Adrian değişim geçirmedi. Vatikan'da geçirdiği iğrenç iki yılda içindeki canavara dönüşmeden yemek

yemeyi öğrenmişti. Şişeden aldığı bir yudum onu tekrar yaşam döndürdü. Kurumuş bedeni, baharda açan bir çiçek gibi yeşerdi. İki yudum sonunda Adrian şişenin ağzını kapattı. Lucas memnun du. Zaten yol boyunca gözleri kapalı kaldı. Üç dört saatin sonunda araba durdu. Lucas gözlerini açtığında gece siyahıydı. Bir on dakika kadar arabanın içinde öylece beklediler.

Lucas normale döndüğünde "İnelim." dedi. Adrian kapıyı açtığında gözlerine inanamadı. Arabadan inemedi "Bu... Burası... Buraya niye geldik. Üç saat sürdü siz yaptınız. Neden?" diye yerine geri oturmuş ellerini iki yana açmış, sinir krizinin eşiğindeydi. Üç dört saatin sonunda Lucas'ın gücüyle Hollanda'da evindeydi.

"Zamanın benim için anlamı yok Adrian." dedi sırıtarak. Adrian onun dediklerini dikkate alacak hâlde değildi. "Beni cezalandırma yönteminiz mi bu? Bu bir kâbus. Ben inemem. Burada inemem. Efendim öldürün beni! Yalvarırım bunu bende istemeyin. Size yalvarırım." diye haykıran koca adam hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Lucas "Elini uzat." diye emretti. Adrian uzatmayınca uzanıp elini kendi tuttu. Gözlerini kapatıp ona sakinlik verdi. Adrian elini bırakmadığında daha iyiydi.

Lucas "İn Adrian! Sana göstermek istediğim bir şey var." dediğinde Adrian daha sakindi. Yine de korkuyordu. Hayatının cehenneme döndüğü yerde, vatanındaydı. İstemeye istemeye tekrar kapıyı açtı ve titreyerek arabadan indi. Etrafına bakmaya cesareti yoktu. Tek gördüğü kasabanın gel geç kalan müşterilere hizmet veren hanının önünde duruyor oluşuydu. Bütün geçmişi üzerine çökmüş onu yerin dibine sokuyordu. Bir iki adım ötede fırıncının karısını katletmişti. Kafası istemsizce kasabanın ortasında duran su kuyusuna çevrildi. Kendini kurtarmak için kuyuya atlayan bir adamı

kuyunun içine atlayıp orada parçalamıştı. O dehşet içinde yaptıklarını hatırlarken, Lucas arabadan inip sırtına elini koydu ve "Yaşadıkların senin suçun değildi Adrian. Fakat bundan sonra her şey senin elinde bunu unutma!" dedi.

Adrian "Neden buradayız?" diye sordu kanı çekilmiş gibi.

"Nadia ve kızların için buradayız." dedi Lucas.

Adrian karısının adını duyduğunda aklındaki her şey silinmişti. "Ben... Ben anlamadım. Onlar..." dedi ama öldüler diyemedi.

"Yaşıyorlar." dedi Lucas. Adrian ne dediğini anlamadı. Algısı kapanmıştı.

"Karın ve kızların ölmemiş." dedi tekrar.

Adrian, Lucas onu tutmasaydı o an olduğu yere yığılabilirdi.

"Hadi şu hana girelim." dedi ve Adrian'ı kolundan çekerek içeri soktu.

Hanın sahibi zengin oldukları her hâlinden belli olan bu yabancıları yerlere kadar eğilerek karşıladı.

"Bize iki bira!" dedi Lucas ve Adrian'la birlikte bir masaya oturdu. İçerisi tıka basa doluydu. Handa ter ve bira kokusundan nefes alınmıyordu. Adrian daha fazla dayanamadı.

Kalabalıktan rahatsız olmuş Lucas'a "Bu doğru mu?" diye sordu.

Lucas "Bu konu da sana yalan söyleyebileceğimi düşünüyor olamazsın." dedi ve tam açıklayacakken yan masadan gelen kahkaha gürültüsüne daha fazla dayanamadı. Elini havaya kaldırıp boşlukta bir şeyi kesercesine paralel olarak savurduğunda havada uçan sinekler dahil her şey dondu. Etraf ölüm sessizliğine bürünmüş tam tabirle yaprak bile kıpırdamıyordu. Adrian ani gelen sessizlikle etrafına baktı. Yan masadaki adamın birası dudaklarından ağzına akmaktaydı. Masalara servis yapan tombul kadının attığı adım havada kalmış, memnuniyetsizliği anlık olarak yüzünde fotoğraf karesi gibi yansımıştı.

Adrian "Neler oluyor?" diye sordu.

"Rahatça konuşmak istedim. Sessizlik bize iyi gelecek." dedi Luca

Adrian şaşkınlıkla "Gücünüzün sınırları yok değil mi?" diye so du ama cevabını beklemediği gibi kafasına takılan soruyu sordu "Onları hayata geri mi getirdiniz efendim?" derken bakışları çekil gendi.

"Tabii ki hayır." dedi Lucas.

"Onlar ölmüştü." dedi Adrian.

"Ölmemişler. Senin hatıralarından ben de öldüklerini düşün müştüm. O cesetler ailene ait değilmiş."

"Ama bu nasıl olur? Ben anlamıyorum. Nadia'nın beni gömmü olduğunu biliyorum. Evlendiğimiz gün giydiğim kıyafetler uyan dığımda üzerimdeydi. Ve... Onun kolyesi. Sonra... Sonra o ceset kalıntılarını görünce kasaba halkının onları diri diri yaktığını dü şünmüştüm."

"Verona yaşadıklarını söyledi. Ben de buraya birkaç adam gönder dim. Karın ve çocukların kasabaya taşınmış. Kimse o gece olayların sebebinin sen olduğunu bilmiyor. Nadia kulübeye saldırı olduğunu senin de kurbanlar arasında olduğunu söylemiş. Kilise ona yardım edip kasabada iş bulmuş. Haftanın üç günü çamaşır yıkıyor. Geriye kalan günlerde kilisede bulaşıkçılık yapıyor."

"Peki ya kızlarım?"

Lucas "Nadia onları okula gönderiyor." dediğinde Adrian'ın gö lerinden yaşlar süzülüyordu. Dudaklarından dökülen kelimeler onun ruhundan geliyordu. "Şükürler olsun Tanrım! Şükürler olsun..."

Lucas "Kararı sen vereceksin." dediğinde asıl konuya girmişti.

"Ne kararı?" diye sordu Adrian. Yüzü endişesini saklayamıyordu.

"Karşılarına çıkacak mısın? Yoksa ölü mü kalacaksın?" diye sordu

Adrian yaşadığı şoktan bunu düşünmeye fırsatı olmamıştı. Kaldı ki karşılarına çıkmayı deli gibi isterdi ama bu imkânsızdı.

Lucas aklını okudu ve "İmkânsız diye bir şey yoktur Adrian!" dedi.

"Nasıl olacak? Ben bir canavarım. Nadia beni gözyaşlarıyla ölümün kollarına gönderdi. Şimdi karşısına nasıl çıkarım?"

"Seni anlayacağına eminim." dedi Lucas. Karşısında bir çocuk korkaklığıyla, bir babanın özlemiyle duran bu adama yardım edecekti.

"Ya anlamazsa?"

"Eğer işler düşündüğümüz gibi gitmezse, hafızasını silebilirim. Yaşadıklarını unutur. Seni bugün bildiği gibi ölü bilir. Hayatına devam eder."

"Yüce Tanrım güçlerinizin bir sonu var mı?" diye sordu istemsizce.

"Karınla görüşeceksin doğru mu anladım?" diye sordu Lucas. Adrian'ın elleri titriyordu. "Ben yapamam... Yapamam. Kan tutkum... Korkuyorum... Ben çok korkuyorum." diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Adrian ben yanında olacağım. Bunu kendine borçlusun. Bunu senden çalınan hayat için yapmalısın."

"Ya ona zarar verirsem. Ya içimdeki canavar..."

"Orada olacağım. Sonrası sonra..." dedi Lucas.

"Ona nasıl ulaşacağız?"

"Yarın gündüz görüşmeniz onun daha güvende hissetmesini sağlar. Kilisede görüşebileceğinizi düşünüyorum."

"Size hep borçlu kalacağım." diyen Adrian onun ellerini tuttu. Ne kadar samimi olduğunu Lucas'ın hissetmesini istiyordu.

Lucas alayla "Ellerimi bırak Adrian herkes yanlış anlayacak." dedi sırıtarak.

Adrian ateşe sokmuş gibi çekti ellerini. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı ama gözleri olmadığı kadar ışıl ışıldı. Âdeta yeniden doğmuş gibiydi. Hayat bitti dediğiniz anda tekrar başa sarıyordu. Geri dönüp tekrar doğuyordu. Nefes aldıkça umut bir yolunu bulup tekrar doğuyordu.

Lucas dondurduğu zamanı başlatmadan önce "Adrian insanlardan uzak dur." diye onu uyardı.

Adrian "Tanrı şahidimdir. Bundan böyle tek bir canlıya zarar vermeyeceğim." dediğinde Lucas ona inanıyordu.

"Güzel, o zaman sen ve arabacımız bu gece kilisede kalacaksınız. Ben her şeyi ayarladım. Yarın ben Nadia'nın orada olmasını sağlayacağım." dedi ve elini zamanın başlaması için boşluğa savurdu. Her şey kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Adrian için o gece bitmek bilmedi. Saniyeler saatler sürdü. Uzun zamandır ilk defa güneş çabuk doğsun istedi. İçi içine sığmaz oldu. Kaldığı kilise odasından çıkmaya cesaret edemedi. Birilerine zarar vermekten korktu. Karısına, özlemini duyduğu çocuklarına bu kadar yaklaşmışken yapamazdı. Penceresi olmayan odasında bir aşağı bir yukarı sabahı sabah etti. Öğlene doğru kapısı çalındığında gelen kilisenin rahibiydi.

"Lordum, misafirleriniz geldi." dedi. Adrian ilk heyecanla öne doğru atıldı ama sonra durdu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Rahibe "Nasıl görünüyorum?" diye sordu genç bir delikanlı ürkekliğinde.

"Gayet vampir gibi!" dedi Rahip. Adrian donup kaldı. Ne diyeceğini bilmiyor karşısındaki insana anlamsızca bakıyordu.

Rahip "Dünya bütün canlılar için bir yuva. Mühim olan kalbimizi temiz tutmak. Lord Lucas eski bir dostumdur. Tesadüf ki bir hafta önce bir süre burada göreve başlamamı rica etti." diye açıklamasını yapınca Adrian "Çok teşekkür ederim peder!" diyerek odadan çıktı

Adrian mihrabın solunda kalan kapının önünde durmuş ellerini ovuşturuyordu. Aralık olan kapıdan bakmaya bile cesareti yoktu. İçinden *'Ya ona zarar verirsem?'* diye geçirdi.

'Dünden beri insanların arasındaydı, onlara zarar vermek aklının ucundan geçmeyecek kadar yakınlaşmıştı ama kokularını duymamak için neredeyse nefes almıyordu. Hem Lucas yanındaydı. O bir aptallık yaptığında onu durdururdu. Peki ya Nadia'nın kokusunu alınca ne olacaktı? Ya onu incitmeye çalışırsa? Ya gözü kan tutkusuyla kararırsa? İşte o zaman kahrından ölürdü. Bütün bunları düşünürken vazgeçti. Geriye doğru bir adım attı, o anda Lucas'ın sesi beyninde yankılandı. Hem de ne yankılanmak. *'Bu kadar yolu sen kaç diye mi geldim?'* Adrian ilk sağına soluna baktı. Lucas yoktu. Lucas'ın sesi tekrar beyninde yankılandı. *'Korkma ben yanındayım. Ona zarar vermeyeceksin. Vermeye çalışsan da seni durduracağım.'* dediğinde Adrian dualar etmeye başlamıştı. Aralık kapıdan tekrar içeriye bakt.. Nadia mihrabın önünde diz çökmüştü. Elleri birleşmiş, başını öne eğmiş dua ettiği her hâlinden belliydi. Adrian "Keşke ben de onun aklını okuyabilseydim." diye seslice düşündü ve kapıyı korkakça itti. Bir adım attığında kendini Nadia'nın yanında buldu. İlk defa vampirliğinin getirisi bu hıza şükretti. Nadia'nın yanında diz çöktü ve gözlerini kapattı.

Lucas, Adrian'a verdiği sözü tutmak için Mihrabın arkasında bekliyordu. Yüzünde tebessüm, Adrian kadar heyecanlı olduğu bir gerçekti.

"Hadi seni koca aptal! Zaten düşüp bayılacak. Neyi bekliyorsun?" diye söylendi kendi kendine. O sırada Adrian'ın ürkek sesi duyuldu.

"Nadia..." dedi sesinin nasıl çıktığına aldırmadan.

Nadia duyduğu ismiyle hiçbir tepki vermedi. Gözünden bir damla yaş aktı.

Adrian "Aşkım..." dedi özlemini dile getirircesine.

Nadia "Tanrım! Onu çok özledim. Aklımı koru! Sen aklımı koru." diye gözyaşlarına boğuldu. Ölen kocasını öyle özlüyordu ki, galipten sesler duyduğunu sanıyordu. Adrian "Ben de seni çok özledim." dedi ve elini elinin üzerine ürkekçe koydu.

Nadia uykudan uyanır gibi gözlerini açtı. Açmasıyla ayağa kalkıp bir adım geri attı. Adrian onun önünde diz çökmüş hâlde kaldı. Ayağa kalkıp ürkütmek istemedi. Nadia, Adrian'a şeytan görmüş gibi bakıyor, üflese kaçıp gidecekmiş gibiydi.

Adrian "Nadia..." dedi bir kere daha.

Nadia bir adım daha geri attı ve "Sen... Sen öldün. Ben aklımı yitiriyorum? Bu kadar özlememeliydim. Tanrı beni cezalandırıyor. O huzuru buldu. İçindeki şeytandan kurtuldu." diyerek hıçkırmaya başladı.

Adrian "Yaşıyorum Nadia. Aç gözlerini. Ben gerçeğim. İçimde şeytan falan yok." dedi gözyaşlarıyla.

Nadia inanmazca kafasını sağa sola sallıyordu. Mihrabın üzerinde duran İsa'nın çarmıha gerilmiş haçına doğru hışımla döndü ve diz çöktü. Bildiği bütün duaları sırayla okumaya başladı. Okurken zangır zangır titriyor, Tanrı'ya tövbeler ediyordu.

"Ağlamayacağım. Verdiğin nimetlere şükredeceğim. Adrian'ı özleyemeyeceğim. Onsuzluktan şikâyet etmeyeceğim. Sen aklımı koru Tanrım..."

Adrian daha fazla dayanamadı. Ayağa kalkıp karısını bir çırpıda kolları arasına çekti. Gözünden gülümsemesine karışan yaşlar akmaya başladı. Nadia gerçekliğin farkına varıyordu. Adrian yaşıyordu ve kollarındaydı. "Lütfen bana bunun gerçek olduğunu söyle." diye kısılmış sesiyle yalvardı.

"Gerçek Nadia... Sana geri döndüm." dedi ve usulca dudaklarına uzandı...

Mihrabın arkasında tetikte bekleyen Lucas o an Adrian'ın aklına girdi. Karısına duyduğu merhamet ve aşkı hissederken, kan tutkusuyla ilgili hiçbir düşüncenin zihninde yer almadığını gördü. Hızla Nadia'nın aklına girdi. Korkunun yanında teslimiyet vardı. Bıkkınlık, yorgunluk ama en çok özlem. Bunun yanında pişmanlığında boğulan kadının kocasına olan bitmek tükenmek bilmeyen aşkı hissettiği her duygunun üzerindeydi. Lucas bu aşkın her şeyi kabullenmesini sağlayacağını biliyordu. Onların mahremlerine daha fazla girmesine gerek yoktu. Yine de fazla uzaklaşmamak adına kilisenin önüne çıktı. Kasaba meydanında birkaç kişiyle konuşan rahip onu görünce yanına geldi.

"Efendim." diyerek saygıyla eğildi.

Aynı saygıyla rahibin karşısında eğilen Lucas "Çok teşekkür ederim." dedi.

Rahip "Beni mahcup ediyorsunuz. Ailem ve benim için yaptıklarınızdan sonra lafı bile olmaz." dedi ve sustu. İki adam mutlulukla etrafı seyrettiler. Güneş açmış, meydandaki boşlukta çocuklar şen kahkahalarla koşuşturup duruyorlardı.

Ne zaman sonra Lucas rahibe dönüp "Hayat vampirlere rağmen çok güzel!" diyerek boynundaki fuları çıkardı ve top hâline getirdikleri kumaş yumakla oynayan çocukların arasına daldı.

Bulutlar ağlamasa, nasıl gülerdi yeşillikler...

2019 İtalya

Adrian geçmişin mutlu anılarından Verona'nın şen kahkahasıyla çıktı. Verona "Ruh eşini aramıyorsan ve tercihlerin değişmediyse neyi bekliyorsun?" diye sordu.

"Aslında cevabı çok basit, senin gibi birini arıyorum." dedi Lucas.

Verona sevgiyle oğlunun yanağını okşarken Lucas onun elini dudaklarına götürüp öptü. Verona ruhunun derinliklerinden gelen bir arzuyla "Ben senin ruh eşini bulacağına inanıyorum oğlum." dedi tebessümle.

Ortam anlamsız bir sessizlikle kaplanmıştı. Verona yürekten arzulasa da söylediğine kimsenin inanmadığı aşikârdı. Lucas asırlardır yalnızdı. Oysa vampirler çift yaratılmıştı. Vampirler öyle ya da böyle ruh eşini bulur, birbirlerine yaşam kaynağı olurlardı. Yalnız kalan bir vampirin bir yanı hep eksik kalırdı. Bulamayan nadir vampirler yok değildi. Ya da ruh eşlerini kaybetmiş yalnız vampirler vardı. Tabii çıkar ilişkisi üzerine kurulmuş eşlerin kendilerini ruh eşi olarak tanıttıkları da bir gerçekti. Ama aşk her zaman gerçekti.

Oysa Lucas eşsiz özelliklerle ruhani güçlerle donatılmıştı ama asırlardır yalnızdı. Bu durum onun bir canlıya bağlanabilir olma

özelliği taşıyıp taşımadığı sorusunu beraberinde getiriyordu. Asırlardır sürdürdüğü hayatında biri olmadığını en iyi bilen annesiydi. Adrian iki yüz yılı aşkın süredir yanında kaldığı süre sonunda Lucas'ın ruh eşini bulacağına ihtimal vermiyordu. *'Nasıl bulabilir ki?'* diye düşünmeden edemedi. Vampir dünyasından uzak duruyor, insanlara gerektiğinden fazla yaklaşmıyordu.

Lucas ikiz kardeşi Leonard ile olanlardan sonra kendini herkese kapatmıştı. Neredeyse iki asırdır kimseyle konuşmayı bırak yüz yüze gelmiyordu. Adrian onun hizmetine girdi gireli bir nevi onun dış dünyayla olan tek bağlantısıydı. Gerekmedikçe tek bir canlı yüzü görmüyordu. Kitaplar onun tek dostu olmuştu. Teknolojiyi yakinen takip ediyor, internet ve televizyon dış dünya ile bağlantısıydı. Çıkan her türlü teknolojik alet ne olursa olsun ilgi alanıydı. Bilgisayar oyunları en büyük eğlencesiydi, çıkan her yeni oyun onun için yeni bir keşifti. Play Station ilk çıktığında abartısız üç ay önünden kalkmamıştı. Tabii sanal gözlük oyunları Lucas için asrın buluşuydu. Lucas binlerce yıl yaşamış, dünyayla yaşlanmış ırktan biri olarak dünyada birçok akım ve icada tanıklık etmişti. Yaşadıklarını Adrian'la heyecanla paylaşmış, yardımlarını mütevazılıkle es geçmişti.

Edison'un 1881 yılında ilk elektrik üretim merkeziyle, dağıtım şebekesini New York'ta kurmasına büyük destek vermişti. Sonrasında elektrik enerjisinin evlerde ve sanayide yaygın olarak kullanılmasına yardım ettiği yadsınamaz bir gerçekti. Telefonun icadı insanlığın neredeyse iletişimde yaşadığı tam bir mucizeydi. Lucas arka planda buluşların sahiplerine destek vermişti. Ve tabii ki tarihte yerini alacak aya ayak basma fantezisi artık insanoğlunun zekâsının bir kanıtıyken Lucas yine oradaydı. Şimdiki zamandaysa modern çağın sınırları kalmamıştı. İnsanoğlunun yardıma ihtiyacı yoktu. Lucas heyecanla takip edip,

takdir ederken bu yenilikleri hayatına geçirmekte zorlanmıyordu. Hızlı arabalar, cep telefonları, inanılmaz bilgisayar oyunları, ışık hızında uçan jetler sayamadığı birçok şey onun başını döndürüyor âdeta bir çocuk gibi mutlu ediyordu. Lucas yalnızlığıyla mutlu gibiydi. Bir ruh eşine de ihtiyacı varmış gibi durmuyordu. Yalnızlık onun için güçlerini bastırmak, insanlığa daha yakın olmaktı.

Gözleri binlerce kez geçtiği yollara bakarken "İtalya hiç değişmiyor. Tıpkı bizim gibi, tarihe tanıklık ediyor ama yaşlanmıyor. Burayı ayrı seviyorum." diyerek güneş gözlüklerini çıkardı.

"Sen bir İtalyansın. Burayı sevmen çok doğal sevgili oğlum." dedi Verona.

"Anne neden Verona'da yaşamıyorsun sen orayı Napoli'den daha çok severdin." derken gözlerine bakıyordu. Annesi ruhlar alemini terk edip Khaon'la evlenmeye karar verdiğinde ete kemiğe bürünüp âşık olduğu şehir olan Verona şehrinin ismini almıştı. Gözlerini kaçıran Verona "Orası fazla kalabalık. Son yıllarda turist cenneti hâline geldi. Napoli'de yakaladığım huzuru orada bulamıyorum. Şehir bana ve bizlere göre değil biliyorsun." derken yalan söylemeyi beceremediği gerçekti.

Lucas "Şehir Khaon'a göre değil anne. O istemiyor sen değil. İnsanlar ona batıyor. Yoksa senin insanlarla iyi dostluklar kurduğunu biliyorum." dedi sinirle.

"Evet, insanları seviyorum ama sevdiklerimin yaşlanırken elimden kayıp gitmesini izlemeyi sevmiyorum."

"Doğa kanunu. Denge anne."

"Ölümü, yaşamın kardeşi sayıp kabulleneli çok oldu. Hem Khaon nerede ben orada." dedi Verona kıkırdayarak. Lucas kusar gibi dilini dışarı çıkarıp, karnını tuttuğunda, Verona oğlunun omzuna bir şaplak daha indirdi.

Özel mülkleri olan orman arazisinde ilerlemeye başladıklarında Lucas kendini evinde hissetmeye başlamıştı. Geçen on dakika sonunda iki yüz metre önlerinde beliren devasa demir kapı ardına kadar açılmaya başladı. Açılana kadar ancak vardılar. Lucas kapıdan geçerken "Canavarlar diyarına hoş geldiniz!" diyerek ellerini pençe gibi yapmış annesine doğru kaldırmıştı. Verona bir bebeği severcesine oğlunun sarının kahvesini taşıyan saçlarına uzanıp karıştırdı.

Lucas "Bir sürü yeni ağaç dikilmiş." dedi memnun bir ifadeyle. İnsanoğlu anlamak istemezdi ama her ağaç bir ruhtu. Nefes alır, büyür ve yaşlanırdı. Tıpkı insan gibi...

Verona doğanın ruhlarıyla birlikte dünyada azalan ormanlara üzülürdü. Yanan arazileri satın alır, ağaç diker büyümelerini sağlardı. O bir nevi Tabiat Ana'nın dünyadaki eli olmuştu.

Evlerinin bulunduğu bu orman arazisi birçok nesli tükenmiş yabani hayvana ev sahipliği yapıyordu. Bu yüzden İtalya'nın ortasındaki bu orman insanlar için tehlike oluşturuyor, özel güçlerle korunuyordu. İçinde oldukları Cadillac orman yolunda ilerlerken Lucas'ı hisseden periler onu selamlamak için yanlarında belirdi. Lucas'ın içi onların heyecanlarıyla doldu.

Verona onun bu mutluğunu hissetti "Lucas ormanda dolaşmaya ne dersin? Tabi istersen." dedi gülümserken.

"İsteğiniz benim için emirdir leydim." dedi ve "Arabayı durdur lütfen!" diye şoföre emir verdi. Bir taraftan daha önce hiç görmediği yeni şoförü inceliyordu, eski şoföre ne olduğunu merak etti ama bunu sormayı sonraya bıraktı.

Araba durduğunda Verona ayakkabılarından kurtuldu. Lucas arabadan inmiş annesine elini uzatmıştı. Verona "Lordum!" diyerek oğlunun elini tuttu. Lucas annesini hayranlıkla izledi. Toprağa ayak basan annesi bir peri kızı gibiydi. Toprak o yürüdükçe yeşillenirken orman perileri etrafında belirdi.

Lucas "Adrian siz eve geçin. Biz döneriz." dedi. Adrian kafasını sallamakla yetindi. Birçok kez gördüğü manzaraya hayran hayran bakarken araba hareket etti. Lucas annesinin ruhlar alemine olan özlemini benliğinin en derinlerinde hissetti. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu bilecek kadar gerçekçiydi. Özgür ruhu asırlardır etten kemikten bedende hapisti. Bazen huysuz babasına olan aşkını sorgulamıyor değildi. Hatta bir keresinde annesine sormuştu. "Aşk için değdi mi?"

Verona "Binlerce kere evet." demişti.

Lucas çocukken her gece anne ve babasının hikâyesini dinleyerek büyüdü. Ona Minevra anlattı. Annesi anlattı. Babası hiç anlatmadı.

Zaten Lucas oldum olası babası ile iyi bir ilişki kuramadı. Büyüdüğünde onu hep sorguladı. Böyle kurallara bağlı bir adam nasıl olup da bir ruha âşık olmuştu aklı ermemişti.

Babası Khaon, trajik bir aşk hikâyesiyle doğmuştu. Babası vampir ırkının ilk soyundan Lion'du. Irkının kurallarına karşı gelip âşık olduğu insan Violet'le evlenmiş, her şeyi ardında bırakmıştı. Lion karısıyla bir insan gibi yaşamaya başladığında her şey yolundaydı. Tek isteği aşkına sonsuz hayatı vermekti ki karısı Violet bunu kabul etmiyordu. Daha Venatorlar kurulmamış, Tabiat Ana Bona Dea yasasını çıkarmamıştı. Violet hamile kaldı. Lion ona yalvardı ama o vampir olmayı reddetti. Violet, oğlu Khaon'u doğururken öldü. Âşık olduğu kadının özlemine dayanamayan Lion oğlunu Minevra'nın himayesine verip ölümü seçti.

Lion seçtiği yoldan dönmedi ama oğlunu dünyada yalnız bırakmanın vicdan azabıyla ölürken yalvardı. Yüce ruhlar ıstırap içindeki vampirin yakarışlarını duymuştu. Khaon'un eşinin yanında diğer dünyada huzurla uyuyabilmesi için ruhlar aleminde yaşayan Verona'yı, Khaon'un koruyucusu ilan ettiler.

Verona ruhlar alemini terk etmeden önce Tabiat Ana'nın en sevdiği kızıydı. Görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Zaman geçtikçe dünyayı çok sevdi ve onu hiç görmeyen Khaon'a âşık oldu. Kendini gösterdiğinde aşkı karşılık buldu.

Lucas imkânsız aşkın diyolaglarını Minevra'nın eşsiz anlatımıyla dinlemişti. O yatağında merakla onu dinlerken bir sağa ilerliyor, bir sola yürüyor, bir Khaon oluyordu bir Verona. Lucas nefes almadan gecelerce dinlemişti yaşanılan replikleri.

"Senin için ölürüm ruhun kızı. Yeter ki kabul et. Şimdi kıyayım canıma." demişti Khaon.

"Benim için yaşa Khaon, seni sonsuzlukta sevebilirim." demişti Verona ama Khaon onu dinlememişti. Verona ile birlikte olma hayalini gerçekleştirmek için intihara kalkıştığında Verona Tabiat Ana'ya dünyaya gitme isteğini belirtti. Yani Khaon'a duyduğu aşk ile her şeyden vazgeçti. Onun yasak aşkından habersiz olan Tabiat Ana onu memnuniyetle dünyaya kabul etti. Koruyucu olduğu için ruhani güçlerini ondan almadı. Verona artık ete kemiğe bürünmesinin yanında ruhani güçleri olan bir insandı. Ta ki aşkı Khaon'dan ikizleri Lucas'a ve Leonard'a hamile kalana dek... Verona yasak aşkını Tabiat Ana'ya söyleyemezken, bir de hamile kalmıştı. Tabii bunun gizli kalması imkânsızdı. Er geç ortaya çıktı çünkü doğan çocuklar eşsizdi.

Tanrı yasakları çiğneyip, üremelerini yasakladığı ırktan hamile kalan Verona'yı cezalandırıp güçlerini elinden aldı. Ona oğullarıyla birlikte ruhlar alemine dönme cezası verdi. Verona aşkına ve oğullarına sahip çıktı. Aşkın ıstırabını yaşamaktansa ölmeyi tercih etti. Tek isteği oğullarının babasının yanında kalmasıydı. Tabiat Ana, Tanrı'ya kızını affetmesi için yalvardı. Tanrı, Tabiat Ana'nın yakarışına kayıtsız kalmadı ve onu affetti. Tabii her suçun Tanrı katında bir cezası vardı. Bundan sonra yaşamına vampir olarak devam edecekti.

Verona'ya bu ceza ağır gelse de ne aşkından ne çocuklarından vaz geçmedi. Khaon tarafından vampirleştirildi.

Zamanla ruhlar aleminde iyi bir ruh olduğu gibi dünyada iyi bir insan ve sonrasında iyi bir vampir olduğunu kanıtladı. Tabiat Ana bunun ödülü olarak doğayı koruması için bazı güçlerini geri verdi. Verona zamanla bütün ırklarla, ruhlar alemi arasında köprü görevi gördü.

Lucas anne ve babasının aşk hikâyesini tebessümle hatırlamıştı. Onun babası da ataları da imkânsız aşkları için savaşmıştı. Adrian bile ona asırlar boyu yetecek bir aşk hikâyesine sahipti. Bir nevi tarihin sayfalarında kalmıştı şahidi olduğu aşklar. Annesinin kederini hissetmesiyle düşünce selinden çıktı ve "Neyin var?" diye sordu. O sırada etrafında kendini belli etmek için oradan oraya zıplayan perilere göz kırpmayı ihmal etmedi. Periler gördükleri bu ilgiye neşeyle kıkırdayarak saygılarını sundular.

"Konuşmayı bugün için ertelemek niyetindeyim. Bugün sen ve ben. Bir de orman sakinleri. Baksana seni gördükleri için çok sevindiler." dedi tebessümle. Lucas onu anlayışla karşıladı. Annesiyle yalnız kalmayalı uzun zaman olmuştu.

"Biraz rahatlamaya ne dersin?" diye annesine sorarken ayakkabılarını çoktan çıkarmıştı. Çıplak ayağı yere basar basmaz toprağın içine gömülmeye başladı. Verona oğluna minnetle bakarken gülümsedi.

Lucas gözlerini kapatırken toprak ondan emir almışçasına ayaklarını örttü. Ayaklarından bedenine yayılan nanemsi kokuyu derin derin soludu. Teni toprak rengini almış, gözleri ağaç yeşiline dönmüştü. Verona hayranlıkla onu seyrederken Lucas köklerinden sökülen bir ağaç gibi ona ilerledi. Toprak onun uzvu gibi hareket ediyor o yürürken ona ayak uydurucasına sürükleniyordu. Lucas bir ağacın görünümüne bürünmüştü. Rahatsız etmeyecek esinti Lucas'ı sararken

doğanın getirisi sesi kalınlaşmıştı. "Elini ver ruhun kızı!" dedi boğukça. Verona ihtiyaçla elini uzattı oğluna. İnkâr edemezdi. İnkâr etmek varoluşuna ihanet olurdu ama çoğu zaman ruhunun bedenine dar geldiğini hissediyordu. Ruhunu özgür bırakmak istercesine gözlerini kapatıp tuttu oğlunun elini. Eli oğlunun avucunda sıkılıyken ısınmaya başladı bedeni. Ayak parmaklarında başlayan toprağın oluşturduğu girdap yavaş yavaş sardı bedenini. Ruhunda hiçbir mutsuzluk barınamaz hâle geldi. İçine işleyen esintiyle bedeni ruhundan ayrıldı. Yerçekimine yenik düşmüş ruhu, etten, kemikten olma hapishanesinden çıkmıştı.

Özlemini duyduğu ruhlar alemini hissetti. Sonsuz mutlulukla doluydu. Bedenini terk etmek onu dinlendirmiş, bütün endişelerini geride bırakmıştı. İtiraf etmeliydi ki bedenine dönmek istemiyordu. İsteği bu olsa da o artık dünyevi yaşama aitti. Etle, kemikle bütünleşmiş, vampir ırkına ait bir bedende yaşıyordu.

Lucas annesinin elini usulca bıraktı. Annesinin bedenini saran girdap onu bir koza gibi sarmış dönüp duran toprak onu yeniliyordu. Tebessümle yaslandığı ağaca "İzninizle!" dedi

ağaç ruhani bir sesle "Her zaman sırtını verebileceğin bir ağaç olacağım ruhun oğlu." dedi şefkatle. "Teşekkür ederim." dedi. Geçen dakikalar saatlere karıştı. Ne zaman sonra Verona usul usul yere indi. Toprak havadan ayrışıp olması gereken yere kondu. Hava görevini yerine getirmiş gibi esip gitti. Verona sanki gençleşmiş gibiydi. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Oğlunun yanına doğru neredeyse koşarak gitti ve teşekkür edercesine "Sen benim mucizemsin." derken ona sıkı sıkı sarıldı. Lucas hâlâ doğayla bir bütündü. Boğuklaşmış sesiyle "İşe yaramaz bir mucize." diyerek kollarından çıktı. Gözlerini kapatıp doğanın bedeninden çıkmasını sağladı. Toprağın rengi teni normale döndü. Ormanın yeşili gözleri kendi mavisine kavuştu. Lucas saçlarını eliyle düzeltirken günü burada bitirmek istemedi. Haince

gülümsedi ve "Yarışalım!" dedi. Annesinin cevap vermesini beklemedi. Bir çocuğun heyecanıyla ok gibi fırladı. Onun fırlamasıyla Verona'nın saçı dahil elbisesi havalanmıştı. Verona'nın onun arkasından fırlaması saniyeler sürdü. Lucas saatte yüz kilometreyi aşan bir hızda koşuyordu ama ona göre bir hayli yavaştı. Annesi çok değil yirmi metre gerisindeydi. Biraz daha yavaşladı. Annesi paralel olarak onunla birlikte koşmaya başladığında "Yaşlanmışsınız leydim." diye alay etti.

Verona "Akşam yemeğine geç kalma Lucas!" diye kahkaha atarak gözden kayboldu. Lucas "Hile yapıyorsun!" diye görüş alanından çıkan annesine yetişmek için hızını arttırdı. Hava kararmış üstleri başları yırtılmış, çamur içinde kale surlarının önündeydiler. Göğe yükselen giriş kapısında durdular. Lucas "Neyi bekliyoruz?" diye sordu alayla. "Neyi olabilir kapıyı açmalarını." dedi Verona.

"Sensör diye bir şey var. Khaon hâlâ on yedinci yüzyılda yaşadığımızı sanıyor olmalı. Bir gün birisi hendeği boylayacak." dediğinde Verona oğluna anlamsızca baktı ve kahkahalarla güldüler. Göğü delen kale kapısı yukardan aşağı doğru inerken, koca demir halatların gürültüsü katlanılmazdı. Devasa köprü hendeğin üzerini örtmek üzereydi ki Verona inmekte olan elli metre yüksekteki tahta köprüye zıpladı ve koşmaya başladı.

Lucas yine "Hile yapıyorsun ama!" diye bağırıp köprüye atladı ve koşmaya başladı. Verona hızını azaltmış Lucas'ın ona yetişmesine izin vermişti. Birlikte şatonun önüne vardıklarında kalede yaşayan herkesin girişte olduğunu gördüler. Hepsinin Lucas'ı selamlamak için can attığı her hâllerinden belliydi. Özlenmişti çünkü neredeyse hepsi yüzyıllardır anne ve babasıyla birlikteydiler. Onların çamurlu üstleri başları yırtılmış hâlini gören herkes kâh güldü kâh şaşırdı.

Aile, kralların bile giremediği bir kaledir...

Avcı Tenatz sıranın en başında durmuş elleri arkada bacakları yük kaldırır gibi aralanmış kafası dimdikti. Kâhyaları Bias gözlerini örtmüş beyaz kaşlarıyla yine nereye baktığı belli olmadan elleri arkasında birleşmiş gayet resmî bir şekilde duruyordu. Lucas dayanamadı. İki adım atıp Bias'ın önünde durdu. "Nasılsın şatonun rehberi?" dedi.

Bias saygıyla eğilip "Çok teşekkür ederim lordum. Umarım çok kalıcı değilsinizdir." dedi ve ortalık buz kesti.

Tam Minevra, olaya dahil olmak için adım atmıştı ki Verona onu sıntarak durdurdu. Bias, Lucas'ın boynuna sevgiyle atılıp sarıldı. Lucas kahkahalarla gülerek "Beni böyle özleyeceğini bilseydim daha önce gelirdim." dedi.

Bias sanki Lucas'a hiç sarılmamış gibi boynundan ellerini çekti ve saniyeler önceki duruşunu sergileyip "Sizi görmek çok güzel lordum!" dedi.

Bias'ın yanında duran aşçı Donna sevimli sevimli gülüyordu. Lucas tam bir beyefendi gibi eğildi. Onun sağ elini avucunun içine alıp "Sevgilim. Yine ışıldıyorsun." diyerek dudaklarını elinin üzerine dokundurdu. Donna işveyle "Küçüğüm siz yine kepçeyle kovalanmayı mı özlediniz?" dedi sevgiyle başını okşadı.

Lucas en son Donna'nın yanında duran Aitra'nın önünde durdu. Kale içi temizlik ve diğer bütün görevlilerle ilgilenen Aitra utangaç bir şekilde kafasını öne eğmişti. Bir vampir nasıl böyle utangaç olabilir diye düşündü Lucas mutlulukla. Şatoda Lucas'tan küçük olan belki de tek vampir Aitra'ydı ve onun için kız kardeşten farksızdı. "Aitra sen hâlâ burada mısın? Hani Hollywood'a gidip aktris olacaktın." diye sorarken yanağından makas alıp ona sevgiyle sarıldı. Aitra "Senin beni götürmeni bekliyorum Lucas. Söz vermiştin." dedi alayla.

En nihayetinde Minevra'nın sesi duyuldu. "Utangaç Hollywood yıldızı mı olurmuş?" dedi ve gelip Lucas'ın boynuna sarıldı. Lucas Minevra'ya sarılırken Aitra'ya "Utangaç vampir oluyor ama." dedi ve Minevra'yı belinden tutup havaya kaldırdı. Kendi ekseni etrafında bir kere döndürüp yere bıraktı. Minevra "Hoş geldin çocuk!" dedi sevgiyle. Lucas sesini kasten yüksek tutup "Hey seni seksi kız! Hoş buldum!" diye bağırdı. Minevra "Terbiyesiz çocuk!" diyerek güldü. Lucas haklıydı. Minevra'da vampirliğin vermiş olduğu gençliğin yanında, Tanrı'dan bir lütuf seksapalite vardı. Oysa Minevra babasının annesi sayılırdı. Lucas kalenin diğer çalışanlarını merak etse de sormadı. Büyük ihtimal savaşçılar ormana ve şatonun diğer taraflarına yayılmıştı. Zaten güneş yeni batmış hepsinin yeni uyandığı kesindi.

O sırada havlayarak ona doğru koşan köpeği Thedora'dan başkası değildi. Thedora koştu koştu koştu koca cüssesiyle Lucas'ın kucağına atlayıp onu yalamaya başladı. Lucas kucağına kabul ettiği köpeğin onu yalamasına izin verdi. Ne zaman sonra onu burnundan öptü ve "Olamaz yine mi hamilesin?" dedi sırıtarak. Verona sahte bir sinirle "Tanrım ne zaman kiminle? Luica sana onu ormana yalnız bırakma demiştim." diye nedimesine doğru dönerek söylendi. Luica özür diler gibi yüzünü buruştururken Thedora homurdanarak Lucas'ı yalıyordu. Lucas kahkahalarla gülüyordu. Annesine "Sana söylediğim için bana kızdı. Saklamaya çalışıyormuş." dedi. Verona

gözlerini kısmış köpeğe onu kesecekmiş gibi bakarak homurdandı "Onu vampir bir köpeğe dönüştürmeliyim. Bir sürü işe yaramaz köpeğimiz var. Hadi al o şişko ve hamile köpeğini içeri gir. Daha yemek yiyeceğiz." diyerek arkasını döndüğünde gülüyordu.

Lucas gülümseyerek şatoya girdi girmesine de onu özleyen çoğu kişi peşini bırakmadı. Lucas hiçbirini kırmadı. Tek tek sohbet etti. Thedora koca dili dışarıda onun yanından bir saniye bile ayrılmadı. Köpeklerden hoşlanmayan Bias ile sohbet etmek ve tabii onunla bir kadeh viski içebilmek için köpeğini atlatması gerekti. Lucas iki saatin sonunda mezarlık dediği odasına ancak varabildi. Oda kapısını açtığında kendini kahkaha atmaktan alıkoyamadı. Thedora, Lucas'ın yatağında uzanmış yatıyordu.

"Utanmalısın Thedora bekâr bir erkeğin yatağında yatıyorsun. Seni erkek zannedip bir savaşçı ismi koyan kimdi? Bias mı? Donna mı?" dedi alayla. Thedora gözlerini patileriyle kapattığında Lucas "Tamam, seni üzmek istemedim. Yalnızlığı sevmediğini biliyorum. Kim bu şanslı erkek?" diye sordu konuyu değiştirmek istercesine. Lucas homurdanan Thedora'ın söylemek istemediğini anlamıştı. Nasıl olsa yavrular doğduğunda az çok belli olacaktı.

Thedora, neredeyse elli yaşındaydı. Yani bir köpek yaşamının neredeyse iki katı yaşındaydı. Lucas bazen ona ölümsüzlüğü üflediği için pişmanlık duysa da onu hayata bağlayan bir ruhtu Thedora. Onsuz kalmak istemediğini biliyordu. Yatağa oturup köpeğinin kafasını, sırtını okşayarak sevgisini hissettirdi. Karnına elini koydu ve gözlerini kapattı. Yüzünde mutlulukla gözlerini açtığında "Çok güzeller! Tıpkı anneleri gibi." dedi sevgiyle. Thedora bir şey söylemek yerine memnuniyetle havladı. Lucas "Verona buraya gelmeden duşa girip akşam yemeği için hazırlansam iyi olur. Beni burada bekle güzel bayan!" diyerek Thedora'yı yatağında bırakıp

kıyafetlerinden kurtuldu ve duşa girdi. Hazırlanması on dakikayı bulmadı. Rahat bir şeyler giyip kapıdan çıktığında Thedora yanındaydı.

Şatonun koridorlarında yavaş yavaş yürümeyi tercih etti. Yürürken elini duvarlara sürttü. Burada yaşamı son bulan bütün canlıların ruhlarını hissetti. Ne acılar, ne gülüşler, savaşlar, barışlar görmüştü bu yüksek duvarlar. Zamana direnmiş bu yapı maalesef babasının kazandığı bir savaş sonrası ailesine verilen bir armağandı.

Koridorun diğer tarafından ona doğru yürüyen Tenatz durup onu asker selamıyla karşıladı. "Efendim. Umarım her şey yolundadır." diye sorma ihtiyacı hissetti çünkü Lucas gözleri kapalı eli duvarda gezinerek yürüyordu. Lucas "Bu şatoda çok uzun zaman geçirdik." diyerek gözlerini açtı.

Tenatz "Savaş sonrası babanıza verildiğini biliyorum ama o dönem sanırım ben daha doğmamıştım. Nasıl bir savaştı merak ettim ama soracak kimseyi bulamadım." dedi gülümseyerek.

Lucas "Bana katıl. Bu arada sana hikâyeyi kısaca özetlerim." dedi ve başladı anlatmaya "1494 -1559 yılları arasında orta çağdan yeniçağa geçiş döneminde Avrupa ve Akdeniz coğrafyasını karşı karşıya getiren güç savaşları başlamıştı. Vampir ırkından birey olarak bu savaşlara katılanlar olsa da toplum olarak hep geride durduk. Ta ki Haçlı seferleri sonrası aç gözlü Avrupalı güçlerin askeri yönden zayıflamış olan İtalya'ya gözlerini dikmesine kadar. İtalya yönetim ve askeri bakımdan zayıflamış olsa da zengin bir ülkeydi. Bu güçlü devletlerin ağzını sulandırdı. İtalya'daki küçük prensliklerin kendi aralarında çatışmaya başlaması bu güçlü devletler için bulunmaz bir fırsattı. Güçlü devletlerin bu iç savaşa çanak tutmasıyla işler içinden çıkılmaz bir hâl aldı. Savaşlara seyirci kalan Vampir ırkının soylu ailelerini Khaon bütün vatanseverliğiyle bir araya topladı. Dönemin

kralı vampir ırkından haberdardı ve onlarla anlaşmalar yapıp yandaş olmalarını sağladı. Khaon'un emrinde, kralın onayıyla Medici, Borgia, Habsburg ve Valois aileleri savaşta önemli rol oynadı. İtalya düşmanları kolayca püskürttü. Kimse küçücük bir ordunun binlerce dış gücü nasıl yendiğini anlamadı. İtalya yenilmez bir güç hâlini aldı. İşte bu şato ve İtalya'daki mal varlıkları o savaşlardan sonra kral tarafından vampir toplumuna verilen hediyeler. O savaşlar sonunda İtalya vampirlerin daimi vatanı hâline geldi." diyerek gülümsedi.

Tenatz "Efendim aklıma takılan bir şey var." diye sorusunu yöneltmek için izin istedi.

"Nedir?" diye sordu Lucas.

"Güneş?" dedi Tenatz

"Akıllıca bir soru. Savaşta ve aşkta her şey mubahtır derler. Ben oradaydım." dediğinde Tenatz gülümsedi.

"Orada olmak isterdim." dedi Tenatz

"Özet geçtiğim kadar acısız değildi. Yok, yere çok kan aktı. Çok aileler yok oldu. Bana göre kazanan yoktu ama bu kişiden kişiye, bakış açısına göre değişir."

"İyi ki oradaymışsınız."

"Maalesef." dedi Lucas acıyla gülümseyerek. Tabii o yıllarda da babasıyla gırtlak gırtlağa geldiğini Tenatz'a söylemesine gerek yoktu. Babası onun bu savaşı parmağını havaya kaldırıp savurarak kazanabileceklerini biliyordu ve bu konuda oğluna baskı yapmaktan çekinmemişti ama Lucas her zamanki gibi reddetti. Babasıyla işte hep bu yüzden ters düştü. O annesinin ruhani oğluydu. Tıpkı ikizi Leonard'ın babasının vampir oğlu olduğu gibi... Lucas o günlerin kederli anılarında boğulmadan hemen önce Tenatz'ın ettiği teşekkürle ondan ayrıldı.

Şatonun kuzey kanadında kalan salona gitmek için merdivenden indi. İner inmez salonun kapısından girişe uzanan mermer alanda

bir aşağı bir yukarı dolanarak telefonla konuşan annesiyle karşılaştı. Verona her zamanki gibi klasik telefon konuşmalarından birini yapıyordu. Lucas sıntarak bitirmesini bekledi. Tabii bu bekleyişe Thedora eşlik etti.

Verona "O zaman yarın gece sizi bekliyoruz lordum. Eşinize sevgiler. Himayeniz genişlediği için gelince ayrıca tebriklerimi sunmaktan kıvanç duyarım." dedi ve neşeyle telefonun tuşuna basıp Lucas'a sarıldı.

Lucas gerilmişti "Anne sakın benim adıma bir parti verdiğini söyleme." dedi. Verona nasıl söylese de oğlunu yumuşatsa diye düşünüp ne diyeceğine karar verirken "Sen kilo mu aldın? Yoksa fazla mı pizza yiyorsun?" diye sordu. Lucas annesi yanında yokmuş gibi ayağının hemen yanında oturan Thedora'ya "İster insan olsun, ister ruh, ister vampir... Anne yine anne." dedi.

Verona "Lütfen beni affet Lucas. Geldiğini zaten biliyorlar. Hem bu sıkıntılı dönemde herkes senin gölgenle bile mutlu olacaktır." dedi ve pot kırdığının farkına vardı.

Lucas "Sıkıntılı dönem?" diye manalı manalı annesine baktı.

"Konuşacağımızı söylemiştim." dedi Verona geçiştirmek istercesine

Lucas "Kulağıma bazı şeyler geldi ama hissettiklerim daha fazlasının olduğunu söylüyor." dedi açıklama bekler gibi.

"Konuşmayı yarına bırakmak gibi bir niyetin yok değil mi?" diye sordu Verona sıkıntıyla. Lucas hayır anlamında kafasını salladı ve "Bu sıkıntının dolaylı olarak Nathan'la bir alakası var değil mi? Ayrıca Nathan'ın yerini alan şoförü yarın buradan göndermeni istiyorum." dedi.

"Alfons iyi biri Lucas. Referansı da sağlam. Gayet kibar ve işini iyi yapıyor." dedi Verona.

"Sana âşık ama. Bunu atlamış olamazsın." dedi Lucas.

Verona hayretle oğluna baksa da oğlunun hislerine güvenirdi. Asıl bunu o nasıl hissedememişti. Zaman geçtikçe ruhani yanından uzaklaştığını düşündü.

"Yüce Ruhlar bunu hiç fark etmedim." dedi Verona.

Lucas "Kimsenin duygularına ket vuramayız ama babam öğrenirse neler olacağını ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Onu yaşatmaz." dedi.

Verona oğlunun koluna girip onu salona yönlendirirken "Benim merhametli oğlum. Keşke ruhsal özelliklerimi hâlâ taşıyor olabilseydim. Böyle şeyler olmazdı." dedi üzüntüyle.

"Peki, Nathan?" diye sordu Lucas.

"Öldürüldü. Venatorlar." dedi Verona kederle.

Lucas şaşırmıştı. Duraksadı ve "Bu nasıl olur? Anlaşma bozuldu mu?" diye sordu dehşetle.

"Kimse neler olduğunu bilmiyor. Anlaşma bozulmak üzere. Nathan'ı tanırdım. Dört yüz yaşındaydı. Üç yüz yıldır tek bir insana bile zarar vermedi. Yedi ay önce bir gece üst kuruldan üyelerle Venatorlar Şatoya geldi. Arama yapmak isteklerini söylediler. Baban gönül rahatlığıyla izin verdi. Nathan'ın kaldığı müştemilatta insan cesetleri bulundu. Baban çıldırdı."

"Khaon, Nathan'ı onlara nasıl verdi?" dedi sinirle.

Verona "İlk önce vermedi. Tam ikna olmuşlarda ki Nathan üyelerden bir insana saldırdı." dedi Verona üzüntüyle.

"Anne bana nasıl haber vermezsiniz. Sonra ne oldu?"

"Nathan o saldırıda öldürüldü. Baban bir daha böyle bir şey olursa kendi kellesini onlara vereceğini söyleyip teminat verdi. Lucas işler daha da kötüleşiyor. Dünyanın her yanından vampirlerin öldürdükleri insanların haberleri geliyor. Venatorlar babanın tepesinde. Savaş çıkmak üzere." dedi gözlerinde biriken yaşlarla.

"Konsey ayakta mı uyuyor? Kan bağı bir işe yaramıyor mu?" diye sordu Lucas.

"İşin çözülmeyen yanı da bu. Kan tutkularına yenik düşenlerin çoğu soylu vampirler. Kan bağı olmayanlar bulunamıyor. Suçu netleşenler anında infaz ediliyor. Bir sürü aile yasta. Hepsi Venatorlar'a kin güdüyor. Bu arada Adrian..." dedi ve sustu.

Lucas sinirle gülümserken Verona oğlunu sakinleştirmek adına "Miles, Adrian'a dokunamayacağının farkında. Listede ismi var ama baban sıra ona gelmeden bu işi çözeceğine inanıyor." dedi.

Lucas annesinin dediklerini dinlememiş gibi "Vampirleri insan öldürmeye iten bir sebep olmalı. Yeni yetmeleri belki anlayabilirim. Ama asırlarını dünyada geçirmiş soyluların organize olmuş gibi insanları katletmesinin bir açıklaması yok. Hepsi başlarına gelecek olan sonucu bilir ve korkar." dedi.

"Baban, bu işin altında büyü yapan birinin olduğunu düşünüyor."

"Hadi ama cadı klanı buna cesaret edemez. Sayıları bir elin beş parmağını geçmiyor anne. Bu riski göze alsalar bile onları tanıyorum. Yapmazlar. Hepsi Tabiat Ana'ya sadık. Ve ben bunu hissederim anne biliyorsun."

"Cadılar olmasa bile bir insan büyü yapmaya yeltenebilir Lucas. Baban vampirlerin büyüyle kan tutkularına yenik düştüğü kanısında."

"Bunu ona düşündüren ne?" diye sordu Lucas.

"Bilmiyorum bu konuda konuşacak vaktimiz olmadı. Venatorlarla yeni bir anlaşma yapıp süre istedi. Verdiği sürede bu işi çözeceğine inanıyor. Eğer baban bu olayları başlatanın bir insan olduğunu kanıtlarsa Venatorlar Tabiat Ana'nın emrine uymak zorundalar. Kaldı ki beni üzen başka bir nokta daha var." dedi Verona ve oğluyla birlikte yemeğin hazırlandığı salona girdiler.

"Ne anne?" diye sordu Lucas.

"Kardeşin Leonard..."

"Tanrım yine mi?"

"O... içten içe bu durumu kullanıyor bence. Ölen soyluların geride kalan aileleri ve klanlarını yandaş olarak kendi tarafına çekmek için toplantılar düzenlediğini duydum. Lucas bu ailemizin sonu olur. Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Khaon ne diyor?" diye sordu Lucas.

"Leonard'la konuşup onu uyardığını söyledi ama ikilemde olduğu bir gerçek. Onun da düşüncelerini az çok biliyorsun." dedi ve sustu.

"Bu delilik. Gerçekten delilik."

"Babanın gözü kararmış gibi. Yüzyıllardır ilk kez haklı çıkmak, Bona Dea'yı Venatorlardan almak istiyor. Kaldı ki bu hırsı yüzünden Leonard'ın ne yaptığını umursamadığını düşünüyorum. Deli gibi korkuyorum ama elim kolum bağlı. Lucas bir şeyler yapmalıyız." dedi Verona.

"Bu saçmalık. Babam ne zaman böyle biri oldu anne. Yoksa hep böyleydi biz mi tanımıyorduk? Bona Dea'yı alınca ne elde edecek? Günahsız bir başkasının işlediği suçun cezasını çekerken vicdanı bunu kabul edecek mi? Ama ne bekliyorum ki! Kendi oğlunu..." diye isyan ederken annesine baktı ve sustu. Verona'nın yüzünden yaşlar akıyordu. Lucas ileri gittiğini biliyordu.

Hızla iki adım ötesinde duran annesine sarıldı "Özür dilerim. Babama olan kızgınlığım geçmeyecek bunu biliyorsun ama buradayım ve yanınızdayım." dedi Lucas.

"Baban seni seviyor Lucas. O sadece..."

"Anne bunun bir önemi yok. Lütfen tek isteğim üzülmemen."

"Tamam geçti. Sen geldin ya her şey yoluna girecek biliyorum." dedi Verona.

Gözünden akan yaşları silip Lucas'ın elinden tuttu. Birlikte hazırlığı bitmiş yemek masasına geçerken Minevra da salon kapısından giriyordu. Tabii Verona'nın Lucas'a her şeyi anlattığını anladı.

Minevra ailesinin dertlerini her daim paylaşırdı ve hemen olaya dahil oldu. "Sanırım her şeyi öğrendin." derken masaya doğru âdeta yürümüyor süzülüyordu.

Lucas "Her zaman, her şeyi bilirim." diye alaylı bir acıyla gülümsedi.

"Ve her şeyi yoluna sokarsın." dedi Minevra.

Verona masaya otururken Lucas sandalyesini çekip centilmence yardım etti. Aynı nezaketi göstermek için Minevra'yı bekledi. Minevra masaya geldiğinde Lucas ona sarıldı "Tarih kendini tekrar etmekten hiç sıkılmıyor." dedi. Minevra, Lucas'ın alnına öpücük kondurdu ve elinin parmaklarını nazikçe sinesine dokundurup gözlerini devirdi.

"Keşke biraz ölsem." dedi alayla. Lucas ve Verona birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Tabii Minevra da onlara katıldı.

Her gidiş bir dönüştü aslında...

Lucas masanın başına oturmuş, sağında ve solunda kalan iki eşsiz yaratığın mükemmelliklerini seyrediyordu. Annesi eşsizdi çünkü o ruhlar aleminin ışığıyla donatılmıştı. Belinden aşağı düşen beyazın sarısı saçlarıyla, mavi gözleri sonsuzluğa denkti. Üzerine vampirliğin doğası eklenince Verona tarif edilemiyordu.

O sırada Minevra'nın kahkahasıyla ona doğru döndü. Annesinin aksine Minevra esmer güzeliydi. Kuzguni siyah saçları ile kara gözleri, karakaşları porselen beyazı teninin aksine uyum içerisindeydi. Minevra'nın saftkan olma özelliği o kadar belliydi ki etrafa ben asilim diye bağırıyordu. Minevra asilliğini bakışlarına, hareketlerine, hayat görüşüne yansıtmıştı. Duruşuyla farkını belli eder, bakışlarıyla karşısındakini yönlendirirdi. Üzerindeki ipek keten karışımı beline oturan elbise çağı yakalamış olsa da eski zamanları hatırlamanızı sağlıyordu. Pantolon giymeyi reddeden ve stilini hiç bozmayan tarzıyla, giydiği abartı yüksek topuklu ayakkabıların onu daha bir uzun ve seksi gösterdiği kesindi. Yıllar geçtikçe onda değişmeyen tek şey saçlarıydı. Saçlarını asla açık bırakmaz, topuzdan başka hiçbir şekil yapmazdı.

O sırada Donna yüzünde bitmek tükenmek bilmeyen gülümsemeyle gelip selam verdi ve servise başladı. Onu gören on iki kişiye servis verecek sanırdı. Oysa koca şatoda yemek yiyen bir tek Lucas'tı.

Lucas "Donna harika kokuyor." dedi.

"Sizin için özel hazırladım efendim. Az pişmiş rosto." dedi Donna.

"Seni seviyorum." dedi Lucas gözlerini baya baya. Donna mutlu mesut yanlarından ayrıldı. Ucu bucağı belli olmayan devasa masanın bir köşesinde oturmuşlardı. Donna çıkarken sıra Minevra ve Verona'nın yemeğine geldi. Lucas, kendi önüne koyan insan yemeklerine memnuniyetle bakarken, masaya gelen sürahiyi görünce yüzünü buruşturdu. İçgüdüleri kanın kokusuyla vampir duyularını harekete geçiriyordu. Yıllardır kan içmiyordu, ama nihayetinde o da bir vampirdi. Bunu inkâr edemezdi. Bardağına kan dolduran Minevra ile daha fazla sessiz kalamadı.

"Hadi ama sizin koladan haberiniz yok mu? Kaçıncı yüzyıldayız. Kan içen kaldı mı?" dedi alayla. Verona kahkahalara boğulurken Lucas'ın gerekmedikçe kan içmediğini bilen Minevra onun esprisini ciddiye aldı.

"Lucas bazen babana hak vermiyor değilim. Abartmıyor musun? Kan senin ihtiyacın bunu biliyorsun." dedi ciddiyetle.

"Gereksiz bir güce ihtiyacım yok." dedi Lucas sırıtarak. Minevra yorum yapmadı ve konuyu konuşulması gereken yere getirdi.

"Bona Dea'nın bize verilmesi bence de bir saçmalık. Neden ölen soylular ve evlatlarımız karşılığında vampir doğurabilen bir insan isteyelim ki." derken kristal bardağını havaya kaldırıp bir dikişte bitirdi.

Verona "Sorun Bona Dea değil. Sorun haklılığımızı kanıtlamak."

"Verona lütfen aç gözlerini. Ne yaparsak yapalım vampir toplumu her zaman suçlu olacak. Kan tutkusuna yenik düştüğümüz için insanlar her zaman haklı. Onların bizi kışkırttığı ya da cadılarla kurdukları tuzaklar göz ardı ediliyor. Hep mazlumu oynuyorlar. Neden?! Onlardan beslendiğimiz için."

"Onlardan beslenmek bence biraz hafif bir söylem değil mi? Onları katlediyoruz." dedi Lucas.

Minevra "Konsey bunun önüne geçti bu yadsınamaz bir gerçek. Birkaç kendini bilmez birkaç insan öldürdü diye bütün toplumu cezalandıramayız. Bence süt çok sağlıklı." diye yaptığı hırs dolu konuşmanın son cümlesinde espri yapmak istedi. Başardı da. Verona kahkahalarla gülerken Lucas "Hadi ama seni duyanda kan yerine süt içiyorsun sanacak." diye sırıttı.

"İşte bütün mesele de bu zaten. Kakaolu süt mü? Kanlı süt mü?" diyen Verona'ydı. Üçü birden gülmeye başladıklarında hepsinin endişesi aileleri içindi.

Minevra'nın kahkahaları son bulurken ciddileşmişti "Tabiat Ana insanların güçlerini aldığından bu yana onları koruyor bu bir gerçek. Peki ya onlar ne yapıyor? Unutuyorlar. Dünyayı getirdikleri şu hâle bak. Tabiat Ana'nın ruhunu katlediyorlar ama korunup gözetiliyorlar. Deli gibi ürüyorlar. Bence Bona Dea on adet falan olmalı ki çoğalalım." derken gülmeye başladı.

Verona "Umarım bu fırtına hepimizi yok etmeden durulur. Yoksa bizi sıkı bir savaşın beklediği kesin." dedi sıkıntıyla.

"Khaon şu an nerede anne?" diye sordu Lucas.

"En son Newyork'taydı. Tanrı bilir şimdi nerededir?" dedi Verona ve hüzünle oğlunun gözlerinin içine baktı. Lucas kızgınlıkla "Anne!" dedi. Verona aklından Lucas'ın babasının yanında olması gerektiğini geçiriyordu.

"Kızacaksan düşüncelerimi okumayı bırak. Bunu istememde ne sakınca var. Ona bir şey olduğunu düşünmek bile beni öldürüyor." dedi Verona.

Lucas okula gitmek istemeyen çocuklar gibi "Tamam, yanına gideceğim." dedi.

"Ah parti hayallerim suya düştü." dedi Minevra alayla.

"Ben onu unutmuştum herkese haber verdim. Yarın gece bir parti veriyoruz." dedi Verona.

"Anne böyle bir zamanda parti yapmak doğru mu?" dedi Lucas vazgeçmesini dileyerek. Minevra "En doğru zaman." diyerek Verona'ya destek verdi.

Verona "Bir gün geç gitmende sakınca yok. Seni görmek herkese iyi gelecek." dedi.

Lucas kurtulamayacağını biliyordu. Bir kere buraya gelmişti işte. Yemeğini yedikten sonra odasına çekilirken Minevra ve Verona parti hazırlıklarına başlamışlardı bile.

Ertesi gün bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Hava karardığında davetliler Lucas'ı görme heveslisi akın akın gelmeye başladı.

Tenatz şato girişinde giydiği siyah takımın içinde rahatsızlığını belli ediyordu. Mızrağı son teknolojiye ayak uydurmuştu. Küçültülmüş şekilde sırtında asılıydı. Lucas onu kapıda gördüğünde gülmekten kendini alamadı ve yavaşça ona sokuldu.

"Tenatz çok ciddi görünüyorsun." dedi haince. Tenatz bir kere daha Lucas'a yenilmişti. Geldiğini hissedememişti. Bu şatoya geldiği günden bu yana onunla aralarında geçen bir oyuna dönmüştü. Lucas sessizce geliyor o fark edemiyordu.

"Lordum yine sizin geldiğinizi anlayamadım." dedi Tenatz. Lucas dostça omzuna vurdu ve

"Önemi yok. Bir gün hissedeceksin." dedi anlayışla.

O sırada Verona üzerine yapışan beyaz elbiseyle telaşla onların yanına geldi.

Lucas, Tenatz'a bakarak "Bak hisseden nasıl hissediyor. Yine yakalandım." dedi sırıtarak. Annesinin üzerindeki göz kamaştıran elbiseyi süzdü ve "Vampirler hep siyah giymez miydi?" diye sordu alayla.

"Hadi gevezeliği bırak burada ne yapıyorsun? Konuklar seni görmek için çok sabırsız." dedi Verona. Lucas siyah gömleğinin

boynunu sıkıntıya sokan düğmesini açacaktı ki annesi eline vurup "Hayır." dedi. Tenatz görmezliğe gelse bile başını çevirdiğinde sırıtıyordu.

Lucas "Seni gördüm Tenatz. Gülüyordun." dedi.

Verona "Lucas hadi!" diye onu çekiştirip balonun yapıldığı büyük salona götürdü.

Verona salona Lucas'ın kolunda girecekti. Kapının önünde durduklarında "Kavalyem hazır mı?" diye sordu oğluna.

Lucas'ın yüzündeki birkaç saniye önceki hınzır çocuk ifadesinin yerini şu an ciddiyet almıştı. Ona soyunun efendisi diyorlardı ama bunu bir tek o kabullenmiyordu. Ciddiyete bürünen yüzünün rengi daha bir koyulaştı. Göz rengi maviden kehribara döndü. Bir nevi insanlığını girdiği kapının dışında bıraktı. Verona yüzüne her zamanki gülümsemesini yerleştirdi ve kapıların açılmasını rica etti.

Verona bu şatoyu sevmese de yaşıyordu. Ona kalsa ormana çadır kurar doğayla iç içe yaşardı ki Khaon bunu asla kabul etmezdi. O da çareyi şatoyu sempatik hâle getirmekte bulmuştu. Gerçi aslını kaybetmesini istemese de karamsar ahşap renklerini değiştirmek zorunda kalmıştı. Tabii asırlar öncesinin yer taşlarını parke yaptırmış bundan gayet memnundu. Yerin parke taşları yeni cilalanmıştı. O kadar parlaktı ki buz pistini andırıyordu. Beyazın hâkimiyetinde altın sarısı varaklarla yumuşatmaya çalıştığı iki kanatlı kapının açılmasıyla rengârenk çiçeklerle donatılmış salona yakışmayan küme küme toplanmış soluk benizli vampirlerdi. Devasa salonu aydınlatan mumların yanında kristal taşlarla bezenmiş üç büyük avize şatonun ihtişamını gözler önüne sermişti. İçerisi o kadar aydınlıktı ki Lucas ışığa bile ihtiyaç duymayan bir ırk için bunun komik olduğunu düşünmeden edemedi. Salonun iki insan boyundaki devasa şöminesi niye yanıyordu hiçbir anlam veremedi. İşin ilginç yanı piyanonun yeriydi. Salon

kapısının yanında duran piyano an itibariyle şöminenin solunda kalmıştı. Lucas piyano çalanı gördüğünde kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Anne o Bias mı? Ben de onu niye göremiyorum diyordum. Meğerse piyano dersleri alıyormuş." dedi ciddiyet dolu bir suratla.

Verona "Lucas!" dedi dudaklarını kıpırdatmadan. Herkes ellerinde kan dolu şarap kadehleriyle onları izliyor, nezaket dolu selamlamalarını eksik etmiyorlardı. Kimi gülümsüyor, kimi hayranlığını saklamıyor, kimi meraklı, kimi kıskançtı. Tabii efsanesi asırdan asıra yayılan Lucas'ı en çok merak eden ırka yeni katılan vampirlerdi. Lucas "Neredeyse kimseyi tanımıyorum." dedi alayla.

Verona "İki yüz yıldır yoksun. En yenisi elli yıldır yanımızda." dedi etrafa gülücükler saçarak. En nihayetinde piyanoya yanında duran keman eşlik ederken Lucas topluluğun arasına karıştı. Verona iki yüz yılın acısını çıkarırcasına Lucas'ı herkesle tanıştırdı. Tabii aralarında tanıdıkları da vardı. Kuzeyin klanları oldum olası Lucas'la iyi bir dostluğa sahiptiler. Lucas'ın fikirlerini benimsemiş barışçıl bir topluluktu.

Bantaria klanının dişi vampiri Linet çığlık atarak ona sarılıp "Seni özlemişim yakışıklı!" diye bağırdığında Lucas "İşte aradığım samimiyet." dedi tam bir centilmen gibi.

Yaptıkları ayaküstü sohbet, geçmişin anılarından bugüne geldi. Tabii herkesi huzursuz eden Venatorlarla son anlaşmazlığın konusunun açılması şarttı. Yorumlar yapıldı. Herkes fikrini belirtti. Lucas her zamanki gibi sessiz kaldı.

Linet bir ara aklını okumasına her zaman izin verdiği Lucas'a aklından avaz avaz bağırdı. Lucas kalabalığın içinde bağırıp duran kişinin sesini duydu. Aklına girdi ve *"Sen ne zaman büyüyeceksin? Niye bağırıyorsun?"* diye düşündü onun duymasına izin vererek.

Işılca

Linet *"Herkesin içinde söyleyemedim. Haberin olduğunu düşünüyorum. Leonard yeni bir oluşum içinde. Bu aileni tehlikeye sokabilir. Cüret edip her klana davetiye gönderiyor."* dedi.

Lucas *"Haberim var. Teşekkür ederim. Sen iyi bir dostsun Linet."* dediğinde sessiz sohbetleri bitmişti.

Lucas öfkeliydi. Kalabalık üzerine üzerine gelmeye başlamıştı. Herkese gülümsemekten sıkılmıştı. Yalnız kalmak adına terasa çıktı. Kendi kendine "Nasıl bir riyakârlık bu! Hepsinin her şeyden haberi var." diye terasın demirlerini avuçlamış öylece duruyordu. Kabullenemiyordu. Her şeyi bilmelerine rağmen buraya gelip yüzlerine nasıl gülebiliyorlardı. Peki ya akıl okuyabildiğini bilselerdi? Böyle pişkin pişkin gülemeyecekleri kesindi. Tuttuğu terasın demirleri bükülüp yamulmuş, Lucas neredeyse şatoyla birlikte herkesi yok edecekti. İçinden "Lanet olsun!" diye isyan ettiği sırada gök gürledi. Bu onun eseriydi.

Sakinleşmek adına derin derin soludu. Ne kadar karışmak istemese de karışacaktı. Konsey, Leonard'a karışamaz, onu cezalandıramazdı çünkü Lucas'a söz vermişlerdi. Her şeyden öte Lucas, Verona'nın üzülmesine izin veremezdi. Adrian'ın beynine girip "Yanıma gel!" diye emir verdi. Bir dakika geçti geçmedi. Adrian karşısındaydı. "Leonard neler karıştırıyor öğren. Kimsenin haberi olmasın. Bu işi sessiz sedasız bitirelim." dedi.

"Hiçbir şey değişmemiş." dedi Adrian.

"Ben kafayı yedikten sonra çok şey değişebilir." dedi Lucas sinirle.

"Tanrı bizi sizin gazabınızdan korusun lordum!" dedi Adrian. Öfkesi iki yüz yıl öncesindeki o gün kadar tazeydi.

Evet, o hep annesinin ruhani oğlu olmuştu. İnsanların yanında bütün ırkları, doğayı sevmiş, eşit yaşam hakkını savunmuştu. Babası her savaşta, her zorda yüzyıllardır yanında olan Lucas'ı o lanet

akşam korkaklıkla suçlamıştı ve o gün Lucas için baba kavramı bitmişti.

Evet, Leonard babasının vampir oğluydu. Vampirlerin en üstün ırk olduğuna inanan, övgü yağmuruna tutulan, insanlara kan torbası muamelesini layık gören Khaon'un oğluydu. Ama Khaon o gece gerekirse ölsün dediği Leonard'ı da kaybetmişti.

Lucas için o zamana kadar babasının kardeşiyle aralarında yaptığı ayrıştırmanın bir önemi yoktu. Babasını ve kardeşini hep sevdi. Elinden geldiğince ailesini korudu kolladı. Annesinin üzülmemesi için sessiz kaldı. Ailenin birlik beraberlik içinde olmasını savundu durdu. Ta ki konsey Leonard hakkında idam kararı verene dek.

Adaleti dünyaya sor,
sana en iyi cevabı verecektir...

1817 yılı Roma

Konsey, Tabiat Ana vampir toplumunun cezasını verdiği zamanlarda kurulmuştu. Khaon'un babası Lion konseyin ilk kurucularındandı. Babası ölünce yerine Khaon geçti. Konsey, ana, baba vampir soyundan doğma on üç kişiden oluşuyordu. Konsey üyeleri, Tabiat Ana'nın izniyle kendi ırkları üzerinde yaptırım yetkisine sahip güçlerle donatıldı. Konseyin üç kuralı netti.

Hiçbir vampir konseyden habersiz varlıkları dönüştüremezdi.

Vampirler insanlardan beslenebilir ama öldüremezdi.

Tabiat Ana'nın koyduğu kurallara uymayan her vampir ölecekti.

Her yargılamada alınan kararda konsey ortak hareket ederdi. Her karar oy çokluğuyla kabul edilir, uygulanırdı. Bir üyenin onay vermemesi hâlinde karar uygulanamaz, ortak nokta bulunana dek tartışılırdı.

O gece Lucas, Adrian'la birlikte sabahın ilk ışıklarında şatoya dönmüştü. Yine yasalara aykırı gelen vampir oluşumunu ortadan kaldırmış, sinirleri tepesindeydi. Kendi kendine "Bitmediler. Bitmeyecekler." dive sövlenirken şatoya girdi. Şatoya girer girmez huzursuzluk

sardı benliğini. Etraf olmadığı kadar sessizdi. Gözlerini kapatıp annesinin ölüm kederini hissetmesiyle kendini onun yanında buldu.

Verona, kocası Khaon'la birlikte büyük salondaydı. Lucas kapıda belirdiğinde kocasının kollarından çıkıp oğlunun kollarına gözyaşlarıyla atıldı ve "Kurtar onu Lucas. Kardeşini kurtar!" diye yalvararak oracıkta bayıldı. Verona'yı kimse uyandıramadı. Lucas ne yaptıysa annesinin ruhuna ulaşamadı. Leonard'ın kederiyle yine ölümü seçiyordu. Lucas o öfkeyle babasının yakasına yapıştı. "Leonard'ı nasıl idam edebilirler. Ondan hiç mi korkmuyorlar?"

"O senin kadar güçlü değil biliyorsun." dedi babası.

"Değil, çünkü ruhları hiçe sayıp saygılarını kaybetti. Bunu defalarca söyledim ona."

"Ruhlar bizi anlayamaz Lucas. Onlar vampir ırkından değil. Senin de anlamak istemediğin bu!"

"Bir ruha âşık olup onun uğruna ölümü seçen sen mi söylüyorsun bunu!"

"Leonard hak ettiğimiz saygının peşinde."

"Leonard hâkimiyet peşinde. O lider olmak istiyor. Herkese diz çöktürüp canı ne isterse onu yapmak istiyor. Unuttun mu baba o benim ikizim. Ne yaparsa, ne düşünürse hissediyorum." dedi Lucas

"Kardeşine haksızlık ediyorsun Lucas."

"Tabii ya! Nasıl da unuttum. Sen de onun gibi düşünüyorsun. Peki senin onayın olmadan nasıl idam kararı verdiler?" dedi Lucas alayla.

"Kanım, konseyin sizin üzerinizde güç kullanabilir hâle gelmesini sağlıyor. Leonard bu yüzden şu an gücünü kullanamıyor. Onay verdim, çünkü adaletli olmak için yemin ettim. Ben onu haklı görsem de yasalara göre Leonard suçlu."

"Bu nasıl bir mantık! Doğru bulmadığın hâlde, konseyde kalabilmek adına onlara onay mı verdin!" diye bağırdı Lucas.

"Leonard, gücünü kullanıp binlerce insanı vampirleştirmiş Lucas! Ne yapmamı bekliyordun?"

"Ne yapmanı söyleyebilmem için çok geç baba. Leonard kadar sen de suçlusun! Ona yıllardır çanak tutuyorsun. Her yaptığı şımarıklığı, ırkına sahip çıkıyor diye örtüp durdun. Bu ırkını sevmek değil anla artık!"

Khaon "Benimle böyle konuşamazsın! Ben senin babanım!" diye bağırdığı sırada Minevra gözünde yaşlarla içeri girdi.

"Yeter! Siz burada kavga ederken Verona ölüyor. Lucas git ve kardeşini geri getir. Annen için bunu yapmalısın." dedi.

Lucas o sinirle odadan çıktı. Khaon şöminenin başında dalgınca düşünüyordu.

"Verona nasıl?" diye sordu.

"Işığı giderek azalıyor." dedi Minevra kederle.

"O iyi olacak! Lucas, Leonard'ı getirecek." dedi Khaon.

"Umarım bir delilik yapmaz."

"Belki de yapmalı." dedi Khaon hırsla.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Minevra şaşkınlıkla.

"Lucas ve Leonard birleşirse nasıl bir güç ortaya çıkar hiç düşündün mü?" diye sordu. "Düşünmek dahi istemiyorum."

"Neden!? Minevra neden? Düşünsene daha temiz, daha yeşil, savaşsız, barış içinde yaşanabilir bir dünya. Bunu yapabilirler onlarda bu güç var."

"Khaon sen ne dediğini bilmiyorsun. Bu dünyadaki bütün ırklar için esaret demek."

"En doğrusu bu değil mi? Dünyaya bak, ölüyor. Lucas isterse buna bir son verebilir."

"Khaon Sen... Sen kendinde değilsin. Üzüntün seni sağlıklı düşünemez hâle getirmiş. Senin büyüğün olarak bunları hemen aklından çıkarmanı istiyorum. Sence Tabiat Ana bunu düşünemiyor

mu? O bile herkesi hür iradelerine bırakırken sen böyle bir şeyi nasıl istersin!"

"Bu gece Minevra bu gece... Lucas sayesinde yeni bir dönem başlıyor. İki oğlum hayalini kurduğum dünyanın ilk adımlarını bu gece atacak. Hissediyorum. Dünyayı yönetecek, barış dolu, özgür bir ırk olarak yarından sonra tekrar doğacağız." dediğinde Minevra kendi elleriyle büyüttüğü Khaon'u tanıyamıyordu.

"Bu yüzden binlerce senedir Lucas'a öfkelisin." dedi hayret dolu bir sinirle.

"Değilim. Ben ona öfkeli değilim. O benim oğlum ama elindeki gücü yokmuş gibi yaşamasına katlanamıyorum. Dünyayı daha yaşanır bir hâle getirebilir. Irkımız..." diye devam edecekti ki Minevra "Irkımızın önünde herkes diz çökebilir değil mi Khaon. Sen bunu istiyorsun!" diye bağırdı.

Onlar kendi tartışmalarını yaşarken Lucas çoktan şatodan çıkmış, nereye gittiğini bilmeden kendini ormanda bulmuştu. Öfkesi ilk defa kontrol edilemez hâldeydi. Yaydığı enerjiyle gece daha bir kararırdı. Rüzgâr esmez, kuşlar uçmaz oldu. Bir fotoğraf karesi gibi her şey sabitti. Lucas mantığıyla öfkesi arasına sıkışıp kaldı. İstemiyordu ama başka çaresi yoktu. Kardeşini çekip aldığı an, yapacaklarının ardı arkası kesilmeyecekti. Ya kendi ırkına boyun eğdirecek ya boyun eğecekti. Boyun eğmekte sorun yoktu bunu yapabilirdi. Leonard'ın ölmesine izin verebilir miydi? Annesine bunu yapamazdı. Ruhu sıkışmış gibiydi.

"Lanet olsun!" diye bağırdığında toprak deprem olurcasına sallandı. Birkaç ağacın devrildiğini gördüğünde pişmanlıkla dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini toprağa geçirdi. Elleri bileklerine kadar toprağa gömüldü. "Özür dilerim." diye topraktan af diledi ve ağlamaya başladı. Gözyaşlarının düştüğü topraktan fidanlar yükseldi. Büyüdü büyüdü kocaman ağaçlar yoktan varoldu.

Benliğini kaplayan ferahlatıcı bir huzurla ruhlar aleminden onun için geldi Ailois. Kaybolan rüzgâr esmeye başlamış, kuşlar cıvıldıyordu. Ailois göz kamaştıran bir ışık süzmesiyle karşısındaydı. Lucas'ın içi her şeyin güzel olacağına dair umutla doldu. Ailois'in ışığı onu kendine çekerken ayağa kalktı. En güzel orman kokuları doldu burnuna. Derin derin soludu. Alois parmakları olmayan ellerini uzattı ona.

"Hoş geldin. Beni yanına alsan, kuytularında saklasan olmaz mı? Söyle rüzgâr annem, olmaz mı?" dedi Lucas ellerini tutarak.

Ailois upuzun sarının beyazı saçlarının sonu yok gibi ışığın içinde süzülürken, yüzünde bulunan tek organı olan dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Saydam olan yüzü bir porselen kadar kusursuzdu. Sanki oval bir tuvale ince bir dudak çizilmiş gibiydi. Buna rağmen huzurdu Ailois. Lucas ona ihtiyaçla sarıldı. Ailois dudakları kıpırdamadan "Sen olmak istediğin yerdesin oğlum. Kaderin burada. Çok yakında ruh eşin sana katılacak. Bu müjdelendi." dedi derinden gelen bir sesle.

"Şimdi ne yapmalıyım... Ben... Ben çok yoruldum. Arada kalmaktan çok yoruldum." dedi Lucas kederle.

Ailois gülümsedi ve sevgiyle yanağını okşadı. Elini Lucas'ın kalbinin üzerine koydu. "Senin gücün kalbinden geliyor. Sen arada değil kalbindesin ruhun oğlu."

Ailois ne kadar huzur verip onu sakinleştirse de içindeki öfke bitmemişti. "Peki! Zamanın gerisine gidip Leonard'ı engeller buna bir son verirsem..." dedi çıkmazda gibi çözüm üretmeye çalışıyordu.

"Bu olacakları iyiye ya da kötüye saptırmak olur bunu biliyorsun. Varlıklar için iyi dileklerde bulunabilir onlara iyiliğe yönelmeleri için ruhlarına dokunabilirsin. Hatta bu olayı geçmişe gidip çözebilirsin. Peki ya sonra? Daha kötüsünün gelmeyeceğinin bir garantisi var mı?"

"Söyle bana öngörün ne?" dedi Lucas.

Ailois "Öngörüme ihtiyacın yok ruhun oğlu. Kalbini dinle. İyiliğin içinde her şey mümkün. Unutma her an yanındayım küçüğüm..." dedi ve geldiği gibi ışık süzmesiyle yok oldu.

Lucas şatoya doğru insan adımlarıyla yürürken ne istediğini kalbine sordu. Tek isteğinin Verona'nın iyi olması olduğuna karar verip durdu. Öyle ya da böyle birilerinin canı yanacaktı. Kararından caymamak adına gözlerini kapattı. Gözlerini kapatmasıyla konseyin on üç üyesinin aynı anda aklına girmesi bir oldu.

On üç üye birden nereden geldiklerini bilmedikleri bir acıyla yere yığıldı. Buna Khaon da dahildi. Khaon ölümün soğuk nefesini ilk kez bu kadar yakınında hissetti. Koca cüssesiyle acıdan yerde iki büklüm olmuştu. Bedeninde her bir hücre acıyla yüzleşiyor, belki de ilk defa inliyordu. Diğer üyelerin de ondan bir farkı yoktu. Lucas'ın akıllarında yankılanan sesiyle hepsi bir mıh gibi oldukları yere çakıldılar.

"İyi akşamlar konseyin değerli mensupları. Sesimi duymak size sürpriz mi oldu? Şaşkınlık dolu korkularınızı derinden hissediyorum. Size, sizin yolunuzdan ulaşabileceğimi düşünememeniz ne kadar üzücü. Acil bir konsey toplantısı istiyorum. Bu gecenin sabahında hepinizi Çanak'ta bekliyor olacağım." dedi ve akıllarından çıkıp verdiği acıyı geri çekti.

Yola çıkmak için atların hazırlığını bitiren Adrian "Efendim nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?" diye sordu sakince. Lucas elleri cebinde ay ışığını seyrederken onun sorusunu duymamış gibi "Nadia nasıl?" diye sordu.

Adrian "Bildiğiniz gibi efendim. Hâlâ ikna etmeye çalışıyorum."

"Keşke onu vampir yapmak yerine seni insanlığına geri döndürebilsek."

"Efendim onayı şart mı? Onu kaybetmek istemiyorum. Neredeyse elli yaşında, ben onsuz yaşayamam." dedi Adrian.

"Yaşayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Ben her şeyi göze alıp onayı olsun olmasın onu dönüştüreceğim." dedi Adrian.

Lucas normalde çoktan Adrian'ın boğazına yapışırdı. Yapmadı. Dalgınca "Daha uzun yaşamasını sağlayabilirim." dedi ve sustu.

"Anlamadım?" dedi Adrian şaşkınlıkla.

"Vampir olmak istemiyorsa... Yaşlanmasını geciktirebilirim. Ona ölümsüzlüğü de verebilirim." dedi Lucas sanki normal bir şeymiş gibi.

"Tanrım, güçlerinizin bir sınırı yok değil mi?" diye sordu yineleyerek ama bu bir soru değildi. Bu bir hayranlıktı. Adrian rahat bir nefes almıştı. İçi mutlulukla doldu. Tabii onun mutluluğuna Lucas kanı sayesinde ortaktı. Ona imrenerek baktı çünkü aşk imrenilecek kadar güzeldi.

Napoli'den Roma'ya at üzerinde gitmek neredeyse bir gün sürüyordu. Tabii onlar bir iki saat sonunda oradaydılar. Adrian'ın keyfi yerinde "Yolculuk çok uzun sürdü." diyerek alay edecekti ki nereye geldiğini anladığında bütün neşesi kaçtı ama belli etmedi. Gerginlikle Lucas'ın yanında yerini aldı. Lucas sabah gün doğumuna kadar toplanan konsey üyelerini sabırla bekledi.

Eski bir kilise gibi görünen mabedin içine girdiklerinden Adrian "Burada istenmiyorum efendim. Size sorun çıkarmak istemem." dedi dışarıda kalabileceğini belirterek.

"Ben yanımda olmanı istiyorum. Onların ne istediği zerre kadar umurumda değil." dedi ve günah çıkarılan paravanın içine girip gizli kapıyı araladı. Kapı açıldığında aşağı inen merdivenler göründü. Yerin yüzlerce metre altına indiler.

Çanak adı verilen çukur şeklindeki yuvarlak yer küçük bir arenayı andırıyordu. Ortasından dışa doğru uzayan taş bloklarla doluydu. Kuş bakışı bakıldığında bir kâsenin içine yerleştirilmiş uzun yuvarlak simetrik sütunları görebilmek mümkündü. Taş blokların içten dışa doğru boyları daha bir uzuyordu. Normal bir insanının bu uzun silindir şeklindeki blokların üzerinde dengede durabilmesi zordu.

Çanak'ın merkezinde bulunan yuvarlak silindir en kısa olan taş bloktu ki bu yargılanana aitti. Taş blok yerden on santim yükseklikteydi. Bu yargılananı aşağılamak için kasten yapılmıştı. Bir üstteki yuvarlak taşlar dinlenen tanıklara ve suçlu yakınlarına aitti. Bloklar yerden elli santim yüksekti. Sonraki üst yuvarlak taş bloklar suçlu olarak yargılanan şahsı savunan kişilere aitti. Bu bloklar yerden iki metre yükseklikteydi. Sonrasında konsey üyelerine uzanan üç sıra taş blok altmış muhafızın bloklar üzerinde sıralanmasını sağlıyordu. Muhafız blokları iki metreydi ki aşağı baktıklarında yargılanana kuş bakışı baktıkları bir gerçekti. On üç konsey üyesinin durduğu yer gayet rahattı. Çanak'ın en tepesine simetrik bir şekilde dağılmışlardı. Her yuvarlak taş blok ince bir yolla birbirine bağlanıyordu.

Lucas herkesten önce Çanak denilen yapının tanık kısmına gidip uslu uslu beklemeye başladı. Adrian her zamanki gibi yanındaydı. Önce iki muhafız eşliğinde Leonard içeri girdi. Lucas'ı görünce "Kardeşim." dedi gözlerine bakıp ve aklından *'Buradasın, beni yalnız bırakmadın.'* dedi.

Lucas *'Merak etme bir şekilde seni alacağım.'* dedi ve Leonard'ın aklında kalıp olanı biteni öğrendi. Leonard gerçekten suçluydu. Rızası olmayan bir sürü insan onun yüzünden şu an vampirdi.

Leonard içeri girdikten saniyeler sonra altmış muhafız taş bloklarda yerini aldı. Muhafızların ardından babası dahil hepsi sağ yarısı beyaz, sol yarısı siyah yere kadar uzanan konsey cüppelerinin içinde on üç

konsey üyesi Çanak'a teşrif etti. Lucas babası hariç hepsinin içindeki korkunun kokusunu aldı. Babası niye heyecan ve umut doluydu onu anlayamadı. Leonard kurtulacağı için olmalı diye düşündü.

Konsey, Lucas'ın zoruyla toplandıklarını kabul etmez bir tavır içinde yerlerini aldı. Onları gören kibirlerinden konuşmaya tenezzül etmeyeceklerini sanabilirdi. Lucas her birini tek tek inceledi. Rahatsız edercesine akıllarına girip en kuytulardaki düşüncelerine ulaştı. Bir tek Khaon kendinden emin, gözleri ışıl ışıldı. Lucas bilerek onun düşüncelerine girmedi. O sırada güneş doğmuştu. Ve ne kadar manidardı, yerin binlerce metre altında güneş ışığı yargılananın duracağı taş bloğun üzerine sızıyordu. Bu her vampir için dehşetin ta kendisiydi.

Konseyin sözcüsü ve yaptırım gücüne sahip Monica "Lucas, kendine saygın yok, ırkına saygın yok, eşsiz gücüne saygın yok asırlardır bunu bize birçok kez kanıtladın ama bize yaptığın saygısızlığını mazur göremeyiz. Yanındaki Gevada'nın burada işi yok. Bu konseye bir hakarettir." diye en olmadık yerden başladı.

Lucas yüzüne yerleştirdiği acı gülümsemeyle bir şey söyleyecekti ki Leonard'ın kahkahası tüm çanakta yankılandı. "Demek Adrian bir Gevada ha!" diyen Leonard, Monica'nın ona verdiği acıyla iki büklüm oldu ve yerde inlemeye başladı.

"İğrenç gözlerini kardeşimin üzerinden çek Monica!" diye uyardı Lucas onu dişlerini sıkarak.

Monica "Haddini bil Lucas!" diye bağırdı.

Lucas'ın aynı Monica gibi gözleriyle ona bakması yeterli oldu. Monica sanki boğazına görünmez bir el yapışmış gibi yukarı boşluğa doğru süzüldü ve havada asılı kaldı. Nefes alamıyor, dili sarkıyordu.

Khaon "Lucas!" diye bağırdı. Bu kadarını beklemiyordu. Lucas olacakları tahmin ediyordu. Konseyin birbirleriyle bağlantısını

sağlayan taş bloklar arasındaki yolu düşündü. Arada geçişi sağlayan yol paramparça olurken konseyin kaçmaya çalışacağını anlamıştı. Onlar hareket etmeden kapıları kapatıp kilitledi.

Konseyin başı Renata "Muhafızlar!" diye emretti. Lucas olduğu yerde öylece duruyor kılı bile kıpırdamıyordu. Muhafızlardan biri bile ona ulaşamadı. Durdukları taş blokların üzerinden ona doğru atlarken hepsi süzülerek Çanak'ın zeminine yapıştılar. Leonard sağına soluna arkasına önüne dolan baygın muhafızları seyrediyordu.

Khaon "Lucas yeter!" diye bağırdı. Lucas "Hadi ama daha yeni başladık Khaon."

"Tamam, ben kardeşinin canının yanmayacağı garantisini veriyorum. Yeter!" dedi sinirle. O oğlunun konseyi tehdit etmesini beklerken Lucas hepsini öldürme niyetindeydi ki bu işine gelmezdi. Öyle ya da böyle kuracakları yeni oluşumda onlara ihtiyaçları vardı.

Lucas "Peki, konuşalım benim de istediğim bu. Ama beni kışkırtmayın!" dedi.

Onun kabul etmesiyle Monica taş zemine bir çuval gibi düştü. Tabii muhafızlar hâlâ baygındı.

Lucas "Dinliyorum." dedi babasını muhatap alarak. Tabii kimseden ses çıkmadı.

Khaon "Bizleri buraya toplayan sensin." dedi.

"Nasıl da unuttum." dedi Lucas alayla. Adrian'a doğru döndü ve "Monica'nın senden özür dilemesi gerek bence." dedi alayla.

Adrian zaten dehşet içindeydi. "Lordum!" diyerek başıyla selamladı. Bu siz nasıl isterseniz demekti.

Monica "Buraya bizi öldürmeye geldiğin belli. Ölürken beni aşağılamana izin vermeyeceğim." dedi öfkeyle.

Lucas "Özür dile!" diye kükrediğinde yer sallandı. Monica "Öldür beni!" diye bağırdı. Film gibi olanları seyreden Leonard "Konu neydi ben kaçırdım." dedi alayla.

Lucas "İşte konu bu sevgili kardeşim. Konu bulutların üzerinden bizleri seyreden konsey." diye ellerini açarak bağırdı.

Renata "Konu kardeşinin işlediği suç." dedi gergince.

"Evet, o yüzden buradayım. Sizin kokuşmuşluğunuzu, saçma kurallarınızı sorguluyorum." dedi Lucas sinirle.

Monica "Ucu ailene dokunana kadar kurallarla ilgili bir şikâyetini duymadık." dediğinde Lucas kahkahalarla güldü ve "Binlerce yıldır en kötü kural kuralsızlıktan iyidir diyerek sustum. Kanunlarınıza uymadığım için bana yaşattığınız sancılarınıza katlandım. Sonuç? Buradayız ve karşıma geçmiş beni çıkarcılıkla suçluyorsunuz." dedi.

Renata "Kurallar her vampir için aynı. Leonard suçunu itiraf etti, suçu ispatlandı. Başka biri bu suçu işleseydi sonuç değişmezdi. Babanın da aralarında bulunduğu konsey bunu kabul edip onayladı." diye devam etti.

"Leonard basit bir vampir değil. Onu öldürmenize izin vereceğimi size düşündüren ne?"

"Adalete olan inancın Lucas." dedi Monica.

"Gözlerim yaşardı. Oysa buraya girdiğimde aşağılanmasından zevk aldığın ailemin çöküşünü izlediğin için gayet memnundun. Beni hafife almayın konsey üyeleri. Yoksa oturduğunuz taş blokları ağzınızdan çıkarırım."

Renata "Ne istiyorsun Lucas? Kardeşinin yaptıklarına göz yummamızı mı? Sonra toplumun bize olan güvenini, adaletini nasıl sağlayacağız. O suçlu. Ona bahşedilen ruhani güçleri kötüye kullanıyor." dedi.

"O zaman sizi muhteşem kılan Tabiat Ana'ya söyleyin verdiği güçleri geri alsın. Sadece vermeyi bilmiyordur umarım." dedi Lucas alayla.

Monica "Leonard suçlu, bu yalanlanamaz. Doğru mu Lucas?" diye sordu.

"Doğru." dedi Lucas.

Monica "Adalet hepimiz için gerekli. Vampir toplumundaki yerimizin bozulmaması için Lucas bize çok güzel bir yol gösterdi Leonard'ın güçlerinin elinden alınmasını oylamaya sunuyorum." dedi elini havaya kaldırarak.

Lucas "Ne o Tabiat Ana kabul mu etti?" diye sordu alayla.

Khaon "Bu kabul edilemez!" diye bağırarak arkasını döndü.

Leonard, Khaon'a "Ölmem daha mı iyi?" diye bağırdı şaşkınlıkla. Babasından böyle bir şey beklemiyordu. Diğer bütün üyelerin başka şansı yoktu. Lucas kardeşini öldürmelerine izin vermeyecekti.

Monica "On üç üyeden, bir üye itiraz ediyor. Kan bağı olduğu için konsey on iki kişinin kararını uygulayabilir." dediğinde Khaon yalvaran gözlerle Lucas'a bakıyordu. Babası *'Gerekeni yap! Kardeşine bunu yapmalarına izin verme! Bir olun dünyayı yönetin. Lucas buna izin verme!'* diye zihninden avaz avaz bağırıyordu. Lucas şoktaydı. Babası delirmiş olmalıydı. Dünyayı nasıl bir kaosa sürükleyebileceklerinin farkında değil miydi? İlk bunu yapmak mantıklı geldi ama onca ruh, onca ırk, onca acıyı düşününce vazgeçti. Asıl onu durduran kalbiydi...

Zihninden babasına *"Yapamam üzgünüm babu..."* dedi. Khaon nefretle baktı oğluna.

Renata "Konsey, Tabiat Ana'nın verdiği yetkiyle güçlerinin Leonard'tan alınması kararını onayladı. Tabiat Ana'nın eli olarak cezayı uygulama görevini sana veriyor Lucas. Görevi reddedersen Leonard Tabiat Ana güçlerini elinden alana kadar hapsedilecek." dedi.

Leonard "Yok artık!" dedi şaşkınca ama en büyük tepki Khaon'dan geldi. Gözünü hırs bürümüş, bu gece oğullarını kaybedeceğinin farkında değildi. Khaon ipinden kopmuş gibi "Bu olamaz. Buna izin veremem. Lucas bunu yapmayacaksın!" diye avaz avaz bağırdı.

Lucas "Ölmesini istiyor olamazsın. Ya da bir çukurda çürümesini mi tercih edersin!" dediğinde karşısındaki adamı tanıyamıyordu.

Khaon "Eğer güçleri olmayacaksa ölsün! Leonard bunu kaldırabilir ama sen korkaksın Lucas. Ailemizin yüz karasısın!" diye avaz avaz bağırdı ve konseyden ayrıldı.

Lucas ve Leonard birbirlerine baktılar. Leonard "Karar senin!" dedi ellerini havaya açmış gülüyordu ama içi paramparçaydı. Babası ölmesini istemişti ve varoluşunun güçlerini kardeşi elinden alıyordu.

Lucas "Ölmene izin veremem Leonard. Anneme söz verdim seni ona geri götüreceğim." dedi ve gözlerini kapattı. Lucas'ın gözlerini kapatmasıyla, Leonard'ın da istemsizce gözleri kapandı. Yerçekimine karşı çıkarcasına bedeni havalandı. Yere paralel şekilde havada asılı kaldı. Elleri yere doğru sarkmış, dizleri kırılmıştı. Ayakkabıları ayaklarından çıktı. Lucas gözlerini açtığında lazere benzer ışık yığını Leonard'ı buldu. Işık onu koza gibi sarıp hortum gibi etrafında dönerken Lucas konseye "Bundan böyle kardeşim ne yaparsa yapsın sorumluluğu bana aittir. Konsey onun hakkında hiçbir ceza hükmünü verip uygulayamaz. Bu size bu gece ödediğim cezanın diyetidir. İtirazı olan?" diye derinden geçen ekolu bir sesle sordu.

Konsey hep bir ağızdan "Onaylıyoruz." dedi korkuyla.

Lucas elini havaya kaldırıp parmaklarını açtı. Leonard'ın belenini kaplayan ışığı avucunun arasına çekti ve avucunu kapattı. Leonard yavaşça yere doğru süzülüp dizlerinin üzerine kondu. Gözlerini açtığında biliyordu ki artık ruhani güçleri olmayan bir vampirdi.

Lucas onu affetmesi için gözlerinin içine baktı ve zihnine girdi *'Beni affet. Ölmene izin veremezdim Leon. Benim gücüm ikimize de yeter.'* dedi ama Leonard ona cevap vermedi. Konseye baktı ve "Sanırım artık özgürüm." dedi.

Konsey "Gidebilirsin." dediğinde Leonard tek hamlede kapının önüne sıçradı.

Lucas biliyordu ki Leonard'la iyi olmayan kardeşliği düzelmemek üzere kopmuştu.

Adrian, gün batmadığı için Roma'da kalmıştı. Lucas vakit kaybetmeden Napoli'ye döndü. Annesinin odasına girdiğinde Leonard annesinin başındaydı. Verona uyanmıştı. Hâlâ bitkindi ama ışığı yavaş yavaş yeniden parlıyordu. Lucas'ı gören Verona yatağında doğruldu ve oğluna elini uzattı.

"Lucas, çok teşekkür ederim. Leonard, kardeşin seni kurtardı." dedi mutlulukla.

Leonard ve Lucas göz göze geldiler. Lucas, Leonard'ın annesine olanları anlatmadığını anlamıştı. O gün Verona sağında ve solunda iki oğluyla vakit geçirdi. Lucas odadan dışarı çıktıklarında Leonard'a "İyileşene kadar burada kalmamız gerek." dedi.

"Annemden başka beni burada tutan bir şey kalmadı." dedi Leonard.

Lucas "Zamanla güçlerini geri kazanabileceğini biliyorsun." dedi.

"İçimdeki öfkeyle bunun imkânsız olduğu bir gerçek." dedi Leonard. O sırada Verona'yı görmeye gelen babalarıyla yüz yüze geldiler.

Leonard "İşte günün adamı sevgili babamız Khaon!" dedi alayla. Sesindeki acıyı hissetti Lucas. Khaon "Burası benim evim. Evimde saygısızlığa yer yok Leonard."

"Yazık, gerçekten yazık. Hırs oğlunun ölümünü isteyecek kadar mı gözünü kör etti. Ya ölseydim? Çok sevdiğin karın ne olacaktı onu hiç düşündün mü? Bundan sonra ben yokum baba. Annem iyileşene kadar kalacağım. Sonrası yok." dedi.

Khaon hiçbir şey demeden Verona'nın odasına girdi. Leonard uzaklaşırken, Lucas öylece durdu. Diyecek başka bir şey kalmamıştı. İki kardeş anneleri iyileşene kadar şatoda kaldı.

Şehvet, vampirliğin özüydü...

İki yüz yıl geçmesine rağmen o lanet gece an be an aklındaydı. Evet, Leonard suçluydu. Suçunun bedelini ağır ödemişti. Peki, niye hâlâ ders alınmamıştı? Niye iyiyi seçmek yerine her zaman kötüyü seçiyordu. Lucas o gün doğru yaptığını biliyor olsa da kendini suçladı. Evinden uzaklaşmak, sürgün hayatı yaşamak, kabuğuna çekilmek içindeki vicdan azabını yok etmedi. Leonard da zaten vicdanını rahatlatacak bir adım atmadı. Aksine hayatından bir nevi vazgeçti. Bir süre Vatikan'da kanın içinde boğuldu. Sonra okyanuslarda yıllarını geçirdi. En son ruh eşini bulduğunu duydu Lucas. Bir ümit doğru yolu bulacak dedi ama olmadı. Diğer ruh eşleri gibi o da Leonard'ın sorumsuz hayatında kayboldu gitti. Şimdi... Yine aynı noktadaydı Lucas. Yine kardeşinin arkasını temizlemek adına elinden geleni yapacaktı.

Verona terasa gelip "Lucas neredesin hadi gel seni tanıştırmak istediğim kişiler var." dedi. Lucas gülümseyerek annesiyle salona geri girdi. Monica, klanların yeni üyeleri olan dişileri bir ümit Lucas'la tanıştırıyor, kadınların gözü Lucas'ın üzerinden bir an bile ayrılmıyordu. Verona bu durumdan memnun, Lucas'ın ruh eşinin onların arasında olmasını ümit ediyordu. Yanlarında onlara eşlik eden Mineyra hinlik dolu alayla "Bu klanların hiç erkek yeni bireyi yok mu?" diye sordu kıkırdayarak.

Lucas "Ben hâlimden memnunum. Pazartesi Elenor, salı Chery, çarşamba Betty..." diye saymaya başladı.

Verona oğlunun omzuna nazikçe vurup "Aşk olsun ama size. Leonard üçüncü ruh eşini eskitmekle meşgul. Sen daha birinciyi bile bulamadın." dedi üzgünce.

Minevra sinirlenmişti. "Ruh eşi öyle ayakkabı gibi değiştirilebilen bir şey değildir Verona. Bunu en iyi sen biliyorsun. Leonard yanında ayak işlerini yaptırıp yatağını paylaşabileceği birilerini istiyor." dedi.

Verona "Mutlu mu? Mutlu." dedi kaşlarını havaya kaldırıp yanlarına gelen Matruks klanından Slame'nin verdiği selamı aldı. Slame'nin yanında yeni vampir olduğu belli olan bir kadın vardı. Güzelliği göz kamaştırıcıydı.

"Slame seni aramızda görmek ne kadar güzel. Gelmen sürpriz oldu." dedi Verona.

"Aileme yeni katılan çok kişi var. Hepsi, Lucas'la tanışmak için can atıyordu onları kıramadım." dedi Verona'nın elini alıp dudaklarına götürdü.

Lucas aynı şekilde Slame'nin yanında kısa boyunu örtecek kadar güzel sarışın kadının elini dudaklarına götürdü. Slame memnun bir ifadeyle "Size ailemin son üyesi Tanya'yı tanıtmak isterim." dedi.

Lucas "Tanıştığıma çok memnun oldum." dedi. Tanya kendini ağırdan satan bir gülümse bahşetti ona. Lucas bu güzel kadından etkilenebilirdi tabii aklına girip geçmişini görmeseydi. Tanya yeni bir vampirdi. Yirmi yıl önce kendi isteğiyle Slame'nin klanına katılmıştı. Sorun vampir olabilmek için ardında iki yaşında bir kız çocuğu ve kocasını bırakmasıydı.

Tanya "Sizinle tanışmak şeref lordum." dedi Lucas'a. Kadının gözlerindeki ateş görülmeye değerdi. Lucas centilmenlikle sohbet etmeye başladı. Kadının aklında onu yatağa atmaktan başka bir şey

yoktu. Minik seksi tanışınla hoş saatler geçirebileceğini düşünen Lucas uzun zamandır kadınlardan uzaktı.

Verona bu minik yapılı kadının oğlunun kalbini çalabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Slame'nin koluna girdi tebessümle. "Lordum içki almakta bana eşlik etmenizi istesem?" diye küçük bir bahaneyle uzaklaştı yanlarından. Slame bu durumdan Verona kadar memnundu. Bunu dile getirmekten çekinmedi. "Tanya çok kültürlü ve sadık biridir." dedi. Verona "Umarım birbirlerine uygundurlar." dedi sıfça.

Slame saygılarını sunarak ondan ayrılmış, Tanya ve Lucas'ın sohbeti devam ediyordu. Minevra bir hışımla geldi yanına. "Sana inanamıyorum. O çiyandan ruh eşi mi olur?" diye Verona'yı azarladı.

"O olmaz. Bu olmaz. Zavallı oğlum ne kadar acı çekiyor bilmiyorsun."

Minevra "Bu çiyanla daha fazla acı çekebilir. Baksana bin mil öteden ben bir yılanın diye bağırıyor."

Verona "O zaman daha iyisini sen bul!" diye tepki verdi ve yanından uzaklaştı. Minevra, Lucas'ı tanırdı. O pat diye birine âşık olamazdı. Hoş kimseye âşık olduğuna bunca yıldır şahit olmamıştı da niye saatlerdir bu Tanya ile konuşuyordu.

Tanya akıllıydı. Lucas'ın teknolojiye olan ilgisini sezmişti. Tesadüftü ki modern çağın getirisi bütün teknolojik aletler, yeni buluşlar hakkında bilgiliydi. Bu Lucas'ın ilgisini çekmiş sohbetinden hoşnut kalmıştı. Tanya saatlerdir hâkimiyetine aldığı Lucas'la sohbet ediyor, etraftaki diğer kadınların kıskançlıkla yaydıkları kokuyu derin derin soluyordu. İkinci hamle Lucas'la yalnız kalmaktı.

Geçen dakikalarda ay ışığını seyretmeyi bahane edip balo salonu dışına çıktılar. Lucas kadının hareketlerinden gecenin nasıl sonlanacağını anlamıştı. İstiyor muydu? *'Yani...'* dedi içinden. Karşısında minik kalçaları ince beli ve kısa sarı saçlarıyla taze bir vampir dişi

duruyordu. Her anlamda onu istediğini de belli ediyordu. Tanya ormana doğru yürürken "Sizin hakkınızda birçok araştırma yaptım, fakat acaba da kaldığım kimsenin net olarak bilmediği bir yönünüzü size sormak istiyorum." dedi.

Lucas "Merak ettim doğrusu." dedi gülerek.

Tanya durdu ve Lucas'ın önüne geçip bedenini ona yasladı. Gözleri hin, dudakları kıkırdıyordu.

"Şu an ne düşünüyorum lordum?" diye sordu.

Lucas "Ne düşündüğünü bana sen söyle!" dedi sırıtarak.

Tanya, dudaklarına uzandı. Lucas karşılık vermedi. Tanya karşılık bulamayan dudakları pes etmezken bir eli onu kendine çekiyordu.

"Slame ile çiftsiniz." dedi Lucas kendini uzaklaştırırken.

Tanya şaşırmıştı ama bozuntuya vermedi. "Ruh eşim değil. Onun bir önemi yok. Sadece şehvet." dedi.

"Ben de senin ruh eşin olamam." dedi Lucas. Tanya eğlenceli bir kahkaha patlattı. "Biliyorum ama istiyorum." dedi ve genç adamı elinden tutup ormanın derinliklerine doğru götürdü.

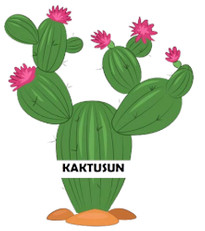
Kuytularda güzel bir yer bulduğunda Lucas'ın gözlerine bakarak kıyafetlerinden aheste aheste kurtuldu. Bu gece için hazırlandığı belliydi. Siyah jartiyerin süslediği iç çamaşırlarının içinde gerçekten güzeldi. Lucas bir ağaca yaslanmış onu zevkle seyrediyordu. Erkekliğinin uyandığı yadsınamaz bir gerçekti. Dişleri damaklarını sızlatıyor, içindeki vampire yenilmemek, kadına saldırmamak için direniyordu. Tanya elini ona doğru uzattı ve "Hadi beni daha fazla bekletme!" dedi. Lucas onu kollarına aldığında kadının göz rengi koyulaşmış içindeki haz vampirliğiyle bir olmuş dışa vuruyordu.

Lucas, kabul etmese de şehvet, vampirliğin özüydü. İşte bu yüzden vampirlikten uzak durmak adına seksten uzak duruyordu.

Yine de kendine izin verdi ve içindeki canavarı serbest bıraktı. Tanya, Lucas kadar sabırlı değildi. Lucas'ın elbiselerini tek hamlede parçaladı. Lucas'ın vahşi yanı bununla tetiklendi. Kadını iç çamaşırlarından kurtarmasına tek bir parmağı yetti. Elleri kadının bedeninde gezerken o tam anlamıyla vampirdi. Gözleri gece karası, teni gecenin siyahına denkti. İnsanlığı yerini hayvani yanına bırakmış onu içgüdüleri yönetiyordu. Tanya ondan ürkmüş, ikilemde kalıp ondan otuz metre geriye sıçramıştı. "Lordum beni çok istiyor sanırım." diyerek nabzını ölçmekti niyeti. Lucas sinirlenmişti. Sağduyusu insanlığında kalmış, şu an o tam bir avcıydı. Tek hamlede kadının üzerine atlaması ve onu kucağına aldığı gibi bir ağacın kalın dalına zıplaması bir oldu. Tanya ondaki kudrete hayran kalmıştı. Lucas, kadında yerini aldığında erkekliğinin kölesiydi. Kadının çığlıkları, gecenin sessizliğine karıştı. Koca ağaç onların zevk dolu hareketleriyle sallanırken kadının acısı zevkine baskındı. Tanya gücüyle baş edemediği Lucas'tan kendini ayırmaya çalışıyordu ama Lucas izin vermedi. Kadınlığına indirdiği darbeler bir insanı öldürebilecek kadar kuvvetliydi.

Tanya "Lordum!" diye kulağına nefes nefese âdeta haykırdı. Lucas zevkinde kaybolmuş kadını duymadı. Ondan kopup beline sarılıp ağaçtan kendini aşağı bıraktı. Yere düşmesiyle kadını yüzüstü yere uzattı.

Tanya "Lordum yetmedi mi?" diye sordu ama yine bir yanıt alamadı. Lucas dört ayak üzerinde duran kadının kalçalarını kendine doğru çektiğinde erkekliği bir mıh gibi kadınlığını buldu. Darbeleri şiddetli, kadını delercesine haşindi. Tanya hareketlenip kaçmaya yeltendiğinde eliyle ensesini yakaladı. Sesinin kudreti Tanya'yı ona itaate zorladı. "Benim olmayı sen seçtin." dedi Lucas. Tanya bir süre sonra yaşadığı deneyimin zevkine kendini kaptırdı. Saatlerce genç adamın oldu. Zevk hırçın, bir o kadar doyurucuydu.

Uysallığı Lucas'ın onunla sevişmeye başlamasına sebep oldu. Kendini Lucas'tan sıyırıp gözlerinin ta en derinine arzuyla baktı. Ona doğru usulca sokuldu. Tadına bakmak için uzayan dişlerini boynuna yönlendirdi. Nefesi kesilmiş avını yakalamış gibi hırlıyordu. Dişlerini tam adamın boynuna geçirecekken, Lucas'ın onu saçlarından tutup gelişi güzel fırlatmasıyla ağaca çarpıp yere dört ayak üzerine düşmesi bir oldu. Tanya bunu beklemiyordu. Kiminle dans etmeye çalıştığını anlamış korkuyordu. İçgüdüsel olarak dört ayağının üzerinden kalkmadan Lucas'tan uzaklaşmaya başladı. Hareketleri örümceği andırıyordu. Lucas ayağa kalktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Tanya karşısında dikilen adama hayranlık dolu bir nefret duydu. Lucas'ın bereket heykellerini aratmayacak çıplak bedeni ay ışığında parlıyordu

"Benim kanımı içemezsin." dedi sakince. Tanya suçunu biliyordu, sessizdi. Karşısındaki adamı daha fazla kızdırmak istemedi.

Lucas "Slame seni uyarmadı mı? Yoksa sana bu aklı veren o muydu?" diye sordu.

"Senin yarın olmak istedim. Aynı ruhu paylaşmak istedim. Bunu yirmi yıldır düşlüyorum." dedi Tanya dürüst olarak. Dört ayağının üzerinden kalktığında cesaretini topladı ve Lucas'ın yanına zıpladı Ona sarılacakken Lucas onu durdurdu. "Ben istemiyorum. Baştan bunu belirttim Tanya." dedi.

Tanya "Bencilsiniz lordum." dedi üzgünce.

Lucas "Beni bencillikle suçlayan kadının çocuğunu ve kocasını vampir olmak için terk ettiğini hatırlatırım." dediğinde Tanya daha bir şaşkındı.

"Akıl okuyabiliyorsun. Bunu bilmiyorduk." dedi hayretle.

"Bu bir sır değil. Slame biliyor." dedi Lucas.

"Bu imkânsız."

"Biliyor Tanya! Canlılar bencildir." dedi Lucas.

"Gerçekten eşsizsin. Hiç şansım yok mu?" dedi son bir kez.

"Üzgünüm. İki taraflı olmalı. Tek taraflı bağ sana acıdan başka bir şey vermez." dedi Lucas. "Tekrar görüşmeyi dört gözle bekleyeceğim o zaman." diyen Tanya süzülerek gecenin karanlığında kayboldu.

Lucas "Güzel saatler için teşekkürler Tanya!" dedi ve rüzgârdan hızlı bir şekilde kimseye görünmeden odasına çıktı. Duşun altında kendi kendine aptalca gülümsüyordu. Geçirdiği zevk dolu saatler onun aklını meşgul edip erkekliğini onure etmekten başka bir anlam ifade etmemişti. Biliyordu ki ruhu tatminsizdi. Biliyordu ki ruhunu tatmin edecek tek şey ruh eşiydi. Giyinip partiye geri döndü. Tanya'ya karşı bir şey hissetmese de meraklı gözleri onu aradı. Tanya ortalarda yoktu. Büyük ihtimal ondan içemediği kanın yasını tutuyordu. Slame'in meraklı gözlerle ona baktığını gördü. Aklını okumasına gerek yoktu. Tanya'nın başarıp başarmadığını merak ediyor olmalıydı. Lucas, Slame'e kadeh kaldırıp kahkahalarla gülerken adam panikle partiyi terk etti. Aklında Tanya'nın, Lucas tarafından öldürüldüğü endişesi her yerini sarmıştı.

Lucas'ın hiçbir gücü sır değildi. Neler yapabileceği hakkında birçok rivayet ortada dolanırken, kanının insanlara ölümsüzlük verdiği aşikârdı. Asıl merak edilen soru şuydu; Lucas'ın kanı vampirlere nasıl bir güç sunuyordu?

Güneş doğmasına bir iki saat kala parti bitmişti. Verona oğlunun yine ruh eşi bulamadan partiyi bitirdiğini biliyordu. Gerçi Lucas aramıyordu ama Verone'nın annelik umudu tükenmiyordu. Minevra haklı çıkmanın verdiği gururla Verona'ya ben sana demiştim bakışıyla bakarken Lucas içeri girip yanlarına oturdu.

"Kızlar parti beklediğiniz gibi geçmedi mi? Ne bu hâliniz?" diye sordu.

"Annen bu partide ruh eşini bulacağından emindi." dedi Minevra.

Lucas normal bir şey söyler gibi "Ailois bile yanıldı. Annemin yanılması çok normal." dediğinde Minevra ve Verona bir yerlerine

iğne batmış gibi ikisi birden "Ailois yanıldı da ne demek?" diye tepki vermeleri çok doğal değildi.

Lucas gözlerini devirdi ve "İki yüz yıl önce ruh eşimin yakında bana katılacağını söylemişti." diye sırıttı.

Verona deli gibi sağa sola yürüyordu, rüzgârından eşyaların onunla sürüklenmesi umurunda değildi.

"İki yüz yıl. Bu... Bu ruhlar için göz açıp kapama süresi. O yüzden öyle söylemiştir. Ben... Ben dua etmeliyim." diyerek odadan uçarcasına çıktı.

Minevra "Buna çok sevindim Lucas. Öyle ya da böyle senin bir ruh eşin olmalıydı." dedi.

"Senin yok ama." dedi Lucas.

"Vardı biliyorsun."

"Ama o öldü. Hem gönül rızanla sen ruh eşinden kopmuştun." dedi Lucas.

"Olabilir ama benim aşkım hâlâ yaşıyor." dedi Minevra. Bu cümleye daha fazla kelime yakışmazdı. Lucas "Tanrım çevremde bir sürü muhteşem aşk hikâyesi var." derken sırıtıyordu.

"Bir gün ben de seninle böyle alay edeceğim çocuk!" dedi Minevra.

Lucas "Parti bittiğine göre yola çıksam iyi olur. Sevgili Khaon beni görünce bakalım ne yapacak?" dedi ifadesizce.

"Verona'nın ona geleceğini haber verdiğini biliyorum."

"Harika!" dedi Lucas sinirle yerinden kalktı.

Minevra "Annenin hâlâ Leonard'a olanlardan haberi yok. Bilirse Khaon'a olan inancı bitebilir. Lütfen ona göre davran Lucas."

"Bazen, Khaon'un onu sevmediğini düşünüyorum." dedi Lucas.

"Sakın bunu bir daha dile getirme. Bu Verona'nın sonu olur." dedi Minevra.

"Biliyorum. Ben hazırlansam iyi olur." diyerek çıktı. O sırada koridorun sonundan ona doğru gelen Adrian'dan başkası değildi. Saygıyla selam verdi. "Lordum size sitemlerimi belirtmeliyim. Öğrendiğim kadarıyla bir yolculuğa çıkıyorsunuz. Beni umarım ardınızda bırakmayacaksınız." dedi ki bu bir soruydu.

Lucas kimseyle olmadığı kadar rahat olduğu dostuna "Ben de seni yanımda götürmek istiyorum ama acabalarım var." diye muzipçe fısıldadı.

"Sizin acabalarınız mı var? Emin misiniz?" diye sordu hayretle.

"Tabii ki var. Karşımıza çıkan canlılara arkamı döner dönmez saldırıp saldırmayacağın konusunda acabadayım." dedi Lucas.

Adrian onunla dalga geçtiğini anlamış hayal kırıklığı yaşıyordu "Bir daha tekrarlanmayacak demiştim lordum." dedi suratını asarak.

"Senin suçun olmadığına eminim. Çözeceğiz. Üzgünüm senin için yine güneşli bir yolculuk olacak."

Adrian başıyla onu selamladı. Yanından ayrıldı.

Lucas odasına çıktığında Thedora yine yatağında uzanmış keyif sürüyordu. Lucas gülümseyerek yatağın kenarına oturdu. Thedora hemen sırtını yatağa verip karnını sevmesi için ona şirinlik yaptı. Lucas sevgiyle köpeğinin gerilmiş karnını okşamaya başladı. Merhametle "Ağrın var. Bebekler büyüyor." dedi tebessümle. Thedora bin bir nazla sızlandı. Lucas gözlerini kapattı ve "Terk et!" dedi boşluğa söylercesine. Thedora'nın elinin altında gevşeyen bedeninden daha iyi olduğunu anladı. "Bu gecelik rahat uyuyabilirsin." dedi Lucas. Gitme ve babasıyla yüz yüze gelme vaktiydi. Vedalaşmak için salona gitmek üzere odasından ayrıldı.

İki kadın devasa şöminenin yanında tekli saray koltuklarında oturuyorlardı. Lucas yanlarına geldiğinde Minevra kıkırdadı. "Bu kıyafetle Khaon sana âşık olacak." dedi.

Üzerinde bir tişört altında mavi kot ve spor ayakkabılarıyla yeni yetme delikanlılar gibiydi. Lucas annesine "Duaların çabuk bitmiş." dedi sırıtarak.

"Sen gidince devam edeceğim." dedi Verona.

"Dualarına ekleme yapabilir miyiz? Cennete iki bilet istiyorum." dedi Lucas. Minevra kahkahayla "Sen ve Adrian için mi?" diye alay etti.

"Tabii ki hayır, Thedora ve benim için." dedi Lucas.

Verona gözlerinde yaş ayağa kalktı "Gidiyorsun." dedi endişeyle.

"Beklemenin bir alemi yok. Adrian için güneş doğmadan çıkmak istedim"

"Ölümlü bir vampir senin için bu kadar önemli mi?" diye sordu Minevra.

"O benim dostum Minevra ölümlü ya da ölümsüz olması önemli değil. Ayrıca kimse ölümsüz değildir." dedi Lucas.

"Ah çocuk sen hiç büyümeyeceksin." dedi Minevra Lucas'a sarılıp "*Spiriti sia con voi.* (Ruhlar seninle olsun)" dedi İtalyanca.

Lucas ondan ayrılıp annesine sarıldı "Spiriti sia con voi mama!" dedi. İki kadın onu geçirmek için şatonun dış merdivenlerine çıktılar.

Adrian elinde küçük bir valiz kapıda belirdi. İki kadını saygıyla selamladı.

Verona "Ona dikkat et Adrian!" dedi hüzünle. "Buna emin olabilirsiniz Leydim!" dedi Adrian. İki kadın da ona başlarıyla selam verdi.

Lucas şoför koltuğuna oturup gaza bastığında Adrian "Sanırım havaalanına gitmiyoruz lordum." dedi cevap beklercesine. Çünkü havaalanına gidecek olsalar şoför onlara eşlik ederdi.

"Hayır, küçük bir toplantıya katılacağız. Sonra yola çıkarız. Senin için sorun olur mu Adrian?" diye alayla sordu.

"Siz nereye giderseniz ben gelirim efendim. Ailemden geriye bana kalan bir tek siz varsınız lordum"

"Hâlâ bana kızgınsın. Yıllar acını hiç dindirmedi."

"Size yalan söyleyecek değilim efendim. Nadia'yı özlüyorum."

"Bilmediğim bir şey söyle!" dedi Lucas.

"Size kızgın değilim efendim. Duygularım onsuzluğun getirisi. Şu an yanımda olabilirdi. Ona da kırgınım."

"Adrian dolu dolu onunla geçirdiğin yılların oldu. Tercihlerine saygı duymaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu."

Adrian konudan uzaklaşmak istercesine "Nereye gidiyoruz efendim?"

"Roma." dedi Lucas. Yolculukları Lucas'ın zamana hükmetmesiyle uzun sürmedi. Güneş doğmak üzereydi. Lucas şehir merkezinde lüks bir otelin garajına girdi.

Adrian "Lordum benim yardımcı olmamı istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Yanımda olman yeterli." dedi Lucas. Birlikte asansöre bindiklerinde Lucas on ikinci kata bastı. Adrian meraklanmış, ama hiçbir şey sormamıştı. İndikleri koridor ağzına kadar vampir klanlarının savaşçılarıyla doluydu. Hepsi Lucas'ı görünce ona yol verirken selamlamayı ihmal etmedi.

Lucas bin kırk beş numaraları kapıyı açıp içeri girdiğinde Adrian yanındaydı. Adrian oda sandığı yerin küçük bir toplantı alanı olduğunu anladığında çok şaşırdı. İçerisi tıka basa asil olduğu her hâllerinden belli olan vampir klanlarının başlarıyla doluydu. Adrian bazılarını Vatikan'da kaldığı günler içerisinde tanımıştı. Lucas'ın gelmesiyle hepsi ayağa kalktılar. Lucas "Beyler, bayanlar ricamı kırmayıp benimle burada buluştuğunuz için çok teşekkür ediyorum." dedi.

Vampirlerden biri "Asıl bizi muhatap aldığın için biz teşekkür ederiz. Senin gibi bir lider bizim öfke dolu ruhumuza iyi gelebilir." dedi.

Lucas küstah bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Buraya bir lider olarak gelmedim. Öfkelenmekte haklı olduğunuz bir gerçek." dedi.

"Haklıyız. İki evladım benden koparılıp alındı. Konsey onları hapsetti. Onların hiçbir suçu yok. Bunu biliyorum." dedi öfkeyle Bogorti klanının lideri.

Matruks klanından olan Slame "Asırlar önce tarafımızdan ezilen insanlardı. Şimdi biz koyulan bu saçma kurallar yüzünden kendimizi saklarken canlarımız ölüyor." diye çıkıştı.

"Slame benim bildiğim kadarıyla senin klanından kimse ne öldü ne de şu an tutsak. Acılardan beslenip bir savaş çıkarmak mı niyetin?"

Slame "Ben kendimi onlardan ayırmıyorum. Acıları acımdır." dedi gururla.

Lucas sinirlenmiş yüzünün rengi değişmişti. Boğuk sesle "Dracula katlinde ne klanın ne sen yoktun. İtalya güçlü devletler tarafından yağmalanırken seni göremedim. İkinci dünya savaşında neredeydin? Peki ya cadılar teker teker hepimizi kurt adamlara avlatırken hangi deliğe saklanmıştın?" diye ona aşağılayarak baktı.

"Peki, neden buradayız? Leonard neden burada değil?" diye sordu Dinnos klanının lideri.

"Leonard hangi düşünceyle sizleri savaşa sürüklüyor? Bir düşünün. Sonu ne olacak? Geçmişten ders almadınız mı?"

Slame "Görüyorum ki Adrian ne hapsedilmiş ne öldürülmüş. Bu çifte standardı yaşarken buraya gelip bize konsey kararlarına uymamızı mı söylemen gerçekten çok manidar." dedi.

Lucas "Ben ve ailem av köpeği gibi sizleri korurken çifte standardın lafı hiç geçmedi. Hanginiz benden yardım almadı?

Tamam, alın Adrian'ı. Verin konseye ama sakın bir daha benden yardım istemeyin." dediğinde kimseden ses çıkmıyordu.

Lucas devam etti. "Sizleri anlıyorum birçoğunuz bu olayda akrabasını kaybetti. Konsey suçlu bulduklarını sizden alıp hapsetti ama çözüm asla savaş olamaz. Kaybettikleriniz adına savaşırken diğer sevdiklerinizden olacaksınız. Olay bizzat benim tarafımdan araştırılmakta. Ölenler için bir şey yapılamaz. Geride kalanlar için bana güvenin ve kardeşimin savaş çağrılarına kulak asmayın. Karşınızda yer almak beni mutlu etmeyecek."

"Peki, suçsuz oldukları ispat edilirse bunun diyeti ne olacak?" diye sordu Keork klanının lideri.

Slame "İnsanlar suçlu bulunursa bize BONA DEA'yı verecekler." dediğinde ortamda uğultular yükselmeye başladı.

Dinnos klanı lideri "Nasıl paylaşılacak. Bütün vampir klanlarının ona talip olacağı bir gerçek." diye sordu.

Lucas "Ölülerinizi ne çabuk unuttunuz" diye alayla güldü.

"Hayat devam ediyor. Bence paylaşılabilir her aileye bir çocuk verebilir." dedi Slame ağzının suyu akarak.

Lucas iyice sinirlenmeye başlamıştı. "Slame, ahlaksızlığını buraya taşıma. Bona Dea konusunun şu anki mevzumuzla ilgisi yok. Özetle sizleri Konseyin karşısında görmek istemiyorum. Yoksa beni karşınızda bulursunuz. Benim söyleyeceklerim bu kadar. İzninizle!" diyerek kapıya yöneldi.

Adrian kapıyı açıp Lucas'a yol verdi ve arkasından çıktı. Asansöre bindiklerinde Adrian dayanamadı "Bona Dea'nın yerinde olmak istemezdim." dedi.

Lucas sesini çıkarmadı. Aklı öfkesine yenilmemek için düşüncelerinden uzaklaşmayı seçti. Yoksa gidip kardeşinin gırtlağını sıkabilirdi.

Havaalanına geldiklerinde özel jet onlar için hazırdı. Lucas sırıtıyordu çünkü güneş doğmuş Adrian tabutla uçağa binmek zorundaydı. Arabadan "Uçakta görüşürüz Adrian." diyerek indi Lucas. Ellerini cebine sokup havaalanı girişine doğru aheste aheste yürümeye başladı. Havaalanın içinde biraz oyalandı. İnsanların içinde olmak onu mutlu ediyordu. Aileler, kulaklıkla müzik dinleyen gençler, sporcular, birbirlerinden ayrılacakları için gözyaşı döküp öpüşen sevgililer... Gülümseyerek *'Keşke biraz ölsem.'* diye geçirdi içinden. Güzeldi insanlar. Ölümü en iyi bilenlerdi ama ölümsüz gibi yaşayanlar da onlardı. Lucas uçağa girdiğinde Adrian yerine yerleşmiş, tabuttan çıkan sıkıntılı hâli yüzünden belli oluyordu.

Lucas "Adrian sen bronzlaştın mı?" diye sordu sırıtarak.

Adrian "Nadia'nın yokluğunu hiç aratmıyorsunuz efendim." dedi.

Lucas "Gerçekten mi?" diye sordu.

"O da en az sizin kadar benimle alay edebiliyordu." dedi Adrian.

"Adrian üzgünüm keşke elimden bir şey gelseydi ama onun tercihiydi." dedi Lucas.

Adrian "Siz elinizden geleni yaptınız efendim." dediğinde samimiydi.

Nadia ile yaptığı konuşma hâlâ kulaklarındaydı.

Eve döndüğünde "Onunla konuşabildin mi?" diye sormuştu Lucas.

Adrian üzgündü "İstemiyor." demişti perişan bir sesle.

"Neden?" diye sormuştu Lucas.

"Onun inancı buna izin vermiyor efendim. Ayrıca kızlarımızın ölümüne tanıklık edemeyeceğini söyledi. Bir de..." derken Adrian susmuştu.

"Bir de ne?" diye sordu Lucas.

"Ona göre biz günahkâr ruhlarız. Başkasını o güzel kafası kabul etmiyor. Ben denedim. Tıpkı sizin bana anlattığınız gibi anlatmaya çalıştım. Dünyanın yaradılışını, ırkları, Tabiat Ana'yı, ruhlar alemini ama inanmak istemiyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı? Onunla konuşabilirim." demişti Lucas.

"Yüce gönlünüze duacıyım efendim. Tek bildiğim onu kaybetmeyeceğim."

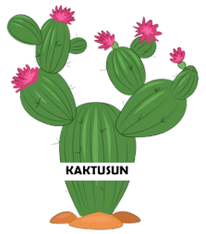
"Adrian belki de ona saygı duymalısın."

"Onsuzluğu düşünmek bile beni öldürüyor." demişti Adrian.

"Sen ne dersen ben yapmaya hazırım. Onu ikna ettiğinde söylemene bile gerek yok." demişti Lucas.

Nadia Adrian ne yaptıysa teklifini kabul etmedi. Adrian bağırdı, çağırdı. Bir süre Nadia'dan uzak kaldı ama onu ikna edemedi.

Derin bir nefes alıp geçmişin acılarından kendini uzaklaştırıp gözlerini kapadı.

Düşelim cennetten aşkın tuzağına...

Lucas gözlerini kapatıp bedenini dinlendirmek için ruhunu serbest bıraktı. Bunu ara sıra kendini güvende hissettiğinde yapar âdeta yenilenirdi. Şimdi gökyüzünde yanında en güvendiği dostu Adrian vardı. Yani tam sırasıydı. Gözleri kapalı, ruhu bedeninden sıyrılmıştı. Uçağın içinde, dışında dolanıp dururken kulağına çalınan cümlelerle ruhu sıkıştı. Bu bir kadın sesine aitti. Kadının sesine doğru çekilmeye başladı. Zaman kendini öğütüp yok oldu. Kelimeler okuyan kadının ağzından döküldükçe Lucas'ın ruhu daha bir çekildi gideceği yere. Her kelime onun için yazılmıştı sanki. Çağıranın sesi arzulu, bir o kadar ihtiyaç doluydu. Lucas duyduğu her kelimeyle daha bir istedi ona ulaşmayı. Yanlış olduğunu biliyor ama kendini engellemek istemiyordu. Cümleler evrene fısıltı hâlinde yayılırken, Lucas kelimesi kelimesine ezberledi.

Tabiat Ana'nın emriyle söylüyor dizeler...
Kulak ver ey çizili kader...
Rüzgârın hızıyla, güneşin ışığıyla...
Cennetin melekleri ruhumu ruhuna götür...
Nefesim nefesi olsun...
Özlemim özlemi...

Işılca

Bulutu yağmura çevir... Beni onun ruhuna...
Su toprağa karışsın ben de ona...
Ürpersin teni yokluğumla... Tanır beni gördüğü anda...
Obscuraanimarumomnipotentemprotege. Liberame, quod amo pugnare!

Lucas kulaklarında yankılanan kadın sesinin son söylediği Latince cümleyi "*Yüce ruhlar beni karanlıklardan koruyun. Benim için savaşacak aşkıma ulaştırın!*" diye tercüme ettiği anda kendini otuz metre karelik bir odanın içinde buldu. Gözlerinin önünde saçları gece siyahı, belinden aşağı salınan bir kadın vardı. Kadın duvara dayanmış küçük çalışma masasında sırtı ona dönük oturuyordu. Tam göremiyordu ama kadın kitap okuyor gibiydi. O sırada kızın sol omzunda bir kıpırtı hissetmesiyle ister istemez irkildi. Savunmasızdı ve böyle bir şey ilk kez başına geliyordu. Kızın saçlarının arasından şişko bir rakun gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Lucas istemsizce elini uzattı. Rakun korkup yatağın altına saklandı. O an Lucas odaya göz attı. Odada çalışma masasından başka küçük tek kişilik bir yatak, çift kişilik bir dolap duruyordu. Odanın içinde bulunan kapının banyoya açıldığı kesindi.

Lssya "Tanrım, Latince derslerini daha iyi dinlemeliydim." dedi sinirle. Lucas duyduğu melodik ses karşısında ürpermişti. Anlatılmaz bir şeydi hissettiği. Uzaklaşmak istedi neden olduğunu bilmezce. Bedenine dönmek için gözünü kapattı ama bir işe yaramadı. Ruhu yapışmış gibi oracıkta kaldı. Ruhu ona itaat etmiyordu.

Gözlerini kapatıp içinden "Bedenime dön!" diye kendine emir verdi ama başaramadı. Şaşkındı ve aslında paniklemeliydi. Çaresizce odada kaldı. Kızın yüzünü göremiyor, ruhu çivilenmiş gibi süzülemiyordu. Kız kitaba biraz daha dikkatli baktı.

Lssya "Bu aşkla ilgili. Orası kesin." dedi ve çevirdiği Latince cümleleri tekrar etmeye başladı. Lssya tekrar ederken Lucas onunla birlikte içten içe tekrar etti. Son Latince cümleyi o çevirdi. Ruhu buzu çözülmüşçesine can buldu. Tam kızın yüzünü görmek için harekete geçmişti ki Adrian'ın sesi geldi derinden. Endişeli bir o kadar korkmuş. O anda geldiği oda bir çukur gibi yok olup Lucas'ı kendinden uzaklaştırmaya başladı. Geldiği yöne doğru önlenemez bir ivmeyle çekildi.

Adrian "Lordum iyi misiniz? Uyanın! Siz uyumazsınız ki Lordum lütfen! Beni korkutuyorsunuz! Ben ne diyorum ya! Kim adına korkuyorum. Kendi adıma sanırım." diyerek ayakta onu kendine getirmeye çalışıyordu. Lucas bedenine dönmüş, gözleri hâlâ kapalıydı. Adrian'ı duyuyor ama onu dinlemiyordu. Aklı hâlâ ruhunun ondan izinsiz yaptığı ziyaretteydi.

Adrian ayakta ne yapacağını bilmez hâlde Lucas'a bakıyordu.

Lucas "Adrian çırpınmayı bırak ben iyiyim. Bu nedir ya pinpon topu gibi bir o çağırıyor bir sen." dedi gözlerini açarak.

Paris'te küçük pansiyon odası, yıl 2019

Lssya "Son cümleyi çözdüğümde mısraların neye yaradığını umarım anlarım." dedi ve masasından kalkıp uyuşan bedenini esnetti. Etrafta dolanmayı seven Ares ortalarda görünmüyordu. Lssya onun hep gözünün önünde olmasına alışmıştı. "Ares neredesin?" dedi sevgi dolu bir sesle. Rakun yatağın altından tedirgin bir şekilde çıktı. Etrafa miskin miskin göz gezdirdi. Yuvarlak halının üzerine yayılıp sağa sola kıvrılıp durdu.

Lssya ona uzanıp kucağına aldı. Havaya kaldırıp yüzünü yüzüne sürttü ve "Latince biliyor olamazsın değil mi?" diye sordu alayla. Rakun oralı olmadı. Lssya "Hadi gidip para kazanmalıyız. Bu

pansiyon bizim için oldukça pahalı. Daha ev tutacağız." dedi ve rakunu boynuna koydu. Rakun boynunu sarar gibi yuvası bildiği saçlarının arasına yerleşti. Lssya önden fermuarlı kazağının kapüşonunu kafasına geçirdi ve "Sen akıllı bir rakunsun. Seninle gurur duyuyorum." dedi sırıtarak.

Lssya son olarak palet takımını ve masanın üzerinde duran kitabını çantasına yerleştirip odasından çıktı. Aşağı katın önünde duran pansiyon sahibi Bayan Aris'e selam verip atölyeye doğru yola koyuldu. Paris'i seviyordu. Seine nehri kıyısına geldiğinde bulutların arasından göz kırpan güneşe yüzünü çevirip ısıtmaya çalıştı.

Lssya'nın hayalleri vardı. İnanıyordu hepsi sırasına göre gerçekleşecekti ki ilk hayali gerçekleşmiş, Paris'teydi. Şimdi bir ev tutmalı, çoğu gitmiş azı kalmış kenarındaki paradan yemeyecek kadar geçimini sağlamalıydı. Sonraki hayalleri yavaş yavaş büyüyordu. Tanınan bir ressam olmak üçüncü hayaliydi. Ve tabii çok para kazanmaya başladığında yılın on iki ayı güneş alan bir yere taşınacak, hayatını orada geçirecekti. Bir de dünya turuna çıkacaktı Lssya. Ölmeden önce bunu kesinlikle yapmalıydı. Kendi kendine "Magy ve Erin peşimi bırakmaz." diye sırıtarak söylendi.

Onlara çok şey borçluydu. Büyükannesi ve büyükbabası öldüğünde bir başına kalmıştı. Ve iki dostu onu hiç yalnız bırakmamışlardı. Öldüklerinin üçüncü ayı Magy ve Erin'la Paris yollarına düşmüşlerdi. Verdiği bu karardan hiç pişman olmadı. Tamam, dedesinin evini satmıştı. Para yaptıkları salaklıklarla çar çur olmuştu ama hayalleri vardı. Yaşlanacaktı belki, belki de genç yaşta amansız bir hastalığa tutulup ölüp gidecekti ama geriye baktığında denedim diyebilecekti.

Seine nehri kıyısına yaklaşan botu bekleyen Lssya için en kolay ulaşım yol buydu. Botun kıyıya yanaşıp kalabalığın azalmasıyla Lssya

bota bindi. Kulaklığını taktı. Kulağına yayılan hızlı müziği dinleyerek etrafı seyrede seyrede ineceği yere gelene kadar keyfini çıkarırdı. Bot binmeyi seviyordu. Bot ona düz demir bir levhanın üzerine sıralanmış tiyatro sahnesi gibi gelirdi. O seyirci olur, bot ilerledikçe sahneler değişirdi. Paris ona göre Seine nehrinden ibaretti. Bu nehirdeki ulaşımı sağlayan bot onun çok işine yarıyordu. Gezilmesi gereken her yere bu bot sayesinde ulaşırken, Erin'la tuttukları resim atölyesi neredeyse Seine nehrinin kıyısındaydı. Ayrıca bot en ucuz ve kolay ulaşım aracıydı. Günde bir defa bilet almanız yeterliydi. Böylelikle Lssya kaldığı pansiyona dönerken tekrar para vermek zorunda kalmıyordu. Yine istemeye istemeye indi bottan. Ona kalsa akşama kadar bu botta kalabilirdi.

Çok geçmeden atölyeye ulaştı. Atölyeleri Louvre müzesinin yakınında minik Fransız kafelerinin bulunduğu Arnavut kaldırımlı dar bir sokaktaydı. Zamanla bütün dükkân sahipleriyle tanışmış ve dost olmuştu. Bu sokakta her ülkeden insanı bulabilirdiniz.

Küçük bir kafe olan La Cantante onun sabahları uyanmasına yardım eden eşsiz bitki çayını yapan yerdi. Sahipleri İspanyol'du. Onun aşkla bağlandığı poğaça ve börekleri yapan pastanenin sahibi bir Türk'tü. Lssya her sabah olduğu gibi oraya uğrayıp kahvaltılık almayı ihmal etmedi. Yolda giderken pandomim sanatçısı Fred'le selamlaşıp sohbet etti.

Lssya onun iki üç hareketini yapmaya çalıştı ama beceremedi.

O sırada hava iyice kapatmış gri bulutlar gökyüzünü sarmıştı. Onlar daha yağmur yağacak demeden sırılsıklam olmuşlardı bile. Lssya, Fred'ten ayrılıp koştura koştura atölyeye geldi. Erin ve Magy atölyenin saçağının altında büzüşmüş duruyorlardı. Gülümsedi ve hiç istifini bozmadan kapının kilidini açtı.

İçeri girdiklerinde üçü de sıçan gibi ıslanmıştı. Lssya "Sizde yine bir şey var. Bu kadar erken burada ne işiniz var? Erin hem anahtarın

yok mu? Niye kapıda beklediniz?" diye soruları sıraladı. Erin, Magy'nin gözüne baktı ve "Dün geceden beri açız. Beş kuruş paramız yok. Umarım yiyecek bir şeyler almışsındır." dedi Magy. Lssya onlara kıyamadı. Elinde tuttuğu poşeti havaya kaldırıp salladı. Erin poşeti elinden atmaca gibi aldı. Magy ona sevgiyle sarılırken mahcuptu. "Biz kardeşiz." dedi Lssya o daha bir şey söylemeden.

Erin ve Magy onun yüzünden Paris'e sürüklenmişlerdi. Kendini onlara karşı borçlu hissediyordu. Tabii korkuyordu da. İlk anda Paris'e alışana kadar yanlış seçimler yapmışlar, çok para harcamışlardı. Paris pahalı bir şehirdi. Pansiyon ve Atölye'nin kirası, yiyecek parası derken, sattığı evin parasının suyunu çekmesine az kalmıştı. Üstüne üstlük Erin ve Magy'nin yanında Ares yüzünden kalamıyordu. Magy'nin Ares'e karşı alerjisi vardı.

"Hadi biriniz çay alıp gelsin, yağmur başlayınca alamadım elim doluydu." dedi Lssya. Erin gülümseyerek Lssya'nın elindeki parayı aldı ve kapıdan çıktı.

Magy "Lss sen olmasaydın çoktan İngiltere'ye dönmüştük." dedi.

"Ben olmasaydım hâlâ orada olacaktınız. Tabii paranız olacaktı." dedi Lssya suçlu suçlu.

"Hadi ama ailem okul bittikten sonra bana tek kuruş bile vermiyordu. Erin malum kimsesi yok." dedi Magy.

"En azından işi vardı." dedi Lssya.

"Sevmediği bir işi." diye düzeltti Magy.

"Erin bir gün zengin olacak bunu biliyorum. O zaman bana ölene kadar bakmak zorunda." dedi Lssya gülerek.

"Sanmıyorum. Onda zengin olacak ışığı bırak, mum alevi bile yok." dedi Magy.

"Aşık olduğun adam hakkında böyle konuştuğun için utanmalısın Magy." dedi.

Magy "Hadi ama ben gerçekçiyim. Onun başyapıtım dediği şey masa ayağından başka bir şey değil." dedi ve börek ve poğaçaların koyduğu tepsiyi Erin'ın yaptığı köpek duruşu sergileyen insan heykelinin sırtına koydu.

Lssya kahkahalara boğulurken Erin kapının ağzında durmuş şoklanmış bir şekilde onları seyrediyordu. Tabii isyan etmesi gecikmedi "Sen benim eserlerime böyle davranırsan ben nasıl meşhur olabilirim?" dedi kırgınca.

Magy "Canım yapma lütfen. Seni kırmak istemedim. Harika bir yemek masası oldu baksana! Bence eserlerin çok ama çok amaçlı." derken Lssya artık gülmüyor, yerlerde sürünüyordu.

Erin hiçbir şey demeden gelip masa olan eserin yanındaki tabureye oturup börekten yemeğe başladı. Küstüğü her hâlinden belliydi. Lssya susabildiğinde dikkat dağıtmak için Ares'e

"Hadi Ares in artık boynum uyuştu." dedi. Ares bir hamlede yere zıpladı ve atölyenin diğer tarafına doğru gitti.

Bir saatin sonunda Erin ve Lssya satış yapacakları sergi hakkında konuşuyorlar, Magy gazete ilanlarından iş arıyordu. İşaretlediği adreslere bakarken "Erin bugün şu iş ilanlarına bir gitsek diyorum." dedi.

Erin "Bugün bunu bitirmek istiyordum." dedi acabayla.

Lssya "Haftaya vakit var. Bence Magy'nin iş bulması sizi dolayısıyla beni rahatlatır. Yiyecek ve diğer masrafları çalıştığımız paralarla döndürebilirsek kiraları ben hallederim." dedi Lssya.

Magy "Hadi o zaman vakit kaybetmeyelim. Akşam görüşürüz tatlım." diyerek Erin'i sürükleyerek atölyeden çıkardı.

Lssya akşam saatlerine kadar çalıştı. Böyle çalışırsa satacağı bir sürü tablosu olacaktı. Gri bulutların hâkim olduğu havaya bakıp "Umarım yağmur yağmaz." dedi. O sırada Ares omzuna zıpladı.

Sıkılmış dışarı çıkma isteğini belli ediyordu. Lssya "Pansiyona dönme vakti biliyorum. İlk önce Louvre'ya gitmeye ne dersin?" diye sordu cevap alabilecek gibi.

Atölye kapısını kilitlerken La Cantante'nin sahibi Marissa "Lssya nasılsın? Yine müzeye mi?" diye sordu.

"Evet. Ama fazla kalamayacağım." dedi Lssya.

"Her gün aynı şeyleri görmekten sıkılmıyor musun?" dedi Marissa.

"Yedi günde gezilebilecek yeri ben altı aydır bitiremedim çok yavaşım." dedi Lssya gülerek.

"Sanatçı gözü bu olsa gerek." dedi Marissa espriyle.

Lssya ona el sallayıp arka sokağa müzeye doğru yola çıktı. Müzenin bir bölümünü gezdikten sonra kendini yine Mona Lisa tablosunun önünde buldu. Saatlerce durup öylece onu seyredebilirdi. Yaklaşık yarım saat kadar kaldı. Tablodan gözünü ayırmadan "O dönemde bırak yaşamayı, yaşamış biriyle sohbet etmek bile rüya gibi olurdu." diye sesli düşündü. Lssya eve dönen son bot seferine yetişmiş saat onu bulmuştu.

Yarın pazardı ve her yer kapalıydı. Ellerinde satılacak eser olmadığı için Lssya'nın yarın yapacak başka işi yoktu. Çantasını yatağın üzerine attı. Üzerindeki kot ve tişörtten kurtulup iç çamaşırlarıyla kaldı. Gözü çantasının içinden yatağın üzerine kaymış eski püskü kitaba takıldı. Kitap geçmişiyle olan tek bağlantısıydı. Gidip yatağın üzerine oturdu ve kitabı eline aldı.

"Neden bana fotoğraf, dolgun bir banka cüzdanı bırakmadılar da böyle eski püskü bir kitap bıraktılar?" diye sinirle söylendi. Kırgındı. Elindeki kitap bir nevi kimsesizliğini yüzüne vuruyordu. Güzel geçen çocukluğun ardından lanet ettiği trafik kazası on sekiz yaşını

doldurduğu gün sevdiği iki insanı almıştı. Büyükbabası doğum gününden bir gün önce bu kitabı ona vermiş ve ona geçmişini anlatmıştı. Lssya onun gerçek torunu değildi. Yıllar önce işten eve döndüğü bir gece kapısının önünde bir kadın gördü. Kadın kucağındaki bebeği kapının önüne bırakıyordu ve yakalanmıştı.

Lssya gözyaşlarıyla dinlemişti büyükbabasını. Annesi hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı yaşlı adam. Büyükbabası adının Helenie olduğunu öğrendiği kadının hâline acımıştı. Helenie giderken bu eski püskü kitabı ve bebeğini ona emanet etmişti. Eğer geri dönmezse kitabı on sekiz yaşında Lssya adını verdiği küçük bebeğe vermesini istemişti. Büyükbabası ve büyükannesi bunu anlattıktan bir gün sonra trafik kazasında ölmüştü. Lssya en sevdiği iki insanı kaybetmenin acısıyla annesini merak bile etmedi. Sonraları ondan nefret bile edemedi. Hiçbir duygusu yoktu. Kitabı ilk önce yakmak istedi ama yapamadı. Kapağını açtığı ilk gün içinde anlamsız bir huzur hissetti ve onu çözme isteğiyle doldu. O gün bugündür Lssya'nın kitabı çözmek hobisi hâline geldi.

Kitabın kapağını kaldırıp sabah okuduğu mısralarda göz gezdirmeye başladı. Mısraları okurken anlamaya çalışıyor içi huzur doluyordu. Kendi dilinde yazılan yazıları merakla okuyor, alt tarafta çizilen şemalar ve Latince numaralar onun için bir o kadar anlamsızdı.

Okuduğu satırları şiire benzetiyordu benzetmesine ama kafiyesi, uyağı bunun bir şiir olmadığını belli ediyordu. Kitap bir günlük olamayacak kadar eskiydi. Acaba annesinin imkânsız aşkını mı anlatıyordu çözemiyordu. Belki babasınaydı bu özlem dolu satırlar. Yüksek sesle söylediği, huzur veren satırları bir kere daha tekrarladı. Çok uzaklardan Lucas'ın ruhuna girip onu kendine çağırdığını bilmeden dudaklarından döküldü kelimeler.

"Tabiat Ana'nın emriyle söylüyor dizeler...
Kulak ver ey çizili kader...
Rüzgârın hızıyla, güneşin ışığıyla...
Cennetin melekleri ruhumu ruhuna götür...
Nefesim nefesi olsun...
Özlemim özlemi... !?
Bulutu yağmura çevir... Beni onun ruhuna...
Su toprağa karışsın ben de ona...
Ürpersin teni yokluğumla... Tanır beni gördüğü anda...
Obscuraanimarumomnipotentemprotege. Liberame, quod amo pugnare!"

Gecenin kızı...

Lucas ve Adrian gecenin onunda ancak otel odasına varabilmişti. Bir dairenin konforunu sunan otel odasına yerleşmekte olan Adrian güneş yüzünden zor bir gün geçirmişti.

Lucas duş almış giyinip çıkacaktı. Pantolonunu giydiği o an kulağında yankılanan yine o sesti. Lucas'ın ruhu izinsizce bedenini terk ederken gözleri kapandı. Okunan dizelerin büyüsüne kapılıp emri yerine getirdiği bir gerçekti. Kendini çaresiz, bir o kadar öfkeli hissetti. Yine aynı odadaydı. Ve yine kızın arkasında duruyor, kıpırdayamıyordu. Kadın iç çamaşırlarıyla yatağın üzerine oturmuş, kucağında kitap karışırıp duruyordu.

Lssya "Sen nasıl bir kitapsın anlamıyorum ki..." diye sinirle sordu seslice. Lucas dikkatlice kızı incelemeye başladı. Beyaz pürüzsüz teni, gecenin siyahı uzun saçlarından başka ince beli dikkatini çekmişti. Bir de kanının kokusunu almıştı. Bu neydi şimdi. Bu iyi değildi. Kızın damarlarında dolaşan kanın sesini dinledi bir süre. Sevdiği müziğin notalarından yayılır gibiydi. Kalbi kanı pompalayıp vücuduna püskürttükçe Lucas ergenlik yıllarına geri dönmüştü. Ağzı sulanmayalı neredeyse asırlar olmuştu. Şaşkındı ve bir an önce bu olayı çözüp kurtulmalıydı. Bedenine dönebilmek için her yolu denedi ama başaramadı.

O sırada oda kapısı çalındı. Lssya hızla yatağından kalktı. Kitabı yorganın altına soktu ve aceleyle giyindi. Lucas hâlâ onun yüzünü

görememişti. Lssya ne tarafa dönerse dönsün Lucas onun arkasında kalıyordu. Nedenini az çok anlamıştı. Tek açıklama dizeleri yanlış okuduğuydu.

Lssya oda kapısını açtığında Erin ve Magy'nin "Biz geldik." diyerek içeri dalması bir oldu. Ellerinde Mc Donalds poşeti vardı.

"Sana yemek getirdik." diye neşeyle bağırdı Magy.

Lssya "Hani sizin paranız yoktu?" diye sordu.

Erin "O alay ettiğiniz heykelim bugün satıldı." dedi gururla.

Magy "Kavga ettik. Çöpe atarken Marissa gördü ve onu satın aldı." dedi ve kahkahalarla gülerken "Üzerine bir cam kestirmemiz karşılığında istediğimiz parayı verdi." dediğinde Erin'ın suratı asılmıştı.

Lssya "Ne yani onu bir masa olarak mı kullanacak?" diye sorduğuna pişman oldu ama iş işten geçmişti. Lucas gülümsedi. İnsan hayatının getirilerini götürülerini her zaman hayranlıkla seyrederdi.

Erin konuyu değiştirircesine "Benim karnım aç hadi yiyelim." dedi.

Lssya "Ben hamburger yemem kilo yapıyor." dedi ama gelip yatağın üzerine oturdu. Erin "Lssya oyunbozanlık etme." dediği sırada Lucas adını öğrenmiş oldu.

Lucas "Lssya... Gecenin kızı..." diye seslice düşündü.

Lssya korkuyla oturduğu yerde sıçradı ve "Siz de duydunuz mu? Biri... Biri ismimin anlamını söyledi." dedi. Önce sağına soluna baktı. Sonra banyoya. Sonra Fransız tarzı balkondan dışarı baktı. Erin ve Magy ellerinde hamburgerler donup kalmış, onu izliyorlardı. Lucas iyice şaşırmıştı. Kız onu duyabiliyordu. Demek oluyordu ki şu anki durumunun her zaman yaptığı ruhsal yolculuklardan bir farkı yoktu. Tek farkı kendi rızası dışında buraya çağrılmasıydı. Magy yataktan kalkıp elindeki kolayı Lssya'ya uzattı. "Şundan iç biraz. Şeker iyi gelir." dedi anlamsızca.

Lucas sesini yükselterek bir kere daha "Lssya!" dedi.

Lssya adını duymasıyla korkuyla elindeki kolayı yere düşürdü. Lucas güldü. Bayağı eğlenmeye başlamıştı. Lssya odanın içinde şeytan çarpmış gibi sağa sola bakıyordu.

"Lssya sen alkol falan mı içtin?" diye sordu Erin.

Lssya "Duymuyor musunuz? Biri bana adımla seslendi ve güldü." dedi panikle.

"Kafan iyi herhâlde senin. Hap mı aldın?" dedi Magy.

Lssya biraz daha mantıklı düşünmeye çalıştı. "Yorgunluktan kafam uyuştu belki de. Ayrıca ben uyuşturucuya karşıyım seni çokbilmiş." diye Magy'yi azarladı.

Erin "Bugün çok çalıştın. Boyalardan olmalı." dedi ciddi bir şekilde.

Magy kahkaha atarken Lssya "Çok komik. Ben ressamım ve senelerdir o boyalarla oynuyorum." diye kendini savundu.

Magy gelip ona sarıldı "İyisin." dedi. Tabii Erin'ın de gelip ikisine birden sarılması bir oldu.

Erin ne kadar sessiz sakinse, Magy o kadar çenesi düşük ve patavatsızdı. Lssya Paris'e geldiğinden beri yıllardır olduğu gibi Magy'den başka bir arkadaş edinmeyi hiç düşünmemişti. Hoş İngiltere'de çok sosyal olduğu söylenemezdi. Her zaman ezik sınıfında yer almış ne havalı ne de inek kadrosunda yer bulabilmişti. Diş telleri neredeyse on sekiz yaşına kadar onun bir uzvu olarak ağzında kalmıştı. Bu iki insan Lssya'nın şansıydı.

Lssya sakinleşmiş, birlikte yemeklerini bitirmek üzerelerdi. Erin "Paris geceleri bizi bekler. Hadi çabuk olun biraz!" dedi.

Lucas kızın ismini ve nerede yaşadığını öğrenmişti. Şimdi ne yapıp ne edip o kitabı kızın elinden alacaktı.

Lssya "Benim uykum var. Belim ağrıyor. Size iyi eğlenceler." dedi.

"Tamam, ısrar yok." dedi Erin.

"Yarın ne yapacaksın Lssya?" diye sordu Magy.

"Şehir kütüphanesinde Latince çalışıyor olacağım." dedi Lssya.

Lucas içinden "Lanet kız!" dedi. Bir an önce kitabı kızdan almalıydı. Yoksa kızın kuklası hâline geleceği kesindi.

"Tamam bayan çalışkan!" dedi Magy ve kapıdan çıkarken Lssya Magy'e dil çıkardı.

Lssya yalnız kaldığında üzerindeki kıyafetlerden kurtulup banyoya girdi. Lssya nereye giderse Lucas onun ardından süzülüyor ensesine yapışmış gibi onu takip ediyordu. Bir nevi görünmez bir iple bağlanmışlardı.

Lssya banyo yaparken şarkı söylemeye başladığında, Lucas "Hadi amaaa!" dedi kendi kendine. Lssya yine bir şey duydu sandı ama suyun gürültüsüyle önemsemedi. Lucas yaşadığı şeye inanamıyordu. Çırılçıplak etrafta dolanan, kanlı canlı hem de çok güzel bir kadının yanında eli kolu bağlıydı. Buna şükür mü etmeli küfür mü etmeli karar veremedi. Sırtı ona dönük olan kızdan ister istemez gözünü alamıyordu. İnce belini kavrayıp onu sarmak için şu an her şeyi yapabileceğini düşündü. Boğazı uzun yıllardan sonra kan isteğiyle kurumuştu. Kızın damarlarında akan kanı pompalayan kalbi Lucas'ın beyninde yankı buluyordu. Hissettikçe kurudu. Kurudukça kavruldu. Kızın güzelliği, kan tutkusuyla birleşmişti. Kanını içip onu inim inim inletmek istedi. Kızın fildişi rengi teninde dolandı gözleri. Dişlerini teninin her santimine geçirmeyi düşleyip, sıcaklığında olmayı ölürcesine istedi. Tabii ölebilseydi. Daha fazla dayanamayacaktı. Gözlerini kapatıp "Yüce tanrım!" dedi uyanmak istercesine.

Lssya duşun içinde yerinden sıçradı. "Tanrım sen aklımı koru! Kim var orada?" diye duşun içinden dışarıya doğru korkuyla baktı.

Lucas ilk konuşmayı düşündü sonra vazgeçti. Kız bunu kaldıramayabilirdi. Lssya o arada apar topar duştan çıktı. Hızla Erin ve Magy'i aradı.

"Gelin beni alın eğlenmek istiyorum." diye bahane üretti. Yalnız kalamayacak kadar korkmuştu. Giyinirken "Deliriyorum herhâlde. Ares omzuma bin gidiyoruz. Benim içkiye ihtiyacım var." dedi.

Ares ıslak saçlarından rahatsız olmuş büyük çantanın içine girmişti. Lssya yastığın altına soktuğu kitabı alıp odasından çıktı. Lucas onunla sürüklenirken Adrian'ın sesini duymasıyla bir çıkış kapısı bulmuştu. Adrian'ın sesine kanalize oldu ve kendine geldi. Adrian ayakta taş kesilmiş Lucas'ı uyandırabildiği için "Yüce ruha şükürler olsun!" dedi. Lucas ona bir şey demeden masanın üzerinde duran kan dolu sürahiye ulaşmıştı. Sürahiyi kafasına dikip kana kana içti. Adrian hayatının şokunu yaşıyordu.

"İyi misiniz Efendim?" diye sordu.

"Neden sordun?" dedi Lucas. İçtiği kan onu kendine getirmişti. Saçları parlamış, gözlerinin altındaki morluklar yok olmuştu.

"Sizi böyle kan içerken hiç görmemiştim." dedi tedirgin bir şekilde.

"Benim de birinin boynuna yapışıp ilikllerine kadar bütün kanını içme ihtiyacı duyduğum aklına gelmiyor mu?" derken Lucas uzayan dişlerini ona gösterdi.

Adrian gerçekten şoka girdi. "Bu mümkün değil. Bence yaptığınız şu astral seyahatler sizin ayarlarınızla oynuyor." derken gözlerini patlatmıştı.

"Benim de bir vampir olduğumu unutuyorsun." dedi Lucas.

Adrian "Artık biliyorum efendim." dedi ve boşalan şişeyi Lucas'ın elinden alıp uzaklaştı.

Lucas dışarı çıkmayı biraz erteleyip kafasındaki soruların cevabını verebilecek tek kişiyi aradı. Minevra gecenin serininde bahçe çimlerinin üzerinde yalınayak dolaşırken Verona'nın nedimesi yanına geldi.

"Lord Lucas arıyor." dedi. Minevra, Lucas'ın önemsiz bir şey için aramayacağını bilirdi. Luica'nın uzattığı telefonu aldı. "Lucas iyi misin?" diye sordu.

Lucas "Korkulacak bir durum yok. Sana danışmak istediğim bir konu var." dedi ve olanları baştan sona anlattı.

"Oğlumun oğlu... Sevinsem mi? Üzülsem mi? İçim korkuyla mı dolsa bilemedim."

"Minevra istersen buna sen bana neler olduğunu anlattıktan sonra beraber karar verelim."

Minevra "Birincisi kız ne yaptığını bilmeyen bir cadı." dedi.

"O kızın cadı olmasına imkân yok. Cadıların hepsini tanırım. Baksana kitaptan bihaber, çözmek için Latince öğrenmeye çalışıyor. Hem ressamdan cadı mı olur?"

"Kız cadılık yapmıyor diye cadı olmadığı anlamına gelmez. Atalarının kanını taşıyor olması yeterli. Bu onun büyü yapabilmesinin tek açıklaması." dedi Minevra.

"Harika!" dedi Lucas.

"Ayrıca cadı olduğunu dizeleri okuyup seni bulmasından anlayabilirsin. Sözler normal bir insanın ağzından bir ruhu kendine çağıramaz."

"Niye ben?" diye sordu Lucas sinirle.

"O dizeler iki kişi için yazılmıştır Lucas. Birbirini tamamlayan iki ruh için."

"Yani?"

"Yani o senin ruh eşin." dedi Minevra. İşte Lucas bunu beklemiyordu. Ne dediğini algılaması bir iki saniye sürdü.

"Minevra o kız bir insan. Tamam, iki kelimeyi bir araya getirdiği için cadı dedin. Hadi kan yoluyla atalarının kanını taşıdığı için cadı olması mantığa uygun. Ama ruh eşim olmasına imkân yok. Kurt

adamlardan daha iyi bir ruh eşi olmaz mıydı?" dedi Lucas imkânsızlığını anlatmaya çalışırcasına.

"Teknik açıdan açıklamak isterim. Okuduğu dizeler eski bir ağıt. Benim de kompliman için ara ara kullandığım bir ağıttı. Eski zamanlarda kadınlar savaşlara giden kocalara söylediği bir ağıt. Zamanla cadıların bu dizeleri ruh eşlerini çağırmak için büyü hâline getirdiklerini biliyorum."

"Ne yani şimdi cadı avına mı çıkacağım?" diye sordu Lucas.

"Ruh eşini öldüremezsin."

"Şaka yaptım Minevra!"

"Lucas dinle beni. Ruhun nasıl onun ruhuna aitse. Onun ruhu da sana ait. Kontrolü eline aldığında onun ruhu sana itaat edecektir. Cadılar olmasa bile ruhlar ataerkildir."

"Yaşasın, cadıların en şaşkını bir ruh eşim var." dedi Lucas.

"Lucas... O kitabı yok et. Kız cadılığını öğrenmemeli. Bu seni, onu sıkıntıya sokar."

"Kaderinde varsa önüne geçemeyiz. Umarım kalbinde iyilik vardır. Bu arada Verona'ya bu konuştuklarımızdan bahsetme lütfen." dedi Lucas.

Minevra "Ruhlar seninle olsun oğlumun oğlu." dedi ve telefonu kapattı.

Minevra her şeye rağmen Lucas için mutluydu. Daha şimdiden sesindeki değişimi hissetmişti. Lucas ise Minevra'nın aksine durgunlaşmıştı. Ruh eşini bulmuş olabilir miydi? Aslında buna emindi. Kan tutkusunu böylesine yaşamayalı binlerce yıl geçmişti. Ellerini başının arasına alıp saçlarını karıştırdı. İster istemez Lssya'yı düşündü. Banyodaki hâli gözünün önüne gelince erkekliği bir taraftan, kan tutkusu bir taraftan yine isyanlardaydı. Ve daha kızın yüzünü bile görmemişti. Kendi kendine sırıttı. "Şaşkın cadı..." dedi ve Adrian'a seslendi.

Adrian karşısında belirdiğinde "Efendim daha iyidir umarım." dedi saygıyla.

"Biraz kan rica edebilir miyim?" diye sordu Lucas. Gözlerini kısmış parmaklarıyla istediği kan miktarını gösteriyordu.

"Ciddisiniz." dedi Adrian şaşkınlıkla.

"Evet, hem de çok." dedi Lucas. Adrian bir iki saniye olduğu yerde durdu. "Peki." dedi ve Lucas'ın isteğini yerine getirdi. Tepsinin içinde koca bir sürahi kan ve bir bardakla geri döndü. Lucas ilk bardağı ve sürahiyi eline aldı. Bir sürahiye baktı. Bir bardağa. Bardağı tepsiye geri bıraktı ve sürahiyi nefes almadan kafasına dikti.

Adrian elinde tepsi öylece donup kaldı. Lucas sürahiyi bitirip ona uzattığında Adrian kendine geldi. "Efendim umarım baş ağrısı yapmaz." dedi.

Lucas "Yapmaz. Rezervlerim boş o yüzden yapmaz." dedi alayla.

İnkâr edemezdi. Yıllar sonra içtiği kan ona ilaç gibi gelmişti. En azından şu Lssya sorununu çözene kadar böyle besleneceği belli olmuştu.

Günah mı şeytandan, Şeytan mı günahtan doğdu...

Lssya konusunu bir kenara bırakıp tam otelden çıkıyordu ki lüitin kapısı çaldı. Lucas kapıyı açıp karşısında beş tane siyah giyen vampiri görünce "Evet?" dedi ne olduğunu sorarcasına. "Lord Lucas?" dedi önde duran adam.

"Evet, benim." dedi Lucas.

"Efendim bizi Lord Khaon gönderdi." dedi.

Lucas hiçbir şey söylemedi. "Adrian çıkalım!" dedi sertçe.

Birlikte siyah jipe bindiklerinde Adrian ve Lucas arka koltukta oturuyorlardı.

"Khaon nerede?" diye sordu Lucas önde oturan savaşçıya.

"Ritz otelde lordum." dedi öndeki savaşçı.

Otele giderken Lucas insanların umarsız, her şeyden habersiz, kendi ufak sorunlarıyla yaşadığı hayata özendi. Aklında Lssya ve arkadaşları belirdi. Yemek yemek, para kazanmak, hayaller kurmak onları heyecanlandırıyor bir nevi hayata bağlıyordu. Onun bu duyguları yaşayamayacağı kesindi. Gelecekten hiçbir beklentisi yoktu. Eceli olmayan birinin ne beklentisi olabilirdi ki. İstediği her şeye ulaşabilir ve babasının dediği gibi dünyaya hükmedebilirdi. Bunun için parmağını şıklatması yeterdi ama sonrası yoktu.

Araba durduğunda kendini daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı. Arabadan inip otele girdiklerinde dikkat çekmemeleri imkânsızdı. Lucas rahatsız olsa da ilk günden sorun çıkarmak istemedi. O önde Adrian ve savaşçılar arkasında yürümeye devam etti. Lobide bulunan herkes yürüyen bu ecelsiz insanlara hayranlıkla bakıyordu. Takım elbiseli beş savaşçının seçilmiş olduğu her hâllerinden belliydi. Adrian "Çok dikkat çektikleri kesin." dedi alayla.

"Kıskandıysan sana takım elbise alalım." dedi Lucas alayla.

Lobiden yürüyüp geçen bu ecelsizleri izleyen herkes için sanki hayat durmuştu. Bir film çekilir gibi insanlar merak ve arzuyla onlara bakıyordu. Lucas üzerinde hissettiği bakışlarla sırıttı. Acaba hayran hayran bakan insanlar onların nasıl canavarlar olduklarını bilselerdi ne olurdu? "İnsan ecelini kendi bulurmuş." dedi sinsice sırıtarak.

"Kurduğunuz cümlede ecel biz oluyoruz Lordum." dedi Adrian.

Lucas gözlerini kısıp ona "Kesinlikle." dedi.

Savaşçılar asansöre yöneldiğinde "İnsanları rahatsız etmeyin merdivenler nerede?" diye sordu Lucas.

"Lordum, asansör boş." dedi savaşçıların başı.

"Tamam." dedi Lucas ve boş asansöre bindi. O sırada yaşlı bir kadın "Bir dakika!" dedi ve elindeki bastonla asansörün kapısının kapanmasını engelledi.

Lucas centilmence kadının asansöre binmesine yardım etti.

"Ellinci kata basar mısınız?" dedi yaşlı kadın. Adrian tebessümle başını salladı ve bastı. Asansör ilerlerken Lucas arkasını dönüp bir savaşçıya ters bir bakış attı. Yaşlı kadının asansörden inmesiyle Lucas'ın göz bebekleri gece siyahına büründü. Arkasını gözle görülmeyecek kadar hızla döndüğünde savaşçılar şoktaydı. Ters bakış attığı savaşçının tek eliyle boğazına yapışıp havaya kaldırdı.

Yüzü şekil değiştirmiş teni kararmıştı. Sadece ağzını açtı. Ağzını açmasıyla ağzına doğru çekilen bir rüzgâr çıktı. Boğazına yapıştığı savaşçının bedeninden sökülürcesine her şey Lucas'ın ağzına doğru çekildi. Savaşçı dalında kuruyan bir meyve gibi söndü söndü küçücük kaldı. Lucas elini gevşettiğinde savaşçı yere düştü. Savaşçının yerde yatan bedeninin kurumuş ceviz kabuğundan farkı yoktu. Savaşçılar neredeyse asansörün duvarlarına yapışmıştı. Lucas üzerini düzeltti ve hiçbir şey olmamış gibi boynunu sağa sola kıvırdı.

Sesinin nasıl çıktığına aldırmadan "Götürün bunu. Görev başında yaşlı bir kadının kanında fantezi kurabiliyorsa yanınızda işi yok." dedi ve insan hâline geri döndü.

Asansör kapısı açıldığında Lucas inmiş, diğerleri bir süre yaşadıkları şokla kıpırdayamamıştı.

Kendini ilk toparlayan Adrian oldu ve hızlı adımlarla Lucas'a yetişti. "Götürün!" dedi savaşçıların başı. Binlerce yıllık hayatında böyle bir şey görmemişti. Yerden kaldırılan vampiri ilk öldü sandılar ama yaşıyordu. Teni buruşmuş, sanki iki yüz yaşındaydı. İnliyor, bakışları bir o kadar boştu.

Adrian "Sanırım ütüye ihtiyacı olacak efendim." dedi Lucas'ı sakinleştirmek adına.

Lucas "Birkaç ay." dedi Adrian'ın yaptığı espriye sırıtarak cevap verirken.

Babasının olduğu odaya vardıklarında "Ben sizi burada bekliyorum efendim." dedi Adrian. Lucas "Umarım Khaon'un ütüye ihtiyacı olmaz." dedi ve kapıdan içeri girdi.

Otelin çatı katında kalan özel daireye girdiğinde Lucas devasa pencerenin önünde dikilmiş babasını gördü. Khaon Newyork'un gerdanlık gibi parıldayan manzarasını seyrediyordu. Lucas geldiğini anladığına emindi ama Khaon taş kesilmiş gibi camdan dışarı bakıyordu.

Kendini yine kötü hissetti. Aynı zamanda öfkeli. Gerçek şuydu. Khaon'u ne görmek ne onunla aynı ortamda bulunmak istiyordu.

Umursamaz şekilde bir sandalye çekip otururken "Konseyle aran nasıl? Bu aralar kafam zonklamıyor." dedi alayla.

Khaon hâlâ cama doğru dönüktü. "Canını yakmak hoşuma gitmiyor ama insanların kaderini değiştirmen hoş karşılanmıyor." dedi.

Lucas gülümsemekle yetindi. Babasına bu saatten sonra söyleyeceği hiçbir şeyin anlamı yoktu. Khaon "Uzun zaman oldu." dedi iki yüz yılı kastederek.

"Fazla uzun değil." dedi Lucas.

"Burada ne arıyorsun Lucas? Yine işleri berbat etmeye mi geldin?"

Lucas alayla ellerini havaya kaldırdı ve "Beni kışkırtma Khaon. İstesen de istemesen de buradayım." dedi alayla.

Khaon sinirle ona doğru döndü. "Ben senin babanım. Benimle doğru konuş." diye bağırdığında camlar sallanmıştı.

"O zaman babam gibi davran!" dedi kızgın ama alçak sesle.

"Lanet olası! İzin mi verdin? Ne zaman fikrimi kabullendin?" diye bağırdı Khaon.

Lucas kahkahalarla gülmeye başladı. "Fikrini kabullendiğim kadar babamsın!"

"Anlamak istediğin taraftan bakma." dedi Khaon sinirle.

"Hadi Khaon dürüst ol." dedi Lucas yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Dürüstlükten bana bahsetme Lucas! Kendi aslını inkâr eden sen ne kadar dürüstsün. Dünyanın hâline bak! Senin bu içler acısı hâli değiştirmeye gücün var ama yapmıyorsun. İşte bütün mesele bu."

"Benden üstün yetenekli bir savaşçı gibi bahsetmekten hiç bıkmayacaksın değil mi?" diye bağırdı Lucas.

"Sen de karşıma geçip Leonard gibi yakınmayacaksın değil mi?" dedi Khaon.

"Buraya annem için geldim. Yoksa umurumda bile değilsin. Bu iş çözülene kadar buradayım." dedi. Khaon oğluna kızgınlıkla bakarken kapı açıldı.

Savaşçı "Efendim Venatorlar sizinle görüşmek istiyor." dedi.

Khaon "İçeri alın." dedi. Bir iki saniye sonra odaya üç adam girdi. Lucas'ı süzüp, Khaon'a selam verdiler.

İçlerinden biri "Manhattan'da bir kurban bulundu. Vampirin kan bağının olmadığı söylendi. Savaşçınız öyle söylüyor." dedi sinirle.

Lucas gözlerini kapatıp kurbanın yanına gitmeye çalıştı ama kurban öldürüldüğü yerde yoktu. Gözlerini açtı ve "Kurban öldürüldüğü yerde yok. Siz ne zaman haber aldınız?" diye sordu Lucas.

Venatorlar bu kim oluyor da sorular soruyor der gibi Khaon'dan bir açıklama beklercesine baktılar.

Khaon "Oğlum Lucas." dedi. Venatorlar şaşkınlıklarını gizleyemediler. Üzerinde bir tişört altında kot ve spor ayakkabıyla öğrenci görüntüsü çizen bu çocuğun hikâyeleri efsaneleşen ruhun oğlu Lucas olduğuna inanmamış görünüyorlardı. Kapı hızla açılıp içeri Venatorların lideri Miles girdiğinde ortam birden neşeli bir hâl aldı.

Miles "Lanet olası! Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı Lucas'a.

Lucas kollarını açarak "Ters dönmüş yarasa. Öl diye bekliyorum." diye ona doğru gelen adama sıkı sıkı sarıldı.

Miles "Uzun zaman oldu." dedi mutlulukla.

Lucas "Bence uzun değil." dediğinde Miles, Lucas'ın omzuna yumruğu geçirdi.

Khaon onların bu dostlukları karşısında arkasını dönüp New York manzarasını seyretmeyi tercih etti.

Miles torunlarını göstererek "Şunların şaşkınlıklarına bak!" dedi kahkaha atarak.

Lucas "Torunların senden yaşlı duruyor ihtiyar." dedi sırıtarak.

Miles kahkahayla "Ah o lanet güne! Keşke biraz ölsem." dedi.

Lucas "Ortak isteğimiz." dedi.

Miles torunlarını tanıştırırken "İşte bana ölümsüzlüğü bulaştıran Lucas." dedi. Üç Venator saygıyla eğilip selâm verdi.

Lucas alınmış edalı bir alayla "Sanki sana hastalık bulaştırmışım gibi. Çok üzüldüm şimdi." dedi.

"Daha beter değil mi? Ölemiyorum! Seni kendini bilmez vampir bozuntusu! Ölemiyorum!" Lucas "Miles, biliyorum bu olay sizin kontrolünüzde ve bir ricam var." dedi ciddileşerek.

Miles "Tabii." dedi.

"Kurbanları kimse dokunmadan benim görmemi sağla. Aslında görmem şart değil. Biliyorsun. Haber vermen yeterli."

"Onu öldürene ulaşabilir misin?"

"Ölen kişiye benden önce kimsenin temas etmemesi gerekiyor."

"Olmuş bil!" dedi Miles.

Lucas "Neden burası? Yani neden New York?" diye sordu.

Miles "İnanamayacaksın ama son yıllarda vampir nüfusu burada yüzde doksan arttı. En sık ölüm burada gerçekleşiyor. Konuyu burada çözeriz diye düşündük." dedi sıkıntıyla. O sırada torun Venatorlardan birine telefon geldi.

"Büyükbaba bizim gitmemiz gerek." dedi.

Miles tamam anlamında kafasını sallerken Lucas'a "Nerede yaşıyorsun şimdi Pakistan'da mı?" diye sordu.

"Huzuru getirecek her yer olabilir. Şu an buradayım." dedi Lucas.

Miles "Bir yıl önce bu teklif çok cazip gelebilirdi. Sana dünyayı gezdirebilirdim ama evleniyorum." dedi kahkaha atarak.

"Senin adına çok sevindim. Gerçi senin nikâh davetiyelerinden koleksiyon yapmayı bırakalı çok oldu." dedi Lucas kahkahayla.

"Seni dinozor bunu bana yapan sensin. Eğer o gün ölmeme izin verseydin şu an kırk ikinci eşimle evleniyor olmazdım."

"Desene Venatorlar dünya batana kadar var olacak." dedi Lucas.

"Kesinlikle." dedi Miles.

"Sence bu işin arkasındaki insan mı?" diye sordu Lucas.

"Bunu bize en iyi senin söyleyebileceğini düşünüyorum." dedi Miles.

"Khaon haklı olabilir." dedi Lucas camın önünde sırtı dönük duran babasına bakarak.

"Bunu sana söyleten Adrian mı?" dedi Miles.

"Onu temize çıkarmak gibi bir niyetim yok fakat Nathan'ı da onu da tanıyorum. Ölümlerin kan tutkusuyla işi yok Miles. Tetikleyen her neyse bizi birbirimize düşürmek istediğini sanıyorum."

"Olanı biteni bilmesem cadıların dünyaya dönmüş olduğunu düşüneceğim. Bu onların işine bir o kadar benziyor ama bu imkânsız."

"Tabii Tanrı onların lanetini kaldırmadıysa."

"Bu imkânsız."

"İmkânsız diye bir şey yok Miles. Şeytan son yıkımdan sonra cennete dönmediğine göre hizmetkârları cadılar dünyaya dönmüş olabilir." dedi Lucas alayla.

"Tanrı ne cehennemde o zaman?" dedi Miles öfkeyle.

"Yerine bakması için seni dünyada bırakmıştı ya." dedi Lucas kahkaha atarken.

"Seni dinozor. Biri dünyaya bekçilik ediyorsa bu senden başkası olamaz." dedi Miles.

Khaon cam kenarından yanlarına geldi ve "Bunu yapan her kimse yalnız olmadığı kesin. Bu kadar hızlı hareket edemez. Aynı anda birçok ölüm gerçekleşti." dedi.

"Yeni bir oluşum mu? Kimden? Sizden mi?" diye sordu Miles.

Lucas babasının huzursuzluğunun farkındaydı. Peki ya gözlerinde gördüğü endişe neyin nesiydi? Ona söylemediği bir şeylerden şüphelendi ve aklına girdi. Lucas şok olmuştu. Bu olabilir miydi? Bütün bunların arkasında ikiz kardeşi mi vardı? Tamam, Linet ona Leonard'ın ölen insanların yakınlarını kışkırtmaya çalıştığını haber vermişti ama Khaon'un aklındaki bu ikiz kardeşinin sonu olurdu.

Khaon "Bunun yasalarımızdaki en büyük suçlardan biri olduğunu söylememe gerek yok. Eğer bizden bir oluşumsa affi yok." dedi.

"Birilerinin yasayı hiçe saydığı belli." dedi Miles.

Khaon cümlesini "Tabii bunları yapan vampirse." diye tamamladı.

Lucas yine daralmış konuşmaya son vermek adına yerinden kalktı "Söylediğim gibi dokunulmamış bir kurban işi çözmemizde bize yardımcı olacak. Bizi suçluya götüreceğine eminim." dedi.

Miles onun kalkmasıyla oturduğu yerden kalktı "Seni görmek güzeldi." dedi.

"Seni de eski dostum." dedi Lucas.

"Bende bu ecelsiz yaşam hüküm sürdükçe görüşeceğimize eminim." dedi Miles hüzünle.

"Senin tercihindi. Tercihini yaptın." dedi Lucas. Miles tebessüm ederek kapıdan çıkarken tarihin tozlu sayfaları bir kere daha aklındaydı.

1398 yılı, İngiltere

On dördüncü yüzyıl sonlarıydı. İngiltere krallığı o devirde birtakım sosyal, dini, siyasi karışıklıklar sahnesiydi. Monarşi yönetimi

ve otoritesini Vampir konseyi aracılığıyla İngiltere'ye kabul ettiren VII. Henry bununla yetinmedi. Sonradan sevgilisi olduğu öğrenilen en bilge Vampir Agatha ile dünyayı yönetme planları yapmaya başladı. Birçok insan çıkarları doğrultusunda öldürülüyor, Agatha ve Henry'i takip eden vampir sayısı günden güne artıyordu.

Venatorların o dönem lideri olan Miles ile Lucas'ın yolları Agatha ve Henry'nin sapkın planlarını bozmak için kesişmişti.

Henry sevgilisi Agatha'nın gün geçtikçe elinden her şeyini aldığını görüp korkuya kapıldı ve Venatorlara onu kurtarmaları için yalvardı. Aynı anda Vampir Konseyi, Agatha'nın bu izinsiz oluşumundan haberdar oldu. Venatorlar, Henry ile anlaşma yapıp Agatha'ya tuzak kurdu ama onu hafife almışlardı. Ortalık kan gölüne döndü. Vampir Konseyi İngiltere'yi kana bulayan bu savaşı uzaktan izledi. Bu durum politik olarak işlerine gelmiş geride kalıp yenen tarafla anlaşma yapmak için beklemekteydiler. Khaon Konseyin bu kayıtsız tavrına sinirlenmiş ne dediyse kararlarından caydıramamıştı. Kendi haber vermese bile Lucas'ın bu olanlardan haberi olmasını sağlamıştı.

Lucas son anda geldi. Olayları durdurup Agatha'yı etkisiz hale getirmesi bir saat bile sürmedi. Çok temkinli davranmasına gerek yoktu çünkü olan olmuş ölen ölmüştü. Sular durulduğunda babasını sarayın bir odasında buldu. İçeri girdiğinde Khaon ölmek üzere olan Miles'ın başındaydı. Khaon yatakta yatan kişiyle konuşuyordu.

"Ölmene izin veremem. Bu daha büyük bir savaş demek."

Yatakta acıyla inleyen adam "Asla." diye son kalan gücüyle bağırdıktan sonra kendini kaybetti.

Lucas "Neler oluyor?" diye sordu. Khaon yatağın başından kalkıp oğlunun yanına geldi. "Miles Venatorların lideri. Ölürse anlaşma bozulur. Bu büyük bir savaşa neden olur. Vampir olmayı reddediyor."

"Vampir olursa zaten Venatorlar onu dışlar." dedi Lucas.

Khaon "Başka çare yok Lucas." dedi.

Lucas "Bizi yalnız bırak!" dedi babasına.

Khaon odadan çıkarken Lucas cılız mum ışığının aydınlattığı yatakta beyaz çarşaflar içinde yatan Miles'a baktı. Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu anladığı adam son nefesini vermek üzereydi. Aldığı kılıç darbesi ölümcüldü. Yatağın yanında diz çöktü ve Miles'ın alnına elini koydu. Gözlerini kapatıp "Acı onu terk et!" dediğinde Miles aldığı derin bir nefesle gözlerini açtı.

Miles gücü tükenmiş sesiyle "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Benim adım Lucas, Khaon'un oğluyum. Seni kurtarabilirim." dedi.

"Bir vampire dönüşeceğime ölürüm daha iyi." dedi Miles.

"Hayır, seni aptal. Vampire dönüşmekten bahseden oldu mu?" dedi Lucas. Miles tüm öfkesiyle karşısındaki genç adamın yüzüne baktı.

"Biraz gücüm olsaydı seni lime lime ederdim. Bu ne cüret bana aptal diyorsun." dedi Miles acıyla.

"Tanrım bütün deli ruhlar beni buluyor. Dinle vampir olmayacaksın insan olarak kalacaksın. Tek farkla ölemeyeceksin."

"Buna inanmamı bekleme! Hem niye böyle bir iyilik yapacaksın?"

"Ölmen işime gelmiyor. Kardeşlerinin sen ölürsen savaş çıkaracağı apaçık ortada, bizimkiler de boş durmayacak ve ben bunlarla uğraşmak istemiyorum."

"Şu meşhur ruhların efendisi sen misin? Ben onun bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum." dedi Miles.

Lucas sırıtarak "Bunu yeni duydum. Galiba ben oyum." dedi Lucas.

"Ölemeyeceksin derken kastettiğin ne?" diye sordu Miles.

"Bu yaşında kalacak, ölümsüz olacaksın demek. Kararını çabuk versen iyi edersin fazla zamanın yok." dedi Lucas çünkü ruhunun bedeninden ayrılmak için çırpındığını görebiliyordu.

"İyi gibiyim." dedi Miles.

"Acını durdurdum ama bu ölmeyeceksin anlamına gelmez. Kararını ver!" dedi Lucas.

"Kabul ediyorum." dedi Miles.

Lucas hızla bileğini açtı ve ağzına götürüp ısırdı. Miles'ı ensesinden tutup, kanayan bileğini ağzına dayadı ve "Kanımı iç!" dedi.

Miles ağzına dayanan bilekle yerinden sıçradı. İçmemek için direniyordu. Lucas tek eliyle kafasını tutup kanını içmeye zorladı.

"Üzgünüm kabul ettin." dedi ve bir süre kanını ağzına akıttı.

Miles çırpınırken çektiği acıya dayanamayarak bayıldı. Lucas işe yaradığını anlayana kadar kanını ağzına akıtmaya devam etti. Ruhu yaşama bağlanırken bedeni çoktan iyileşme evresine girmişti.

Bu olay tarihte Vampirler ve Venatorların ilk ortak çalışmasıydı. Venatorlar iyi ve zararsız vampirler de olduğunu bu dönemde kabul edip, barış anlaşmasının şartlarını daha bir benimsediler. İngiltere'de yaşanan bu büyük katliam iç savaş olarak tarihin tozlu sayfalarında yerini aldı. Vampirler yine gölgelerde gizli kaldı. Vampir toplumunda, Venatorlarla yapılan bu ittifak hoş karşılanmadı. Ortalık durulana kadar Vampir konseyi sessizliğini korudu.

Miles geçmişin hatıralarından asansör kapısının açılmasıyla çıktı. Seslice "Umarım suç vampirlerdedir." dedi endişeyle. İçinde bu zamana kadar hissetmediği bir endişe kaplıydı. Oğullarının dördüncü kuşak torunlarını görmüş olan ölümsüz Miles onların kızlarını kendi çocukları yerine koymuştu. Eşleri öldükçe yeniden evlendi. Zamanla Venatorlar onun soyundan oluşmaya başlamıştı. Zaman geçtikçe oğullarının, torunlarının, onların çocuklarının çocuklarının öldüğüne şahitlik etmiş, hepsinin cenazesinde bulunmuştu. Şükürler olsun ki Miles soyunun şansına inanıyordu. Gizli savaşlarda ölümle tanışıp cennette yerini alanlar haricinde Venatorlar mutlu

bir yaşam geçirip yaşlılıktan ölürlerdi. Miles bunu kanındaki ölümsüzlüğe bağlıyordu. Tabii istisnai ölümler yaşayan soyundaki bazı aile üyeleri için hâlâ yastaydı.

Yirmi yıl geçmesine rağmen torunu James ve nişanlısı Helenie'nin neden intihar etmiş olduklarını çözememişti. Torununun ve çok sevdiği gelini Helenie'nin acısını içinde yaşatıyordu. Kasvetle doldu. Otel odasına girmek yerine aşağı indi. Otelin bahçesine geçip ayakkabılarından kurtuldu. Elleri cebinde yalınayak çimlerde dolaşmaya başladı. Aklında yine James ve Helenie vardı.

Karşısında dikilip "İhtiyar burada ne yapıyorsun?" diye soran Lucas'a "İhtiyar mı? Kendine bak seni dinozor." diye karşılık verdi.

Lucas "Neyin var? Üzgünsün." dedi.

Miles, lafı dolandırmadan konuya girdi "Korkuyorum. Bu sefer babanın haklı olmasından korkuyorum." dedi samimi olarak.

"Cadıların hepsini tanırım. Senin gibi onlara güvenirim."

"Sorun onlar değil."

"Peki ya ne?" diye sordu Lucas.

"Bona Dea!" dedi Miles kusar gibi.

Lucas, konuyu anlamıştı ama söyleyecek bir şeyi yoktu.

Miles "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Babam sizden birini aramıza sokmayacaktır." dedi Lucas.

"Bizden biriyse Bona Dea vampir konseyine verilir. Babanın yapabileceği bir şey yok." dedi Miles.

Lucas "Oldum olası bu cezayı anlamış değilim." dedi ve sinirle spor ayakkabılarından kurtulup çimlerin üzerinde yürümeye başladı. Onların hâlini gören iki tarafın savaşçıları çareyi otelin bahçesini boşaltmakta buldu.

"Şu ruhlar, alemler, falan filan kabul hepsi gerçek. Bütün ırklar Tanrı'nın çocuklarıyız. Ona da kabul. İyi de en büyük ceza niye bize

verilmiş onu bir anlasam." dedi Miles ve cebinden aldığı sigarayı dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Zipposunu çakıp sigarasını yaktığında Lucas "Sigara seni öldürür." dedi alayla.

"Beni öldüren ecelsizlik." dedi Miles içindeki kederi dışarı çıkarmak istercesine sigara dumanını dışarı üfledi. Onun kederini hisseden Lucas gözlerini kapattı. Miles'a doğru ılık bir rüzgâr esti. Miles minnetle dostuna baktı içinde bulduğu anlamsız huzurla.

"Sağ ol seni büyücü!" dedi gülümseyerek.

"Ya cadılarsa?" dedi Lucas.

"Bize çok iş düşecek." diyen Miles, asırlardır tanıdığı adama bakıyordu. Lucas'ın bastığı toprak altında kabarıyor onunla bir bütünü sağlamak için can atıyor, ayak bastığı her çim canlanıyor gibiydi.

"İşin içine büyü girecek." dedi Lucas memnuniyetsizce.

Miles "Korktun mu dinozor? Ne şahane olur değil mi? Eski günlerdeki gibi. Cadılar ve büyüleri. Onlar çalıştıkça Şeytan yine güçlenir. Geri gelmek için çabalar durur... Ulu Tanrım sen insanlığa yardım et!" diye alay eder gibi konuşurken sağa sola doğru dolanıp duran Venatorların liderinden başkası değildi.

Lucas "Asırlardır senin bu hakaretlerine katlanıyorum. Boynunu kırmalıyım." dedi kahkahayla.

O sırada Miles'ın torunlarından biri hızla yanlarına geldi. "Bübükbaba bir ceset daha bulunmuş. Yine vampir saldırısı Norveç'te. Ceset bulunalı iki saat olmuş. Kimse dokunmamış. Yalnız polislere haber verilmiş. Ne yapalım?" dediği anda Lucas gözlerini kapattığında cesedin yanındaydı. Ölen insan yetişkin bir erkekti. Lucas cesedi kokladı ve gözlerini açtı.

Miles "Eeee?" dedi ona merakla bakıp.

Lucas "Öleli bir hafta olmuş. Öldüren vampir Paris'te, kan bağı yok. Onu hissedebiliyorum."

Miles âdeta kükreyerek "Toplanın Paris'e gidiyoruz." diye bağırdı. O sırada Lucas hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

Miles "Lucas bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ters giden bir şeyler var. Bu vampir yeni dönüşmüş ama duyguları, hisleri, anıları yok. Düşünceleri yok. Bunların aksine hareketleri bir o kadar bilinçli. Bir amacı var gibi." dedi. Miles "Daha fazlasını duymak istemiyorum ihtiyar. Geliyor musun?" diye sordu.

Lucas "Paris'te benim de bir işim vardı. Hazırlanıp inerim." dedi ve babasının yanına otelin çatı katına çıktı.

Khaon bıraktığı gibi hâlâ pencerenin önünde durmuş şehrin manzarasını seyrediyordu. Lucas bir iki saniye öylece durdu. Onun da aynı yaşlarda görünen babasına baktı. O annesinin mavi gözlerine ve kahverengi saç rengine sahip olabilirdi ama babası onun esmer biriydi.

Uzun boylu, oğlu gibi beyaz tenliydi. Kuzguni siyah saçlarını tamamlayan kaşı, gözü karaydı. Lucas her çağa ayak uydurabilen yapısıyla giyim tarzını değiştirirken, Khaon yüzyıllar önceden kalan uzun siyah rahip yaka yerlere uzanan siyah cüppe giyiyordu. Verona kocasının giyim tarzını asırlardır değiştirmeye çalışmış başarılı olamamış vazgeçmişti.

Lucas, annesi Verona ile Matrix filmini seyrettikleri bir akşamı hatırladı. Verona *"Babana bir daha cüppesi için hiç kızmayacağım. Çok moda olmuş."* demişti. Minevra ve Lucas saatlerce gülmüştü. Derin bir nefes aldı ve gerçek dünyaya dönüp babasına "Haberleri almış olmalısın. Paris'e gidiyorum." dedi.

Khaon öfkeliydi, hissetti ama bu Lucas'ın zerre kadar umurunda olmadı. Khaon "Venatorlara ne kadar güvendiğin umurumda değil. Onlar bizim düşmanımız. Sana savaşçılarımız eşlik edecek." diye emretti.

"Buna gerek olmadığını biliyorsun." dedi Lucas her duygud yoksun bir hâlde.

"Onlar senin ırkın. Yanında olmayı hak ediyorlar." dedi Khaon.

"İyi." dedi Lucas ve odadan çıktı.

Odasına girdiğinde Adrian hazır onu bekliyordu. "Adrian sen gelmene gerek yok. Paris'te çok kalmayı düşünmüyorum."

"Bu kesinlikle söz konusu olamaz efendim. Geliyorum."

"Birkaç saate güneş doğacak." dedi Lucas.

Adrian "İzninizle gelmek istiyorum. Paris yılın bu zamanla yağmurlu olur, o kadar yakmaz." dedi ama söylediğine kendi bi inanmadı.

Lucas "Gülmeye ihtiyacım olduğu bir an bunu bana hatırla dedi.

Ruhum bedenime dar...

Lucas ve Adrian onlar için hazırlanmış uçağa binip Miles'ı beklemeye başladılar. Adrian "Bir hafta içinde üçüncü uçak yolculuğu, rekora koşuyoruz efendim." dedi.

Lucas "Bir de hayatının sıkıcı olduğundan yakınıp duruyorsun." dedi Lucas.

O sırada Miles yanında iki torunuyla uçağa girdi. Adrian'ı görmesiyle yüzü asılmış, ona öfkeyle bakarak karşılarına oturmuştu ki Lucas'ın ona fırlattığı yastıkla gözlerini Adrian'dan çekti. Koltuğunu yatar pozisyona getirip horlayarak uyumaya başladı.

Adrian "Ben uyumasam iyi olur efendim." dedi ciddi bir şekilde. Lucas kahkahalarla güldü.

Uçağın hava trafiğinden dolayı geç kalkması yüzünden iniş gecikmiş, gün doğmuştu. Adrian ve diğer vampir savaşçılar için pencereler sıkı sıkı örtülmüştü. Lucas yine bir uçaktaydı ve yine Lssya'ya onu çağırıyordu. "Ah hayır uçağa binmemi mi bekliyor bu kadın?" dedi sinirle. Ruhu, ruh eşinin yanına gitme heveslisi kıvranıp duruyordu. Bedenini yırtarcasına bir istekti bu. Minevra'nın sözleri geldi aklına.

Ruhun ne kadar onun kölesi olursa olsun...

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Aklını boşaltıp odaklandı ve *'Ruhum, ruhunu kabul ediyor. Ruhu, ruhumu kabul et ve bana itaat*

et!" diye zihninden geçirdi ve gözlerini açtı. Ruhu ona itaat etmiş, bedeninden ayrılmamıştı ama ruh eşinin yanına gitmek için çırpınıyordu. Lucas bu isteğe yenildi ve gözlerini kapadı. *'Ruhum ruhunu gör'* diye geçirdi içinden. Ruhu kafesinden kaçan bir kuş misali ayrıldı bedeninden. Kendini sıra sıra rafların, tozlu kâğıt kokusunun yayıldığı bir kütüphanede buldu. Ares yine masanın üzerinde kıvrılmış uyurken, Lucas'ı hissetti ve masanın altına kaçtı.

Lucas'ın ruhu heyecan doluydu. Bir elinde kalem, bir elinde Latince sözlükle boğuşan Lssya'nın karşısında duruyordu ama yine yüzünü göremedi. Lssya kafasını kitaba gömmüş, saçları yüzünü örtmüştü. İşin iyi yanı artık kendi iradesiyle hareket edebiliyordu. Yavaşça kızın oturduğu masaya ilerledi. Çalıştığı kitaba doğru eğildi. Lucas artık emindi. Bu asırlar öncesinden kalan bir büyü kitabıydı. Onu mutlaka Lssya'nın elinden almalıydı. Çok vakti yoktu. İlk yangın alarmını çalıştırmayı düşündü vazgeçti. Lssya kitabı çantasına atıp kaçabilirdi. Hınzırca sırıttı. Kızın arkasına geçti ve kulağına doğru eğilip "Lssya!" diye fısıldadığı sırada kendini gülmemek için zor tuttu.

Lssya kulağına fısıldanan isminin yanında esen sıcak nefesi hissetmişti. Oturduğu sandalyeden neredeyse düşecekti. Ayağa hızla fırlamış etrafına bakıyordu. O sağa sola bakarken Lucas karşısında durmuş, ruh eşiyle tanışıyordu. Siyah uzun saçları ortadan ayrılmış dümdüzdü. Beyaz tenine tezat kara gözleriyle uyumlu oval yüzünü tamamlayan dudakları ile bir bütündü. Lssya bir melek gibi ışıkla doluydu. Lucas buna anlam veremedi.

İstemsizce kendini Lssya'nın nefes kadar yakınında buldu. Damarlarında akan kanı, teninin kokusunu, kalbinin sesini duyarken artık biliyordu. Aşk onu bulmuştu, Lssya sonsuza dek onun tutkusu olacaktı.

Eli usulca gitti Lssya'nın yanağına. Yukardan aşağı elinin tersini ipeğe dokunur gibi okşadı tenini. Lssya ürperdi bilinçsizce.

yanağını esip geçen his neyse daha bir istedi teninde. O hisse tesim olma ihtiyacıyla soludu. Onları saran duygulara kapılırcasına geçti saniyeler. Kördü gözler, yoktu kelimeler, iki bedende tek ruh vardı birleşme hevesli.

Lssya teninde hissettiği sıcaklığa anlam veremezken içinde bir huzur buldu. Lucas "Bu yanlış." dedi başını eğmiş Lssya'nın etkisinden kurtulmak isterken. Gözlerini kapatıp uzaklaşmak için çırpındı benliği ama gidemedi. Lssya'nın sakin ama arzu dolu sesiyle kendine geldi. "Deliriyorum sanırım..."

Lucas kurumuş boğazını hiçe saydı. Yumruklarını sıkıp çekti gözlerini gözlerinden. "Delirmiyorsun Lssya. Beni sen çağırdın." dedi boğuk ürkütücü bir sesle.

Lssya, korkuyla geriye bir adım attığında sandalyeyi devirdi. Lucas "Lssya gidip görevliyi çağır!" diye fısıldarken "Hemen!" diye bütün gücüyle kükredi. Lssya o korkuyla ne çantasını ne kitabı aldı. Bedeni zangır zangır titreyerek görevlinin yanına koştu.

Lucas, derin bir nefes alıp Lssya'nın ekseninden çıktı. Kitabı aldı ve gözlerini kapatıp Lssya için yanıp tutuşan ruhuna "Bana itaat et!" diye öfkeyle emir verdi. Gözlerini açtığında elinde kitap uçağın içindeydi. Amacına ulaşmış kitabı almıştı, artık asırlar boyu beklediği ruh eşinin yüzü aklına kazınmıştı.

"Tanrım, onu istiyorum! Bir kere de olsa istiyorum." dedi tutkuyla. Tabii karşısında oturan Adrian'ın ona şoka girmiş gözlerini görünce kendine geldi.

"Bakma sana söylemedim. Tipim değilsin." diye ekledi sırıtarak.

"Tanrı'ya şükür!" dedi Adrian.

Lucas elindeki kitabı ona uzattı "Bu kitabı alıp benim için saklamanı istiyorum." dedi. Adrian almak için uzandığında "Kitabı benden başka kim isterse onu yiyebilirsin." derken gayet ciddiydi.

Adrian, Lucas'ın aniden kollarında beliren uzattığı kitaba şaşkınlıkla uzanmıştı. Dediğini sorgulamadan "Peki efendim!" dedi ve alıp yanındaki küçük çantaya özenle yerleştirdi.

Lssya görevlinin yanına koştuğunda yüzü bembeyaz olmuştu, bacakları titriyordu. Konuşamayacak kadar korkmuştu. Kafasından uydurmuyordu. Biri ona seslenmişti. Daha kötüsü onu hissetmiş ve bu akıl almaz bir şekilde ona huzur vermişti.

"Boğuk bir erkek sesi..." dedi kendi kendine. Karşısında duran görevli "Anlamadım. Ne istediniz?" diye sordu. Lssya "Benimle gelin lütfen!" dedi. Elleri buz kesmiş bir hâlde oturduğu yere koştu. Görevli birine bir şey oldu sandı ve peşinden gitti.

Lssya "Burada bir şey duydum. Burada oturuyordum. Kendi kitabım..." dedi ve masaya baktığında kitap gitmişti. Hızla çantasının altına, içine, dışına, masanın yanına sağına soluna baktı. Çıldıracak gibi oldu. Her şeyi oradaydı ama kitap yoktu. "Kitabım! Kitabım yok!" dedi.

Görevli "Bayan iyi misiniz? Ne kitabıydı. Buradan mı almıştınız?" diye sordu. Lssya "Burada... Burada... Kimse yok ki kim aldı?" diye görevliyle birlikte bütün kütüphaneyi aradı. Ümidi tükenmiş iyice sinirleri boşalmıştı. Bir sandalyeye oturup hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözyaşlarının arasında "O benim tek mirasımdı." dedi hıçkırırken. Ares gelip omzuna atlayıp saçlarının içinde kayboldu.

Görevli ne olduğunu anlamamıştı. Yine de "Bana telefon numaranızı bırakın. Kayıt dışı bir kitap bulursam hemen sizi ararım." dedi.

Lssya kolu kanadı kırılmış biçimde kütüphaneden çıktı. Sanki sevdiği biri ölmüş gibi hissetti. Tek istediği yatağına yatıp bütün gün ağlamaktı. O ses neydi? Koca kitap nereye gitmişti? Hiçbir fikri yoktu. Pansiyona geldiğinde Bayan Aris onu bekliyordu.

Lssya perişan haldeydi. Aris'in yanından geçip gidecekken "Lssya dün gece neredeydin? Az daha polis çağıracaktım." dedi kızgın bir telaşla.

"Arkadaşlarımda kaldım Bayan Aris. Sorun nedir?" diye sordu.

"Gece senin odandan gelen gürültülerle seni uyarmak için odana çıktım. Oda kapın sonuna kadar aralıktı. İçeri girdiğimde iri yarı iki adamın odanı karıştırdığını gördüm. Kim olduklarını sordum, çünkü tipleri hoşuma gitmedi. Çok kaba bir dilde seni sordular. Hatta biri beni itti. Bilmediğimi söyledim. Biri sinirle elimi tuttu ve gözlerini kapadı. Sonra hızla çekip gittiler. Odanı toparlamadım. Sonuçta hırsızlıksa senin bakman daha iyi olur diye düşündüm."

Lssya duyduklarına bir anlam veremedi. Hızla odasına çıktı. Oda tam anlamıyla altüst edilmişti. Ares korkudan boynundan inmedi. Lssya "İyi de beni burada tanıyan Maggy ve Erin'dan başka kimse yok ki. Ne arıyor olabilirler? Bayan Aris beni aradıklarına emin misiniz?" diye sordu.

"İsmini söylediler." dedi Aris memnuniyetsiz bir şekilde. Lssya odanın ortasında devrilmiş hâlde duran sandalyeyi düzeltti. Bir günde bu kadar olay ona fazlaydı. Aklı durmuş çalışmıyordu. Düzelttiği sandalyeye çöktü âdeta.

Aris "Lssya artık burada kalmana izin veremem." dedi kollarını göğsünde birleştirmiş bir an önce git der gibiydi.

"Harika! Beni pansiyondan atıyor musunuz? Bakın bu olayla benim bir ilgim yok. İsmimi söylediklerine emin misiniz? Burada ne param var ne de değerli bir şeyim." dedi

"Üzgünüm ben yaşlı bir kadınım. Böyle şeylerle uğraşamam." dedi.

Lssya sinirle ayağa kalktı. "Toplanır toplanmaz gidiyorum. Size altı aylık peşin vermiştim. İki aydır kalıyorum. Kiranın geri kalanını istiyorum" dedi Lssya.

"Benim zararımı ancak karşılar o para." dedi.

Lssya' nın olan onca olaydan sonra tahammül sınırları bitmişti. İçinde biriken üzüntü öfkeye döndü. Ayağa kalkmış yumruklarını sıkıyordu. Kapılar, pencereler çarpmaya, rüzgâr esmeye başlamış Lssya'nın farkında olmadan göz bebekleri beyazlaşmış şimşek gibi ışık saçıyordu. Saçları havalanıp sesi eko yaparken kendinde değildi.

Lssya "Hakkım olanı bana ver Aris!" diye bağırdı ve düşüp bayıldı.

Bu ona miras kalan cadılık yeteneğiydi ama bunu tetikleyen büyü kitabıydı. Her cadının anneden kıza geçen büyü kitabı olurdu. Lssya mirası kitabı eline aldığında cadılık yeteneği gün yüzüne çıkmıştı ama haberi yoktu.

Bayan Aris gördüğü manzarayla diz çökmüş, gözlerini kapatıp ölmeyi bekliyordu. Esen rüzgâr, durmuş, gürültüler kesilmişti. Korkarak gözlerini açmıştı. Lssya yerde bayılmış yatıyordu. Korkan yaşlı kadın hızla odadan kaçtı. Lssya'yı öylece bıraktı.

Lssya kendine geldiğinde başında Magy ve Erin vardı. Hava kararmış, gözleri bulanık görüyor, yatağında yatıyordu. Onun kıpırdadığını gören Magy "Lssya iyi misin?" diye sordu. Erin onu kaldırmış, yatağa sırtını dayamasına yardım etmişti.

"İyiyim başım çatlıyor. Her yanım uyuşuk. Neler oldu?" diye sordu.

Magy "Biz de sana soracaktık. Bayan Aris bizi aradı. Kendini odasına kapatmış dışarı çıkmıyor. Bu parayı kapısının altından bize attı ve seni alıp buradan gitmezsek polis çağıracağını söyledi." dedi.

"Pis cadı. Dediğine göre dün gece birileri buraya beni sormaya gelmiş, odayı bu hâle getirip gitmişler. Bayan Aris artık burada kalamazsın dedi. Ödediğim kiranın kalanını istedim. Veremem dedi. Paramı istediğimi hatırlıyorum sonrası yok." dedi Lssya.

Erin "Büyük ihtimal odayı daha iyi paraya başkasına kiraladı. Bence oyun yaptı." dedi.

Bu Lssya'ya da mantıklı geldi. Aris çok paragöz bir yaşlı kadın olmasının yanında Lssya onu kimsenin aramayacağından bir o kadar emindi.

Magy "Olabilir. İyiysen buradan gidelim." dedi ve Lssya'nın dolabın üzerinde duran iki bavulunu indirip eşyalarını toplamaya başladı. Erin ona yardım ederken "Aptal kadın! Onun pansiyonuna kalmadık. Kendini bu kadar üzme bize gidiyoruz." dedi sinirle.

Lssya daha iyiydi. Derin bir nefes alıp "Bence bu iyi bir fikir değil. Atölyede kalabilirim. Orada boş bir oda var biliyorsun." dedi.

"Saçmalama Lssya. Taşın üzerinde mi yatacaksın? Buna asla izin vermem." dedi Erin.

"Erin lütfen. Oranın banyosu bile var. Zaten atölyeye gidip gelmek zor oluyor. Bir iki gündür oraya taşınmayı düşünür hâldeydim."

Magy "En azından yatak, birkaç eşya alıp düzenleyene kadar bizimle kal!" dedi.

"Bak o olur." dedi Lssya ve kalkıp hep beraber eşyalarını toplayıp pansiyondan ayrıldılar. Erin ve Magy'in oturdukları iki göz odaya geldiklerinde Lssya'nın iki bavulu neredeyse girişi kaplamıştı. Lssya bir an önce atölyeyi düzenlemesi gerektiğini düşündü. Suçlulukla "Özür dilerim sizi de rahatsız ediyorum." dedi.

"Yapma biz bir aileyiz. Sen olmasan şimdiye açlıktan ölürdük." dedi Magy.

"Sizi Paris'e sürükleyen bendim ama." dedi Lssya suçlu suçlu.

Erin "Üstünlük savaşınız bittiyse geç oldu yatalım mı? Magy yarın işe başlıyor. Şu satacağımız eserleri bu hafta bitirip sokak sergisine yetiştirirsek sorunumuz kalmayacak. Buna eminim." dedi sırıtarak.

Lssya "İş mi buldun?" diye sordu Magy'e.

"Evet. Garsonluk." dedi.

"Çok sevindim. Çok eğlenceli olur bence. Acaba ben de mi..." diye konuşurken Magy ve Erin "Hayır!" diye bağırdı.

Lssya "Neden ama... Akşamları çalışabilirim." dedi Lssya.

Magy "Sendeki o yetenekle garsonluk yapman haksızlık. İdare ediyoruz. Sen bir an önce meşhur bir ressam olup bizi bu hayattan kurtarmaya bak. Nokta!" dedi bir nefeste.

Lssya, Erin'ın ona verdiği yastık ve battaniyeyi alıp yüzünü asa asa "İyi geceler!" dedi.

Lssya uyuyacağı iki kişilik koltuğa çarşafını serip geceliğini giydi. Saçlarını tepeden toplayıp koltuğa oturdu. Bugün başına gelenleri düşünürken, kitabın nasıl yok olduğunu düşündü. Aklı almıyordu. Olanları düşündükçe içinden çıkılmaz bir hâl aldı. Seslice "Ben deli değilim." dedi. İçi hüzünle doldu. Yine ağlamak üzereydi ki aklına Latinceden çevirdiği aşk dolu dizeler geldi. Ezberlemişti. Ares kucağına zıplayıp kıvrılırken o çantasına uzanıp kâğıt ve kalem aldı. Unutmamak adına yazmaya başladı. O anda içinde bir ürperti hissetti. Huzur doldu benliği. Yazmaya devam etti. Kelime kelime söyleyerek yazdı.

"Tabiat Ana'nın emriyle söylüyor dizeler...

Kulak ver ey çizili kader...

Rüzgârın hızıyla, güneşin ışığıyla...

Cennetin melekleri ruhumu ruhuna götür...

Nefesim nefesi olsun...

Özlemim özlemi...

Bulutu yağmura çevir... Beni onun ruhuna...

Su toprağa karışsın ben de ona...

Ürpersin teni yokluğumla... Tanır beni gördüğü anda...

Obscuraanimarumomnipotentemprotege. Liberame, quod amo pugnare!"

Son kelimeyi yazmayı bitirip söylediğinde gözleri istemsizce kapandı. Son gördüğü Ares'in battaniyenin altından korkuyla onu

baktığıydı. Hissettiği bedenindeki ağırlığın yavaş yavaş yükselmesiyle rahatlamaya başladı. Tabii bedeninden yükselen şeyin ruhu olduğunu anlamadı. Ağırlık kalktığında bir tüy kadar hafifti. Gözlerini açtığında panik oldu.

Aşırı lüks, büyük bir odadaydı. Odanın tavandan yere kadar uzanan siyah camları vardı. Sağa sola koşup nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra masanın üzerinde otelin broşürlerini ve kristal ağzına kadar şarap dolu şişeyi gördü. Lüks bir oteldeydi.

Kendi kendine rüya gördüğünü düşünürken bulunduğu odanın bir yatak odası olduğunu anladı. Odada çift kişilik, rahatlığı görüntüsünden belli olan ipek çarşaflar serilmiş yataktan başka bir şey yoktu. O sırada odanın içinde bulunan bir kapı açıldı. Lssya açılan kapıdan çıkan, belinde havlu sarılı, elindeki havluyla saçlarını kurulayan genç adamla yerine çivilendi. Adam onun çizdiği Yunan heykellerinden daha kıvrımlı kaslarla donatılmış, teni bir kadını kıskandıracak kadar pürüzsüz bir parlaklığa sahipti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken adamın yüzünü gördüğünde nefes alamadı. Allak bullaktı. Mavi gözleriyle bir bebeği anımsatırken, sert mizacı tüylerini diken diken etmişti. Küt çenesiyle uyumlu ne dolgun ne ince dudakları muntazamdı. Lssya rüya gördüğünü bilmese kalp sektesinden ölüp gideceğini düşündü. Adam saçlarını kuruladıktan sonra bedeninden süzülen suları havluyla kurulamaya başladığında Lssya ateş gibi yanmaya başladı. İlk arkasını dönmek istedi ama bu manzarayı kaçıramazdı. Zaten rüya görmüyor muydu?

'Bu bir rüya değilse. Öldüm ve cennetteyim...' diye geçirdi içinden.

Lucas içinde bir huzur hissetti. Nedenini aldığı duşa bağladı. Sonra masanın üzerinde duran cep telefonuna uzanıp Adrian'ı aradı. Telefon açıldığında "Uyuyor musun?" diye sordu. Adrian "Hayır efendim!" dedi.

"Güzel on dakikaya lobide buluşalım. Sana ihtiyacım var soru olur mu?" diye sordu.

"Her zaman emrinizdeyim efendim." demesiyle telefonu kapattı.

Lssya, büyülenmiş gibi genç adamı seyrederken ona doğru çekildiğini, burnunun ucuna geldiğini anlayamadı. Nefesi nefesine değdiğinde farkına vardı yakınlığının. Ürkmüş müydü? Hayır. Korkuyor muydu? Hayır. Bu rüyanın içinde sıkışıp kalmak istiyordu. Hiç uyanmayabilirdi. Bir adım geri atmalıydı ama atmıyordu. İstemiyordu. Lssya, istemsizce dudaklarını dudaklarında istedi. İçinden 'Öpsem mi acaba?' diye geçirdi.

Lucas, içinde artan huzurla birlikte havaya yayılmış olan kokuyu soludu. Aklı ona oyun mu oynuyordu. Emin olmak adına gözlerini kapatıp havayı kokladı. İçi kıpır kıpır oldu. Kalbi bir başka atmaya başlamıştı. Gözlerini açıp etrafa baktı ama göremedi. "Lssya?" diye ince durgun bir sesle seslendi ona.

Lssya korkuyla olduğu yerde ürperip bir adım geri attı. Heyecandan nefes alamıyordu. Lucas gözlerini kapattı Lssya'nın yanına gitmeye çalıştı ve hiçbir yere gidemedi. Çünkü Lssya buradaydı. Gözlerini açtı "Ruhum!" dediği an Lssya ışık süzmesiyle karşısında parlamaya başladı. Parladı. Parladı. Gerçek hâline büründü. Lucas karşısında beliren kadınla artık içinde beliren huzurun sebebini biliyordu. Lssya, ne yapacağını bilemedi. Karşısındaki adam ona öyle güzel bakıyordu ki. İçinden *'Bu nasıl bir rüya...'* diye geçirdi.

"Ruhum!" dedi tekrar Lucas ve ona doğru bir adım attığında aralarındaki mesafe kapandı. Yüzünde melekleri kıskandıracak bir gülümseme belirdi.

"Hoş geldin!" dedi aşkla.

Lssya "Ben...Sen..." dedi ama gerisini getiremedi.

Lucas "Bedenine dönmelisin." dedi anlayış dolu bir sesle.

Lssya "Nereye dönmeliyim?" diye sordu anlamaz bir şekilde. Sesi titremiş, bir nefes kadar yakınındaki adama taparcasına bakıyordu. Büyülenmiş gibi içinden geleni yaptı. Elini kaldırıp yanağına koydu. Lucas bu temasla gözlerini kapatıp yanağını daha bir yakınlaştırdı onu saran sıcaklığa. Yaşadığı binlerce yıldan sonra ilk defa kendini bir yere ait hissetti. Aklından geçen onca şeyin yanında bir tek istek vardı içinde. Onunla olmak. Gözlerini açmaya cesaret edemedi Lucas "Burada olman çok yanlış." dedi içi titreyerek.

Lssya "Rüya'nın nesi yanlış olabilir ki?" diye sordu tebessümle.

Lucas hissettiği mutlulukla açtı gözlerini. Durduramadı içinden gelen aşkı. Onu kendine çekip "Bu bir rüya değil gecenin kızı." dedi ve dudaklarını buldu.

Bir ihtiyaç gibi değdi dudakları dudaklarına. Lucas özlemini giderircesine basurdı dolgunluğunu hissetmek adına. Küçük küçük her teması aklına kazıyarak öptü onu. Lssya kayboldu ona değen dudaklarla. Elleri ne ara adamın sırtındaki çelik gibi kasları sarmış onu kendine çekiyordu bilmiyordu. Lucas için her şey anlamsızlaştı. Alt dudağını kavramasıyla daha bir sarıldı ruhunun bedenine. Lssya'nın bedeni kayboldu adamın geniş göğsünde. Çıplak beden onu sarıp sarmalarken aralandı dudakları daha fazlasına istediğini söylercesine. Sıcak nefesi Lucas'ın içine estiğinde Lucas daha bir sardı onu. Dili sıcaklığını ararcasına sızmıştı aralanan dudaklara. Tadı ağzının içine yayıldıkça bütünleşti ruhları. Dudakları birbirlerine aşk şarkıları söylerken Lucas'ın kendini kaybetmesine bir adım kalmıştı.

Vampir yanı, ruh eşinin kanına susamış, ruhani yanı, ruh eşinin ruhuna olan aşkıyla savaşıyordu. Tabii aşkın getirisi erkekliği ölümüne genç kadını arzuluyordu. Lucas biraz daha Lssya'yı öpmeye devam ederse kendine engel olamayacağını biliyordu. Kalbini sökercesine

çekti dudaklarından dudaklarını. Benliğini ele geçiren tutkuyu bastırmak istercesine nefes nefese kalan Lssya'nın yüzünü tuttu iki eliyle. Gözlerinin içine içine baktı Hiç istemese de "Lssya bedenine dönmelisin. Yoksa... Yoksa kendimi tutamayabilirim." dedi işkence çekercesine. Gözleri gitme derken dili yalan söylüyordu. Aklı onu bırakmamak için çareler üretmeye başlamıştı.

Lssya nefes nefese kalmış, sersem gibiydi. Büyülenmiş gibi "Çok güzel öpüyorsun ama..." dedi içinden geldiği gibi. Lucas aşkla yenildi mutluluktan kanatlanıp uçmaya hazır ruhuna "Bu hiç iyi değil..." dedi kanlı canlı dudaklarını tekrar dudaklarında kaybederken.

Bu seferki öpüşmelerinden nezaket yoktu. Açlık vardı. Birbirlerine karışıp bütün olma isteğiyle kavruldular. Lucas dudaklarından ayrılmadan onu kucakladığı gibi yüksek dresuarın üzerine oturttu. Bacaklarını aralayıp kalçalarından tutup kendine çektiğinde Aynı boydaydılar. Dudakları dudaklarını kendine hapsetmiş tadında kaybolmuşken sınırı geçmesine bir adım kalmıştı.

Lssya, tüy gibi havalanmış kendini dresuarın üzerine oturtan adamın gücü karşısında ne yerde ne gökteydi. Onu hala öpüyor, aşk dudaklarından Lssya'nın ruhuna akıyordu. Lucas'ın ağzına bıraktığı tadını ömrünce unutamayacaktı. Bu nasıl bir rüyaydı?

Zor nefes alıyor, rüyasındaki adama âşık oluyordu. Biliyordu; dudaklarındaki tadı değildi onu ona bağlayan. Ruhu görünmez bir bağla bağlanıyordu bu eşsiz adama. Nefesi yetmez olduğunda uzaklaştırdı dudaklarını istemeden de olsa. Lucas hazır değildi teninden ayrılmaya. Asırlarını geçirebilirdi boynunun dipsiz çukurunda. Volkan olmuş Lssya'nın kanına karışmaya çalışan kanı kurudu arzularında. Lssya boynunda gezen dudaklara daha bir yer açtı saçlarını çekerek. Gözlerini kapatmış boynunda gezen Lucas'ı her yanını öperken düşlüyordu.

Lucas'ın vampirliği önlenemez şekilde dışa vururken uzayan köpek dişleri Lssya'nın damarlarında dolaşmaya başladı fütursuzca. Lssya, avcıya gönüllü teslim olmuş kurban gibi sundu kendini. İstedikçe istedi teninde dolanan dudakları. Nefesi yetmez oldu bu yaşadığı eşsiz dakikalara. Lucas gururlu bir tebessümle "Nefes al gecenin kızı!" dedi fısıltıyla. Ondan milim milim uzaklaştı yavaşça.

Lucas boynuna dişlerini geçirip onu kendine sonsuza dek bağlamayı düşlerken "Dönmelisin!" dedi isteksizce.

Lssya "Kalamaz mıyım?" diye sordu ama kendine inanamadı. Utanıp kaçırdı gözlerini. Lucas daha bir sardı onu. Kıyamadı hayır demeye. Son bir kez daha diye düşünerek uzandı dudaklarına. Ağzında eritti onu yakan dolgun dudakları. Dudaklarını dudaklarından ayırmadan fısıldadı "Ruhum ruhuna itaat et. Bedenine dön!" dedi usulca ve kolları boş, dresuara dayanmış bir hâlde, öylece kaldı. Kendine izin verdi yaşadığı eşsiz dakikaları sindirmek için. Gözleri kapalı öylece dikildi olduğu yerde. Bir asır yetecek mutluluktu geçirdiği dakikalar "Bilse nasıl bir canavarın kollarında olduğunu..." derken yüzündeki anlamsız bir sırıtmayla giyinmeye başladı.

Lucas kitabı Lssya'dan aldığında onu bir daha görebileceğini ummuyordu. Çağırma büyüsünü ezberleyebileceği aklının ucundan geçmemişti de Lssya nasıl ruh yolculuğuna çıkabiliyordu onu çözemedi. Asansörde Minevra'yı aradı olanların detayına girmeden anlattı.

"Bu çok romantik." dedi Minevra kıkırdayarak.

"Bu onun adına korkutucu değil mi sence? Sence onun hangi ırk cadı olduğunu araştırmalı mıyım? Kendine zarar verebilir mi?"

"Cadılar kendi büyülerinden etkilenmez. Ben senin adına korkardım ama şu an gayet rahatım."

"Neden rahatsın. Eliza az daha şeytanı benim kanımla uyandıracaktı unuttun mu?"

"Lssya senin ruh eşin olmasaydı evet. Korkabilirdim."

"Minevra ruh eşim olması neyi değiştirir?"

"Lucas ruh eşi demek; sonsuz bağlılık ve sadakat demek. Hele ki tam bağlılık gerçekleştiğinde Lssya ölse de sana zarar veremez. Verecek bir şey de yapamaz."

"Sen gerçekten hayal kuruyorsun. Onu vampir yapmak gibi bir niyetim yok."

"Sana vampir yap dediğimi hatırlamıyorum. Zaten cadıysa bu imkânsız ama kanın onun kanına karışmalı."

"Niye seni arıyorum ki! Böyle bir şey olmayacak." diye sinirle söylendi.

"İçinden geçen istekleri yüzüne söylüyor olduğum için beni sık sık aramaya başladığını bana itiraf edebilirsin."

"Ben... Ben böyle bir şey istemiyorum." dedi suçunu itiraf etmiş gibi bir hisle.

"Lucas o senin ruh eşin. Onu yanında istemen çok doğal. Kabullen lütfen. Ondan kendini ayrı tutman artık ikiniz için ıstıraptan başka hiçbir şey değil. Gün geçtikçe bu hasret katlanılmaz olacak. Sen belki bu duygularla baş edebilirsin ama o sensiz ölmekten beter hâle gelecek."

"Neden Minevra neden? O... O hep hayalini kurduğum insan hayatını yaşıyor. Hayalleri var. Ünlü bir ressam olmak için Paris'e gelmiş. Neden onu kendi karanlığıma mahkûm edeyim. Bunu yapmayacağım." dedi Lucas eziyetle.

"Onu kendinden mahrum etmek çok ağır bir ceza, ruhu seni kabul ettiyse gözünün senden başka bir şey görmeyeceğini biliyorsun. Unutturman ona mutsuzluk getirebilir. Tıpkı sana getireceği gibi, bunu bir düşün istersen."

Lucas "Düşünecek bir şey yok. Görüşürüz." dedi ve telefonu kapatıp otelin lobisine doğru ilerledi.

Tabii Minevra'nın dediklerinin bir gerçek olduğunu ve Lssya'yı tarif edilemez bir şekilde istediğini biliyordu. Aralarındaki bağ gün geçtikçe kuvvetleniyordu. Buna son vermeliydi.

İnsanların yüzde doksanı yaşamazlar, sadece var olurlar.

Lssya, onun kollarında dudakları dudaklarındaydı. Dresuarın üzerinde oturmuş, rüyasına kendini kaptırmış, ayrılmak istemediği adamı öpüyordu. Yüz yıllar boyu uyuyabilirdi. Ta ki Lucas kulağına fısıldayana dek. Bir boşluk, bir ürperti duydu. Genç adamın dudaklarının verdiği o temas yok oldu. Üşüdü. Gözlerini açıp onu görme ihtiyacı duydu. Aşkla araladı gözlerini. Magy ve Erin'in koltuğunda oturur buldu kendini.

Dehşetle kocaman oldu gözleri. Ayağa fırlayıp sağa sola bakındı o panikle. "Nerde! O... O!" diyebildi elleri titreyerek. Koşarak Erin ve Magy'nin odasına daldı. Gözlerinden oluk gibi akan yaşlar onun hüsranıydı.

"O... beni öptü. O..." diyebildi. Sonra yatağa âdeta çöküp hıçkırı hıçkıra "Ben... Ben deliriyorum galiba! Bana yardım etmelisiniz." diye ağlamaya başladığında yatakta çıplak olan Erin ve Magy üzerlerine çektikleri çarşafla neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

"Lssya tamam sakin ol! Biz... Biz yanındayız rüya görmüşsündür." dedi Erin boynuna kadar çektiği çarşafla.

Lssya "Yanınızda uyuyabilir miyim?" diye sordu gözyaşlarıyla. Magy "Tabii ama önce giyinelim olmaz mı?" diye ürkekçe sordu.

Lssya onların çıplak olduğunun farkına vardığında "Tanrım! Özür dilerim. Ben... Bir rüya gördüm. Yani kâbus. Korktum ondan dedim." diyerek iyice saçmaladı.

"Sorun yok Lssya biz giyinelim birlikte uyuruz." dedi Magy.

"Şimdi düşününce bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben iyiyim. İlk anın korkusu işte. Tam bir aptalım. Özür dilerim. Ben salondayım." diyerek gülümseyebildiği kadar gülümsedi ve hızla odadan çıktı. Hızla odanın ışığını kapatıp, küçük koltuğa uzanıp iki büklüm oldu. Ares'e sıkı sıkı sarılıp "Rüyaydı. O rüyaydı." dedi gözlerini kapatarak. Uykuya dalması Lucas aklındayken bir o kadar zor oldu.

Sabah güneşi yeni yeni kendini göstermiş pencereden parlıyordu. Gözlerini açtığında aklında hâlâ aynı yüz vardı. "Keşke gerçek olsaydı. Acaba adı neydi?" derken yüzüne ellerini kapatmış sesli hâlde söylediğine inanamıyordu. İçi acıdı. Sonra hırsla ellerini yüzünden çekip "Tamam! Bir rüyaya üzülecek değilim! Kalk ve hayatını eline al! Hayallerin kızı..." dedi ve hızla yattığı yerden kalktı.

Ne duyduğu o garip sesleri ne kitabın kayboluşunu ne de rüyasındaki o yakışıklıyı artık düşünmeyecekti. Sabah o kadar erken kalkmıştı ki Erin ve Magy'i uyandırmaya gerek görmedi. Etrafı topladı. Bavullarını yanına alıp sessizce evden çıktı. Bir taksiye atlayıp atölyeye geldi. Önce temizlik için saçını başını topladı. Sonra üzerini değişti. Telefonundan sevdiği bir müzik açıp, kulaklığını taktı. Atölyenin bütün camlarını açıp, her tarafı kıyı bucak temizlemeye girişti. Atölye temizlendikçe mutlu oldu. Kendini daha iyi hissetti. Tabii kendini her an rüyasında gördüğü o adamı düşünür bulmasaydı daha iyi hissedebilirdi. Yüzü, dudakları, onu sarışını düşünüp durması ona eziyetti. Bir an durdu ve hızla deterjanlı ellerini yıkayıp tuallerinin olduğu tarafa gitti. İstemsizce boya paletini eline

alıp fırçalarını ıslattı. Tualin önüne oturup büyülenmiş gibi paleti ve boyaları eline aldı. Boyaları karıştırdı. Tualin üzerine vurduğu her fırça darbesi onun özgürlüğü gibiydi. O çalışmaya dalmış yaptığı resmin içinde kaybolmuşken öğlene doğru Erin ve Magy'in gelmesiyle dikkati dağıldı. Hızla yerinden kalkıp onlara "Hoş geldiniz!" dedi gülerek.

Erin "Tanrım burası tertemiz olmuş." dedi.

Magy "Sabah sabah elin yüzün neden boya içinde? Kahvaltı ettin mi? Niye bizi uyandırmadın? Tek başına burayı temizlemekte neyin nesi?" diye sorarken yaptığı resmin başına geldiğinde donup kaldı. Lssya resme bakmasından rahatsız olmuştu ama nedenini bilmiyordu.

"Lssya bu kim? Ne kadar güzel bakışlar yapmışsın. İnsanın içi ürperiyor. Bu adam çok çok... Kelime bulamıyorum. Tanrı gibi. Kim bu?" dedi, resme kilitlenmiş karşısında duruyordu. "Bu... Bu rüyamda gördüğüm adam. Gerçek biri değil. Bu kadar şanslı olamam zaten." dedi Lssya kıkırdayarak.

"Belki gerçektir." diyen Erin gelmiş yaptığı tabloya bakmıştı. Tabii o da donup kaldı "Bu sanki gökyüzünden inmiş gibi. Bakışları o kadar aşk dolu ki." dedi. Lssya daha fazla bu hayale kapılmayacaktı. "Beğendiyseniz bunu da sergiye koyarız işte. Ben bit pazarına gidiyorum. Geliyor musunuz?" diye sordu. Erin "Kahvaltı?" diye sordu.

Lssya "Giderken size tost ısmarlarım." dediğinde üçü birden atölyeden çıkmışlardı.

Bit pazarından bir yatak ve somya alıp rica minnet atölyeye getirttiler. Yatağı atölyeye koyarken pastanenin sahibi gelmiş merakla onlara bakıyordu. "Günaydın neler oluyor burada?" diye sordu.

"Buraya taşınıyorum." dedi Lssya gülümseyerek.

"Harika ama ben sadece bir yatak görüyorum başka eşya yok mu?" diye sordu Hasan.

"Hayır, yavaş yavaş alırım." dedi Lssya. Hasan, Erin'a "Çocuk benimle gel!" dedi ve pastanenin arka tarafında olan depoya götürdü. Erin atölyenin önüne geldiğinde dükkânın içinde olan Lssya ve Magy'ye bağırdı. İki kız sokağa çıktıklarında şaşkındılar. "Bunlar bir harika nereden buldun?" diye sordu Magy.

"Hasan verdi." dedi Erin.

Lssya "Tanrım ona teşekkür edip, fiyatlarını öğrenmeliyim. Baksana her şey var." dedi mutlulukla. Gerçekten her şey vardı. Magy kamyonun üzerine çıkmış sayıyordu. "Tekli bir koltuk, küçük bir masa ve sandalye, altı çekmeceli bir komidin, uzun ayaklı bir gece lambası, hatta küçük bir fırın. Lssya alacağımız pek bir şey kalmamış gibi. Harika burada bir halı bile var." dedi sırıtarak.

Lssya "O zaman ben şu banyo eksiklerini almak için bit pazarına tekrar gideyim. Pastaneye uğrayıp Hasan'a bu eşyalar için kaç para istediğini de sorarım. Siz boşaltabilir misiniz?" diye sordu mutlulukla.

"Hadi git sen!" dedi Erin. Lssya çantasını alıp, omzuna iki kere vurduğunda Ares saçlarının arasında kayboldu. İlk pastaneye uğradı. Hasan'ın boynuna atlayıp "Eşyalar bir harika. Teşekkür ederim. Ne kadar ücret vermem gerekecek?" diye sordu.

"Pastane için bir tablo yapabilirsin Lssya. Başka bir ücrete gerek yok." dedi Hasan. Lssya "Tabii ki yaparım." dedi heyecanla ve oradan çıktı. Alacaklarını alıp tam atölyeye dönecekti ki iki sokak arkada olan Louvre Müzesi geldi aklına. Saatine baktı. Saat daha öğlen birdi. "Erin ve Magy biraz bekleyebilir. Bu hafta çok yoğun geçecek. Buraya gelme fırsatım olmayabilir. Ares hadi gidip Mona Lisa'yı ziyaret edelim." dedi ve müzeye doğru yürümeye başladı. Yürürken içi ürperdi. Sokaklar günün bu saatine göre olduğundan daha ıssız geldi. Müzenin önüne geldiğinde kimsecikler yoktu. "Acaba kapalı

mı?" diye kendi kendine söylendi. Sonra açık olduğunu fark etti. İçeri girip hızlı adımlarla Mona Lisa'nın yanına doğru giderken yine takip edildiği hissi sardı her yanını. Arkasını dönüp bakarken, güç almak için Ares'i omzundan kucağına aldı. Etrafta kimseler yoktu.

"İyice paranoyak oldum. Sakinleştirici falan mı kullansam?" dediği an tam önüne dönmüştü ki sert bir şeye çarpıp poposunun üzerine düşerken elindeki poşet bir yana, diğer eliyle göğsüne bastırdığı Ares bir yana fırladı. Bir sütuna çarptığını düşünerek kalkmaya çalışırken biri ona yardım etmek için elini uzattı. Lssya canının acısıyla ona uzatılan elin sahibine baktı. Miles "Pardon sizi görmedim." dedi.

Miles onun pansiyondan ayrıldığını öğrenmiş, çareyi atölyesinin yakınında beklemekte bulmuştu. Bütün gün onu takip etmiş konuşmak için fırsat kolluyordu. Tabii acabaları vardı. Ona anlatmalı mıydı?

Lssya ona uzatılan eli tutmadı. "Önemli değil, Ares neredesin?" diye etrafına bakındı. Ares ayağa kalkan Lssya'nın kucağına zıpladı.

Miles yerden aldığı poşeti ona uzatırken "Bir rakunun böyle söz dinlediğini hiç görmemiştim." dedi. Lssya karşısında ondan bir on yaş büyük olduğunu düşündüğü adamdan ürkmüştü. İç sesiyle İyice korkaklaştın.' dedi kendine.

"Evet, o çok özeldir." dedi Lssya Ares'i kastederek.

"Hızlı yürüyordunuz. Müze çalışanı mısınız?" diye sordu Miles.

"Hayır değilim. Mona Lisa'nın olduğu tarafa gidiyordum." dedi Lssya.

"Harika ben de onu arıyordum." dediğinde Lssya tedirgin olsa da "Ben gösterebilirim." dedi. Yeni insanlarla tanışmaktan zarar gelmezdi.

"Çok teşekkür ederim. Paris'e gelmişken Mona Lisa'yı görmeden gitmek istemedim."

"Sanatla ilgili misiniz?" diye sordu Lssya.

"Daha çok koleksiyon yapmakla ilgileniyorum. Maalesef sanatçı olabilecek bir yeteneğim yok. Siz?" diye sordu Miles.

"Ben ressamım ama önümde çok yol var." dedi Lssya.

"Eserlerinizi görmek isterim." dedi Miles.

Lssya "Hafta sonu meydanda yapılan sergide olacağız. Ben ve ortağım Erin. Bekleriz." dedi. O sırada Mona Lisa'nın yanına gelmişlerdi. Lssya "İşte!" dedi.

Miles "Gördüklerimden çok farklı." dedi.

"Büyülü gibidir." dedi Lssya. O sırada Miles'ın telefonu çaldı.

"Çok özür dilerim. Mona Lisa'ya dalıp randevumu unuttum. Umarım yine karşılaşırız. Benim adım Miles." dedi tanışmak için elini uzattı.

Lssya gülümseyerek "Lssya!" dedi ve elini uzattı.

Miles oradan ayrılırken "Görüşmek üzere Lssya." dedi. Lssya hızlı adımlarla ondan uzaklaşan adamdan korktuğu için kendinden utanmıştı. Kucağındaki Ares'e "Yakışıklıydı ve yaşından olgundu ayrıca." dedi kıkırdayarak. Bir süre orada oyalandıktan sonra eve dönmek için aheste adımlarla çıkışa yürüdü.

Miles hızlı adımlarla müzenin önünde onu bekleyen arabaya bindiğinde allak bullaktı. Gözlerini kapatıp kederinde boğuldu.

"Söyledin mi?" diye sordu Ramon merakla.

"Vazgeçtim." dedi Miles.

"Büyükbaba hadi ama şu kız James amcanın kızı değil mi?" diye sordu.

"Evet, benim torunum. Senin kuzenin Lssya." dedi Miles.

"Biliyordum. Ona bakışından akrabamız olduğunu anladım. Neden ona ailemizin bir üyesi olduğunu söylemiyoruz?" diye sordu Ramon.

"Söyleme niyetindeydim ama..." dedi Miles ve derin bir nefes aldı ve devam etti. "Ama şimdi değil. Vazgeçtim. Çünkü o Bona Dea. Yakından gördüğümde daha iyi anladım. O kadar güzel ki..." dedi Miles.

"Büyükbaba nereden anlıyorsun Bona Dea olduğunu?"

"Yaydığı ışık Ramon. Kendine özgü ışık. Ayrıca bunu bir yerden anlamana gerek yok. Senin halan da bir Bona Dea olarak doğdu. O eşsizdi. Tıpkı Lssya gibi. Güzelliği, gülüşü, bakışları... Onlar büyülü gibidir. Ruhların eli değmiştir onlara. Güzellikleri yirmi yaşından sonra iyice belirginleşir."

"Ailemizde kaç Bona Dea var?" diye sordu Ramon.

"Her nesilde bir tane olur. Yeni nesil gelene kadar Bona Dea olmayı sürdürür. Hata yaptığımız zaman bedel olarak bekler. Evlenmeleri yasaktır. Acı ama gerçek."

"Peki, niye torunun olduğunu söylemeyi erteliyorsun?"

"Son olay üzerimize kalırsa bu onun için ikinci bir yıkım olur. Suçlu bulunursak o, Bona Dea olarak vampirlere verilecek. Ailesine alışıp tekrar bir ayrılık yaşamasını istemiyorum." dedi Miles.

Ramon "Tanrım onu nasıl veririz? Bu haksızlık. Bence ona anlatmalıyız." dedi sinirle.

Miles'ın "Mantıklı düşün. Ona anlatmak demek onu cehennem hayatına sürüklemek olur. Daha hiçbir şey belli değil. Şu olayı çözelim. Eğer biz haklıysak Bona Dea olduğunu öğrenmesine gerek yok. Ona aile sevgisini sunar, kanatlarımız altına alırız." demesi Ramona mantıklı geldi.

"James amcam neden intihar etti büyükbaba?"

"Bilmiyorum. Yıllardır araştırıyorum. İntihar edecek bir sebep yoktu. O ve Helenie çok mutluydu. Yani öyle biliyordum. Nişanlısı Helenie Fransa'da okuyordu. James onu sık sık ziyarete giderdi. Ben Helenie'yi görmeyeli bir yıl kadar olmuştu. James ölmeden bir hafta

önce bana geldi. Helenie'yi görmek için Fransa'ya gideceği haberini verdi. O gece yola çıktı. Bir hafta geçmiş ondan haber alamamıştık. Bir gece telefon geldi. Helenie ve o intihar etti dediler. Deli gibi araştırma yaptım. Yıllarca Fransa'yı karış karış dolaştım. Bir sonuca ulaşamadım. Helenie'nin otopsi raporunda bir iki gün önce doğum yaptığı anlaşılıyordu. Ne yaptıysam bebeğe ulaşamadım. Helenie ölmeden iki hafta öncesine kadar her şey yolundaymış. Hamile olduğunu öğrendiğinde James'e okulunu bitirene kadar saklamak istediğini söylemiş. James onu kırmamış. Yirmi yaşında zayıf bir kız olduğu için okul içerisinde hamileliğini saklaması kolay olmuş. Bir tek oda arkadaşı biliyormuş. Doğuma iki hafta kala her şey birden değişmiş. Helenie her gün ağlar olmuş. Arkadaşı nedenini öğrenememiş. Sonra neden bilmiyor ama korkmaya başlamış." diye üzüntüyle solurken Ramon araya girip "Peki Helenie'nin ailesi?" diye sordu.

"James bana yetim olduğunu söylemişti. Araştırdım. Kimseye ulaşamadım. Yetimhanede büyümüş."

"Peki ya sonra?"

"Arkadaşı, Helenie'nin halüsinasyonlar görmeye başladığını, geceleri çığlıklar atarak uyandığını söyledi. James onu ziyarete geldikten üç gün sonra Helenie arkadaşına İngiltere'ye gittiklerini, döneceğini söylemiş. Kimseye nereye gittiklerini söylememesini sıkı sıkı tembih etmiş. Helenie yanına hiçbir eşya almamış. O döneceklerini düşünmüş ama dönmemişler. Bunları öğrendikten hemen sonra İngiltere'ye gittim. Her şehri karış karış araştırıp Lssya'ya ulaştım. Çok geçti. Büyümüştü. Onu büyüten yaşlı çift ölmüştü. Karşısına çıkamadım. Dedesi ona gerçeği ölmeden bir gün önce söylemişti. Cenazede ağlarken arkadaşlarına *'Eğer gerçek ailemi bulursam onların yüzüne tüküreceğim.'* dediğini duydum. Korktum sanırım. Hayalleri vardı. Onu mahrum etmek istemedim. Dedesinin evini satıyordu.

Olduğundan daha iyi bir fiyata satın aldım. O gün bugündür koru-yup kollamaya çalışıyorum."

"Bence gerçekleri hak ediyor." dedi Ramon.

"Henüz değil Ramon. Henüz değil. Onun korunmasını istiyorum. Güvenilir iki adamı bırak. Bu arada cumartesi sergiye gidiyorsun. Anladığım kadarıyla sattığı evin parası bitmek üzere. O sergide satılan Lssya'nın bütün eserlerini satın al. Başka ne yapabiliriz bir düşün." dedi.

"Bence dedesinden ona çok göze batmayacak bir miktar para kalmış olabilir. Banka yoluyla Lssya'ya ulaşabiliriz. Ne dersin?" diye sordu Ramon.

"Bu harika. Gidip hemen hâlledelim. Ölsem aklıma gelmezdi bu fikir." dedi Miles.

Miles, bankadan çıktığında biraz olsun rahatlamıştı. En azından torunu sıkıntı çekmeyecekti. Yine de vampirlerle aralarında olan anlaşma canını sıkıyordu. Suçlu çıkarsalar diye çareler aramaya başlamıştı. Lucas'la konuşmayı düşündü ilk. Ne diyebilirdi ki? Anlaşma dünya kurulurken Tabiat Ana ile aralarında yapılmıştı. Buna Lucas bile karışamazdı. Vampir tarihinden okuduğu gerçekleri, kendi atalarının anlattıkları doğruluyordu. Okuduğu beynine kazınan son satırları hatırladı.

Venatorlar ulvi gördükleri bu yolda haksız duruma düşerlerse Bona Dea ırk gözetmeksizin haklı tarafa verilecektir... Venator kadını, Tabiat Ana'nın ona bahşettiği ruhla teslim edildiği ırkın çocuklarını doğurabilecek artık onlardan biri olma özelliğini taşıyacaktır.

Miles "Ulu Tanrım!" diyerek iç geçirirken işkence gibi düşünceleri kafasında dönüp duruyordu. Ruhu daralmış arabanın durduğunu fark etmemişti. Ramon'un sesiyle kendine geldi. "Yarın Lssya'yı bankadan ararlar." dedi.

Miles kafasını sallamakla yetindi. Bir ceset misali indi arabadan.

Kazıklı Voyvodo, Namıdiger Kont Dracula...

Afrika 2019

Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında yaşayan bir kabile köylerini terk etmek için panikle toplanıyorlardı. Köyde bir kaos yaşanıyor, insanlar oradan oraya koşturuyorlardı. Aylardır korkunun kol gezdiği bu köyde artık huzur yoktu. Köylerine musallat olan her neyse sayıları günden güne azalmaktaydı. Köyün lideri göçeyi köyü ormanın uzak bir köşesine taşımakta bulmuştu.

Herkes toplanırken çocuklarını kaybetmiş üç kişilik bir aile gitmemekte direniyordu.

"Biz kalıyoruz." dedi gözü yaşlı kaybolan sekiz yaşındaki kızın annesi.

"Kalın ve ölün!" dedi korkuyla köyün lideri.

Kızın babası "Ya dönerlerse. Bizi bulamayınca ne olur. Lütfen biraz daha bekleyelim."

"Bekleyemeyiz. Daha kaç kişinin kaybolmasına göz yumabilirim. Toplanın ve benimle gelin. Kızınız öldü. Aylar oldu. O dönmeyecek." dedi.

Kızın anne ve babası çaresizce birbirlerine baktılar. Kadın "Diğer çocuklarımızı al ve git. Beni burada onu bekleyeceğim." dedi. Baba çaresizce başını salladı.

Köy halkı panikle yaşadıkları yeri terk ederken ormanın derinliklerinde sazlardan yapılma bir barakada Eliza ve Guerdo kendi kötülük planlarını yapmaya devam ediyorlardı. Onlarınki bir çıkar ilişkisiydi ve birbirlerine hiç güvenleri yoktu.

Eliza "Seni ahmak!" diye bağırdı iri yarı zenci bedeni çalmış içinde barınan iblis Guerdo'ya. Guerdo karşısında kokuşmakta olan sekiz yaşındaki kızın cesedinin içinde yaşamaya çalışan Eliza'ya nefretle baktı.

"Ben bana ne dediysen yaptım. Ne kitap ne kız o dediğin kuçük pansiyon odasında yoktu."

"Kitap el değiştirdi. Nerede olduğunu göremiyorum. Bu ne demek biliyor musun? Kızın elinde yok demek. Daha da kötüsü kitap bir insanda değil demek. Eğer bana bir oyun oynuyorsan acılardan acı beğen Guerdo."

"Efendin ilk önce kendini kurtarsın. Ben kendi çıkarımı bilirim seni pis cadı." dedi aşağılayıcı bakışlarını ateşin karşısında iki büklüm olan Eliza'dan çekerek.

"Beni kızdırma Guerdo. Yoksa seni geldiğin o çukura geri gönderirim. Çıkarın için elini çabuk tut."

"Bu çürüyen bedenin içinde mi beni geri göndereceksin. Bana iyi davran tehdit edip durma. Senden daha iyi bir durumda olduğum kesin. Dünyada yüzyıllar boyunca o beden senin bu beden benim dolaşıp durur keyfime bakarım." dedi.

"Tabii sana vaat ettiğim Verona'yı artık rüyanda görürsün. Tek başına onun yanına yanaşamazsın. Kitabı getiremedin, git dediğimi yap. Venatorlarla, vampirlerin savaşını başlat. Bu bize zaman kazandıracak." dedi tüyleri diken diken eden çocuk kahkahası boş barakayı doldurdu. Öfkesi o kadar elle tutulur cinstendi ki barakanın ortasında yanan ateş aniden parladı.

Guerdo geriye doğru bir adım atıp "Seni cadı. Bizi yakacaksın." dedi sinirle ve kendini barakanın dışına attı. Pişman mıydı? Hayır, ne olsa yine ruhlar alemini Verona'ya kavuşmak için terk ederdi. Onun pişmanlığı yaşadığı bu iğrenç hayataydı. Öfkesi acınası halineydi. Verona'nın ismini duymak bile canını yakıyordu. Eskiden huzur ve mutlulukla geçirdikleri sonsuz saatler geldi aklına. O zaman tertemiz bir ruhtu. Ne ruhunu şeytana satmış ne iblise dönüşmüştü. Ruhlar aleminde, ruhunun yarısı sandığı Verona ile sonsuzlukta mutluydu. Ta ki Verona koruyucusu olduğu Khaon'a âşık olup insan olmayı seçene dek. Guerdo gitmemesi, onu bırakmaması için yalvardı. Verona onu dinlemedi. O ruhlar aleminden ayrıldığında Guerdo her şeye, herkese küstü. Hayat ışığı günden güne söndü. Umudu bir gün Eliza denilen cadının ona ulaşmasıyla tekrar doğdu. Eliza'nın teklifini kabul ettiği o gün Guerdo ruhunu şeytana satmış oldu ve ruhlar aleminden koptu. O artık bir iblisti. O gün bugündür Verona'yı elde etme hevesiyle yapmadığı kötülük kalmadı. Bu son şansıydı. Dişlerini sıkıp Eliza'nın ona dediklerini yapmak için barakadan ayrıldı.

Eliza, Guerdo'nun haklı olduğunu biliyordu. Dünyadaki zamanı tükeniyordu. Tükeniyordu çünkü küçük yerli kızın bedenine girerken onun yanlışlıkla ölümcül bir yara almasını sağlamıştı. Kız günden güne kötüleşmiş Eliza bedeninin içinde hapis kalmıştı. Başka bir bedene geçişini ancak bir cadı sağlayabilirdi. Kaldı ki dünyadaki cadıların hiçbirisinin ona yardım etmeyeceğini biliyordu. Tabii her şeyden habersiz Lssya hariç.

Bir an önce kurduğu planların gerçekleşmesi lazımdı. Küçük kızın cesedinin içinde daha fazla kalamayacaktı. Kızın bedeni günden güne çürüyordu. Bu sefer de başarısız olursa şeytan ona ne yapardı düşünmek bile istemedi. Eliza, içinde bitmek tükenmek bilmeyen kötülükle dolu yaratılış safahatlı günlerini yok eden Lucas'ın ona yaptıklarını.

1462 yılı Romanya, Transilvanya

1442 yılında Osmanlı Padişahı II. Murathan, Segedin anlaşmasını yaptığı sırada savaşta yendiği Eflak kralı, esir olarak on iki yaşındaki oğlu Vlad ve altı yaşındaki oğlu Radul'u, Osmanlı'ya gönderdi. Vlad, Osmanlı'da kaldığı yedi sene boyunca II. Murathan'ın oğlu Fatih Sultan Mehmet'le arkadaş oldu. Birlikte ders alıp, cirit atmayı öğrendi. Vlad on dokuz yaşındayken kardeşi Radul Osmanlı'da kalırken o babasının krallığına geri döndü. Kısa süre sonra arkadaşı Fatih Sultan Mehmet'in desteğini alarak babasının yerine kral oldu. 1456 yılına kadar Osmanlı'ya olan vergilerini düzenli olarak ödedi. İyi ilişkiler kuran bir kral oldu.

Vlad o yıllarda yaptığı bir yolculukta çıktı Eliza karşısına. Bindiği kraliyet arabası yolda durduğunda Vlad "Neler oluyor muhafız?" diye sordu. "Efendim bir araba ters dönmüş. Yolu kapatıyor." dedi muhafız. Vlad arabadan indi ve askerlerine "Yardım edin!" diye bağırdı. Askerler "Emredersiniz efendim." diyerek ters dönmüş arabanın içinden bayılmış güzeller güzeli Eliza'yı çıkardılar. Vlad, Eliza'nın yaptığı büyülerle ona ilk görüşte âşık oldu. Eliza'yı kısa süre içinde kraliçesi yaptı. Böylelikle Eflak ve çevresi için kan banyosu Eliza'nın yönetiminde başlamış oldu.

Vlad zamanla insanlıktan çıkıp bir caniye dönüştü. Tarihin tozlu sayfalarında esirlerine, halkına ve özellikle Türklere yaptığı işkencelerle Kazıklı Voyvoda unvanını aldı. Krallıkta bulunan Osmanlı elçileri ve askerlerini, kendi halkını ayırt etmeden türlü işkenceler ederek kazıklara oturttu. Annelerin göğsüne bebeklerin kafasını muhlattı. Müslüman din adamlarını cami minarelerine oturtup ölene dek seyretti, gün geçtikçe yaptığı işkenceler ona yetmez oldu.

Osmanlı Padişahı, aynı zamanda Vlad'ın arkadaşı Fatih Sultan Mehmet'in onu tahttan indirmek için gönderdiği bütün asker

grupları, Eliza'nın yaptığı büyülerle esir alınmasıyla son buluyor, gün geçtikçe Vlad'ın zulmü fazlalaşıyordu.

Fatih Sultan Mehmet, 1461 yılında iki yüz elli bin kişilik bir ordusuyla Eflak yani Transilvanya'ya doğru yola çıktı. Gönderdiği yirmi bin kişilik öncü grubunun kazıklara çakılmış manzarasıyla yüz yüze geldi. Dehşete kapılmıştı. Bunu yapabilmek için er meydanında savaşmaktan fazlasına ihtiyaç olduğunu o an anladı. Daha fazla kayıp vermek istemeyerek geri döndü. Kazıklı Voyvodo'nun bu dehşet veren hükümranlığı tüm Avrupa'da yayılmaya başladı. O zamanın kralları ve Papa onun zulmünü öğrenip ne yapacaklarını düşünmeye başladılar.

Vlad bir gece deliye dönmüş krallığında öfke kusarken Eliza sakince tahta oturmuş öylece duruyordu. "Daha güçlü olmalıyım! Daha yenilmez olmalıyım!" diye bağırdı Vlad.

"Aceleci olma sevgilim." dedi Eliza.

"O Mehmet, onu tanımıyorsun. O hep bir yolunu bulur. Onu tanıyorum. Ona yenilmeyeceğim. Bütün Anadolu'yu kazığa oturtacağım! Ölmeden önce onun ölümünü göreceğim." dedi.

"Sen ölmeyeceksin." dedi Eliza kahkaha atarak.

"Bir gün öleceğim ama herkes beni hatırlayacak!"

"Ya sana hiç ölmeyeceğini söylersem bana inanır mısın?" dedi Eliza hain bir sırıtışla.

"Sana hep inandım ben. Her şeyimi sundum ayaklarına. Bir de bana bunu sorma kadın!" dedi Vlad.

"Sonsuz gücü sana vermeme izin verir misin?" dedi Eliza kalkıp aynaya öfkeden kuduran iri yarı adamın karşısında durup yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sonsuz güç mü?" diye sordu Vlad.

"Evet sevgilim. Ölümsüzlük ve sınırsız güç." dedi Eliza.

"Hadi! Ver bana hiç düşünme. Dünyayı birlikte yönetelim!" diye bağırdı Vlad.

"Ne dersem yapacak zamanı geldiğinde bana bedelini ödeyecek. sin sevgilim." dedi Eliza.

"Yeter ki dünya ayaklarımın önünde diz çöksün." dedi Vlad.

Eliza aldığı cevap karşısında kalçasını sallaya sallaya perdenin ar. kasından boynunda zincir, bir deri bir kemik, saçları yüzünü kapat. mış kir pas içinde bir kadın çıkardı.

"Bu ne şimdi? Canın eğlenmek mi istedi? Yeteri kadar kan gör. müyor musun?" diye sordu Vlad karşısındaki boynu zincirli kadına iğrenerek bakarak.

Eliza, dalında kurumuş kadının boynundan zincirini çıkardı ve ağzının içinde bir şeyler gevelemeye başladı. Gözleri kapandı ve "Yeni dünyana hoş geldin kralım." dediği anda çelimsiz kadın Vlad'ın üzerine atladı. Vlad ne olduğunu anlayamadan omuzlarına çıkan kadının kafasını gövdesinden ayıracağını düşündü ama öyle olmadı. Kadın uyguladığı güçle boynunu araladı. Vlad en son sivri iğrenç dişlerini gördü. Kadın öyle güçlüydü ki onunla baş edemedi. Sonrası teslimiyetti ve bu ana kadar duymadığı bir şehvet.

İki gün sonra gözlerini araladığında başında Eliza ona gülümsüyordu. "Günaydın kralım." dedi memnuniyetle. Etrafında korkuyla ona bakan, kraliyet mensupları, kraliyet doktoru vardı. Vlad kendini olmadığı kadar iyi hissediyor, içinde anlatılamaz bir coşku vardı. Odada kim olduğunun onun için bir önemi yoktu. Eliza'ya uzanıp kollarının arasına aldı. "Bir kâbus gördüm." dedi ve kadının eteğini yukarı kaldırıp elini hoyratça içeri soktu. Eliza adamın hareketlerine boyun eğip bacaklarını araladı. "Bir rüya öyle mi?" dedi sırıtarak.

"Evet. Beni öldürmek istiyordun. Bir kadını kullandın." dedi Vlad. Eliza kendini adamın elinden kurtarıp üzerine çıktı. Elbisesini

bedeninden sıyırıp hazır olan erkekliğine yerleşti. O sırada odada bulunanlar şoka girmiş panikle odayı boşaltıyorlardı.

Eliza "O bir rüya değildi kralım. Sizin yeniden doğuşunuzdu." dedi adamın üzerinde sallanmaya başlamadan hemen önce. Sallanırken ağzında gevelediği büyüyü tekrarlıyordu.

"Harika hissediyorum. Günlerce sabahlara kadar sevişebilirim." dedi Vlad. Eliza ağzının içinde gevelediği büyüyü yüksek sesle söylemeye başladı. Gözlerini kapattı. Sesi gittikçe yükseldi. Büyüyü tekrarladıkça altındaki adamın üzerindeki hareketleri hızlandı. Vlad bedenini saran ateşe kendini bırakmış bir tuhaflık hissediyordu. Boğazı cayır cayır yanıyor, yüzünde anlam veremediği bir değişim yaşıyordu. Ağzının içinde uzayan neydi böyle? Vlad panikle yattığı yerden doğrulup Eliza'yı üzerinden attı. Eliza gayet rahat yatağın içine kıvrıldı. "Gelin lordum. Ölümsüzlüğünüzün tadına varın!" dedi elini uzattı. Elinde küçük bir ayna vardı. Vlad ayakta neler olduğunu anlamaya çalışırken Eliza'ya doğru gitti. Yatağa dizini dayayıp uzattığı aynaya baktı. Korkuyla sıçradı "Bana ne yaptın!?" diye bağırırken boynuna sarıldı öfkeyle. Eliza sanki o boynuna ellerinin arasına almış sıkmıyormuş gibi sol eliyle sağ bileğini tuttu. Tırnağıyla bileğini yırttı ve kanamasını sağladı. Ağzına doğru uzatıp "İç sevgilim!" dediği anda Vlad'ın gözü kararadı. Kan tutkusuna yenildi. Bileğine saldırıp bir bebek misali emdi. Tabii Eliza'nın kanı büyülüydü. Eliza bir iki dakika sonra amacına ulaşmıştı. Vlad'ın ruhu ona bağlanmıştı. Artık efendisini ona getirecek beden hazırdı. Bileğine yapışmış Vlad'ın dudaklarını ağzından zorla ayırdı.

Vlad "Bana ne yaptın? Dahasını ver!" diyerek ona saldırdı ama Eliza'nın elini havaya kaldırmasıyla Vlad taş kesildi. Eliza "Benim kanımın fazlası seni öldürür hayatım." dedi ve parmağını şıklattı. Perdenin arasından tir tir titreyen güzeller güzeli yirmili yaşlarında kız çıktı.

"Öldürmeden yavaş yavaş yiyeceksin. Dikkatli ol ruhları üzerimize çekmeyi hiç istemeyiz." dedi. Vlad kızı kolundan çekip yatağa yatırdı. Kızın boynunu araladı içgüdüsel olarak. Kızın çığlığı odayı doldurduğunda o kızın üzerinde dişleri boynundaydı. Eliza büyük bir keyifle seyretti. Vlad artık onun kölesi değil köpeğiydi. İşte Kont Dracula böyle doğdu. Halk arasında kan içen canavar olduğu günden güne yayıldı. Vlad o günden sonra daha bir zulüm saçtı. Sadist ölümler yaşattığı bölge halkı günden güne yok olup gitmekteydi.

Yeni vampir hayatını keşfeden Dracula, Eliza'nın büyüleriyle gündüz dışarı çıkabildi. Gündüzler gecenin hâkimiyetinde kaldı. Gri bir o kadar kara. Dracula, Eflak ve çevresinde dolanıp kan tutkusunu yaşarken Eliza'nın onun için daha iyi planları vardı. Onun derdi yaptıklarına kayıtsız kalamayacağını düşündüğü Lucas'ı tuzağına çekmekti. Efendisini dünyaya döndürecek bedeni hazırlarken sıra Lucas'ın kanındaydı. Sonunda istediği oldu.

Abisinin nasıl bir canavara dönüştüğünü anlayan kardeşi Radul, Fatih Sultan Mehmet'e gördüklerini anlattı. "O bir canavar. Ne sizin ne de benim tanıdığım abim değil padişahım. Ben o kadının cadı olduğuna inanıyorum. İzin verirseniz onları durdurmak adına yardım almak isterim." dedi. Fatih Sultan Mehmet, Radul'un anlattıklarından sonra Vlad mevzusunu Radul'a devretti ama ne yapacağını kiminle yapacağını bilmek istedi.

Radul, Papa vasıtasıyla Lucas'a ulaştı. Lucas'ın Eliza'nın ismini duyması yeterli oldu. Vatikan'da bir toplantı ayarlandı. Bu toplantıya Fatih Sultan Mehmet, Radul, Papa katılırken Lucas, Cadılar birliğinden Nikita, Vampirler konseyinden Renata ve tabii Venatorlardan Miles ile geldi.

Lucas, hepsini saygıyla selamlayıp masaya oturdu. Radul girdi lafa "Geldiğiniz için öncelikle teşekkür ederim. Kendi aramızda

savaşan ırklarız. İnancımız, görüşlerimiz farklı olabilir. Ortak noktamız hepimizin kendi ırkımızı korumaya çalışması. Bu ortak noktadan yola çıkarak zulüm saçan her ırka zarar veren düşmanımızı birlikte yenmeliyiz." dedi. Papa "Dracula ile savaşa gireceksek bu sorun çözülene kadar diğer savaşların durmasını talep ediyorum." dedi.

Bu Hristiyan alemine korku saçan Fatih Sultan Mehmet'e yapılan bir istekti.

Fatih Sultan Mehmet "Vlad'a kadar büyüye inanırdım. Hatta düşmanlarımın bana kara büyü yaptırdığını da bilirim. Ama bu inanması çok güç. Şimdi insanoğlunun dünyada tek ırk olmadığını mı söylüyorsunuz? Karşımda onlar olduğunu mu söylüyorsunuz Papa?" dedi Radul'a bakarak.

Radul "Evet, efendim bu gizli tutulan ama var olan bir gerçek. Eminim sizin topraklarınızda barış içinde yaşayan gizliliğini koruyan ırklar vardır."

Onlara inanmadığı hâlinden belli oluyordu. Nasıl inanabilirdi ki? Orası burası siyah boyalarla yama yama boyanmış yaşlı, buruşmuş bir kadın ki bu cadı Nikita'ydı. Biri kovboy kılıklı saçı başı birbirine girmiş oturuşunda hayır olmayan Miles, diğeri saçları arkaya taranmış saçlarıyla, yüzünde kan kalmamış beyaz suratlı bir adam ki bu Renata'ydı. Ve sonuncusu güleç yüzlü otuzlu yaşlarının başında bir çocuk ki bu Lucas'tı. Onlara güvenmemekte haklıydı.

Fatih Sultan Mehmet "Bu canavar ve cadısı yok edilecekse. Zulümleri bitecekse onay veriyorum. Ama nasıl? Yirmi bin askerimin katledilerek çakılı hâlini gözlerimle gördüm. Cesetlerden oluşan bir orman gibiydi. Bunu bana kanıtlayın. Yoksa bir askerimin daha boşu boşuna ölmesine izin vermem." dedi. Masada oturanlar rahatsız olmuştu.

Miles "Lucas bu kanıtlama görevini memnuniyetle sana veriyoruz. Değil mi?" diyerek Renata ve Nikita'ya baktı. Lucas gözlerini

devirip "Seni kurtardığım güne lanet olsun Miles." dedi alaya. Miles sırıtıp elini göğsünün üzerine koydu üzülmüş gibi.

Lucas gözlerini kapattı ve Fatih Sultan Mehmet'in aklına girdi. Bu zamana kadar baştan sona ruhları, ırkları gösterdi. Savaşları görüntüledi. Tabii o savaşlarda Lucas vardı. Gözlerini açmasıyla Fatih Sultan Mehmet ayağa kalkmış ona dehşetle bakıyordu. "Sen... Sen nesin? Kaç yaşındasın?" diye sordu. Yumruklarını sıkmış arkasındaki muhafızlar kılıçlarına sarılmışlardı.

Miles "O Tanrı'nın dünyadaki eli. Tabii bu benim yorumum." dedi.

Renata "Yüce asil vampir Khaon'un oğlu!" diyerek vampirliğini belirtti.

Papa "En insandan insandır Lucas." dedi.

Cadı Nikita ruhları temsilen "O ruhun oğlu!" dedi.

Lucas artık dayanamadı. "Ben insan olmaya çalışıyorum. Umarım sizi aydınlatmışımdır sultanım." diyerek noktayı koydu.

Fatih Sultan Mehmet o gün onay vermedi. Radul'a Lucas'la yalnız görüşme isteğini belirtti. Lucas bu daveti reddetmedi. Uzun uzun sohbetler sonucunda Fatih Sultan Mehmet, Vlad, yeni adıyla Kont Dracula'yı durdurmak için Lucas'a tam yetki verdi.

Radul komutasında iki yüz elli bin askerle bir hafta sonra yola çıktı. Vampirlerden oluşan iki yüz elli savaşçı, Venatorların bin kişiden oluşan ordusuyla buluştu. Dünyada kalan on cadıyı yanlarına alıp Romanya'ya gittiler.

Eliza onları yok etmeye gelen orduları bir gece öncesinde rüyasında gördü. Yastıktan başını kaldırmadan "Nihayet geliyor." dedi. Rüyasında göremediği tek şey cadılardı. Ne savaş ne Dracula umurunda değildi. O yıllardır ulaşmaya çalıştığı Lucas'ı istiyordu. Dracula'ya ne vampir konseyinden ne de Lucas'tan bahsetmedi. Türkler geliyor dedi.

Savaş günü Dracula kalesine kapanmış her şey hazırdı. Yanında oturmuş misafir bekleyen tavrıyla Dracula'ya "Kalede kalmalısın.

Kolay bir zafer olacak. O kadar vampiri geçip buraya gelmelerin imkânsız. Böyle bir orduyu beklemedikleri kesin." dedi Eliza. Dracula'nın kanını kullanmış, büyüyle yüz bin kadar askeri vampire çevirmişti. Tabii bu milyonlar dolusu ordulara bedeldi. Kaç bin insan olursa olsun bu ordunun önünde dayanmaları imkânsızdı. Tabii bu Lucas'ı ona getirecek yegâne planıydı.

"En azından kale surlarına çıkacağım." dedi Dracula. Eliza gözlerini devirerek bu isteğine karşı çıkmadı. Kale surlarının önünde bekleyen yüz bin askerin arkasında onları yöneten kırmızı ejderha sayesiyle atlarının üzerinde duran on kişinin vampirliklerini gizledi. Bu bir yanıltmacaydı.

Lucas kalenin millerce uzağında bir tepenin üzerinde, yanında Miles atının üzerinde durmuş hâlâ ne yapacağına karar verememişti.

"Ölmelerine gerek yok. Baksana çok bir vampir yok gibi." dedi Lucas.

"Bu bana da garip geldi. En azından iki yüz taneyi dönüştürmüşsün diye bekliyordum." dedi Miles.

O sırada davullar çalmaya başladı. Radul yönetiminde binlerce Türk askeri kaleye doğru saldırdı. Dracula'nın askerlerinin yerinden kıpırdamaması hepsini hayrete düşürdü. Lucas "Bir gariplik var." dedi. Türkler iyice yakınlaştığında, Dracula'nın ordusu yüzlerini kapatan peçeleri açtıklarında gerçek anlaşıldı.

Lucas "Lanet olsun bütün ordusunu vampirleştirmiş." dedi ve atını hızla bayırdan aşağı sürmeye başladı. O atıyla savaş alanına gelene kadar vampir ordusu on dakikanın içinde ordunun yarısını katletti. Lucas hızla atından indi gözlerini kapatıp güneşin doğmasını sağladı. Güneş açtıkça vampirler cayır cayır yanmaya başladı.

Radul şoktaydı. "Bu nasıl olur?" dedi. Ordunun ortasında duran Lucas'a bakarak. Miles "Sana onun Tanrı'nın dünyadaki eli olduğunu söylemiştim." dedi.

Dracula güneşin açmasıyla kalesine kaçmıştı. "Bu lanet adam kim?" diye öfkeyle bağırmaya başladı. Eliza gözlerini kapatıp ağzında büyülü sözleri tekrarlamaya başladı. Büyüleriyle tekrar yağmur yağmaya başlamış hava yine griye dönmüştü. Lucas daha fazla doğanın dengesiyle oynamaya gerek görmedi. Etrafta yanıp küle dönen vampirlerin, ölen onca insanın dehşet dolu görüntüsüyle iyice kızmıştı. Yok olan vampir ordusundan sonra Dracula kale kapılarının açılması emrini verdi. Kapıların açılmasıyla yüzlerce askerin saldırıya geçmesi bir oldu.

Lucas askerlerin karşısında tek duruyordu. Osmanlı ordusu arkada kalmıştı. Yumruğunu toprağa vurduğunda toprak bir dalga misali havalanıp kaleye doğru ilerlemeye başladı. Kalenin içinden çıkan bütün askerler âdeta kalenin içine geri püskürdü.

Radul "Bize gerek yokmuş." dedi şaşkınlıktan ağzı beş karış açık bir şekilde.

"Mütevazılık onun kanında var ama yardıma gitsek iyi olur." dedi Miles.

Onun işaret vermesiyle cadılar, venatorlar at sürerken vampirler işık hızında kaleye koşuyordu. Cadılar Eliza için geliyordu. Diğerleri temizlik.

Lucas kale kapısına vardığında insanlığı onu çoktan terk etmiş o içindeki canavara izin vermişti. Kapıyı elleriyle parçaladı. Kalenin içine girdiğinde bekleyen yüzlerce asker ona doğru hamle yaptıkları gibi dondular. Lucas elini yukarı kaldırmış öylece dururken aşağı doğru indirdiğinde bütün askerler yere yapıştı.

Dracula, Eliza'nın yönlendirmesiyle kuleye çıkmış öfkeden kuduruyordu.

"Askerlerimin yanında olmalıydım. O benden kuvvetli olamaz!" diye bağırdı.

Eliza Dracula'nın sızlanmasından sıkılmıştı. Onu hareketsiz bırakıp kule duvarına âdeta bir mıh gibi çaktı ve "Burada uslu uslu

bekleyeceksin!" dedi. Koltuğa oturup beklemeye başladı. Miles ve diğerleri kaleye girdiklerinde donup kalmış yüzlerce asker ve kale halkıyla karşılaştı.

Radul "İşte orada!" diye bağırdı Lucas'ı göstererek. Lucas kule merdivenlerini âdeta uçarak çıkıyordu. Cadı Nikita gözlerini kapatıp Lucas'ın beynine girdi "Bekle ruhun oğlu o cadıyı tek başına alt edemezsin." dedi. Lucas öyle öfkeliydi ki sabredemedi. Kulenin devasa kapısını tek hamlede yıktı. Duvara mıhlanmış Dracula'yı gördü ilk. Sonra Eliza'nın kahkahalarıyla ona doğru döndü. Bacak bacak üzerine atmış öylece oturuyordu.

Eliza "Nihayet!" dedi.

Lucas "Bu bir hoş geldin sanırım." dedi.

"Bu bir kavuşma Ruhun oğlu. Aynen efendimin bana söylediği gibi oldu. Bana geldin." dedi.

"Davetiye aldığımı sanmıyorum." dedi Lucas.

"Yapma ama gücenirim." dedi Eliza alayla.

Lucas adım atmak için hareket etmek istediğinde bedeninin taşa döndüğünü hissetti. Eliza kahkahalarla gülüyordu.

"Beni hafife aldığın kesin ruhun oğlu." dedi ve gözlerini kapatıp büyülü kelimelerin ağzından dökülmesine izin verdi. Büyülü kelimeler ağzından çıktıkça Lucas'ın bedeninden kan sızmaya başladı. Sızan kan bir yol bulmuşçasına Dracula'ya ilerliyordu. Lucas acı içinde kıpırdayamıyor kanı teninin her bir hücresinden ondan ayrılıyordu.

Eliza "Evrenin dibindeki cehenneme sesleniyorum. Açın kapılarınızı! Yolunu ateşinizle ısıtın. Onu çağıran bedene bırakın girsin!" diye ekolu sesi çıkan rüzgâra karıştı. O büyülü sözleri söyledikçe kulenin tepesi kara delik gibi açıldı. Bir volkandan fışkıran lavların görüntüsünü andırıyordu. Eliza okudukça lav püskürten delik büyüdü ve Dracula'ya ulaştı. Eliza "Ateş kana karışsın. Efendi dünyaya dönsün. Ruhu bedene karışsın!" diye ellerini havaya kaldırmasıyla

Lucas havalandı. Bedeninden süzülen kan musluktan akar gibiydi. Gözlerini kapatıp kurtulmayı bile düşünemedi. Ölüyordu. Sonunun böyle olacağını hiç düşünmemişti. Kendini kaybettiği sırada arkasında on cadıyı hissetti. El ele tutuşan on cadı hep bir ağızdan avaz avaz bir şeyler söylüyorlardı.

Vampirlerin gözleri kapanmış büyülü sözlere odaklanmıştı, Eliza'ya yaklaşamadılar bile. Renata dâhil hepsi yere yapışmış acıyla kıvranıyorlardı. Cadılar adım adım büyülü sözler söyleye söyleye girdiler odaya.

Eliza gözlerini açtığında "Sizi ırkına ihanet eden cadılar! Hepiniz şeytanla yüzleşeceksiniz." diye bağırdı ama on cadı onun bütün gücünü tüketiyordu. Cadılardan en kadim olanı öne çıkıp "Kanın bizimdir. Kanın atalarındır. Tanrı'nın gazabı kötülüğünün üzerine bir yorgan gibi çöksün. Bedenin cehennemin en dibinde yerini bulsun!" dediğinde Eliza'nın bedeni bir ok gibi gerildi. Gözleri kocaman oldu. Önce elleri ayrıldı bedeninden. Sonra ayakları. Sırasıyla bütün uzuvları onu terk ederken o oyuncak bebek gibiydi. En son başı ayrıldı gövdesinden. Onun büyüsünün etkisinin geçmesiyle Lucas ve Dracula aynı anda yere düştü. Cadılardan biri hariç hepsi Lucas'ın başına toplandı. Diğeri Lucas'ın oluk gibi akan kanının başında durup gözlerini kapatıp durdu. "Çok geç! Bu kan bedene dönmez." dedi.

Lucas'ın başında olan cadı Nikita "O kanı yok et!" diye bağırdı.

Lucas son nefesini verircesine sırıtıyordu. Nikita "Çocuk ölmesin!" dedi. Cadılar çember yapıp onu ortalarına yatırdılar. Hep bir ağızdan okudukları her neyse kimse bir şey anlamadı. Lucas'ın gözleri kapanmış ölmek üzereydi.

Cadılardan biri "Ruhunu bedeninde tutabildik. Kana ihtiyacı var." diye bağırdı. Vampir Renata, Miles'ın yakasına yapıştı "Ver ona!" diye bağırdı.

Miles "Benimki olmaz. Beni o ölümsüz yapmıştı." dedi dehşetle.

Radul "Ben varım." dedi ve koştu. Cadılardan biri Radul'un bileğini tırnağıyla yırttı. Akan kanı Lucas'ın ağzına doğru yönlendirdi. Lucas ağzına akan kanla dakikalar sonra kendine geldi.

Tekrar sırıtırken "Güzel bir partiydi. Anneme bahsetmezseniz sevinirim." dedi.

Miles "Seni bin kunduz!" diye gülmeye başladı.

Radul bileğini sararken "Burada olanları kime nasıl anlatırım. Kimse bana inanmaz." dedi yere oturmuş sırtını duvara dayamıştı.

Miles "Ben bile bazen inanamıyorum. Uğraşma!" dedi.

O sırada yerde baygın yatan Dracula ayılıyordu. Vampirler hızla onu aralarına aldı. Ellerini arkadan gümüş iple bağlarken Radul "Durun!" diye bağırdı. Abisinin karşısına geçti. "Vlad!" dedi. İşte o an eski abisi karşısında duruyordu. "Radul! Kardeşim!" dedi.

Vampir konseyinden Renata "Götürün!" diye bağırdı. Vampirler Dracula'yı götürürken Radul "Ona ne olacak?" diye sordu.

"Bizim yasalarımıza göre yargılanacak." dediğinde Radul bir şey diyemedi.

Eliza'nın bedeninin parçaları etrafa yayılmış hâlde dururken kimse onun hâlâ yaşadığını anlayamadı. Eliza ruhu bedeninden ayrılmadan son bir büyü yaptı. Ruhu cehennem yerine arafta kaldı. Bedeni yakılıp külleri cadıların isteğiyle onlara verildi. Çünkü cadılar küllerinden tekrar doğabilirdi. Eliza asırlar boyu arafta kaldı. Sabırla bekledi. Ta ki Guerdo'ya ulaşana dek. İşte tekrar dünyadaydı. Sabırla eski bedenine de kavuşacaktı. Geçmişi düşünmek yerine geleceğe yöneldi. Eski başarısızlığını düşünmeye gerek yoktu.

"Lucas senden öcümü alacağım. Dünya efendimin ayakları altında köleleşecek." dedi aynı öfkeyle.

Ruhum sensizligin yagmurunda toprak koksun...

Gece yarısı saat on suları

Lucas ultra viole ışığı veren makinenin cayır cayır yaktığı vampir cesedinin başında duruyordu. "Miles senin derdin ne? Neden başına buyruk hareket ediyorsun? Ben de senin kadar istiyorum bu olayı çözmeyi ama bu böyle olmaz." dedi sinirle. Elini cesetten yayılan pis kokuya aldırmamaya çalışarak kalbine dayadı.

Miles yere çökmüş şoktaydı. Elleri titreye titreye bir sigara yaktı. İlk kez böyle bir şok yaşıyordu. "Bir vampirin kendini öldürebileceğini düşünmedim. Bu ilk kez başıma geliyor." dedi.

Ramon "Belimdeki ışığı kaptığı gibi kendine tuttu. Bilinçliydi. Yemin ederim." dedi. O da Miles kadar şoke olmuştu.

"Beni beklemeliydiniz. Size defalarca söyledim. Bir vampir bu şekilde kendini öldürmez bu çok garip." dedi Lucas.

"Benim hatam." dedi Miles

"Cesetten bir şey çıkmaz değil mi?" diye sordu Ramon. Lucas "Çok geç!" diyerek kafasını salladı.

"Ruhunu konuşturamaz mısın?" dedi Miles.

"Öbür tarafa çoktan geçmiş." dedi Lucas.

"Şimdi yeni bir kurban beklemek zorunda kalacağız." dedi Ramon.

Lucas cesetten uzaklaşıp sırtını duvara yasladı. Miles "Cesedi gerektiği gibi saygıyla yok et!" dedi.

Lucas "Neyin var Miles? Bana anlatacak mısın? Yoksa o bok kafana gireyim mi?" diye sordu.

"Kafamda bulacağın hiçbir şeyi çözemeyeceksin o yüzden tavsiye etmiyorum." dedi.

"Anlatmayı bir dene!" dedi Lucas.

"Bu işte çuvallama gibi bir lüksüm yok Lucas. Bona Dea'yı veremem."

"Bence de verme!" dedi Lucas alayla.

"Lucas iş ciddi. Bona Dea elimizde yok. Nerede olduğunu bilmiyoruz." dedi olayı biraz olsun saptırarak.

"Nasıl nerede olduğunuzu bilmiyorsunuz?" diye sordu Lucas.

"James... Bona Dea'nın babası. Torunum. Nişanlısıyla birlikte..." diye Lucas'a olanları anlattı ama Lssya'dan bahsetmedi. Kararlıydı ne pahasına olursa olsun onu gizleyecekti. Bu onun bulduğu bir çözümdü. Lucas onu vampir konseyine karşı savunabilirdi. Lucas sessizce dinledi. "Şu olayı çözelim sonrasını düşünürüz. Üzülme yanındayım." dedi ama kafasına takılan soruyu sordu.

"Doğan bebeğin kız olduğunu ve dahası Bona Dea olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu nesilde başka Bona Dea yok. Benimki bir tahmin." dedi Miles.

Lucas zekiydi ama bu konuya pek kafa yormadı. "Benim işim var ihtiyar. Sonra görüşürüz." diyerek Miles'tan ayrıldı.

Tabii kendini ruhunun sahibi dudaklarına köle olduğu Lssya'nın yanında bulacağını biliyordu. Direnmedi. Aklına olumsuz cümleler kurmayı bu gecelik yasakladı. Ruhu, Lssya'yı görmek için can çekiyordu. "Belki de Minevra'nın sözlerini dikkate almalıyım." dedi sessizce. Gözlerini kapatıp "Ruhum neredesin?" diye sordu. Bedenen

gidecek onu uzaktan da olsa görecekti. Ayakları onu saatler sonra Lssya'nın atölyesinin önüne getirdi. Adresi o bilmiyordu. Adresi bilmesine gerekte yoktu. Ruhu, ruhunun nerede olduğunu biliyordu.

Lssya, müze dönüşü elinde bütün eksikleri aldığı poşetle atölyenin önünde kalakalmıştı. Camdan içeri baktığında gördüklerine inanamadı. Erin ve Magy her şeyi düzenlemiş, Hasan'ın verdiği eşyaları temizleyip yerleştirmişlerdi. Lssya mutlulukla onlara katıldı. Gece yarısına kadar temizlendi. Paklandı. Eşyaların yeri yüz kere değişti. Sonunda atölye çok şirin tek kişinin yaşayacağı bir ev haline geldi.

Saat gecenin on ikisi olmuş Lssya, dükkânın kapısını açmış, Erin ve Magy'yi uğurluyordu. "Hadi gidin ben de hemen kapıları kapatıp yatacağım. Her şey için çok teşekkür ederim." diye Lssya, Magy'ye sarıldı.

Erin "Korkacaksan kalabiliriz." dedi.

"Alışmalıyım Erin. Hasan ve Fred telefon numaralarını verdi. Bir şey olursa onları ararım." dedi Lssya.

Erin "Yarın erkenden Magy'i işe bırakıp gelirim o zaman." dedi.

Lssya "Sabah gelirken atölyenin anahtarını almayı unutma ben olmayabilirim." dedi.

Magy merakla "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Büyükbabam adına bankadan aradılar. Gitsem iyi olur." dedi Lssya.

"Umarım borç falan çıkarmazlar." dedi Erin.

"Saçmalama. Arayan banka resmî kurum değil." dedi Magy.

"O zaman para falan kalmış olabilir." dedi Erin sırıtarak.

Lssya "Sanmıyorum. Gidince öğrenirim. Hadi iyi geceler size" dereken uzaklaşan arkadaşlarını seyretti.

Erin sokağın başından "Bizim kaldığımız fare yuvasından daha güzel oldu." diye ona bağırarak güldüğünde Lssya kapının önünde durmuş "Olmadı buraya taşınırsınız." diye bağırdı neşeyle.

Lucas için karanlıklara saklanmak bir meziyetti. Karşısında kanlı canlı duruyordu ruhunun yarısı. Giydiği ağzı burnu kaymış iki beden büyük tişört bile kapatamıyordu onun güzelliğini. Atkuyruğu yapmış saçları bir kısrağı anımsattı ona. Irkların büyüsüyle donatılmıştı Lssya ve Lucas'ı büyülüyordu. Tüm benliğiyle hayran hayran onun saçının telinden ayakucuna kadar izliyordu. Gülüşü, parmakları, mimikleri ve bedeninden yayılan o ışık... Belki ruh eşi olduğu için sadece ona özeldi. Neydi bilmiyordu ama onun için ölebilirdi. Tabii ölebilse...

Uzun uzun seyretti onu. Hafızasına kazırcasına baktı ona. Yıllarca burada nefes almadan onu seyredebileceğini düşündü. Tutkusu olmuştu Lssya. Kendine inanamıyordu. Binlerce gün düşünse böyle hissedebileceğini tahmin bile edemezdi.

Lssya arkadaşlarını uğurlamış atölyenin kapısını kapatmak üzereydi. Lucas ikilemleriyle savaştı bir iki saniye. Karşısına çıkmakla çıkmamak arasında kaldı. Kaderine razı oldu Lssya için. Haksızlıktı Lucas. Onun için cezaydı. Karşısına çıkmayacak, onu kendi karanlığına hapsetmeyecekti. Tam gitmek için arkasını dönmüştü ki Lssya'nın "Ares!" diye bağırmasıyla irkildi. Aynı anda Ares'in Lucas'a doğru koşuşu ve kucağına atlamasıyla son buldu saniyeler.

Lucas "Ares!" dedi kucağındaki hayvanla ilk kez yakalanma hissiyle doldu. Ares gözlerini ona dikmiş bakıyordu. "O gece ve kütüphanede korkutmak istememiştim. Özür dilerim. Şimdi Lssya'ya bunu nasıl açıklayacağız sen onu düşün." dedi sırıtarak. Öyle heyecanlanmıştı ki yeni yetme bir delikanlı gibiydi. Biliyordu Lssya onun zayıf, kontrolsüz yanıydı. Onu düşünürken, onu izlerken,

o yanındayken dünyası kayboluyor güçsüzleşiyordu. Gidebilirdi bu onun için bir o kadar kolaydı. Gitmedi. İstemedi. Bir adım atıp sokağın ortasında kucağında Ares'le öylece durdu. Ruhunun ona gelmesini bekledi içinde taşan heyecanla.

Lssya "Ares! Buraya gel! Ares neredesin? Kaybolacaksın!" diye koşarken yolun ortasında Lucas'ı görünce donup kaldı. Gözleri gecenin karasını güneş gibi aydınlatan mavilerle buluştu. İçine işledi ona bakan bakışlar. Arkasına dönüp atölyeye baktı. Acaba yine uyuyor muydu? Kendini çimdikleyip canını yaktı. Lucas'a doğru döndü. Hayır uyumuyordu. Rüyasındaki adam öylece durmuş içine işleyen bakışlarla ona bakıyordu. Nefes almayı unuttu.

Karşısında üzerinde gri bir tişört, altında siyah bir kot ve spor ayakkabılarıyla kucağında Ares ona bakıyordu. Saniyeler dakikalara karıştı.

"Sen... Sen gerçek misin?" diye sordu sesi titreyerek.

"Senin kadar." dedi Lucas hayranlıkla gözlerini gözlerinden çekmeden.

"Yine rüyada mıyım?" diye yüzüne yapışan saçlarını kulağının arkasına sokuşturdu. Lucas, ruhunun kanlı canlı ona şaşkınlıkla bakan yüzünü inceledi. Doldu içinde dolmaz sandığı o hüzün dolu boşluk. Gülümsedi ve "Hayır bu gerçek. Rüya değil." dedi.

Lssya "Ben delirdim o zaman." derken kıpırdamaktan korktu. Ya tekrar uyanırsa ya yine giderse diye korktu.

"Hayır delirmedin." dedi Lucas gülümseyerek. Lssya için gülüşü dünyalara bedeldi. Işığa kapılmış, yanacağını bile bile ona uçan bir ateşböceği gibiydi.

"Peki, ne o zaman? Bana bir açıklama yapabilir misin? Ben... Ben senin gerçek olduğuna inanamıyorum." dedi. Bedeni buz gibiydi.

"Bunları sana söyleten ne çok merak ediyorum?" dedi Lucas sırıtarak.

Bakışları öyle derindi ki Lssya o derinlerde kaybolmayı diledi. *'Ya gülüşü...'* diye geçirdi Lssya içinden. İçinden söylediğini sanıp "Çok güzel gülüyorsun." dedi. Lucas kahkaha atarken o boyut değiştirdi. "Teşekkür ederim." dedi Lucas.

Lssya "Ne... Neden teşekkür ettin?" diye sordu.

"Bana güzel güldüğümü söylemene." dedi Lucas daha bir sırıtarak.

"Ay! Ben onu yüksek sesle mi? Tanrım! Şey bak... Ben... Ben seni sanmıyorum. Kafam çok karışık, ben seni dün gece rüyamda gördüm o yüzden... Tanrım ne saçmalıyorum!" diyerek elleriyle yüzünü kapattı. *'Rezil oldum. Bu kadar da belli edilmez ki!'* diye geçirdi aklından ama çok geçti. Lucas onu daha fazla utandırmak istemedi "Ares sanırım senin." dedi.

Lssya, kimseye yaklaşmayan Ares'in, Lucas'ın kollarında pamuk gibi uyuyan hâline normalde şaşırırdı ama o kendi derdindeydi. Utançtan yerin dibine girmiş bir şekilde "Aslında ilk kaçışı. Normalde ensemden ayrılmaz..." dedi ve sanki bir açığını yakalamış gibi durup yüzüne yakalandın der gibi baktı. "Dur bir dakika. Sen onun ismini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sen bana doğru koşarken Ares diye bağırıyordun. Yoksa yanıldım mı?" diye sordu Lucas.

"Tabii ya. Yoksa nereden bileceksin ki?" dedi Lssya ikinci kere mahcup olmuştu. Gözlerini kaçırıp Ares'i onun kucağından aldı. Atölyeye doğru yürümeye başladı. İçinden onunla yürümesi için dualar ediyordu. Atölyenin kapısına geldiklerinin farkına varamadı bile. Lucas "Sanırım burada yaşıyorsun." dedi durgun bir o kadar aşık bakışlarla. Lssya gözlerini kaçırır oldu bakışlarından yoksa o bakışlarda kaybolup kucağına atlayabilirdi.

"Evet, bugün taşındım." dedi Lssya içinden *'Seni salak niye yeni taşındığını söylüyorsun? Sordu mu?'* diye geçirdi.

"Burası aynı zamanda bir atölye sanırım." dedi Lucas.

Aklında belki de ilk defa bir ses yoktu. Sadece o ve Lssya. Ne keder ne yalnızlık ne de sonsuzluk kalmıştı. Sadece Lssya.

"Evet." dedi Lssya. Deli gibi onu içeri çağırmak istiyordu. *'Dur et hadi! Yoksa gidecek ya onu tekrar göremezsen! Belki beni tekrar öper. Tekrar mı? O... R*üyaydı. Tanrım! Belki benimle kalır. Rüyam gerçek olur. Olur mu? Ah keşke...' diye içinden geçen isteklerinin ucu bucağı yoktu. *'Deliriyorum. Ben böyle şeyler yapmazdım.'* diye düşündü çıkmazlarında. Derin bir nefes alıp doğrusunu yapmaya karar verdi.

"Ares'i yakaladığınız için çok teşekkür ederim." diyerek atölyenin kapısında durdu ama Lucas'ın gitmemesi için gözüne bakıyordu. Lucas onun ikilemlerini aklında, ruhunda okuyordu. Karşısındaki iradeye hayran kaldı. Ondan daha kendine hâkim olduğu bir gerçekti. Ona daha fazla eziyet çektirmemek adına "Rica ederim. İyi geceler Lssya!" diyerek uzaklaşıyordu ki Lssya "Adım... Adımı söylemedim." dedi yine onu yakalamış gibi.

Lucas "Daha önce söylemiştin." dedi hınzırca ve yürümeye başladı.

Lssya "Ama... O... Bir rüyaydı" diye durgunlaştı.

Kafası allak bullaktı. Bu her neyse yine onu çıkmazlara sürüklüyordu. Mutsuzca kapattı atölyenin kapısını.

"Bu nasıl olur ben..." diye kurduğu cümleyi tamamlayamadı. Kendini yaptığı tablonun başında buldu. Tabloya bakıp onun bakışlarında kayboldu ve hızla kapıya koştu. "Tanrım gitmesine izin veremem." dedi pişmanlıkla. Dışarı çıktığında kimsecikler yoktu. Uzun yol, sonuna kadar bomboştu. Hüsrana uğramış hıçkıra hıçkıra ağlayarak yaptığı resmin başına oturdu. Gözyaşlarıyla aldı fırçayı eline. Her darbe ruhunun kederiydi.

Lucas, eziyetle dönmüştü arkasını, ruhunu yanında bırakmak istercesine iyi geceler dileyebilmişti. Uçarcasına uzaklaştı oradan. Tövbe etti bir daha onu görmemek adına. Ta ki ruhunun hicranını

hissedene dek. Hiç düşünmedi. Tereddüt etmedi. Gözlerini kapatıp "Ruhum ruhuna git!" diye yıldırım hızıyla dükkânın önünde belirdi. Atölyenin kapısı kitlenmiş, kepenkler örtülmüştü. İçeriden cılız bir ışık sızıyordu. Gözlerini kapattı ve "İçeri al beni!" diye emretti.

Lssya, mum ışıkları aydınlattığı bir tablonun karşısında elinde fırça boyayıp duruyordu. Lucas, onun kederiyle doldu. Ruhu parampar-çaydı. Kalbi Lssya'nın kalbiyle eş zamanlı atarken acısı acısıydı. Lssya, kendini öyle bir kaptırmıştı ki Lucas ne yaptığını merak etti. Boyadığı tuale doğru eğildiğinde şok oldu. Onun yüzünü resmetmişti. Gerçekten ona böyle aşkla mı bakıyordu. Lssya gözünden akan bir damla yaşla elindeki fırçayı bırakıp tabloyu sevgiyle okşarken "Seni kaybettim." diye hıçkırdı. Boyayı bozmuştu. Ne yaptığının farkına varınca gözlerindeki yaşı hızla sildi. "Hay aksi iyice aptallaştın Lssya!" dedi ve hemen fırçayı eline alıp bozduğu boyayı tekrar düzeltti.

Lucas *'Tanrım bana iyice bağlanıyor!'* diye geçirdi içinden. Buna izin veremezdi. Onu hayatına sokup anlık mutluluklarda yaşatamazdı. Yaşadığı karanlık dünyadan onu uzak tutmaya karar verdi. Doğrusu buydu. Lssya bir insanı, insan hayatını hak ediyordu. Çocuk doğurabilmeliydi. Onları sevgiyle büyütmeliydi. En iyisi bir soyu olmalıydı. Onunla birlikte olursa bu hakkını elinden alacaktı. Bu bencillikti. Doya doya iyisiyle kötüsüyle yaşayacak, zamanı gelince ölecekti. *'Benim hayalini kurduğum hayatı o yaşayabilir. Benimle olmaz...'* dedi iç sesiyle. Gözlerini kapattı "Ruhumun ruhu huzur bul! Mutlu ol!" dedi ilk. Lssya tuvalin başında biraz daha öylece oturdu. Anlamsız bir huzurla doldu. Bir iki dakika önceki karamsarlığı yok olmuştu. Tuvale bir kere daha baktı sevgiyle.

"Belki buralarda falan oturuyordur. Onu tekrar görebilirim." dedi gülümseyerek. Umutla ve kalkıp elini yüzünü yıkadı. Geceliğini giyip yatağına uzandı.

Lucas o uyuyana kadar onu seyretti. İstemeden hayatına girdiği Lssya için en doğrusunu yapacaktı. Evet, ruhu onun ruh eşiydi. Kaderi büyük olacaktı. Asırlar geçse de onu isteyecek, yasını tutacak, artık kimseyi sevemeyecekti. Buna değerdi. Lssya için böyle olmak zorunda değildi. Aralarında gittikçe güçlenen bağı koparacaktı. Lssya onu bir daha tanımayacak, her erkekte o boşluğu doldurmaya çalışacak bir gün birisine evet diyecekti.

Usulca süzüldü yatağına. Son bir kez kollarına aldı ruhunun ruhunu. Lssya evini bulmuş gibi sokuldu göğsüne "Geldin!" dedi mırıldanarak. Lucas "Geldim gecenin kızı. Sana geldim." dedi.

Lssya tam gözlerini açacaktı ki Lucas "Yalvarırım açma o güzel gece gözlerini. Açarsan gidemem." dedi onu sarıp sarmalarken.

"Gitme. Hiç gitme. O kadar sensizim ki..." dedi Lssya ama onu dinledi. Korktu yine yok olur diye açmadı gözlerini. Yaşlar süzüldü gözlerinden tarifsizce. Lucas gözyaşı akan yanaklarında yol yapmış izleri silmek istercesine dokundu parmak uçlarıyla.

"İzin ver son kez göreyim seni." dedi Lssya sorgulamadan, korkmadan.

Lucas evet dercesine uzandı dudaklarına. Lssya son kezmiş gibi kabul etti dudaklarını. Ruhuna inmek istercesine sızdı aralanan dudaklara. Kokladı sindire sindire ipek dokunuşlarla gezdiği dudakları. Tadını diliyle keşfetti hiç unutmasın diye. Dakikalar yok oldu. Zaman kendini bitirdi. Lssya doyamadı onu öpen dudaklara. Küçük küçük aldı nefesleri ondan kopmamak adına. Elleri onun gerçek olduğunu kanıtlarcasına sardı bedenine çeke çeke. Cenneti bulmuş gibi inandı gerçekliğine. Dudakları nefes almak için usulca uzaklaştığında araladı gözlerini. Kollarındaydı. Mavilerindeydi yine ona aşkla bakan gözlerin.

"Bana gerçek olduğunu söyle..." dedi gözyaşlarıyla yalvararak.

"Senin kadar gerçeğim Lssya."

"Gitme sakın gitme!" dedi Lssya gözyaşlarıyla. Lucas uzandı onu aşka düşüren dudaklara çaresiz bir istekle. Daha bir aşkla öptü onu Lssya.

Lucas'ın direnci kırılıyordu. Öptükçe artıyordu istekleri. Ya erkekliği yenecekti onu. Ya kan tutkusu. İzin veremezdi. Vermemeliydi. Gözyaşları ruhunun gözyaşlarına karıştı. Lucas "Uyu ruhumun ruhu, huzurla uyu!" diyerek itaat etmesini sağladı. Onu saran kolların direnci kırıldı. Nefesi derinleşti Lssya'nın. Çekti ellerini sıkı sıkı sarıldığı koca bedenden. Lucas biraz daha diye diye sevdi uykuya dalan ruhunu. Uyanmasından korka korka uzandı dudaklarına. Kokladı doya doya. Bir ceset misali kalktı zorla yanından. Diz çöküp bir süre daha izin verdi kendine onu izlemeye. Kulağına doğru eğildi. Gözlerini kapatırken bir damla yaş aktı ruhundan gelen ama o vazgeçmedi.

Fısıldadı kulağına "Ne ruhun ruhumu, ne kalbin kalbimi gördü. Beni çağıran dizeleri unut! Kitabı unut! Rüyalarına gireni, seni öpeni unut... Hep mutlu ol! Ruhlar hep seninle olsun..." dedi.

Lucas'ın ruhu artık ilelebet mahkûmdu kendi yarattığı çıkmaza. Ruhuna esen hasret rüzgârları çığ gibi büyüyecek onu zamanla yok edecekti biliyordu. Pişman değildi. Ayağa kalktı gitmek için. Gözleri yatakta huzursuzluğu yüzüne yansıyan ruhundaydı.

"Senin için..." dedi acı bir tebessümle.

O sırada Ailois belirdi karanlığı yarıp gelen ışık süzmesiyle. Lucas ağlamaklıydı "Rüzgâr annem." dedi acısına çare olmasını istercesine. "Ruhun oğlu..." dedi Ailois. Upuzun sarı saçlarının sonu yok gibi ışığın içinde süzülürken Lucas gelip karşısında eğildi.

"Rüzgâr annem hoş geldin. Ruhlar seninle olsun!" dedi Lucas.

"İyi dileklerini canlılar için, hatta ölüler için kullanabilir, kaderlerini değiştirebilirsin. Ruhun sana bu gücü veriyor. Biz hep seninkleyiz ruhun oğlu... Bilmelisin ruhun oğlu kadere fısıldadığın o cümleler sadece onunla bir araya gelmeni geciktirir. Ecelsiz olabilirsin ama kadersiz değilsin... Kendi kaderini değiştiremezsin." dedi Ailois.

"Bu nasıl bir sınav... Çok acı çekecek. Buna izin veremem."

"Kaderinin önüne geçemezsin ruhun oğlu." dedi Ailois.

"Sen geç! Onu yanına al. Sakla benden."

Tek dizinin üzerinde başı önünde kedere boğulmuş Lucas'ın yanına gelen Ailois başını okşayarak "Korkuyorsun." dedi.

"Deli gibi." dedi Lucas inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Alois parmakları olmayan eliyle çenesini tutup ona doğru kaldırdı Lucas'ın gözyaşlarını sevgiyle sildi. "Dilediğin kadar kork. Dilediğin kadar uzak dur. O senin kaderin. Aşka düşen ruha güç yetmez."

"Yine de şansımı deneyeceğim rüzgâr annem."

"İyiliğin içinde her şey mümkündür ruhun oğlu. Ruhlar seninle olsun." dedi Ailois geldiği gibi bir ışık süzmesiyle kayboldu.

Lucas dizinin üzerinden ayağa kalktı. Verdiği karar doğruydu. Ruhu parça parçaydı. Bedenini yırtıp çıkmak istercesine *'Hayır!'* diye bağıran ruhuna tıkadı kulaklarını. O doğru olduğuna inandığı şeyi yapacaktı. Atölye kısmına geçip Lssya'nın yaptığı kendi portresine baktı.

"Gerçekten ona böyle mi bakıyorum?" diye sordu kendi kendine. Sonra tabloyu çekip aldı yerinden.

Atölyenin olduğu sokağın karanlığında duran bedenine döndüğünde elinde tablo vardı.

İnsan adımlarıyla yürüdü saatlerce. Kolunun altında tuttuğu ruhundan kalan son şeyle...

İyi mi günlerin? İyi mi gecelerin?
Ben sensiz hiç iyi değilim...

İki yıl sonra, Paris'te

Sabahın yedisiydi. Kurduğu çalar saatten önce gözleri açılmış, kıpırdamadan tavanı seyrediyordu. Aslında çok mutlu olmalıydı. Bugün büyük gündü. İki yıldır çabalayıp gece gündüz çalışmalarının karşılığını alma vaktiydi. Kendine "Kalk!" diye emretti ama kılı bile kıpırdamadı.

"Lssya sen gerçekten salaksın! Ne istiyorsun?" diye bağırdı kendine.

Düşündü ne istediğini. Aklı gerçekleri tek tek yüzüne vurdu. Hayatı onun mutsuzluğu dışında yolundaydı. Kurduğu hayalleri adım adım gerçekleştiriyordu. Paris'e gelmiş, çalışmış çabalamıştı. Hayali olan çok şirin bir ev tutmuş, ünlü bir ressam olma yolunda ilerliyordu. En önemli hayali gerçekleşiyordu, bugün ilk resmî sergisinin açılışı vardı. Hep onu seven bir adam isterdi, gözünün içine bakan, her anını paylaşmak istediği bir adam... Antonie bunun daha iyisiydi. Ona deli gibi âşıktı. Sevecen, anlayışlı, yakışıklı ve bir o kadar mükemmel. Ne yaparsa yapsın, ne kadar surat asarsa assın her şekilde onu seviyordu. Lssya bazen ona layık olmadığını düşünüyordu.

Haksız da sayılmazdı. Peki, sorun neydi? Bu soruya cevap bulmak yerine yattığı yerde şeytan çıkarır gibi tepindi.

"Lanet olsun bunca olan iyi şeyden sonra niye mutsuzum?" diye kendi kendine bağırdı. Tepinmesi bittiğinde gözünden bir damla yaş aktı.

Yüzünü elleriyle kapatıp "Yataktan çıkmak istemiyorum." dedi ağlayarak. Kendini motive etmeye çalışması bir işe yaramıyordu. Derin derin soludu. Bir iki saniye sonra "Harika kendi kendine konuşmaya başladın. Madem konuşuyorsun. Kalkabilirsin. Kalk hadi. İyisin! Her şey çok güzel ve yolunda." dedi ve sinirle battaniyesini tekmeleyerek yataktan kalktı. Belinden aşağı süzülen düz siyah saçlarını sağ omzundan önüne doğru aldı. Üzerine önden fermuarlı swetini giydi. Sergiye hazırlanmak yerine onu mıknatıs gibi çeken şeye doğru gitmek için aşağı indi. İçinden *'Sadece on dakika!'* dedi suçlu suçlu.

İki katlı evi masallarda anlatılan mistik bir yapıya sahipti. Kutu gibiydi. Aşağısı bir oda, bir mutfaktan ibaretti. Yukarıda bir oda, bir banyo vardı. İç merdivenleri o kadar dardı ki Lssya dikkatsizce her anını çarpıyordu. Zaten evi ilk görüp gezdiğinde emlakçıya *'Daha önce burada yedi cüceler mi oturuyordu?'* diye sormuştu. Emlakçı onu ayak uydurarak *'Umarım bu evin pamuk prensesi siz olursunuz.'* diye cevabı yapıştırdığında Lssya sırıtmıştı.

Lssya o kadar ev gezmiş ama bu kutu gibi evi çok sevmişti. Evin kendine göre ona huzur veren bir yanı olduğunu düşünmüştü. Ayrıca evin avlusuna bayılmıştı. Aşağıdaki odanın Fransız penceresi bu avluya açılıyordu. Avlu yeşilliklerin ortasında kalmış gizli bir sığınak gibiydi. Lssya hemen orayı evde çalışabileceği bir atölyeye çevirmişti. En büyük zevkiydi burada çalışmak. Gerçi Lssya bir tek iki yıldır bitiremediği tablosu için iniyordu atölyesine.

İşte yine karşısındaydı. Bu bir erkek portresiydi. Tuvalin önüne oturup fırçayı eline aldı. Tuvalde çehresi, saçları belli olan portrenin yüzü boştu. İki yıldır bu tuvalin karşısında saatlerce tek bir fırça darbesi vurmadan oturuyordu. Sanki neyi resmetmesi gerektiğini biliyor ama ifade edecek yeteneği yoktu. İfade edemediği duygularını fırçaya aktaramadığı için yine doldu gözleri. Sonu gelmeyen bir kuyuya düşmüş gibiydi.

Gözlerini kapatıp hıçkırıklarını bastırmak adına derin bir nefes aldı. Güneşe kaldırdı yüzünü. "Lütfen yeter artık!" dedi yalvarırcasına. Bir ceset gibi kalktı yerinden. Yavaş adımlarla merdivenlerden çıkıp yatak odasına geçti. Usulca girdi yatağına. Battaniyesini kafasına çekti ve gözlerini kapayıp hıçkırıklarına izin verdi.

Yarım saat geçti geçmedi Magy'in aşağı kapıdan sesi duyuldu. Telefonda konuşuyordu. "Bir sorun yok Erin! Sevgilinle gelebilirsin. Umurumda değil! Yeter ki bana laf sokmaya çalışma!" diye sinirle konuşurken Lssya'nın odasına girdi. Telefonu kapatıp "Tanrım Lssya hala uyuyor olamazsın. Hemen giyinmelisin. Antonie bizi arabayla kuaföre bırakacak açılışa saatler kaldı. Senin yatakta ne işin var?" dedi ve Lssya'nın kafasına kadar örttüğü battaniyeyi çekti.

Lssya'nın çok yabancı olmadığı hâlini gördüğünde şaşırmıştı. Magy yine ne diyeceğini bilemedi. Son iki yılda Lssya canla başla çalışmış, iyi bir ressam olma yolunda merdivenleri tırmanırken ruh hâli için bunu söylenemezdi. Hayatına giren Antonie bile ona iyi gelmemişti. Ağlama krizleri bitmek bilmiyordu. Yüzü hiç gülmüyordu. O lanet olası bitiremediği tablonun karşısında saatlerce oturup, elinde fırça boş boş duruyordu. Magy onu psikiyatra gitmek için zor ikna etse de kullandığı ilaçlar bir işe yaramamıştı.

"Sana ne oldu yine?" diye elindekileri kenara bırakıp yatağın üzerine çıkıp yanına oturdu. Lssya gözyaşlarını siliyordu. "Lssya yine mi ağlıyorsun? Yoksa kötü bir şey mi oldu?" dedi ona sarılarak.

"Tabloyu..." diye gözyaşlarını silerken konuşacaktı ki Magy "Lssya o tablonun canı cehenneme! Yeter artık! İki yıldır kendini yedin bitirdin. Senin bir sürü eserin var. O eserlerle dolu bugün ilk sergin var. O lanet tabloyu unut. Bu senin hayalindi onu hatırla" diye isyan etti ama bu bir işe yaramamıştı.

Lssya "Magy ben... Ben yapamam... Bugünü iptal edelim olmaz mı? İstemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum." diye tekrar ağlamaya başladı.

"Şu psikiyatrın adı neydi? Kullandığın hapları mı değiştirse acaba?"

"Hayır, haplar beni uyuşturuyor. İki aydır almıyorum." dedi Lssya öfkeyle.

"Ama..." dedi Magy sustu. Ne diyeceğini bilemedi.

"Menajerimi arayacağım." dedi Lssya kararlı bir tonda. Komidinin üzerinde duran telefonu eline aldı. Magy aramaması adına elinden telefonu usulca aldı. "Dinle beni! Tamam, ama kendine haksızlık edip bugünü iptal edemezsin. O kadar çalışman, onca emek. Sana güvenip arkanda duranları düşün. Galeri sahibine parasını ödemek için ne kadar uğraştık hatırlasana. Tanıtımlar, reklamlar her şeyi geç o menajerin seni santim santim kesip parçalara ayırır" dedi tebessümle.

Lssya "Haklısın. Bencilce davranıyorum." dedi gülümsemeye çalışarak.

Magy "İnan bana bugün senin parladığın gün olacak." dedi sevgiyle.

O sırada aşağıdan gürültüler gelmeye başladı. Magy "Antonie geldi. Hadi giyin ve çıkalım." dedi ve kapıyı açtı. Antonie merdivenlerden yukarı çıkmıştı bile. Sevdiği kadının yatağın içinde ağlamaktan yüzü gözü şişmiş hâlini görünce yanına geldi.

"Lssya iyi misin?" diye elini yanağına koyup "Hasta mısın? Magy ne oldu?" diye sordu üzüntüyle. Lssya onun bu anlayışlı halini sevi[yordu] ve ona karşı suçlu hissediyordu.

"Klasik sanatçı sendromu!" dedi Magy. Yine bitiremediği portre[yi] yemek istemedi.

Antonie aşkla baktı ona. "İstersen gitme. Yeter ki ağlama." dedi eliyle [yanağını] okşarken. Lssya ona tebessüm etmekten kendini alamadı.

Magy "Ben bu cümlelere bırak yataktan kalkmayı, koşarak sergi[ye] giderdim." dedi sırıtarak. Lssya, Antonie'nin dudaklarına uzandı ve "Teşekkür ederim." dedi.

"Hadi ama karar verildiyse sonra koklaşırsınız. Geç kalıyoruz." dedi Magy.

Antonie güldü ve Lssya'nın dudaklarından uzaklaşıp "Kuaföre gideceksiniz bir an önce çıkmalıyız." dedi karar vermesi gerektiğini dolaylı yoldan ifade etmişti.

Magy saatine baktı "Bence iyisin." dedi onu ikna etmek adına.

Lssya iyi olmak istiyordu. Sonuçta kötü olacak bir şey yoktu. Gü[lümsemeye] çalışarak "Gidelim yoksa ilk sergime geç kalacağım." dedi.

Magy alkış tutarak "Yaşasın bugün muhteşem geçecek." dedi.

Antonie arabayı kullanıyor Lssya yanında oturuyordu. Magy arkada [durmadan] konuşuyordu. "Antonie baban gelecek mi?" diye sordu.

"Gelecek. Lssya'nın ilk sergisinde yanında olmak isteğini biliyo[rum]" dedi mutlulukla. Lssya, Antonie'nin babasını seviyordu. İlk [karşılaşmasında] biraz tedirgin olmuştu ama Antonie gibi babası da çok [mütevazı] biriydi. Güler yüzlü, yardımsever ve sanat âşığı bir adamdı.

Magy "Babanın gelmesi Lssya için o kadar büyük bir reklam ki. [Yarınki] gazetelerin bahsedeceğine eminim. Belediye başkanı genç [ve] ünlü ressam Lssya Feldalour'un sergisini gezdi. Yılın ressamı... [Süper] bir haber olacak." diye coşkuyla konuşuyordu.

Lssya, Magy'e "Seni fırsatçı!" dedi gülerek ve Antonie'nin elini tuttu. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın başaramazdım." dedi.

Antonie "Biz bir aileyiz. Teşekkür etmene gerek yok." dedi tuttuğu elini alıp dudaklarına götürdü.

Magy "Antonie bu bir evlilik teklifi mi?" diye sordu sırıtarak.

Lssya "Magy!" diye bağırdı. Böyle bir şeyi pat diye nasıl sorabilirdi.

Antonie "Bu hiç susmaz mı? Erin kurtulmuş bence. Biz hâlâ işkence çekiyoruz." dedi Lssya'ya göz kırparak. Lssya kıkır kıkır güldü. Tabii evlilik mevzu askıda kalarak konu dağıldı. Antonie'nin yaptığı şaka Magy'nin hoşuna gitmemiş, o da susmuştu.

Antonie ve Lssya altı aydır birlikteydiler. İlişkileri çok yeniydi. Yani şimdilik mükemmel bir çift oldukları söylenebilirdi. Antonie kültürlü, kendini bilen, mütevazı, ayakları yere basan biriydi. Ayrıca yakışıklıydı. Lssya ile Louvre müzesinde tanışmış arkadaş olmuşlardı. Üç ayın sonunda arkadaşlıklarını bir üst seviyeye taşıyan adımı Magy sayesinde Lssya atmıştı.

Magy, Lssya ve Antonie'nin sinemaya gidecekleri bir akşam "Ben gelmiyorum. Bu gece o yakışıklıyı yatağa atmalısın. Yeter bu arkadaşlık oyunu." dedi.

"Biz arkadaşız Magy. Bunu sana söylemiştim." dedi Lssya sinirle.

"Sen arkadaşsın. O değil. Sana olan ilgisini görmezden gelemezsin."

"Biliyorum ama ben..." dedi ve sustu.

Magy "Ona ve kendine bir şans vermelisin. Lssya senden hoşlandığı o kadar belli ki." dedi.

"Magy ben... Boş ver beni. Antonie çok kibar, herkesin hayalini kurduğu biri ama ben kendim mutluluğu ararken onu kendi mutsuzluğuma ortak etmek istemiyorum."

"Belki aradığın mutluluk Antonie'dir. Hani dibi gelmeyen bir kuyuda düşüp duruyorum diyorsun ya; belki kuyunun sonunda

onun kucağına düşeceksin. Evet demeden bilemezsin." dedi sırıtarak.

Bu konuşma sonrasında Lssya bir hafta sonra Louvre müzesinde Mona Lisa'nın önünde Antonie'nin elini tuttu.

Lssya ilk zamanlar içindeki o tarifi mümkün olmayan boşluğun Antonie ile dolduğunu sandı. Öyle bir histi ki tekrar yaşama dönmek gibiydi. Sonra... Sonra yine belirdi boşluk. Aslında hiç gitmemişti. Kangren gibi neresini keserse kesip atsın başka bir yerinde tekrar beliriyordu. Şimdi bile arabada en mutlu anını yaşamaya giderken, içindeki bitmek tükenmek bilmeyen boşluk yüzünden ağlayabilirdi.

"Bir dahaki sergin umarım Louvre'de olur." dedi Magy.

"Ah Magy orada sergi açmak için altmış yaşına gelmem gerekebilir." dedi Lssya.

"Ben sana inanıyorum. Hayat bu belli mi olur." dedi Antonie. Kuaföre geldiklerinde Lssya ve Magy inerken Antonie "Sizi almaya ne zaman geleyim?" diye sordu.

"Biz kendimiz geliriz sergide görüşürüz olmaz mı?" dedi Lssya.

Magy itiraz edecek oldu ama karnına yediği dirsekle sustu.

"Tamam, canım görüşürüz." dedi Antonie.

Araba uzaklaşırken Magy'in dayanamadı "Neden bizi almasına izin vermedin?" diye sordu sinirle.

"Belki ben seninle biraz yalnız kalmak istiyorum." dedi içindeki mutsuzluğu perdeleyerek. "Taksi parasını sen vereceksin. Ölsem de saçımı başımı yaptırıp otobüse falan binmem." dedi Magy ve kuaföre girdi.

Lssya saçlarını at kuyruğu yaptırdı. Magy küt sarı saçlarını kıvırcıklaştırmış bu ona ayrı bir hava vermişti. Lssya takside sergiye doğru giderken Magy ile yol boyu dalga geçmeyi ihmal etmedi. "Erin'in dediği gibi kuş yuvası oldun. Hatırlasana seni hep kuş yuvam diye severdi." dedi kıkırdayarak.

"Ah o salaktan bahsedip durma bana." dedi Magy.

"İtiraf et onu hâlâ seviyorsun." dedi Lssya.

"Bize yaptıklarından sonra sen de hâlâ onu kolluyorsun." dedi Magy.

O sırada sergi alanına gelmişler taksiden iniyorlardı. Lssya galerinin önünde durup, kapının önünde asılı posterine baktı. Kendini inandırmak istercesine "Mutluyum." dedi.

Magy "Daha iyisi olacak!" dedi ona omuz atarak.

"Sence birileri ziyarete gelir mi?" diye endişeyle sordu Lssya.

"Bak gör sergi bitmeden eserlerin hepsi satılacak. Hadi içeri girelim." dedi ve içinden umarım demeyi ihmal etmedi.

Sergi açılışı Lssya'nın yaptığı küçük bir konuşma eşliğinde oldu. Antonie şampanya patlatıp olaya ayrı bir hava kattı. Tabii ilk eseri o satın aldı. Magy'nin iyi dilekleri gerçekleşti. Öğlene doğru galeri kalabalıklaşmış, tablolar satılmaya başlamıştı. Tabii bunda Belediye Başkanı'nın ziyaretinin etkisi yadsınamazdı.

Miles bir tablonun önünde durmuş boş bakışları bir o kadar belliydi. Elinde tepsi şampanya servisi yapan garson "Alır mısınız?" diye sordu gülümseyerek. Miles "Teşekkür ederim." diyerek elinden tepsiyi aldı. Hepsini bir iki hamlede midesine indirip tepsiyi geri bıraktı. Yanından geçen görevliye "Bakar mısınız? Bu tablonun üzerinde satıldı yazıyor fakat ben çok beğendim. Fiyatını arttırmam bir işe yarar mı?" diye sordu.

"Üzgünüm efendim. Yine de serginin sahibi ressama sorabiliriz." dedi. O sırada Lssya karşıdan onlara doğru yürüyordu. Görevli "Hanımefendi bu bay..." dedi ve kaldı. "Adım Miles..." dedi Miles. Lssya'yı görmek onu üzüntüye boğdu.

Lssya karşısında duran iri yarı adamı hatırlamıştı. "Sizi hatırlıyorum." dedi tebessümle. Miles gülsem mi ağlasam mı diye yüzünü buruşturdu ve "Mona Lisa." dedi.

Lssya "Evet, siz de hatırladınız." dedi gülerken.

Miles "Görüşmeyeli bayağı ilerlemişsiniz." dedi.

"Benim için yolun başı diyebiliriz. Bu gerçekten çok büyük bir tesadüf. Nereden haberiniz oldu?" diye sordu Lssya. Tabii Miles aniden gelen bu soruya ne diyeceğini bilemedi. O sırada yanına Ramon geldi. Lssya ona gülümserken Miles onları tanıştırmayı ihmal etmedi.

Sohbetleri diğer sergiyi gezenlerin sorularıyla devamlı kesildi. Sonunda Lssya özür dileyerek yanlarından ayrıldı. Miles en pahalı tabloyu satın alırken galeriye bağışta bulunmayı ihmal etmedi.

Ramon "Büyükbaba Lssya çok güzel bir kadınmış." dedi hayranlıkla onu seyrederken. Miles acıyla güldü. Büyükbabası da olsa Lssya'nın cazibesinin farkındaydı. Güzelliğinin yanında alımlı ve akıllıydı. Gün geçtikçe Tanrı vergisi Bona Dea'lara has ışığı belirginleşmekten öteye geçmişti. Gençliği sabitlenmeye başlamış, doğurganlığı artmıştı. Bona Dea normal insan kadına göre uzun yaşar ve geç yaşlanırdı. Ramon "Yine söyleyemedin. İstersen ben söyleyeyim." dedi büyükbabasına.

"Bunu ona yapamam. Lanet olsun, onu saklamaya devam edeceğim. Ona baktıkça içim parçalanıyor. Hayatını berbat etmek istemiyorum. Baksana işinde yükseliyor, hayalleri var. Onu seven bir adam var. Lanet olsun! Lucas'la konuşup biraz daha zaman isteyeceğim."

"Bu zamana kadar konseyi durdurdu ama ona daha fazla yalan söylemek riske girmek olur. Ya anlarsa?" dedi Ramon.

"Zaten bu başlı başına bir işkence, adamın kanı damarlarımda dönüp duruyor. Gözünün içine baka baka yalan söylemeye devam edemem."

"Peki ya Khaon? Onunla aranızın iyi olduğunu biliyorum."

"Güneşin vampirlerle arası nasılsa bizim de öyle."

"Hadi ama büyükbaba!"

"O adaletlidir, onun için söylenecek başka iyi bir şey yok. Kendi oğlu ile bile arası yoktur." dedi Miles.

"Onunla konuş. Olanları anlat. Konseyi oyalayabilir." dedi.

Miles sıkıntıyla "Hadi gidelim. Belki de sen haklısın." dedi. Sessiz giden ayrıldılar. Arabaya bindiğinde Ramon'un söylediği ona daha mantıklı geliyordu. "İtalya'ya gidiyoruz." dedi ama aklı hâlâ bir yıl öncesinde yakaladıkları insan büyücüdeydi.

"Şu ölen büyücünün geçmişinden bir şey çıkmadı değil mi?" diye sordu sıkıntıyla.

"Hayır, hepsi anlattığım gibi. Yeni bir şey yok."

"Bir daha anlat, atladığımız bir şey olmalı."

"Büyükbaba ne olabilir? Defalarca anlattım."

"Anlat!" diye bağırdı Miles.

Ramon derin bir soluk alıp "Adam ölmeden bir sene öncesine kadar bankada çalışan, evden işe işten eve giden bir aile babasıymış. Bir oğlu var. Karısı onu çok seviyor. Kocasını sevilen, kimseye zarar olmayan biri olarak anlatıyor. Adam bir gün ne olduysa bankadan istifa edip kendini büyücülüğe vermeye karar vermiş. İlk evinde başlamış, sonra evini terk etmiş. Karısını çocuğunu arayıp sormamış. Karısı adamı bulup çok yalvarmış. Adam kadını kovmuş, ama ne boşanma davası açmış ne de bankadaki birikimine dokunmuş. Adamın takıldığı yerlere beraber gitmiştik. Kimseyle bir diyaloğu yok. Adamın atalarını araştırdım. Ne cadılık ne de büyücülükle ilgili hiçbir şey yok." diye bir kez daha anlattı.

Miles, "Tanrım yardım et!" dedi sıkıntıyla. "Bizi haklı gösterecek hiçbir şey yok büyükbaba. Artık kabullen. Benim de aklım almıyor. Bir bankacı aniden nasıl bir büyücüye dönüşebilir diye geceler boyu düşündüm ama cevabı yok. Adam ölürken yaptıklarını itiraf etti. Kendin duydun." dedi Ramon.

Miles "Khaon'un insafına kaldık gibi duruyor." dedi ve cep telefonunu çıkarıp Khaon'u aradı. Bir yanı telefonu açıp cevap vermesini dilerken, diğer yanı açmasını istemiyordu. Khaon ikinci çalışta açtı.

Khaon "Miles umarım güzel haberler için aramışsındır." dedi ayar açmaz.

"Önce konuşmalıyız." dedi Miles.

"Bak konsey tedirgin. Bir an önce Bona Dea'nın teslimi için gereken yapmanı bekliyor. Daha fazla onları oyalamam."

"Ben de seninle bunu yüz yüze konuşmam gerek diyorum." dedi Miles sıkıntıyla.

"Tamam konuşalım. Ne zaman? Nerede?" dedi Khaon.

"Ben yarın geliyorum." dedi Miles ve kapattılar.

Miles torunu Ramon'a "Hazırlıklarını yap yarın İtalya'ya gidiyoruz." dedi ama sinir krizinin eşiğindeydi.

Sinirle "Düştüğümüz şu hâle bak. Vampirlerin merhametine kaldık." diye isyan etti.

Ramon "Diyelim ki, Lssya'yı yanına birini verip dünyanın bir ucuna gönderdik. Saklamaya devam ettik. Sonucu ne olur?" diye sordu.

"Bilmiyorum Ramon. Venatorlar tarihte ilk kez Bona Dea verecekler. Ama mantıklı olanı düşünecek olursak Lssya'yı biz saklasak bile ruhlar onu bulur. Adalet her zaman yerine gelir. Sonuçta anlaşma anlaşmadır." dedi çaresizce.

Ramon kendi söylediğine kendi inanmasa da "Vampirler belki Bona Dea'nın hikâyesini duyduklarında vazgeçerler." dedi.

Miles acıyla gülümsedi. Konuşacak fazla bir şey yoktu.

Kapan...

Onlar İtalya'ya doğru yola çıkarken Lssya ilk sergisini mükemmel bir başarıyla tamamlamış akşam onun adına verilecek kutlama yemeğini yapacakları yere doğru yola çıkmıştı. Tabii galeride birbirlerinden uzak duran Magy ve Erin yemekte ne halt edecekti hiçbir fikri yoktu. Antonie düşüncelerini okumuş gibi "Magy ve Erin çok gergindiler. Ne zamandır soracaktım niye ayrıldılar?" diye sordu.

"Bu uzun bir hikâye."

"İlk ayrılan çift onlar değil neyi paylaşamıyorlar anlamış değilim. O yüzden sordum." dedi.

"Bence hâlâ birbirlerine âşıklar." dedi Lssya gülerek.

"O zaman dertleri ne?"

"Magy biraz materyalisttir. Erin ise tam tersi. Günü yaşar. Erin bizi üzecek aptallıklar yaptı. Magy ona olan inancını yitirdi sanırım." dedi Lssya.

"İşleri çok zor ama belki onları barıştırabiliriz." dedi Antonie.

"Erin'ın yeni bir sevgilisi var. Magy ölse onunla barışmaz. Hâlâ çok kızgın."

"Kızgın olması hâlâ bir şeyler hissettiğini gösterir." diye gülümsedi Antonie.

Işılca

"Aslında ben çok denedim. Bir işe yaramadı. Bu gece..." diye cümlesini tamamlamadan "Başka bir gece beraber deneriz. Bu gece senin gecen." dedi kutlamanın yapılacağı restoranın önüne arabayı park eden Antonie. Yine çok centilmendi. Lssya'nın kapısını açıp elinden tuttu ve "Mutluluğa adımlar kala..." dedi hafifçe eğilerek.

"Teşekkür ederim." dedi Lssya, tebessüm ederek elini tuttu ve içeri girdiler.

Kutlama yemeği Erin ve Magy'in birbirlerini parçalamak için fırsat kolladığı dakikalara rağmen iyi geçiyordu. Lssya üzerine yapışan mutsuzluğu kalbinin bir köşesine gömmüş diğer günlere göre gayet neşeliydi. Bir ara restoranın küçük sahnesini dolduran keman virtüözü iki eserden oluşan mini bir konser verdi. Lssya o anlarda bulunduğu yerden insanları seyretti bir süre. Antonie'ye takıldı gözü. Mükemmeldi. Neden onun gibi yarı deli, mutsuz birine katlanıyordu? Asıl soru neden seviyordu onu? Dürüst olmak gerekirse ortak noktaları yok denecek kadar azdı. Lssya tam anlamıyla vasattı. Evet, güzel diyebileceği bir bedeni ve yüzü vardı ama o kadardı. Lssya biliyordu. Antonie'nin çevresinde dönüp duran kadınların yanından öyle geçemezdi. Ayrıca ona verebilecekleri aşkı Lssya ona veremiyordu bu bir gerçekti. Ondan ayrılmalıydı. Biliyordu. Bencillik edip onu yanında tutamazdı.

Erin'in, Magy'e özlem dolu bakışlarını yakaladı sonra. Gülümsedi sevgiyle. Ne yaparsa yapsın o Erin'di. Lssya hayatının sonuna kadar onunla dost kalacaktı. Magy, Erin'ın özlem dolu bakışlarından habersiz Lssya adına iş bağlamakla meşguldü. Yine nefes almadan konuşuyordu. Lssya biliyordu ki şimdi olmasa bile ileride Magy onun bir numaralı menajeri olacaktı.

Yüzünün tebessümü, ruhunun içindeki boşluğa karışmış düşünceleri gelgitler yaşarken insanların kadeh kaldırmasıyla döndü gerçek

dünyaya. Paris'in neredeyse ünlü ünsüz bütün ressamları bu akşam buradaydı ve hepsi onun adına kadeh kaldırıyordu. Lssya kadehini aldı ve ayağa kalktı. Gülerek "Hayal ettiğin kadardır her şey..." dedi ve kadehini havaya kaldırdı. Alkış tufanının ardından edilen dansla yenilen yemeklerle gece yarısı kutlama son buldu.

Antonie ile eve girdiklerinde onun burada kalma isteğini anladığında sesini çıkarmadı.

Magy "Ben eve dönebilirim sorun olmaz." dedi. Lssya "Saçmalama Magy aşağıdaki odada kalabilirsin." dedi.

Antonie "Rahatsız ediyorsam ben de..." derken Lssya "O kadar küçük değil benim evim. Üçümüze de yeter." dedi sırıtırken.

Antonie "İyi geceler Magy!" dedi ve gülümseyerek yukarı çıktı.

Lssya alay edercesine "İstersen Antonie'ye gitmesini söyleyebilirim." dedi bir bahane bulmuşçasına.

"Lssya bazen benim zorlamamla onunla birlikteymişsin gibi geliyor." dedi Magy.

"Dürüst olmamı ister misin?" diye sordu Lssya.

"Tabii ki." dedi Magy.

"Ona çok haksızlık ediyorum Magy. Onu hak etmiyorum." dedi.

"Hadi ama klasik ayrılma cümlesini kurma. Sevmiyorum de bitsin."

Magy "Ben ciddiyim. Yaptığım sadece ilişkinin getirilerini yaşamak. Tabii onun sevgisi karşısında utandığımı söyleyebilirim."

Magy "Lssya kendine ve ona bunu yapma o zaman. Bu kadarını ilk kez dile getiriyorsun." dedi.

"Haklısın. Ben ne zaman bu kadar ikiyüzlü oldum." dedi üzülerek.

Magy "Sen sadece sanatçısın. Acı senin ilham kaynağın. Hadi yatalım. Her şey olacağına varıyor." diyerek odasına girerken Lssya sabahtan beri onu çağıran atölyesindeki tablonun başına gitti.

Kafasını kaldırıp Antonie'nin uyuduğu yatak odasına baktı. Keşke Antonie'nin ona verdiği aşkı, o verebilseydi. "Hepsinin suçlusu sensin. Seni tamamlayınca her şey yoluna girecek biliyorum. Mutsuzluğum, yüreğimin ortasında oturan o boşluk kaybolacak." dedi ve hırsla fırçasını eline aldı. Bir iki fırça darbesi sonrası yine boş boş tabloyu seyreder buldu kendini. Olmuyordu, ruhunda ne varsa resmedemiyordu.

"Bu benim lanetim herhâlde." diyerek gözünden bir damla yaş aktı. Lssya, istemeye istemeye tablonun önünden kalktı.

"Seni aptal, ne istediğini biliyorsun ne istemediğini. Yeter artık şu tabloya takılıp kaldın." dedi ve tuvali alıp duvara çarpmak istedi ama yapamadı. Sinirle yerine koydu ve odasına çıktı.

Bir hafta sonra

Lssya ilk sergisini yaptıktan sonra böyle bir yoğunluk beklemiyordu. Davetten davete gidiyor, birçok sanat etkinliğine katılması için istekler geliyordu. Bunun yanında otellerden, ünlü holding firmalarından, hatta pahalı restoranlardan gelen onlarla çalışma tekliflerine şaşırmıyor değildi. Ressam olup sadece sanat yapabilmeyi isterken para kazanmanın bu yönünü düşünmemişti.

Magy "Düşünsene eserlerin her yerde sergilenecek hem de her an. Tabii sanat parasız olmuyor. Giderlerimiz çok. Sergiden kazandıklarımızın çoğu gitti. Yayın yönetmeni, galeri kirası, menajer, rekl..." diyerek bakış açısını değiştirdi.

Lssya gelen teklifler içinden aklına yatanı seçti. Paris'in ünlü bir oteliyle anlaştı. Otelin ona sunmuş olduğu konseptler arasından istediğini seçecek otelin duvarlarına resimler tasarlayacaktı. Bunun yanında çok okunanlar listesinde olan bir dergi Paris'in yeni yüzü başlıklı bir köşesinde Lssya ile röportaj yaptı. Bu ona olan ilgiyi daha

bir arttırdı. Lssya birçok kişiden sipariş aldı. Programı öyle doluydu ki menajeri her saatini doldurmaya başladı. Günün çoğunu otelde geçiriyor, boş vakitlerinde atölyeden burnunu çıkaramadan çalışıyordu. Yoğun olmasının tek iyi tarafı içindeki boşluğu düşünecek vakti olmamasıydı. Tabii iki senedir bitiremediği boş duran tuval öylece duruyor ara ara gözü ona takılıp dalıp gidiyordu.

Gece geç saatlere kadar çalışmış eve dönmek yerine otelde ona ayırtılan odada kalmıştı. Gece yarısı resepsiyon tarafından aranıp acil olduğunun söylenmesi üzerine lobiye indi. Tabii donup kaldı. Sürprizlerden nefret ettiğini bildiği hâlde Antonie Meksika müziği yapan pançolu altı kişilik orkestrasıyla karşısındaydı. Çalan müzik Lssya'ya göre çok uzun sürdü. Yine de Antonie'yi kırmadı. Teşekkür edip yanında kalmasını teklif etti. Sabahına ona ayrılmak istediğini söylemeyi planladı. Her gece olduğu gibi yine huzurla uyuyamadı Lssya. Antonie'e kalmasını söylediği için kendine kızdı. Onu kandırmış gibi olmuştu. Sabah onun yüzüne bakamayacağını düşünüp gün ağarmadan kalkıp giyindi ve eve gitti. Bütün gün pijamaları üzerinde atölyede tablonun önünde oturdu durdu. Kızdı. Ağladı. Başka işlerle ilgilenmeye çalıştı ama yapamadı. Uzaklaşmak adına uyudu. Uyandığında hava kararmıştı. Kendine yemek yaptı ama aklı hep tablodaydı. Tam ondan kurtulmaya karar verip çöpe atmak için dış kapıyı açmıştı ki kapısının önünde dikilmiş takım elbiseli adamları görmesiyle ürktü.

"Bayan Lssya Feldalor?" dedi adamlardan biri. Bu adamlar akşam vakti neden güneş gözlüğü takıyorlar diye düşünmeden edemedi.

"Be... Benim buyurun." dedi ama kapıyı yüzlerine kapatma ihtiyacıyla doldu.

Tenatz "Lordumuz sizinle konuşmak istiyor." dedi eğilip selam vererek kenara çekildi.

Khaon âdeta gecenin siyahını tasvir eden taranmış parlayan saçları, neredeyse saçlarıyla aynı renk gözleri, porselen beyazını andıran açık cildi, muntazam yüz hatlarıyla genç kadının karşısına dikildi. Lssya en fazla otuzlarının başında görünen adamı bir yerde görmüş olabileceğini düşündü, ama yanıldığını biliyordu. Bu adamı nerede görse unutmazdı. İçgüdüsel olarak kaçma isteğiyle doldu. Sabırsız bir korkuyla "Evet sizi dinliyorum Lord..." dedi.

Khaon lafa girdi. "Khaon küçük hanım. Benim adım Khaon." dedi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Lssya. İş için gelmiş olabileceklerini, korkmasına gerek olmadığını düşünmek biraz olsun onu sakinleştirdi.

"Bu öyle ayaküstü konuşulacak bir mevzu değil. Dilerseniz ufak bir gezinti yaparken size açıklamak isterim. Ya da beni bahçenize davet ederseniz size detaylı olarak anlatabilirim." dedi Khaon.

Lssya "Bay Khaon, davetsiz bir sürü adamla kapıma dayanıp konuşma isteğinizi dile getiriyorsunuz. Hoş karşılamamın zor olduğunu anlamalısınız. Yarın konu neyse sizi dinlemek isterim." dedi hoşnutsuzluğunu belirterek.

"Bu bekleyebileceğim bir konu değil. Siz bizim için değerlisiniz. Korunmanız için bir an evvel yeni hayatınıza başlamanızı sağlamak ilk görevim. Şimdi üzerinizi giyinin ve bana katılın!" dedi emir verir gibi.

"Ne koruması? Ne yeni hayatı? Göreviniz derken?" diye ardı ardına sorulan sorular Khaon'un sabrını zorluyordu.

"Oturup konuşacağız." dedi Khaon.

Lssya adamın burnundan soluyan hâliyle iyice korkmuştu. "Tamam, ben giyinip geliyorum." dedi ve kapıyı kapattı. Eli ayağı titremeye başlamıştı. İçinden bir ses bu adamdan kaçması gerektiğini bağırıyordu. O sesi dinleyecekti. Apar topar altına kotunu giydi. Düz ayakkabıla-

rını ayağına geçirip, sırt çantasını açtı ve yatağın üzerinde miskinlik yapan Ares'e "İçine gir!" dedi. Ares hemen çantaya girdi. Lssya çantayı omuzlarına astı. Ayaklarının ucuna basa basa merdivenlerden inip mutfak penceresinden çıktı. Tam pencereyi kapatıp arkasını dönmüştü ki takım elbiseli bir adama çarptı. Bu Tenatz'dı. Lssya korkudan tam çığlık atacaktı ki Tenatz ağzını kapattı, onu hareketsiz bırakıp kucakladı. Lssya korkusundan çırpınamadı bile. Kendini Tenatz'ın kucağında, Khaon'un karşısında buldu. Tenatz onu yere indirmeden eliyle kapatmış olduğu ağzını açtı.

Lssya "Beni hemen yere bırak! Yoksa avaz avaz bağırırım! Siz kim oluyorsunuz?" diye hiddetle kucağında çırpındı. Khaon "Tenatz leydiyi yere bırak ve ağzını kapat!" diye emir verdi. Tenatz Lssya'ı usulca yere bıraktı ve koca eliyle ağzını tekrar kapattı. Lssya kendini kapana kısılmış hissetti. Tam gücünü toplamış ağzını kapatan eli çekmeye çalışacaktı ki Khaon "Bağırmanız, kaçmaya çalışmanız, sizi duyup buraya gelen insanların hayatlarını tehlikeye atar. Bunu ister misiniz?" diye sordu. Lssya korkuyla hayır anlamında kafasını salladı. Khaon "Güzel o zaman sakince konuşalım." dedi ve Tenatz'a ağzını açması için bakması yeterli oldu.

Ağzı açılır açılmaz "Benden ne istiyorsun?" diye sordu Lssya.

Khaon "Direnmeniz yeni hayatınıza başlamanıza engel olmayacak." dedi sakin bir sesle. "Beni öldürecek misiniz?" dedi Lssya korkuyla.

"Hayır bilakis sizi korumak belli bir süre benim görevim." dedi Khaon.

"Kimden? Benim düşmanım yok ki." dedi Lssya.

Khaon açıklama yapmaktan sıkılmıştı. Asi kız çocuğuna elinden geldiğince anlayışlı davranmaya çalışıyordu. Tabii beceremediği kesindi.

Sinirle "Anlaşılan benim size anlatacağım hiçbir şey sizi ikna etmeyecek. Size vasi tayin edilen leydi Verona ki kendisi eşim olur, size detaylı olarak her şeyi anlatacaktır. Daha öncesinde belirttiğim gibi size bir gün ve bir gece veriyorum. Sonra yeni hayatınıza İtalya'ya doğru yola çıkacağız." dedi.

Lssya dehşetle "Siz aklınızı kaçırmışsınız. Ben kimseyle hiçbir yere gelmiyorum!" diye bağırdı. Khaon onu duymamış gibi "Bu sonucu değiştirmez. Tavsiyem aramızda geçenleri dostlarınıza anlatmamanız yolunda. Tabii onların iyiliği için." dedi.

"Beni tehdit edemezsiniz! Hiçbir açıklama yapmadan hayatımı ellerinize neden bırakacağım? Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı" dedi Lssya.

Khaon vampir hızıyla Lssya'nın burnunun ucunda belirdi. Gözlerinin siyahı akıyla an itibariyle kaybolup yerini kan siyahı renge bırakırken yüzü şekil değiştirdi.

İki hafta önce...

Miles iki hafta önce İtalya'ya gelmiş, Khaon'a torununun durumunu özetlemiş, hiçbir şeyden haberi olmadığını söylemişti. Khaon, ondan yardım isteyen birine asla sırtını dönmezdi. Hele ki Miles gibi haklıysa. Verona, Miles'ın ağzından duyduğu hikâye karşısında üzülmüş Khaon'a bakması yeterli olmuştu.

Khaon, Miles'ı konseyin karşısına çıkarmış, olanı biteni anlattıktan sonra "Vampir toplumu binlerce yıl sonra haklılığını ispat etti. Cesedine ulaşılan insanın büyü yoluyla vampirleri etki altına alıp, insanları katletmesini sağladığı ortaya çıktı. Bu olayı Venatorların başı ve vampirlerle iş birliği içinde olan Miles kabul etti. Evet, yok yere ölen kardeşlerimiz oldu fakat Bona Dea'yı almamız onları geri getirmeyecek. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir

insanı Venator olarak kabul edemeyiz. Kaldı ki ondan Bona Dea olmasını istemek canilik olur. Bona Dea'yı almaya gerek olmadığını düşünüyorum. Bu teklifimi oylamak isterim." dedi. Miles minnettarlıkla ona baktı.

Konsey üyelerinden Segal "Haklıyız ve Bona Dea bir simge olarak vampir toplumuna verilmeli. Asırlardır bugünü bekliyoruz. Tabiat Ana insanlara bu cezayı verdiğinden bu zamana birçok kez haksız yere ölen kardeşlerimiz oldu. Sustuk. Hep insanları katleden taraf olduk ama ilk kez bir insanın vampirlere zarar verdiği yok yere ölümlerine sebep olduğu anlaşıldı." dedi sinsi bir gülüşle.

"Segal biz aynı taraftayız. Benim ifade etmek istediğim de bu, biz cani değiliz. Hiçbir şeyden haberi olmayan birini sırf haklılığımızın sembolü diye almamız mantıklı gelmiyor." dedi Khaon.

"Etrafına bir bak? Evet, hepimiz doğuştan soylu vampirleriz. Ya sonra? Sonrası yok. Tabiat Ana'nın verdiği hüküm sonrası hepimiz aile kavramından biyolojik olarak mahrum edildik. Senden başka hangimizin çocuğu var?" diye sordu gülerek.

"Yani Segal! Ne ima ediyorsun?" dedi Khaon sinirle.

"Demek istediğim şu; senin çocukların var. Bizim yok. Burada bulunan bizler ve toplumun diğer üyeleri için Bona Dea bulunmaz bir fırsat. Bona Dea içimizden birinin çocuklarını doğuracak. Bu oluşumuzdan bu yana beklenen bir durum. Bunu göz ardı eden Khaon'un oylama teklifini reddediyorum." dedi zaferle. Khaon, Miles'la göz göze geldi. Suskun kaldı, çünkü Segal ne kadar sinsice konuşsa da haklıydı.

Miles "Lanet olsun o bir insan!" dedi sinirle.

Miles'ı dikkate almayan konsey oylamaya geçti. Tabii Khaon on ikiye bir kaybetti. Konsey sözcüsü Monica "Venatorların Lideri Miles, sana verilen iki yıl süre bir hafta sonunda bitmiş olacak. Bona

Dea teslim edilmediği takdirde bunu bir savaş ilanı olarak kabul edeceğini, gerekenin bizzat savaşçılar tarafından yapılacağını söylemek isterim. Bu savaşı vampir toplumu başlatmamış olacak, gerisi Tabiat Ana'yla sizin aranızda."

Miles "Bir hafta sonra Bona Dea vampir toplumunun elinde olacak. Tabii benim vasi tayin ettiğim kişinin himayesinde olması ve şartlarımın kabul edilmesi koşuluyla. Bu benim hakkım."

Monica "Vasi tayin etmek mi?" diye sordu.

"Evet, ne bekliyorsunuz? Onu getirip on iki aç vampirin önüne atmamı mı? O vampir toplumuna alışana, her şeyi öğrenene kadar bir vasi ile sizin gözetiminizde kalabilir. Yoksa ben savaşa hazırım. Gerisi Tabiat Ana'yla sizin aranızda." dedi dişlerini sıkarak.

Monica diğer konsey üyelerine baktı. Hepsi onay verdiğinde "Peki, vasi tayin ettiğin kişi kim?" diye sordu.

"Vasiyi belirlemeden önce şartlarımı sizlerle paylaşmak isterim. Şartlarım şunlar vasi tayin ettiğim kişi, Bona Dea hazır diyene kadar kimse ondan eş seçmesini isteyemez. Bona Dea sizin her ferdiniz gibi vampir toplumunda eşini kendi seçecektir. Toplumunuzda saygı görecek, asil sınıfında değerlendirilecektir. Ona yapılacak herhangi fiziksel, ruhsal bir baskıda anlaşma geçersiz sayılacak, Bona Dea benim tarafımdan geri alınacaktır. Bu şartlar altında..." diye devam ederken konsey üyesi Segal "Yeni bir anlaşma yapacak konumda değilsin. Bu saydığın şartlara uymamız mümkün değil." diye hiddetle karşı çıktı.

Konsey üyesi Monica bir kadın olarak "Segal tarih anlaşmalarla dolu. Bu aramızda barışın getirisi yapılan küçük bir ittifak olabilir. Ayrıca belirttiği şartların makul olduğuna inanıyorum."

Segal "Oylayalım." dedi. Konseyin hepsi aynı anda Monica'ya bak vererek elini kaldırdığında Segal oylamayı kaybetti.

Monica "Şartlarınız kabul edildi Miles. Belirlediğiniz vası kim?" diye sordu.

"Leydi Verona." dedi Miles.

Segal "Bu kabul edilemez." diye bağırdı.

Tabii Khoan sinirle "Segal haddini aşma. Bunu bir hakaret kabul eder gerekeni yaparım." dedi tehdit dolu bir sesle.

Khaon sıkıntıyla Miles'a döndü "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Söyleyin bana lordum sizin toplumunuzda anneliği bilen başka biri var mı?" diye sordu Miles. Khaon ona hak verdi.

Miles, Lssya'nın karşısına çıkmaya daha hazır değildi. Açıklamak Khaon'a kaldı.

Kader Bona Dea... Kader...

Lssya gördüğü yüz karşısında yerine çivilendi. Hiçbir uzvu çalışmadı. Gözlerini kapatıp öleceğini düşünerek beklemeye başladı. Korkudan titriyordu.

"Ben seni koruyan tarafım. Kötüsünü siz düşünün leydim. Umarım anlatabilmişimdir." dedi Khaon.

Lssya gözlerini araladı ama Khaon'a bakmaya cesaret edemedi. Başını evet anlamında deli gibi salladı.

Khaon "Şimdi sevdiklerinizle vedalaşıp onlara makul yalanlar uydurmak için bir gün ve geceniz var. Savaşçılardan iki kişi güvenliğiniz için etrafınızda olacak ama siz görmeyeceksiniz." dedi ve tam bahçe kapısından çıkacaktı ki Lssya "Neden ben?" diye bağırdı titreyen sesiyle.

Khaon ona dönmeden "Kader Bona Dea kader..." dedi.

Sonra peşindeki adam sürüsüyle geldiği gibi gitti. Lssya bir süre avluda olduğu yere çakılmış şekilde duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Bu gerçek olamazdı. Polisten yardım isteyecekti. Eve koştu. Sağa sola doğru adımlar atıp "Sakin ol! Burada yoklar, gittiler." dedi. Derin bir nefes alıp "Tamam evden çık. Polise git. Bu kadar basit." dedi. Hızla evden çıkıp kapısını kapattı. Sağa sola bakıyor etrafta birisi olup olmadığını kontrol ediyordu. "Tanrı'ya şükür kimse yok" dedi korkuyla. Sırtında asılı çantasından boynuna doğru çıkan Ares'le kendini daha iyi hissetti.

Bahçe kapısından çıktığında hızla yola doğru yürümeye başladı. Aklına Antonie geldi. Babası Belediye Başkan'ıydı ve onu seviyordu. Yardım edebileceğini düşündü. Hızla onu aradı.

Antonie telefonu açar açmaz "Antonie benim Lssya seninle acil görüşmemiz gerek. Eyfel kulesinin önünde buluşabilir miyiz?" diye sesi titreyerek sordu.

"Lssya hele şükür beni aramak aklına geldi. Gece beni otel odasında bıraktığın için bir özür dileyeceksin değil mi?" dedi sevgi dolu bir ses tonuyla.

"Antonie çabuk gel lütfen. Ben çok korkuyorum." dediğinde bir iki saniye karşıdan ses gelmedi. Antonie "Hemen geliyorum." dedi.

Lssya hızla Eyfel kulesinin önüne gitti. Kalabalık onun biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı ama takım elbiseli adamlar gördüğünde gerilmekten kendini alamadı.

Geleli iki saat olmuş, Antonie ortalarda yoktu. Şimdiye çoktan gelmesi gerekiyordu. Tekrar aradı.

Antonie telefonu açar açmaz Lssya "Neredesin iki saat oldu!" dedi telaşla.

Antonie "Bir daha beni arama Lssya!'" dedi.

Lssya "Antonie sen... Sen ne diyorsun?" dedi ve on metre karşısında durmuş onu izleyen Tenatz'ı gördüğünde donup kaldı.

"Yanındalar değil mi?" diye sordu Lssya.

"Neden bahsediyorsun? Arama beni bir daha!" dedi ve telefonu yüzüne kapattı.

Lssya dehşete kapılmıştı. Tenatz'tan uzaklaşmak için hızla yürümeye başladı.

Elleri titreyerek telefonundan Magy'i ararken "Lütfen onu böyle olmasın! Tanrım lütfen!" dedi.

Magy telefonu birinci çalışta açtı. "Magy! İyi misin?" diye sordu Lssya korkuyla.

"Lssya evindeyim. Sen neredesin?" diye sordu. Lssya neredeyse çığlık atarak "Magy çabuk uzaklaş oradan. Seninle eski limanda buluşalım. Çabuk kaç Magy!" diye bağırdı.

Limana gitmek için deli gibi koşmaya başladı.

Magy, Lssya'nın ne dediğini anlamamış ama limana gidip onunla buluşmak için evden ayrılmıştı. Limana giden yolda karşısında takım elbiseli bir adam belirdi.

"Magy Gerald?" dedi takım elbiseli adam.

Magy "E...vet" dedi tereddütle. Adam gözlerinin içine bakıp "Lssya Feldalor ile bütün ilişkini kesecek onunla bir daha görüşmeyeceksin!" dedi.

Magy vampirlere has bir etkiyle uyuşturulmuştu. "Peki!" dedi ve Lssya ile buluşacağını unutarak evine döndü.

Lssya limana geldiğinde Magy'i göremedi. O panikle defalarca onu aradı.

Magy en sonunda telefonunu bağırarak açıp "Ne arıyorsun açmıyorum işte! Arama artık. Seninle konuşmak istemiyorum!" diyerek kapattı.

Lssya'nın telefon elinden düşerken, dizlerinin üzerine çöktü. O sırada kendine doğru gelen siyah takım elbiseli adamı gördü. Bu Tenatz'tu.

Onun başında dikilip "Leydim size yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Benden ne istiyorsunuz? Ben... Ben kimseye bir şey yapmadım. Beni rahat bırakın!" diye ağlayarak ayağa kalktı ve hızla koşmaya başladı.

Arkasına bakıp Tenatz'tan kaçarken caddeye fırlamış gelen aracın gözünü alan far ışığını fark ettiğinde çok geçti. Gözlerini kapatıp kabullenişi yaşadığı an ayaklarının hızla yerden kesildiğini hissetti. Başını dönüyordu, midesi mi bulanıyordu, arabanın çarpma etkisiyle ölmüş müydü? Gözlerini araladığında baş aşağı havada dönerken Tenatz'ın kollarında olduğunu anlaması anlıktı. Tenatz'ın kucağında saniyeler içinde kaldırımın diğer tarafına geçmiş ayaklarının üzerindeydi.

Tenatz Lssya'yı gördüğünden beri kendinde değil gibiydi. İçi hüzün dolmuş, sanki yüzyıllar önce kaybettiği insanlığın içindeki duyguları geri gelmişti. Kıza acımıştı. Onun iyi olmasını istiyordu. Oysa insanlığını kaybettiğinden bu yana kimseyi umursamazdı. O ruhu alınmış biriydi. Şimdi bu hissettikleri neyin nesiydi?

"Sizi eve götürelim." dedi merhamet dolu bir sesle.

Lssya "Ben... Ben..." dedi ve bayıldı. Tenatz, kollarında bayılan Lssya'nın ilk önce iyi olup olmadığını kontrol etti. Kızın başı onun göğsüne düşmüş bir o kadar savunmasızdı. Nazikçe onun kucağında rahat etmesini sağladı. Vampir hızını kullanmadı. İnsan adımlarında eve doğru yürümeye başladı. Bir insanla bu kadar yakın olmayalı, kan tutkusunu ardında bırakalı yüz yıllar olmuştu. Yine de Lssya'nın bedeninde dolaşan kan ben buradayım dercesine kendini belli ediyor, duyuları kanın akışını duyabiliyordu. Kızı seyretti bir süre. Nefes alıp verişini izledi. Lssya o yürürken gözlerini açtı.

Tenatz "Leydim!" dedi.

Lssya sesi titreyerek "Lütfen yalvarırım beni bırak. Beni ona götürme!" dedi gözlerinden süzülen yaşlarla.

Tenatz bir duvar kadar sessizdi. Lssya hıçkırarak "En yakın arkadaşımı elimden aldınız! Neden bunu yapıyorsunuz?" dedi çaresizce.

Tenatz duygudan yoksun sesiyle "Leydim yardım istemeseydi hafızalarıyla oynamak zorunda kalınmayacaktı." dedi.

Lssya'nın gücü tükenmişti. Hüngür hüngür ağlayarak kucağındaki adama "Ben ölesiye korkuyorum." dedi. Teslimiyetti gösterdiği. Çaresizliğiydi kelimeleri.

"Korkmanızı gerektirecek bir durum yok leydim. Sizi korumak için buradayım." dedi.

"Kimden korumak için?" diye sordu Lssya. Tenatz bütün hikâyeyi biliyordu. Vampirler için güven, aile kavramı bu demekti. Eğer öldensen herkes her şeyi bilir susardı.

Lssya'ya konuşmak iyi gelmiş daha iyiydi. O ara Lssya panikle "Benim çantam. Ares! O... O nerede?" diye çırpınmaya başladı.

Tenatz "Korkmayın. Sırtımda asılı leydim. Rakun iyi merak etmeyin." dedi.

"Ben... Ben yürüyebilirim." dedi gözlerine bakarak.

"Kalp ritminiz düzelmedi. Sizi taşımak isterim." dedi Tenatz. Lssya hep onun kollarında olsun istedi. Kendine şaşırdı. Kızdı ama Lssya'yı kucağından bırakmadı. Lssya ne diyeceğini bilemedi. İzin mi alıyordu onu taşımak için, yoksa o buz gibi sesiyle *'Kes sesini duyuyorum işte!'* mi demek istiyordu anlayamadı.

"Kimden korunmam gerekiyor?" diye çekinerek tekrarladı.

"Ben lordumun bana verdiği emri yerine getiriyorum leydim. Zarar verecek her şeye karşı sizi korumak görevim. Evinize geldik." dedi.

Lssya artık neye şaşıracağını, neden korkacağını karıştırmıştı. Limana taksi tutsa yirmi dakika sürerdi ki yürüyerek gelmek en az iki saatti.

Lssya istemsizce "O kadar yolu beni taşıdığına inanamıyorum." dedi. Tenatz tepki vermedi. Lssya kapının önünde kucağından inip Tenatz'ın omzundaki çantayı aldı. Ares onu görür görmez omzuna tırmandı ve saçlarının arasına girdi. Lssya şansını denemek adına

ürkek gözlerle Tenatz'ı süzdü ve "Sen iyi birine benziyorsun, bana yardım etmeni istesem?" dedi.

"Ne isterseniz leydim." dedi Tenatz gönülden bir ses tonuyla.

"Beni bu işten kurtaramaz mısın? İçlerinde olduğun belli, bana bir çıkar yol gösterebilirsin." dedi Lssya yalvarırcasına.

"Kurtarılacak durumda değilsiniz leydim. Bana güvenin. Size zarar gelmesine asla izin vermem." dediğinde Tenatz kendine inanamıyordu.

"Nasıl değilim? Beni zorla götüreceğinizi söylüyorsunuz. Antonie ve Magy'i benden aldınız. Bunu nasıl söylersin?" dedi sesi titreyerek.

"Artık dinlenin leydim. Ben buradayım. Sakın rahatsızlık ve korku duymayın!" dedi Tenatz.

Lssya ne söylerse söylesin etkili olmayacağını anlamıştı. Perişan bir hâldeydi. Ne yapacağını bilmez bir şekilde eve girip kapıyı kapattı. Ares eve geldiğini anlar anlamaz saçlarının arasından yere zıpladı. Lssya ışıkları yakmadan mutfakta duran sandalyeye çökmüş olanları düşünüyordu.

Sinirle "Kaçabilirim, kimseye ihtiyacım yok!" dedi ve hızla yukarı çıktı. Çekmecede duran pasaportunu, yatağın kenarına sıkıştırdığı faturalar için ayırdığı parasını sırt çantasının içine koydu. Aşağı inip "Ares gel çabuk!" dedi elini bacağına iki kere vurdu. Ares hızla odaya tırmanıp saçlarının arasında yerini aldı. Lssya arka tarafa ilerleyip avluya parmak ucunda çıktı. Bir köşede çöpe atmaya çalıştığı bitiremediği eseri duruyordu. Onu da yanına almak isterdi ama imkânsızdı. Son kez evine baktı. Ağlamak üzereydi ama kendini tuttu. Güçlü olacak, bununda üstesinden gelecekti.

Avlunun arkasındaki kırılmış çitlerin arasından yola çıktı. Arkasına bakmadan hızla yürümeye başladı. Kalbi deli gibi atıyordu. Tam köşeyi dönüp başardım diyeceği sırada Tenatz'ı karşısında gö-

rünce durdu. Tenatz kafasını çevirip karşı caddeye baktığında Lssya şaşırmasınca onun baktığı yöne baktı. Khaon arabadan iniyordu. Lssya adımlarını sıkıp yolun karşısına geçti. Deli gibi korkuyordu ama bunu belli edemezdi.

O daha bir şey söylemeden Khaon "İnatçıyız. Anlaşılan size verdiğim süreyi kullanmayacaksınız." dedi.

"Ben... Ben İngiliz vatandaşıyım. Ayrıca beni burada tanıyan çok kişi çok kişi var. Kaybolduğum anlaşılacaktır. Herkes peşime düşecek. Yayınevim, iş yaptığım bir sürü firma var. Beni korkutamazsınız!" dedi son çırpınışlarıyla.

"Sizi korkutmaya çalışmıyorum. Antonie ve Magy'i aradınız. Bir de Erin vardı değil mi? Onu da aramak ister misiniz?" diye sordu Khaon.

Lssya'nın, karşısında buz gibi bir sesle konuşan adamın ağzından Erin'in ismini duyunca her şey üzerine çökmüş gibi oldu. Gözlerinden süzülen yaşlar teslimiyetiydi. Gecenin serini daha fazla titremesine yol açıyor âdeta bedeni sallanıyordu.

"Lütfen... Sizin beni korumanıza gerek yok. Benim bir hayatım var. İnanın ben başımın çaresine bakabilirim." dedi Lssya. Arabanın içinde bekleyen Verona dışarıda çaresizce yalvaran kızın ağlamasına dayanamadı. Yavaşça arabadan indi. Lssya karşısında beyazlar içinde gördüğü kadına bu dünyadan değilmiş gibi baktı. Gözyaşlarını sildi güçlü görünmeye çalışırken.

Verona "Lssya... Küçüğüm hadi arabaya binelim. Sanırım bir gün daha beklemenin bir anlamı yok." dedi. Lssya bir çıkar yol bulmuş gibi umutla dolmuştu. "Seni de mi götürüyorlar?" diye sordu.

"Hayır, ben Khaon'un eşiyim. Lütfen bize güven. Tek amacımız seni korumak." dedi ve elini uzattı. Lssya elini uzatan Verona'ya baktı kafasını hayır anlamında sallarken yine ağlıyordu. Delirmek üzereydi.

"Yemin ederim kimseye bir şey söylemem. İngiltere'ye dönerim. Saklanırım. Beni bulamazlar." dedi panikle. Verona uzanıp sevgiyle elini tuttu. "Keşke başka bir yolu olsaydı. İnan üzülmemen için elimden geleni yapardım ama yok. Tek çare bizimle gelmen." dedi. Gözlerini kapatıp devam etti. "Huzur onu bul sarıp sarmala. Korku gecenin siyahına bürün uzaklaş. İtaat etmesini sağla!"

Lssya'nın etrafında dolanan esen ılık rüzgâr büyükbabasının bahçesindeki yasemin çiçeklerinin kokularını getirdi. Tıpkı çocukluğunun mutlu günlerindeki gibi, anlamsız bir huzur yoktan var oldu içinde. Az önceki dehşete düşmüş zangır zangır titreyen bedeni dinginleşmişti. Panik yerini huzura bırakmıştı.

Verona "Yeni evini seveceksin. Hem ben her zaman bir kızım olsun istemiştim." dedi arabanın kapısını açarak. Lssya'nın gözyaşları durmuştu. İçi bomboş sanki sakinleştirici almış gibiydi.

"Başka yolu yok değil mi?" diye sordu son umutla.

Verona "Ressam olduğunu biliyorum. İtalya sanatın ana vatanıdır. Orada sana sergi açabiliriz. Tanıdığım bir sürü ressam var. Yeni yeteneklerin avcısı Rita Gert'i tanıyor musun?" diye sordu.

"Şu kuğuların sessizliğini çizen ünlü ressam mı?" diye sordu Lssya sakin bir şekilde. Verona'nın söylediklerine itaat ediyordu ama aklı avaz avaz ne yaptığını sorup duruyordu.

"Evet! Kendisi yakın arkadaşımdır. Seni onunla tanıştırmayı çok isterim. Bu arada evinden alınmasını istediğin eşyaların var mı?" diye sordu Verona.

"Ben paletlerimi ve avludaki tabloyu istiyorum. İtalya'da hava nasıl bilmiyorum. Kıyafetlerim..." diye devam edecekti ki Verona "Paletlerin ve tablolarına saygım var ama yeni kıyafetler almak eğlenceli olabilir ne dersin?" diye sordu.

Lssya "Evim ne olacak?" diye sordu. Gitmek istemiyor ama başka çaresinin olmadığını biliyordu. Tuhaf bir şekilde kabullenmişti. Bir

kez daha ailesi olmadığı için üzüldü. Onu koruyacak, bu durumdan kurtaracak kimsesi yoktu. Sakinliğine rağmen gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Verona "Lssya evin duracak. Hatta seninle gelir beraber kalırız. Sana Louvre'yi gezdirirsin olmaz mı? Ağlama lütfen artık!'" dedi.

"Ares... Onu bırakamam. Ondan başka kimsem yok." dedi. Ares ismini duyar duymaz Lssya'nın saçları arasından kendini gösterdi.

Verona "Ruhların ışığı gibi! Lssya ne kadar tatlı bir rakun bu böyle. Merhaba Ares! Yeni evini seveceğini umuyorum. Bizim bahçede kendine yeni arkadaşlar edineceğine eminim. Lucas'ın köpeği Theodora onu çok sevecek." dedi.

Ares o elini uzattığı an kolunu bir köprü gibi kullanıp Verona'nın saçları arasına girdiğinde Lssya "Ares buraya gel!" diyerek tepkisini belli etti. Ares geri dönüp Lssya'da yerini aldı.

O sırada araba hareket etti. Lssya korkuyla "Ama... Bana bir gün süre vermişti. Hem evim..." dedi. Verona onu rahatlatmak için Khaon gitme kararı aldı. Evin güzelce kapatıldı. Kirası her ay muntazaman ödenecek. Dilersen satın alırız ne dersin?" diye sordu. Lssya sessiz kaldı. Bir yolunu bulup polise sığınmalıydı.

Verona'nın ruhlar üzerindeki gücünü kullanması Lssya'nın bir süre sakin kalabilmesini sağlamıştı. Bilmediği, Lssya'nın en köklü cadı ailelerinden biri olan Bacca cadılarından biri olmasıydı. Kanı kimsenin etkisini uzun süreli kabul etmiyor, engelliyordu. Lssya sinirlikle sessiz kalmaya devam etti.

Havaalanına geldiklerinde araba durmuştu. Lssya, Verona'nın gözlerine baktı ve etrafı seyretmeye başladı.

Verona "Her şey çok güzel olacak." dedi gülümseyerek.

O sırada kapı açıldı. Khaon, Verona'ya elini uzattı. Ona üzgünce baktı ve fısıldayarak "Lütfen ona iyi davran. O bizim kızımız sayılır." dedi.

Khaon karısına aşkla baktı "Sen yeter ki iste!" dedi ve eğilip "Lssya hadi kızım." dedi. Khaon'un Lssya'ya kızım demesi Verona için paha biçilemezdi. Kocasının dudaklarına yapışırken Lssya kendi derdinde kaçabilme ihtimallerini gözden geçiriyordu. Burası kalabalık bir yerdi ve o iyi koşuyordu. Gözleri etrafı kolluyor, bir polis görebilmek için dualar ediyordu. İçinden '*Nerede bu polisler?*' diye geçirdi.

Khaon, karısını sevgiyle sarmıştı ve korumalar onlardan uzakta duruyorlardı. Lssya başka fırsatı olamayacağını anladı. Girişte gördüğü polis noktasına koşabilirdi. Sakince arabanın kapısını kapattı. Eğilip ayakkabısını bağlıyor gibi yaptı, çantasından sadece cüzdanını alıp cebine yerleştirdi. Ayağa kalkıp cesaretlenmek adına derin bir nefes alıp sola doğru koşmaya başladı.

Verona'nın "Lssya!" diye bağırmasıyla korumalar tam koşacaktı ki Khaon "Hayır bekleyin. Çok göze batarız. Çıkışlara yayılıp etrafta görünmeyin. Gözden kaybolun. Verona sen uçağa geç ben onu alıp geleceğim." diye sinirle bağırırken Verona "Bu nasıl olur etkimden nasıl çıktı? Lütfen ona kötü davranma." dedi gözlerine bakıp.

Khoan hızla Lssya'nın tersine havalimanının içine girdi.

Lssya nefes nefese koşuyordu. Korkudan ölmek üzereydi. Ara ara arkasına bakıyor, sağı solu kontrol ediyor kimseyi göremiyordu. Etraftaki insanlar ona merakla bakıyor olsa da Lssya bu sefer sadece polise gidecekti. Deli gibi koştu koştu ve polis noktasına ulaşıp "Yardım edin! Bana yardım edin!" diye nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. İki polis onu yerden kaldırırken "Birileri beni kaçırmaya çalışıyor lütfen yardım edin. Beni zorla İtalya'ya götürmek istiyorlar. Ben İngiliz vatandaşıyım. Lütfen!" derken polislerden biri "Sakin olun!" diyerek onu oturtmuş su veriyordu. Lssya sudan bir yudum alıp "Arkadaşlarımı korkuttular. Beni evimden alıp buraya getirdi-

ler. Ben ne yapacağımı bilemedim!" diye sesi titreyerek anlatırken güvenlik kulübesinin telefonu çalmaya başladı. Adam konuşurken Lssya'ya dönüp baktı.

"Bize şahısları gösterebilir misiniz?" diye sordu polislerden biri.

"Evet... Şu an yurt dışı giden yolcu kısmında olmalılar ama çok tehlikeliler lütfen yardım edin!"

"Siz merak etmeyin hanımefendi. Size kimse istemediğiniz hiçbir şey yaptıramaz." dedi ve Lssya ile birlikte havaalanına doğru yürüdüler.

Polis Lssya'yı havaalanının içinde polis bürosuna getirip kapıyı açtı. Lssya kapı açılıp içeri adım attığında Khaon'la karşılaştı.

Polise "Bu... Bu işte bu beni kaçırmaya çalışan adam bu!" diye bağırdı.

Lssya'yı getiren polisin amiri olduğu belli olan masa başındaki adam "Teşekkürler, sen yerine dönebilirsin. Bir aile kavgası." dediğinde Lssya şok olmuştu. Geri geri adım atıp oradan kaçacaktı ki kapının önünde duran Tenatz'la olduğu yere çivilendi.

"Hayır! Hayır, ne ailesi... Ben onu tanımıyorum. Lütfen inanın bana... Ben İngilizim. Lütfen yardım edin!" derken polis acabada kaçarak kapıdan çıktı.

Khaon "Size gösterdiğim hastane kayıtları ve kız kardeşim olduğunun ispatı sanırım yeterli gelmiştir. Şimdi onu alıp uçağıma binmek istiyorum." dediğinde Lssya şoktaydı. Bu adam ne demişti.

Khaon yerinden kalktı ve ona doğru gelip "Beni çok uğraştırdın Lssya." dedi ve elini kaldırıp ona sarılır gibi yaptı. Lssya'ya dokunduğu anda Lssya bayılarak kollarına yığıldı.

Khaon onu kucağına alıp polis amirine döndü ve "Size söylemiştim. Akıl sağlığı hiç iyi değil. Ailemizi kaybedince toparlayamadı." diyerek bürodan çıktı.

Ne umarsın? Ne bulursun?

Lssya uykusundan konuşmalar duyarak uyanmaya başladı. Uyanmak istemiyordu. Çoktandır böyle deliksiz bir uyku çekmemişti. Tabii oteldeki işi, yetiştirmeye çalıştığı sipariş aldığı eserler ve tabii kahrolası bitiremediği tablosu ona çok zaman kaybettiriyordu. Bu vakitsiz yaşantının içinde Magy ve Antonie'yi unutmamalıydı. Bir de onlarla uğraşıyordu. Gerinerek gelen konuşmalara kulak kabarttı. Büyük ihtimal Magy ve Antonie gelmiş olmalıydı. Evin anahtarlarını o uyuzlardan geri alsa iyi olacaktı. Gözlerini sıkı sıkı yumup tekrar uykuya dalmaya çalıştı ama başaramadı.

Verona'nın sesiyle her şey bir yıldırım hızıyla aklına üşüştü. Gözlerini açamadı. Elleri titremeye, korku onu tekrar esir almaya başlamıştı. Verona "Khaon ne var uçak bir tur daha atsa uyuyor zavallı." dedi Verona.

"Hayatım beş tur oldu daha ne kadar geciktirebiliriz ki?" dedi Khaon.

Lssya uyuma numarası yapıyor olsa da uçağın inmek üzere olduğunu duymasıyla gözünden bir damla yaş süzüldü. Yine de pes etmeyecekti. Biraz toparlayıp gözlerini açmaya karar verdi. Derin derin soluklarla sakinleşmeye çalıştı. O sırada Verona onun uyandığını anlayıp usulca "Khaon o uyandı inebiliriz." dedi.

Khaon burnundan soluyarak uzaklaşırken Verona usulca Lssya'nın yatık vaziyette duran koltuğunun yanına oturdu.

Lssya kafasını kaldırdığında Verona'nın ona gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Onu sinirlendiren Ares'in Verona'nın kollarında mest olmuş bir şekilde ayakları sallanırken sırtını okşatmasıydı. Ares huy değiştiriyor olabilir miydi? Lssya'dan başka kimseyi kendine dokundurtmayan Ares, Verona'nın dibinden ayrılmıyordu. Kıskançlık bedenini sararken "Ares!" diye bağırdı. Ares pıtır pıtır küçük ayaklarıyla gelip saçlarının arasına girdi. Lssya yüzü gözü ağlayamamaktan şişmiş bir şekilde koltukta doğruldu.

Verona "Lssya ne yapsan ne desen haklısın ama bu olacakları değiştirmeyecek." dedi.

Lssya sinirle "Siz beni kaçırıyorsunuz! Buna hakkınız yok." diye bağırdı.

O sırada pencereler otomatik olarak kapanmaya başladı. Lssya camlara fırlayıp "Neler oluyor?" diye panikle bağırdı.

Saniyeler içinde ışıklar yandı. Verona "Güneş doğuyor." dedi sakince.

Lssya "Yani ne olmuş doğuyorsa?" diye sordu sertçe. Dik durmaya çalışıyordu ama deli gibi korkuyordu.

"Ailemizde güneşe hassas bireylerimiz var." dedi Verona.

"Genetik mi?" diye sordu ama sorduğu sorunun cevabını merak etmiyordu. Niye sormuştu onu da çözemedi. Verona "Kısmen." dedi ve "Hadi otur Lssya!" diyerek yanındaki koltuğu işaret etti.

Lssya "Ben... Oturmak istemiyorum. Bak sen iyi birine benziyorsun. Ben neler olduğunu anlamak istiyorum." diye bağırırken Khaon daha fazla onun bağırmalarına katlanamadı. Sinirle gelip "Otur yerine ve sakın bir daha bağırma küçük hanım yoksa yine kendini uyur hâlde bulursun." diye kükreyerek çekip gitti.

Lssya'nın gözlerinden yaşlar süzülürken bedeni titriyordu. Evet deli gibi korkuyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Onun perişan hâliyle Verona ayaklanıp ona doğru bir adım attı ve "Hadi Lssya

otur lütfen!" derken ona dokunacaktı ki Lssya "Dokunma bana!" diye bağırıp ondan uzak bir koltuğa geçti. Oturduğu koltuğun penceresine uzanıp açmaya çalıştı ama açılmadı. Gözlerini kapatıp ağlamamak için elinden geleni yaptı ama beceremedi. Geçen beş dakikanın ardından aklı yine kaçma fikriyle umudu buldu. Uçaktakilere göz gezdirdi bir süre. Onu kucağında eve kadar taşıyan Tenatz dahil hepsi taş kesilmiş gibiydiler. Lssya onların robot olabileceğini düşünmeden edemedi. Şu an yapacak bir şeyi yoktu. Eli kolu bağlıydı. Geçen on dakikanın ardından Verona karşısında duruyordu. Lssya kafasını çevirip ona bakmadı bile.

Verona "Lssya iniyoruz." dedi. Lssya kederle baktı ona. Çaresizlik vardı gözlerinde bir de korku.

"Yapma bunu lütfen. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Bize zaman ver." dedi ama Lssya onun yüzüne bile bakmadı. Verona "Zaman kızım... Zaman hepimize iyi gelecek."

Lssya avaz avaz bağırıp Verona'nın gırtlağına yapışmak istedi ama bunu yapamazdı. Kadının niyetini tam bilmese de ona yardım etmeye çalışıyor gibiydi. Elbet eline fırsat geçecek ve kaçacaktı. Bu bir kâbustu, başka açıklaması olamazdı.

Tenatz ve diğerleri ayaklanmış uçağın kapısından uzak duruyorlar saygıyla bekliyorlardı. Khaon, İtalyanca bir şeyler söyleyip uçaktan indi. Verona ve Lssya onu takip ederken Lssya, Tenatz'a öfkeyle baktı. Tenatz "Leydim." diyerek saygıyla selam verdi. Uçağa binerken olduğu gibi pasaport, bavul gibi prosedürlerle uğraşmadılar. Lssya en çok Ares'e şaşırmıştı. İngiltere'den Paris'e onu sokabilmek için neredeyse üç ay evrak işleriyle, iki ay da sağlık kontrolü, tahliller, testlerle uğraşmıştı. Şimdi elini kolunu sallayarak ülke değiştirmişlerdi. Sonra içinden *'Beni bile soktuklarına göre, onu sokmak bir o kadar kolay olmalı'* diye geçirdiğinde çaresizliği yüzüne tokat gibi vuruyordu.

'Kim bu insanlar? Uzaylıların elinde miyim?' diye düşündü kendi kendine. Sağda solda polisleri görüyor onlardan yardım istemenin bir faydası olmadığını artık biliyordu.

Khaon arabaya kadar onlara eşlik etmişti ama arabaya binmedi. Verona'ya aşkla bir şeyler söyledi ve onu öpüp uzaklaştı. Verona yüzünden silinmeyen gülüşüyle "Evet biz kızlar baş başa kaldık değil mi Ares?" diye sorduğunda Ares Lssya'nın saçları arasından kendini gösterdi. Lssya son kez etrafına baktı ve arabaya bindi. "Beni organlarım için kaçırmış olabilir misiniz? Hani benim organım hasta yakınınıza uyuyordur falan o yüzden belki." dedi cesaretli bir sesle.

Verona "Tanrıya şükür kimsenin organlarına ihtiyacı yok. Ayrıca biz seni kaçırmadık." dedi sıkıntıyla.

"Tamam, o zaman durdur arabayı bırak beni. Madem hür irademle karar verebilirim." dedi Lssya sinirle.

"Bunu yapmayı gerçekten çok isterim ama yapamam. Bu seni tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramaz." dedi Verona üzgün bir şekilde.

Lssya "Size ne bana olacaklardan! Sizi ne ilgilendiriyor?" diye sinirle ama bağırmadan sordu.

Verona "Hepsinin cevabı var ama bunu konuşmanın ne yeri ne zamanı. Dinle Lss..." dediğinde Lssya "Bana Lss deme! Sen beni tanımıyorsun. Ben seni tanımıyorum, tanımak da istemiyorum." diye bağırmıştı.

Verona onu sakinleştirmek adına gözlerini kapattı. İçinden *'Hunar onu bul!'* diye geçirdi ama esen ılık rüzgâr ona geri döndü. Acaba Bona Dea olduğu için olabilir miydi? Bunu önemsemedi. Derince soludu ve 'Sana söylediklerimi bir düşün. İnanıp inanmamak sana kalmış Lssya. Yeni hayatına adapte olup aileni, yani geçmişini, daha sonrasında planlayacağın geleceğini öğrenene kadar bizimle

yaşamak durumundasın. Bu zamanı nasıl geçireceğine kendin karar ver. İster daha ılımlı ister daha sinirli." dedi.

"Neye alışmak dediniz siz? Acaba yanlış kişiyi kaçırmış olabilir misiniz? Benim bir ailem yok. Bence gece taktıkları güneş gözlükleri yüzünden iyi göremediler. Yanlış kişi. O ben değilim." diye alayla konuştu.

"Gerçek aileni tanımadığını, seni büyütenlerin de on sekiz yaşındayken öldüğünü biliyorum. Bunları açıklayan ben olmamam gerekiyor ama sanırım biraz olsun sakinleşmeni sağlayacaksa kısaca bahsedebilirim. Gerçek anne ve baban sen doğduktan iki üç gün sonra ölmüşler. Neden bilmiyorum ama annen seni büyütenlere bırakmış ve bir daha geri dönmemiş. Bir sürü akraban olduğunu biliyorum. Amcaların ve halaların onların çocukları ve ailenizin başı olan büyükbaban hayatta. Uzun bir süre senden haberleri yokmuş. Sana çok geç ulaşmışlar. Büyükbaban seni her yerde aramış. Zaten onlarla seni tanıştıracağım. Gelelim burada olma durumuna. Ailen çok büyük bir hata yaptı. Bu hata yüzünden başına kötü şeyler gelmesin diye sen yeni hayatına, ailene, geçmişine alışana kadar biz vasi tayin edildik. Biliyorum bu açıklama sana yeterli gelmeyecek ama lütfen sabırlı ol. İnan bana seni rahat ettirmek için elimden geleni yapacağım." dedi Verona.

"Peki, siz de benim akrabam mısınız?" diye sordu Lssya.

"Hayır değiliz." dedi Verona.

"Neden beni ailem korumuyor da siz koruyorsunuz? Bu yaptıkları hata yüzünden korunması gereken bir tek ben mi varım?"

"Sen çok zeki bir kızsın Lssya dediğim gibi bunları büyükbaban sana açıklayacak." dedi. Lssya "Onun yüzüne tüküreceğim." dedi tiksinerek.

"Ruhunu görüyorum Lssya. Sen iyi birisin. Lucas da böyledir. Ruhu tertemizdir ama dıştan bir ejderha gibidir. Eser gürler ama

gücü göstermekten hiç çekinmez." dedi. Lssya'nın biraz olsun aldığı cevaplar sakinlemesini sağlamıştı. Verona'nın konuşması inanılmaz güzel geliyordu. "Lucas kim? Daha önce kaçırılanlardan biri mi?" diye sordu.

"Oğlum." dediğinde Lssya sessiz kaldı. Bu durumda on on beş yaşlarındaki bir çocuk hiç ilgisini çekmedi.

Yol bitmiş, Lssya Verona ile konuşmaya dalmış hiç yollara bakmamıştı. Verona "İşte benim cennetim." dediğinde Lssya cama doğru başını çevirdi. Yolun iki yanı ormandı. İçinden *'Kulübede mi yaşıyorlar acaba?'* diye geçirdi merakla. Sonra yola doğru baktı. İki yüz metre önde devasa bir demir kapı vardı ve ağır ağır açılıyordu. *'Buradan kaçmam imkânsız.'* diye geçirdi aklından. Demir kapı arkalarından kapanırken ucu bucağı olmayan bir ormanın ortasında koca man bir şato gördü. Şatonun hemen etrafı hendekle çevrelenmişti ve bu hendekte sandallar vardı. Hendeği şatoya bağlayan demir kapı ağır ağır inerken Lssya hayatının şokunu yaşıyordu.

Arabayla köprüden geçip şatonun avlusuna girdiler. Avlunun ortasında göl edasında bir havuz duruyordu ki içinde sandal vardı. Şatoya yaklaştıkça şato iyice büyüdü büyüdü ve heybeti göğe erdi. Lssya şaşkınlıktan ağzını kapatamaz hâldeydi.

"Bu bir şaka olmalı! Bir şatoda mı yaşıyorsunuz? Ne eksikti, uyuyan güzel mi? O da ben miyim yoksa?" dedi Lssya.

Verona gülse mi, ağlasa mı, bilemedi. "Lssya ben şaka mı yapıyorum yoksa yine mi karamsarlık gösteriyorsun anlamadım. Seni temin ederim burada çok mutlu bur hayatın olacak." dedi.

"Benim seçmediğim bir hayat ve beni ikna etmeye çalışmanız boşuna." dedi. Lssya.

"Bazen seçimlerimiz bizi yanlış yönlendirebiliyor. Antonie ile arzum sağlayamadığını biliyorum. O modern yaşamı seviyor sen

doğayı. O kalabalıklarda yaşarken sen dingin bir hayatı planlıyor. sun. Ares'le bile araları pek iyi değildi zaten."

"Bunu nereden biliyorsun? Bu sizi hiç ilgilendirmez." dedi Lssya

"Doğru olmadığını söyleyemezsin."

Lssya kucağında ayaklarını tepeye dikmiş yayılan Ares'e bakıp sessiz kaldı.

Şoför saygıyla kapıyı açarken Lssya şoke olmuş etrafı seyrediyor. du. İlk defa yakından gördüğü şatoya hayran kalmıştı. Verona "Hadi tatlım güneş bizi yakmadan içeri girelim." dedi ve onu şatonun mer. divenlerine yönlendirdi. Lssya sakinleşmek için çıktığı basamakları saydı. Kırk sekiz basamak sonra hapishanesinden içeri girdi. İçeriği gün ışığından arındırılmıştı ve her yerde meşale tarzı lambalar yanıyordu. Lssya, Verona'ya baktı. Korktuğu her hâlinden belliydi.

"Güneşten korunmalıyız. Ama daha fazla ışık açabiliriz." dedi saçmaladığını fark etse de diyecek başka bir şey bulamadı. Duvardaki kontrol panelinden bir düğmeye bastı. Ortalık gündüz gibi aydınlandı. Lssya "Tanrım!" dedi duvarda dizili eserleri görünce. Bir sanat âşığı olarak kalenin dışına hayran kalmıştı. Şimdi bir ressam olarak burada, durduğu yerde saatlerce kalabilirdi. Şatonun girişi Louvre'den bile güzeldi. Bir tek Mona Lisa eksikti. Hayranlıkla tablolara doğru yürümesi saniyeler aldı.

"Tanrım bu Rossdan'ın Melekler Mekânı... Bu gerçek! On yıl önce alıcısı belli olmadan bir servete satılmıştı." dedi Lssya hayranlıkla. Verona, Lssya'yı burada tutmanın bir yolunu buldum diye düşündü. Mutlulukla gülümsedi.

Lssya "İnanmıyorum... Pompeo! Bu ressam benim idollerim arasında! Hayal gücü mükemmel. Ruhlar ve meleklere öyle güzel hayat vermiş ki. Sanki cennetten gelmiş biri. İtiraf etmeliyim birçok kopyasını yapıp para kazanmıştım. Diana Cupit!!! Bu da gerçek mi?"

Verona "Evet, Khaon sanatın her dalıyla pek bir ilgilenir." dedi.

"Bu... Bu Michelangelo imzasını taşıyor. Bütün eserlerini ezbere bilirim ama bunu bilmiyorum." dedi.

"Ah evet o özel bir eser. O tablo Khaon'a özel yapıldı. Michelangelo'nun Lorenzo de Medici'nin himayesine girdiğini biliyor olmalısın. Ölene dek onunla birlikte yaşadı. O sıralarda Lorenzo ve Khaon iyi arkadaştı. Dolayısıyla, Michelangelo'yu tanıdık. Bir gün Khaon'a yaptığı bu eserini hediye etti." dediğinde Lssya bakışlarını Verona'ya dikmiş aptalca bakıyordu.

Lssya "Bahsettiğiniz tarih bin dört yüzlü yıllar..." dedi.

Verona ne demeliydi. Bu kız gerçekten zekâsıyla onu zorluyordu. O sırada yanlarına şirin, balıketli bir kadın geldi.

"Hoş geldiniz leydim. Siz olmadan bu şato çok ıssız, Leydi Minevra alt salonda efendim." derken merakla Lssya'ya baktı.

"Herkes orada mı Donna?" diye sordu.

Bu sırada Donna, Lssya'ya gülümsemişti. Lssya merakla şişko bedenine, kısa boyuna rağmen Donna'nın da çok alımlı bir kadın olduğunu düşündü.

"Evet leydim. Herkes sizi bekliyor." dedi Donna.

"Gel Lssya seni şato halkıyla tanıştırmak istiyorum." diyerek alt salona yönlendirdi.

Lssya aklından yine bir sürü soru geçmesine izin verdi. Tabii en merak ettiği neden tanıştırılması gerektiğiydi. "Ben kimseyle tanışmak istemiyorum." dedi.

"Onların seni tanıması gerekiyor çünkü hepsi sana hizmet edecek." dedi Verona.

Lssya derin bir nefes alarak sustu.

İki kanatlı kapı sanki sensörlü gibi iki adım kala ardına kadar açıldı. Lssya burada daha çok hayretler içinde kalacağını düşündü.

Girdikleri salon neredeyse bir basketbol sahası kadar büyüktü. Pencereler sıkı sıkı kapalı ve ışıklar yanıyordu.

Verona "Güzel herkes gelmiş." dediğinde Lssya sıralanmış en az elli kişiyi gördü. İri yapılı takım elbiseli adamlar hariç hepsi gülümsüyordu. Lssya, sıraya girenler arasında Tenatz'ı görünce içi öfke doldu. Buradan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Düşüncelere dalmış dururken kapı tekrar açıldı ve otoriter bir kadın sesi duyuldu.

"Ah Verona hayatım döndün demek." dedi Minevra.

"Evet, döndük." dedi Verona sıkıntıyla.

O sırada Lssya'nın boynundan atlayan Ares kapıya doğru koştu koştu Minevra'nın kollarına atladı. Lssya yine şoktaydı. Minevra Ares'i yıllardır sevmiş gibi çenesinin altını okşayarak "Seni küçük rakun! Çok tatlısın." diyerek başından öptü.

Minevra gülümseyerek Lssya'nın yanına geldi. Ares'i ona uzatırken gözlerini gözlerine sabitledi ve "Sen iyi bir kızsın Bona Dea!" dedi.

Lssya Bona Dea ne anlama geliyordu bilmiyordu ama Khaon'un ağzından duymuştu. "Adım Lssya!" dedi dişlerini sıkarak.

Minevra âdeta olduğu yere çivilendi. Yüzünün rengi olduğundan daha grileşmişti.

"Gecenin kızı..." dedi geçirdiği şokla.

Lucas geldi aklına. Bu o kız olabilir miydi diye düşünürken kehanet aklında uğuldamaya başladı.

Işık, aşkı bulduğunda...
Sular durulacak...
Uyuyanların kanı koruyacak onları...
Ruhlar uyuyacak...
Güneş hiç batmayacak...
Ve gecenin kızı gölgede yaşayanlar için geri gelecek...

"Minevra neler oluyor?" dedi Verona tedirginlikle.

Minevra, Verona'nın sesiyle Lssya'dan bakışlarını çekebildi. Dehşetle geriye bir adım attı ve hiçbir şey söylemeden salondan ayrıldı. Minevra'nın bu hâline Verona dahil herkes şaşırmıştı.

Verona gülerek "Güneşe çıktı herhâlde." diye toparlamaya çalıştı.

Lssya "Sorun yok burada fazla kalmayı düşünmüyorum." dedi umursamazca.

Verona onu duymazlıktan gelerek "Sen Minevra'nın kusuruna bakma canım onunla benden daha iyi anlaşacağınıza eminim. O aile büyüğümüzdür." dedi.

Lssya aile büyüğü dediği Minevra'nın en fazla yirmi beş yaşında olduğuna emindi. Ağzının içinde "Hiç sanmıyorum." dedi. Tabii herkesin onu duyduğundan habersizdi.

Verona herkesle onu birebir tanıştırdı. Sonra sesi sertleşip Latince bir şeyler söyledi. Bunun ardından herkes dağıldı.

Latince söylediği cümleler açık bir ihtardı. *'Bir insan Achir'den sonra ilk kez bu kadar uzun süreli misafirimiz olacak. Bırakın kanını, kokusunu dahi içinize çektiğinizi hissedersem aldığınız son nefes olur.'* demişti.

Herkes dağılırken o ve Lssya şatonun onun odasına giden kısmını gezdi. Lssya koridor duvarlarında olan her tabloyu büyüteçle inceleme isteğiyle doldu ama sesini çıkarmadı.

Verona "Eserler dikkatini çekti sanırım. İncelemek istersen..." derken Lssya "Bakın gerçekten iyi niyetli olduğunuzu düşünerek konuşuyorum ama gerçekten bunlara gerek yok. Elbet siz de hata yaptığınızı anlayacaksınız." diyerek sözünü kesti.

Verona yılların tecrübesiyle sustu. O insanları öyle ya da böyle inandıracak yolu bulurdu. Birlikte yürümeye devam ederken sessizliğe sığındı. Onu odasının kapısına getirdiğinde "Odanı hazırlarken

senin burayı biraz da olsa sevineceğini ummuştum. Beğenmediğin, istemediğin her şeyi değiştirebiliriz." dedi hevesi kursağında kalarak.

Lssya "Keşke kendi isteğimle burada olabilseydim. Şu an sizin kadar sevinebilirdim. Ne ummuştunuz? Hapsedildiğim yeri nasıl sevmemi beklersiniz? Kilidi nerede kapının, yoksa gerek yok mu? Ya da kapıda o robot kılıklı adamlarınız mı bekleyecek?" diye sordu.

Verona gayet sevecen bir tavırla "Bu şatodaki konumuna sen karar ver Lssya. İster misafir, ister tutsak. Ben seni aileden olarak görmeyi gönülden isterim. Karar senin kızım. Sen biraz dinlen. Akşam yemeğinde görüşmek üzere..." diyerek onu yalnız bıraktı.

Lssya "Harika!" dedi ve hırsla odaya girip kapıyı kapattı.

Kapıdan içeri girdiğinde ayrı bir şok geçirdi. Kendini ormanın üzerinde kristal camdan yapılma bir fanusta buldu. Burası günlük güneşlikti. Lssya "Yok artık!" diyerek nereye bakacağını şaşırdı. Tam anlamıyla muhteşemdi. Tavan küçük renkli cam pencerelerden ibaretti. Renkli camlara vuran güneş ışıkları yüzünden odanın her tarafına gökkuşağı doğmuş gibiydi.

Odanın içinde yürüdükçe Lssya kendini bir peri masalının içinde hissetti. Camdan bir fanusu andıran tavanın ortasında kubbe vardı. Kubbenin ortasına usta bir ressamın yaptığını anladığı irili ufaklı melekler resmedilmişti. Meleklerin hemen aşağısından camlar yere kadar iniyor bütün orman, bahçe ve göl büyüklüğündeki havuzu içine alacak manzarayı ayaklar altına seriyordu. Lssya camdan bakarken havuzun içinde yunus gördüğüne yemin edebilirdi.

Buraya oda demek için iki kere düşünmek gerekti. O kadar büyüktü ki Lssya iki tur atsa odanın içinde günlük yürüyüşünü tamamlayacağını düşündü. Odanın ortasındaki yuvarlak yatak o kadar genişti ki Lssya yatağın içinde kaybolabileceğine bahse girebilirdi. İlginç olan odada yataktan başka hiçbir şey yoktu. Ne bir dolap ne bir sandalye...

"Şaka gibi." dedi, sinirleri bozulmuş gülüyordu. Ne zaman sonra ...nın içindeki aynalı kapıyı gördü. Kapı kollarından tutup kendi... doğru çektiğinde ayrı bir şaşkınlık yaşadı. İlk bakışta kütüpha... andıran odanın bir köşesi modern tarzda eşyalarla döşenmiş... Oturma grubu devasa televizyonun önüne dizilmişti. Etrafında ...rçok teknolojik alet, diz üstü bilgisayar ve ressamların kullandığı ...im masası duruyordu. Masanın yan tarafındaki küçük etajer pa... çizim kalemleriyle doluydu. Lssya odanın diğer tarafında du... üç kapıyı tek tek açtı. Tabii her seferinde şok oldu. Buraya bir ... demek haksızlık olurdu. Bir kapı mutfağa açılmıştı. Bir kapı ...nde jakuzi bulunan kocaman bir banyoya. Bir kapı içinde nor... rüyasında bile göremeyeceği kadar çok kıyafetle dolu giyim ...sına. Bütün bunlar iyice sinirlerini bozmuştu. Gördükleri onun ...ki buradan hiç çıkamayacağının habercisi gibiydi. Ağlaya ağlaya ...tak odasına geri döndü. Nefes almak adına az önce gördüğü tera... çıkmak için balkon kapısını açtı. İki adım sonra terastaydı. Sağa ...ktığında orman manzarası onu karşılarken, sol tarafa baktığında ...up kaldı. Hayalini bile kuramayacağı bir atölye karşısında du...yordu. İstemsizce atölyeye ilerledi. En kaliteli boyalar, yıllarca uğ...sa bir araya getiremeyeceği malzemeler usta bir ressamın elinden ...leştirilmiş gibi duruyordu. Atölyenin bir köşesinde duran kendi ...larını görünce ayrı bir şok yaşadı. Bitiremediği, lanetim dediği ...losu başköşedeydi.

"Beni buradan hiç çıkarmayacaklar..." dedi sesi titreyerek ve daha ...zla dayanamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Ağlaya ağlaya yatak ...sına döndü. "Ares gel hadi bana!" diyerek boynuna uzandı ve ...nu kucağına alıp yatağa uzandı. Ağlayabildiği kadar ağladı. Sakin...meye başlamış, artık gözyaşları akmaz olduğu sırada dış kapıda ...r hareketlilik sezdi. Büyük ihtimal gardiyanları yerleşiyordu. Si...dek yerinden kalktı ve hızla kapıyı açtığında Lssya ister istemez

gülümsedi. Karşısında dünyadaki en şişko ama en tatlı Beagle cinsi bir köpek duruyordu. "Ares şuna bak! Tanrım çok yaşlı gibi." dedi ve ondan korkmaması için eğildi ama Thedora onun üzerine atladı. Lssya onu kucağına alıp oflaya puflaya taşıyarak yatağa getirdi ve okşamaya başladı. Karnı sıcacıktı. "Sanırım hamile." dedi.

Thedora'yı gören Ares biraz gözlemleyip temkinli olarak ona yaklaştı ama Thedora gayet sevecen bir tavırla Ares'i yaladı durdu. İkisinin iyi anlaşacağı belliydi.

Verona geçirdiği stres dolu saatler sonrasında ve tabii merakıyla soluğu Minevra'nın yanında aldı. Minevra şatonun iki katlı kütüphanesindeydi. Elinde koca koca kitaplar harıl harıl bir şeyler arıyor gibi bir hâli vardı. O kadar dalmıştı ki Verona'yı fark etmedi. Verona usulca oturduğu masanın başına kadar geldi. Cadıların yüzyıllar önce dünyayı terk etmeleriyle ilgili eski bir kitabı inceliyordu.

"Minevra!" dedi duruca. Minevra donup kaldı. Resmen yakalanmıştı.

"Verona." dedi kitabı kapatırken.

"Senin neyin var? Neden Lssya'ya şeytan görmüş gibi davrandın?"

"Öyle mi yaptım?" dedi Minevra soğukkanlılığını koruyarak.

"Hadi ama sen de benim kadar heyecanlıydın. Onu sevmediğini söyleme çok cici bir kız. Pozitif bir aurası var."

"Aklıma gelen bir işi çözmek için acelem vardı. Kabalık ettiysem akşam yemeğinde telafi ederim." dedi Minevra.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Verona.

"Hiç... Öylesine vakit geçiriyorum." dedi Minevra.

Verona "İlginç. O zaman yemekte görüşürüz." dedi ve yanından ayrıldı.

Minevra gözlerini kapatıp "Onu fazla kandıramayacağım belli. Bir an önce bu kehaneti çözmeliyim." diyerek kitabı tekrar açtı.

Evet, eski kitaplar cadıların yaptıkları kara büyülerin sonucu Tanrı'nın verdiği cezayı belirtiyordu. Aldıkları cezayla on üç cadı sonsuza dek cehennemin dibi ile cezalandırılmıştı. Son nefeslerini verdikten sonra cesetleri odun ateşinde yanmak için dizildi. Ateşe verilen cesetler küle dönüşmeden hemen önce cayır cayır yanan ateşte canlandı. Meşale olmuş bedenleri ayağa dikildiğinde hepsi bir ağızdan,

Işık, aşkı bulduğunda...

Sular durulacak...

Buhlar uyuyacak...

Güneş hiç batmayacak...

Gece uyuyanların kanı koruyacak onları...

Ve gecenin kızı gölgede yaşayanlar için geri gelecek... diye tekrarlayarak küle döndüler. Minevra sıkıntıyla okuduğu kitabı kapattı. Ilk çağlarda olan bu kehanet hiç gün yüzüne çıkmamıştı. Minevra içinden kendine "Belki boşuna telaşlanıyorum. Bir tesadüf belki, hem dünyada bir sürü Lssya ismi olabilir." dedi seslice ama buna kendi de inanmadı. Bu kadar tesadüf olamazdı.

"Işık aşkı bulduğunda..." dedi ve cadıların cadısı Nikita'yı aramaya karar vermeden önce bir iki gün düşünecekti.

Aşk tesadüf değil midir?

Bir ay sonra

Lssya son bir aydır olduğu gibi akşam yemeklerine inmiyordu. Evet, daha uysaldı. Belki de kabullenişi yaşıyordu. Denemişti ama buradan kaçması imkânsızdı. Pes etmese de karalar bağlayıp oturmayı da bırakmıştı. En azından kale halkının bu olayda suçu yoktu. O yüzden onlarla arası günden güne düzelmişti. Hepsi ona gayet nazik, ölçülü davranıyordu. Çok sıkılmadığı takdirde odasından çıkmamayı tercih ediyor, eğer bunalırsa eline büyütecini alıp kendini bir tablonun başında onu incelerken buluyordu. Bazen duvara yapılan freskleri incelemek adına on metrelik merdivenlerin tepesine tırmanıyor, Donna itfaiye eri gibi merdivenin altında nöbet duruyordu. Bunun dışında Verona'nın bitmek tükenmek bilmeyen sevecen tavrı zaman geçtikçe onu utandırmaya başlamıştı. Bu yüzden Lssya ona yakınmaktan, ters cevaplar vermekten vazgeçmişti ama ruh hâlinin iyi olduğu söylenemezdi. İçindeki dipsiz kuyuyu andıran boşluk günden güne büyüyordu.

Yine bitiremediği laneti saydığı tablosunun başında gözleri yaşlıydı. *'Hadi lütfen seni tamamlamam için bana bir fırsat ver. Biliyorum seni tamamladığımda içimdeki dipsiz kuyu yok olacak. Sonra... Sonra buradan gidebilirim belki... Bir mucize olur ve her şey eskiye döner. Lütfen! Bir artık.'* diye tablonun başında yalvarıyordu. Fırçayı yukarı kaldırıp ilham gelmesini bekledi ama ne gelen vardı ne giden. Bir fırça darbesi ilerleyemedi. Ruhundaki boşluğu resmedemiyordu. Gözlerinden yaşlar süzülürken fırçayı tabloya fırlattı. Uyumaya karar verip yatak odasına geçtiği sırada kapısı çaldı. "Girin!" dedi gözündeki yaşları silerken. Minevra odaya girdiğinde Lssya şaşırmıştı çünkü geldiğinden beri ondan uzak duran biri varsa o da Minevra'ydı, Khaon'u da saymamak lazımdı.

Minevra, onu izlemiş ve az çok kararını vermişti. Lssya cadılığa dair hiçbir şey bilmiyordu. Ruhu iyiydi. Kötülüğü seçen cadıların tam tersi doğayı ve canlıları seviyordu. Bununla da yetinmedi ve son bir ayını her gününü kehaneti araştırmak için harcadı. Ortada bir kehanet olmasına rağmen kötü şeyler getireceğine dair hiçbir iz yoktu. Olmadık yerlere gidip bilgi topladı, bu bilgiler rivayetler üzerine kuruluydu. Bunun üzerine Cadı Nikita'ya Lssya'dan bahsetmekten vazgeçti. Biliyordu ki Lssya'nın cadı olduğu anlaşılırsa Lucas ile olan ruh eşi bağı kopacaktı. Dünyanın kuruluşundan bu yana bir cadı ile vampirin aşkını ne duymuş ne görmüştü. İki toplumda buna karşı çıkar onlara rahat yüzü vermezlerdi. İşin özü bildiklerini kendine saklayacak, Lucas ile Lssya'nın mutlu olması için elinden ne gelirse yapacaktı.

"Gecenin kızı..." dedi Minevra gülümseyerek.

Lssya "Hoş geldiniz demem ne kadar doğru bilmiyorum. Sonuçta misafir olan benim." dedi. Minevra gülümsedi. "Kızgınsın ve haklısın inan bana bu olaylarla uzaktan yakından ilgim yok."

"O zaman bana yardım edin ve buradan gitmemi sağlayın."

"Bu seni tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramaz Lssya. Geldiğinden beri seninle alakadar olamadım. Buradayım çünkü senden özür dilemek istiyorum." dedi Minevra.

"Özür dileyecek bir durum yok. Canınızı sıkmayın." dedi Lssya.

"Olmaz olur mu, tabii ki özür dileyecek bir sürü şey var. Moda düşmanı Verona ile alışverişe çıktığınızı duydum. Bu bile yeter." dedi gülerek.

Lssya "Bir kere gittik. Sonrasında Khaon kaçmaya çalıştığım için yasakladı. Endişe etmenize gerek kalmadı yani." dedi.

Minevra "Ressam olduğunu ve buradaki küçük atölyende çalıştığını duydum. Bana gezdirmeni istesem kabalık etmiş mi olurum?" diye sordu.

Lssya karşı çıkmadı. "Sergileyemeyeceğim için çok verimli çalıştığım söylenemez." dedi. "Sergileyemeyeceğini düşündüren ne?"

"Bütün bağlantılarım Paris'te. Bir tutsak olarak açmak zor olur." dedi sesindeki alayı saklamadan.

Minevra "Paris olması şart mı? Burada açabiliriz. Hadi şu eserlerine bakalım." dedi.

Atölyesine girdiklerinde Minevra yaptığı resimlere bakıp "Lssya sen gerçekten yeteneklisin. Bence sergi açacak kadar eserin birikmiş." dedi.

"Benim İtalya'da sergi açmak gibi bir hayalim yok."

"Hayal olmasına gerek yok Lssya. Sergi açma konusunu emin boyuna oturup konuşmalıyız. Bence seni ilk önce İtalya'nın sanatsever insanlarıyla ve sanatçılarla tanıştırmalıyız. Ne dersin? Şu yeni akım heykeltıraş Borza Kohara falan gelir. Bir de şu ressam vardı. Hani yaptığı nü çalışmalar olay olmuştu."

Lssya artık dayanamadı ve "Camilia Rols!" dedi gözleri heyecanla parlarken.

"Ah evet onu şahsen tanıyorum. Laf aramızda ona poz verdim. Bitirip bitirmediğini sorsam iyi olur. Ne dersin?" diye sordu.

Lssya buraya geldiğinden beri ilk defa "Gerçekten mi?" diye sordu çünkü Minevra eğer doğruyu söylüyorsa söylediği isimlerle tanışmak onun için mucize olacaktı.

"Tatlım tanışmak istediğin hangi sanatçı varsa bana liste yap. Hepsi senin ayağına o davete gelecek. Sergiyi sonra düşünürüz." dedi. Lssya şaşkınlıkla baktı ona ve sesini çıkarmadı.

Minevra o sırada başköşede duran yarım kalmış tablosuna baktı. Yüz hatları, saçlar bir o kadar tanıdık geldi. İlk konduramadı. "Bu sedir, yeni çalışman mı?" diye sordu.

Lssya'nın yüzünü hüzün kapladı ve gözünden istemsizce bir yaş süzüldü.

Minevra "Bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

Lssya hızla gözündeki yaşı sildi. Tabloya bakarak "O yaklaşık iki senedir bitiremediğim bir portre." dedi.

Öyle bir söylemişti ki Minevra kendini suçlu hissetti. Kalbi hüzünle doluydu. Minevra onun adına kendini kahretti. Kalbi acıdı, çünkü ruh eşinin eksikliğini duyduğunu anlamıştı. Asırlardır o da Lssya gibi ruh eşinin eksikliğini yaşamıyor muydu?

"Kimi resmetmeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Ben bilmiyorum. Sanki o tabloyu tamamlarsam içimdeki boşluk dolacak gibi ama herhâlde hiç tamamlayamayacağım. Saatlerce karşısında elimde fırça oturduğumu biliyorum. Sanırım bu tablo benim lanetim." dedi Lssya acıyla.

"Belli mi olur belki bir lanet değil, başlangıçtır." dedi Minevra.

Lssya ağlama isteğini zorla bastırdı. Konuyu kapatmak adına "Benim için geç bir saat oldu." dedi.

Minevra ona kederle bakarak "Şu davet işini unutma. Çok eğleneceğimize eminim. İyi geceler Lssya!" diyerek odasından çıktı.

Artık Lucas'a haber vermenin zamanıydı. Ne yaşanacaksa yaşanacak ama bu iki ruh birleşecekti. Tabii öncesinde Verona'ya olanı biteni anlatmalıydı. Yoksa onu sonradan olma vampir dişleriyle öldürür, Thedora'nın yavrularına yedirirdi.

Verona ile konuşmak için aşağı indi. Verona'yı mutfakta Donna'nın yanında otururken buldu. Bir yandan elindeki soğanları hırsla soyuyor bir yandan konuşuyordu.

"Bu hayatımda vereceğim en berbat parti olacak. Yok yani ne yapmam gerekiyor? Gidip konseye kafa tutup Lucas'ı mı çağırayım? İnatla gözdağı mı vereyim. Lssya'ı o asalak sürüsünün eline bırakmayacağım. Haksız mıyım?" dedi Donna'ya bakarak.

Minevra kapının ağzında gülmeye başladı. Verona sinirle ona baktı "Sen de en az konsey kadar suçlusun. Lssya'ya çok kaba davranıyorsun." dedi.

"Seninle konuşmalıyım. Ayrıca ben kaba davranmadım. Biraz uzak kalıp onu gözlemledim. Şimdi arayı düzeltmek adına harekete geçtim." dedi.

"Benim kafam karıştı. Bu ani değişikliğin sebebi ne?" diye sordu Verona.

"Hikâyeyi baştan sona tek bir kelime etmeden dinleyeceğine söz verirsen sebebini öğrenirsin." dedi Minevra.

Verona "Hayatımın şokunu yaşayacak gibi hissediyorum ki bu hiç iyi değil. Donna bana içecek bir şeyler doldur." dedi.

Donna "Viski size iyi gelebilir leydim." dedi.

Minevra "Bir bardak da ben alabilirim." dedi ve Verona'nın karşısına oturdu.

"Lssya konseye teslim edilmek zorunda değil. O birini ruh eşi olarak seçti çünkü." dedi. Verona "Ah Tanrım! Biliyordum. Tenatz haddinden fazla onun etrafında." dedi viski dolu kadehi kafasına dikti.

"En azından hep bizimle kalacak. Ruhlara şükür!" diyerek devam etti.

Minevra "Saçmalama, o ikisini birbirine nasıl yakıştırırsın. Tenatz asil bile değil. Sonradan olma." dedi kibirle.

"Minevra utanmalısın. Kimseyi aşağılamak bize düşmüyor. Hem Tenatz iyi biri."

"Bu imkânsız Lssya başkasının ruh eşi. Lssya'nın atölyesindeki bitmediğin tabloyu hatırla. Kime benziyor bir düşün." dedi Minevra.

"Bak Minevra zaten gerginim. Şunu söyleyecek misin yoksa ben Lssya'ya sorayım mı?" dedi.

"Lucas!" dedi Minevra sırıtarak.

"Komik olma onlar birbirlerini tanımıyorlar bile." dedi Verona.

Minevra derin bir nefes alıp "Bundan iki buçuk sene önce yani Lssya Paris'te yaşarken bir büyü kitabı bulmuş..." diye başladı anlatmaya. Hikâyenin tek çarpıttığı tarafı onun büyü kitabını bulmuş olmasıydı. Verona'ya onun bir cadı olduğunu ve kitabın ona mirasa kaldığını söylemedi. Verona bırak soru sormayı nefes almadan Minevra'yı dinledi.

Minevra "En son Lucas, Lssya'ya o dizeleri, kitabı ve kendini kaptırmış. Tabloya hiç mi bakmadın? Verona o, Lucas'ı çizmeye çalışıyor." dedi.

"Neden ama? Niye bunu ona ve kendine yapmış? Çok acı çekiyor olmalılar."

"Lucas bir insana bunu yapamayacağına karar verdi. Biliyorsun o insanları sever ve kısacık dolu dolu geçen hayatlarına özenir."

"Sen güzel ruhlarını benim aklımda tut! Bir tane akıllı ruh olsaz mı çevremde? Ruh eşine bunu yapmamalıydı. Bu delilik. Onu kendinden mezara sokmuş." diye Verona yerinden kalkmış mutfağın çalışma alanında dört dönüyordu.

Minevra "Yani Lssya hiçbir yere gidemez ama yardımımıza ihtiyaçları var. Yapmamız gereken tek şey Lucas'ı buraya getirmek. Gerisini, konseyi, Miles'ı da o hâlleder." dedi mutlu mesut.

"Gelmesi için uğraşmamıza gerek yok. O işi Miles hâlletti." dedi Verona.

"Nasıl?" diye sordu Minevra.

"Konseye karşı yanında olmasını istemiş. Lucas partide olacak ama biz ne yapacağız bilmiyorum. Lucas, Bona Dea olarak onu görürse delirir." dedi endişeyle.

"O zaman onu erken gelmeye ikna etmeliyiz." dedi Donna heyecanla ama Verona aklınca olayın tahlilini yapıyordu.

"Lssya unuttu ama ruhu acı içinde kıvranıyor o kadar belli ki. Peki ya Lucas? Nasıl ondan uzak kalabildi? Bu onu öldürür. Ruh eşini bulunca ondan ayrı kalmak bir işkencedir." dedi üzüntüyle.

"İlk zamanlar çok ama çok kötü olduğunu biliyorum. Sonra baş etmeyi öğrenmiştir herhâlde. Biliyorsun o hepimizden başka. Onun gücü yadsınamaz." dedi Minevra.

Verona yeni yeni idrak ediyordu. "Bu nasıl bir tesadüf, ruh eşi aynı zamanda Bona Dea!" dedi ve birden yüzü gülmeye başladı.

Minevra içinden *'Aynı zamanda kehaneti yerine getirecek bir büyücü olabilir!* dedi ve düşüncesine kızıp bunu düşünmemeye çalıştı.

"Aşk tesadüf değil midir?" diye sordu gülümsemeye çalışarak. Verona gelip ona heyecanla sarıldı ve "Bu bir mucize... Belki torunlarım olur ne dersin?" derken mutluluktan uçabilirdi. Minevra gözlerini devirerek ondan kurtuldu ve "Donna bize telefonu uzatabilir misin?" dedi. Donna telefonu uzattığında "Ara onu ve erken gelmesini söyle. Seni kırmayacaktır." dedi. Verona "Haklısın!" dedi ve telefonu eline alıp numarasını tuşladı. Telefon çaldı ve Adrian'ın sesi duyuldu.

"Adrian merhabalar, umarım her şey yolundadır?" diye sordu çünkü Lucas'ın telefonuna Adrian çıkmıştı.

"Leydim biz gayet iyiyiz. Lordum üç saat önce Everest zirvesine doğru yola çıktı. Büyük ihtimal dönmek üzeredir. Acil bir durum mu var?" diye sordu.

Verona "Gelince beni aramasını sağlarsan sevinirim."

"Sizi aramasını sağlayacağım leydim." dedi Adrian.

"Bekliyorum." dedi Verona ve kapattılar.

Minevra "Asma suratını. Miles ve konseyi o gelene kadar erteleyebiliriz. Sorun yok. Her şey yolunda." dedi ama kendi bile inanmadı. Sakladığı sır gerçekten ağırdı. Lssya kehanette ismi gecenin adını taşıyan bir cadı, aynı zamanda Bona Dea'ydı. Bu da yetmezmiş gibi dünyanın en güçlü vampirini kopamaz şekilde kendine bağlamıştı.

Verona "Lucas'a sürpriz yapabiliriz." dedi.

Minevra yüksek sesle "Tanrı bizi korusun! Yine kafanda neler dönüyor?" dedi.

"Düşünsene belki de Miles ve Lssya için düzenleyeceğimiz partide karşılaşmalarını sağlayabiliriz. Birbirlerini görünce birbirlerine adım ata ata yaklaşırlar. Sonra gözleri buluşur ve tabii elleri... Sonra Lucas onu öper ve Lssya hatırlar."

"Verona sen şu masallardan uyarlama filmleri çok seyretmeye başladın. Hadi ama bu kadar romantik olmak zorunda değilsin. Zaten Lssya hatırlamayacak. Kaldı ki o parti yanlış bir zaman." dedi Minevra. Donna kıkır kıkır gülüyordu.

"Lucas kesin onun Bona Dea olduğunu biliyor. O yüzden kendini unutturdu." dedi Verona.

Minevra'nın içine fenalık gelmişti. "Ben daha fazla bu soğan kokusuna ve sana dayanamayacağım." dedi ve ayağa kalktı.

Tabii Verona'nın onu bırakmaya niyeti yoktu. "Oğlumun sevdiği kadına aşkla baktığını görmek istiyorum bu benim hakkım." dedi.

"Unutma Miles da burada olacak. Bence bırak karşılaşma anını da Miles'a ne diyeceğimizi düşün. Sen vasi olarak bunu nasıl açıklayacaksın? Konsey ve Miles ilk kez karar birliği edecek ve buna karşı çıkacaklar." dedi Minevra.

"Tanrım haklısın. Lucas erken gelip bir yolunu bulmalı." dedi Verona ve sinirle "Çözüm bulmak zorunda değil Minevra. Lucas Lssya'dan tam bir bağlılık aldıktan sonra hepsinin sesi kesilir. Konsey zaten karşı çıkamaz. Venatorların artık hiçbir hakkı yok. Lssya bizim toplumumuzun bir parçası ister insan, ister..." dedi ve mutfağa giren Lssya ile sustu.

Lssya'nın eli yüzü boya içindeydi. Minevra telaşla ayağa kalkarken, Verona çoktan yanındaydı. "Sana ne oldu? Tuval yoktu da kendini mi boyadın?" diye sordu.

"Thedora ve Ares sanırım biraz aşırıya kaçtılar. Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum." diyerek gerisin geriye mutfaktan çıktı.

Verona "Hâlâ bana çok soğuk davranıyor." dedi.

Minevra "Bana gayet iyi davranıyor." derken içinden *'Bu kız* bırak bizi, *şükürler olsun ki hayvanlara bile cadılık yapamıyor.'* dedi.

Verona "Hadi Ares ve Thedora'ya bakalım. Bias onları o halde görürse kesin şatoda köpek katliamı olur." dedi.

Onlar kendi derdlerine düştüklerinde uzak diyarlardaki sevdikleri kendi derdindeydi.

Everest Dağı yükseklik 8848 metre...

Nepal 2019

Adrian, Lucas için endişelenmeye başlamıştı. Yüzyıllardır yanındaydı ve son üç senedir onun için endişeleniyordu. Lucas iyice içine kapanmış, daha önce olmadığı kadar kan içer olmuştu. Saatlerce televizyonun başında kıpırdamadan duruyor, çok sevdiği oyun aletlerine elini bile sürmüyordu. Bazen gözünü bir noktaya dikip saatlerce sabitlendiğine şahit oluyordu. Şimdiye dönmesi gerekiyordu ama Lucas ortalarda yoktu.

Lucas ilk defa dondurucu soğukta üşümek istedi. Tabii bunun mümkün olmadığını biliyordu. Lanet olası yapısı ne sıcağı ne soğuğu hissetmiyordu. Binlerce yükseklikte donmaya yüz tutmuş elleriyle hiçbir acı hissetmemesi gerçekten acınasıydı. Keşke ruhunun üşüdüğü kadar üşüyebilseydi. Oysa Lssya'yı hissetmişti, sıcaklığını, teninin kokusunu, titreyişini...

Zirvenin tepesinde sivri bir kayanın uçunda oturmuş dipsiz uçurumdan manzarayı seyrediyordu. Oturduğu yerden doğrulduğunda ayaklarının altından ezilen taşlar uçuruma düşüp gözden kayboldu. Uçuşan saçları esen sert rüzgârlara meydan okuyan bedeni ile biraz olsun kendini iyi hissetti. Özlem dolu ruhu çırpınıp duruyor

Lssya'ya gitmek için fırsat kolluyordu. İki yıldan fazla olmuştu ona kendini unutturalı. Onsuz geçirdiği zaman yaşadığı hayat kadar uzundu. Lssya'nın ömrü biterken canından can kopuyordu. Bir gün ölecekti ve Lucas'ı bu ıstırapla baş başa bırakacaktı.

Onca asır onun için su gibi geçmişken şimdi iki buçuk yıl geçmek bilmemişti. Hâlâ direniyordu onu görmemek için. Ruhuna inat bir kere olsun teşebbüs etmedi. Biliyordu giderse gerisi gelirdi. *'Ya sonra?'* diyordu kendine ve sonuç belliydi. Gidip onu kendi sonsuzluğuna mahkûm edemezdi.

Lssya'yı düşündükçe ruhu avını arayan tazı gibi kıpır kıpır oldu. Göğsünden çıkmak istercesine kalbini sıkıştırmaya başladı.

"Lütfen yapma! Bu doğru değil." dedi ve kendini uçurumdan aşağı boşluğa bıraktı. Gözlerini kapattığında o istemese bile rüzgârın ruhları hızını keserek havada kalmasını sağladı. Bir süre bir yamaca âdeta kondu.

"Hep yanımdasınız değil mi?" diye kederle gülümsedi.

Bir süre daha beyaz ve grinin hâkim olduğu dağda rüzgârın karla dansını seyretti. Temiz havayı ciğerlerine çekti. Hava kararmıştı. Büyük ihtimal Adrian deliye dönmüştü. O da olanların farkındaydı ama anlam veremiyordu. Lucas yürümek yerine kendini boşluğa bırakıp aşağı indi. Dönüş yolunda bıraktığı göstermelik montu ve bulumum gereksiz tırmanma araçlarını ve çantasını sırtına aldı. Dağın girişinde ertesi gün için kamp kurmuş hazırlığa başlayan dağcılar ona gülümseyerek baktı. Lucas onları saygıyla selamladı.

Oldum olası Nepal'i severdi. Ruhani yönü ağırlıkta olan halkın çoğu Hindu'ydu. Sokaklarda dolaşırken birçok kere onu hissedip yaşlı kadınların ona ruhun oğlu diye hitap edişiyle şaşırıp kalmıştı. Bazıları ona sarılır ağlaya ağlaya şükranlarını sunarlardı. Halkın yüzde kırk beşi Nepalce konuşurken kalanı yerel dilleri benimsemişti.

Geçmişinde birçok kez Nepal'in yoksulluktan kurtulması için yardım kuruluşlarıyla çalışmış, bağışlar toplamış, İngilizlere karşı Nepal Prensliklerinin yanında yer almıştı.

Tabii tam bir güç gösterisinden kaçınmıştı. Hiçbir zaman ülkelerin kaderiyle oynamamıştı. Sonrasında Nepal iç kaosta güçlü ailelerin üstünlük savaşıyla gerilemişti. Lucas bu çıkar oyunlarının içinde yer almak yerine halka birebir yardıma yönelmişti. Yılın bir iki ayı gelir ve Nepal'de kalırdı. Bir zamanlar Nepal'e geldiğinde bulmuştu Achir'i... O zamanlar daha küçücük bir çocuktu. İri siyah gözleri, bir deri kemik kalmış bedeniyle sokağın ortasında yığılıp kalmış büyükannesinin cesedinin üzerine kapanmış ağlıyordu.

Lucas ani bir kararla Adrian ile yaşadıkları eve dönmek yerine Bhaktapur'da bulunan Nyatapola Tapınağına, Achir'in yanına gitmeye karar verdi. Lucas ona kırgın olmasının yanında ona saygı duyuyordu. Kırk yıl birlikte yaşamışlardı. Lucas onun için baba olmuş, onu oğlu gibi sevmişti. Achir otuzlu yaşlarına bastığında ona vampir olmayı ya da ölümsüzlüğü sunmuş ama Achir istememişti.

Lucas ona "Neden? Sen benim oğlumsun. Bu soruyu sorma hakkını kendimde bulmıyorum." demişti kırgınlıkla.

Achir "Beni sekiz yaşındayken ölümün ellerinden aldın. Yüce gönlünüzde, eşsiz ruhunuzda yer buldum. Büyüdüm. Şimdi otuzuma girmek üzereyim. Rüya gibi yıllar geçirdim. Rüyamda bile göremeyeceğim yerlere gittim. Tercihim evlenmemek yolunda. Çocuklarım olsun istemiyorum. Şimdi yaşlanmadan önce halkıma yardım etmek niyetindeyim. Zamanı geldiğinde ölmeliyim ki yeni ruhlar hayat bulsun." demişti.

Lucas ona saygı gösterdi. Zaten Achir yirmi yıl sonra kendi isteğiyle Lucas'ın yanından ayrıldı ve bir tapınakta yaşamaya başladı. Achir ona hep yazdı ama Lucas mektuplarını hiç açmadı. Achir

şimdi doksan yaşını geçmiş olmalıydı. Yaşadığını biliyordu. Aydan bir gelen mektupları hiç kesilmemişti. Adrian'ın nereye gitseler bulundukları yerin adresini verdiğini biliyordu. Tapınağa geldiğinde Lucas dış bahçede ayakkabılarından ve sırtında taşıdığı çantadan kurtuldu. O ayakkabılarını çıkardığında bir çocuk heyecanla çanı çaldı. Çanın çalmasıyla çocuğu bakan Lucas çantasını ve ayakkabılarını ona verdi. Biliyordu ki bunları satıp iki ay ailesini ve kendisini geçindirebilirdi.

Çocuk şaşırmıştı. "Ātmākō putra. Kē yī mērā hō? (*Ruhun oğlu bunlar benim mi?)*" diye sordu.

Lucas gülümsedi ve "Ma ātmākō putra dhērai viśiṣṭa cha? (*Ruhun oğlu olduğum çok mu belli?)*" diye sordu çocuğun kel kafasını okşarken.

"Mērō māṣṭaralē ā'umdai garēkō thiyō. Yō ghaṇṭī tapā'īnkō lāgi thiyō.*(Ustam geleceğini söylemişti. Bu çan senin içindi.)*" dedi.

Lucas tapınağa doğru baktı. Achir'i gördü. Elinde baston, okre rengi tapınak kıyafeti ve kel kafasıyla ayakta zor duruyordu. Lucas acabada kaldı. Onun da Lssya gibi ölüp dünya değiştireceğini bilmek canını yakmıştı. İlk değildi sevdiklerinin ölümüne tanıklık etmek ama bu sefer başkaydı. Attığı adımlar yavaşladı. Yaklaştıkça içi kederle doldu. Achir'in yanına geldiğinde "Oğlum..." dedi. Achir bastonu bulunduğu terasın korkuluklarına dayadı ve gözyaşlarıyla "Hoş geldin baba. Beni çok beklettin." diyerek ona sarıldı.

Birlikte içeri, Achir'in odasına geçtiler. Lucas geç kalacağını söylemek için Adrian'ı aradı. Adrian, Lucas'ı aramak için evden çıkmak üzereydi. "Lordum iyi misiniz?" diye sordu telaşla.

"Achir'in yanındayım. Bu gece burada kalabilirim." dedi Lucas. Adrian hem rahatlamış, hem de baba ve oğlun buluşmasına memnun olmuştu.

"O küçük çocuğa selamlarımı iletin lordum." dedi ve kapattı.

Achir "Neyin var? Ruhun acı içinde." dedi gözlüklerini çıkarmış okre rengi kıyafetine siliyordu.

Lucas acıyla "Gözlerin iyi görmüyor ama hislerin kendini iyice belli eder olmuş."

"Doğru mu? Nedir seni üzen?"

"Sana kızgındım. Daha doğrusu kırgındım. Artık değilim. Ne demek istediğini son üç yılda anladım sanırım." dedi Lucas.

"Haklıydın. Seni dinlemeliydim. Artık çok geç." dedi Achir.

"Pişman mısın?" diye sordu Lucas.

"Pişmanlık değil benimki, sadece faydalı olabilmek adına daha fazla zamana ihtiyacım var. Ömür yetmedi."

"Zaman çözüm değil. Hiç bitmiyor Achir. Muhtaçlık hiç bitmiyor. Ne insanlara yeterince yardım edebiliyorsun, ne doğaya, ne hayvanlara. Bir taraf hep eksik kalıyor." dedi.

Achir yorum yapmadı. Sonuçta asırlarını dünyada geçirmiş babasıyla konuşuyordu.

"Bana anlatmayacak mısın?" diye sordu Achir.

Lucas tebessümle "Yirmili yaşlarının başında. Adı Lssya. Bir insan. Ruh eşim. Onu buldum ve üç sene önce kendimi unutturdum. Onu hak etmiyorum." dedi ve sustu.

Achir "Kimin neyi hak ettiğine karar vermek şahsa düşmez. Kendi için bile olsa kararı veremez. Bunu bana sen öğretmiştin. Kadere karşı geldin ama bu bir erteleme biliyorsun."

"Bunu söyleyen ikinci kişisin." dedi Lucas.

"Onun ruhuna yaptığının farkında mısın?"

"Unuttu." dedi Lucas işkence çeker gibi.

"Aklı unuttu. Peki ya ruhu? Senin mantığının hükmü yok. Aşk denilen şeyi ruh yaşar. Beden ona ayak uydurur. Akıl sadece seyreder." dedi.

Lucas yorum yapmadı. Buraya iyi olmak için gelmişti. Şimdi pişmanlığında kaybolmak üzereydi. Achir'e yardım eden diğer tapınak sadularından izin isteyip her şeyiyle o ilgilendi. Yemeğini hazırladı. Yer yatağını açtı. Uyuyacakken elbisesini çıkarmasına yardım etti. İlaçlarını verdi. O uyuyana kadar kafasını okşadı. Tarih bir günlüğüne de olsa tekrar etti. Lucas doksan yaşını aşmış bir saduya değil, sekiz yaşında yolun ortasında büyükannesinin ölü bedeninin üzerinden aldığı Achir'a baktı. Ayakucuna uzandı oğlum dediği Achir'in.

Sabaha doğru gözlerini, esen ılık esintiyle açtı. Karşısında Ailois, yanında sekiz yaşındaki Achir vardı. Lucas yattığı yerde doğruldu. Ayakucunda yattığı yaşlı bedene baktı. "Hayır..." diyebildi gözlerinden akan yaşla.

Achir, Ailois'in elini bırakıp onun yanına süzüldü.

"Seni bekliyordum baba. Geldin ve dünyadaki zamanım bitti. Teşekkür ederim her şey için." dedi ve Ailois'in yanına dönüp elini tuttu. Işık süzmesi yavaş yavaş silikleşti. Lucas gözyaşlarıyla Achir'in ayaklarına kapandı. O günün sabahı orada kaldı. Odaya kimseyi sokmadı. Gecesine Adrian'a haber verdi.

Achir'in vasiyeti üzerine bedeni yakılmak için hazırlandı. Lucas onu ağaç ve çiçeklerle hazırlanmış katafalka kucağında götürdü. İnce beyaz bir tülle sarılı olan yaşlı bedeni bırakmaya kıyamadı. Uzun bir süre öylece durdu.

Adrian "Lordum!" dediğinde "Ona eşlik etmeliyim. O benim oğlum." dedi ve "Ateş bana eşlik et!" dediğinde hazırlanan katafalk yanmaya başladı.

Lucas kucağında Achir'in cesediyle yanan katafalka uzandı. Oğlunu küçükken olduğu gibi omzuna yatırdı. Ateş onu ve Achir'i sarmalarken onun gözyaşları oğlu için aktı. Omuzuna koyduğu başı ve bedeni küle dönene kadar kalkmadı. Achir'in bedeni küle döndüğünde ateş hala lorduna itaat ediyordu.

Lucas ayağa kalktı ve Âdem çıplaklığında ateşin içinden çıktı. Tapınakta bulunan herkes yerlere kadar kapanmış ona tapıyorlardı. Adrian gözyaşlarıyla Lucas'a üzerinden çıkardığı kabanını verdi.

Lucas "Annemi özledim Adrian!" dedi.

Kaderin kucağına düşmek gibiydi aşk...

On beş gün sonra

Achir'in ölümünün üzerinden iki hafta geçmiş, Lucas oturduğu koltuktan milim kıpırdamamıştı. Adrian "Eve dönmek için hazırlanmalı mıyım Lordum?" diye sordu bir hafta sonunda. "Zamandan bol ne var Adrian? Acele etmemize gerek yok." dedi Adrian, sessizce ona ayak uydurdu. Onunla oturdu günlerce.

Lucas ölen oğlunun yasını tutuyordu. On beş günün sonunda Verona aradı. Tabii telefonu Adrian açtı.

"Adrian neredeyse bir ay olacak. Ben hâlâ Lucas'ın beni aramasını bekliyorum." dedi kırgınlıkla.

Adrian açıklama yapmak yerine "Leydim, lordum yanımda veriyorum." dedi.

Lucas gözlerini kapatıp telefonu eline aldı. "Anne!" dediği an Verona ona gerisi için fırsat bırakmadı.

"Lucas her şey yolunda mı? Kaç gündür aramanı bekliyorum." dedi.

"Neden sesin endişe dolu?" diye sordu Lucas.

"Sana ihtiyacım var. Ne zaman burada olabilirsin?" diye sordu direkt.

"En geç yarın orada olurum. Hemen yola çıkıyorum." dedi Lucas. Sesi ona iyi gelmişti ve annesinin bu isteğini kırmayacaktı.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu Verona inanmazca.

"Hayır. birazdan yola çıkmış olurum. Seni özledim." dedi Lucas.

Verona oğlunun sesindeki kederi daha önce hissetmediği için kendine çok kızdı. Belki de abartıyorumdur diyerek üzüntüsünü geçirmeye çalıştı.

"Heyecanla bekliyoruz. Ruhlar seninle olsun oğlum." diyen Verona telefonu kapattığında içi buruklaşmış ama mutluydu.

Karşısında oturan Minevra'ya "Yarın burada olacak. Bence karşılaşabilecekleri en mükemmel ortam, hayallerim gerçek oldu." dedi Verona.

"Niye üzüldün peki?"

"Sesi çok kötüydü." dedi Verona.

"Achir öldü." dedi Minevra.

Verona gözlerini patlatıp "Tanrım! Neden her şeyden en son benim haberim oluyor?" dedi ve durgunlaşıp gözlerini kapattı. "En kısa zamanda onu ziyaret edeceğim." dediğinde gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

"Ruhlar yoluna ışık olsun. Bazen ölmek istiyorum." dedi Minevra.

"Ölüm bir başlangıçtır. Bir son değil." dedi Verona ve Minevra'nın elini tuttu.

Minevra "Her şey yoluna girecek üzülme. Alışverişe gitmeye ne dersin?" diye sordu.

Verona gözündeki yaşları silerek "Bu saatte?"

"Hangi saatte gidelim. Eminim Issya'nın elbiseye ihtiyacı vardır. Onu da yanımıza alırız. Hem ona en azından şu davetten bahsetme vakti geldi. Akrabalarıyla tanışacağını, geçmişini öğreneceğini açıklamalısın."

"Açıklama konusunda haklı olabilirsin ama Khaon, Lssya'nın dışarı çıkmasına hayatta izin vermez. Dışarı çıktığımızda Lssya kaçmaya çalışıyor." dedi.

"Khaon'la, Lssya'yı bana bırak." dedi Minevra sırıtarak ve kapıda bekleyen nedime Luenetta'ya "Lssya nerede?" diye sordu.

"Leydim at binmeye gitmişti." dedi Luenetta.

"Tamam, gelince burada beklediğimizi ona ilet." dedi.

Lssya, bütün gün sanat camiasıyla tanışacağı daveti düşündü. Minevra dediğini yapmıştı. Tabii burunlarından kıl aldırmayan sanatçılar davete gelecekler miydi? Çok merak ediyordu. Heyecanlandı. Korkuyordu. Panikledi ve en son içindeki boşluk bütün duygularını alıp götürdü. İçindeki boşluk onu yine tablosunun başına götürdü. Ruhu çekilmiş gibi hayata dair hiçbir şey yoktu aklında. Ölse bile umurunda olmazdı tablonun karşısında. Hava kararana kadar öylece oturup gözyaşlarıyla tabloyu seyretti. Sonra bahçede dolaşmak için aşağı indi. Şato her gece olduğu gibi canlanmıştı. Bahçıvanlar zifiri karanlıkta çalılarla ilgileniyor ışığa bile ihtiyaç duymuyorlardı.

Bir çalışan havuza yiyecek bir şeyler atıyordu. "Orada bir yunus var biliyordum." diyerek havuzla ilgilenmeyi başka bir zamana bıraktı, ahırın ön alanında Tenatz bir at ile ilgileniyordu. Bu ilgisini çekti çünkü Lssya'nın çocukluğu at sırtında geçmişti ve ata binmeyi çok severdi. Burnu havada görünmeye çalışarak Tenatz'ın yanına gitti.

Tenatz saygıyla "İyi geceler leydim bir emriniz mi var?" diye sordu. Onu görünce ruhu huzur bulmuştu. Lssya iyi ve sağlıklıydı.

"Benim kaçmama yardım et!" dedi Lssya dosdoğru.

Niyeti şaka yapmaktı ama karşısındaki adam anlayamayacak kadar ciddi duruyordu. Tenatz'ın ona bakmayan gözleri gözlerini buldu. Tenatz ne diyeceğini bilemedi çünkü Lssya'yı gördüğü ilk andan bu yana hayatında her şey boyut değiştirmişti. Uyumuyor, huzuru

bulamıyor, aklı fikri onun iyi olup olmadığındaydı. Her dakika onun nerede olduğunu kontrol ediyor, bazen kale duvarlarına tırmanıp iyi olup olmadığını görmek adına odasından içeri bakıyordu.

"Leydim bu emrinizi yerine getiremem. Sizi reddetmek güneşin altında kavrulmak gibi ama yapamam." diye kurduğu itiraz cümlesiyle göğsünün ortasını bir matkap delmeye başlamıştı sanki.

Lssya "Biliyorum. Sen Khaon'dan emir alırsın. Yardım edecek olsan her kaçtığımda neden beni yakalayasın?" diye aşağılayıcı bir şekilde güldü. Tenatz o an bir çocuk gibi ağlayabilirdi. Diz çöküp ona affetmesi için yalvarmak istiyordu. Neden bu duygulara sahipti? Bu insan ona ne yapmıştı ki aklı fikri onun iyi olmasındaydı.

Lssya, aşağılayarak baktığı adamı her gördüğünde onun yanına gitme isteğiyle dolarken, neden ona kızgın bir o kadar kırgındı bilmiyordu. Evet, Tenatz onu her kaçtığında geri getirmişti. Khaon'un emirlerini dinliyordu çünkü onun adamıydı. Tıpkı diğer savaşçılar gibi... Diğer savaşçılar umurunda olmazken neden Tenatz'a kızıyordu. Kızdığı hâlde Tenatz'ı görmesiyle daha iyi bir ruh hâli içerisine girmesi nedendi? Sihirli gibiydi Tenatz. Ona huzur veriyor, sanki içini paramparça eden o boşluk doluyordu.

Lssya, karşısında gözlerini gözlerinden ayırmayan Tenatz'a "Bir daha kaçmayacağım zaten. Atına binmemde bir sakınca var mı? Tabii izin verirsen." dedi.

"Benim atım olduğunu nereden anladınız leydim?"

"Bilmem onunla ilgileniyordun o yüzden olmalı." dedi Lssya.

Tenatz "Sizinle gelmem şartıyla buyurun leydim." dediğinde Lssya çoktan ata binmek için harekete geçmişti.

Atlara bindiklerinde Lssya bindiği atın kulağına "Hadi bakalım çok hızlı koşalım." diyerek fısıldadı. O hayvanlarla konuşmayı severdi. Tabii kanından gelen yeteneklerden habersizdi. Hayvanlar onu

anlıyordu. At ondan emir almışçasına şahlanıp koşmaya başladı. Lssya öyle özgür hissediyordu ki...

Tenatz onun arkasından atıyla fırladı ama attan aşağı inip koşsam mı diye de düşünmedi değil. Sonuçta attan hızlıydı. Bir süre sonra Tenatz "Leydim yavaşlayın!" diye bağırdı.

Lssya kabalık etmek istemedi. Atını yavaşlattı ve beklemeye başladı. Tenatz yanına geldiğinde "Hadi ama korkmadın değil mi? Ben iyi at binerim. Büyüdüğüm yerde attan başka bir şey yoktu." dedi.

"Bu belli oluyor efendim." dedi Tenatz ve telefonu çalmaya başladı. Açtığında "Tamam geliyoruz." dedi.

"Leydim şatodan sizi çağırıyorlarmış." dedi.

Lssya bir şey demeden gerisin geriye at sürdü. Salona girip ona yine sevgiyle gülümseyen kadını gördüğünde meraklanmıştı. Yine çenesini tutamadı. "Umarım beni serbest bırakacağınızı, an itibariyle kapıdan çıkıp gideceğimi söylemek için çağırmışsınızdır." dedi. Verona'nın içi kederle doldu ve "Gel Lssya!" diyerek onu oturdukları koltuklara yönlendirdi. Lssya kendini suçlu hissetti. Evet, haklıydı ama bu kadarda kaba olmasına gerek yoktu. Koltuğa otururken "Özür dilerim kaba olmaya çalışmıyordum. Sadece..." diye devam edecekti ki Minevra "Hayatını geri istiyorsun." diyerek gülümsedi.

Lssya "Evet." dedi hüzünle.

Verona "Eski hayatını biraz gözden geçirmeyi düşündün mü?" diye sordu.

"Anlayamadım?" dedi Lssya.

"Maddesel olarak demiyorum. Ruhani olarak mutlu muydun? Yaşadığın hayat seni tatmin ediyor muydu?"

"Özgürdüm." dedi Lssya.

Minevra "Zeki kız!" dedi.

Verona "Burada her ne kadar bir esir olmasan da böyle hissediyorsun doğru mu?" diye sordu.

Lssya "Hissetmiyorum. Beni buraya zorla getirdiniz." dedi.

Verona "Diyelim ki kendi isteğinle buradasın. Özgürsün. Burada yaşıyorsun mutlu olur muydun? Yani bizimle, bu ailede kalır mıydın?" diye sordu.

Minevra "Bu çok enteresan bir soru. Cevabını merak ediyorum Lssya." diye ekledi.

"Sizi tanımıyorum." dedi Lssya.

Minevra "Tanımaya çalıştığın söylenemez." dedi gülümseyerek.

"Hissediyorsun Lssya. Donna'nın bu yüzyıla kadar biriyle böyle arkadaşlık kurduğunu görmedim. Aitra senin yüzünden bütün gün sanatçıları araştırıp ressamlar hakkında bir film çevirmenin hayaliyle yanıp kalkıyor. Tenatz seni korumuyor, âdeta cam fanusa kapattı. Hadi geç hepsini. Bias sen piyano seviyorsun diye bütün gün çalıp duruyor. Biz bir aileyiz Lssya ve sen o surat asan güzel yüzünle bile kısa sürede kendini sevdirdin."

"Onlarla bir derdim yok. Ben de onları seviyorum." dedi Lssya.

"Derdin bizimle mi? Aşk olsun." dedi Verona.

Minevra "Beni katma. Derdi seninle olmalı." diye Lssya'ya göz kırptı.

"İstersen bu sorunun cevabını bir düşün. Şimdi asıl konumuza dönelim. Yarın şatonun bahçesi sanat çevresinin duayenlerini ağırlayacak, hazır mısın?"

"Ben davete geleceklerinden pek emin değilim ama hazırım."

"Ne giyeceğine karar verdin mi?"

"Henüz bakmadım ama bir oda dolusu kıyafetin içinden bir şeyler bulabilirim."

"Alışverişe çıkmak şart oldu." diye gülümseyen Minevra'ydı.

Verona sıkıntıyla "Bunun yanında on gün sonra senin adına verilecek davet için kıyafet baksak iyi olur. Hadi gidelim!" diye konuyu kapatmak için ayağa kalktı.

Lssya şimdi alışverişi reddedip yukarı çıksa da uyuyamayacağını biliyordu. Gerek yarınki davetin heyecanı gerek şatonun ilginçlikleri kafasını kemirip duracaktı. En kötüsü üç yıldır bitiremediği tablosunun başında sabaha kadar boş boş oturup ağlayacaktı. Yani alışverişe gitmek mantıklıydı. "Bence iyi bir fikir" dedi.

Verona "Yine kaçmayacaksın değil mi?" diye sordu gerçeği öğrenmek isteyen gözlerle. "Hayır." dedi Lssya yüzünü buruşturarak.

Minevra "Harika o zaman sizi arabada bekliyorum." dedi ve çıktı.

Lssya "On gün sonraki davet ne için?" diye sordu.

Verona "Otursana." dedi bu soruyu beklercesine. Sesi de yüzü gibi ciddileşmişti.

Lssya "Gidecektik ama..." derken oturmuştu.

Verona "Beş dakika." dedi ve karşısına oturup elini tuttu.

"Ailen davette olacak. Sana atalarını, nereden geldiklerini, geçmişini, anneni ve babanı anlatacaklar. Yani akrabalarınla tanışacaksın. Belki onlarla yaşamak isteyeceksin." dedi gözyaşları gözlerinden süzülürken.

"Verona neden üzülüyorsun ben... Ağlaman için sormadım." dedi Lssya.

"Sana göre az bir zaman gibi görünebilir ama sana alıştım kızım. Ve buradan gitmeni hiç istemiyorum." dedi burnunu çeke çeke.

Lssya "Kimin ne söylediği ne yaptığı açıkçası pek etkili olmayacak. Bunu sizi kırmak için söylemiyorum ama hayatımı tekrar yoluna koyana kadar inanın kimsenin yanında kalmaya niyetim yok. Belki sizi ziyarete gelebilirim. Belki siz gelirsiniz ama şu an söyleyeceklerim bundan ibaret." dedi samimiyetiyle.

Verona "Şunu bil Lssya, biz ne olursa olsun yanındayız. Kendi iradenle bizimle kalmayı seçersen kimse seni benim yanımdan alamaz. Bunun garantisini veriyorum. Ne duyarsan duy, sana kim ne

derse desin inanma... Çünkü... Çünkü anneler çocuklarına kötülük etmezler. Bunu aklında tut ve başın ne zaman sıkışsa bana gel olur mu? Bir yolunu buluruz. Hadi şimdi gidip alışveriş yapalım. Yeter bu kadar duygusallık." dedi ve ayağa kalktı.

Bu arada "Anneyim derken? Bana neden kızım diyorsun? Çok zamandır soracağım soramadım. Aramızda o kadar yaş farkı olmadığını düşünüyorum." dedi Lssya.

"Ben yaşlıyım kızım. İkiz oğullarım var. Lucas ve Leonard. Senin yaşında oldukları için belki de sana kızım diyorum." dedi.

Lssya "Şaka yapıyor olmasınız." dediğinde Verona "Yapmıyorum tatlım. Hadi gidelim Minevra'yı bekletmeyelim." diyerek Lssya'nın sorusunu yanıtsız bıraktı.

Tabii ki onların dışarı çıkacağını öğrenen Tenatz, ön tarafa şoför koltuğuna oturmuş bekliyordu. Verona ve Minevra buna şaşırsa da sorgulamadı. Khaon emir vermiş olmalı diye düşündüler.

Alışveriş hepsi için farklı boyutlarda geçti. Uykusuzluktan ölen Lssya her bulduğu koltukta uyumaya çalışırken, Tenatz onu uyanık tutmak için elinde kahve peşinde dolaşıyor bir taraftan gülüyordu.

Minevra ve Verona kıyafetlere savaş açmış, eleştiriler yorumlar havada uçarken hiç acımaları yoktu. Ellerinde poşetlerle sabaha karşı eve geldiklerinde Lssya'nın gözleri yanıyor, sağlıklı düşünemiyordu. Ağzının içinde "Beni odama taşısınlar." diyerek şaka yapmıştı ama kimse onu anlamadı. Gözleri kapanmış neredeyse horluyordu.

Verona "Tenatz, Lssya'ya yardımcı olabilir misin? Donna odasında onu bekliyor." dedi. Tenatz, Lssya'yı kucakladığı gibi odasına çıkardı. Yatağına yatırırken Donna elinde gecelik bekliyordu. Tenatz çıkar çıkmaz onunla ilgilendi.

Lssya geceliğini giyip rüyalara dalarken Verona ve Minevra aşağıda ki salondaydılar.

"Lssya sen öyle dediğinde ne dedi?" diye sordu Minevra.

"Ona ne anlatılırsa anlatılsın ailesini affetmeyecek. Bu belli, ama diğer konu hakkında Miles'ı parçalara ayıracak gibi geliyor. Kendi başına yaşamaya o kadar alışmış ki, gitmeyi hep isteyecek."

"Lucas gelince biraz zor." dedi Minevra gülümserken.

"Benim de buna inancım sonsuz. Aşk ile her şeyin üstesinden gelecektir." dedi Verona. Gün ağarmış herkes uyumak yerine akşam verilecek davet için son hazırlıkları yapmakla meşguldü.

Lssya uykusunun arasında Donna'nın sesini duydu. Zorla açtı gözlerini ve başucunda duran telefonu eline alıp saate baktı. Saat öğleden sonra üçtü. Donna ikinci kere kapıyı vurduğunda "Saat üç" diyerek kapıyı açmak için yataktan fırladı.

"Gecem gündüzüm kalmadı. Hangi döngüye uyanacağım artık bir karar vermeliyim." dedi odayı karanlığa boğan paneldeki düğmeye bastı.

Donna elindeki kahvaltı dolu tepsiyi yatağına bıraktı. Lssya "Niye beni uyandırmadınız?" diye sordu.

"Leydim dinlensin istedik. Her şey hazır, için rahat olsun." dedi Donna.

"Sen yaparsın da olmaz mı? Speedy Gonzales." dedi Lssya.

Donna içinden *'Acaba beni hız yaparken mi gördü?'* diye düşünmeden edemedi.

Lssya elini yüzünü yıkayıp geldiğinde Donna "Sanırım burayı alışıyorsun." dedi merakla.

"O nereden çıktı?" diye sordu Lssya.

"Ata binmeye başladın. Alışverişe gidiyorsun. Bugün bir davete katılacaksın. Yakında bizimle daha iyi ilişkiler kuracaksın demek oluyor ki bu beni mutlu ediyor." diye sıraladı Donna.

"Benim sizinle bir sorunum yok ki. Hem... Sen benim buradaki en sevdiğim arkadaşımsın."

Donna gözyaşlarını tutamadan gelip ona sarıldı "Aitra çok kıskanacak. Biz kötü değiliz. Bu kader Lssya. Kimseye zarar vermiyoruz. Benim en büyük eğlencem yemek mesela. Yiyemiyorum ama yapıyorum işte." dedi gözyaşlarını silerek.

Lssya içinden geçen *'Neden yiyemiyorsun?'* sorusundan vazgeçti. Deli gibi merak ediyordu ama sormadı çünkü cevabından korkuyordu. Şatoda her şey tuhafına gidiyordu ama o gitmeye odaklıydı ve umursamıyordu.

"Ah sen yap ben yerim. Yüz kilo olurum. Yine de yerim." Gülümseyerek "Minevra ve Verona nerede?" diye ekledi.

"Büyük salondalar." dedi Donna.

"Bir an önce hazırlanıp kendimi onlara göstermek istiyorum. Daha önce hiç böyle bir davete katılmadım. İnternetten baktım. Hepsi gece kıyafeti giymiş. Çok abartı olur değil mi?" diye sordu.

Donna "Ne giyersen giy sana çok yakışacak." dedi, kıkırdayarak odadan çıktı.

Lssya ağzına bir şeyler tıkıştırıp duşa girdi. Çıktığında bornozu üzerinde, kafasında havlu yine içindeki boşluk onu esir almak üzereydi.

"Hayır iyiyim. Bu gece hayalini bile kuramayacağım insanlarla tanışacağım." dedi kendini motive etmek için. Gerçekten öyleydi aslında. Her şey rüya gibiydi.

Şimdi onun adına bir davet verilecek ve hayran olduğu ressam ve sanatçılarla birebir tanıştırılacaktı.

"İyiyim." dedi ama ayakları onu bitiremediği tablosunun yanına götürdü. Artık onu bitirmeye çalışmıyordu. Biliyordu olmayacaktı. Kabullenmiş, içindeki bu acıyla yaşamayı öğreniyordu. Parmak ucuyla yaptığı resmin çehresine dokundu. Acıyla gülümseyip "Beni üzemeyeceksin." dedi ve hazırlanmaya gitti.

Aşkı bana sor...

Lssya, Verona ve Minevra'nın olduğu büyük salona girdiğinde kendinden emin olmayan hâli gerçekten komikti. Giydiği kıyafet çok resmî gelmişti ama aynada kendini beğenmişti. Kumaş siyah pantolonun üzerine ipek krem rengi, uzun kollu bir bluz giymişti. Altına yüksek topuklu stilettolarıyla gayet iyi durmuştu. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, ciddi görünmek adına siyah çerçeveli gözlük takmıştı.

Karşılarına dikildi ve "Nasıl olmuşum?" diye sordu. Minevra ve Verona birbirine baktı. Verona, Minevra'dan onay istercesine "Sekreterlik kursunu bitirmiş gibi." dedi.

Minevra ayağa kalktı ve "Saçın harika. Ayakkabılarına bayıldım ama bu geceye uygun değil. Hem spor olmalısın çünkü bahçede bir davet olacak. Hem şık hem seksi durmalısın ki sadece boya yapıyor demesinler. Ayakkabı önemli çünkü çimende yürümen gerekebilir. Tabii elbisen ve saçların sanatçı yanını yansıtmalı. Bir bürokrat gibi giyinemezsin." dediğinde Lssya "Böyle ölmem, direkt vur lütfen!" dedi.

Minevra onun yaptığı espriyi anlamadı. "Vurmayacağım tabii ki." dedi ciddiyetle.

Verona "Hadi ama bir dünya kadar zaman var. Hazırlanırsın." dedi ama Minevra "Verona sen iyice şaşırdın. Akşama şurada ne kaldı göz açıp kapa geldi." dedi Lucas'ın geleceğini ima ederek.

Verona "Evet." dedi ve hızla yerinden kalkıp Lssya'nın koluna girerek onu odasına çıkarttı. Giyim odası bir saatin içinde bütün alanına yayılan bir dağınıklıkla dışarı boşaldı. Minevra ve Verona en sonunda Lssya'yı yansıtacak, siyah saçları ve beyaz teniyle uyumlu, kırmızı renkte seksi bir elbise seçtiler. Elbise bedenine otururken Minevra ve Verona ona hayranlıkla bakıyorlardı.

Lssya "Bu çok... Baksanıza göğüs ve sırt dekoltesi çok abartı."

"Nesi abartı tatlım?" diye sordu Minevra.

"Göğüs dekoltesi karnıma kadar iniyor. Sırtıma bak neredeyse popom görünecek." dedi Lssya.

"Ten rengi tülü var ama..." dedi Verona.

"Evet, ama göğüslerim görünüyor."

Minevra "Çok güzeller saklamaya ne gerek var? Sen bir de bizim gördüklerimizi gör." dediğinde kıkır kıkır gülüyordu. Lssya "Peki, ne diyorsanız öyledir." dediğinde tedirginliği geçmemişti.

Ayakkabı olarak abartı topuğu olmayan kırmızı stiletto ayakkabılar ve kırmızı gece çantası seçmişlerdi. Minevra en son Lssya'nın boynuna uzunlu kısalı, inceli kalınlı kolyeler takıp parmaklarını yüzüklerle süsledi. Kulağına büyük halka altın küpeleri taktığında kendiyle gurur duydu.

Verona "Bence saçları açıkken daha iyi dururdu sanki." dedi.

Lssya "Asla duşa girmem. Makyaj yaptım o kadar." dedi isyanla.

Minevra "Verona haklı. Otur şuraya ve kapat gözünü!" dedi.

Lssya gözünü kapatmasıyla Minevra saçlarını açtı. Vampir hızıyla saçlarını eski formuna sokup düz hâlini almasını sağladı.

İki dakika sonunda Lssya'ya "Açabilirsin." dedi.

Lssya saçlarının fönlenmiş doğal hâlini görünce "Hokus Pokus!" dedi.

"Bir zamanlar kuaförlüğe merak sarmıştım. Hatırlıyor musun Verona?" dedi Minevra alayla. "Ya evet. Ne günlerdi ama..." dedi aptalca.

Akşam hava kararmaya yüz tutmuş misafirler akın akın geliyordu. Donna yarış atı gibi güneşin batmasını bekliyordu. Minevra bu daveti planlarken ilk önce daveti düzenleyecek organizasyon firmasıyla anlaşmıştı. Tabii Donna bu duruma içerlemiş, iki gece üç gündüz tabutundan çıkmamıştı. Minevra en son tabutunun önünde "Seni milattan önce kalmış kız kurusu. Çabuk o tabuttan çık yoksa o kurtlanmış meşeyi sen içindeyken ateşe veririm." dedi. Donna yüzü asık bir şekilde tabutunun kapağını açtı. Minevra "Eğer o daveti rezil edersen seni güneşte kuzu çevirme yaparım." diyerek çekip gittiğinde Donna sırıtıyordu. Bütün sunum için hazırlığı kendi yaptı. İçecekler, davette verilecek yiyeceklerin hepsini tek başına ayarladı. Garsonluk görevini Aitra savaşçılara verdi. Hepsi dergi kapaklarından fırlamış gibiydiler. Süslemelerle herkes ilgilendi. Bu durumdan hoşnut olmayan Bias bile koca koca çiçek vazolarını oradan oraya taşıdı. Thedora ve Ares bu kalabalıktan rahatsız olmuş uzaktan uzağa çimene yayılmış olanı bitenı seyre dalmıştı. Khaon, güvenlik önlemlerini iki katına çıkarıldı. Tenatz, her an Lssya'ya odaklanacak onu koruyacaktı. Orman çevresi korumaya alındı.

Verona misafirleri karşılarken yanında duran Minevra'ya "Sen kaç davetiye gönderdin? Sonsuz mu?" diye sordu.

"Abarttım sanırım. Ne yapabilirim ki dünya sanatçı dolu." diye sırıttı. Lssya iki kadının konuşmasıyla iyice tedirgin oldu.

"Düşüp bayılabilirim. Siz bunca şeyi benim için mi yaptınız?" diye sordu.

Verona ve Minevra aynı anda "Hayır!" diye cevapladılar.

Lssya "Benim için yapmadığınızı duymak güzel." dediğinde Verona "Düşüp bayılmana hayır dedik tatlım!" dedi kaşlarını havaya kaldırırken..

Lssya "Harika!" dedi ve elini sıkmakta olan adama gülümsedi.

Minevra "Lssya sen içeri geçen misafirlerle ilgilen karşılamayı biz yaparız. Unutma burnun havada olacak. Sen ulaşılmaz, işinin en iyisi bir ressamsın. Sen Da Vinci'nin kadın versiyonusun tabii müsaitsi olacağın yerler ve zamanları ayarlamakta da fayda var." dedi bir öğretmen edasında.

Lssya "Ben anlamadım. Hem burnu havada olup hem nasıl müsaitsi takılabilirim." diye sordu.

Minevra "Buraya geldiğinden beri yaptığın gibi herkese çemkirebilirsin mesela." diyerek laf soktuğunda Lssya suratını asmış bahçeye doğru yürüyordu.

İki kadın gelenleri karşılarken içeri giden Lssya koşarak geri geldi.

"Bahçede koca bir orkestra var. Biri konser verecek de benim mi haberim yok?" dedi panikle. Minevra "Saçmalama Lssya. Sadece arka fonda klasik müzik çalıp duracaklar. Sanatın her dalıyla ilgilendiğimizi göstermeliyiz." dedi.

"Tanrım bu kadar hazırlık yapılmışken evlenseydim. Bir damat eksik." dedi.

Minevra "Belli mi olur ilerleyen saatlerde beyaz atlı prens seni bulabilir." dedi kıkırdayarak. Verona onu dirseğiyle dürterken Lssya gözlerini devirerek içeri gitti.

"Bizim planladığımızı sanacak." dedi Verona.

"Planlamadık mı?" diye güldü Minevra.

Verona "Lucas'ı arasam mı? Yıllardır bu kadar heyecanlanmamıştım." dedi.

"Seni Khaon'a söylemeliyim. Demek heyecan yok ha!"

"Sen çok kötü bir ruhsun." dedi Verona.

"Acaba Lucas onu görünce ne yapacak? O anı görmeliyiz Verona." dedi ama Verona kendi hayal dünyasında plan yapıyordu.

"Tanıştırmasak izlesek mi? Ruhların aşkına umarım davet bitmeden gelir." dedi.

Bahçeye yayılan misafirler gayet keyifli dakikalar geçiriyorlardı. Lssya hayran olduğu ve tabii normalde burnu yere düşse almayacak ressam ve heykeltıraşların ilgi ve alakasıyla başı dönmüştü ama iyi idare ediyordu. Herkes düzeyini korurken, arada kompliman yapanlar da olmuyor değildi. Minevra'nın dediği gibi mütevazılık yapmadı. Mütevazılık bu davet ve hazırlığın yanında eziklik olurdu. Evet, o liseden sonra okuyamamıştı. Evet, güzel sanatlar akademisine gidememişti ama o İngiltere sokak sanatçılarının arasında yetişmiş, Paris gibi sanatın kalbinde ayakta kalmış, bir de sergi açmıştı.

Sekizde başlayan davet gecenin on biri olmasına rağmen tüm hızıyla devam ediyordu. Lssya hiç sıkılmamıştı. Tablolara, eski ressamlara dair bilmediği o kadar çok şey öğrenmişti ki. Rüyada gibiydi.

Minevra yanına gelip "Tadım seninle tanışmak isteyen Yunanlı bir ressam var. Kendisini tanırsın belki. Bekliyoruz." diyerek bahçenin orman tarafında kalan masaya doğru gitti. Lssya sohbet ettiği insanlara gülümseyerek izin istedi.

Tam Minevra'ya doğru gidecekti ki Thedora'nın huzursuz bir şekilde şatonun girişine doğru koştuğunu gördü. İşin kötüsü Ares de onun peşinden koşmaya başlamıştı. Lssya etrafına bakındı. Burnunun dibinden ayrılmayan Tenatz ortalarda yoktu. Ares ve Thedora için endişelendi ve arkalarından yürümeye başladı. Yarı yolda ayakkabısını çıkardı ve eline aldı.

"Ares! Thedora!" diyerek seslenirken kapı girişine gelmişti. Kapı açıktaydı buradan çıkmalarına imkân yoktu. Normalde burada put gibi dikilen nöbetçilerde yerlerinde yoktu. "Nerede bunlar?" diye geriye geriye etrafa bakarak ilerlemeye başladı. Tam davetin olduğu alana doğru yönelmişti ki şatonun girişinden içeri koşarak giren Thedora'yı gördü. Ares'i de görse rahatlayacaktı ama görememişti. Hızla ayakkabılarını giymeden şatoya girdi. "Thedora! Ares!" diye bağırdı. Ses yoktu. "Beni en önemli gecemde peşinizden koşturun ama. Gerçekten tebrik ederim sizi. Sizi odama almayacağım görürsünüz. Gidip Bias'la uyursunuz artık." diyerek sağa sola bakınıyordu.

***

Lucas ve Adrian arabanın içinde ilerlerken Adrian "Leydi Verona çok sevinecek." dedi gülümseyerek.

Lucas "Nadia öldüğünde neler hissettiğini anladığımı sanmıştım. Yanılmışım. Şu anki aklımla sana uyup o istese de istemese de ona gülümsüzlüğü verirdim." dedi.

Adrian böyle bir açıklama beklemiyordu. "Lordum, ben artık ölümü bir son olarak görmüyorum." dedi.

"Başlangıç olarak mı görmeliyiz?" diye sordu Lucas. O sırada demir kapıya yaklaşmışlardı. Lucas içinde biriken kederin yok olduğunu hissetti. Huzurun Verona'ya yaklaşmış olduğu için ruhunu aydınlattığını düşündü.

"Son ya da başlangıç, ölen sevdiklerimiz özleme rağmen bizimle." dedi Adrian.

Lucas "Peki ya ölmeyenler?" diye sordu Lucas Lssya'yı kastederek.

Adrian "Nadia yaşıyor olsaydı sonu ne olursa olsun onun yanında olurdum. Özlem ruhlar için ağır bir yük lordum." dedi. Demir kapıdan girdiklerinde şatonun sağında kalan tarafta bir davet verildiğini gördüler.

Lucas "Verona yine benim için bir davet düzenlemiş galiba. Hiç vazgeçmeyecek. Arka taraftan şatoya girelim. Üzerimizi değişsek iyi olur." dedi bezginice.

Adrian gülümsemekten kendini alamadı. Lucas "Seni gördüm Adrian, güldün." dedi sinirle.

Lucas hızlı bir duşun ardından üzerini değişti. Bu annesini memnun edecekti biliyordu. Aşağı inmek için odasından çıkıp şatonun geniş koridorunda yürürken karşıdan ona doğru koşan Thedora ve Ares'i gördü. Ares'i gördüğünde ilk hayal gördüğünü sandı. Ares kucağına atlarken Thedora etrafında dönüp duruyordu.

Lucas olduğu yere çakılmış, hayalet görmüş gibi Ares'e bakıyordu. "Ares sen... Buradasın." dedi. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Öldebilseydi bu çarpıntıyla öteki dünyayı boylardı. Lssya burada olabilir miydi? Ruhu bu yüzden mi huzuru bulmuştu. Gözlerini kapatıp "Ruhum." dediği an şatonun aşağı katının koridorunda buldu kendini.

Lssya "Ares! Thedora siz ikinizi bulur bulmaz sosis yapıp Tenatz'a yedirmezsem bana da Lssya demesinler." diye koltuğun altına eğilmiş bakıyordu.

Lucas yerine çivilenmiş öylece onu izliyordu. Lssya'nın burada ne işi vardı? Ne düşünmeliydi? Ne hissetmeliydi? Ağlayabilirdi. Hem de hıçkıra hıçkıra. İçinden *'Ruhum bedenine dön...'* dedi ve yukarı kata buldu kendini. Hayatında ilk defa eli ayağına dolanmıştı. Titriyor olabilir miydi? Peki, heyecandan üşüyor olabilir miydi? Ruhunu tasvir etmeye gerek yoktu. Sıcacıktı. Bir kuşun kanadına binmiş pembe bulutların üzerindeydi. Peki, Lssya'nın karşısına çıkmaya cesareti var mıydı? Çıkarsa ne olurdu? Adrian'ın arabada söyledikleri geldi aklına *'Ne olursa olsun.'* demişti.

Sonra Achir'in dedikleri geldi aklına *'Kadere karşı geldin ama bu bir erteleme biliyorsun...'*

Lucas bedeni ruhuna inat, insan adımlarıyla kucağında Ares'le yukarı kata yürümeye başladı. Bu kendine zaman tanımaktı. Ares'e "Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim" dedi. Ares küçük bacaklarıyla koluna sıcacık sarıldı.

Thedora'ya 'Şanslı kız seni. Ben onunla uyuyamazken sen onun kucağında mı uyudun?" diye sitem etti. Thedora'nın aklından geçen söyleyiştiydi. Lssya'nın ruhu onun ruhuydu.

Lssya büyük salonun altını üstüne getirmiş iki yaramazı bulamamıştı. Endişelenmeye başlamıştı ama şu an için yapacak bir şeyi yoktu. Tenatz geldi aklına, o onları bulabilirdi. Ayakkabılarını eline alıp hızla salonun kapısını açtığında karşısında gördüğü adamla donup kaldı.

Lucas, ruhunun kanlı canlı ona şaşkınlıkla bakan yüzünü inceledi doya doya. Doldu içinde dolmaz sandığı o hüzün dolu boşluk. Ona baktıkça içinden *'Keşke biraz ölsem...'* diye geçirdi yine ve yine. Özlemle gülümsedi ona. Sıkı sıkı sarılmak vardı ya yapamazdı. Lssya onu tanımıyordu. Saçının her telini tek tek inceledi. Asırlar sürebilirdi bu bakışma sorun yoktu. Yeterdi bu mesafe ona. Dokunmazdı. Koklamazdı. Sıcaklığını hissetmezdi. Yeter ki onu böyle seyredebilsin...

Gözleri gözlerine kitlenmiş ikisi de öylece duruyorlardı. Ne nefese ihtiyaçları vardı, ne zamana. Esen ılık rüzgâr sardı dört bir yanı. Zamana yenilen özlem toz bulutuyla kayboldu. Huzur hüznü silip süpürdü. Aşk gözlerinde canlandı yine. Lssya'nın eli kapının kolunda kalmıştı. Hiçbir hissi yoktu. Hiçbir uzvu çalışmıyordu. Aklı sıfırlanmış, yeni doğan bir bebekten farksızdı. Adı neydi? Neredeydi? Gördüğü adamdan öncesi var mıydı? Geçmişin, kim olduğunun önemi var mıydı? Hayat artık bir teferruattı. Bakışları delip geçti ezberlercesine unuttuğu çehreyi. Her bakışı ağırttı, her göz kırpması uyan.

Lucas gözlerini kapatıp "Ruhum!" dediğinde Lssya hayata dön- müş gibi derin bir nefes aldı. Sudan çıkmış balık gibi sağa sola bakı Sesini bulup konuşamadı. Elini bin bir zahmetle çekti kapının ko lundan.

"Sen kimsin?" diye kurduğu iki kelimelik cümle öyle zor çıktı ki ağzından. Şükretti bulduğu güce.

Lucas "Kim olmamı istiyorsun?" diye sordu aşkla bakarken.

Lssya "Ben..." dedi ama gerisi yoktu. İçindeki coşku fazla gel- mişti. Kaçıp uzaklaşıp, bu adamın etkisinden çıkmalıydı. O sırada Tenatz'ın sesi duyuldu. Tenatz, Lssya'yı görememiş, onu merak et- mişti. Şimdi arkası dönük kapının ağzında davetten olduğu belli takım elbiseli bir adamla konuşuyordu. İyi olduğundan emin olmak için "Leydim?" diye seslendi. Tabii Lucas ona doğru döndü. Tenatz onu görünce şaşırmıştı.

"Lordum." dedi eğilerek.

"Tenatz?" dedi Lucas ne istiyorsun der gibi.

"Leydim iyi mi diye bakmaya gelmiştim." dedi.

"Ben buradayım sorun yok." dedi Lucas.

Tenatz saygıyla "Hoş geldiniz lordum." dedi ama huzursuzluğu- nu Lucas hissetti.

Direkt aklına girdi. Baştan sona Tenatz'ın geçmişte yaşadığı Lssya ile ilgili olan ne varsa gördü. Khaon'un Lssya'yı almaya gi- dişiyle başlıyordu her şey. Lssya'nın hayatından nasıl koparıldığını seyretti Tenatz'ın aklından. Lssya nasıl Bona Dea olabilirdi? En son Tenatz'ın aklında onun Lssya'a bir o kadar korumacı tavrı ile kar- şılaştı. Kıskançlık öfkesini tetiklerken elleri yumruk olmuş öfke onu ele geçiriyordu. Yaz gecesi onun sayesinde kış gecesine dön- dü. Dışarda şimşek çakıyor, biraz daha sinirlenirse yağmur yağmaya başlayacak, Lssya'nın daveti onun yüzünden mahvolacaktı. Tenatz,

Lucas'ı tanırdı. Gözlerinin kararması için çok büyük bir sebebe ihti- yacı vardı ve bu sebebi ne yaptığını bilmeden ona vermişti.

"İyi geceler lordum, leydim." diyerek uzaklaşırken Lucas gözleri- ni kapatmış sakinleşmeye çalışıyordu. Karmakarışıktı. O sırada ko- ridorda Lssya'yı arayan Donna göründü.

Lucas'ı görür görmez âdeta boynuna atlayarak "Lordum hoş gel- diniz!" dedi coşkuyla.

Lucas ona sarılırken daha iyiydi. "Donna..." dediğinde Donna, Lssya'nın onlara bir o kadar meraklı bakışlarını fark edip kendine geldi.

Kendini Lucas'tan uzaklaştırdı ve "Leydim, Leydi Verona sizi me- rak etmiş." dedi.

Lssya "Biz de şimdi geliyoruz zaten." dediğinde gözleri Lucas'tay- dı şaşkınlıktan ne dediğini bilmiyordu. Lucas ona doğru döndü. Soğuklaşan sert sesin yerini şefkat, aldı. Sanki öfkesi hiç var olma- mış gibiydi.

Çapkın bir gülümsemeyle "Biz derken?" diye sordu.

Lssya "Biz mi?" diye tekrar etti. Aklı uçmuş, iki saniye önce söy- lediği cümlenin yerinde yeller esiyordu. "Ha evet! Şey... Şey size da- ire kadar eşlik etmek anlamında söyledim." deyiverdi.

Aklından *'Her yere eşlik ederim ona yaa!'* diye isyan etmeyi ihmal etmedi. O ara içinden geçirdiği düşünceyle gözlerini kaçırdı. Lucas merakına yenildi ve onun aklına anlıkta olsa girdi. Gülümsemesi yüzüne yayılırken Lssya eriyip olduğu yerde yok olup gideceğini düşündü. Kimdi bu adam? Tenatz onu tanıdığına göre Khaon'un arkadaşlarından biri olmalıydı. Sanki onun efendisi gibiydi. Peki ya Donna ona sevgiyle neden sarılmıştı? Kafasında bin bir soru belirdi.

Lucas "Ares'i arıyordunuz sanırım." dedi.

Lssya "Kim? Evet... Evet, Ares..." dedi yüzü utançla kıpkırmızı olmuştu. Sesi titreyerek "E...vet alabilirim." dedi. Lucas bir adım daha attı ona doğru. Daha bir yakındılar şimdi. Daha bir kalp çarpıntısı hissetti.

Lssya *'Düşüp ölmesem bari yeminle gözlerim açık gider.'* diye geçti içinden.

Lucas aklını okuyup mutluluktan uçarken iyice yakınlaştığı aşkının kokusuyla mest oldu. Gözlerini kapatıp efsunlu bir çiçeği koklar gibi derin derin soludu. Nasıl bir kaderdi yaşadığı. "Ölümüm senin elinden olacak gecenin kızı ve benim gözlerim kapalı olacak." dedi gözlerini açıp ona hayranlıkla bakarak.

Lssya "Adımın anlamını biliyorsun..." dedi ama yine gerisi yoktu.

Lucas ona o kadar yakındı ki Lssya'nın çarpan kalbinin sesiyle kulakları uğuldamaya başlamıştı. Ne yerdeydi ne gökte. Kalbinin tam ortasına ne oturduysa kalkmasını hiç istemedi. Deli gibi gülmek, ona sarılmak, hatta öpmek istedi. Saf sevgiydi içinden taşan. Onu elinden tutup koştura koştura Verona ve Minevra'nın yanına götürüp *'Onu istiyorum. Bana her şeyi aldınız. Onu da alın!'* diye avaz avaz bağırmak istedi. Lucas ona dalıp giden bakışlarla yine girdi aklına. Lssya'nın içinden geçirdiği son cümleyi duyduğunda kahkahalarla gülmek istedi.

Lssya, Ares'i almak için elleri titreye titreye Lucas'a doğru uzanmışken söylediği cümleyle elleri havada öylece donup kaldı.

"Ne dedin? Ben... Ben anlamadım" dedi sesi titreyerek. Biraz önce aklından *'Gözüm açık gidecek.'* diye geçirmişti. Şimdi karşısında onu farklı duygulara savuran bu adam sanki onu duymuş gibi konuşuyordu.

Lucas gülümsedi sakince "Duydun Lssya." dedi.

"Ben..." dedi ve Ares'i alıp bakışlarını zorla da olsa Lucas'tan çekti. Ares, Lssya onu alır almaz saçlarının arasında kayboldu.

Lucas "Davete kadar bana eşlik edecektin. Vazgeçmedin değil ya" diyerek onu elinden tutup parmaklarını parmaklarına kenetledi. Lssya şaşırarak kenetlenen ellerine baktı. Saniyeler içinde parmakları ve kolu uyuştu. Bir şeyler söylemeliydi. Karşı çıkmalıydı. Bu insanın karşısına on dakikadır tanıdığı bir adamın elini tutarak çıkamazdı ama umurunda değildi. Eli sıcacıktı. Kalbi deli gibi atıyordu. gözlerini gözlerinden çekemiyordu. Onun akıntısına kapılıp sürükleniyordu. Lssya öylece yürüdü onunla. Doya doya seyretti onu. Tıpkı Lucas gibi.

Aşk acıdır...

Salonun merdivenlerinden inerken Lucas müziğin değişmesini sağladı. Orkestraya bakması yeterli oldu. Uygun bir dans müziği geceyi doldururken değişen müzikle Minevra kafasını kaldırıp baktı. O an gördü Lucas ve Lssya'yı. İnanamadı tabii. Yanında bir ressamla sohbet etmekte olan Verona'ya "Tatlım oğlun gelmiş." dedi şokla. Verona ona doğru dönmesiyle piste bakması bir oldu. Lucas ve Lssya el ele piste ilerliyorlardı.

Verona "Yok artık!" dedi yaşadığı şokla.

Minevra "Ne ara geldi? Ne ara elini tuttu? Ne ara dans etmeye karar verdiler? Yarın çocuk da yapar bunlar." dedi memnun bir sesle.

Verona "Tanrım birbirlerine ait oldukları bu kadar mı belli oluyor Lssya parlıyor farkında mısın?" diye sordu duygulanarak.

"Ruh olan sensin. Ben vampirim tatlım. Yani göremiyorum." dedi Minevra.

Bütün davetliler gözleri gözlerinden ayrılmayan çifti soluk almadan seyrettiler. Müzik bittiğinde ikisinin de umurunda değildi. Orkestra duruma el koyup yeni bir dans müziği çalmaya başladı. Çalan ikinci dans müziği bittiğinde ruhu avaz avaz *'Bırakma!'* diye bağırırken Lssya kendini Lucas'tan ayırması gerektiğini biliyordu. Zorla durdu. Teşekkür edip uzaklaşmalıydı. Tam tersi "Gitmeni istemiyorum." diye ağzından çıkıverdi. Ağzından çıkanı ancak idrak

ettiğinde nefesi kesildi. İçinden *'Ne dedim ben?'* diye şaşkınca düşündü. Yüzü yanıyor, hâlâ gözleri Lucas'ın gözlerine kilitlenmişti. Pistin ortalarında olmaları umurunda değildi. Lucas'ın mutluluk dolu yüzü ona gülümsemesini bahşetti.

"Hiçbir yere gitmiyorum Lssya." dedi.

"Beni tanıyorsun." dedi Lssya.

"Sen de beni tanıyorsun." dedi Lucas.

"Tanımıyorum."

"Tanıyorsun." dedi ve işaret parmağını kalbinin üzerine koyup "Buraya sor. O sana tanıyıp tanımadığını söyleyecektir."

"Adını bile bilmiyorum."

"Sen bana nasıl seslenirsen ben oyum Lssya."

"Bir adın var değil mi?" diye sorduğunda Verona pistin ortasında duran çocuklarına müdahale etme vaktinin geldiğinin farkındaydı da nasıl yapacaktı bilmiyordu.

Minevra "Herkes onlara bakıyor, hadi git ve uyandır şunları." dedi.

Verona "Tamam." dedi ve kırıta kırıta piste ilerledi. Yanlarına gelince "Lucas hayatım hoş geldin." diyerek pistin ortasında durdu.

Lssya "İsmin Lucas mı?" diye sordu şaşırarak.

"Kim olduğumun bir önemi var mı?" diye sordu.

Lssya gözlerine baktı, ta derinlere. Kim olduğunun, ne olduğunun önemi yoktu. Hissettiği yeterdi ona.

Lucas "Selam Verona." dedi.

Verona ağzının içinde "Anne demedi kesin çok kızgın." dedi mırıl mırıl.

"Seni duydum." dedi Lucas Lssya'dan gözlerini ayırmadan.

"Lssya oğlumla tanışmışsın. Ben de içeri sana bakmaya gitmiştim. Pistin ortasında ne yapıyorsunuz?" diye mutlulukla süzdü onları.

"Dans ediyorduk anne." dedi Lucas.

Lssya "Anne mi?" diye sordu şoke olmuş bir Verona'ya bir Lucas'a bakıyordu.

Verona gülümseyerek "Sana bahsetmiştim Lssya." dedi. Lssya aklını kaybetmiş gibiydi. Lucas "Benim babamı görmem gerek. İkiniz." dedi ve yanlarından ayrılırken Lssya neredeyse gitmemesi için yalvaracaktı.

Verona "Lssya tatlım iyi misin? Yüzün bembeyaz." dedi sırıtarak.

Lssya "O... Senin oğlun mu?" diye sordu.

"Sana bahsetmiştim. İkizler, senin yaşlarında göründüklerini söylemeyi unuttum sanırım."

"Ondan bir tane daha mı var?" diye sordu Lssya ama gözü hala Lucas'ın gittiği taraftaydı. Verona yüzünü ellerinin arasına alıp "O artık hiçbir yere gitmeyecek. Hep burada. Lütfen rahatla!" dedi.

Lssya merakla ona çevirdi şaşkın bakışlarını "Ne? Ben... Anlamadım. Gerçekten gitmeyecek değil mi?" diye sordu ama kurduğu cümleye kendi bile şaşırdı.

Verona ona mutlulukla sarıldı. "Ruhlara şükür!" dedi.

Lssya misafirlerle ilgilenmeye sadece çalıştı. Sersem gibiydi. Ona sorulan sorulara yarım yamalak cevaplar verirken Minevra onu tamamladı.

Lucas babasının çalışma odasına girdiğinde olanları öğrenmek için aklına girmesi yeterli oldu. Baştan sona bütün hikâyeyi artık biliyordu. Miles'ın ona geldiğini. Onu konseye çıkardığını ve Lssya'yı nasıl bir gaddarlıkla buraya getirdiğini...

"Lucas buradasın." dedi Khaon.

"Ruhlara şükür!" dedi Lucas sinirle.

"Sorun nedir? Beni özlemedin sanırım." dedi Khaon.

"Konu Lssya." dedi Lucas.

"Lssya?" dedi Khaon kafasını çalıştığı kâğıtlardan kaldırıp oğluna baktı.

"Onun için buradayım. Zamanı geldiğinde konuşacağız." dedi.

"Miles beceremeyince seni mi devreye soktu?"

"Miles'ın canı cehenneme! Lssya benim ruh eşim!" diyerek bağırdığında yine camlar sallanıyordu.

Khaon ayağa kalkmış "Sen ne dediğinin farkında mısın Lucas? Hangi ara onunla tanıştın? Hangi ara bağlandınız?" dediğinde Lucas belki de ilk defa babasına kendi hayatıyla ilgini açıklama yapıyordu. "İki yıl önce..." diyerek çağırma büyüsünü ve cadı olduğunu belirtmeden tesadüfen tanıştıklarını söyledi. Babasına onu insan olduğu için istemediğini belirtmeyi ihmal etmedi.

"Lssya'dan tam bağlılık almadan ve tabii o her şeyi öğrenmeden hareket etmeyecek olmam onu konseyin insafına bırakacağım anlamına gelmiyor. Konseye gerekeni ilet." diyerek odadan çıktı.

Partiye dönmek yerine odasına çıktı. Biraz yalnız kalmalıydı. Mutluluk yüreğini ele geçirmişken öfke aklında dönüp duruyordu. En kötüsü mantığının Lssya gerçekleri öğrenene kadar ondan uzak durması gerektiğini söylemesiydi. Tabii bu Lucas gibi güçlü bir vampir için bile çok zordu.

Lucas odaya girdiğinde alışık olduğu manzarayla karşılaştı. Thedora yatağına yayılmış onu bekliyordu.

Lucas sırıtarak "Lssya seni kıskanabilir güzel bayan. Onun eşini paylaşabilen bir yapısı olmadığını biliyorum." dedi.

Thedora homurdanıp durdu. Lucas içindeki mutluluğu dışa vururca onunla oyun oynadı. Yalnız kalıp mutluluğunu yaşaması pek mümkün olmadı. Parti biter bitmez Minevra soluğu Lucas'ın odasında aldı. Kapıyı vurup girin demesini beklemeden içeri girdi. Lucas terasta gecenin sessizliğinde öylece duruyordu.

"Buradasın. Verona'yı o kadar zor atlattım ki..." dediği anda Lucas onun aklına girmişti.

"Korkuların var. Aynı benim gibi." dedi.

"Senin gibi mi?" diye sordu Minevra telaşla.

"Kehanet kafanı karıştırmış." dedi Lucas.

"Umurunda mı?" diye sordu Minevra.

"Achir koynumda küle döndü. Hayır, artık umurumda değil. Tek bir saniyemi bile onsuz geçirmeyeceğim."

"Onun kötü bir ruhu yok Lucas. Cadılıktan uzak durduğu sürece iki ırk arasında bir sorun çıkmayacaktır."

"Onu bir kuklaya çevirmeyeceğim."

"Bilmesine gerek yok"

"Bunu bize zaman gösterecek Minevra. Tek bildiğim Lssya benim kaderim. Sonuçları ne olursa olsun onu bırakmayacağım. Hatalıydım. İnsan olarak yaşayıp mutlu olsun istedim ama baştan beri kaderi benimleymiş. Benim suçumdu."

"Senin suçun değildi." dedi Minevra.

"Değil miydi? Korktum Minevra. Hayatımda ilk kez korktum. Eğer kaderimi kabullenseydim Miles onu vampirlere vermek zorunda kalmayacaktı. Khaon onu sökercesine alamazdı. Ve yaşadıklarının hiçbirini yaşamazdı. Hepsi benim suçum ama telafi edeceğim."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Lssya bana kendi iradesiyle evet diyene kadar bekleyeceğim."

"Hatırlamasını sağlayacaksın."

"Başka türlü bana inanmaz. Burada olanları kaldıramaz. Vampir olduğumuzu biliyor ama gerçeklerden kaçtığı bir gerçek."

"Ne demek vampir olduğumuzu biliyor? Biri mi söylemiş?"

"O akıllı biri. Şatonun geceleri hayat bulması, kimsenin yemek yememesi, porselen suratlar, uyumayanlar, hızla koşturup duranlar. En önemlisi güneşten korunanlar. Haftaya Miles ona gerçeği açıklamak için buraya gelecek. Konsey onu merak ediyor. Klanlar kavgalarına karşı onu istiyor. Talipleri binleri aştı, babanın üzerindeki baskıları çok yoğun."

Lucas "Onu kimse benden alamaz!" diye bağırdığında camlar sallanıyordu.

Minevra "Ruhlar sizinle olsun. Ben ne olursa olsun yanınızdayım. Hadi aşağı gel. Lssya seni görmek için deli oluyor." dedi.

"Gerçekleri öğrenene kadar ondan uzak durmalıyım."

"Hadi ama Lucas. O senin kadar güçlü bir ruha sahip değil. Bunu ona yapma. Yeteri kadar sensiz kaldı."

"Tanrım Minevra ben ona karşı o kadar güçsüzüm ki... Kanı için ölüyorum. Ona dokunmadan nasıl duracağım? Söyle bana kim daha güçlü?" diye ettiği itiraf Minevra için bir o kadar romantikti.

Kıkır kıkır gülerken "Aşk acıdır." dedi Minevra.

Lucas "Hem de ne acı..." dedi.

Senle ölüm de yaşam da fark etmez bana..

Adrian, Lucas ve Lssya'yı dans ederken gördüğünde Lucas'ın iki seneyi aşkın çektiği acının sebebini artık biliyordu. Nedenlerin niçinlerin bir önemi yoktu. Aşk için neden gerekmezdi. Başlı başına acıydı aşk. Aşka rağmen Adrian Lucas için mutlu oldu. Sonuna kadar hak ediyordu bu aşkı. Eline sardığı Nadia'nın kolyesini sıkı sıkı sardı parmakları. Yüksek sesle iyi dilekleri kelimelere döküldü. "Umarım leydim kabul eder ve sonsuzlukta beraber yaşarlar." dedi çünkü kendi hikâyesi ona göre yarım kalmıştı. Nadia isteseydi şu an onunla birlikte ailem dediği bu şatonun insanlarıyla birlikte mutlu mesut yaşayabilirlerdi. Ona hak vermişti ama aşk kabullenmek değildi ki...

Adrian, Nadia nefes aldığı her an onunlaydı. Onu hiç bırakmadı. Ne gençlik yıllarında ne elden ayaktan kesilip yatalak olduğunda... Zamanında çok yalvardı ölümsüz olması için. Çok yalvardı vampirliğe geçmesi için ama Nadia "*Bu senin seçimin değildi Adrian. Tann seni cennetine alacak biliyorum. Ama benim kendi seçimim olacak ki ben senin yanına cennete gelmek istiyorum. Seni bekliyor olacağım.*" demişti. Adrian vazgeçmedi. Her yaş gününde canından can koptu. Nadia ikna olmadı. Altmış yaşlarında çok hastalandı Nadia. Adrian perişandı. Nadia'nın başında iyileşmesi için beklerken Lucas onları ziyaret etti. Nadia ölmek üzereydi. Lucas biliyordu.

"Adrian onun fazla vakti yok. Hastalığı veba." dedi.

Adrian ağlayarak yalvardı "Bir şeyler yapın lordum." dedi gözlerinden akan yaşla. "İyileşmesini sağlayabilirim ama bunun bir dozu var mı bilmiyorum. Ölümsüz olabilir. Senden nefret edecek." dedi Lucas.

Adrian "Umurumda değil yeter ki yaşasın." dedi haykırarak.

Lucas kestiği bileğini kanını içmesi için ağzına dayamak yerine iki üç damla kadar Nadia'nın ağzına damlattı. Nadia, bir gecede veba hastalığından kurtulmakla kalmadı, altmış yaşından daha dinç bir şekilde uyandı. Bu hastalığın üzerine elli iki sene daha yaşadı. Normalinden daha dinç daha sağlıklı bir hayat sürdü. Adrian bu olaydan aşkı Nadia'ya hiç bahsetmedi. Daha doğrusu cesaret edemedi.

Nadia ve Adrian kızlarının hayatlarının sonlanmasının acısını beraber yaşadılar. Adrian kızlarının ne başını okşayabilmişti ne de sevgisini gösterebilmişti. Nadia ile aldıkları ortak kararla kızları Adrian'ı öldü bildiler. Adrian onların karşısına hiç çıkmadı. Açıklayamazdı gençliğini. Uzaktan izlemekle yetindi. Mutlulukları mutluluğu oldu. Torunları sevinçleriydi. Her dertlerinde Adrian sihirli bir el gibi yanlarındaydı. Şimdi çocuklarının çocuklarının çocuklarını uzaktan izliyordu. Dolaylı yollardan maddi destek sağlarken, gerekirse hayatlarına müdahale ediyordu.

Büyük kızına karşı içi huzur doluydu. Kızının mutlu, refah içinde geçen yaşamına uzaktan da olsa tanıklık etmişti. Kızı 1858 yılında yanında sevenleri hayata gözlerini yummuştu. Küçük kızı Adrian için her zaman yürek çarpıntısı olmuştu. Büyük kızına ne kadar müdahale edip hayatına karışmadıysa küçük kızı için aynı şeyleri söylemek mümkün olmamıştı. Küçük kızı aykırı kişiliğiyle savaş hemşiresi olmuş, hayatı neredeyse cephelerde geçmişti. Adrian bir ara onun

peşinden savaşlara katılıp onu birçok tehlikeden kurtarmıştı. Bir arada kızıyla oturup karşılıklı sohbet etme fırsatı bile olmuştu ki Adrian onunla gurur duymuştu.

1848 yılında Adrian'ın fiziği yirmi dokuz civarı görünüyordu. Kızı altmış yaşında geçirdiği kalp krizi sonucu hastane yatağında hayata gözlerini yumarken Adrian ve Nadia yanındaydı. Adrian, kızının layıkıyla son yolculuğuna uğurlamasına Lucas yardım etti. Yaz gününü gece gibi karanlık yağmurlu bir sonbahar gününe çevirmişti. Adrian'ın son kaybı Nadia oldu. Sonsuz aşkını 1877 yılının sonunda kaybetmişti. Nadia yüz on iki yaşında Adrian'ın koynunda dolu dolu yaşadığı aşkla hayata gözlerini yumdu.

Nadia yaşlılığa yenildi. Adrian için yaşamı karısı Nadia öldükten sonra bitmişti. Ölmek onun için ödüldü.

İçini kaplayan hüzün şimdi Lucas'ın mutluluğuyla son bulmuş gibiydi. Onun da sonsuz aşkı bulduğunun farkındaydı Adrian. Ve onların ne olursa olsun yanında olacaktı.

Sabahın ilk ışıklarıyla odasına gitmek yerine Bias'ın yanına geçti. Viski ikisine de iyi gelebilirdi. Bias için üzülse mi sevinse mi bilmiyordu. Bias bir insanken altmış iki yaşında bir vampir saldırısıyla vampirliğe adım atmıştı. Adrian hikâyesini bizzat Bias'tan dinlemişti. Khaon, Bias'ın kahramanıydı. Hikâyesini Khaon'a duyduğu saygı ve özgü dolu kelimelerle süslerdi. Khaon beni bulduğunda bir sirkte kafese kapatılmış insanlara sergileniyordum diye başlardı hikâyesine.

Adrian yaşlı Bias'ın kapısını çaldı nazikçe. Bias "Ne var?" diye sinirle kükredi.

"Aşk var Bias yeterli mi?" diye sordu Adrian.

"Aşk varsa o iş yaş. Viski her derde deva." dedi Bias ve kapıyı açtı.

Sabah geceyi aydınlatırken Lssya iki yıldır bitiremediği tablosunun karşısında fırçasını silip yerine bıraktı. Mutluluk yaşları akıyordu gözlerinden. Üç senedir düşmekte olduğu o dipsiz kuyunun sonuna varmıştı artık. Bir hayal dünyasında girmişti dün gece odasına. Ne yerde yürüyordu, ne gökte uçuyordu. Aklı fikri yüreğinin orasına oturan huzurdaydı. Elbisesini omuzlarından sıyırıp boynunda ve kulağındaki takılardan kurtuldu.

Büyülenmiş gibi onu tablonun karşısına götüren ayaklarına karşı çıkmadı. İç çamaşırlarıyla oturdu tablonun başına. Fırçayı eline alıp sürmeye başladığında gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bitirene dek ne elini durdu ne gözyaşları. Sürdükçe sürdü. Şekil aldıkça eli altındaki tuval, can buldu ona bakan tablodaki gözler. Sorgulamadı. Aklının ermemesine aldırmadı. Sadece boyadı. Son detayına kadar düşünmek istemedi. Sabahın ilk ışıklarına dek üzerinde çalıştı. Bütün sırtı tutulmuş, beli ikiye bölünecek gibi ağrıyordu. Uzanma ihtiyacıyla yerinden kalktığında kaba etlerinin uyuşmuş olduğunu anladı. Poposunu ovuştura ovuştura bedenine bulaşan boyaları göz ardı ederek Ares'in yanına uzandı. Onu sarıp sarmaladı, gözlerini kapadı ve Lucas'ın hayaliyle uykuya daldı.

Verona ve Minevra tabii ki gecenin sabahına odalarına gitmek yerine bir avcı edasında beklemeye karar verdiler. Lucas ve Lssya'nın ilk anlarının bir dakikasını bile kaçırmaya niyetleri yoktu. Lucas sabahın ilk saatlerinden beri atıyla ilgilenirken Lssya saat üç olmasına rağmen uyuyordu. Verona saat başı gidip onun uyanıp uyanmadığını kontrol etmiş ya da Donna'yı göndermişti.

Minevra "Bu kış uykusu neyin nesi anlamıyorum ki uyandıralım." dedi sinirle.

"Sen ne hissediyorsan şu an hissettiğim o Minevra. İç çamaşırlarıyla yatmış. Her yanı boya içinde. Acaba yaşadıklarını kaldıramayıp akıl sağlığını mı kaybetti?" diye sordu Verona.

"Verona uğursuz uğursuz konuşup beni sinir etme. Yeter ben çıkıyorum ya da sen çık ve onu uyandır." dedi sinirle.

"Tamam, ben bir bahane bulup çıkarım." dedi Verona ve Lssya'nın odasına çıktı. Kapıyı usulca açıp karanlığa gömülü odayı güneş ışığıyla doldurmak adına duvardaki panelin düğmesine bastı. Lssya memnuniyetsizce yastığı kafasına koyup "Donna! Uyuyorum." dedi ama korkuyla yerinden fırlayıp "Donna! Güneşe dikkat et!" diye bağırdı.

Verona "Kızım korkma benim. Donna değil." dedi her tarafı boya içinde saçı başı birbirine giymiş Lssya'ya bakarak.

"Tanrım! Makyajını bile çıkarmamışsın." dedi Verona.

Lssya "Tanrı'ya şükür seni Donna zannettim. Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Saatin farkında mısın? Seni merak ettim. Bu kadar uyumazdın."

Lssya yatağa oturmuş, uyku sersemi "Dün gece çok geç yattım. Ben..." dedi ve sustu. Gözleri iyice açılmış, ne uyku mahmurluğu kalmıştı ne de uykusuzluğu "Resmi bitirdim!" diyerek atölyeye koştu. Hayretle bitirdiği tabloya baktı. Lucas aşk dolu bakışlarla ona bakıyordu. Verona kapının ağzında durmuş kollarını göğsünde birleştirmiş gülümsüyordu. Oğlunun aşk dolu bakışlarıyla gözleri yaşardı. Tabii olanı biteni ona pat diye anlatamazdı. Rolünü iyi oynamalıydı. "Lssya bu..." Lucas diyecekti ki Lssya, şatonun girişinden gelen seslerle "Bu ses... Bu o!" dedi ve hızla balkona koştu. Verona onun peşinden terasa çıkmadan önce Lssya'nın sabahlığını aldı. Lssya şatonun girişinde konuşan Lucas'ı görmek adına iç çamaşırlarına aldırmadan belinden aşağı sarktı.

Lucas gece onun uyumasını beklemişti. Onu gizliden sevmek adına ama Lssya sabahın ilk ışıklarına dek uyanık kalmıştı. Dayanamadı şatoda kalmaya, sonunda ahırda buldu kendini. Doludizgin at sürdü ormanın derinliklerinde. Atının sırtında dolanırken hissetti Lssya'yı. Uyanmıştı. Mutluluğu esti şatonun çatı katından Lucas'ın olduğu

yere. Gülümseyerek atını şatoya sürdü. Aşk bir suçsa cezasını seve seve çekecek, zamanı gelene kadar ondan uzak duracaktı. Dün geceden beri onsuz geçen zamana acıdı. İlk defa ölümsüzlüğüne şükretti.

Şatonun girişine geldiğinde onu Minevra karşıladı. Madem Verona Lssya'yı uyandıracaktı, o da Lucas'a göz kulak olurdu.

Minevra "Selam yakışıklı..." dedi sırıtarak.

"Günaydınlar seksi bayan. At binmeye gelmemeniz beni gerçekten üzdü." dedi.

"Başka bir zaman sana sözüm olsun. Seksi kız sözü." dedi Minevra.

Lucas atının eyerini çıkarıyor, bir yandan Minevra'yla konuşuyordu. Eyerini çıkarır çıkarmaz atına "Git!" diye emretti. At dört nala uzaklaşıp gözden kayboldu.

Verona gülümseyerek Lssya'nın sabahlığını giydirirken "Üşüteceksin. Bunu giydikten sonra aşağı düşebilirsin. Birinin seni tutacağına eminim." dedi gülümseyerek.

Lssya "Bu... Onun sesi değil mi?" dediğinde Lucas Lssya'yı hissetti. Ruhu onu çağırıyordu. Kafasını kaldırıp baktığında gözleri birleşti. İçinden *'Beni böyle çağırırken ondan nasıl uzak kalacağım!* diye isyan ederken çoktan ayakları onun yerine karar vermişti.

Verona sevgiyle ona gülümsedi. "Siz ne ara tanıştınız ben anlamıyorum.. Ne ara..." diye devam edecekti ki kapının açılması ve Lucas'ın içeri ışık hızında girip Lssya'nın arkasında durması bir oldu.

Lssya heyecandan kalbi duracak sandı. Elinde olmadan iki adım geri adım attı. Arkasını döndüğünde Lucas karşısındaydı. Verona mutlulukla onlara bakıyordu. Lssya aptallaşmış, neden bu hâlde olduğunu, içindeki mutluluğu tarif edemiyordu.

"Aşağıdan bu kadar hızda nasıl gelebildin?"

"Sen çağırınca kanatlanıyorum." dedi Lucas.

Verona gülümserken olaydan iyice sıyrılmak için "Lucas bir hanımefendinin odasına böyle girmemen gerektiğini bilmiyor musun?" diye sahte bir şekilde çıkıştı.

Lucas ona ayak uydurarcasına "Affedin beni. Lssya belinden aşağı sarkıyordu. Ona bir şey olacak diye aklım beni terk etmiş olmalı. Sizin yanınızda olduğunuzu bilsem bırak böyle bir giriş yapmayı buraya adımımı bile atmazdım." dedi.

Lssya "Neden?" diye sordu sinirle.

Lucas "Ne neden?" diye sordu.

"Neden buraya adımını atmıyorsun onu soruyorum." dedi Lssya kollarını göğsünde birleştirmiş, tırnaklarını çıkarmıştı.

Lucas ruhundaki aşkı ve tabii kadınlıkla perçinlenmiş gururunu anlıyordu ama onun zamana ihtiyacı vardı. Birbirlerini bulmuş olabilirlerdi ama Lucas bunu kullanmayacaktı.

Gözlerini gözlerinden ayırmadan "Özür dilerim leydim. Kastettiğim Verona yanınızdayken sizin güvende olduğunuzu anlatmaktı. Bu arada günaydın." dedi.

Bu cevap Lssya'yı tatmin etmese de makul gelmişti.

Verona "Günaydın Lucas. Kahvaltı için fazla gecikmeyin." dedi ve şükürleri diline dolayarak odadan çıktı.

"Leydim bana bir günaydını çok görüyorsunuz." dedi gülümseyerek.

Lssya gülüşüne kitlenmiş bakarken gözlerini çekti ve "Günaydın." dedi.

Lucas "Sizin için yorucu bir gece oldu sanırım." dedi ama isyan etmemek için dişlerini sıkmış bedeni kaskatı kesilmişti. Lssya onu öyle derin öyle âşık bakıyordu ki onu sarıp sarmalamamak, dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. Ne zordu kendi gibi davranamamak.

Lssya o an nasıl göründüğünü düşündü. Berbat görünüyor olmalıydı. Sabahlığının önünü kapatıp, eliyle saçlarını düzeltmeye çalıştı ama birbirine dolanan saçları eline takıldı. Tabii vazgeçti. Lucas'ın yanında öyle bir hale geliyordu ki konuşmayı, düşünmeyi unutuyor, elini kolunu koyacak yer bulamıyordu. Bu şapşallığın yanında nasıl gözlerinin içine bakabiliyordu hiçbir fikri yoktu.

"Şey... Ben... Ben uzun zamandır bitiremediğim tabloyu dün gece bitirdim de." dedi ama yüzünü buruşturup içinden *'Sakın görmek isteme... Sakın görmek isteme...'* diye geçirdi. Lucas aklındakileri okuyup gülümsedi.

"Tabloyu görmemde sakınca var mı?" diye sorduğunda Lssya daha fazla dayanamadı. Düşüncelerini dışa vurmalıydı. Gözlerinde kaybolduğu adam ona doğruları açıklayabilirdi. "Bu aramızda olan ne?" diye sordu nefesini tutarak.

Lucas "Sen söyle ne?" dedi ona aşkla bakarak.

Lssya "Ben sordum." dedi.

"Senin adına cevap veremem. Kendi adıma cevabı vereli çok oldu."

"Ne peki?" diye sordu Lssya.

"Bunları konuşacak uzun uzun zamanımız olacak. Sorularının olduğunun farkındayım, cevaplamak için can atıyorum ama biraz daha sabretmeliyim." dedi Lucas soruların önünü keserek.

Lssya "Kaza geçirip hafızamı kaybetmiş olabilir miyim? Sana âşık olduğumu hissetmem o yüzdendir belki. Hatırlamıyorum ama hissediyorum." dediğinde ona âşık olduğunu itiraf etmiş oldu.

"Sen bana âşık mısın?" derken Lucas aralarındaki mesafeyi kapattı. Tabii bu hataydı ama kendine engel olamıyordu.

Lssya "Ben öyle mi dedim?" dedi gözlerine bakarak.

"Evet, az önce bana aşkını itiraf ettin." dedi ve içinden geldiği gibi onu kollarına aldı. Kokusunu derin derin soludu. Lssya onu

saran kollarda değildi. O yuvasındaydı. Tanıdık, bildik bir sıcaklık sardı onu. Gözlerini kapatıp adamın kendine has kokusunu içine çekti nefes alırken. Başı döndü. Bu nasıl güzel bir kokuydu. Keşke bu kokuyu resmedebilseydi. Neredeydi aklındaki binlerce soru? Hepsi önemsizdi onun kollarında. O hep konuşabilirdi. Lssya hep susardı. Bedeni bedenine değdikçe uzun zamandır üşüyen ruhu ısındı. İçinden geldiği gibi sardı onu saran bedeni. Ellerinin altındaki sert bedeni özlemle çekti kendine. Tanıyordu onu, biliyordu, hissediyordu ama acabalar aklını karıştırıyordu. Bir açıklaması olmalıydı mutlaka. Sanki onu kaybetmiş tekrar bulmuştu.

"Hafızamı kaybettiğim doğru mu?" diye sordu.

"Unutman bir işe yaramamış. Hâlâ beni seviyorsun." dedi Lucas ve ölüm gibi gelse de ondan kendini uzaklaştırdı. Lssya hüsranı yaşıyordu. Güçlü kollarının eksikliğini hissetti, ne çabuk alışmıştı. Oysa iki dakika bile olmamıştı onu kollarına alalı. Boğazına bir yumru oturdu. Ağlama isteğiyle doldu ama dik durmalıydı.

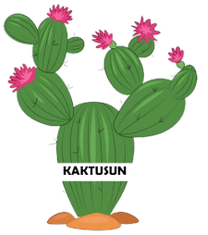
Lssya bu yoksunluk üzerine "Seni tanımıyorum. Yani seviyor olamam." dedi.

Lucas onun kırıldığını anlamıştı. Ona deli gibi haykırıp her şeyi anlatma istediğini zorla bastırdı ve "Haklısınız leydim ben yanılmış olmalıyım. Şimdi izninizle gitmeliyim." dedi.

Tam odadan çıkacaktı ki kapı vuruldu. Lucas odayı karanlığa gömmek adına içeri gidip panele ulaştı. Gelen Donna'ydı.

"Özür dilerim lordum. Babanız sizinle görüşmek istiyor." dedi onları kedi gibi süzerek.

Lucas "Geliyorum." dedi. Donna kapıdan ayrılırken Lucas odayı güneş ışığıyla doldurdu ve "Leydim." diyerek odadan ayrıldı.

Gözyaşların cehennem bana, gülüşün cennet...

Lssya uzunca bir süre odanın ortasında öylece dikildi. Parmaklarını dudaklarına götürüp onu kollarına aldığı anda öptüğünü düşledi. Gözlerinden yaşlar süzülürken aşağı inme isteğiyle doldu. Aşağı inecek ve avaz avaz bağırıp artık yeter diyecekti. Bu düşünce onu daha bir itti karanlığa. Bu o değildi. Bir enkaz gibi çöktü yatağa. Öylece oturdu. Sanki ruhu, aklı, duyguları Lucas'ı gördükten sonra yok olmuşlardı. Ne düşünebiliyor, ne aklında alıp verebiliyordu. Onu sevsin istiyordu. Hırslanıyor, öfkeleniyor, nasıl sevmez deyip duruyordu bağlanma taraftarı ruhu. Aklını kullanmak istemiyordu. Ne zaman sonra yataktan kalkıp atölyeye geçti. Bitirmiş olduğu tablonun önüne oturdu. Lucas'ı seyretti. *'Ne için ıstırap çekmelisin? Niye aşkla bakarken benden bir o kadar uzaksın?* diye söyleniyordu içinden.

"Kafamdaki sorular yetmiyordu yenileri eklendi." dedi seslice.

Unutmamak adına tablodan ona aşkla bakan adamın her kıvrımını ezberledi. Gözlerini kapatıp "Tanrı şahidindir Lssya, onun bu bakışlarını unutmanı yasaklıyorum." dediğinde ılık bir rüzgâr esti. Bilinçsizceydi yaptığı bu küçük masum büyü. Lssya ne olursa olsun bu bakışları artık unutmayacaktı.

Oda kapısının çalındığını duymadı. Verona onu merak etmişti. Usulca odaya girdi ve onu atölyede buldu.

"Lssya yine resminin başındasın. Bitti demiştin." dedi.

Lssya'nın aşkla dolup taşan ruhunun gücü buraya kadardı. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Bedeni sarsılarak "Ona gerçekleri soracak gücüm yok. Duyacaklarımdan öyle korkuyorum ki... Tek bir soruma cevap ver yalvarırım. Beni onun için mi buraya hapsettiniz? Asla başka bir soru yok. Başka bir soruya ihtiyacım da yok ama bu cevabı hak ediyorum Verona lütfen!" diye haykırarak yerinden kalktı ve cevap beklercesine karşısına dikildi.

Verona bu soruyu bekliyordu ama karşısındaki Lssya perişandı. "Hadi gel biraz temiz hava alalım." diyerek onu terasa çıkardı.

Verona Lssya'nın ellerinden tuttu ve "Burada olmanla şu an sorduğun sorunun uzaktan yakından ilgisi yok. Siz nasıl bu kadar yakınlaştınız onu bile anlamadım. Bana inan kızım." dedi.

"Ben artık neye inanacağımı bilmiyorum Verona. Ona aramızdakinin ne olduğunu sordum. Sabretmeliymiş. Neye sabredecek? Aklım almıyor. Ben onu tanımıyorum ama iki yıldır deliler gibi uğraştığım tablonun yüzü ona ait. Onu ben deli gibi sevi..." derken cümlesini tamamlayamadı. Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu. Sustu. Verona ona sarılıp bir iki saniye sessiz kaldı. Üzülsün mü? Sevinsin mi? Bilemedi.

"Lucas eminim sana bir açıklama yapacaktır. Neden duşa girmiyorsun? Bak yüzün gözün akmış. Her yanın boya içinde. Bak tekrar ediyorum ve sana bütün ruhlar adına yemin ederim. Burada olma sebebinin Lucas'la ilgisi yok." dedi Verona.

"Burada olma nedenim Lucas değilse ne? Şu lanet akrabalarım ne zaman gelecek? Biran evvel gelsinler artık. Ne olacaksa olsun. Ben hayatımı geri istiyorum." dedi kararlı bir sesle. Verona gün geçtikçe daha bir endişeleniyordu ama Lucas gelmişti o bir yolunu bulup her şeyi düzene sokardı. Bu hep böyle olmuştu.

"On güne kalmaz davet düzenlenecek. Akrabaların burada olacak ve her şeyi öğreneceksin. Sen akıllı bir kızsın. Her durumu lehine çevireceğine inanıyorum. Hadi duş al ve aşağı gel." dedi.

"Ben aşağı inmek istemiyorum. Ben... Ben Lucas'la karşılaşmak istemiyorum."

"Lssya sen bir korkak mısın?" diye sordu Verona.

"Ben anlamadım." dedi Lssya.

Verona onu elinden tutup âdeta yatak odasına sürükledi. Karşısında durup omuzlarından tuttu ve "Sil kafandaki her şeyi. Bırak gizemli sırları, kafandaki acabaları, o tabloyu unut. Diyelim ki Lucas'ı yeni gördün, ondan hoşlandın. Seni deliler gibi seviyor ama uzak duruyor. Eski Lssya ne yapardı?" diye sordu heyecanla.

Lssya "Ne yapardı?" diye sordu gerisin geriye.

"Ben sana soruyorum Lssya!"

"Ben bilmiyorum. Konu o olunca her şey siliniyor."

"Savaşırdı. İstediğini söker alırdı. Tabii Lucas'ı istiyorsan. Bence karar vermen gereken şey bu."

"Ben... Ben onun beni sevmesini istiyorum." derken gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

O an Verona onu aynaya doğru çevirdi. Lssya aynada gördüğü aksiyle şoka uğradı. Gözündeki bütün siyah boyalar yüzüne yapışmış ağlamasıyla yol yol olmuştu. Bu da yetmezmiş gibi saçlarının hepsi havaya kalkmış tiftik tiftikti.

"Bu benim tanıdığım Lssya değil. Ben bütün ruhlar adına sana yemin ederim seni deliler gibi seviyor. Ben onun annesiyim. Onu tanıyorum. Bırak ne zaman isterse açıklamasını yapsın. Sen keyfini çıkar. Kadınlığını kullan. Kendini buraya kapatıp ağlayıp sızlamakla ne değişiyor?"

"Sen Lucas'ın annesi olduğuna emin misin?"

"Onu ben doğurdum ama sen de benim kızımsın Lssya." de. diğinde Lssya ilk kez ona sarılmıştı. Verona gönülden diledi onun mutluluğunu. Daha fazla üstüne gitmedi.

"Bu gece dışarı çıkmaya ne dersin? Belki sinemaya gideriz. Ama kaçmaya çalışmak yok." dedi gülerek.

Lssya şatodan uzaklaşmanın ona iyi geleceğini düşündü. "Yakalanıyorum zaten. Hiçbir anlamı yok." dedi ve karşısında onun için buradaki hayatı kolaylaştırmaya çalışan kadına gülümsedi.

"Harika!"

"Tenatz da gelsin. Geçen sefer ona çok gülmüştük." dedi Lssya gözyaşlarını silerken.

"Evet, korku filminde kahkahalara boğulan bir tek o vardı." dedi ve odadan çıktı.

Lssya, Verona'nın odadan çıkmasıyla banyoya gitti. İç çamaşırlarından kurtulup suyun altına girdi. Sıcak su ona iyi gelmiş, zihni aydınlanmıştı ama aklı fikri Lucas'taydı. Uzun uzun banyo yaptı. Bedenini kremleyip iç çamaşırlarını giydi. Nasıl bir huzurdu içindeki. Dengesizdi duyguları. Kırgındı nedensizce ama durgunlaşmış, güneşe teslim olan bir deniz kadar sakindi. Yatağına uzandı. Uzun uzun düşündü Verona'nın dediklerini. Dudaklarının dudaklarında olduğu anı yaşamak istercesine gözlerini kapattı. Bir süre sonra neredeyse kendi kendine onunla sevişecek hale gelmesi gerçekten yaşanasıydı. Nefes nefese yataktan kalkıp apar topar üzerini giyinmeye başladı. Yüzü kıpkırmızıydı. "Sen iyice kendini aştın!" diyerek saçlarını kuruttu. Hazırlandı ve aşağı indi.

Lucas yemek için salona girdiğinde babasını yanmayan şöminenin önünde buldu. Yanına doğru yürürken Verona telaşla onları bakıyordu. Annesini yanağından öptü ve yanına geçti. Khaon'a "Ne diyorduk?" diye sordu alayla.

"Sen yine uymam gereken bir sürü madde sıralıyordun." dedi Khaon sinirle.

"O zaman maddeleri netleştirelim. Ana madde şu, konseyi bana bırak. Önümde durup elimi kolumu bağlama."

"Lssya'yı himayene aldığın duyulduğunda Leonard ve Adrian meselesini kullanmaya çalışacaklar."

"Kötü niyetle gelen herkese tavrım aynı kalacak, Leonard'a dokunamazlar. Onun tekrar güçlerini alabileceği gerçeği onları korkutuyor. Adrian için konuşmaya bile gerek yok ama Lssya konusunda tavizim yok. Bu sefer kanlarını zevkle içer, hepsini konsey binasına gömerim."

"Lucas, bu yaptığın doğru değil. Ruh eşin olana kadar Lssya konseyin kurallarına göre..."

Lucas alayla "Kuralsa Lssya belirlenen vasisi Verona'nın yanında ve annem ondan ayrılmak istemiyor değil mi?" diye Verona'ya baktı.

Verona ani gelen bu soruyla şaşırdı ama isteği buydu doğrusu. "Evet, O... O benim kızım." dedi ama gelinim demeyi tercih ederdi.

Khaon "Bu sefer başınız büyük belada benden söylemesi ama yanınızda olmaktan başka çarem yok." dedi ve kapıdan çıkmak için sinirle yürümeye başladı.

Kapıdan girmiş ona doğru yürüyen Minevra "Aile bu demek sevgili oğlum." diyerek verdiği desteği belli etti.

Khaon "Tanrım sen de mi Minevra?" diye sitem eder gibi çıkıştı.

"Sırası gelmişken Khaon artık aileni bir araya toplamanın zamanı geldi. Leonard'ı burada görmek istiyorum." dedi emir verir gibi.

Khaon onun istekleri üzerine laf söyleyemezdi. "Harika! Mutlu günler bizi bekliyor." dedi Verona.

Minevra sırıtırken elinde koca bir kutu yemek masasına doğru yürüdü. Verona yerinden kalkıp "Onlar ne?" diye sordu.

"Tanıtım kitapçıklarının taslakları geldi. Lssya umarım beğenir" diyerek masaya koyduğu kutuyu açmaya başladı.

Verona mutlulukla "Lssya'ya büyük sürpriz olacak. Peki, ne zaman düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Minevra "Lssya ne zaman derse... Ama bence şu sıkıcı partiden önce sergiyi açalım diyorum. Partiden sonra ne olur ne olmaz. İşler kötü giderse güzel bir hatıra bırakmış oluruz." derken endişeyle Lucas'a bakmıştı.

Verona "Kötü düşünceleri aklımıza sokmuyoruz." diyerek kutu açılır açılmaz içinden bir kitapçık alıp Lucas'a fırlattı. "Bakalım beğenecek misin?" diye sordu.

Kapakta Lssya'nın bir masada elini çenesine dayamış otururken fotoğrafı vardı. Bakışları bir o kadar mahzun ve özlem doluydu. Lucas kahroldu. Seslice "Ona bunu nasıl yapabildim?" diye sordu kendine. Verona ve Minevra birbirlerine baktılar ve hiçbir şey diyemediler. Minevra fısıldayarak "Ben uyarmıştım." dedi.

Lucas "Seni duydum." dedi.

Verona "Minevra bunlar harika olmuş." diyerek kapattı konuyu.

Lssya aşağı inmiş ama Lucas'la karşılaşmak için cesaretini toplaması biraz zaman almıştı. Bahçede biraz dolanmış, Donna ve Aitra'nın yanına gitmiş, Thedora ve Ares'e bakınmış ama onları görememişti. Ne zaman sonra "Aptalca davranıp cümleleri yarım bırakmak yok. Hayran hayran onu seyretmek hiç yok. Verona'nın dediklerini hatırla!" diye söylene söylene salon kapısının önünde durdu. Derin bir nefesle tam aralık kapıdan içeri girecekti ki durdu. Onu görmemiş olmalarına duacıydı. Şaşırtıcıydı. Herkes masadaydı. Peki, Lucas'ın yanında oturan güzel siyahi kadın kimdi? Kadın Lucas'la fazlasıyla samimi davranıyordu. Lucas ona gülüyor, yüzünde Lssya'yı tiksindiren bir bakış vardı. Lssya acaba bütün

kadınlara mı aynı şekilde davranıyor diye düşünmeden edemedi. *'Acaba sevgilisi mi?'* sorusu içini kemirirken hissettiği öfkeyle dünyayı yakabilirdi. Kendine şaşırdı. Eski Lssya arkasını döner giderdi ama Lucas'ı seçen ruhu bunu kabul edemezdi. Yumruklarını sıktı savaşa hazırlanırcasına. Kadını parçalarcasına onun yanından söküp atma isteğine yenilmek üzereydi.

Kadın çok mu özel bir davetliydi ki herkes gece kıyafeti giymişti. Lucas bile fularlı gömlek giymişti. Lssya "O kıyafet kaçıncı yüzyıla ait?" diye mırıldandı. Hem niye ona haber vermemişlerdi. Yoksa onu görmekte istemiyorlar mıydı? Yukarı gidip en seksi kıyafetini giymek istedi. Ya o gelene kadar Lucas ve kadın giderse ne yapardı? İçinden *'Keşke daha düzgün bir şeyler giyseydim.'* diye geçirdi.

O sırada Lucas gelmiş onun arkasında duruyordu. Kokusunu içine çekip fısıltıyla "Beni tam anlamıyla kabul ettiğinde huzuru bulacaksın." dediğinde Lssya korkuyla arkasını döndü. Nutku tutulmuş gibi bir masaya bir Lucas'a baktı. "Ama sen... Orda... Ah hayır o senin ikizin... Boşuna kıs..." dedi ve sustu.

Lucas kulağına eğildi ve "Evet boşuna kıskandınız leydim. Ayrıca kıyafetin gayet iyi." dedi dudaklarına tutkuyla bakarak.

Lssya omuzlarını dikleştirip rezil olmasını ve Lucas'ın onu yiyecekmiş gibi bakmasını bir yana bıraktı ve "Ben kıskanmadım." dedi kendini savunurcasına.

Onun bu hâli Lucas'ın keyfini arttırmıştı. "Acıkmış olmalısınız leydim" diyerek salona girmesi için kapıyı araladı. Lssya onun kıyafetinde gayet normal olduğunu görünce rahatlamıştı.

Lucas, Leonard ve Maura'yı gördüğünde "Harika sevgili kardeşim ve karısı yuvaya dönmüş." dedi gergince.

Lssya onun bu anlık değişen halini merakla seyretti. "Neden sinirlisin?" diye sordu. Sonra sorduğuna pişman olup alayla "Dur sen söyleme sonra konuşuruz." dedi huysuzca.

Lssya'nın onun ruh halini hissetmesi Lucas'ı mutluluk denizinde boğabilirdi çünkü kimse onun duygularını hissedemezdi. Bu ana kadar...

Bu keyfini yerine getirdi, az önceki gergin hali yok olup gitti. Lssya'nın kulağına eğilip "Benim olman için ölüyorum gecenin kızı ve ilk kez günler bu kadar uzun." diye fısıldadı. Lssya'nın adımları karışmış, yüzüne bakamamıştı, madem o böyle cüretkâr konuşabiliyordu o da onun kadar açık konuşabilirdi.

"Senin olmak derken, ben anlayamadım?" diye sordu ona bakmadan.

Lucas aşkla gülümsedi ve "Dudaklarımın santim santim bedeninde dolaşması seni benim yapar mı? Ya tenim tenine sürterken sıcaklığını hissetmek, seni benimle doldururken kulağıma dolan inlemelerini dinlemek benim olman için yeterli mi?" derken pis pis sırıttı. Lssya'nın bedeni alev almış tutuşmaya saniyeler vardı. Bacakları kasılmış adımları yavaşlamıştı. Karnına ağrılar giriyordu ve itiraf etmeliydi şu an deli gibi Lucas'ı istiyordu. Tabii aklından geçen o düşünceleri onunla paylaşamazdı. Ağzını açsa *'Hadi gidip sevişelim.'* en masum cümlesi olurdu. Masanın yanına geldikleri için şükretti.

Masanın başında Khaon oturuyordu. Sağında ve solunda karşılıklı oturan Verona ve Minevra onlara bakıp neşeyle gülümsediler. Leonard ve eşi Maura yan yana Verona'nın yanında otururlarken, Lucas ve Lssya'ya Minevra'nın yanı kalmıştı.

Lssya, masanın yanına geldiklerinde Lucas'ın yine gerildiğini hissetti. Gülümseyerek, gece olmasına rağmen "Herkese günaydınlar." dedi.

Maura ağzının içinde, herkesin duyduğunu biliyordu "Hemen adapte olmuş." diye gözlerini devirirken Verona sinirle ona baktı. Tabii bu Maura'nın umurunda olmadı. Lssya'yı süzerken onun da Maura'yı süzdüğü kesindi. Lssya içinden *'Tanrım bunlar ne içiyor? Hepsi ayrı muhteşem.'* diye geçirdi. Maura'ın siyahi teni pırıl pırıl

parlarken kıvır kıvır kahverengi saçları ona çok egzotik bir hava veriyordu. Burnu ve ağzı minik çenesiyle ahenkli bir şekilde sıralanmış birbirini tamamlıyordu.

Minevra "Sana da günaydın uyuyan güzel. Hadi oturun!" dedi mutlulukla.

Tam Lucas ve Lssya onun yanına geçiyorlardı ki Leonard vampir hızında Lssya'nın karşısına dikildi. Lssya irkilip bir adım geri attığında sırtı Lucas'ın göğsüne çarptı. Lssya kafasını yana doğru çevirip yukarı baktı. Aklında ne korku kaldı ne Leonard. Gözleri birleşmiş bedenlerinin teması onların birbirlerine olan isteğini tetiklemişti. Lucas'ın ona bakışları her şeyi anlatıyor, Lssya *'Evet!'* diye bağırmak istiyordu. Az önce Lucas'ın kurduğu cüretkâr cümleler kulağında canlandığında Lssya onunla kendini yatakta hayal eder buldu. Boğazı kurumuş ayakta onu arzular durumdaydı. Nefesi hızlanmış tam anlamıyla yanıyordu.

İkisi de Leonard'ı unutmuş bakışırken "Bölüyorum ama..." dedi Leonard.

Lssya kendine gelip Lucas'tan uzaklaştı. Lucas gülmemek için dudaklarını birbirlerine kenetledi. *'Tanrım daha ne kadar dayanabilirim...'* diye iç geçirdi Lssya'nın aklından geçenlere karşı.

Leonard "Leydim." diyerek Lssya'nın elini iki elinin arasına aldı ve gözlerini gözlerinden çekmeden dudaklarına götürdü. Sulu bir öpücükle değdirdi dudaklarını eline.

"Evimize ve ailemize hoş geldiniz Bona Dea!" dedi.

Lucas dişlerini sıkarak "Yine formundasın kardeşim." dedi sesi uyarı doluydu ama Leonard'ın anlamak işine gelmemişti.

Lssya "Teşekkür ederim." diyerek elini çekmeden hemen önce "İsmim Lssya." dedi ve dudaklarının değdiği yeri kimse görmeden pantolonuna sildi.

Lucas ve Leonard birbirlerinin aynada yansıması gibi olmasına rağmen Leonard bir o kadar farklıydı. Sola doğru her teli aynı hizada yapıştırılmış saçlarının siyah olduğunu şimdi fark ediyordu. Gözlerinin mavisi bir o kadar soluk ve boştu. Lssya Leonard'ı hiç sevmedi. Bakışları arsız, gülüşü mide bulandırıcıydı. Lssya yerine otururken Lucas sandalyesini çekip ona yardım etti.

Verona, herkes yerine oturduğunda "Lssya kızım, Maura Leonard'ın eşi." diyerek ortamı yumuşatmak istercesine onları tanıştırdı.

Lssya "Hoş geldiniz!" dedi kadının güzelliğini tekrar inceleyerek. Karşısındaki siyahi kadına hayran kalmıştı.

Maura "Asıl siz hoş geldiniz. Misafir olan sizsiniz." dediğinde Lssya kelimelerde gizli iğnelemeyi tabii ki anlamıştı. İyi niyetli, kalbi gibi aklı temiz olabilirdi ama kimsenin iğnelemelerine pabuç bırakacak biri hiçbir zaman olmamıştı.

"Misafirliğim bitti sayılır." dedi çatalını ve bıçağına eline almış, önüne konan iyi pişmiş eti kesiyordu.

Maura iki elini kalbinin üzerine koyup seksenli yılların film artistleri gibi "Ah ne kadar feci, gidiyor musun? Çok üzüldüm." diyerek alay ederken Lucas gülümsedi ve "Kimin gidip kimin kalacağı hiç belli olmaz. Bunu oturduğun koltuğa bakınca anlayabilirsin Maura." dediğinde ortam gerilmişti.

Leonard kahkahalarla gülerken "Kardeşim lafını hiçbir zaman esirgeyen biri olmamıştır." diyerek kadeh kaldırdı. Herkes ona eşlik ederken kadeh kaldıran Maura sinirini belli etmemekte bir o kadar ustaydı. Lssya, Lucas'ın onu koruduğunu anlamış ama ne demek istediğini anlamamıştı.

Lucas'ın kastettiği Maura'nın Leonard'ın üçüncü ruh eşi oluşuydu. Tabii ruh eşiyse...

Yemek sessizce devam ederken Leonard "Çok ama çok güzel bir yemekti." diyerek önündeki bardağı kafasına dikip Maura'ya elini uzattı.

Maura bir Khaon'a bir Minevra'ya baktı. Minevra ile göz göze geldiğinde kalkmaması gerektiğini biliyordu. Yüzünde hain bir sırıtmayla Leonard'ın elini tuttu ve ayağa kalktı. "Herkese iyi geceler!" dedi.

Khaon "Telefonda sizi yemeğe değil burada kalıcı olmaya çağırdığımı açık ve net bir dille ifade etmiştim." dedi.

Leonard "Unuttunuz mu, ben buradan taşınalı yüzyıllar oldu. Ne o sevgili babacığım. Hiçe sayılacak biri mi lazım?" diye sordu.

Lssya o ara yanında oturan Lucas'ın elindeki gümüş çatalı bükerek ikiye katladığını görmüş şoke olmuştu. Elindeki gümüş çatalı bükmeyi denedi. Bırak bükmeyi hafif yamulmasını sağlayamadı bile.

Lucas tetikteydi ama Minevra ondan önce davrandı. Elini masaya sinirle vurarak "Yeter Leonard! Geldiğinden beri yapmaya çalıştığını anlamadığımı sanma. Baban burada kalacaksınız diyorsa kalacaksınız. Ne karının arsız tavrı ne insanların huzurunu kaçırmaya çalışman buradan gitmeni sağlamayacak. Bu aileye aitsin ve ona göre davranacaksın. Kabahat sana bu rahatlığı sağlayan anne ve babanda. Sana yaptırımlar yerine özgürlük verdiler. Khaon her dediğine, her yaptığın taşkınlığa göz yumdu ama bitti. Beni dinlemez, yolundan çıkmazsan kanını son damlasına kadar akıtır seni zindanda kurumaya bırakırım." diye kükredi. Bununla da yetinmeyip kristal ayaklı bardağında bulunan kanı yani yemeğini kafasına dikip bitirdi.

Khaon "Umarım Minevra iyi anlaşılmıştır onunla karşı karşıya gelmek hiç istemem." dedi ve çekip gitti.

Leonard bozulsa da etrafa bunu belli etmeyecekti.

Maura "Burada kalıyorsak gidip evden eşyaları alsam iyi olur. İzninizle." diyerek Khaon'un arkasından çıkınca Leonard sandalyesine geri oturdu.

"Anne o zaman bir hoş geldin partisi isteriz." dedi yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle.

Lssya kendini anne ve oğulları arasında fazlalık hissetti. Bu gece sinemaya gidemeyecekleri belli olmuştu. Odasına çıkıp bu gergin ortamdan uzaklaşmak istedi. "Ben gidip biraz çalışsam iyi olacak. Size iyi geceler." diyerek kaçmak için can attığını belli etmemeye çalıştı.

Verona, Lssya'ya "İyi geceler!" dileyerek gülümsedi.

Onun çıkmasıyla kederle oğullarına baktı "Her şeye rağmen ikinizi bir arada görmek çok güzel. Lütfen artık eskiyi unutalım." dedi.

Leonard "Sevgili oğluna söyle güçlerimi geri versin ve her şey unutulsun." dediğinde Verona Leonard'a "Sen ne dedin?" diye dehşetle bakarken Lucas elini havaya kaldırdı ve aşağı doğru çektiğinde zaman durdu.

Verona dehşet içinde Leonard'a bakar hâlde donup kalmıştı. Leonard kahkahalarla gülmeye başladı. "Vay iyi numara!" dedi.

"Annemi üzmene izin vermeyeceğim. Ben yaptığımın arkasındayım. Açıkladıktan sonra annem bana hak verecektir ama babamın yaptıklarını öğrenirse kaldıramaz. Bunu biliyorsun. Kendini bana öldürtme Leonard." dedi ve iki saniye kadar zamanı geri çekip tekrar zamanı başlattı.

Zaman Verona'nın "Her şeye rağmen ikinizi bir arada görmek çok güzel. Lütfen artık eskiyi unutalım." dediği yerden işlemeye devam etti.

Leonard, Lucas'ın gözüne baktı ve "Elimden geleni yapacağım anne merak etme." dedi. Ne olursa olsun annesini seviyordu. Belki de Lucas'la arasında kalan tek ortak nokta Verona'ydı. Verona kalkıp kollarını açtı ve oğullarının ona sarılmasını bekledi. Tıpkı ufaklıklarında olduğu gibi ikizler kalkıp annelerine sarıldı.

Lssya, odasına giden koridorda yürürken kulağına çalan piyano sesine doğru ayakları onu istemsizce götürdü. Daha önce koridorun

sonuna kadar hiç gitmemişti. Piyano sesinin geldiği kapı aralıktı. Işılca kapıyı ittiğinde Minevra'nın gözlerini kapatmış, parmaklarını usta şekilde tuşların üzerinde gidip gelen ahengiyle büyülenmişti. Minevra tuşlardan elini çekmeden "Lssya girsene!" dedi.

Lssya "Özür dilerim rahatsız etmek istemedim. O kadar güzel çalıyordunuz ki... Ben merak ettim." dediğinde içerdeydi.

Minerva "Sakinleşmeme yardımcı oluyor." dedi.

"Bence muhteşem." dedi Lssya.

"Teşekkür ederim." dedi ve piyanonun başından kalkıp kenarda duran kutuyu alırken "Otursana sana göstermek istediğim bir şey var." dedi.

Lssya koltuğa otururken Minevra "Aç bakalım." diyerek kutuyu önüne koydu. Lssya kutuyu merakla açtı "Aman Tanrım bu... Bu... Sergi broşürleri." dedi kendi resmine bakarak.

"Bu bir taslak, içinde on tane farklı broşür tanıtımı var. Sergi tarihini senin belirlemen lazım. Ben diyorum ki şu sıkıcı akrabalarınla tanışma merasimi öncesi sergiyi açalım gitsin. Bu arada Caserta sarayının içindeki sunum salonu sana uyar umarım." diyerek nefes almadan konuşmuştu.

Lssya neye şaşıracağını şaşırmış bir şekilde ona bakıyordu. "Şaka yapıyor olmalısın." dedi gözlerini patlatarak.

"Benim hayatım şakayı kaldırmaz tatlım. Tarih belirleyip reklam çalışmalarına başlamalıyız."

"Anlamadım? Sen ciddisin. Caserta... Sergi... Rüya mı bu?"

"Rüyayı sana Verona gördürsün. Benim işim dünyevi tatlım. Hadi bırak aval aval bakmayı da bir şeyler söyle." dedi ama Lssya hala şoktaydı ve hiç çıkamayacak gibiydi. Ayağa kalkmış broşür taslağı elinde "Caserta Sarayı sunum salonu!" derken inanamıyordu.

Minevra "Beğenmedin mi?" diye sordu ciddi olarak.

"Minevra bu rüyadan öte, bir mucize. Ama nasıl olacak? Kira çok pahalı olmalı. Hem kitapçıklar, reklam da yapmak lazım..." diye dört dönerken Minevra lafını zevkle kesti.

"Lssya etrafına bak, paramız yok gibi mi duruyoruz? Sadece benim paramla İtalya'yı satın alabiliriz. Aslında iyi fikir, bir dahaki yüzyıla İtalya olmasa bile şu Caserta sarayını satın alabiliriz. Burada yaşa yaşa... Nereye kadar? Caserta sarayının içinde bin dört yüz oda var. Hepimize yeter. Gerisini Donna ve Aitra düşünsün" dedi.

Lssya "Bir dahaki yüzyıl mı?" diye durmuş Minevra'ya bakıyordu. Minevra ağzının içinde. 'Öğrense *de artık rahat rahat konuşak*' diye içinden geçirdi ve "Aman çoluk çocuk için dedim." diyerek onu geçiştirdi.

Lssya "Bu harika! Ama o eserleri ben öylesine yapmıştım. Sergi için değillerdi. Tanrım!" diyerek tekrar dönüp durmaya başladı.

Minevra "Hepsi harika inan bana. O zaman şu sıkıcı davetten önce önümüzde on gün var sergiyi açıyor muyuz?" diye sordu.

"İyi de reklam ve dağıtım uzun zaman alır. Yetişmez."

"Sen o tarafını bana bırak. Ben hepsini hâlledeceğim. Dünyanın dört bir yanına o davetiyeler gidecek. İnan bana harika olacak. Belki buradan ayrılırsın ve bu anlar bizden sana hatıra kalır." dediğinde Lssya durmuştu. En azından davetten önce bunu kabul edemezdi. Evet, rüya gibiydi. Bu hayalini kurduğu her şeyden öteydi ama yapamazdı. Gelip Minevra'nın yanına oturdu ve belki de bu kadar samimiydi.

"Teşekkür ederim." dedi.

Minevra "Ne için?" diye sordu.

"Benim için... Yaptıklarınız için."

"Aile her şeye değer." dedi Minevra.

Lssya "Bunu en azından şimdilik kabul edemem. Bu kadar kafam karışıkken bu sergiyi açamam. Böyle bir mucizeyi kabul etmem hiç doğru olmaz." dedi.

Minevra "Davette duyacaklarının sana ne hissettireceğini bilmiyorum ama bu güzel anıların seninle gelmesi gerek diye düşünüyorum." dediğinde Lssya "Size çok kızdım, çok yüklendim. Hala kırgınlıklarım var ama şahsi değil. Tek bildiğim beni değerli kıldınız. Bunu biliyorum. Sevdiniz. Zorla tutuldum ama bir gerçek var ki, sen ve Verona'yı hep hayatımda olması gerekenler listesine aldım." diyerek gülümsedi.

Minevra "Bunu duymak gerçekten çok güzel. Yani şimdi sergi açmıyoruz öyle mi?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Hayatımdaki bilinmezleri öğrenip, hayatımı geri aldıktan sonra Caserta olmaz belki ama bir sergim olacak." dedi Lssya.

Odasına giderken gözleri açık bir rüya görmüş gibiydi. Aklı Caserta sunum salonunda kalmış orada sergi açmayı düşlüyordu. Reddettiğine inanamıyordu ama doğrusu buydu.

Leonard...

İki gün sonra

Lucas farkındaydı, Leonard geldiğinden beri aklını okumaması için saçma şeyler düşünüp duruyordu. Lucas'la bulunduğu her ortamda sayı sayıyor, olmadık şarkılar söylüyor, en kötüsü Maura'yı düşlüyordu ki Lucas zihninden hemen çıkmak zorunda kalıyordu. Gece anlıkta olsa Leonard'ın aklından geçenleri yakalamış, arkasından Leonard ve Maura'nın şatodan ayrıldığını görmüştü. Bir kere daha peşine düşecek, ne planlıyorsa bozacaktı. Arabasının hazır olduğu bilgisi geldiğinde garaja indi. Araba kapısını açtığında gülümsemesi bir oldu. Adrian elinde kulak tıkaçları oturmuş onu bekliyordu.

"Adrian nereye?" diye sordu.

"Sizinle geliyorum lordum." dedi hiçbir şey yokmuş gibi.

"Adrian ben güneşlenmeye gidiyorum. Emin misin?" dedi alayla.

"Siz nereye ben oraya lordum" dedi Adrian.

Lucas gözlerini devirdi ve garaj kapısının açılması için düğmeye bastı. Lucas gaza basmadan hemen önce müzik çaları açmayı ihmal etmedi. Tabii bunun üzerine Adrian'ın kulak tıkaçlarını takması gecikmedi.

Işılca

Şehirden fazla uzak olmayan bir malikânenin önünde durduklarında Adrian "Kardeşinizi ziyaret edeceğinizden bahsetmemiştiniz efendim." dedi merakla.

"Yemekte benden saklamak için elinden geleni yaptı ama bu gece burada birileriyle buluşacağını saklayamadı. Ne haltlar karıştırıyor bakmak istedim." dedi Lucas.

Adrian "Bilseydim gelmezdim." dedi alayla.

Lucas "Hadi ama sen onu çok seversin." dedi.

Adrian yalan söylemesine gerek olmadığını biliyordu. "Günahlarım kadar." dedi.

Lucas gülerken "İnsan akrabalarını seçemiyor." dedi.

"Desenize gecemiz muhteşem geçecek"

"Kısa sürecek üzülme."

Adrian "Ne yapmayı düşünüyorsunuz efendim?" diye sordu tedirginlikle çünkü Lucas'ın kardeşine sabrının bittiğini biliyordu.

"Issa'yı alıp ıssız bir adaya yerleşmeyi düşünüyorum." dedi hayal kurarcasına.

"Beni yanınıza almazsanız gücenirim." dedi Adrian.

"Harika sen Cuma olursun, ben Robinson." diye dişlerini göstere göstere güldü ve girişe doğru arabayı sürdü.

Büyük uzun duvarlar malikânenin dışarıdan görülmesini engelliyordu. Girişteki demir kapının önünde beş kişi duruyordu. Bunların savaşçı oldukları her hallerinden belliydi ve nöbet tutuyorlardı. Girişin önünde Lucas sakince camını araladı. Savaşçı Lucas'ı görünce panik oldu ama geri çekilip kapıyı açması bir oldu. Kapı girişindeki panik Adrian'ı gülümsetmişti. Büyük ihtimal Leonard'a haber veriyorlardı. Lucas arabayı evin önüne park ederken, Adrian gezintiye çıkmış gibi dikkatlice arabayı park eden Lucas'ı izliyordu.

"Bizi parçalara ayırmak isteyecek kardeşinin yanına geldik ama siz nizami olarak arabayı park ediyorsunuz." dedi alayla.

Lucas "Venezulla'yı hatırla Adrian. Arabayı yanlış park ettiğin için çok zorluk çekmiştik." dedi.

Adrian "Siz arabayı tek elinizle fırlatmasaydınız zorluk çekmeden arabamıza binip uzaklaşabilirdik." dedi.

Yüzünde suçlayıcı bir bakış vardı. Lucas gözlerini devirip arabadan indi. Malikânenin uzun merdivenlerinin başında onu bekleyen Maura'nın yanına çıktı.

"Lucas beni şaşırtıyorsun. Seni burada görmeyi beklemiyordum." derken cazibeli bakışlarını üzerinde gezdirmeyi ihmal etmedi. Lucas'ın yüzünde ilk önce hiçbir ifade yokken Maura'nın aklındakileri okuduğunda yüzünde aşağılayıcı bir ifade belirdi.

"Ruh eşini bu hâlde görmek sana hiç acı vermiyor mu?" diye sordu tiksintiyle. Maura'nın az önceki yüz ifadesinin yerinde yeller esiyordu. Lucas'ın ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

"O böyle mutlu." dedi Maura kayıtsızca.

"Bağlılığınız yok olmuş." dedi Lucas. Maura bunu duymayı beklemiyordu.

"Leonard beni seviyor." diye sinirle soludu.

"Charm'ı da seviyordu. Ondan öncekileri de." dedi Lucas.

Maura artık sinirden neredeyse vahşi yanına yenilip ona saldıracaktı. Öfkeyle "Yeter! Leonard burada değil neden geldin?" dediğinde Lucas onu boğazından tutup tek eliyle havaya kaldırdı.

"Hâlâ bana yalan söylemeye cesaretin var." dedi ve onu duvara fırlattı.

Maura sersemlemiş, düştüğü duvar dibinden kalkmaya çalışırken Lucas ardına bakmadan kadının aklından okuduğu kütüphaneye doğru ilerlerdi.

Adrian, Maura'ya göz ucuyla baktı ve Lucas'ı takip etti. Lucas ilerlerken karşısına çıkan korumalar ne yapacaklarını bilmez hâlde ona yol veriyorlardı. Lucas kapıyı sinirle açıp kütüphaneye girdiğinde masanın önüne geçti. Sağ çekmecesini açtı. Çekmecenin içinde bulunan bir düğmeye bastı. Masa kendi çevresinde yüz seksen derece döndü. Aşağı doğru inen merdivenler belirdiğinde ışıklar yandı. Lucas karşısında onu izleyen Adrian'a "Hokus pokus!" dedi.

Adrian istemsizce gülümsemişti. "Işığa kimin ihtiyacı olur ki?" diye sordu Adrian bu ona saçma gelmişti.

Lucas "İnsanların." dediğinde Adrian sustu.

Eğer insanlar aşağıdaysa durum daha vahimdi. Merdivenlerden inince boş bir odaya oradaki kapıdan olimpik havuz genişliğinde bir salona çıktılar. ki duvarlarda vampir ırkına ait tarihi savaşların resimleri vardı. Adrian'ın merak ettiği bu salonda neden bu kadar çok kapı vardı ve bu kapılar nereye açılıyordu?

Lucas yerden halısına duvardan perdesine siyah rengin hâkim olduğu yerdeki tek kırmızı koltuğa oturup önünde duran kan dolu şişeyi eline aldı ve yudumlayarak içmeye başladı. Adrian sol tarafına geçip ellerini arkada birleştirdi ve bekleyeme başladı.

Tabii merakına yenilip "Burası boş efendim neyi bekliyoruz?" diye sordu.

"Bekle Adrian, bekle. Bu kapılar tünellere açılıyor. Yol kenarlarına çıkan tüneller. Aptallar sürüsü böyle güvende oldukları hissine kapılmışlar." dedi.

Çok geçmeden açılan kapılardın vampirler ve insanlar içeri girmeye başladı. Bazıları korumalarıyla gelmişti. Lucas'ı görenler onu Leonard sandı. Rahatça oturdular. Lucas gülümsüyor bir yandan elindeki şişeyi kafasına dikiyordu. Adrian ona baktığında kan dökülmeden buradan gidemeyeceklerini anlamıştı. Herkes dağınık

dizilmiş koltuklarda yerini aldıktan sonra Leonard belirdi. Lucas'ın yerinde oturduğunu görünce ona doğru yürüdü. Ellerini iki yana açarak "Kardeşim!" diyerek şov yapıyordu. Yanında yeni vampir olduğu belli gözleri gece siyahı, abartısız iki metre bir adam vardı. Lucas adamda bir gariplik sezdi ve ilk defa aklına giremedi. Adam sanki bir ölüydü. Hiç yaşamamıştı sanki. Ne anısı vardı ne üzüntüsü. Ruhu yok diye tanımlanabilirdi.

Lucas, Leonard onun karşısına dikildiğinde kılını bile kıpırdatmadı. Salonda bekleyenler tedirgin olmuşlardı. Oturanın Leonard olmadığını anlamalarıyla etraf gerilmişti.

Leonard, topluluğa doğru döndü ve "Sizlere kardeşimin er geç doğru yolu bulup benim yanımda olacağını belirtmiştim. İşte beklenen an." diye bağırdı.

Lucas ayaklarını uzattığı masadan aşağı indirip elindeki şişeyi kafasına dikti, bitirene kadar indirmedi. Herkes nefes almadan onu seyretti. Leonard tam bir şey söyleyecekti ki Lucas ayağa kalkıp "Kardeşim konuşmana tam olarak başlamadan önce misafirlerimizin burada oluş nedenlerini öğrenmek isterim. Tabii bir sakıncası yoksa." dedi. Gayet kibar ve sakindi. Leonard bile bu sakinlik karşısında şaşkındı. Eliyle izin verdiğini belirterek kenara çekildi. Lucas karşısında onu merakla izleyen topluluktan aklına girdiği bir vampiri seçti. Adam umursamaz, sapkın bakışlarıyla ayağa kalktı. "Buraya sorgulanmaya gelmedim. Sizin vadettiklerinizi canlı canlı duymaya geldim." diye çıkıştı. Ruhu kirli vampirin acımadan insanları katlettiğini aklından okuyan Lucas elini adama doğru havaya kaldırdı. Elinin parmaklarını açabildiği kadar açtı. Parmaklarını yavaş yavaş kaparken vampir acıyla kıvranmaya başladı. Gittikçe zor soluyordu, Lucas parmaklarını kapattıkça adam iki büklüm olmaya başlamıştı. Vampir yalvarmaya başladığında Lucas parmaklarını hızlıca açtı ve

"Sanırım neden burada olduğun konusunda beni aydınlatacaksın." dedi. Acıdan hâlâ rengi siyaha yakın olan adam "Irkımızın dünyaya hükmetmesi için buradayım." oldu.

Leonard yüzündeki umursamaz ifadeyi korumaya çalışırken Lucas "Hadi diyelim vampirlere hak verdik. Onları anlamaya çalışırık. Siz insanoğulları neden buradasınız?" dedi ve içlerinden yaşamaya hak etmeyen bir adamı gözüne kestirdi. "Siz bayım siz! Neden buradasınız?" diye adamı işaret etti.

"Yıllarca çalıştım. Deli gibi param var ama yaşlanıyorum. Tadını çıkaracak bitmez yıllarım olsun istiyorum. Bana vereceğiniz sonsuz yaşam için ne isterseniz yapmaya hazırım."

"Amaç ulvi ama adam yanlış." dedi Lucas alayla.

"Ne demek adam yanlış lordum kardeşiniz ne diyor? Yıllardır hizmetinizdeyim. Ödülümü almak benim hakkım." dediğinde kimse Lucas'ın adamın yanına o hızda nasıl ulaştığına kimse tanıklık edemezdi. Adamın boğazına yapışması ve bedeninde bir damla kalmayana kadar hepsini sömürmesi bir oldu. Boğuklaşan sesiyle "En sevdiğim kan türü, küçük kızlarla oynaşmayı seven pedofili sapıklarınkidir." diyerek ağzından süzülen kanları diliyle temizledi. Adrian bu kadar yılını onunla geçirdiği hâlde böyle bir şeye ilk defa tanıklık ediyordu. Lordu ilk defa bir insan bedeninden beslenmiş ve onu öldürmüştü. Lucas gücünün doruklarına çıkmış heybeti iki kat artmıştı.

Leonard "Lucas! Lanet olası o benim en iyi maşalarımdan biriydi." diye bağırdığında yanındaki yeni iri kıyım vampir homurdanıyordu. Lucas yavaş adımlarla oturduğu koltuğa geldi ve oturup bacaklarını masanın üzerine bıraktı. Keyfi gayet yerindeydi. Kalabalık yerine mıhlanmış hepsinin ödleri patlamıştı.

Lucas "Hazır başlamışken..." dediğinde insanlardan birkaçı kapılara koşmaya başlasa da kapılar kendiliğinden ardı arkasına kapanıp

kilitlendi. Kocaman adamlar hıçkıra hırçkıra ağlayıp yalvarmaya başladıklarında Lucas kahkaha atıyordu. Leonard kardeşinin bu hali karşısında aptala dönerken Lucas'tan böyle bir canilik beklemiyordu. O asla bir insanı öldürmezdi.

Lucas, Leonard'a bakarak "Kardeşim!" dedi onun gibi seslenerek.

Leonard "Yeter şaklabanlığın!" dedi sinirle.

Lucas kahkaha atarak "Amaçlarınızı senden dinlemek istiyorum ama topluluk anlatmakta çok ısrarcı." dedi ve elini başka vampire yöneltti. Gözüne kestirdiği vampirin istemsizce ayağa kalkmasını sağladı. "Senin burada olma amacın ne?" diye sordu.

Vampir buraya otostop çekerek gelmiş onu arabalarına alan ailenin kanında bir sürü fantezi kurmuştu. Fantezilerini gerçekleştirirken ailenin altı aylık bebeklerinden beslenmeyi ihmal etmemişti. Çocuklardan beslenmenin acil durumlar dışında yasak olduğunu bütün vampirler bilirdi.

"Karanlıklarda yaşamaktan sıkıldım. Saklanmaktan, gizlilikten usandım. Artık insanların korkarak yaşamasını istiyorum." diye bağırdı.

"Demek karanlıklarda yaşamaktan sıkıldın." dediğinde Adrian cebinden çıkardığı güneş gözlüğünü gözüne taktı.

Lucas "Seni aydınlatmak benim için bir onur." dedi ve adamın üzerine âdeta güneş doğdu. Yan taraflarında oturan vampirler kaçışırken adam sanki kafasında beliren ışığın içinde hapsolmuş gibiydi. Ne tarafa gitse gün ışığı onunla geliyordu. Vampirin etleri yanıp bedeninde koca koca yaralar oluştu. Yavaş yavaş yok olurken Lucas'ın kudretli sesi salonu doldurdu. "Karanlık bizim için iyi olandır!" diye bağırdı ve vampirin kendini oradan oraya atarak acılar içinde yanarak ölmesine izin verdi.

Leonard ona doğru hırsla yürürken "Lucas!" diye haykırdı.

"Sakın Leonard sakın!" dedi Lucas.

"Beni korkutamazsın Lucas. Bu toplantının bir parçası olmayacaksan buradan defol!" diye bağırdı.

"Toplantı mı? Hani nerede ben göremiyorum." dedi alayla.

Leonard yanı başında duran iri yarı vampire parmağıyla işaret verdi. Lucas gülümsedi "Onun beni durduramayacağını biliyorsun." dedi Lucas.

"Bu sefer umutluyum." dedi Leonard.

Adam Lucas'ın üzerine yürürken Lucas adamın durması için elini uzattı ama hiçbir etkisi olmadı. Adam ilerlemeye devam ederken Leonard kahkahayla gülerek "Sevgili kardeşim aklı olmayan bir mongolu vampirleştirdim. Sonuç ortada! Leonard ilk kez ruhların efendisini yendi. Kimse yenilmez değildir." diyerek keyifle kardeşine bakıyordu.

Lucas "İnsanlar senin oyuncağın değil Leonard. Durdur onu. O bir bebek kadar masum bunu ona yapma. Durdur, ona yardım edeyim." dediğinde yumruklarını sıkmış bekliyordu.

Adrian ilk kez Lucas'ın önüne geçti. Mongol vampir elinin tersini ona doğru savurduğunda Adrian duvara yapışmıştı. Lucas ona ulaşmadan son kez kardeşine "Onu bırak Leonard!" diye yalvardı.

Leonard kahkahalarla gülerken kalabalık olanları dehşetle izliyordu. Leonard "Gördünüz dostlarım. Ruhların efendisi denilen kardeşim bizim yolumuza çıkamaz. Herkes yenilir ama biz hep birlikte güçlenip ırkımızı yücelteceğiz." diye zaferle bağırdı.

Lucas mongol vampirin ona ulaşmasına bir adım kala ne kadar yapmak istemese de gözlerini kapattı. İnsanlığı yerini vampirliğine bıraktı. Bedeni esnemiş kıyafetleri yine dar geliyordu. Sesi boynuyla eş zamanlı kalınlaşırken yüzü siyahlaşmıştı. Adrian olacaklardan korkmaya başlamıştı. Mongol vampir devasa koluyla Lucas'a bir yumruk savurdu. Lucas sadece iki adım geriledi.

Gözlerini kapattı ve "Kan bana itaat et bedenini terk et!" dediği an Mongol vampir inleyerek karşısında diz çöktü. Acıyla inlemeye başladığında bir çocuktan farksızdı. Gözlerinden kan süzülürken "Leonard onu bana ver!" diye bağırdı Lucas.

"Gebert onu kardeşim yoksa o seni gebertecek." dedi. Lucas mongol vampirin daha fazla acı çekmesine razı olamadı. Arkasına geçip tek hamlede kafasını kopardı. Diz çökmüş kafasız bedenden bir fıskiye misali kan fışkırıyordu.

Leonard "Nasıl yaptın bunu lanet olası?" diye bağırdı.

Lucas'ın gözü dönmüş, artık ipin ucu kaçmıştı. Leonard bu zamana kadar yaptıklarının cezasını çekmeliydi. Adrian'a dönüp "Bana iki tabut bul!" diye öfkeyle emir verdi. Adrian hızla uzaklaştı. Lucas'ın her yanı kanla yıkanmış gibiydi ve hâlâ insanlığına dönmemişti. Korkuyla yerlerine çivilenmiş topluluğa döndü. Kudretine bir kere daha insanlar şahit oluyordu.

"Siz vampirlerden herhangi birini bir daha bu tür toplantılarda görür ya da haberinizi alırsam bağlı olduğunuz klanı yok ederim. Siz insanoğullarının yüz karaları, bundan sonra hepinizi takipteyim. Bir daha bırak vampirlerle konuşmayı yanlarından geçmeyeceksiniz." dedi. Kapılar açıldığında kimse korkudan yerinden kıpırdamadı.

"Gidin toplumunuzun kurallarına uyun!" diye bağırdığında herkes koşarak kapılardan çıkmaya başladı.

Sıra çıbanın başı Leonard'taydı. Ona döndüğünde Leonard "Bana dokunamazsın kardeşim annemi düşün!" diye arkasını dönmüş kaçacakken Lucas elini havaya kaldırıp duvara doğru salladığında Leonard'ın ayakları yerden kesildi ve havada uçarak duvara yapıştı. Adrian aşağından gelen gürültülerin ne olduğunu tahmin etmek bile istemedi.

Leonard "Seni aşağılık hain kes şunu!" diye bağırdı ama bu Lucas'ı durdurmadı. Onu duvardan duvara çarptı durdu.

"Daha yeni başladık kardeşim." dediğinde Lucas kırmızı koltuğa oturmuş ayaklarını uzatmış gayet sakindi.

Leonard "Öldür beni yoksa bir gün ben seni öldürmenin yolunu bulacağım." diye bağırıyordu Lucas onu duvara çarparken.

"Verona olmasaydı belki ama sana bir güzellik düşüneceğim. Bunu çoktan hak ettin." diyerek devam etti. Leonard duvardan duvara vurulmaktan artık bayılmak üzereydi. Lucas onu son bir kez duvara vurdu ve ensesinden tutup yukarı sürükledi. Hala insanlığına dönmemiş, sesi bir o kadar korkutucuydu. "Tabutlar hazır mı?" diye sordu.

"Evet, lordum." dedi Adrian.

"Tabutlarla Leonard'ı zindana indir, geliyorum." dedi ve yukarı kata Maura'yı almaya çıktı. O sırada Maura elinde telefon Verona'yı arıyordu.

"Aç hadi lanet olası ruh! Aç hadi!" diye korkuyla solumuştu. Kapısı parçalanarak açıldı. Maura elinde telefon donup kaldı. Lucas'ın hali bir vampir için bile ürkütücü görünüyordu. Verona'nın karşıdan sesi duyuldu "Maura neredesiniz? Sakın bana kendi evinize döndüğünüzü söyleme. Minevra'yı kızdırmayın." diye sinirle konuşurken Lucas yanına geldi. Vampirliği yerini yavaşça insanlığa bırakırken telefonu aldı ve kapama tuşuna bastı.

"Şimdi Verona'yı tekrar ara ona tatile çıktığınızı söyle ve inanmasını sağla." dedi.

Maura "Ne tatili? Ben tatile falan çıkmak istemiyorum." derken kapıya doğru yatağın üzerinden sıçrayarak hamle yaptı ama Lucas onu havada saçından yakaladı. Maura acıyla yere çarptığında Lucas saçlarını bırakmadan onu havaya kaldırdı.

"Bir daha tekrarlamayacağım."dedi ve Maura'yı duvara çarptı.

Maura korkuyla "Tamam arıyorum." diyerek yerden kalktı ve elinden telefonu aldı.

"Eğer başka bir şey söylersen boynunu kırarım." dedi Lucas.

Maura sesini düzeltti ve Verona'yı aradı. Verona açtı ağzını yumdu gözünü. Maura dinledi ve en sonunda "İyi akşamlar annecim." diyerek kapattı.

Lucas onu ensesinden tuttuğu gibi zindana, Leonard'ın yanına getirdi. Maura, Leonard'ın hâlini görünce şoke oldu. Yanına koşup "Aşkım!" dedi.

Lucas "Ne dokunaklı değil mi Adrian?" dedi alayla. Adrian sessiz kaldı ama tiksintiyle baktı onlara.

Maura "Ona ne yapacaksın?" diye sordu tedirginlikle. Tabutları görmüştü. Adrian onları zindana yerleştiriyordu.

"Ona değil Maura size." dedi Lucas bir sapık gibi.

"Lucas sakın bana bizi öldüreceğini söyleme. Bak ne yaptıysa kardeşin yaptı. Bana bunu yapamazsın! Vampirleri özgür bırakmak isteyen o ben değilim!" diye bağırdı.

Lucas ayılmakta olan kardeşine "Seni gerçekten seven bir ruh eşin var kardeşim." dedi alayla.

Maura dehşetle kalkıp kapıya koştu ama Adrian onu kolundan yakaladı.

Lucas "Ona mongol bir insanı vampirleştirme aklını senin verdiğini biliyorum Maura. Eğer bu tatili iyi değerlendirmezsen bir dahakine seni gebertirim." dedi.

Maura "Beni oraya kapatamazsın. Yalvarırım yapma!" diye çığlık çığlığa bağırdı ama bu Lucas'ı durdurmadı.

"Bu tabutlar sağlam mı?" diye sordu.

Adrian "İçerden açılması imkânsız lordum." dediğinde Lucas Maura'yı boğazından tutup tabuta soktu ve kapağını kapattı. Tabutu kaldırıp Adrian'ın hazırladığı çukura koydu. "Kapat Adrian!" dedi.

Adrian eline aldığı kürekle tabutun üzerini kumla örtmeye başladı. Sıra Leonard'a gelmişti. Lucas onu da aynı şekilde tabuta koydu ve tabutu çukura yerleştirdi. Kapağı kapatmadan önce "Ruhlar seninle olsun Leonard." dedi ve kapağı kapattı.

"Örtü üstlerini Adrian ben aşağıyı toparlayıp duş alacağım. Sonra çıkarız." dedi.

Adrian zevkle tabutların üzerlerini kapattı. Merak ettiği Lucas'ın onları burada ne kadar tutacağıydı. İşini bitirip yukarıdaki odalardan birine çıkıp temizlenmeye başladı.

Lucas aşağı toplantı salonuna indi. Mongol vampirin cesedini yakarken ateşi dumanla birlikte kontrol altında tuttu. Etrafı temizleyerek kan gölünü yok etti. Yarım saatin sonunda yukarı odalardan birine çıktı. Kendini duşa sokup bir süre suyun altında kaldı. Bedenindeki kurumuş kan suya karışırken kendinden tiksindi. Gözlerinden süzülen yaşlar sulara karıştı. Hazırlanıp aşağı indiğinde güneş doğmuş, Adrian temizlenmiş paklanmış onu bekliyordu.

"Lordum sanırım sizinle gelemiyorum. Karanlık çöktüğünde şatoya dönerim siz vakit kaybetmeyin." dedi çünkü araba şu an tam güneşin bağrında duruyordu.

"Yalnız yolculuk etmek beni sıkıyor. Arka tarafa gel!" dedi ve kapıdan çıktı. Arabaya bindi ve malikânenin arka tarafına sürdü. Adrian malikânenin arka tarafında bekliyordu. Lucas arka bahçeden mutfağa açılan kapıya doğru arabayı sürüp duvarı yıktı. İçeri girdiğinde Adrian ağzı açık ona bakıyordu. Toz bulutunun ardından Lucas arabanın kapısını açtı ve "Bin hadi!" dedi hiçbir şey yokmuş gibi.

Adrian arabaya bindiğinde ikisi de bir o kadar ciddiydi. "Kardeşiniz mutfağı görünce çok kızacak. Onu ne zaman oradan çıkarmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Ne o mutfağı mı yaptıracaksın?" diye sordu. Adrian gülümsemekle yetindi.

Lucas evin çıkışına geldiğinde arabadan indi ve gözlerini kapatıp "Evin ruhu kapat kendini. Sakla her yanı. İçeri benden başka ruhu alma!" dedi ve arabaya bindi.

Ruhu paramparçaydı ama enerji doluydu ve nedenini biliyordu. Son üç yıldır Lssya'ya duyduğu açlık yüzünden kan içer olmuştu. Bir insan bedeninde ortalama dört beş litre kan vardı ki Lucas çok değil dakikalar önce bir insanın tüm kanını saniyeler içinde tüketmişti. Bu beden kapasitesinin yüzde yüz çalıştığı anlamına geliyordu, Lucas için bu aşırı yüklemeydi. İstese dünyayı tuzla buz edecek gücü barındırmak demekti ki Lucas yüzyıllardır bundan kaçıyordu.

Ölen adamın bir pislik olduğunu biliyordu. Sonuna kadar hak etmişti ama ruhu yorgun, vicdanı rahatsızdı. Yüzyıllar olmuştu böyle bir delilik yapmayalı. Mongol vampir geldi aklına. Onun hiçbir suçu yoktu. Gözünden bir damla yaş aktı sinirle. "Bana kalsa hep orada kalırlar." dedi seslice. Adrian kimlerden bahsettiğini gayet iyi biliyordu.

"Anladığım kadarıyla Maura..."

"Onu öldürmeliydim, o masumu değil!" dedi Lucas hırsla.

"Belki tatil iyi gelir." dedi Adrian.

"Göreceğiz." dedi Lucas öfkeyle.

Yaregime dokunsun galaşan...

Lucas vicdanı yüzünden huzursuzdu. İstemeden canlara kıymıştı. Bazen otoriteyi korumak adına yaptığı doğrular canını yakıyordu. Gözlerini kapatıp huzur bulmak adına ruhlar âlemine gitmeyi diledi. Orada iyileşebilir, ruhu orada arınabilirdi. O arabanın içinde gözleri kapalı uyuyor gibi görünse de ruhlar alemine girilen kapının önünde buldu kendini. Kapıyı açmaya çalıştı ama açılmadı. Gözlerini kapatıp açılmasını istedi ama kapı yerinden bile kıpırdamadı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken Ailois en güzel kokular eşliğinde esen ılık rüzgârla karşısında belirdi.

Lucas saygıyla eğilirken "Rüzgâr annem." dedi.

"Ruhun oğlu neden kapının önündesin?" diye sordu Ailois.

"Bu cevabın sizde olduğunu sanıyorum."

Ailois "Ruhlar aleminin kapısı sana neden kapalı? Kendine sormalısın." dediği an Lucas aslında cevabı biliyordu.

"Canlılara zarar verdim ama istemedim. Daha fazla yıkım olmasın, kimse ölmesin istedim." dedi Lucas pişmanlıkla.

"Toplumları yönetmek her zaman zordur oğlum. Sonuçlarına katlanan her zaman vicdan olur. Bu kapı senin vicdanın ruhun oğlu ve o kapıyı biz kapatmadık. Biz her zaman yanındayız. Git ve ruhunu arındıran sevgine tutun. Kapının açılacağına eminim." diyerek kaybolduğunda Lucas daha iyiydi.

Gözlerini açtığında hala arabanın içinde olduğunu fark etti. Gözlerini tekrar kapatıp arabanın hızlanması için zamandan yardım aldığında eve daha erken vardıkları kesindi.

Lssya sabahtan beri sabırsızdı. Lucas iki gündür yoktu ve o bugün geleceğini hissediyordu. Sabahın yedisinde kalkıp hazırlanmış o saatten beri gözü yollardaydı. Bahçe ile giriş kapısı arasında mekik dokuyor, tepeye çıkmış öğlen güneşine aldırmıyordu.

Huzursuzluğu garip bir şekilde koridorda görüp selam verdiği Tenatz'a yansımış o da uyuyamamıştı. Tenatz son zamanlarda delirmek üzereydi. Takıntı hâline getirdiği Lssya ile yatıyor onunla kalkıyordu. Âdeta onun ruh hâlini hisseder olmuştu. Şimdi kalın perdelerin arasından gözlerinin acımasına aldırmadan güneşin altında sağa sola dolaşıp duran kızı izleyerek söylenip duruyordu.

"Leydim neden bahçede dönüp duruyor? Güneş bu saatlerde ona zarar verebilir." dedi Verona'dan yardım dilenircesine. Yanına gitme isteğiyle doldu ama bu imkânsızdı.

"Saçmalama Tenatz. Güneşin ona vereceği tek şey D vitamini olur ki bu ona zarar vermez." diyen Minevra'ydı.

Tenatz birkaç gündür aklını kurcalayan "Acaba bizi güneşten koruyacak bir elbise yapılabilir mi? Bu niye daha önce aklıma gelmedi?" soruyu farkında olmadan seslendirmişti. Onları selamladı ve telaşla odadan çıktı. İnternetten bilgi alıp bu iş üzerine yoğunlaşacaktı.

Minevra "İyice delirdi bu Tenatz." dedi.

Verona "Bu şatoda kim akıllı ki? Hepsi bin bir türlü. Şuraya bak. Lucas'a üzülürken, şimdi Leonard'a ulaşamıyorum. Tatilden hâlâ dönmediler." dedi üzülerek.

"Verona seni anlayamıyorum. Lucas yıllarca gelmiyor ama sen kalkmış üç gündür görmediğin Leonard için üzülüyorsun."

"Onlar siyah ve beyaz gibi Minevra. Lucas ne kadar aklı başındaysa, Leonard bir o kadar ters. Yani onun gözetilmeye ihtiyacı var." dediğinde Minevra ona hak vermişti.

O sırada Lssya içeri girdi. Yüzü güneşten kızarmış, hala sabırsızlığını koruyordu.

Verona "Lssya yüzün gözün güneşten kıpkırmızı oldu. Yeter artık!" dedi ama Lssya sabahtan beri inkârı seçmişti.

"Yeni resimler için ilham bulmaya çalışıyorum. Açık hava iyi geliyor. Hem güneş bana zarar vermiyor. Siz niye sabahtan beri beni gözetliyorsunuz. Uçarak kaçamam buradan." dedi hiçbir şey yokmuş gibi.

Minevra ve Verona, Lucas geldiğinden beri hayal dünyasında gibi şatoda varlığı ve yokluğu belli olmayan Lssya'nın peşindeydi. Minevra "Ne münasebet niye gözetleyelim ki? Hem ben kaçmayacağını biliyorum." dedi.

Lssya sessiz kalınca Minevra açıklama gereği duydu. "Sen istesen uçarsın da ama kaçmazsın." dedi cazibeli bir sesle.

"Neden kaçmazmışım?"

"Beni seviyorsun da ondan." dediğinde ortam yumuşamış üçü birlikte gülüyordu.

Verona "Diyorum ki Caserta'ya gidelim. Ne dersiniz? Hem sergiyi açacağın yeri görmüş olursun." dediğinde Lssya "Bunu konuşmuştuk." dedi.

"Gidip gezmekle serginin ne alakası var. Verona bu öğleden sonra gidelim. Lssya da orada belki ilham perilerinle karşılaşır." diye manalı manalı ona baktı ama onu dinleyen yoktu.

Lssya camdan dışarı bakıyor, Lucas'ın ne zaman burada olacağını hesaplamaya çalışıyordu. Hissediyordu yoldaydı. Minevra ve Verona onun camdan dışarı bakan hâline gülümseyip daha fazla

zorlamadılar. Lssya bir süre sonra aşağı katta sıkılıp odasına çıkıp yatağa uzandı ve uyuyakaldı.

Lucas şatoya girdiğinde ilk isteği Lssya'nın gözlerine bakıp hasret gidermek olsa da Verona ve Minevra başına üşüştü. Uzun süren hoş geldin faslını kısa kesen Minevra "Seninle konuşmalıyız." dedi.

Lucas "Yine ne var?" dedi koltuğa çökerken.

Verona "Konu Lssya." dedi.

Lucas "İyi olduğunu biliyorum." dedi. Minevra "Kötü olduğunu söylemedik. Tabii şu..." dedi ve sustu.

"Ne? Hadi ama beni aklınıza girmeye zorlamayın. Zor bir gündü." dedi ama Verona'nın aklına girip bağlılık konusunda düşüncelerini okudu.

"Ah Tanrım siz hiç yetinmeyeceksiniz değil mi? Yüzyıllardır ruh eşi diye söylenip durdunuz. Var işte artık. Yeter gerçekten yeter ben odama çıkıyorum." dedi sertçe. Tabi bu onları durdurmadı.

Verona "Lucas bunun bizim isteklerimizle alakası yok, Lssya'nın akıl sağlığından korkuyoruz. Lssya bir insan, bu duygular ona ağır geliyor olmalı. Sen geldiğinden beri seninle nefes alıp seninle veriyor. Sanki kendi fanusunun içine seninle kapandı. Çok sevdiği ressamlıkla bile ilgilenmiyor. Artık ona açıklamalı ve hatırlamasını sağlamalısın. Hatta bağlılık gerçekleşmeli. Bunu bir düşün oğlum!" dedi.

Lucas "O gerçekleri hak ediyor. Öğrenecek ve iradesiyle isterse bana bağlanacak. Onu kandırmayacağım. Birkaç gün daha beklemek zorundayım." dediğinde Minevra ve Verona'nın diyecek bir şeyi yoktu.

Lucas, Lssya'nın yanına gitmek yerine odasına geçti. Geldiğinden beri sorunlarla uğraşıyordu. Aslında bu işine geliyordu, Lssya'dan uzak

durmaya çalışıyordu çünkü onun yanında bir çocuk kadar savunmasızdı. Kendinden korkuyor duygularına yenilip hata yapmak istemiyordu. Deli gibi âşık olsa da bekleyecekti. Duş alıp yatağa uzandı. Biraz olsun düşünmeyi bırakmalı ve ruhunun dinlenmesini sağlamalıydı. Bedenen olmasa bile ruhen yorgundu. Bu da yetmezmiş gibi düşünmek vicdanına her dakika bir çivi çakıyordu. Gözlerini kapatıp kendine "Uyu!" diye komut verdi.

Thedora ve Ares yatağın ortasında uzanan Lssya'nın yanına yerleşmiş uyuyorlardı. Lssya'nın kalbi çarparak aniden doğrulduğunda iki hayvan kafalarını kaldırıp merakla ona baktılar. Yanında duran saate baktı saat üç olmuştu. Hızla yerinden kalktı ve ayakkabılarını giyip odadan çıktı. Ayakları onu şatonun batı kanadına götürdü. Tedirginliği hiç girmediği odanın önüne geldiğinde yok olmuştu. Kapı kolunu usulca aşağı indirip kapıyı araladı. Görmek istediği aşkı boş odanın içindeki devasa yatağın içindeydi ve gözleri kapalıydı. Lssya'ın aklı *'İçeri girme! Ne yapıyorsun? Bu çok ayıp!'* derken ruhu kalbiyle bir olmuş içeri girmişti bile. Gözleri yatakta uyuyan Lucas'ı izlerken usulca gelip yatağın kenarına oturdu. Siyah çarşafların içinde bir inci gibiydi Lucas. Her detayında santim santim gezdirdi gözlerini. Kaşları, saçları, sert mizacına uyumlu burnu, kirpikleri, çıkıntısı bir o kadar belli olan elmacık kemiğini örten yanağını öpmek istedi koklayarak. Dudaklarına bakmaya cesareti hatırlamasa da tadını bildiğinden geliyordu. Derince bir iç çekiş geçti ruhunun derinliklerinden. Sanatçı gözleri en ünlü heykel ustaları tarafından yapılmış gibi duran bedenine kaydı. Parmaklarını kıvrımlarında dolaştırıp teninde gezinme isteğiyle doldu.

Daha fazla bu özleme dur diyemezdi. O yüzden kaçmalı, gitmeliydi. Hüzün kapladı dört bir yanını. *'Bu kadar sevmekten korkmamalıyım.'* diye geçti aklından. Tam usulca yataktan kalkacakken Lucas

gözlerini açıp bileğini tuttu. Lssya çığlık atacakken Lucas eliyle ağzını kapattı. "Benim çığlık atmam lazım ama sen atıyorsun." dedi ve gözleri birleşti. Lssya'nın avucuna esen ılık nefesiyle Lucas ruhuna kadar ısındı. Arzuları uyanmış dörtnala Lssya'ya koşuyordu. "Tanrım, sen aklımı koru!" diyerek onu bir çırpıda kollarına alıp sarıldı. Kendinden uzaklaştırmadan yatağa uzanmasını sağladı. Yastığa yayılan siyah uzun saçlarının üzerine koydu başını ve bulduğu huzurla ona sarılıp gözlerini kapattı.

Lssya bunu beklemiyordu ama mutluluktan kanatlanıp uçabilirdi. Heyecandan derin derin solurken adamın ona esen kokusuyla kalbi çarpmaya başladı. "Sen... Sen napıyorsun?" diye sorarken sesini ancak bulabilmişti. Lucas onu daha bir sararken "Uyuyorum." dedi.

Lssya'nın yüzüne bir gülümseme yerleşti, rahatlamıştı çünkü Lucas onu görmüyordu. "Gülme şu an ruhumu arındırıyorum." dediğinde Lssya sırıtmayı bırakmış şaşkındı. "O nasıl oluyor?" diye sordu.

"Sevdiğim kadının kokusunu derin derin içime çekiyorum. Huzur buluyor ruhum." dediğinde Lssya'dan mutlusu yoktu. "Bir işe yaradığıma sevindim." dedi.

"Hem de ne yaramak." dedi Lucas. Tabii daha fazla onun lezzet kokusunu derin derin soluyamazdı en azından şimdilik. Kafasını kaldırıp yüzüne baktı ve "Neden buradasın gecenin kızı?" diye sordu hınzırca.

"Ben... Ben geziyordum." dedi Lssya. Bu soru onu rahatsız etmiş uzandığı yerde doğrulmuştu. Tabii Lucas da kendini onun üzerinden çekmek zorunda kaldı ama hınzırlığından vazgeçmedi.

"Yani benim burada olduğumu bilmiyordun." dedi ellerini yatağa dayadı ve burnunun ucuna gelip ona aşkla gülümsedi. Lssya'nın ayakları onu buraya getirmişti. Burada olduğunu biliyordu ama nasıl

biliyordu onu bilmiyordu. Hem ona cevap bulmak hem hissettikleriyle uğraşmak ve tabii onun teninde kurduğu fantezilerden uzaklaşmaya çalışmak gerçekten ona ağır geldi. Kaçma isteğiyle doldu.

Gözlerinden yaşlar süzülürken "Ben gitmeliyim." dedi en masum duygularıyla.

Lucas "Söz veriyorum sana gecenin kızı. Bunlar benim için akıttığın son gözyaşların olacak." dedi ve savaşmayı bir kenara bırakıp dudaklarına uzandı. Boğazını kurutan, işkencelerin en kötüsünü yaşatan kanının akışına aldırmadı. Vampirliğine inat, insan duyularıyla yenildi aşkına. Ondan uzak durmaktan yorulmuş, duygularına daha fazla ket vuramamıştı. Hem masum bir öpücükten zarar gelmezdi.

Lssya ona değen dudaklarla yaprak gibi titredi. Ruhu bedeninden çıkıp Lucas'ın bedeniyle bir oldu. Aheste sürtünüşler süsledi dudaklarını. Nefesi karıştı Lucas'ın sıcak nefesine. Usulca aralandı dudakları bir davet gibi. Aralanan dudaklarını kavrayan narin dokunuşlar, sonrasının habercisi gibi beklentiye girdi. Lucas arzuyla süzüldü dudaklarından içeri. Onun olduğunu kanıtlarca kavradı dudaklarını. Dilleri katıldı aşk dansına. Tatları karıştı ruhlarının aşkına. Zaman tanımak adına kadınına alt dudağını dişleyerek uzaklaştı ondan. Gözlerini kapadı. Bir duaydı duyguları bu anda kaybolmak adına. Çenesini dayadı hiç bitmesin istercesine telinde kaybolmak istediği saçlarına.

Lssya sesini bulabildiğinde "Bana neler oluyor anlayamıyorum. Korkuyorum." dedi itiraf edercesine. Öyle yoğundu ki hisleri her duyguyu aynı anda yaşıyordu. Lucas "Korkma artık hiç korkma!" dedi gözlerine bakarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Geldim Lssya ve artık kaçmak yok. Özür dilerim. Seni bıraktığım için. Unutmanı sağladığım için özür dilerim. Bundan sonra seninim. Bunu hissediyorsun değil mi?" diye sordu ihtiyaçla.

Lssya evet anlamında başını sallayabildi. Anlamıyordu ama hissediyordu. Deli gibi dönüyordu başı. Bedeni cayır cayır yanarken kalbi yerinden çıkacak gibi çırpınıyordu. Bu mutluluk fazlaydı ona "Ben gitsem iyi olacak." dedi ama ondan ayrılmak istemediğini biliyordu. Lucas "Beraber vakit geçirmeye ne dersin? Ata binmek, sinemaya gitmek ya da başka bir şey yapmak gibi." diye sordu. Lssya "Hayır." diyerek kafasını salladı ama içinden *'Ben kollarında gayet iyiyim.'* diye geçirirken Lucas zihnindeydi.

"Peki, o zaman biraz olsun beni, bizi tanımaya ne dersin?" diye sordu.

Lssya içinden *'Sevişmeye ne dersin?'* diye geçirdi ama düşüncesiyle kıpkırmızı oldu.

Lucas aklını okurken artık gülmüyordu, kahkaha atmaya başlamıştı. Biraz daha bu odada kalırsa onun o güzel dudaklarına yapışacak ve ona doyana kadar yataktan çıkarmayacaktı. Lssya'yı elinden tutup yataktan kaldırdı.

Lssya odadan çıkarırken Lssya "Ne oldu şimdi? Nereye gidiyoruz? Hem sen niye güldün yine?" diye sordu peşinden sürüklenirken.

Lucas parmaklarını parmaklarına kenetlerken "Hadi sana bir şey göstermek istiyorum." dedi Lssya nasıl itiraz edebilirdi ki... Gözlerinde kaybolmuş kendini ona vermek için deliriyordu. Bu zamana kadar erkekleri hep o seçmiş her istediğini yaptırmıştı. Şimdi elini tuttuğu adamın kölesi olabilecek durumdaydı.

Gözle görülür... Elle tutulur...

Lucas atını istetmiş Lssya'yla gelmesini bekliyorlardı.

Lssya "Ata binmek istemediğimi söylemiştim." dedi.

"At yolculuk etmemizi sağlayacak. Yoksa ormanın derinliklerine benim kucağımda mı yolculuk etmeyi tercih edersin?" diye sordu Lucas.

Lssya "Kucağında mı? Ormana mı?" diye şaşkınca sordu.

"Evet, sana göstereceğim şey ormanın derinliklerinde."

"Ama Verona ormanın tehlikeli olabileceğini söylemişti. Tenatz bile oraya girmiyor."

"Seni tehlikeye atmayacağımı biliyorsun değil mi?" diye sordu Lucas.

Lssya "Evet, biliyorum ama nasıl yine bilmiyorum." dedi dürüstçe.

"O zaman atla gitmemizde bir sıkıntı yok. Gerçi seni kucağımda götürmek harika olabilirdi." dediğinde Lssya yine gülümseyerek gözlerini kaçırdı.

Lucas aralarındaki bu güçlü çekime daha ne kadar karşı koyabilirdi fikri yoktu. Gerçi karşı koyan taraf Lucas'tı. Lssya her şeye razıydı ve bu işleri daha da zorlaştırıyordu. O sırada at gelmiş Lucas çoktan binmiş Lssya'ya elini uzatıyordu.

"Tek bir at?" dedi Lssya.

"Evet." dedi Lucas gülümseyerek.

Lssya ona elini uzattığında Lucas ona doğru eğildi ve onu belinden kavrayıp kuş gibi ön tarafına oturttu. Lssya çok kilolu olmasa da boyuna göre kilosu yerindeydi. Kafasını ona doğru çevirip hayranlıkla baktı. Esen rüzgârla saçları savrulup ikisinin yüzüne dolandı. Lucas gözlerini kapatıp kokusuyla bütünleştiğinde mest olmak üzereydi.

Lssya "Özür dilerim." dedi ve saçlarını toplamaya başladı. Lucas insanlığını unutmuş, neredeyse gözleri kararıp vampirliğine yenilecekti. Küçük bir yavru kedi gibi kaçmak istedi kadınından.

Lssya kolundaki tokayla çabucak saçlarını topuz yaptığında bütün ensesi, boynu açığa çıkmıştı. Lucas "Tanrım!" dedi kendini frenlemek adına çünkü anlıkta olsa dişlerini o beyazın en güzel tonu tenine geçirdiğini hayal etmişti. Leziz kokusu yetmezmiş gibi ensesi bir kuğu narinliğinde, boynu ay ışığında ben buradayım ne duruyorsun der gibi parlıyordu. Lucas beyaz teninde dolaşan kanın akışına kapılmış bir şarkı gibi dinlerken kan gölünde yüzmek için can atıyordu.

Lssya'nın "Bir şey mi oldu?" sorusuyla kendine geldi ve "Hayır Ares yok bu gece." diyerek hislerinden uzaklaşmaya çalıştı.

"Buraya geldiğimizden beri çok mutlu, artık ensemde yaşamıyor Thedora ile iyi bir ikili oldular." dedi. Lucas'ın bakışlarının ensesinde dolandığını hissediyor bu ona ayrı bir heyecan veriyordu. Nefesi hızlanmış yine olmadık hayallere dalacakken "İki at alabilirdik." dedi.

"Benden rahatsız mısın?" diye sordu Lucas.

"Yok, iyiyim." dedi ama yüzü buruştu. Yine bir aşk itirafı gelmişti. Lucas gülerek ona sarılıp daha bir kendine çekti.

"Hep kollarımda olsan." dedi gözlerine bakarak. Lssya sessiz kaldı ama içinden avaz avaz *'Evet!'* diye bağırıyordu. Mutluluktan yok olup gidebilirdi.

Lucas ata fazla hız vermiyor aheste aheste ormanın derinliklerine ilerliyorlardı. Orman Lssya'ya gereğinden fazla sessiz geldi. Ne bir kuş ötüyor ne yaprak kıpırdıyordu.

Lucas onun tedirginliğini hissedip "Ürkmüyorsun değil mi?" diye sordu.

"Orman çok sessiz bu garip değil mi?"

"Korkuyor musun?" diye sordu Lucas.

"Hayır." dedi Lssya ve kafasını kaldırıp Lucas'a baktı.

Dudakları nefesi ona öyle yakındı ki kendini toparlayıp önüne dönmek işkence kadar zor geldi. Lucas için işler daha karışık bir hal almaya başlamıştı. Lssya'yı öptüğünden beri aklı fikri onun bedeninde kaybolup kanını içmek üzerine dönüp duruyordu. Onu hep yanında isterken tutkusu yüzünden köşe bucak kaçmaya çalışıyordu çünkü dayanacak gücü kalmamıştı. Lssya ona öyle istekli istekli bakarken ona nereye kadar hayır diyebilirdi. Teninin sıcağı Lucas'ı yakmak üzereydi. Daha fazla dayanamadı. Atı durdurup indi. Sonra Lssya'yı belinden kavrayıp inmesine yardımcı oldu. Atının alnını okşadı ve "Git!" dediği anda at koşarak uzaklaştı. Lssya şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Gelecek." dedi Lucas.

"Bu gece fazla ilginç olay yaşamamıştım iyi geldi." dedi Lssya.

"Daha fazlasını görmek ister misin?" diye sordu Lucas.

"Ben emin değilim."

"Korkma elini ver gecenin kızı."

"Senin yanında korkmuyorum..." dedi Lssya gözlerini kaçırarak *'Yanında olmak için her şeyimi veririm.'* diye içinden geçirip elini uzattı. Lucas Lssya'nın gözlerini kaçırmasıyla aklına girdi. Bu onun için bir işaret olmuştu. Gözlerini ne zaman kaçırsa aklına giriyor onunla ilgili düşüncelerini öğrenip mutlu oluyordu. Lucas

yaptığının doğru olmadığını biliyordu ama düşüncelerinden çıkmayı istemiyordu.

"Asla benden korkmamalısın gecenin kızı." dedi Lucas.

"Neden? Seni özel kılan ne?" dedi Lucas onu ellerinden kendine çekip kollarına almıştı. Lssya ona doğru çekildiğini anladığında kalbi hızla atmaya başlamıştı.

"Senin olmam Lssya... Sadece senin olmam." dedi Lucas ve gözlerini kapattı ve tekrar açmadan "Gözlerini kapat gecenin kızı." dedi Lucas.

Lssya gözlerini kapatmadan önce *'Umarım* öper!' diye düşünürken neredeyse ruhunu teslim edecekti. O sırada içinde mutluluk, huzur getiren bir serinlik hissetti. Etrafta çocuk seslerine benzer kıkırtılar duydu. Gözleri kapalı seslere doğru kulağını çevirdi.

Lucas "Gözlerini aç gecenin kızı!" dedi usulca. Lssya itiraf etmeliydi ki tedirginlikle açtı gözlerini. İlk Lucas'ın gözlerini, yıllarca bitirmeye çalıştığı çehresini gördü. Kulağına dolan kıkırtılarla kafasını çevirdi. Etrafta minik minik rengârenk kanatlı daha önce görmediği canlılar gördü.

"Ben Alice oldum. Harikalar diyarındayım. Bu nasıl?" dedi Lssya.

Lssya merakla onu ve perileri izliyordu. Çiçek perileri Lucas'ın etrafını sararken perilerden biri omuzuna zıpladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Lucas mutlulukla güldü.

Lssya merakla "Ne diyorlar?" diye sordu.

"Sana selam vermek istiyorlar ama çok güzel olduğun için korkuyorlar." dedi. Lssya yere doğru dizlerinin üzerine çöktü. Yine ürkekti ama içi git gide artan bir huzur buluyordu.

Lssya "Merhaba." dedi perilere bakarak. Periler utanarak Lucas'ın arkasına doluşup ondan saklandılar.

Lucas "Hanımlar izin verirseniz sizi benim kaderimle tanıştırmak istiyorum." dedi.

Lucas'ın arkasından yavaş yavaş çıkan periler usul usul ona yaklaşmaya başladılar. İçlerinden daha renkli ve sanki üzeri rengârenk minik kumaş parçaları ile kaplanmış kanatları olan peri konuşmaya başladı. Lssya'ya perinin sesi sanki hiç duymadığı, eşsiz bir arya söylüyor gibi gelmişti.

"Merhaba." dedi çiçek perisi utanarak gözlerini kapattı.

Lssya, Lucas'a baktı ve perinin bu utancı karşısında "Merhaba güzel peri!" diyerek o da gözlerini kapattı.

Lucas "İnanın hanımlar o da sizin kadar utangaç. Buna ben şahidim." dediğinde periler iyice hareketlenmiş oradan oraya zıplayarak gülüyorlardı. Orman onların gülüşleriyle şenlendi. Etrafa bir sürü orman sakini doluşmuş onları izliyordu.

Lssya "Masallar bu ormanın yanında sönük kalıyor bence." dedi karşısında duran adama baktığında nefesi kesildi. Lucas ışıl ışıl perilerin içinde bir melek kadar güzel görünüyordu. Lssya perilerden çok onun büyüsüne kapıldığını biliyordu.

Genç adam elleri göğsünde Lssya'nın mutluluğunu seyrediyordu. Lssya gözlerini bir perinin gelip dizlerine konmasıyla Lucas'tan çekebildi.

Lssya "Merhaba güzel peri." dedi parmağını ona uzatıp tersiyle yanağını okşadı. Peri "Merhaba gecenin kızı, ışığı bulmuşsun." dedi mutlulukla.

Lssya "Ben neyi bulmuşum?" diye gülümsedi. Peri utanarak dizinden atlayıp kıkırdadı. Başka bir peri gelip dizinde yerini aldığında Lssya "Sen de çiçek perisi misin?" diye sordu.

"Ben bir gülün perisiyim. Ormanın ruhlarına hizmet ederim. Saygılar gecenin kızı. Biz hep seninleyiz." dedi ve dizinden indi. Lssya perilerle saatlerce sohbet etti. Şatoya dönüp onları resmetmek için can atıyordu.

Lucas "Hanımlar bize şatoya dönmemiz için izin verecek misiniz?" dediğinde periler saygıyla önlerinde eğildiler. Hep bir ağızdan "Ruhun oğlunu ve gecenin kızını selamlarız." diyerek etrafta hoplaya zıplaya döne döne ormanın derinliklerine doğru kayboldular. Lssya ışıkları kaybolana dek onları izledi.

"Gittiler." dediğinde gözleri sulanmıştı. Lucas yanına gelip onu kollarına aldı.

"Titriyorsun." dedi.

"Ben anlamıyorum. Buraya özel bir şey mi bu? Çok güzeldi teşekkür ederim. Üşümüyorum ben... Çok mutlu oldum. Ben küçükken perilerin gerçek olması için dua ederdim. Bu bir mucize! Keşke herkes onları görebilse." dedi gözlerinden yaşlar akarak.

Lucas "Asıl mucize sensin gecenin kızı..." dedi.

Lssya tam ona doğru uzanıp öpecekti ki ormanın derinliklerinden gelen atın sesiyle vazgeçti. Perileri gördükten sonra atın kendiliğinden yanlarına gelmesinin normal olduğunu düşündü.

Dönüşte Lssya karmakarışıktı. Aklının bulduğu cevabı kabullenmek istemiyordu. Hep düşünmekten kaçmıştı, geldiği günden bu yana şatoda esrarengiz olaylara, tavırlara şaşırsa da anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Aslında işine gelmişti sorgulamamak. Ne sorsa herkes inkâr ediyor, gördüklerini yalanlıyorlardı. İlk günler ona garip gelen her şey artık doğal gelmeye başlamıştı. Aitra gündüz yerine gece bütün işlerini düzenliyor, Donna her gece kimin yediği belli olmayan yemekler yapıyor devamlı ağzına bir şeyler tıkıştırıp tadını soruyordu. Bahçıvanlar gece çalışıyor, arabalar gece yıkanıyor, atlar bile gece tımarlanıyordu. Gece misafirler geliyor sabah güneş doğmadan kaleden ayrılıyorlardı. Gündüzleri gecelerde yaşıyorlardı. Bunun yanında hepsi bir o kadar güzel bir o kadar güçlüydüler. Lssya sabırla susuyor özgür olacağı günleri bekliyordu ama artık işler farklıydı. Lucas

geldiğinden beri gitmeyi istemiyordu. Kendine itiraf edemese de burada kalmak istiyordu ve bu onu korkutuyordu. Umurunda mıydı? Hayır.

Lucas'ı görecek şekilde ona doğru döndü ve seyretmeye başladı. "Boynun ağrıyacak." dedi Lucas gülümseyerek.

"Neden devamlı gülümsüyorsun?" diye sordu Lssya.

"Neden beni seyrediyorsun?" diye soruyla karşılık verdi Lucas.

"Ben seni nereden tanıdığımı bulmaya çalışıyorum. Belki hatırlarım." dedi Lssya. Lucas elini Lssya'nın kalbinin üzerine koydu.

"Buraya bakmanı söylemiştim." dedi Lucas.

Lssya gözlerini kaçırdı. Çoktan kalbinde Lucas'ı bulmuştu. İçini kemiren Lucas'ın kalbiydi. Lucas içindeki bu soruya cevap verdi.

"Benim kalbim senin için atıyor ve sonsuzlukta hep senin için atacak." dedi ve onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Lssya aklından geçen bir sürü sorunun bu anın büyüsünü bozmasına izin vermedi. Şatoya kadar sessizce ara ara birbirlerine bakmakla yetindiler. Lucas attan inip onun inmesine yardım etti.

Lssya daha fazla kendini tutamadı. "Lucas." dediğinde gözleri gözlerindeydi.

Lucas "Evet." dedi aşkla ona bakarken.

"Benden uzak durmanın sebebini senden duymak istiyorum." dedi.

"Uzak duruyor gibi mi görünüyorum?" dediğinde Lssya'yı kollarına almış dudaklarını seyrediyordu.

"Hissediyorum. Uzak duruyorsun." dedi Lssya.

"Bildiğin bir cevabı neden benden duymaya çalışıyorsun gecenin kızı?"

"Neden uzak duruyorsun?" diye tekrarladı Lssya.

"Sen iyi bir öğrencisin." diyerek dudaklarına doğru eğildiğinde Lssya "Cevabımı istiyorum." dediğinde Lucas şok olmuştu. Lssya onu reddetmişti ki bu imkânsızdı.

"Önce büyükbabanın anlatacaklarını duymalısın. Duyduklarından sonra beni yanında, hayatında istersen sana bizi anlatabilirim gecenin kızı." dedi ciddiyetle.

Lssya "Ya istemezsem?" diye sordu.

Lucas'ın ruhu cehennemin dibine gidip gelmiş kadar oldu. "Ben hep buradayım. Sen ne istersen o olur Lssya. İyi olman için elimden geleni yapacağım."

"Seni istemeyen bir kadın için, öyle mi?" diye sordu Lssya.

"Hayatında beni iste ya da isteme. Sen benim kaderimsin Lssya. Bana verdiğin her duygu için sana minnettar kalacağım."

"Bu seni üzmeyecek mi?" diye soran Lssya hayretler içerisindeydi.

Gerçek sevgi bu muydu? Onu istemese de Lucas ona sadık kalacak, onu sevmeye devam mı edecekti?

"Sensizlik beni üzecek ama senin mutluluğun hep yanımda olacak." dedi.

Lssya "Seni üzmek gibi bir niyetim yok." diyerek ona sıcacık sarıldı. Bu sevgi dolu bir sarılmaydı.

Lucas gözlerini kapatıp "Ruhum." dedi bu an hiç bitmesin isterken.

Lssya "Yine de bana cevap vermedin." dedi.

"Ben senden uzak durmuyorum. Zamanını bekliyorum." dedi ve dudaklarına uzanıp sahip olurcasına öptü.

Lssya odasına çıktığında saat gecenin üçünü gösteriyordu ama hiç uykusu yoktu. Hızla üzerindekilerden kurtulup soluğu atölyesinde aldı. Perileri resmedecekti. Elleri heyecanla titredi. "Çok güzellerdi." diyerek fırçasını suya batırıp çalışmaya başladı.

Yaşadıklarını düşününce bu bir rüya olmalı diye gülümseyip durdu.

Gerçekler acıdır...

Lucas, Lssya'dan ayrılır ayrılmaz, Adrian'a haber verip yola çıkacaklarını söyledi. Adrian her zamanki gibi nereye gideceklerini sormadan on dakikanın içinde hazırdı. Arabaya bindiklerinde "Sanırım havaalanına gidiyoruz lordum." dedi.

"Evet, Miles'la görüşmeliyim." dedi ve gaza bastı.

Bu İngiltere'ye gidiyorlar demekti. Uçak yolculuğu sabaha karşı gün doğmadan bitmiş, Lucas soluğu Miles'ın evinde almıştı.

Kapıya dayanıp zile bastığında Miles onu elinde silah karşılamıştı. "Seni akıl yoksunu bu saatte burada ne işin var?" diye çıkıştı.

Lucas eve davet edilmeyi beklemeden "Adrian acilen içeri girmeli." diyerek kendinden önce Adrian'ı sokarken Miles perdeleri kapatıyor bir yandan söyleniyordu.

"Birisi vampir korumak için perdeleri örteceğimi söylese ona kıkırdayarak gülerdim. Yanmasında benim için bir sorun yoktu."

Lucas "Sabah sabah hiç çekilmiyorsun Miles. Bu perdeler ne yaptın. Güneş sızıyor." diyerek başka bir çözüm aramaya başladı. En son çare günlük güneşlik yaz ayını kışa çevirecekti. Miles sakinleşmeye çalışarak "Lanet olası gecenin çocukları!" diyerek salonun ortasında yere serili halıyı kenara itip "Adrian aşağıda rahat eder." diyerek yerdeki gizli kapağı kaldırdı.

Lucas "Seni çakal! Gizli bir saklanma yerin mi var?" derken Adrian aşağı iniyordu.

Miles "Cephanelik diyelim." dedi ve sabahın yedisi olmasına aldırmadan viski şişesini eline aldı. Bir şişeye bir Lucas'a baktı ve şişeyi ona verip kendine yenisini açtı.

Karşısına oturup "Önemli bir konu olmasa buraya gelmezsin. Neler oluyor?" diye sordu. Lucas aklına girmiş Lssya ile olan biten her şeyi onun gözünden görmüştü.

"Bana yalan söyledin." dedi sakince.

"Hangi konuda?" diye sordu Miles.

"Bona Dea konusunda."

"Buraya bunu yüzüme vurmak için mi geldin?" diye sordu Miles.

"Bana yalan söylememiş olsaydın Lssya bu kadar acıyı çekmiş olmayacaktı lanet olası!" diye bağırırken Miles ayağa kalkmış "Onu bir şey mi oldu? Ne acı çekmesi? Yemin ederim ona bir şey..."

"O iyi, otur yerine Miles! Beni daha fazla sinirlendirme!" dedi Lucas. Miles iyi olduğunu duyduğunda rahatlamıştı. "Senin derdin ne?" diye sordu.

Lucas hikâyeyi en başından ona göstermenin en iyisi olacağını düşündü. Gözlerini kapatıp "Gör Miles!" dediği anda Lssya'nın Lucas'ı yanına çağırmasından sonra olanlar bir film şeridi gibi aklına yüklendi.

Miles âdeta oturduğu yere çöktü "Ben anlamıyorum Lucas. Bu olanlar da ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Harika! Gösterdiklerim bir boka yaramadı değil mi? Tamam her neyse. Lssya bir çağırma büyüsüyle ruh eşine yani bana iki yıl önce ulaştı. Kendi bok çukuruma bir insanı mahkûm etmeye niyetim yoktu. Beni, çağırma büyüsünü, kitabı ve benimle birlikte yaşadıklarını unutmasını sağladım. İki yıl sonra Bona Dea olarak karşımdaydı. Bu arada Lssya'nın damarlarında cadı kanı dolaşıyor.

hangi klan olduğunu bana söyleyebileceğini düşünüyorum." diyerek konuyu özetledi ama Miles'ın algısı kapanmış Lucas'ın anlattıkların fazla gelmişti. Tam anlamıyla boş boş Lucas'a bakıyordu.

Ne zaman sonra "Sen şimdi torunumun senin ruh eşin olduğunu, aynı zamanda bir cadı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tam anlamıyla."

Miles ayağa kalktığında deli bir danadan farksızdı. "Buna inanmamı bekleme Lucas. Bu söylediklerin bir tesadüfler kâbusu gibi."

"İster inan ister inanma Miles. Buraya her şeyi benden duy diye geldim."

"O bir cadı olamaz Lucas. Hem sen cadı olduğu kanısına nereden vardın? Bir kitap bulmuş ve onu okuyup senin gibi bir serseriyi rastlantısallıkla çağırmış olabilir."

"Miles bilgisiz insanlar gibi konuşup beni daha fazla sinirlendirme. Kitap annesinden ona kalmış. Ölen büyükbabası on sekizinci doğum gününde kitabı ona vermiş. Ayrıca büyü yapabilmesi için cadı kanı taşıması gerekiyor."

"Bu nasıl olur? Helenie bir cadı mıymış? James böyle bir şeyden bana bahsetmedi."

"Bahsetse onu aileye kabul edecek miydin?" diye sordu Lucas.

"Tabii ki edemezdim. Böyle bir şey imkânsız, avladığım insanlarla nasıl akraba olabilirim?"

"Cadılarla oldun. Şimdi benimle olacaksın." dediğinde Miles yine aptala bağlamış Lucas'a bakıyordu.

"Sen ne dedin?" diye ona doğru yürürken Lucas "Hadi Miles, ne yapacaksın tokat mı atacaksın!" dedi alayla.

"Şansımı denerim." dedi Miles.

"Mantığını kullan damarlarında zaten benim kanım var. İlk kez akraba olmayacağız." dediğinde Miles iyice sinirlenmişti.

"Seni adi ucube! Buna izin vermeyeceğim."

"Senden izin almak için burada değilim Miles. O zaten vampirlere ödediğin bir diyet biliyorsun."

Miles "Gerekirse her şeyimi feda ederim." dediğinde Lucas durdu ve biraz önceki alaylı tavrını bir kenara bırakıp derin bir nefes aldı.

"Lssya'yı seviyorum ve ilk kez korkuyorum. Buraya yardım etmen için gelmiştim." dediğinde Miles belki de yaşadığı onca yılda ilk kez gördüğü şeye şahit oluyordu. Lucas yardım istiyordu.

"Sen ciddisin. Sen benden yardım mı istiyorsun?"

"Evet, çünkü kendimden korkuyorum. Her şey anlamını yitiriyor Miles. Onun yanında öyle güçsüz, öyle mutlu biri hâline geliyorum ki."

"Baya baya seviyorsun." dedi Miles hayretle.

Lucas "Ruh eşinin bizler için ne ifade ettiğini biliyorsun." dediğinde Miles yıllar önce kaybettiği ruh eşim dediği aşkını düşündü. Miles onunla sonsuza dek yaşamaya karar vermişti. Bu bir ilkti ve Ambrosa ölümsüzlüğü kabul etmişti. Miles bunun üzerine Lucas'la konuşmuş onlara yardım etmesi için onu ikna etmişti. Buluşacakları gün Ambrosa bir trafik kazasından öldü. Lucas cesede ulaştığında her şey için çok geçti.

"Lanet herif tabii ki biliyorum."

"O zaman yanımda dur."

"O ucubeleri azıcık tanıyorsam bunu bizim planladığımızı düşünecekler."

"Orasını düşünme. Bu konuda onlara taviz vermeyeceğim. Davetten önce Lssya ile tanışman en doğrusu olacak."

"Haklısın. Lssya yüzüme tükürürken konseyin bunu görmesine gerek yok." dedi sıkıntıyla.

Lucas, Miles'a, Lssya'nın cadılık mevzunun bir sır olarak kalması gerektiğini üstüne basa basa vurguladı. Miles bu konunun şakaya

gelmeyeceğinin farkındaydı ama ilk kez torunu James ve Helenie hakkında bir ipucuna ulaşmıştı.

Lucas ve Adrian evden ayrılır ayrılmaz Helenie'yi araştırmak için yola çıktı. Cadıların en yoğun olduğu yere gidiyordu...

İki gün sonra...

Lucas'ın eve dönüşü Leonard yüzünden iki gün sürdü. Onun aklında onları gömdüğü yerden çıkartmak yokken Adrian uçakta "Kardeşiniz o tabutun içinde sıkılmış olmalı. Tabii Maura ne halde Tanrı bilir. Ölmüş bile olabilir." dedi umursamazca.

"Bir ay oldu mu?" diye sordu Lucas.

"Tam tarihi hatırlamıyorum lordum ama o tabutun içinde saatler yüzyıllar gibi geliyor olmalı." dedi.

Soracağı sorunun cevabını biliyor olmasına rağmen "Sence bir işe yaramış mıdır?" diye sordu Lucas.

"Bunun bir önemi yok lordum. Siz elinizden geleni yaptınız." dediğinde Lucas "Ben de öyle düşünmüştüm." dedi.

Uçaktan indikten sonra Leonard'ın evine gitti. Evi koruyan muhafızları selamlayıp evi açtı. Zindana inip Adrian'la birlikte tabutlara ulaşıp çıkardı. Kapaklarını açtıklarında Maura bitik durumdaydı. Dalında kurumuş bir yaprak gibi büzüşmüş gözleri kapalıydı. Adrian yanında getirdiği kan dolu pet şişeyi ağzına dayadığında Maura'nın gözleri açılmıştı, ama kolunu kaldırmaya gücü yoktu. Leonard ondan daha iyi durumdaydı. Tabutun kapağı açılır açılmaz gözlerini açtı ama kıpırdamadı. Ne cildi solmuş ne yaprak gibi dalında kurumuştu. Sıkılmış bir hâli vardı.

Leonard, Lucas'ı görünce hiç memnun olmamış bir tavırla "Toprak altı tatil bana göre değil kardeşim bir daha bunu göz önünde bulundur." dedi.

"Bir daha seni buradan çıkarmam Leonard. Temizlenip şatoya dönün!" dedi sinirle.

O sırada Leonard, göz ucuyla Maura'ya baktı ve "O benim ruh eşim değil değil mi?" diye sordu.

Lucas bezmiş bir soluk aldı ciğerlerine. "Hadi gel!" diyerek ona elini uzattı. Leonard gözlerine baktı ve elini tutup tabuttan çıktı. Tam ayağa kalkmıştı ki Leonard olduğu yere yığıldığında Lucas panikle onu yere çarpmadan yakaladı. Vampir hızında onu zindandan çıkarıp salon koltuğuna yatırdı ve bileğini ısırıp kanını akıttı. Bileğini kardeşinin ağzına dayayıp içmesini sağladı. Bunu çocukluklarından beri yaparlardı.

Leonard kana kana birkaç yudum içip ağzını çekti. "Yeter bu kadar fazlası sana zarar verir." dediğinde Lucas "Artık çocuk değiliz Leo." dedi gülerek.

"Yine bana kıyamadın değil mi? O değerli kanından içirdin." dedi Leonard.

"Sen benim kardeşimsin. Aynı kan senin damarlarında da dolanıyor."

"Bu aramızda olanları değiştirmeyecek. İlk fırsatta seni alaşağı edeceğim." dedi Leonard.

"Bunu hiç unutmadım Leonard." diyerek yerinden kalktığında kardeşiyle aralarında olan dinginlik yerini yine öfkeye bırakmıştı.

"Unutma Lucas. Bir gün bana yalvaracaksın." dediğinde Lucas oralı olmadan "Şatoya gelip orada yaşamaya başla Leonard. Annem ve Minevra için bunu yap." dediğinde Leonard "Bu gece burada kal. Kardeşimi yanımda istiyorum." dedi.

Lucas "Sen gerçekten kayıp bir ruhsun Leo." dedi ama orada kaldı. Çok bir şey konuşmadılar. Öylece oturdular. Ne o sordu ne o bir şey söyledi. Öylece oturdular.

Ertesi gün batımında Lucas eve döner dönmez Verona ve Minevra'nın yanında buldu kendini. İkisi iyice havaya girmiş Lssya açacakları sergi için daha çok çalışır durumdaydılar. Verona davetli listesini hazırlarken Minevra onu yönlendiriyordu. Lucas içeri girdiğinde Verona "Tatlım hoş geldin!" diyerek ona sarıldı. Lucas, "Leonard dönmüş. Bir iki güne burada olurlar." diyerek annesini rahatlattı. Verona "Harika... Sergiye yetişecekler desene. Bu arada unuttmadan şu senin bir ara takıldığın ressam kız vardı hatırladın mı? Hani şu ara çok meşhur olan. Onu çağırmamda bir mahsur var mı?" diye sordu.

Minevra "Verona, o kız Leonard'la takılıyordu. Lucas değil." diye atıya girdi ama Lucas bezmiş bir şekilde "Anne, Minevra! Lssya sergi için karar vermedi bunu birçok kez belirtti ve Miles bu gece gün doğmadan burada olacak. Lssya ile konuşmak için." dedi pat diye. Minevra ve Verona şok olmuş ona bakıyorlardı.

Lucas ona bakan kadınlara "Ne!" dedi üzerinde hissettiği baskıya Verona, bu erken gelecek olan açıklamaya kızarken, Minevra bir o kadar düşünceliydi. Lssya onların tam anlamıyla ne olduklarını öğrendiğinde ne düşünecekti asıl önemli olan buydu.

Lucas, sıranın Lssya'da olduğu biliyordu. Tam kapıyı çalacaktı ki kapı aniden açıldı. Lssya üzerine giydiği elmas yeşili bir elbiseyle kapıda belirdi. Lucas hayranlıkla onu baştan aşağı süzerken, Lssya büyük bir özlemle aynı şekilde onu süzüyordu.

Lucas gülümseyerek "Yine beni hissetmedin değil mi?" diye sordu.

Lssya "Sen çok kendini beğenmişsin değil mi?" diye sordu sahte bir kaprisle.

Büyük ihtimal gittiği için ona kızgındı. Lucas ona doğru bir adım atıp "Sadece sen beğen yeter!" derken gözleri dudaklarını taciz edercesine bakıyordu. Lssya onun bakışlarıyla yine her şeyi unutmuş, cennet bahçelerinde dolanıyordu.

"Hoş geldin!" diyerek içinden ona sevgiyle sarılması gelmişti. Koca bedene sarılabildiği kadar sarıldı.

"Böyle karşılanacağımı bilsem hep giderim." dedi Lucas.

"Gitme!" dedi Lssya kederle.

Lucas eskisi gibi kendini kısıtlamıyor, bu Lssya'nın ona daha bir alışmasını sağlıyordu. Bir adımda kapıdan içeri girerken onu kollarına alıp kulağının altında atan damarına doğru eğildi ve sıkı bir öpücük bırakmadan önce "Az kaldı Lssya. Sonra hep benimsin." dediğinde Lssya'nın tüyleri diken dikendi.

"Bu çok güzel bir his." dedi Lssya memnuniyetle. Lucas dudaklarına uzanıp onu kendine hapsederken zihnine girip yatakta yaşayacakları hakkında aklına küçük tohumlar bırakırken kendi tuzağına düşmüş gibiydi. Bedeni sertleşmiş, taşa dönerken erkekliği onu kendini bastırıp duran Lssya'nın sıcaklığıyla sızlıyordu. Vahşi yanı açığa çıkmak için cankıraş bir savaş verirken Lucas nefes nefese onu kollarından bırakmadan dudaklarından uzaklaştı.

"Sana söylemem gereken bir şey var." dedi gözlerini kapatmış, sakinleşmeye çalışıyordu. Lssya aşkla kendini kaybetmiş düşünceleri dışa vurmuştu.

"Bu güzel öpüşlerin arasına girmek zorunda mısın? Şimdi sırası mı?" diye isyan etti. Lucas böyle bir cümle beklemiyordu.

Lucas "Sen ne dedin?" diyerek yüzünü ellerinin arasına alırken onu taparcasına bakıyordu. Onu alıp ıssız bir adaya kaçırıp asırlarca dönmemeliydi. Lssya utanmış gözlerini kaçırırken yüzü kıpkırmızıydı. Lucas'ın kollarından çıkıp kendine çeki düzen verdi ve "Şey ben sana demedim. Sen ne diyecektin?" diye normal davranmaya çalıştı.

Lucas onu daha fazla utandırmak istemedi. "Bugün akrabaların burada olacak. Seninle konuşmak için geliyorlar." dediğinde Lssya ancak Lucas'ın etkisinden çıktı.

"Bugün mü? Ben davette görüşeceğiz sanıyordum."

"Bence bu senin özelin Lssya. Kimsenin gözü önünde yaşamana gerek yok."

"Peki ya sen?" diye sordu Lssya.

"Ben derken?"

"Sen o konuşmada olacak mısın?" diye sordu.

"Bunun doğru olacağını sanmıyorum." dedi Lucas.

"Ben senin, Minevra ve Verona'nın da konuşmada olmasını istiyorum. Hem bana ne anlattığını duyar ona göre müdahale edebilirsiniz." dediğinde Lucas "Miles yani büyükbaban iyi biridir Lssya. Seni yanlış yönlendirecek bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Ben onlarla yalnız yüzleşmek istemiyorum." dedi Lssya.

"Bu seni iyi hissettirecekse orada olacağız." dedi Lucas sıkıntıyla çünkü Lssya duyduklarına ne tepki verecekti hiçbir fikri yoktu.

Lucas aklına girmeden ne hissettiğini ondan duymak istedi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bir tarafım bilinmezlikten kurtulacağımı söylüyor ama yüzleşeceğim şeyleri duymak istediğimden pek emin değilim."

"Lssya, akrabalarınla konuştuktan sonra benimle Paris'e gelmeye ne dersin? Tabii istersen." diye sordu.

Lssya gülümseyerek "Şimdi gidemez miyiz?" diye sordu kaçmak istercesine.

"Miles azimle bizi bekler, Minevra delirip onu öldürür." dediğinde ikisi birlikte gülüyordu.

Lssya akrabalarının gelecek olmasıyla iyice tedirgin olmuştu. Gülümsemeyi bırakıp "Gelmeseler ya da bir iki sene sonra gelseler." dedi bir umutla.

"Lssya kendine dürüst ol. Zaten az çok bir fikrin var. Bence bildiklerinden kaçıyorsun."

"Buradaki insanlara karşı bakış açımın değişmesini istemiyorum." dedi sıkıntıyla.

"Acı ama gerçek. Ya olduğu gibi seversin ya da gidersin." dedi Lucas.

"Bu çok can yakıcı, böyle bir şeyin olmasını istemiyorum. Esir olarak gelsem de benim... Benim ilk kez bir ailem var gibi."

Lucas onu anlayabiliyordu. Aslında aynıydı korkuları "Haklısın. İlkleri yaşadığın birilerini kaybedecek olma ihtimali çok korkunç."

"Sen hiç kaybettin mi?" diye sordu Lssya.

"Kaybettiğim sevdiklerim oldu ama hayatımda ilk kez âşık olduğum kadını kaybetmekten ölesiye korkuyorum."

"O kadın ben miyim?" diye sordu Lssya. Nefesini tutmuş altın madalya alacak kadar heyecanlıydı.

Lucas "İlk ve son." dedi ve tam bir şey ekliyecekti ki Lssya "Korkmana gerek yok." diyerek dudaklarına uzandığı sırada kapı çaldı.

Lssya istemsizce ondan uzaklaştı ve "Girin!" dedi.

Aitra gayet gergin bir şekilde "Misafirleriniz geldi lordum. Aşağıdalar." diyerek odadan çıktı. Lssya "Aitra'nın nesi var?" diye sordu.

"Gelenler yüzünden olmalı." dedi Lucas. Ne ona yalan söylemek istiyor ne doğruları söyleyebiliyordu.

"Benden saklama artık." dediğinde Lucas "Akrabalarınla aramızda zamanında çok savaşlar oldu. Aitra'nın bütün ailesi katledildi." dedi.

Lssya "Gelenlerin benim akrabam olduğuna emin misin?" diye sordu dehşetle.

"Lssya bunun seninle bir ilgisi yok. Aitra da bunu biliyor."

"Ben onlarla görüşmek istediğimi sanmıyorum. Böyle insanlarla..." diye cümlesini bitirmesine Lucas izin vermeden "Biz onlardan masum değiliz Lssya. Bence her iki tarafın da kimler olduğunu

öğrenip kendi aklınla karar vermeli, yolunu ona göre çizmelisin. Ne olursa olsun ben yanındayım. Sen ne istersen o olacak."

"Ya eski hayatıma dönmek istersem?"

"Döneceksin." dedi Lucas ama gerilmişti ve verdiği bu söz onu zahmetmişti.

Lssya onun doğruyu söylediğinden emindi, onun kederini hissetmişti. Ne karar vereceğini bilmese de "Ben bunu neden söylüyorum bilmiyorum ama ben seninim Lucas. Lütfen artık korkma!" dedi gözlerine bakarak.

Lucas "Bunları senden duymak çok güzel ama gerçekleri hak ediyorsun. Sonrası sonra." dedi ve onu elinden tutup odadan çıkardı.

Miles ve torunlarına salonda Minevra ve Khaon eşlik ederken Verona yanında Tenatz ve Adrian'la salona girdi.

"Lütfen dilediğiniz yere geçin. Siz de ailedensiniz." diyerek onları yönlendirdi çünkü ailesini ne olursa olsun riske atamazdı. Adrian'ın Lucas'ın üzerindeki sakinleştirici etkisinin farkındaydı. Tenatz ise Lssya için buradaydı. Onun üzerindeki etkisini çözemese de burada olması gerektiği hissiyle Verona onu çağırtmıştı. Güzel bir yemek masası hazırlatmaktansa salona herkesin dilediği gibi alacağı aperatifler hazırlatmayı daha mantıklı buldu. Bu herkesi birbirinden uzak tutacak masada çıkacak gerginliği önleyebilecekti. Viski ve birçok çeşit içki servisini Aitra ve Donna yapacaktı. Hepsi aileden olduğu için kimin neyi duyduğunun bir önemi yoktu.

Lssya ve Lucas salona girdiğinde bütün gözler onlara çevrildi. Hepsi gergin hepsi meraktaydı. Lssya'nın gözü Miles'a takıldı. Onu görünce durup öylece ona baktı. Onu tanıyordu. İçinden kendine küfürler savurdu. O zamanlar biraz daha açıkgözlü, şüpheci olsaydı belki de bugün bu durumda olmazdı.

Lucas "Lssya bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Onu... Onu tanıyorum." diye dişlerini sıktığında Lucas onda ilk kez yoğun bir öfke hissetti. Onun elini tutup karşısına geçti.

"Dinle beni. Canın yanıyor biliyorum ama öfke bir çözüm değil. Seni en mutlu eden şeyi düşün ve kurtul öfkenden." diyerek elini bıraktığında Lssya'nın gözleri dolmuştu.

Lucas "Ağla demedim." diyerek gözlerindeki yaşları sildi.

Lssya "Beni şu an buradan kaçırman mümkün değil değil mi?" diye sordu.

"İstersen yaparım. Ne istersen... Ama bu yaşanacakları ertelemekten başka bir işe yaramaz. Kararını ver ben uyarım"

"Benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Keşke seni öpebilsem." diyerek gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı.

Lucas "Tanrım, sonum senin elinden olacak. Bu cümleni sana hatırlatacağım gecenin kızı." diyerek onunla salona doğru yürümeye devam etti. Miles ve torunları ayağa kalkmıştı. Lucas, Miles ve diğerlerine "Hoş geldiniz. Lssya bu Miles senin büyükbaban ve baba tarafından akrabaların Ramon ve Danny." dedi.

Lssya, içinde biriken öfkeyi Lucas'ı düşündükçe bastırıyordu. Öfkesi onu düşündüğü an sönüveriyordu âdeta. Acıyla güldü Lssya.

"Neden güldün Lssya?" diye sordu Miles.

"Yanlış hatırlamıyorsam iki kere karşıma çıktınız. Neden bana söylemediniz? Cesaretiniz mi yoktu? Yoksa bu şekilde olması işinize mi geldi?" diye soğuk bakışlarla yüzüne bakıyor cevap istiyordu.

"Beni hatırlıyorsun." dedi Miles.

"Hatırlamamayı tercih ederdim. O zaman bu kadar kızgın olmazdım." dedi Lssya.

"Haklısın kızım. Cesaret böyle bir konuda yanıma uğramayı reddetti. Çok istemekle olmuyor. Karşına geçip her şeyi anlatabilmek çok zordu. Şimdi bile çok zor."

"Anlatmayın o hâlde. Hemen çıkın gidin buradan!" dediğinde Verona ve Minevra birbirlerine bakıyorlardı. Evet, onun hırçın hâlleriyle yüzleşmişlerdi ama öfkeli hâlini ilk kez şahit oluyorlardı.

Miles "İnan bana seni alıp buradan çıkıp gitmeyi çok isterim. Ne dersin? Belki o zaman hatalarımı telafi etmeme izin verebilirsin? Kimse umurumda değil. Senin için herkesle savaşabilirim. Pişmanım."

"Ne için pişmansın? Benim için kiminle savaşacaksın?" diye hesap sorduğunda Verona "Biz sizi yalnız bırakalım. Konuşacak çok şeyiniz var." diyerek ayağa kalktığında Khaon'a bakıyordu.

Lssya tam gitmeyin diyecekti ki Lucas "Bu harika bir fikir. Baba, senin de işlerin olduğuna eminim. Lssya dilersen annem ve Minevra seninle kalabilir." dediğinde Lssya "Senin de kalmanı istiyorum. Tenatz ve Adrian da bizimle kalırsa kendimi iyi hissedeceğim." dedi. Kim neye şaşıracağını bilmiyordu. Lssya, Lucas'a ayak uydururcasına herkesi yönetir bir durumdaydı. İstenmeyen Khaon salondan çıkarken Lssya daha sakindi.

"Bana en başından her şeyi anlatmanızı istiyorum. Bu sizi ilk ve son dinleyişim olacak." dedi Lssya.

Minevra "Araya girmek istemem ama Miles bence ırklardan başlayıp lütfen sempatik olmaya çalış. Beni araya girmek zorunda bırakmal" dediğinde Lssya istemsizce gülümsedi. Bu kadını seviyordu.

Miles "Öncelikle şunu bilmeni isterim, seni bulduğumda on beş yaşındaydın. Ondan öncesinde senden haberim yoktu. Seni almaya geldiğimde sana kıyamadım. Sevgi dolu bir hayatın vardı. Bozmak istemedim. Sonra aileni kaybettin. Seni alıp ailemizin yanına götürmeye karar verdim. Cenazeye katıldım, orada seni arkadaşlarınla konuşurken duydum. Bu konuşma üzerine cesaretim kırıldı. Bu saatten sonra ailene ihtiyacın yoktu. Hele ki tehlikeli hayatlar yaşayan bir aileye hiç gerek yoktu. Hayatını kolaylaştıran ufak tefek yardımlar yapmaya başladım. Uzaktan uzağa seni izliyordum."

"Annem ve babam, onlara ne oldu?" diye sordu Lssya.

"Torunum James annen Helenie ile nişanlıydı. Helenie Paris'te sanat okulundaydı..." diye başladı anlatmaya ve "... Neden intihar ettiklerini, seni neden o yaşlı çifte verdikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllardır araştırıyorum ama bir sonuca ulaşamadım." dedi.

"Büyükbabam olmak için çok genç bir yaştasınız." dedi.

Miles "Ben oldukça yaşlıyım." dediğinde bu Lssya'ya hiç yabancı gelmedi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Lssya.

"Altı yüz elli yaşıma merdiven dayadım." dediğinde Lssya ilk şokunu yaşıyordu. Yutkundu.

"Bu bir şaka değil değil mi?" diye sorarken Verona'ya bakmayı ihmal etmedi. Onun yaşlı olduğunu biliyordu ki Lucas onun oğluydu. Lssya bu zamana kadar mantığını bastırıp inanmak istediğine inanmış, çoğu zaman düşünmemeyi tercih etmişti.

"Hayır değil." dedi Miles ciddiyetle.

"Bu nasıl olur? Bunun bir sebebi olmalı." dediğinde Miles, Lucas'a bakıyordu. Lucas anlatması için başını olumlu bir şekilde öne eğdi.

"Ben yirmili yaşlarımın sonundayken 1398 yılında bir savaşta ölümcül bir yara aldım. Ölmek için güzel bir gün değildi anlaşılan. Lucas o gün beni kurtarmak adına bana ölümsüzlüğü verdi." dediğinde Lssya dehşet dolu bakışlarla Lucas'a bakıyordu. Gözleri birleştiğinde "Bu doğru mu?" diye sordu.

Lucas "Evet." diyerek gözlerine baktı. Şimdi onu kollarına alıp açıklamayı ne kadar isterdi.

Lssya ağlamamak için kendini zor tuttu. Nasıl bir yere düşmüş, hangi kâbusun içindeydi? Lucas kimdi ki ölümsüzlüğü insanlara verebiliyordu? Ruhu hayal kırıklıklarıyla doluydu. "Peki, neden buradayım? Aranızdaki bağlantım ne?" diye sordu.

Miles, Minevra'nın dediği gibi en başından anlatmaya başladı.

"Dünya kurulurken..." diye tek tek ırkları ve onların yaptıkları hataların bedeli verilen cezaları anlattı. En son "Atalarım bu unutulmuş ırkların farkına vardıklarında hepsini birer tehdit olarak görüp Venatorlar adında insanlardan oluşan savaşçı topluluğunu kurmuşlar. Ben o grubun liderlerinden birinin oğlu olarak doğdum. Amacımız insanoğlunu katleden kurt adamlar, vampirler, cadılardan, şeytanlardan dünyayı temizlemekti. Tabii biz ırkların içinde bulunan iyi ruhları görmeyi reddettik. Irkların suçlu, masum, haklı, haksız demeden, canına kıydık. Bu yüzden Tanrı bizi cezalandırdı ve ırkların haksız olarak kanını döktüğümüz zaman uygulanacak bir şart koydu. Haksız duruma düştüğümüz her seferinde Venator kanı taşıyan bir kadınımız Bona Dea olarak haklı olan tarafa verilecekti. Bu zamana kadar bu hiç başımıza gelmedi. Ta ki iki yıl öncesine kadar..." diye devam edecekti ki Lssya artık dayanamadı. Elleri yumruk olmuş çoktan Lucas'ın karşısına dikilmiş, ondan hesap soruyordu.

"Hepsi bir planın parçası mıydı? Her şeyi biliyor muydun? Ben... Ben Bona Dea'yım. Ceza olarak sana mı sunuldum? Bu yüzden buradayım değil mi? Bu yüzden seni sevdiğimi sanıyorum." diye bağırdı.

Lucas sinirli, kırgın ama sakince ayağa kalktı. Sesi sert bir o kadar hüsran doluydu. "Sanıyor musun?" diye sordu kırgınca.

Lssya bunu beklemiyordu. "Ne düşünmemi bekliyorsun?" diye bağırdı. Elleri yumruk olmuş, titriyordu.

Verona "Bence bu gece bu kadar konuşma yeter. Lssya çok üzüldün, yarın..."

Lssya, Lucas'tan gözünü ayırmadan "Hayır! Bu gece her şeyi öğrenmek istiyorum." dedi gözlerinden yaşlar akarak.

Lucas "Suçlayarak dinleyeceksen benim burada olmamı gerektirecek bir durum yok. Siz devam edin!" diyerek kapıya yönelmişti ki

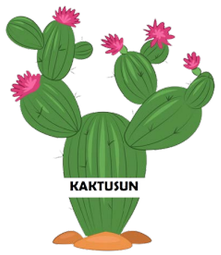
Lssya "Bana her durumda yanımda olacağına söz verdin. Gidemezsin!" diye bağırdı.

Lucas durdu ve ona dönüp "O zaman anlayıp dinleyecek, sonra tepki vereceksin. Daha hiçbir şey duymadın. Baştan kaybediyorsun." dedi kendinden taviz vermeden.

"Söyle o zaman senin için mi buradayım?" diye bir kere daha sordu Lssya.

Lucas "Beni suçlayarak sorduğun hiçbir sorunun cevabını benden alamayacaksın." dedi. Verona "Bu hiç iyi değil" dedi gözlerinden akan yaşla.

Miles, Lssya'nın gözyaşlarına dayanamadı "Lucas'la senin aranda olanların uzaktan yakından bu durumla ilgisi yok Lssya." dediğinde Minevra "Miles gözüme girdin." diyerek elindeki kadehi kafasına dikti.

Kaderin Kaderimmiş...

Miles ona bütün olan biteni detaylı olarak anlattı. Onu saklamaya çalışmasından, konseyin ısrarla onlardan Bona Dea'yı istemesinden, Lucas'a söylediği yalandan ve Khaon'dan istediği yardımdan bahsetti.

Lssya daha sakindi ama aklı Lucas'taydı. Onun içindeki kırgınlığı hissediyor bu onu kahrediyordu. Minevra ve Verona'ya baktı. İkisi de sevgi dolu ama tedirgin gözlerle ona bakıyordu.

"Bana ne olacak?" diye sordu. Tabii herkesin gözü Lucas'a kaydı.

Lucas ona bakmadan "Sana söylediğim gibi, sen ne istiyorsan o olacak. Miles'ın anlattıkları ben devreye girene kadar olanlardı. Artık kimse sana istemediğin hiçbir şey yaptıramaz."

"Bunca olay olana kadar neden devreye girmedin?"

"Senin olduğunu bilseydim bunların hiçbirisi yaşanmazdı."

"Benim olduğumu derken?"

"Bu ikimize özel bir konu ama anlatmamda bir sakınca görmezsen paylaşabilirim." dedi Lucas.

Lssya için en önemli konu buydu ama ne duyacağını bilmiyordu. "Yalnız konuşursak daha iyi olur sanırım." dedi.

Minevra "Biz de o arada bir içki alabiliriz." derken Lucas ayağa kalkmıştı bile.

Lssya ayakta durup duramayacağını bilmiyordu. Merakı mı fazlaydı? Duydukları mı? Karar veremedi. Lucas onun bu hâlinin farkındaydı.

"Miles seni ve torunlarını misafir etmek bizim için onurdur. Yarın kaldığınız yerden devan edersiniz. Bu arada Lssya bizim hikâyemizi öğrenebilir." dedi.

Miles, çaresizce "Lssya nasıl isterse." dedi.

Lucas "Lssya gidelim mi?" diye sordu. Lssya kapıya doğru yürüdü. Lucas ve Miles göz göze geldi. Lucas "Herkese iyi geceler!" diyerek Lssya'yı takip etti.

Kapıdan çıkar çıkmaz duygularına yenildi. Aşk bencil bir o kadar can yakıyordu. Lssya'nın koluna yapışıp onu sertçe duvara dayadı. "Gözlerime bak ve bana hissetmediğini söyle. Bana gerçek olmadığımı söyle. Eğer benden zerre şüphen varsa hiçbir şey duymana gerek yok Lssya. Sonra dilediğini sanıp her şeyi bir kenara bırakabilirsin." dedi dişlerini sıkarak. Lssya'nın gözünden yaşlar süzülürken "Bu anlatılanlar bana çok fazla. Acabaya düşmem çok normal değil mi?" diye sordu sesi titreyerek.

"Hissettiğin bir duyguda şüpheye düşemezsin Lssya. Beni hissediyorsun. İçimdekileri biliyorsun. Ya sen? Karar ver! Seviyor musun? Yoksa sanıyor musun?" diye sordu öfkesine yenilerek.

Lssya onun bu keder dolu hâli karşısında ona sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Lucas gözlerini kapatıp onu iyi edecek ne varsa dilerken kaçıp gitmek istedi. Onu alıp buradan uzaklaştırır kimsenin onları yıllarca bulamayacağı bir yere götürürdü. Dudakları yeterdi ikna olmasına ama bu onu ne tatmin eder ne acabalarını yok ederdi. Öğrenmeli ve kararını kendi vermeliydi çünkü tam bir bağlılıktı istediği. Ona kıyamadı. Pişman oldu öfkesinden. Gözlerini açtığında esen rüzgârla

daha iyiydiler. Usulca uzandı kadınına ve onu kucağına aldı. Lssya gözyaşlarıyla göğsüne yasladı başını.

"Nereye gidiyoruz Paris'e mi?" diye sordu burnunu çekerek.

"Beni haklı çıkardın gecenin kızı. Sen her şeyi öğrenene ve mantığınla kararlar alana kadar buradayız." dedi ve onu kendi odasına götürdü.

Lssya kucağında ona haksızlık ettiğinin farkına varmış suçlu suçlu dururken "Özür dilerim. Amacım seni kırmak değildi. Benim kafam çok karışık." dediğinde Lucas sesini çıkarmadı. Odaya girdiklerinde Lucas onu giyim odasına götürdü ve usulca kucağından indirdi. Lssya merakla onu seyrediyordu. Lucas dolap görünümlü bir kapağı açtı duvarda bulunan panele bir şifre girdi. Burası neredeyse insan boyunda bir kasaydı ve içerisi çok değerli görünmeyen şeylerle doluydu. Lucas kasanın raflarından aldığı tuvali Lssya'ya verdi. Lssya tuvali kendine doğru çevirdiğinde Lucas'ı betimlediği portreyi gördü.

"Bunun sende ne işi var? Odamdaydı." dedi merakla.

Lucas "Tarihine bak. Bu odadaki tablo değil."

"Bunu ben yapmadım o tarihte yapmam imkânsız ama benim yaptığımın aynısı. Biri mi yapmış? Kopyalanmış gibi." dedi Lssya.

Lucas "Tanrım ben senin bu saflığına âşık oldum sanırım." diye sinirle güldü.

Lssya "Bana âşık mısın?" diye sordu gözleri parlayarak.

Lucas ona doğru usulca sokuldu ve "Tüm ruhumla." diyerek onu elinden tutup giyim odasından yatak odasına getirdi.

Lssya'nın yatağa oturmasını sağlarken aldığı bir koltuğu onun karşısına koyup oturdu ve "O resmi sen yaptın. Başka bir soru? Sor hadi." diyerek gözlerini kapattı.

"Gözlerini niye kapattın?" diye sordu Lssya merakla.

"Bakışlarımda kaybolup ne soracağını unutma diye. Sonra suçu bana atıp olmadık üzüntülerle beni kahrediyorsun." diyerek yaptığı açıklayama karşısında Lssya şaşkınlıkla ona bakıyordu. Tekrar buldu ruhu mutluluğu. Bu nasıl olabiliyordu artık biliyordu. Lucas onun cennetiydi. Her şey önemini yitirmiş sanki hayat Lucas'tan ibaretti ama sormalıydı çünkü bir daha onu suçlamak istemiyordu.

"O resmi nasıl, ne zaman yaptım diye sormak yerine biz nasıl, nerede ve ne zaman tanıştık diye sormak daha mantıklı sanırım." dedi.

Lucas "Sen beni çağırdın. Paris'te tanıştık, tam tarih iki yıl on bir ay yirmi beş gün önceydi." dedi.

Lssya "Çağırdım mı? İyi de böyle cevap mı olur! Ben neden hatırlamıyorum ki. Üç yıla yakın mı? Tamam, o zaman bizi en başından anlat!" dedi Lssya.

Lucas "Bu bir soru değil ama!" diye sırıttı gözlerini açmadan.

"Sorularımın ardı arkası kesilmeyecek. O yüzden sen anlat!" dedi. Lucas gözlerini açtığında ikilemde kalmıştı.

"Sana gösterirsem daha kolay olur." dedi ve onu kucağına çekip bacaklarına oturmasını sağladı. Bir eli belinden tutup onu kendine çekerken yüzünü boynuna gömüp derin bir nefesle onu solumayı ihmal etmedi. Lucas'ın onu istekle soluması Lssya'nın bütün tüylerini ayaklandırmış karnına ağrılar girmesine yetmişti. Her şey aklından uçup gitmişti. Lucas'ı ve dudaklarını düşler durumdaydı. Ta ki Lucas kulağına "Hatırla beni gecenin kızı. Beni sana getiren dizeleri hatırla. Ruhumun ruhunu gördüğü o ilk günü ve sonrasını hatırla. Aşkımdan kederle geçirdiğin günleri hatırla..." diyerek fısıldadığı ana kadar.

Lssya'nın unuttuğu her şey bir film şeridi gibi aklına yüklendi. Hatırlarken gözlerini kapatırken, Lucas gözlerini açmıştı.

"Ben... Bu inanamıyorum... Hatırlıyorum..." derken gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Lucas saçlarını sevgiyle toparladı. "Ruhumsun Lssya. Asırlardır beklediğim ruhumun yarısı sensin. Eğer beni kabul edersen sonsuza dek mutlu yaşadılar masalı gerçek olacak." dediğinde Lssya gözyaşlarıyla açtı gözlerini.

"Bu nasıl olur? Bunu neden yaptın?" diye sordu Lssya.

Lucas "Seni normal yaşantından uzaklaştırmak istemedim. Normal bir eşin, çocukların olacak zamanı geldiğinde dünyadan göçüp gidecektin ama olmadı. Kaderin kaderimmiş."

"Şimdi ne değişti?" diye sordu kırgınca.

Lucas "Değişen bir şey yok. Duygularım, sana olan özlemim, sana olan aşkım aynı. Sana ne söylersem söyleyeyim yaşamadan anlamayacaksın Lssya. Asırlardır dünyada dönüp duruyorum. Bu hayat benim için bitmeyecek ve buna senin, bile isteye dahil olmana razı olamazdım."

"Kararı bana bırakmalıydın. Bu acı ikimiz için de çok fazla." dedi Lssya.

Lucas'ın söyleyecek bir şeyi yoktu. O pişmanlığında yok olup gideli çok olmuştu. Hatalarını düzeltmeye çalışıyordu.

"O dizeler nasıl seni bana getiriyor ben... Anlayamıyorum." diye en önemli konuya gelmişti.

Lucas söylemekle söylememek arasında kaldı ama her zaman doğrusunu yapardı. "Lssya seni büyütenlerin gerçek ailen olmadığını biliyorsun..." diye devam edecekti ki Lssya "Tanrım... Miles'ın söyledikleri doğru mu? Gerçekten altı yüz yaşında mı? Peki, o zaman sen kaç yaşındasın? Bu nasıl oluyor? Hepiniz mi ölümsüzsünüz? O... O dediği ırklar gerçek mi? Abartmış olabilir mi?" diye nefes almadan sorular sormaya başladı. Sanki gerçeklerle yeni yüzleşiyordu.

Lucas uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Sakinleş gecenin kızı. Her şeyi anlatacağım." dedi.

Lssya tamam anlamında başını salladı. Lucas "Sanırım babamın anne ve babasından başlamalıyım." diyerek başladı kendi aile hikâyesini anlatmaya.

Lssya bir masalı dinler gibi soluksuz dinledi. Lucas en son "Evet ırklar gerçek ve sen aslında bildiğin bir gerçekle şimdi yüzleşmek zorundasın." dediğinde Lssya gözlerini kaçırdı.

"Bildiğim bir şey yok benim." dedi sıkıntıyla.

"Lssya sen akıllı bir kadınsın. Burada olup bitenleri gördün. Bizim ne olduğumuzu biliyorsun."

"Bilmiyorum." dedi Lssya endişeyle.

"Benim söylememi ister misin? Yoksa sen mi bana söylemek istersin?" diye sordu Lucas.

"Benim için ne olduğunuzun bir önemi yok."

"Olmalı. Bu senin kabullenmeni sağlar. Ya da bizden kaçmanı. Her şey ikilemde kalmaktan iyidir."

"Nasıl bu kadar net olabiliyorsun? Seni bırakıp gitmem seni korkutuyor bunu hissediyorum. Peki nasıl bu kadar rahatsın? Beni yeterince sevmiyor musun? Bu kadar kolay mı vazgeçmek?"

"Sensizliği düşünmek bana öyle bir azap ki kelimeler yetmez anlatmaya. Ama hür iradenle verdiğin her karara saygı duymaktan başka bir şey yapamam."

"Peki ya kazanmak? İkna etmek nerede kaldı? Hemen pes etmek neden?"

"Konu hayatını geçireceğin adamdan korkmaksa bunun savaşacak bir yanı yoktur." dediğinde Lssya "Ben senden korkmuyorum." dedi.

"Söyle o zaman bana ben neyim?" diye sordu Lucas.

"Senin herkesten daha özel olduğunu biliyorum. Herkes sana ayrı bir saygı duyuyor."

Lucas acıyla güldü. "Herkesten özel olmam hepsinden daha canavar olmam anlamına geliyor. Saygı duyuyorlar çünkü benden korkuyorlar." dediğinde Lssya "Buna beni inandıramazsın." derken ayağa kalkmış odanın içinde dönüp duruyordu.

Lucas vampir hızında karşısına dikildiğinde Lssya ona çarparken, Lucas onu kollarına almıştı bile.

"Ben ve ailem şatoda gördüğün herkes vampir ırkının bireyleri, zaten sen bunu tahmin ediyordun değil mi?" diye sordu.

Lssya hâlâ bu gerçekle yüzleşmek istemiyordu. Huzursuzca kollarında kıvrandı ama sesini çıkarmadı.

Lucas anlatmaya devam etti. "Verona ruhlar aleminden Khaon'nun koruyucusu olsa da sonradan vampirliği seçmiş. İnsan bedenine bürünmüş ruhani güçleriyle bize hamile kaldığı için Leonard ve ben bazı güçlerle doğmuşuz. Annem dışında sonradan vampirliğe geçenler güneşe çıkamıyor, bu sanırım bir lanet. Tenatz, Donna ve Adrian gibi... Hepsinin kendine göre hüzün dolu hikâyeleri var. Tenatz önceki yaşamına dair hiçbir şey hatırlamıyor. Araştırdık ama bulamadık. Donna bir vampire âşık olmuş mesela onunla sonsuza dek yaşamı hayal etmiş ama olmamış. Sabah uyandığında vampir gitmiş."

"Onu aramamış mı?" diye sordu Lssya merakla.

"Sanırım terk edilmek ve çektiği acılar sonrası buna gerek duymamış. Aitra bile isteye geçmiş bu hayata. Ölmek zor gelmiş. Bu konudaki dürüstlüğü takdire değer. Adrian bir saldırı kurbanı. Tıpkı Bias gibi. Minevra Tanrı vampirleri cezalandırıp üremeye yetilerini ellerinden almadan önce vampir anne babadan doğmuş. Babamın annesi bir insanmış mesela." derken Lssya'nın yüzünü izliyordu.

Lucas "İnanması güç değil mi?" diye sordu.

"Hiç vampir gibi durmuyorsunuz. Düşünsene karşında leziz bir pasta duruyor. Hatta o leziz pasta geziyor, dolaşıyor, gülüyor eğleniyor. Sen onu yemeden durmak zorundasın." diye yaptığı açıklamanın üzerine Lucas gerçekten şoke olmuş ona bakıyordu. Ne zaman sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Pasta mı? Bunu Verona ve Minevra'nın duymasını çok isterdim." diyerek gülmeye başladı. "Gülme lütfen!" derken ciddiydi. Lucas onu usulca tekrar yatağa oturtup karşısına oturdu. "Soruları dönelim." dedi.

"Bana seni nasıl çağırabildiğimi anlatacaktın."

Lucas "Lssya, şimdi anlatacaklarımın sen yeterince deneyim sahibi olana kadar aramızda kalmasını istiyorum. Kimseyle konuşmayacaksın. Kafana takılan her noktada, olan en ufak olayda bana geleceksin ve çaresine bakacağız." dedi.

"Tamam, hadi söyle bu kadar mı kötü?" diye sordu Lssya.

"Kötü demeyelim. Karışık." dedi ve anlatmaya devam etti.

Tanrı'nın cadıları lanetiyle cezalandırdığı o dönemleri anlatırken Lssya yine masal dinliyor gibiydi.

Lucas "Saklamanı istememin sebebi şu: Helenie, yani senin annen bir cadıydı. Dolayısıyla senin damarlarında cadı kanı dolaşmakta, sana miras bıraktığı büyü kitabı bunu kanıtlıyor. Bana seslendiğin o dizeleri normal birisi ancak okuyabilir. Senin diline düştüğünde büyüye dönüşüyor. Büyü senin kanında var." dediğinde Lssya "Bunu neden saklamak zorundayız?" diye sordu.

"Aslında senin etraflıca her şeyi hazmedip, neyin ne olduğunu öğrenene kadar saklamamız gerektiğine inanıyorum. Sen ne yapacağına karar verdikten sonrasının bir önemi yok. Cadı ırkı ve vampir ırkı arasında bu zamana kadar bir birliktelik görülmedi. Hoş karşılanmayacağını biliyorum. Bunun seni yıpratmasını istemiyorum."

"Bu onları neden ilgilendiriyor?" diye sordu Lssya.

"Aile bağları diyebiliriz. Lssya işin özü şu cadılar bütün ırklardan daha tehlikelidir. Cadı ırkında iyiliği seçenlerin sayısı oldukça az. Lanetli olmaları cabası. Dünyada bir avuç iyiliği seçen cadılardan sayıca kalmadı ama yaptıkları iyilikler bile ırklarının yaptığı kötülükleri unutturmadı." dedi.

Lssya "Cadı olmam seni zora sokabilir değil mi?" diye sordu masumca.

"Senden gelecek her şeye hazırım. Yeter ki sen yanımda ol!" dedi Lucas.

"Ben cadı olmak istemiyorum. Saklamak en mantıklısı."

"Duyduğun çoğu şeye inanmanın güç olduğunu biliyorum. Zamanla hepsi yerli yerine oturacaktır. Acele bir karar vermeyelim. Sen istersen birlikte köklerini araştırabiliriz."

Lssya "Sabah gözlerimi açtığımda hepsinin bir rüya olma ihtimali var mı?" diye sordu.

"Sana unutturup normal bir yaşantı vermeyi denedim Lssya. Sonuç değişmedi. Ama ısrarcı olursan unutmanı sağlayabiliriz. Beni ve her şeyi, gelecek ne getirir bilemem ama bu ertelemekten..." diyerek konuşurken Lssya onun cümlesini bitirmesini beklemedi. Uzanıp parmaklarıyla engelledi konuşmasını. Lucas dudaklarına dayanan parmakların sıcaklığıyla kapattı gözlerini. Sarıp sarmalamak istedi ona dokunan parmakları ama yapmadı. Lssya onun unutturma konusunda ciddi olduğunu biliyordu.

"Bu hikâyede beni ayakta tutan tek şey senin aşkın Lucas. Seni bir daha asla unutmak istemiyorum." diyerek yataktan kalkıp kucağına oturdu. Lucas onu sararken açtı gözlerini. Lucas "Hataydı. Seni bırakmamalıydım." dedi kokusunu derin derin solurken burnu teninde geziyordu.

Lssya üzüntüsünü almak, içindeki mutluluğu göstermek için eliyle çenesini tutup yüzüne doğru kaldırdı. Dudaklarına uzandı usulca. Küçük buselerle süsledi sakalı yeni çıkmaya yüz tutmuş dudak kenarlarını. Lucas "Bu hiç iyi değil!" dedi onu öpen dudakları karşılayarak. Tadını çıkardı aralarındaki aşkın. Nasıl onu sevgiyle öpüyorsa ipek gibi okşadı dudakları dudaklarını.

Lssya ne zaman sonra dudaklarından kopup "Odama gitsem iyi olacak." dedi gülümseyerek. Lucas gözleri kapalı, dudakları boynunda "Bence de iyi olur. Yoksa aklımdan geçenleri uygulamaya başlamam an meselesi." dedi onu derin derin solurken.

Lssya "Bu çok merak uyandırıcı." diye gülümsedi.

Lucas "Beni sınıyorsun sanırım." derken dudakları Lssya'nın boynunda damarının üzerinde geziyordu.

"Daha fazla seni bensiz bırakmıyorum işte." dedi ve dudaklarını buldu. Onu istediğini belli ediyor. Dili ihtirasla Lucas'ın ağzında dolanıyordu. Lucas kendini ondan zorla koparıp "Bunu tekrar etmekten hiç memnun olmasam da Lssya acele etmemize gerek yok. Sen bana evet dediğinde sonsuz bir yaşamımız olacak. Lütfen, hata yapmanı istemiyorum." dedi. Lssya anlatılan onca şeyi tam olarak algılayamadığının farkındaydı. Bir kâbusu andıran masal gibiydi anlatılanlar. Birçoğunu aklı almamıştı. Irklar, savaşlar, yaşananlar, vampirler... Tek bildiği, Lucas gerçekti. Onu seviyordu. Onun sevdiğini de biliyor bu ona güç veriyordu. Sonrasını düşünemeyecek kadar seviyordu. Bu hislerle yüzünü ellerinin arasına aldı tıpkı onun gibi...

"Bu gece burada kalmak istiyorum." dedi gözlerine bakarak.

"Lssya bunu bana yapma. Dikenli telleri yutmak gibi seninle yan yana durup dokunmamak."

"O kadar mı kötü?"

"Hani şu pasta meselesi gibi düşün."

"Ah hayır! Kanıma mı susadın?" diye rengi atmış istemsizce ürkmüştü.

Lucas sabırla derin bir nefes aldı. "O da var ama öyle bir şey değil. Sen seni bir erkek olarak istiyorum. Ölüyorum, anla beni. Bu o kadar farklı bir istek ki, bazen baş edemiyorum. Asırlardır yaşıyorum ama böyle bir şey hissetmedim. Senin yanında güçsüzüm. İradem sıfırlanıyor sanki. Senden başka bir şey düşünemiyorum. Kendime yenilip mantıksızleşiyorum. Yani Lssya beni kendine köle yaptın. İşin özü bu." dediğinde Lssya mutluluktan uçabilirdi.

Lssya kucağından kalktı ve "Bu konuda anlayışlı olamayacağım kesin. Bir cadıyım ve kendime zarar verebilirim. Anladığım kadarıyla beni kendimden koruyacak bir tek sensin." dediğinde Lucas "Seni benden kim koruyacak?" diye sordu sırıtarak.

Lssya odayı aydınlatan ışığı söndürüp gece lambasını açtı. Sonra Lucas'ın yanına gelip elinden tutup kalkmasını sağladı. Lucas ne yaptığını seyrediyor, onun büyüsüne kapılmış gibiydi.

Lssya onun üzerindeki tişörte uzanıp çıkartırken Lucas elini tutup "Lssya napıyorsun?" diye sordu.

"Kıyafetlerinle uyumadığını biliyorum." dedi gözlerini kaçırarak.

Lucas "Ah hayır! Lssya beni hiç dinlemiyorsun." dedi ama içinde dolup taşan isteğin bir sınırı yoktu.

Teslim olmasa bile onu biraz sevebilirdi. Lssya'nın çıkarmak için çekiştirdiği tişörtünü ensesine uzanıp tuttu ve bir hamlede çıkardı. Ani gelişen bu atakla Lssya nefesini tutup onu hayranlıkla seyretti.

Lucas "Peki sen kıyafetlerinle mi uyuyacaksın?" diye sordu ona istekle bakarken.

Lssya yatağın üzerine atılmış Lucas'ın tişörtünü alıp banyoya geçti. Lssya'nın banyoya girmesiyle Lucas pantolonundan kurtulup

yatağa uzandı. Mutluluk onu çevrelemiş, ayaklarını yerden keserken o dikkatli adımlar atmaya kararlıydı. Sonsuzdu aşkı ve onsuz olmayacaktı. Bunun için sabırlı olmalıydı.

Lssya üzerinde baldırlarına gelen tişörtle banyodan çıktığında Lucas yatağa uzanmış gözleri kapalıydı. Kapı sesiyle gözlerini araladığında Lssya'nın utangaç ve bir o kadar muzip bakışlarıyla cennette olduğunu biliyordu. Yatakta doğrulup kapının önünde duran güzelliği seyre daldı. Lssya ona yaklaştıkça direncinin kırıldığını hissetti. Boğazın bedenini saracak ateşin habercisi gibi alev alevdi. Erkekliği bütün iradesini yerle bir edecek kadar sertleşmiş, kadınını bekliyordu.

Lucas "Keşke biraz ölsem." diyerek yataktan kalkıp kadınının karşısına dikilmesiyle Lssya'nın belinden aşağı siyah saçları esen rüzgarla havalandı.

"Bu hıza alışmam zaman alacak." derken kalbi kuş olup uçmak üzereydi. O kadar heyecanlı bir o kadar istekliydi. Lucas sesini çıkarmadan onu elinden tuttu ve yatağa götürdü. Yüzü mutluluğun tebessümüyle doluydu. Yatağa uzandıklarında Lucas onu kollarına alıp omzuna yasladı. Vahşi doğasının getirisi kanına susamışlığını, bedenini saran şehveti, insanlığını yok edip tutkusuyla onu dolup taşıran erkekliğini, en önemlisi Lssya'nın onu baştan çıkaran eşsiz kokusunu bir kenara koyup sevgisini yaşamak adına gözlerini kapatıp ona sıkı sıkı sarıldı. Bir eli yatağa yayılan kadınının saçlarında dolanırken, diğer eli kolunda dolandı tenini hissetmek adına. Lssya ne ummuş ne bulmuştu. Beklenti dolu yüreği hayal kırıklığı yaşasa da Lucas'ın tam bir beyefendi olduğunu düşündü. Gülümsemeyle daha bir sardı kollarında olduğu adamı ve bir süre sonra uyuyakaldı.

Özetle... Aşk bu...

Lucas onun uyumasıyla açtı gözlerini. Seyretti onu doya doya. Saçının her telini ezberlercesine okşadı ve usulca kalktı. Lssya'nın yanında uyuyamayacağını biliyordu. Ondan uzaklaşmak adına uyumadığını bildiği Miles'ın yanına indi.

Miles birinci katın misafir salonunun terasında oturmuş elinde bir şişe viski gecenin karanlığını seyrediyordu.

Lucas gelip karşısındaki koltuğa oturduğunda Miles'ın ne kadar üzgün olduğunu anlaması için aklına girmesine gerek yoktu. Bir kadeh viski alıp sırtını koltuğuna yaslayıp bardağından bir yudum aldı.

"Anlattın mı?" diye sordu Miles kederle.

"Evet."

"Ne dedi?" diye sordu Miles.

"Bence anlatılanların çoğunu kavrayamadı bile. Ona zaman vermeliyiz." dedi Lucas.

"Onu gerçekten seviyorsun." dedi Miles.

"Bundan sonra bir saniyemi onsuz geçirmeyeceğim."

"Ya sonsuzluğu kabul etmezse..." diye sordu Miles.

"Beni kabul ederse ölümsüzlüğü kabul etmiş olur. Başka türlü şansı yok."

"Bu sen misin?" diye sordu Miles alayla.

"Konu Lssya olunca ben de kendimi tanıyamıyorum." dedi Lucas.

Miles "Biliyorsun değil mi, sen bana ölümsüzlüğü vermeseydin Lssya hiç doğmayacaktı." dedi alayla.

"Teşekkür mü etmeliyim?"

Miles "Lssya'nın annesi büyük ihtimal Bacca cadı klanından." dediğinde Lucas dikleşmiş tedirginlikle ona bakıyordu.

"Bu işi kurcalamamanı söylemiştim." dedi Lucas sinirle.

"Benim derdim torunum ve nişanlısının neden intihar ettiklerini bulmak."

"Miles, Bacca klanı Lssya'yı öğrenirse peşini bırakmaz. Ben de onu bırakmayacağım için savaş çıkacaktır. Beni sana söylediğime pişman etme!"

"Kimseye bir şey söylemedim. Cadı klanlarının yaşadıkları yerleri araştırıp soy ağaçlarına ulaştım. Bacca soy ağacında torunumun nişanlısı Helenie'nin ismini buldum. Saf kan bir cadı. Babası hatırı sayılır bir büyücüymüş. Annesi iyiliğin cadılarındanmış. Eliza ve diğerlerini yok edenlerin yanında yer almış. Annesi ve babası genç yaşta ölünce klanı terk edip tek başına yaşamaya başlamış. Başka bir şey yok."

"Harika bir haber bu, ruh eşim en kuvvetlisinden ve en vampir düşmanı bir klanın üyesi. Beni daha azı kesmezdi." dedi Lucas.

"Kararın değişmeyecek değil mi?"

"Lssya ne isterse o. Benim kararım belli."

"Konsey?"

"Baloda her şeyi öğrenmiş olurlar."

"Sana teşekkür mü etmeliyim, küfür mü bilemedim."

"Git yat ihtiyar. Lssya'nın seninle işi bitmedi."

"Tanrı beni korusun!" dedi Miles ve öylece sessizce oturdular. Sabah güneş doğmak üzereydi. Lucas sayısını bile unuttuğu bir vişne

gecesinin daha sonuna gelmişti ki Lssya'nın huzursuzluğunu sezdi. Yanına gitme isteğiyle dolduğu an ismini haykırmasıyla ışık hızında yanına vardı.

Lssya gördüğü kâbustan çığlık çığlığa "Lucas!" diyerek uyandı. Nefes nefese etrafa bakarken kapının açılması ve Lucas'ın rüzgâr gibi yanına gelmesi saniyelikti.

Lucas bir şey demeden Lssya ona sıkı sıkı sarılıp "İyisin." dedi yüzünü elini yoklayıp kontrol ederken. Lucas şaşırmıştı. "Ben iyiyim ya sen?" diye sordu.

Lssya sadece evet anlamında başını sallayabildi. Ter içindeydi. Gördüğü kâbusun etkisiyle titriyordu. Lucas'ın kollarından kendini çekerken "Terliyim." diyebildi.

Lucas yüzünü boyun çukuruna yerleştirmeden hemen önce "Kokun için ölebilirim." dedi. Lssya onun bu cümlesi karşısında onu daha bir sardı. Kâbusun etkisi yavaş yavaş geçerken titremesi durmuş, daha iyi hissediyordu.

Lucas onun daha iyi olduğunu hissettiğinde "Bana anlatmak ister misin?" diye sordu yüzünü boynundan çıkartmadan. Lssya gördüklerini en azından şu an tekrar etmek istemedi.

"İstemiyorum. Belki daha sonra..."dedi. Lucas ısrar etmedi.

Lssya'yı kendiyle birlikte oturur pozisyona getirdi. Üzerindeki terden sırılsıklam olmuş tişörtü çıkarttı. Lssya üzerindeki çarşafı göğüslerine örterken bakışları buluştu. Lucas eliyle tuttuğu çarşafı çektiğinde Lssya ona karşı çıkmadı.

Lucas "Gördüğüm en güzel ruhsun gecenin kızı." diyerek dudaklarına ulaştı.

Lssya'nın onu üzerine çekmesi ve yatağa uzanması bir oldu. Bu sefer vakit kaybetmeden Lucas'ın tişörtünü çıkarmasına yardım etti. Lssya çırılçıplak erkeğine kendini sunarken heyecandan ölebilirdi. Dudakları dakikalarca sevişirken Lucas daha özgürdü. Uzak

durdu onu kışkırtan boynundaki kan çağlayan damardan. Elleri usul usul her santiminde dolandı teninin. Göğüslerine ulaştığında bir ihtiyaçla indi dudakları avuçlarını dolduran çıkıntılara. Bir lütuf gibi dudaklarında kayboldu kadınının göğüsleri. Yavaş yavaş delirterek ucundan başladı tadına bakmaya. Tatlı bir acı sundu dişleri geçen her darbede onun olan göğüslere. İstilaya uğramış, aşklı hırpalanmıştı Lssya'nın ruhu. Her yanı onun olmak için kıvranıyordu, unutmak istemediği zevk dolu bir acıyla. Lucas onu çağıran sıcaklığa doğru çekilirken Lssya onu hızla altına aldı. Nefes nefese oturdu bacaklarına. Elleri istekle uzandı pantolonu açacak düğmeye. Lucas onu belinden kavrayıp altına aldı bir hamlede. Aşkta kaybolmuş, değişim geçirmeye başladığından habersiz yoğun bir istekle solurken "Henüz değil gecenin kızı. Bugün değil, ama bırak biraz teninde kaybolayım." dedi.

Lssya, Lucas'ın sesindeki boğuklukla baktı loş ışığın gölgesinde kalan adama. Aşk vardı sesinde, deli gibi bir tutkuydu sesi, arzu doluydu nefesi. Gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Korku filminin içinde hissetmesi gerekmiyor muydu? Aksine daha bir çarpıcı kalbi, daha bir istek sardı ruhunu. Kor ateşlerde yanıp yanıp kül döndü. Arzu yayıldı ayak parmaklarından başlayıp, saçının her bir telini saran. Hayranlıktı en çok aklını ele geçiren. Üzerinde onu Tanrıçası gibi bakan mavisinin kaybolduğu gece siyahı gözlere bir kere daha âşık oldu Lssya. Saf bir aşktı o gözlerdeki, Lssya biliyordu. Nutku tutuldu onu izlerken. Lssya elini yanağına koydu. Gözlerinin kenarında gezdi parmak uçları "Gözlerin..." dedi şefkatle.

Lucas gözlerini kapattı hırsla. Tam kalkacaktı Lssya kolunu tuttu. "O kadar güzelsin ki..." dediğinde Lucas şaşkınlıkla açtı gözlerini. Daha yoğundu gece karası gözleri. Teni kararmaya başlamış, insanlık onu terk ediyordu.

Lssya "Senin olmak istiyorum Lucas. Beni bundan mahrum etme lütfen." dedi gözlerinden akan yaşlarla. Lucas öfkeliydi ama neden önemi yoktu. Sesi kalınlaşmış, tam değişmese bile bedeni olacakları ele veriyordu. Altındaki kadının bedeninin gerildiğini hissetmiş bu onu daha bir üzmüştü.

"Bunları yaşaman doğal değil! Seni hak etmiyorum." diye boğuk sesiyle bağırdığında Lssya korkuyla sıçradı.

Lucas onun korkmasıyla üzerinden hırsla kalktı. Lssya gözünü açıp kapatana kadar o odadan çıkmıştı. Yatağın içinden hiç çıkmadan öylece bir iki dakika durdu. Ona gidip açıklamak istedi ama vazgeçti. Gözlerini kapatıp alev almış bedenini sakinleştirdi. Ona fırsat verdi. Biraz olsun yalnız kalması gerekiyordu. Sonra onunla kozlarını paylaşacaktı. Garipti ama onun adına korktuğunu hissediyordu. Korkuyu düşünmek gördüğü kâbusu tekrar aklına getirdiğinde eller buz gibiydi. Her ne kadar "Bir kâbustu. Gerçek değil" dese bile aklı rüyasını hatırlamaya başladı. Rüya o kadar gerçekti ki Lssya hâlâ huzursuzdu. Rüyasında Lucas'ın kollarındaydı. İkisi güneş ışığının onları aydınlattığı bembeyaz bir yatağın içindeydiler. Etrafta anlam veremediği rengârenk ışıklar dönüp dururken Lucas ona aşkla bakıyordu. Lssya ona doğru uzanmak istedi ama uzanamadı. Uzanmak istedikçe uzaklaştı ondan. İçi korkuyla doldu. Güneş yerini geceye bırakırken üşümeye başladı. Tüm gücüyle tekrar uzandı ona. Sonra karanlığa doğru çekildi. Her yer simsiyahtı. Titriyordu ve Lucas yoktu. Deli gibi karanlıkta onu bulmaya çalışırken haykırdı ismini. "Ruhum!" dedi haykırarak. Dizlerinin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı. Kendini yapayalnız hissetti. O sırada başını okşayan biriyle irkildi. Umutla kaldırdı başını Lucas'ın geri döndüğünü düşündü. Ama başını okşayan Tenatz'tı. Elini başından çekip onun ayağa kalkması için yardım etti. "Ben hep buradayım leydim." dedi.

Lssya ayağa kalktığında perişandı. İçi öfke doluydu. Etrafa baktığında bir dağın tepesinde olduğunu fark etti. Güneş yerini geceye bırakıyordu. Karanlık çökerken Lssya gökyüzüne baktı. Binlerce yıldız vardı. Hepsi bir meteor yağmuru gibi kayıp çok uzaklarda süzülüp duruyordu. Her yıldız kaymasında tekrarladı dizeleri...

"Gecenin kızı ışığı buldu.

Sular duruldu. Nefesim nefesidir...

Gözleri gözlerim...

Yanımdaki gece uyuyanların kanıyla beslenen koruyucuma aşk olsun ki,

Gölgelerde yaşayanlarlayım...

Atalarımın kanı sözümdür ruhlara." dedi avaz avaz bağırarak. Sonra gözlerini kapatıp "Neredesin Ruhum?!" diye seslendi. O an kollarında küçük bir bebek belirdi. Bebek masmavi gözlü, pembe yanaklı bir erkekti. Lssya onun kendi bebeği olduğunu biliyordu. Lucas gibi masmavi gözleri vardı. Annesine sokulup kokusunu içine çekti küçük bebek. Lssya sevinçten ağlıyordu. Sevgiyle sarıldı bebeğine. İçinde her şeyin güzel olacağına dair bir umut belirdi. Sonra güneş doğmaya başladı. Lssya güneşin içinden ona doğru gelen Lucas'ı görünce "Tenatz bak Lucas!" diye heyecanla bağırdı. Kucağındaki bebeği sarıp sarmaladı. Onu Lucas'a göstermek için can atıyordu. Lucas ona doğru yürüdükçe yürüdü. Lucas ona ulaştığında gururla gösterdi onun canından olan bebeği babasına. Lucas sevgiyle okşadı bebeklerini. Acı doluydu ruhu, Lssya hissetti. Bir sorun vardı. Lucas'a baktı güneş ışığı izin verdikçe. Bir sorun vardı. Lucas'ın gözlerinden süzülen kanlı gözyaşlarıydı. Lssya dehşetle sarıldı ona tüm ruhuyla. Üzülmesin istedi. Bebeği ona doğru uzattı usulca. Mutluluğunu paylaşmasını istedi. Neden ağlıyordu ki...

Lucas'ın gözünden akan kanlı yaşlar bebeğin üzerine yağdı yağmur gibi. Lssya korkuyla buz kesti. Bebeğinin yüzünden babasının kanlı yaşlarını temizlemeye çalıştı. Lucas kan ağlayarak "Gecenin kızı..." dedi. Lssya o an "Sen Lucas değilsin!" diye bağırdı ve "Tenatz öldür onu!" derken tek amacı bebeğini korumaktı. Lucas hiçbir şey söylemedi. Tenatz uzun saplı çift uçlu mızrağını Lucas'ın arkasından savurarak geçirdi. Lucas gözlerini Lssya'dan hiç ayırmadı. Lucas yok olurken gökyüzü kan kırmızısına büründü. Tenatz öne atılıp sırtındaki asılı kılıçlarını çıkardı ve deli gibi savurmaya başladı. Lssya neyle savaştığını anlayamadı ilk. Sonra siyah gölge gibi insan siluetlerini gördü. Tenatz onlara doğru kılıç sallıyordu. Net göremiyordu. Tenatz nasıl görüyordu. Fırtınaya dönmüş rüzgâr öyle şiddetlenmişti ki Lssya bebeğine sıkı sıkı sarıldı. Sanki rüzgâr onu alıp götürmek istiyordu.

Kulakları tırmalayan yoktan var olan bir kadın sesi duyuldu. "Gecenin kızı onu bana ver..."

Lssya "Tenatz!" diye bağırdı yardım etmesi için. O an Tenatz'la göz göze geldi. Bütün bedeni parçalanmış gibi kesikler içindeydi. Her yanından kan akıyordu. Tenatz'ın gücü tükenmiş hâlâ kılıçlarını savurmaya çalışıyordu. En sonunda dizleri üzerine çöktü. Kılıçlarını toprağa dayayıp ayakta kalmaya çalıştı. Lssya "Tenatz!" diye çaresizce bağırdı. Tenatz ona özür dilercesine baktı. O an görünmez bir bıçak boğazını kesti. Tenatz'ın gözünün feri sönüp yere yığılırken siyah siluetler belirginleşip insan hâllerine büründüler ama Lssya onları tam göremedi. Hep bir ağızdan anlamadığı dilde bir şeyler okumaya başladılar. Kucağındaki bebeği ondan kurtulup havada süzülerek siyah insan siluetlerine doğru giderken Lssya "Hayır!" diye bağırıyordu. Kahkaha sesleri onu dehşete düşürdü. "Onu benden alamazsınız!" diye bağırdı ve gözlerini kapattı. Ellerini iki yana açıp yumruk yaptı. Yumruklarıyla eş zamanlı gözlerini ve ağzını açtığında

ağzından burnundan gözlerinden ışık çıkmaya başladı. Dağ tepe her taraf ışığından nasibini aldı. Siyah siluetler kaybolurken Lssya rüyasının etkisini yine bedeninde hissetti. Elleri titriyor, bedeni soğuk soğuk terliyordu.

Çalan telefonun sesiyle korkuyla sıçradı. Hızla açtı telefonu. Arayan Minevra'ydı. Sesi bir o kadar sakin ama soğuktu. "Günaydın Lssya. Büyükbaban yani Miles'ın acil bir işi çıkmış. Daha sonra konuşmayı tamamlamasının senin için bir sorun olup olmayacağını soruyor."

"Ben giyinip hemen geliyorum." dedi Lssya.

Telefonu kapatınca "Lanet olsun Lucas'ın odasındayım." derken utançla giyinmeye başladı. Aşağı indiğinde Miles ve diğer akrabalarının yanında bir tek Lucas vardı. Lssya gözlerinin içine baksa da Lucas ona hiç bakmadı. Lssya ağlama isteğinin yanında hırsla doldu. Tabii bu üzüntüsü Miles'a yansıdı.

Miles onunla birkaç günlüğüne ailesinin diğer fertlerini görmeye gelmesi için ısrar etti. Lssya onun bu teklifini gayet soğuk bir şekilde reddetti. Lucas sessiz kaldı. Miles en son "Senin için ölmeyi göze alabilecek büyükbaban var. Bunu sakın unutma!" dediğinde Lssya daha fazla kendini tutamadı.

"Ölemeyen biri için bu gerçekten çok uygun bir cümle olmaz gerek. Size iyi yolculuklar." diyerek onu başıyla selamladı ve arkasını dönüp çekip gitti.

Miles bozulmuş bir şekilde arabasına yürüdü. Lucas yanında yürürken "Ona zaman vermelisin." dedi.

"Onu buraya bırakmak hataydı. Size benden daha fazla güveniyor." dediğinde Lucas "Konseyi mi tercih ederdin Miles? Artık kabullen. O benim ruh eşim. Tercih falan yok anlasana."

Miles şapkasını kafasına takarken "Gerçekler acıtıyor." diyerek arabaya bindi. Torunları ona eşlik etti.

Lucas, onu kapıya kadar geçirdikten sonra Minevra ve Verona'nın yanına salona gitti.

Lssya, yere göğe sığamayacak kadar öfkeliydi. Sakinleşmek adına terasa çıkıp ormanı seyretmeye çalıştı. Bir sağa bir sola yürüdü durdu. Öfkesi büyükbabası olduğunu iddia eden adama değildi. Belki hayataydı, belki de anne babasız büyümesineydi. Birilerinin ondan bir şeyler saklamasınaydı belki. Öfkesi belki de Lucas'ydı.

Aklı seslice "Evet... Ben... Ben ona kızgınım. Yeter artık ama ya!" diye isyan etti ama onu düşündükçe huzur buldu. İtiraf edeli çok olmuştu. Nasıl olmuştu? Hangi ara olmuştu? Yaşadıklarını düşününce yüzü tebessümle doldu. Gözlerini kapatıp aşkından başka her şeyi, bütün gerçekleri bir kutuya koyup açmamak üzere kilitledi. Rüyasında yaptığı gibi "Ruhum neredesin?" diye sordu. Esen ılık rüzgârla birlikte gözlerini açtığında Lucas karşısındaydı. Onu duymuş ve ışık hızında yanına gelmişti.

"Ruhum!" dedi Lucas aşkla ona bakarak kollarına aldı.

Lssya "Geldin." dedi aşkla.

"Her zaman gecenin kızı..." dedi.

Lssya elini kaldırıp yanağına koydu aşkla. "Seni düşünüyordum... Geldin." dedi Lssya. Hâlâ kollarında elleri göğsüne dayalı öyle duruyordu.

"Sen beni yanında istediğin her an nerede olursam olayım ruhum yanına gelmek için çırpınacak gecenin kızı."

Lssya rüyasında onu böyle çağırdığını söylemek istemedi çünkü bu onu daha çok endişelendirmişti.

"Sabah olanlar için kızgın mısın?" diye sordu Lssya.

"Sana neden kızayım?"

"Seni o hâle getirdiğim için." dedi Lssya suçlu suçlu.

Lucas acıyla güldü "Sana kızamam. Sen benim her şeyimsin. Sadece kontrol etmeliyim."

"Neden? Ben o hâlini..." dedi ve susup gözlerini kaçırdı. Lucas hızla aklına girdi, okudukları ile hayrete düşmüştü. Lssya o hâliyle onu daha bir arzulamıştı.

"O gördüğün daha yarısı bile değildi. Bir daha olmaması için elimden..." geleni yapacağım diyecekti ki Lssya sinirle kollarından çıktı.

"Yine yapıyorsun! Yine benim adıma karar verip beni kararının dışında bırakıyorsun. Sen beni cadılığıma rağmen severken ben seni sevemez miyim? Bunu nereden biliyorsun? Eğer bu söylediklerimde haklıysam gerçekten unuttur kendini bana. Bak bu sefer ben istiyorum." diye nefes almadan içindekileri kusarken Lucas donmuş vaziyette onu dinledi. Lssya konuşması bittiğinde onun bakışlarından rahatsız olmuş gözlerini kaçırmıştı, dik durmaya çalıştı ve devam etti. "Sabah büyülendiğimi söyleyebilirim. Yine de alıştıra alıştıra gitmekte fayda var." diye huzursuzca kurdu cümlelerini.

Lucas gülmemek için dudaklarını birbirine kenetleyip "Keşke biraz ölsem..." diyerek onu hızla kollarına aldı.

Lssya "Sabah beni en zevkli yerinde bırakıp gittin." dedi ve tabii söylediği şey için pişman oldu. Yüzünü buruşturup "Tanrım senin yanında hep çok dürüstüm." dedi.

Lucas "Sen beni çok mu seviyorsun?" diye sordu mutlulukla.

Lssya "Senden bile daha çok." dedi ama içinden *'Öpsene!'* diye geçirmeyi ihmal etmedi. Tabii kendine kızıp *'Ben ne zaman bu kadar istekli biri oldum ayıp ya!'* diye geçirip kendini frenlemeye çalışması bir o kadar komikti.

Lucas'ın yüzü mutlulukla gülümsüyordu.

Lssya "Benim yanımdayken yüzünde hep bir tebessüm var." dedi merakla.

Lucas "Üzgün olmam için bir sebep var mı?" diye sordu.

"Hayır, ben üzgün olmanı istemem." dedi Lssya.

Lucas sevgiyle "Sen benim yaşam kaynağımsın Lssya. Bunu sakın unutma." dediğinde Lssya bu sözü ömrü boyunca unutmayacağını biliyordu.

"Bu mutluluk bana çok fazla." dedi ona sarılarak. Kendini bir o kadar tamamlanmış hissediyordu.

Lucas "Paris'e gece yola çıkmamızda bir sakınca var mı? Hâllet-mem gereken bir işim var." dedi.

Lssya "Hazırlanmak için zamanım olur. Bu harika!" dedi.

Lucas onun dudaklarına uzanıp "Akşam yemeğinde görüşürüz." dedi ve odadan çıktı.

Ve...

Lucas telefonunu çıkarıp Adrian'ı aradı ve "Garajda buluşalım." dedi. Adrian ve Lucas yine birlikte arabanın içinde yollardaydılar.

Adrian "İçimden bir ses kardeşinizi şatoya getirmeye gittiğimizi söylüyor." dedi.

"Aynen öyle, Verona çok üzgün. Lssya olayı onu oyalıyor ama patlaması yakındır. Ayrıca Minevra'nın emrini duydun." dedi alayla.

"Ya gelmek istemezse?"

"Gelecektir."

"Ona karşı fazla taviz verdiğinizi düşünüyorum."

"Onun adına hâlâ umudum var." dedi saklamadan.

Adrian, Leonard'a güvenmiyordu ve Lucas'a düşmanlık beslediğine emindi. Ona bir şey demese bile yanında olup onun arkasını kollayacaktı.

Napoli şehir merkezinde hizbe bir otelin önünde durduklarında Lucas gökyüzüne baktı. Güneş tam tepeye ulaşmış bütün ışığını dünyaya yöneltmiş gibiydi. Alayla "Burada beni bekle!" dediğinde Adrian "Tercihim sizinle gelmek." dedi.

"Adrian beni uğraştırma!" dedi Lucas.

"Size ısrar etmek isterim." dedi Adrian. Lucas gözlerini devirip kapatırken Adrian memnundu.

Işılca

Lucas "Yağmurun ruhu bulutlarını topla. Güneşi sar sarmala. Karanlığını göster!" dediği an itibariyle gökyüzü kara bulutlarla örtüldü. Güneş yerini loş karanlığa bırakırken Adrian "Umarım güneş batana kadar bulutlar burada olurlar. Çoktandır aylak aylak dolaşamadım." diyerek arabadan inerken Lucas gülüyordu.

Otelin girişinde kimsenin olmaması onları şaşırtmadı. Adrian "Kimse yok." dediğinde Lucas "Yukarıdalar." dedi hissederek. İkinci kata çıktıklarında Lucas dört beş kapının içinden bir tanesinin önünde durdu. Kapıyı tekmeleyerek içeri girdiğinde böyle bir görüntü beklemiyordu. Yerde, yatakta, pencere önünde bir sürü insan vardı. Bazısı baygın, bazısı sızmış, bazısı kendinde değil gibi yatıyordu. Bazısı gözlerini açıyor, boş bakışları Lucas ve Adrian'ın üzerinde anlık olarak geziyor ve kapanıyordu. Bazısı elini uzatıp yardım istiyordu. Dehşet verici şekilde her taraf kan içindeydi. Yaşadıkları hâlde kansızlıktan kıpırdayacak hâlleri kalmamıştı. Adrian cebinden çıkardığı mendili burnuna kapadı. Bu kadar kan karşısında sakin kalabileceğine emin değildi.

Lucas "Lanet olası akıllanmayacak!" diye bağırırken öfkesini kontrol edemedi. O öfkelendikçe geçtiği tarafın camları teker teker patlamaya başlamıştı. Adrian "Lordum iyi misiniz?" diye sordu onu sakinleştirmek adına. Lucas gözlerini kapattı ve "Yaşamın ruhu insanlara güç ver!" dedi. On dakika geçti geçmedi insanlar kıpırdanmaya başladılar.

Adrian "Olanları unuttur, yaralarını kapat ve gitmelerini sağla." dedi dişlerini sıkarak dairenin içinde başka bir odaya girdi. Burada da manzara salondakinden farklı değildi. Derin, onu sakinleştiren bir nefes aldı ve insanlarla ilgilendi. Adrian odaya girdiğinde kan ve alkolle neredeyse boğulmuş kardeşinin yanına gitti. Leonard yarı baygın hâlde kafası yatakta bütün bedeni yerde gözleri açık öylece duruyordu.

Onu görünce "Yine mi sen?" diye sordu.

"Annem seni bekliyor. Maura nerede?" diye sordu Lucas.

Leonard "Beni rahat bırak Lucas. Ne zaman istersem o zaman gelirim." diye sadece bağırmaya çalıştı.

"Hadi bırak gevezeliği gidelim. Maura nerede?" dedi Lucas sakin kalmaya çalışarak.

"Bilmiyorum." dedi Leonard.

"Ben onu ararım. Annemin seni böyle görmesini istemeyiz." dedi ve Leonard'ı tek eliyle ensesinden kaldırıp kıyafetleriyle duşa soktu. Üzerinden akan kanlar Lucas'ın sadece midesini bulandırmıştı.

"Nasıl bu kadar midesiz olabiliyorsun anlamıyorum." dedi Lucas.

"Bir ay boyunca mahrum kaldığım besini alıyordum." dedi alayla.

"Senin bu kana ihtiyacın yok Leonard. İnsanları rahat bırak!"

"Kes zırvalamayı onlar bizim yemeklerimizden başka bir şey değil. Tabi ayrıca seks yapan dişilerini unutmamak gerek." dedi ve kahkahalarla suyun altında üzerini çıkarmaya başladı. Lucas buradan gitme isteğiyle doldu yoksa onu öldürecek, annesini sonsuz bir acıya boğacaktı. "Gece şatoda ol yoksa seni o tabuta geri sokarım." diyerek otelden çıktı. Arabaya binip telefonunu çıkarıp Maura'yı aradı.

Maura o daha bir şey söylemeden "Tabuttan çıktığımızdan bu yana onu görmedim. Nerede olduğunu bilmiyorum." dedi.

Lucas "Akşam yemeğinden şatoda ol!" dedi ve telefonu hırsla kapattı.

Güneşin batmasına bir saatten az vardı. Lucas son hız şatoya döndü. Vardığında gece çökmüş şato yeni yeni canlanıyordu.

Lssya, Paris'ten geldiğinden beri olanları düşündükçe inanası gelmiyordu. Lucas gittikten sonra aşağı inmektense odasında kalıp çalışmayı tercih etti. Kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı. Verona ve Minevra'ya karşı kötü bir his beslemese de onlarla yüzleşmeye hazır

değildi. Onu ne Minevra ne de Verona rahatsız etmedi. Donna her zamanki gibi gelip yemeğini getirdi.

Fırçası elinde tuvale sürüp dururken içinde coşkulu bir mutluluk hissetti. Lucas gelmiş olmalıydı biliyordu. Hızla elindeki fırçayı bırakıp ellerini yıkadı. Heyecanla aşağı inmek adına oda kapısına koşup açtığında Lucas karşısındaydı.

"Lucas!" dediğinde gözleri ışıl ışıl olmuştu ama Minevra ve Verona'nın dedikleri aklına geldi. Onun geldiğini hissetmemiş gibi yapmak en iyisiydi. *'Çok hevesli görünme! Çok hevesli görünme!'* diye kendini telkin etti.

"Geldin mi hiç fark etmedim." dedi. Lucas onun aklını okurken kahkahalarını zor tutmuştu.

"Evet, geldim ve seni özledim." dedi Lucas. Lssya'nın gözlerinin içi parladı.

Lucas onun yanında ona dokunmadan, onun iç sesine gülmeden, onu her dakika öpmeden nasıl durabileceğini bilmiyordu. Sabah Lssya'nın onu olduğu gibi sevdiğini öğrenmek hayatındaki en güzel şeydi ve bu onu daha bir hevesli hâle getirmişti. Aralarında geçen bu konuşmanın sonucu onları mıknatıs gibi yatağa çekiyor ne Lucas ne Lssya birbirlerinden kurtulamıyordu.

"Bugün hiçbir şey yememişsin." dedi Lucas onu kollarına alıp yatağa götürmemek için.

"Nereden biliyorsun? Yine şu ruh eşi olayı mı?" dedi Lssya.

Lucas gülerken "Hayır masanın üzerinde yapmadığın kahvaltın ve öğle yemeğin duruyor. Akşam yemeği hazır olmalı. İnelim mi?" diye sordu.

Lssya "Bekle, hemen gitmeyelim." dedi ve onu kolundan tutup odasına soktu. Kapıyı kapatıp "Ben bir şey sormak istiyorum." dediğinde gözlerini kaçırmıştı. Lucas onun ne sormak istediğini

biliyordu. Kelimeler ağzından dökülmeden "Evet, Lssya sabaha dair aklımda hiçbir soru işareti yok. Beni olduğum gibi kabul ettiğini biliyorum. Tabii alışman için hâlâ zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Yani beni sevdiğini biliyorum." dedi Lucas.

"Benim seni sevdiğimi nereden çıkardın söylemedim ki..." dedi Lssya burnunu havaya kaldırarak. Lucas aralarındaki mesafeyi iyice kapattı. Onu belinden kendine çekerken Lssya artık her şeyiyle onun olduğunu biliyordu.

"Lssya, bu dünyada ve ruhlar aleminde benim eşim olmayı kabul ediyor musun?" diye sorarken Lssya'nın boynuna yaklaşmış burnu kanının kokusunu almış dişleri uzamıştı. Kendini tutmakta artık zorlandığı bir gerçekti. Dudaklarını boynunda gezdirirken Lssya'nın fısıltı hâlinde cümlesiyle kendine geldi.

Lssya "Bu bana evlenme teklifi ettiğin anlamına mı geliyor?" dedi mutlulukla. Lucas evet anlamında başını salladı.

Lssya kollarından sıyrılıp heyecanla sağa sola bir iki adım attı ve aniden durdu. "Bu çok ani oldu. Ama seni deli gibi seviyorum. Senden başka birini böyle sevemem. Evet, seninle evlenirim." dedi ve boynuna atlayıp sıkıca sarıldı.

Lucas sevgiyle "Seni ruh eşim olarak kabul ediyorum Lssya'nın ruhu." dedi Lucas. Lssya onu tekrar edercesine "Seni ruh eşim olarak kabul ediyorum Lucas'ın ruhu." dedi ve esen ılık bir rüzgâr onun ve Lucas'ın çevresinde dolanarak kayboldu. Görünmez bağlar onları kutsarken ikisi de birbirlerine bağlandıklarını ve bundan sonra kopamayacaklarını biliyorlardı. Lssya kendini daha bir rahatlamış, Lucas'a ait hissetti.

Lucas "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Khaon Paris'e gitmemize izin verecek mi?" dedi Lssya korkuyla.

"Lssya onlar senin ailen izin almana gerek yok." dedi ve elinden tutup aşağı indirdi.

Minevra ve Verona bir o kadar tedirgindi. Lssya, Miles ile yüzleştiğinden bu yana onu kendi hâline bırakmışlar, dün geceden beri görmemişlerdi.

Lucas ve Lssya salona girdiğinde Leonard ve Maura dahil herkes masaya oturmuştu. Lssya hiçbir şey yaşanmamış, hiçbir şey öğrenmemiş gibi masaya oturdu. "Herkese iyi geceler!" dedi. Verona ve Minevra birbirine bakıp "İyi geceler!" derken Leonard olmadığı kadar sessizdi. Maura "Selam Lssya!" derken yine anlamlı anlamlı sırıtıyordu.

Lssya "Merhaba Maura tatil nasıl geçti?" diye sordu.

Maura'nın gözü Lucas'ı buldu ve "Doğayla iç içeydi." dedi.

Lssya "Ne güzel sizin adınıza sevindim." dedi.

Maura "Sizi tebrik ederim. Lucas asırlardır bir ruh eşi seçememişti. Bu mertebeye seni layık görmüş. İyi şanslar!" dediğinde Lssya gülümsedi ve "Merak ediyorum Maura ne zamandır vampirsin?" diye alakasız bir soru sordu.

"Elli yıl geçti." dedi gururla Maura.

"Bu elli yılda ruh eşini kendin seçemeyeceğini öğrenmiş olman gerekmiyor mu? Senin adına çok üzüldüm." diye çatalıyla tabağına konan kızarmış havucu alıp ağzına atarken gözlerinde zafer pırıltısı vardı.

Lucas ve Verona renk vermezken Khaon'un tebessümü görülmeye değerdi. Gülmesini saklamayan Minevra "Lssya konu açılmışken bize kızgın mısın?" diye sordu.

Lssya samimiydi "Rüya mı? Kâbus mu? Daha karar veremedim. Tek bildiğim şey sizi sevdiğim ve sizin de beni sevdiğiniz. Zamanla alışabilirim ama hâlâ denize gitmek istiyorum." diye güldüğünde Verona "Seve seve seninle denize gelebilirim." dedi ve hep beraber gülmeye başladılar.

Leonard "Kardeşim yine dört ayak üzerine konmuşsun. Ruhlar tarafından bir sürü yetenek ve şimdi Bona Dea!" dedi. Lucas

kardeşine vereceği cevabın boşuna olacağını biliyordu. Minevra "Lssya'nın Bona Dea olup olmamasının bir anlamı yok. O ailemiz için başlı başına bir lütuf." dedi.

Khaon sıkıntıyla "Konsey kasten yaptığımızı sanacak." dedi.

Lucas için konuşma vaktiydi. "Devamlı olarak tekrar ediyorum. Lssya ne isterse o olacak. Tam anlamıyla bana evet dediğinde konseyin yapacak bir şeyi kalmayacak." dedi.

Maura gözlerini patlata patlata "Sizin bağlılığınız daha gerçekleşmedi mi?" diye sordu alayla.

Verona "Maura bunun bizi ilgilendirdiğini sanmıyorum. Bağlılık Lucas ve Lssya'nın özeli." diye çıkıştı.

Leonard, Lucas'ın onu tabuta kapattığı o günden bu yana Maura'ya karşı sinirliydi. "Herkes senin gibi acele edip kanını içirmeye çalışmıyor tatlım!" dedi karısının gözlerine bakarak. Maura bir şey söyleyemedi.

Verona konuyu kapatmak adına "Lssya davette giymek için bir elbise daha almaya ne dersin? Bu gece dört kız çıkabiliriz. Eminim Maura da alışverişe gelmeyi çok ister." dedi. Lssya, Lucas'a baktı.

Lucas "Anne bu gece Lssya ve ben Paris'e gitmek istiyoruz. Birkaç güne döneriz." dedi. Khaon burnundan soludu ve olabildiğince sakin konuşmaya gayret gösterdi.

"Lucas davetten önce bunun uygun olduğunu sanmıyorum. Konseyle konuşmayı beklemen gerekiyor. Madem bağlılık gerçekleşmedi. Tehlikeli olabilir." dedi.

Leonard yine konuşmanın ortasına kıskançlıkla atladı. "Yapma baba sence ona kim saldırmaya cüret edebilir?" dedi ve korkmuş hareket yaptı.

Lucas, Leonard'ı duymazdan gelip "Sen olmadığın sürece bana zarar veremezler." diyerek masadan kalktı.

Verona oğlunun bu taviz vermeyen tavrını çok iyi biliyordu "Siz nasıl uygun görürseniz oğlum. Beni habersiz bırakmayın yeter." dedi. Lucas, Lssya'ya elini uzattı.

"Gidelim mi?" diye sordu. Lssya Verona'ya baktı. Verona onaylarcasına başını salladı.

Lssya "İzninizle!" diyerek masadan kalktı. Kapıdan çıkana kadar nefes bile almadı.

Onlar kapıdan çıkarken Verona artık anlayışlı tavrını bırakmıştı. Mendilini ters bir şekilde masaya kapattı. Bu gelecek olan fırtınanın işaretiydi.

Minevra izin isteyerek masayı terk etti çünkü Leonard ve Maura'ya bu gece fazlasıyla taviz vermişti. O salonu terk ettiğinde Verona "Leonard ne zamana kadar seni koruyup kollayan, bütün yaptıklarını örtbas eden kardeşine böyle davranacaksın? Neden susan taraf hep Lucas oluyor? Ve sen Maura, bir ölümlüyü kıskandığının farkında mısın? İçinizdeki bu karanlık neden?" dedi.

Leonard sanki Verona ona bir şey söylememiş gibi masadan kalktığında Khaon "Otur yerine annen seninle konuşuyor!" diye bağırdı. Leonard yerine oturdu ve sesinin tonu inandırıcılıktan bir o kadar uzak bir şekilde "Tamam anne. Özür dilerim anne. Bir daha dikkat ederim anne. Lucas'ı seviyorum anne! Oldu mu?" dedi.

"Umarım olmuştur oğlum. Yoksa..." diye devam edecekti ki Leonard "Yoksa ne?!" dedi hiddetle.

Verona sakinliğini koruyarak "Yoksa bu hayat benim için biter. En sevdiğim iki varlığın birbirlerine düşman olmasını görmeyi ne ruhum ne gözlerim kaldıramaz." dediğinde Leonard "Hadi ama! Aramıza karışmasan olmaz mı?" dedi memnuniyetsizce.

Khaon "Anneni duydun Leonard." dedi kati bir sesle.

Leonard bunun üzerine "O zaman iyi geceler!" dileyerek ayağa kalktı.

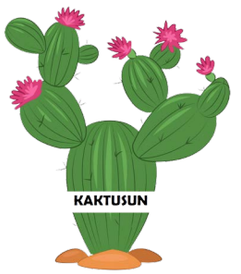
"Bu gece senin için Tanrı'ya ve ruhlara doğru yolu bulman için dua edeceğim." dedi Verona.

"Hazır ruhlar alemine gitmişken sor bakalım bana böyle cimri davranırken Lucas'ı neden ödüllendiriyorlar." dedi dalga geçercesine.

"Bunu ruhlara sormama gerek yok. İyilikten uzaklaştığın sürece cezalandırılmaya devam edeceksin." dedi Verona.

Leonard acı acı gülümsedi ve Maura'yla uzaklaştı.

Khaon "Biraz odamıza çekilmeye ne dersin?" diye cazibeli bir sesle karısının elini tuttu. Verona "Birkaç saat sonra sana katılmamda bir sakınca var mı? Gerçekten dua etmek istiyorum." dediğinde Khaon onu anlayışla karşıladı.

Bağlılık...

Issya kıyafet dolabının önünde durmuş Paris'e giderken ne giymesi gerektiğini düşünüyordu. Küçük valizi hazırdı ama ilk defa birinin yanında en güzel olmak istiyordu. Çok şık bir elbiseyi eline aldı. Üzerine tuttu ve vazgeçmesi bir oldu. Lucas'ın üzerindeki tişört ve kotla gideceğini biliyordu. Giyinmekten vazgeçip üzerine bir hırka aldı. Küçük valizini omuzuna asıp odadan çıktı.

Lucas onu aşağıda bekleyeceğini söylemişti. Issya dairesinin bağlı olduğu asansöre baktığında en aşağı katta olduğunu görünce hızlıca koridordan merdivenlere yöneldi. Koridorda yürürken ağlama sesi duyduğuna emindi. İlk anlamı veremedi. Seslerin geldiği tarafa yürüdü. Odanın kapısı aralıktı ve Maura ağlayarak haykırıyordu.

Maura "Beni bırakamazsın." dedi hiddetle.

"Neden?" diye sordu Leonard.

"Ben senin ruh eşinim. Sensizliğin beni öldüreceğini biliyorsun!"

Leonard kahkaha atarken "Lucas beni tabuta koyarken hiç ruh eşim gibi davranmıyordun. Kendini kurtarmak için üzerime toprak attığına eminim." dedi.

Maura "Senin o lanet kardeşin beni yanına gömdü. Ben asil değilim! Ölüyordum!" diye kendini savundu.

"Seni istemiyorum Maura. Taleplerini karşılayacağım. Bundan sonra iyi bir konumda yaşamına devam edebileceksin." dedi.

Maura "Bana bunu yapamazsın!" diye haykırarak ağlarken Lssya daha fazla şahit olduğu konuşmaya katlanmak istemedi. Hızla merdivenlere doğru yürüdü ve inmeye başladı. Aklında bağlanmakla ilgili bir sürü soru vardı. Lucas onu bir gün istemezse diye kafasında dönüp durmaya başlayan korkular oluştu.

Aşağı indiğinde kafası iyice karışmış, tedirgindi.

Lucas onun ruhundaki endişeyi hissetti ama aklına girmedi. Gözlerinin içine bakıp "Korkuyorsun." dedi. Lssya şaşkındı ne diyeceğini bilemedi. Bu da neyin nesiydi? Nasıl anlamıştı. "Ben... Ben bunu yolda konuşabilir miyiz?" dedi gözlerini kaçırarak.

Lucas derin bir nefes alıp "Lssya istersen Paris gezisini iptal edebilir ve kafandaki sorulara netlik kazandırabiliriz. Yaşadıkların çok yeni, acabaların olması doğal, bu gezi ertelenebilir." dedi.

Lssya "Sorularımın cevaplarının sende olduğunu ve beni aydınlatacağını biliyorum. Burada kalmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek." dediğinde Lucas'ın üzüntüsünü hissetti.

Lucas sessiz kaldı. Lssya "Bir şey söyle!" dedi onun elinden tutarak. Lucas "Sen nasıl istersen gecenin kızı." dedi ve ona sarıldı. O sırada Ares, Lssya'nın saçlarından kendini gösterdi. Lucas "Yolculuk için bir koltuk daha lazım anlaşılan." dedi. "Sorun olur mu?" diye sordu Lssya.

"Tabii ki hayır ama Thedora'ya yakalanmadan şatodan çıkalım." dedi gülerek.

Lssya, Lucas'ın gülümsemesiyle bir kere daha huzuru bulup bütün her şeyden uzaklaştı. Şatonun önüne çıktıklarında Lssya kalenin önündeki kırmızı Ferrariyi gördüğünde gözlerine inanamadı. "Şaka yapıyorsun değil mi? Senin tarzın değil gibi duruyor." dedi.

Lucas anahtarı ona attı "Hızdan nefret ederim. Hadi sen kullan!"

"Hızı sevmem diyorsun ama Ferrari araban var." dedi Lssya.

"Benim değil Leonard'ın, buraya bununla gelmiş." dedi Lucas hain bir sırıtmayla.

"Tanrım beni parçalara ayıracak." dedi ve hevesle şoför koltuğuna oturdu.

Lucas yan koltuğa geçerken Lssya "Ares arkaya geç!" dedi coşkuyla. Ares dediğini yapıp boynundan arkaya atladı.

Lucas kemerini bağlamaya çalışırken Lssya "Yok artık! Kemer mi? Tamam kullanmıyorum. Bu bir hakarettir." dedi sahte bir sinirle.

Lucas ellerini havaya kaldırıp "Şaka yaptım tamam." dedi. Lssya gülerken gaz verip motoru çalıştırdı. Arabanın motoru kuşların sağır edercesine ötmeye başladığında Leonard'ın pencereye çıkması "Seni aşağılık herif!" diye bağırması bir oldu. Lssya duymazken, Lucas'ın umurunda olmadı.

Tenatz giden Ferrari marka arabanın arkasından bakarken bir o kadar huzursuzdu. Lssya'nın yanında olması gerektiği hissiyle doluydu. Gerekirse Lucas ve onu korumak için yanlarında olmalıydı. Bu düşünceyle hızla şatoya girip dua etmekte olan Verona'yı bekledi. Verona koridorda göründüğünde "Leydim sizinle bir konu hakkında konuşmalıyım." dedi.

"Tabii nedir konu?" diye sordu Verona.

"İzniniz olursa lordum ve Leydi Lssya'nın yanlarında olmak istiyorum. Bana gitmem için izin verin!"

"Bu konuyu onlar gitmeden önce Lucas ile görüşmen gerekmiyor muydu? Hem niye ben? Khaon'a sorabilirdin."

Tenatz dürüstçe "Lord Lucas'la konuşmaya cesaret edemedim leydim. Tek korkum yanlış anlaşılmak, Lord Khaon'a yalan söylemek istemedim hepsi bu." dedi.

"Lucas kimseyi yanlış anlamaz Tenatz. Yıllardır aramızdasın."

"O zaman izin veriyorsunuz." dedi Tenatz.

"Sen özgür birisin. Karar senin. Adrian'ı yanına al. Khaon'a seni benim gönderdiğimi söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim leydim." diyerek yola çıkmak için yanından ayrıldı.

Lucas ve Lssya özel jet uçağa bindiklerinde saat gece on biri bulmuştu. Ares hostesin verdiği kuru kayısıları midesine indirirken Lucas, Lssya'yı kollarına aldı. Oturdukları koltukların düğmesine bastı. Koltuklar arkaya doğru yatarken "Artık bana endişelerini anlatmanı isteyebilirim." dedi. Lssya sormakla sormamak arasında birkaç dakika düşündü ve "Bağlılık hakkında sormak istediğim birkaç şey var." dedi sıkılarak.

"Her sorunu dürüstçe cevaplayacağımı biliyorsun."

"Bağlılık tam olarak nasıl oluyor?" diye sordu.

"Her iki tarafın birbirlerine âşık olması gerek. Şu an ben sana aşkla bağlıyım. Tıpkı senin gibi." dedi ve sustu.

Lssya "Bu kadar mı? Ben daha karışık bir şey olduğunu düşünmüştüm." dedi sakince.

Lucas gülümsedi ve "Bağlılığı birkaç aşamadan oluştuğunu düşünürsen daha kolay anlayabilirsin. İkinci aşama birbirine âşık iki ruhun aşklarını dile getirip birbirlerine söz vermeleriyle gerçekleşiyor." dedi.

Lssya "Biz bunu yaptık değil mi?" diye sordu.

"Evet." dedi Lucas sevgiyle.

Lssya "Bu kadar mıydı yani?" diye sordu.

Lucas onu altına alıp bedeninde kaybolmamak için kendini zor tuttu. Bu nasıl bir istekti. Kendini tanıyamıyordu. Gülümserken "Sonraki aşama çiftin bedensel birlikteliği ile tamamlanıyor."

"Cinsel birliktelik mi?" diye sorarken Lssya kafasını kaldırmış ona merakla bakıyordu.

Onun bakışıyla dünya değiştirebileceğini düşünen Lucas "Evet." derken tadına doyamadığı dudaklara kilitlenmişti. Lssya'nın kalbi hız-

la çarpmaya başlamış ne konuştuklarını unutacak durumdaydı. Sesinin rengi değişmiş, istekle "Birliktelik çok mu etkili?" diye sormuştu. Lucas dudaklarına uzanırken mırıltıyla "Bu birleşme aşkla olduğunda çiftler kopmamak üzere birbirine bağlanır. İlişki bedenen birbirlerine ait olmakla sağlamlaşır." diyerek dudaklarını buldu. Bu bağlanmayı amaçlayan bir öpüşmeydi. İkisinin de sonsuza dek bağlanmak için can atmaları kesindi. Lucas'ın dili ağzının içinde, derinlerinde dolaşır gibi tadını özümserken Lssya onun için yanıp tutuşuyordu. Lucas kendini Lssya'dan zorla ayırmadan önce alt dudağını ısırıp nefes nefese birkaç dakika öylece durdu. Lssya'nın ondan farkı yoktu. Lucas'ın bu istekli hali onu mutluluğa sürüklüyordu. Ona bağlanmak ve kopmamak adına neyin nasıl olacağını öğrenmeliydi.

"Peki, bağlılık nasıl kopar?" diye sordu.

"Daha bağlanmadan bunu sorman çok düşündürücü, ırklara göre değişir. Mesela insanlar için âşık olmak ve ayrılmak daha basit. Unutabiliyorlar. Irkım için bunu söylemek çok zor. Üreme yetisi olmayan, sonsuz yaşama sahip ırkımız için sadakat ve süregelen aşk daha yoğun diyebiliriz. Eğer gerçek anlamda ruh eşiysen kopma olmuyor diyebiliriz. Bağlılığın gücü ırklara göre değişir." derken dudakları boynuna kaymış eli göğüslerinde geziyordu. Lssya istekle dudaklarına uzanmadan hemen önce "Sizin ırkınızda bağlılığın başka bir şartı var mı?" diye sordu.

Lucas kendini Lssya'nın üzerinden çekip, koltuğuna yaslandı. Gözlerini uçağın tavanına dikti. Ne söylemesi gerektiğini düşündü. Ondan korkmasını hiç istemiyordu. Gerçekleri ve tabi onunda istediği olan bu bağlılığı saklayamazdı.

"Bizim ırkımızda kan ile bağlılık gerçekleşiyor." diyerek geçiştirmek istedi. Tabii Lssya için bu çok doyurucu bir cevap olmadı. Sormakla sormamak arasında kalsa da "Nasıl?" diye sordu.

"Lssya bu konuyu merak etmeni anlayabilirim ama seni bağlılık kısmında huzursuz edip bu kadar soru sormanı tetikleyen bir şeyin olması gerek." dedi Lucas.

Lssya yüzünü buruşturup ağzının içinde "Sakın gözünden bir şey kaçmasın!" dedi mır mır.

Lucas "Seni duydum." dedi sırıtarak onu üzerine çekti ve "Anlat bana. Söz verdin bir şey saklamak yok." dedi.

"Söz mü verdim? Hangi ara?"

Lucas sesini sertleştirip "Ruh eşim olmayı kabul ettiğin gün söz vermiş sayılırsın." diyerek dudaklarına uzandı.

Lssya öpmesine izin vermeden "Bunu söylemedin?" dedi gülerek.

"Ruhun ruhumu ruh eşin olarak kabul ettiği gün, bana itaat edeceğine söz vermiş sayılıyorsun. Ben ne dersem o." derken Lssya'nın yüzünün aldığı şekille birlikte gülmemek için kendini zor tuttu.

Lssya ilk kez söylediklerine bozulmuştu. "Sen ciddisin!" dedi sıkıntıyla.

"Tabii ki ciddiyim." dedi Lucas. Lssya ağlayacak gibi oldu. Yine de ona doğru geleni söylemeliydi.

"Ruhum ruhunu kabul etmiş olabilir ama aklım aşktan daha güçlü. Söylediklerini gözden geçirip tekrar düşün. Bana hak ettiğim saygıyı veremeyeceksen aramızda konuşacak bir şey kalmamış demektir." dediğinde Lucas onunla gurur duydu.

"Seni seviyorum gecenin kızı." dedi ve dudaklarına uzandı tabii öpemedi. Lssya dudaklarını kaçırıp öpmesine izin vermedi. "Sen beni hep kandırıyorsun!" dedi sinirle.

Lucas "Beni kendine köle yapan kadın mı bunu söylüyor?" derken onu sertçe tutup kendine çekti. Lssya istekle uzandı dudaklarına ve artık sona ulaşmak istercesine teslim etti kendini ama Lucas'ın buna niyeti yoktu.

Dudaklarını teninden çekmeden "Konuyu atlattığını sanma. Sana bunları sorduracak sebep ne?" diye sordu. Lssya Leonard ve Maura'nın arasından geçenleri uygun bir dille anlattı. Çekinerek "Onları bir tabuta mı kapattın?" diye sordu.

Lucas "Onları tabuta kapatmak yerine cayır cayır yakmalıydım. Belki o zaman akılları başlarına gelirdi." dedi sıkıntıyla.

Lssya duyduklarıyla ondan uzaklaşmış acabayla yüzüne bakıyordu. Lucas bunun üzerine Lssya'yı kollarından bırakıp ayağa kalktı ve açıklamaya başladı. "O ikisi daha fazlasını hak ediyor ama Verona yüzünden elim kolum bağlı."

"Ne yapmış olabilirler ki?" diye sordu Lssya tedirgince.

"Ne yapmamış olabilirler diye sorman daha mantıklıydı. Leonard büyümemek için elinden geleni yapıyor. Şımarık çocuklar gibi. İnsanlara saygı göstermeli." derken daha fazla açıklama yapmanın Lssya'yı korkutabileceğini düşünüp sustu.

Lssya, Lucas'ın daha fazla üzülmesini istemedi. Gözlerinin içine bakıp "Ya bir gün sen de Leonard gibi benden sıkılıp başından atmaya çalışırsan..." dedi dürüstçe.

Lucas ona inanmazca bakıyordu. "Bizi onlarla nasıl karşılaştırırsın? Ruhların birbirine bağlanması kutsaldır. Çıkar gözetmez. Onlara baktığında ruh eşi olmadıklarını anlayabilirsin. Ve dile getirmeseler de ruh eşi olmadıklarını biliyorlar."

"Peki, niye ruh eşleriymiş gibi yapıyorlar? Bu çok yorucu olmalı." diye sordu.

"Mantık birlikteliği yaşayan bir sürü insan gibiler. Aşk yok, sadece çıkarlar. Leonard yalnızlığı sevmiyor. Maura rahat hayatı ve statüyü seviyor. Güç Lssya." dedi Lucas.

"Yani beni bırakmayacaksın değil mi?" diye sordu Lssya. Lucas gözlerinin içine bakıp, masumca sorduğu soruya bir kedi gibi cevap bekleyen kadının yanına oturup sarıldı.

"Sen beni sev ya da sevme, seni sonsuza kadar seveceğim." derken Lssya istediği cümleyi duymuştu.

"Hadi uzan ve beni kollarına al. Uykum var ve gezmek için dinlenmeliyim. Paris'te ayık olmak istiyorum." dedi mutlu bir şekilde.

"Seni uyutmam merak etme." dedi Lucas.

"Nasıl yapacaksın? Devamlı beni dürtmeni istemiyorum." dedi Lssya gülerken.

Lucas "Seni devamlı öpmeme ne dersin?" dedi ve eğilip dudaklarını buldu.

Lssya arzuyla onu kendine çekiyordu. Öpüşleri bir o kadar kışkırtıcı, bir o kadar cüretkârdı. Ona kalsa orada onun olurdu ve Lucas'a zaman tanımaya hiç niyeti yoktu. Onu ikna etmek isterce "Korkmana gerek yok Lucas..." dedi fısıltıyla.

Lucas duyduğu cümleyle ondan uzaklaşırken gözleri kapalı kendini kontrol etmeye çalışıyordu. O yıllardan beri kontrolsüzlük nedir bilmezken şimdi kan tutkusunu bir insanın ellerine bırakamazdı.

Lssya istekten sıklaşmış nefesini düzenlemeye çalışmadı bile "Beni öperken bile kendimden geçerken birlikte olduğumuzdaki hâlimi düşünemiyorum." dedi utançla.

Lucas "Ah hadi ama Lssya beni öldürmek mi istiyorsun? Hiç bana yardımcı olmuyorsun." dedi işkenceyle.

"O zaman beni hiç öpme. Sanki bir tek senin hevesin kursağında kalıyor." diyerek bu sefer onun yanından kalkıp yan tarafa oturan Lssya oldu.

Lucas "Yolculuk boyunca orada mı oturacaksın?" diye sordu.

Lssya "Evet reddedilmekten yoruldum." dedi kollarını göğsünde birleştirmiş kapris yapma heveslisiydi.

Lucas "Tamam bu iyi bir çözüm." diyerek koltuğu yatırdı ve gözlerini kapattı. Lssya sinirle arkasını döndü. Bir süre sonra uyuyakaldı. Uçak alana indiğinde gece saat iki sularıydı.

Lssya, uyku sersemi gözlerini açtığında siyahın hâkimiyetindeki bir otel odasındaydı. Buraya oda demek haksızlık olurdu. Yatak odasını salondan ayıran iki kanat paravan duvarın arasından salon görünüyordu. Yattığı yatak her zamanki gibi devasaydı. Siyah ipek çarşaflara ait üzerinde bir o kadar şık ipek krem rengi bir gecelik vardı. İşin enteresan tarafı içinde külotunun olmamasıydı.

Aklı aydınlandığında huzursuz olup yatakta doğruldu. Sol tarafında yere yayılmış Ares yine bir şeyler yiyordu. Onun huzursuz hâlini hisseden Lucas ışık hızında yanına geldi.

"Lssya korkma buradayım." dedi.

"Biz uçaktaydık... Ne zaman uçaktan indik ve otele geldik? Bu üzerimdeki geceliği sen mi giydirdin?" diye sordu sersem gibi.

"Biz uçaktan ineli iki buçuk saat oluyor. Çok güzel uyuyordun seni uyandırmak istemedim. Benimle konuşmadığın için geceliği giydirmem konusunda izin alamadım." dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Tanrım ayı gibi uyuyorum desene. Hiçbir şey hatırlamıyorum." dedi.

Lucas hüsran dolu bir serzenişle "Bir ayıyı eş olarak seçtiğime inanamıyorum. Ve bu ayının bir rakunu var." dedi ve yatağa uzanıp Lssya'yı kollarına aldı.

Lssya kollarında çırpınırken "Sen... Sen benim iç çamaşırıma kadar çıkarmışsın. Normal erkekler kızlara gecelik giydirmezler ve asla iç çamaşırlarını ellemezler." dedi utançla.

"Bu seni ilk görüşüm değil." dedi Lucas. Lssya birazcık göğüslerini görmüş olabileceğini düşündü ama o kadardı.

"Unuttuğum daha fazla şeyler olduğunu anlamalıydım. Sakın birlikte olduğumuzu falan söyleme!" dedi.

Lucas "Hayır, unuttuğun başka bir şey yok. Birlikte olmadık. Ruhum seni banyoda görmüştü bunu hatırlıyorsun değil mi? Ve tabii şu yarı çıplak temaslarımız var." dedi onu utandıracağını bile bile. Lssya kıkırdayarak "Hatırlayamadım. Hatırlatsana!" dediğinde Lucas onun üzerine çıkmış gözlerinin içine bakıyordu.

"Acele ediyorsun." dedi anlayışlı bir sesle.

Lssya duymamış gibi "Yine de benden çamaşırımı çıkarırken izin almalıydın." dedi kaprisle.

"Tamam. Bu sefer izin alıyorum." dedi Lucas dudaklarına uzanırken elleri genç kadının omuzlarındaki geceliğin askılarını indiriyordu."Lssya seni çıplak görebilir miyim?" diye sordu.

Dudakları dudaklarına değdiği anda sıcaklığı onu bir girdap gibi içine aldı. Yumuşak dudaklar onu Lssya'nın aşkıyla bütünleştirirken yine vampir yanına bir o kadar yakındı. Gözlerinin içine aşkla bakan bu kadın onu ruhuyla seviyor bu onu çok rahatlatıyor bu yüzden özüne dönebiliyordu.

Lssya yine hevesle ona cevap verirken Lucas "Lss..." dedi işkenceyle. Yine zor nefes alıyordu. Lssya "İyi de çıplak görmek isteyen sendin. İstemiyorsan bırakabilirsin." dedi haklılıkla.

Lucas hızla onu altına alıp erkekliğini ona bastırdığında "Bu istemeyen hâlim mi?" diye sordu sertçe. Lssya artık iyice çığırından çıkmıştı. Lucas'ın aşkı onu esir almış ne utanması ne kadınlık gururunu düşünemiyordu.

"Onu içimde hissetmediğim sürece bilemeyeceğim." dedi.

Lucas belki de ilk kez şaşkınlıkla ne diyeceğini bilmiyordu. Mutluluktan uçabilir, dünyayı tersine döndürebilirdi. Yaşadığı anlık şoku atlatıp "Sana söz gecenin kızı. Kölen olacağım." diyerek dudaklarına ulaşıp onu usul usul öpmeye başladı.

Lssya yine onu kandırmak için gece lambasına ulaşıp düğmesine bastı. Aklınca karanlık Lucas'a iyi gelebilir diye düşündü. Lucas onu bu sefer hayır diyemeyeceğini biliyordu. Gözlerini kapatıp dudaklarından ayrılmadan "Uyu ruhum!" dediği anda Lssya'nın kolları gevşeyip dudakları ondan ayrıldı. Onu sarıp sarmalarken Lucas cennetin kollarında gibiydi. Lucas yüzünde mutluluk dolu bir gülümsemeyle onu sabaha dek kollarında uyuttu.

Zeus...

Lssya sabah gözlerini açtığında Lucas bir Zeus gibi yanında uyuyordu ve çıplaktı. Tıpkı onun gibi. "Şaka mı bu?" dedi ilk tepki. Deli gibi hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. İçinden *Hayır bunu nasıl hatırlamam? Öpüşüyorduk. Sonra...'* diye düşündü ama gerisi yoktu. Bunu ona nasıl soracaktı? Utanç vericiydi. Böyle bir şeyi sorsa Lucas ne düşünürdü? Kesin üzülür diye düşündü ve hatırlamak adına geceyi düşünmeye başladı.

Ona doğru dönüp bir süre onun mükemmel yüzünü seyretti. Mutlulukla gözlerini kapattı ve ezberinde duran Lucas'ı ona getiren büyülü dizeleri aklından geçirdiği an karanlık bir deliğe doğru çekildi. Buz gibi oldu her yanı. Dört bir yanında siyahlık vardı. Çirkin, kulak tırmalayan kadın sesleri hep bir ağızdan "Efendimiz ışığı bize getirecek, seni bekliyor gecenin kızı..." diye seslendi ve o hızda yok oldu. Lssya yatakta çırpınarak doğrulduğunda Lucas'ın gözlerini açması bir oldu.

"Lssya neden korktun? Yine rüya mı gördün?" diye sordu merakla.

Lssya ona korkuyla sarılıp "Ben seni çağıran dizeleri içimden geçirdim. Sonra kör bir karanlıkta buldum kendimi. Bir sürü kadın çığlık çığlığa bana bir şeyler söyledi. Ses uğulduyordu tam anlamadım. Onlardan kurtulamadım. Seni düşündüm korkuyla ve buraya döndüm sanki." dedi korkuyla.

Lucas bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu. Acaba cadılar onu mu arıyordu? "Lssya dinle beni, bu işin doğrusunu anlayana kadar o dizeleri sana unutturalım böylelikle seni huzursuz etmesine izin vermemiş oluruz. Ne dersin?" diye sordu.

Lssya bir daha o kadın seslerini duymak istemediğini biliyordu. "Ben bir daha başka bir şey unutmak istemiyorum." dedi. Düşündükçe uyuyor olabileceğini düşündü. Belki uyuyakalmıştı. "Uyudum sanırım." dedi.

Lucas "Ben uyuduğunu düşünmüyorum. O dizeleri yanlış kullanıyor olabilirsin. Ya da sana ulaşmaya çalışan birileri bunu kullanıyor olabilir." dedi ciddi bir şekilde.

"Olabilir. Bir daha kullanmayacağım söz veriyorum." diyerek gülümsedi.

Korku yerini Lucas'ın güvenli kollarına bıraktığında Lssya normale dönmüştü. "Bir rüyaydı." dedi.

Lucas, Lssya'nın anlattıkları kafasında döndükçe iyice endişelenmişti. Lssya nereye olduğunu bilmediği bir ruhsal seyahate çıkmıştı. Lssya'yı her şeyden koruyabilirdi ama onu kendinden nasıl koruyacaktı? Asıl soru buydu. Ne kadar istemese de onun izni olmadan şimdilik dizeleri unutturmaya karar verdi. Gözlerini kapattı ve "Kitabı unut, beni sana getiren dizeleri unut." dedi ve gözlerini açtı.

Lssya gülümseyerek ona bakıyordu. İçinde hiçbir korku kalmamış içi kıpır kıpırdı. "Sana bir şey soracaktım." dedi utana sıkıla.

Lucas "Çok merak ettim." diye gülümsedi.

"Biz... Dün gece bir şey yaptık mı? Ben... Yalan söylemeyeceğim. Öpüşüyorduk ama sonrası yok. Lütfen bana kırılma. Gerçekten..."

Lucas gözlerini kapatıp dün geceyi düşler gibi alt dudağını ısırdı ve "Hmmm harika bir geceydi. Saatlerce..." diye başladığında Lssya "Kes şunu bu yaptığın gerçekten ayıp." dedi. Kollarından çıkmak

için çırpınmaya başladığında Lucas izin vermedi. "Öpüşürken hor-lamaya başladın." dedi.

Lssya ağzı bir karış açık "Seni bu kadar arzularken bunu yapmış olamam." dedi şok olmuş bir isyanla. Yine bir itirafta bulunmuştu.

Lucas "Benden daha çok arzulayamazsın." dedi.

Lssya "Öyle mi? Niye bekliyoruz o zaman?" dedi sinirle.

"Bekliyoruz çünkü her şey sana bir o kadar yeni. Ne istediğini anlamalı, bizimle, benimle vakit geçirmeli, tanımalısın. Vampir nedir? Cadı nedir? Sorgulayıp hazmetmelisin. Bağlılığın dönüşü yok Lssya. Pişman olduğunda ruhunun ömür boyu acı çekmesini istemiyorum. Bu senin için katlanılmaz bir ıstırap olur. O yüzden iyi karar vermelisin. Yoksa senin için ölüyorum." dediğinde Lssya bu duyduklarından hiç memnun kalmadı.

Mutsuzca "İlk önce evime gitsek? Orayı çok özledim. Giderken kahvaltılık bir şeyler alıp orada sana kahvaltı hazırlayabilirim." dedi.

Lucas "Asma suratını yoksa seninle sevişmek zorunda kalacağım." dediğinde Lssya'nın gözleri parladı. Tabii anlıktı. Mutsuzca "Bana bir erkekle sevişmek için yalvaracağımı söyleseler onlara deli gibi güldüm." dedi ve yataktan kalkıp çarşafı sürüye sürüye banyoya girdi. Lucas yatağa uzanırken yüzünde mutlu bir sırıtma vardı. Tabii bu Lssya'nın nereye yaptığını bilmediği astral seyahati düşünmesiyle yerini gerçeklere bıraktı.

Bu mutluluğu korumak adına dostu olan cadı Divone'ye en kısa zamanda ulaşmalıydı. Tabii onu bulabilirse, soruların cevaplarının onda bulacağını ümit ederek yataktan kalktı. İlk Lssya'nın yanına duşa girmek için çırpınan isteklerini ket vurmak için bir iki dakika kendiyle savaştı. İtiraf etmeliydi; Lssya kadar o da kendini hazır hissetmiyordu çünkü Lucas daha önce bir insanla ilişkide olmamıştı.

Hızla giyinip ondan uzaklaşmak adına lobiye indi. Adrian ona mesaj atmış geldiğini bildirmişti. Bakalım derdi neydi? Adrian'ın yanında Tenatz'ı gördüğünde içinde kaynayan kıskançlığa anlam veremedi. "Sizin burada işiniz ne?" diye sordu sertçe. Tenatz bir şey söylemeden Adrian "Leydi Verona yanınızda olmamız gerektiğini belirtti efendim." dedi. Lucas, Tenatz'a baktı sertçe. Tenatz başını öne eğerken "Lordum!" dedi saygısını belli edercesine.

Lucas "Gündüz ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu. Adrian ve Tenatz sessiz kalırken "Siz benim daireye geçin. Gece çöktüğünde sizi ararım." dedi.

Tenatz, Lssya'nın iyi olduğunu görebilmek için can atsa da onu göremedi. Lucas ve Lssya birlikte taksiye binip önce kahvaltılık bir şeyler almak için merkeze geçtiler. Lssya çocuklar gibi mutluydu. Oradan oraya koşturup durdu. Lucas hiç Paris'e gelmemiş gibi ona her yeri anlatıp durdu. Sonra çok özlediğini bildiği evinin önünde taksiden indiğinde sanki hiç buradan ayrılmamış gibi hissetti. Evinin bahçesine bakıp şaşkınlıkla "Bıraktığımdan daha bakımlı, Lucas baksana!" dedi heyecanla. Lucas onun mutluluğunu yaşarken bahçe kapısını açtı ve içeri girdi. Lssya neşeyle çantasından evin anahtarı çıkardı. Kapıyı açtığında ayakkabılıkta bir ceket ve ayakkabıyla karşılaştı.

"Benim böyle bir ayakkabım yoktu." dedi merakla Lucas'a bakarken.

O sırada banyodan avaz avaz şarkı söyleyen bir kadın sesi duyuldu. Lucas "Yeniden kiraya verilmiş olabilir mi?" diye sordu.

Lssya "Verona kirasını benim adıma ödediğini söylemişti ama şimdi emin olamadım." dedi hüsranla.

Lucas "Onu korkutabiliriz. Çıkalım. Kapıyı çalar sorarız." dediği an Lssya banyodan gelen sesi tanıdı. "Bu... Magy!" dedi sevinçle.

Magy'nin onu istemeden kırdığını bilmesine rağmen burukluğu. Lucas aklından geçenleri okudu yüzünü asmasıyla.

"Kendi iradesi değildi." dedi onu avuturcasına.

"Neredeyse düşüncelerimi okuduğuna inanacağım." dedi Lssya gülerek.

Lucas tam aklını okuyabildiğini söyleyecekti ki banyodan çıkan Magy'nin kapının ağzında duran Lssya ve Lucas'ı görmesiyle korkudan sıçraması bir oldu.

Magy ilk anın sersemliğini atıp "Lssya!" diye çığlık atarak üzerindeki küçücük havluya aldırmadan ona sarılması bir oldu. Lssya aynı şekilde sarıldı yakın arkadaşına.

Magy "Seni domuz nasıl haber vermeden ortadan kayboldun!" diye nefes almadan konuşurken Lssya gözlerini kısıp "Evimde rahat edebildin mi?" diye sordu.

Magy ona aldırmadan "Tanrım buradasın! Sana o kadar mektup yazdım. Bıraktığın telefondan aradım. Neden beni aramadın? Bir de gelmiş evimde rahat ettin mi diye mi soruyorsun? Sana kızgınım." diye çemkirirken Lssya anlamsızca ona bakıyordu.

Lssya "Beni istemediğini sanmıştım." diyebildi. Gerçekleri anlamayacağını biliyordu.

Magy "Sana geldiğim o akşam ne söylediğimin sabah farkına vardım. Lssya sanki ben, o ben değildim. Sabah hemen buraya geldim. Senin dünya turuna çıktığın notunu buldum. Tabii sana çok kızdım ama notun devamında evini sen yokken kalmam için bana bıraktığını okuyunca çok sevindim. Tabii menajerin ve Antonie için bunu söyleyemeyeceğim. Menajerin delirdi. Senin yokluğun Erin'a yaradı. Onu menajerinle tanıştırdım. Senin yarım bıraktığın birçok işi o bitirdi ve oteldeki işi o devraldı. Şu an benden iyi para kazanıyor pasaklı köpek. Antonie beş ay boyunca her gün beş kere senden haber almak adına beni aradı. Sonra ümidi kesti ve Amerika'ya taşındı. Tanrım buradasın!" diye ona sarılırken gözüne Lucas takıldı.

Lssya'dan uzaklaşıp havlusunu düzeltti ve "Sakın bana bu adamın sevgilin olduğunu söyleme çok üzülürüm." dedi. Lucas gülümserken Lssya anlam veremediği öfkeli bir kıskançlık duydu. Çok sevdiği Magy'yi şimdi şuracıkta parçalara ayırabilirdi. Onları tanıştırmak yerine kendinden beklemediği kelimelerin ağzından çıkmasına izin verdi.

"O benim!" dedi dişlerinin arasından.

Lucas gözlerini kocaman açarak Lssya'ya baktı. Onun ruhunun nasıl bir aşkla dolduğunu ve Lssya'nın zamanla dengeyi bulacağını biliyordu. O güçlü bir kadın ayrıca bir Venaydı. Tabii Lucas cadı olduğu gerçeğini şimdilik es geçse iyi olurdu. O konuyu araştırmalıydı.

Magy "Evlendiniz mi yoksa?" diye çığlık atarak ona tekrar sarıldığında Lssya söylediğinden utanmıştı. "Magy giyinmeyi düşünüyor musun?" diye sordu kıskançlığına engel olamadan. Magy onu elinden tuttuğu gibi yukarı çıkan merdivenlere doğru götürdü. "Hadi giyinirken konuşuruz. Sana anlatacağım bir sürü şey var." dedi. İki kız merdivenlerden tırmanırken Lssya "Bu arada atölyemi neden giyim odası hâline getirdiğini sorabilir miyim? Bu yüzden seni evden atabilirim." diye sinirle sordu.

Magy aynıydı. Alınganlık yapmayan, Lssya'ya hiç kızmayan haliyle "Lütfen Lssya beni kendinle kıyaslama. Senin bir sürü işe yaramaz boyan, benim ise bir sürü hazine değerinde kıyafetim vardı. Hiçbir yere sığmadılar. Bu arada beni evden atmana gerek yok. İşten ayrıldım. Birkaç aydır cepten yiyorum. Annemler İngiltere'ye dönmem için ısrar ediyorlar. Sanırım gideceğim." dedi.

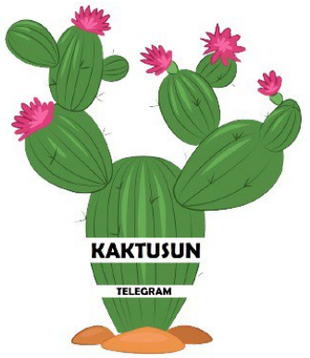
O sırada Lucas küçük oturma odasında ayakta turluyor onları rahat bırakmaya çalışıyordu. Magy ve Lssya didişmelerine ara vermiş Magy giyinirken "O ilah gibi adam kim? Kızım o ne güzel yüz, ne

güzel bir vücut! Bayıldım Lssya." dediği anda Lssya "Ona baksam iyi olacak. Giyin ve aşağı gel!" diyerek merdivenlerden hızla aşağı indi. Lucas küçük salonun ortasında öylece duruyordu.

Lssya "Magy ile karşılaşmayı beklemiyordum." dedi açıklama yaparak.

"Onu görmüştüm. Yıllar önce. Sen beni ilk çağırdığında." dedi.

Magy, Lssya bir şey demeden aşağı inmiş elinde lastik ıslak saçlarını aceleyle topluyordu. Elini Lucas'a uzattı "Merhaba ben Magy. Lssya heyecandan tanıştırmayı unuttu sanırım. Siz rahatınıza bakın benim eski işyerimden kalan paramı alıp İngiltere'ye bilet almam gerekiyor." dedi bir nefeste. Hızla ayakkabılığa doğru geçip ayakkabılarını giymeye başladı.

Ruhun ruhuma, bedenin bedenime karışsın...

Lucas daha tek kelime edememişti. Lssya, Magy'nin gidişine üzülmüştü. Ne olursa olsun onunla yıllarını geçirmiş onun en yakın arkadaşıydı. Eğer Paris'ten gitmek zorunda kalmasaydı Magy şu an çok iyi bir menajer olabilirdi. Kendini suçlu hissetti. Kendi kendine seslice "Keşke benimle İtalya'ya gelebilse..." diye düşündü.

Lucas güldü "Neden olmasın?" dedi.

Lssya ona şaşkınca bakarken. Magy ayakkabılarını giyip "Üzgünüm ama çok geç kaldım. Akşam görüşürüz." diyerek hızla çıktı.

Lssya "Baban bu sefer ikimizi de öldürür. Hem sence doğru olur mu?" diye sordu.

"Buna sen karar ver arkadaşını canavarların arasına sokmak istiyor musun?" diye sordu Lucas. Ciddiydi.

"Biraz bencillik yapmamda ne sakınca olabilir ki. Hem ben hâlâ hayattayım." dedi Lssya gülümseyerek.

Lucas "Bütün gün burada kalıyoruz gibi bir his var içimde." dedi.

Lssya ona sarılıp "Bir sakıncası yoksa kalalım." dediğinde Lucas onu kollarına alıp öpmeye başladığında ikisi yine kor ateşlerde yanıyordu.

Lucas dudaklarından biraz uzaklaşıp "Magy'i görmek için burada beklemek zorunda değiliz..." dolaşıp akşam geliriz diyecekti ki Lssya

kollarından kurtulup öfkeyle ona baktı "Beni sevmiyorsun Magy'i çok beğendin değil mi? O yüzden mi onu yanımızda götürüyoruz?" diye bağırıp evin kapısından koşarak çıktı. Caddeye varıp hızla yürümeye başladı. Köşeyi döndüğünde Lucas karşısındaydı.

"Lssya bu sen değilsin biliyorsun." dedi sevgiyle ona sırıtıyordu.

Lssya gözleri dolmuş ona bakıyordu. Lucas haklıydı. Az önce ne için? Kimin yüzünden? Neden bunu yapmıştı? "Yine deliriyorum. Kendimden utanmalıyım. Magy öyle biri değildir hiçbir zaman olmadı. Seni suçladım ama... Çok kıskanıyorum... Sensizliği düşünmek bana çok ağır geliyor." diye ona sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Lucas onu kucağına alıp eve doğru yürüdü. Evin salonuna geldiklerinde kucağından indirmeden koltuğa oturdu ve "Bağlılık insan ruhunun kaldırabileceği bir ağırlık değil Lssya. Zamanla alışacaksın. Tabii..." dedi ve sustu.

"Tabii ne?" dedi Lssya.

"Zaman gerek." dedi Lucas

"Onu söylemeyecektin." dedi Lssya.

Lucas kucağındaki genç kadına aşkla bakarak "Benim olduğunda ruhlarımız bir bütün olacak." dedi Lucas.

Lssya kucağından indi ve genç adamı elinden tutup üst kata çıkardı. Üst katta yatak odasının kapısını açtığında Lucas "Ölümüm senin elinden olacak gecenin kızı. İşleri ikimiz için de zorlaştırıyorsun. Konuşmuştuk." dedi.

"Sen konuşmuştun ben hiçbir şey söylememiştim. Madem şu sizin ruh zımbırtısı böyle işliyor ben tamamıyla benim olmanı istiyorum. Bu içimdeki korkunun gitmesini istiyorum. Senin olmak istiyorum. Daha sana ne diyebilirim bilmiyorum." dedi ve onu yatağa çekerken eli yatağın başucundaki sivri demire sürttü.

"Ben tam bir sakarım." dedi ve avucunun kenarına baktı. Lssya avucunun dış kenarında çizilmiş hafif kan sızan yarayı dudaklarına götürdüğünde Lucas'la göz göze geldi. Lucas nefes bile almıyordu, bakışları değişmişti. Dişlerini birbirine kenetlemiş odadan çıkmakla kalmak arasında karar vermeye çalışırken elleri yumruk olmuş değişim geçirmemek için insanlığı vahşi doğasıyla savaşıyordu.

Lssya iki adımda yanına gelip "Lucas bir şey mi oldu?" diye sordu. Lucas'ın bakışları Lssya'nın dudaklarının tadına karışmış kanın şehvetli kokusuna kapılmış çıldırmak üzereydi. Büyülenmiş gibi çizilmiş hafif kan sızan elini avuçlarının arasına aldı. Usulca kaldırıp parmağını çiziğin üzerinde gezdirdi. Kanın parmağına bulaşmasını ümit ederek ağzına götürdüğünde gözleri kapanmıştı.

Lssya, Lucas'ın ona olan tutkusunu yaşarken artık onu kendine nasıl bağlayabileceğini biliyordu. O iyi niyetli, doğayı, canlıları seven biri olabilirdi. İyiliği seçen büyücü atalarının kanı damarlarında dolanıyor olabilirdi ama o bir cadıydı. İstediğini elde etmek adına onun için her yol mubahtı.

Lucas artık Lssya'dan kaçış olmadığını biliyordu. Aldığı kanın tadı benliğini ele geçirmiş onu cennetin en derinlerinde savurup dururken Lssya ona daha bir yaklaşıp yaralı elini ondan kurtarıp "Ufak bir çizik." diyerek dudaklarına götürdüğünde Lucas bu işkenceye daha fazla dayanamadı. Onun dudaklarından aldığı elini ağzına götürdüğünde vahşi tarafına yenilmişti.

Lssya, Lucas'ın isteğini böylelikle körüklemiş oldu. Lucas'ın kanını emdiğini bilecek kadar kendinde olması umurunda olmadı. Hissettiği öyle haz dolu bir tutkuydu ki zevkten sarhoş olmuş şu an ölmeyi dileyebilirdi. Lucas'ın dudakları Lssya'nın tenine değdiğinde dili çoktan vampir salgısını kesiğe bırakmış onunla bağını kurmuştu. Lucas kesikteki yerini almış gözlerini kapatmış Lssya'nın

bir nevi bağımlısı hâline gelirken Lssya bağlanmanın getirisi tutkuyu yaşıyordu. Lssya zevk içinde kıvranırken "Lucas!" diyebildi daha fazlasını istercesine. Lucas onun sesiyle açtı gözlerini. Mavi gözleri siyaha yakınlaşmış, çizgiyi geçmesine az kalmıştı. Kendini zorla ayırdı Lssya'nın elinden. Yaranın kapanması için dudaklarını kesiğin üzerinde gezdirdi usulca. Lssya daha fazla dayanamadı. Aynı anda buluştu dudakları. Evet âşık olduğu adam bir vampirdi ve bu onun umurunda değildi.

Öpüşler onlara yetmez olmuş, Lucas'ın eli kolu ondan istemsizce Lssya'nın bedeninde gezmeye başlamıştı. Elleri kumaş parçalarının içine giriyor tenini hissetmeye çalışıyordu. Lssya ondan daha hevesliydi.

Lucas "Gecenin kızı yavaşla biraz..." dediğinde Lssya istekle çenesini ısırdı.

Lucas "Ruhlar yardımcım olsun!" diyerek onu kucaklayıp ışık hızıyla yatağın kenarındaki duvara yasladı. Yine de tuttu kendini, arzuladığı bedene iyice yaklaşıp kendini yasladı ve "Benim olacaksın gecenin kızı... Bunun dönüşü yok." dedi arzuyla.

Lucas'ın gözü dönmüş, bütün mantığı uçup gitmişti. Ne zaman vermek ne kendini alıştırmak kalmıştı geriye...

Lucas'ın hızından Lssya'nın başı dönmüş hangi ara yatağın kenarına gelmişlerdi hiçbir fikri yoktu. Elini yüzüne doğru uzatıp yanağını okşadı usulca. Bu bir evetti. Heyecandan elleri buz gibi olmuş, bacakları tutmuyordu. Kasıkları istekle yanıyor, sanki onun olmak için doğduğunu biliyordu. Lucas onun hazır olduğunu hissettiğinde bir o kadar cesur bir o kadar korkaktı. Oda Lssya'nın ona has mahrem kokusuyla kaplanmıştı. Lucas bu kokuyla büyülenmiş gibiydi. İlk kez yavaştı hareketleri. Bir ipeği okşarcasına sevmeliydi onu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Sen benim birlikte olacağım ilk insansın ve ben çok korkuyorum." dedi nefes nefese.

Lssya'nın elleri heyecanla Lucas'ın tişörtünü çıkarmasına yardım etti. Kot pantolonla kalan adamı süzerken ne düşüneceğini bilemedi. Güzellik anlayışını yıkıyordu bütün hisleri. Ziyandı kelimeler.

Lucas ne kadar yavaşsa Lssya o kadar aceleciydi. Gözlerinin içine bakarak önden düğmeli bluzundan kurtuldu. Ekru sutyeni siyah saçlarıyla örtülüyor Lucas onu hayranlıkla izliyordu. Lssya tam pantolonundan kurtulmak için düğmelerine uzanmıştı ki Lucas önünde diz çöktü. Düğmelerine uzanıp "İzin ver gecenin kızı." dedi. Lssya kendini çok özel hissetti. Lucas'ın işini bilen parmakları ilk düğmesini açarken dudakları Lssya'nın karnına sıcak bir öpücük kondurdu. Lucas onun kölesi gibi kafasını kaldırdı. Gözleri gözleriyle buluştuğunda "Bana bir söz vereceksin." dedi isteği gözlerine yansırken. Lssya "Her şeye söz Lucas. Her şeye..." diye gözleri kapanmış bulutların üzerindeydi. Lucas üç düğmeyi açıp dudaklarını açıkta kalan iç çamaşırının üzerinde gezdirdi. "Canın yanarsa bana söyleyeceksin ve duracağız." dediği sırada duyguları onu esir almış Lssya'nın tadını düşlüyordu. Açıkta kalan tenini dudaklarıyla süslerken iç çamaşırını dişleyip çekiştirerek bıraktı. Lssya boyut değiştirmiş parmaklarını gezdirdiği genç adamın saçlarını çekiştirip daha fazlasını istediğini belli ederken bir o kadar davetkârdı. Lucas kendini dizginleyip hızla ayağa kalktı. Onu sertçe kendine çektiğinde Lssya kendine geldi.

Lucas dişlerini sıkarak "Söz ver Lssya en ufak bir acıda bana söyleyeceksin!" dedi nefes nefese.

Lssya'nın bacakları titriyor karşısındaki adamın bu sahiplenen tarafıyla daha bir haz duyuyordu. Biran önce onunla bir bütün sağlama isteğiyle doluydu. "Söz veriyorum lordum." dedi ve elleri Lucas'ın pantolonunun düğmelerine uzandı. Gözleri birbirlerinin gözlerinden ayrılmadan bedenlerini gereksiz kumaş parçalarından

kurtardılar. Lucas onu yatağa yatırmak adına belinden tutup üzerine doğru bir adım attığında Lssya usulca yatağa oturdu. Lucas'ın elinden tutarak üzerine uzanmasını sağladı. Lucas acemiydi insan bedeninde. Aşk yönetiyordu onu ama hazzı öyle yoğundu ki kendinden korkuyordu. Lssya üzerine uzanan sert bedeni sararken bacaklarını aralamış onu içinde istiyordu.

"Beni çok bekletme..." dedi yalvararak. Lucas dudaklarına uzanırken daha hoyratti dili. Yuvasını bulmuş keşfederken elinin biri yoktan kadınlığını bulmuştu. Lssya bu istilayla zevkle inledi. Kalçasını ona sonsuz zevkleri vadeden parmaklara doğru yükseltti. Lucas elinin altında istekle kıvranan kadınlığının sıcaklığı karşısında yoktaydı. Ateşe düşmüş eli zevkle dolanırken dudakları boynuna kaydı. Lssya "Lütfen..." diye fazlası için yalvarırken boynunu açabildiği kadar açmış inliyordu. Lucas'ın uzayan dişleri onu uyarıyor sabretmesi gerektiğini söylüyordu. Boynundan uzaklaşıp usul usul göğüslerine inerken elini sıcaklığından çekme gibi bir niyeti yoktu. Uyarılmış göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp olacakları müjdeler gibi hafifçe ısırdı. Hafifçe dudaklarının arasına alıp onun olduğunu ispatlarcasına sömürürken inleme sırası ondaydı. Ağzının içinde kaybolan göğüs ucundan istediğini alıp karnına doğru dilini sürte sürte elinin sıcaklığına doğru indi dudakları. Lssya zevkten dağılmış yalvarır haldeydi. Bacaklarının iç tarafında gezen dudakların sahibinin saçlarını çekiştirip kadınlığına yönlendirdi istemsizce. Lucas derin derin solurken dili kadınlığının tadına baktı ilk. Lssya zevkle inlerken Lucas bu muhteşem manzarayı seyretmek için bir iki saniye izin verdi kendine. Lssya'nın gözleri kapalı bedeni bir yılan kıvraklığındaydı. Lucas ağzındaki tadı tekrar tatmak istercesine dudaklarını kadınlığına dayadığında Lssya artık inlemiyor çığlık atıyordu. Lucas onu hazzıyla sömürdü. Kadınlığının bütün tadını âdeta sökerek aldı ondan. Dişleri kanın sıcaklığının yayıldığı kadınlığına ondan

habersiz ufak ısırıklar bırakırken gözleri gecenin siyahını bulduğun-
da Lucas kan tutkusuna yenilmek üzereydi. Sivrilmiş köpek dişlerini
dudaklarıyla bastırdı ehlileştirircesine. Yumuşak tende çağlayan kanı
içmemek için zor tuttu kendini. Lssya yüksek dağlarının tepesinden
aşağı düşmüş gibi hazzın doruklarına çıkmış zevkten yok olup gide-
cekti. Yaşadığı zevkle artık titremiyor bedeni depremler geçiriyordu.
Lssya "Lucas lütfen..." diye çığlık attığında kendine geldi Lucas. Ağ-
zını sıcak yuvasından sökerek çekerken diliyle iyileştirircesine mer-
hamet gösterdi hoyratça sahip olduğu kadınlığa.

Gözlerini kapatıp sakinlik diledi sabırsız ruhuna. Bir kedi kıvrak-
lığında tırmandı kadınının üzerine. Lssya nefes nefese "Sen benim
mucizemsin." dedi ama hala titriyordu. Lucas, Lssya'nın usulca ba-
caklarını aralamış, kalçalarını kendine doğru yükseltip daha onunla
işinin bitmediğini belli ediyordu.

"Söyle bana gecenin kızı ruhumu ruhuna eş olarak kabul ediyor
musun?" diye sordu bir kere daha.

Lssya tutkuyla gözlerine bakarken "Ruhum ruhunu, bedenim
bedenini, her şeyini kabul ediyorum Lucas." dedi istekle.

Düşünmeye ihtiyacı yoktu. Lucas onundu o da Lucas'ın. "Ru-
hum ruhunu kabul ediyor gecenin kızı." diyerek sıcaklığında
dolaşan erkekliğini hafifçe ona doğru itti ama bu haz fazlaydı vahşi
doğasına. Tuttuğu yatağın başlığı ellerinde bir hamur misali yamul-
muştu. Acemiydi Lucas, korkuları hazzın önüne geçtiğinde kendini
geri çekip "Durmalıyız." dedi nefes nefese. Lssya "Lütfen!" diye yal-
vardı hüsranla. Lucas emin olamadı onun bu haz dolu hâli karşısın-
da. Gözlerine bakıp aklına girdi. Lssya zevk doluydu. Sabırsızdı ve
onu deli gibi istiyordu. Mutluluk isteklerine karıştı. Usul usul itti
kendini kadının sıcak diyarlarına. Gözlerinin içine baka baka bir
bütünü sağladı ruhunun ruhuyla. Olmadığı kadar yavaş olmadığı

kadar insandı. Ondan duymalıydı "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"
diye sordu usul usul içine süzüldüğü aşkına.

Lssya içinde hissettiği dolgunlukla derin bir nefes aldı. Öyle
doyurucuydu ki Lssya onu derinlerine biraz daha alabilmek adına
kalçasını yükseltti sabırsızca "Harikayım. Ya sen?" diyerek ona aşkla
bakan adamın dudaklarını buldu istekle.

Lucas kendini verdiği sıcaklıkta kaybolup dehlizlerinde ölebilirdi.
Bu muhteşemdi. Gözlerini kapatıp bir iki saniye sıcaklığı hissetti. Du-
daklarından kopup içinden çıktı. Yoksa kendini kaybedecekti. Bedeni
gerilmiş değişimin sınırında dolanıp duruyordu.

Tabii Lssya onun kendi savaşından habersizdi. Talepkâr, bir o
kadar istekliydi. "Hadi!" dedi kendini ona yaklaştırıp boynunda du-
daklarını dolaştırırken.

Lucas zevkle "Ateş senin kardeşin olmalı gecenin kızı." derken
istediğini usul usul verdi ona. Lssya o hareketlendikçe zevki buldu.
Daha derinlerine girmesi için ona ayak uydururken her darbede kal-
çasını yukarı çekti.

Lssya "Bu zevkin içinde ölüp gidebilirim." derken nefesi yetmez
olmuştu.

Lucas "Ölüm senden uzak duracak." derken o bir o kadar erkek-
ti. Koruyucu, sahiplenici bir o kadar asi.

Sıcaklığından hafifçe uzaklaşıp zevk dolu darbesiyle onu bir kere
daha kendiyle doldurdu. Sıcaklığında kaldı bilerek "Aç gözlerini ge-
cenin kızı!" diye emretti. Lssya zevk deryasında ona itaat etti. Tutku
sarhoşu gözleri usulca aralandı. Lucas sertçe içinde gelip gitmeye
başladı. Onun olmalı sonsuza dek onun kalmalıydı. Onun bu dün-
yadan çekip gitmesine izin veremez, artık onsuz kalamazdı.

Aklının bencilliğine bahane bulmasına gerek yoktu. Zaten aşk
başlı başına bencillikti. Aşk sahiplenmekti. Aşk onsuzlukla sınan-

maktı ki Lucas onsuzlukla üç yıl cehennem azabı yaşamıştı. Gelgitleri senkronize olmuş Lssya'nın kadınlığının en derinlerinde dolanırken tek elinden kuvvet alarak kadının üzerinde doğruldu.

"Başka yolu yok. Sonsuzluğu kabul edeceksin Lssya!" dedi. Sesi öyle otoriter öyle bir güç barındırıyordu ki Lssya zevkle söylediklerinin arasında arafı yaşıyordu. Tek bildiği onunla olmak istediğiydi. "Beni hiç bırakma!" dedi nefes nefese. Üzerinde gidip gelen muhteşem adamın görüntüsünü ömrü boyunca unutmayacaktı. Lucas boşta kalan bileğini ısırdı istekle. Bileğinden kan sızarken Lssya "Lucas?" dedi. Korku değildi hissettiği, başka bir duyguydu. Endişeydi. Üzerindeki koca beden ona izin verdiği kadar doğrulabildi. Bir Lucas'a baktı bir bileğine.

Lucas "Benim olman için iç Lssya. Sonsuza dek..." diyerek bileğini ağzına doğru uzatmadan hemen önce uzanmasını sağladı. Lssya sorgusuz sualsiz ona itaat etti. Lucas altındaki bedenin üzerinde kıvrılmaya başladı tutkulu bir ahenkle. Bileğinden sızan kanı aralanmış dudaklardan içeri akıttı bir ayini tamamlar gibi. Aralık dudaklardan içeri kayan kan Lssya için bir o kadar kışkırtıcı bir o kadar şehvetli geldi. Üzerinde onu dolduran tek eliyle yatağa abanmış adam öyle gösterişli, öyle güçlü görünüyordu ki Lssya içinden *'O benim.'* diye geçirdi arzuyla. Gözlerine baktı ispatlarcasına. Lucas kendini kaybetmiş gibi sıcaklığında gidip geliyor Lssya'nın çenesinden aşağı kan sızıyordu. Dudakları, boynu, göğüsleri kan içindeydi. Lucas "Hisset Lssya." dedi bu eşsiz manzarayı tutkuyla seyrederken onu sakinleştirmek adına dudaklarına uzandı. Diliyle temizledi tenine bulaşmış kendi kanını. Göğüslerine gereken ilgiyi gösterip yine yerini aldı doyamadığı kadınlığında. Lssya'nın onun büyüsüne kapılması bir o kadar kolaydı. Ona güveniyordu. Ne öncesi ne sonrası yoktu. Lssya Lucas'ın kan sızan bileğine uzandı. Gözleri

birleşti yine ruhlarıyla. Usulca götürdü ağzına. Dili damarından ona akan kana temas ettiğinde sonsuzluğun sihri akıyordu boğazından içeri. Bedeni aldığı haz dolu güçle depremler yaşarcasına kasıldı. Gözleri zevkle kapanırken Lssya kaçıncı ulaşılmaz dağ tepelerinin doruklarına tırmanıyordu bilmiyordu. İki eliyle ağzına dayalı bileği ince kavradı ve kana kana içmeye başladı. Kadınlığını dolduran erkeklik onun derinlerine çarparak geri gelirken o cennetteydi. Lucas bu zevk karşısında dağılıp gideceğini sandı. Kendini frenleyemiyor Lssya'nın zevkle parçalanan bedeni onu yerden yere vuruyordu. Hareketleri daha hiddetli hal alırken kontrollü hali ona ket vursa da Lssya'nın bedeninde âdeta zevkle dans ediyordu. Lssya bileğini ağzından uzaklaştırdı gözlerine daha bir tutkuyla bakarak. Lucas bileğindeki açılan kesiği kapattı diliyle ve artık tamamen onun olan kadınının dudaklarına uzanmadan hemen önce "Gecenin kızı... Bitirelim mi?" diye sordu arzuyla. Lssya istekle kalçasını kaldırıp inlemelerinin arasında ona daha bir ayak uydurdu.

Dudaklarına çenesine ve boynuna yayılan kanı diliyle temizlerken ağzının içinde dolanıp kanıyla karışan tadını bir kez daha aldı ondan. Birlikte gökyüzünden yavaş yavaş yatağa düştüklerinde sarmaş dolaştılar.

Lucas gözleri kapalı ona sıkı sıkı sarılan Lssya'nın iyi olduğunu duymak istedi. "İyi misin?" diyerek onu üzerine çekti. Lssya bir hamur kıvamında üzerine uzanırken "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." diye utançla yüzünü kapatıyordu. Lucas "Sıcaklığın anlatılamaz. Hücrelerime kadar eridim." diyerek gülümsedi. Lssya ne demek istediğini anlamamıştı. Tabii yüzü ciddileşmiş gözleri gözlerinden ayrılmıyordu. Çenesini kaslı göğsüne dayadı ve "Açıkla!" dedi kaşlarını çatarak. Lucas onu kızdırmak adına sırtında gezen elleriyle "İnsan bedeninin böyle bir marifetini nasıl kaçırmışım. Bundan sonra..."

diye Issya'nın dehşetle ona bakan gözlerine baktı. Onu öldürme planları yaptığı kesindi.

Gülmeye başladığında Issya "... Bundan sonra benden başka biriyle bunu yaparsan seni öldürürüm" dedi. Lucas "Bu çok cazip bir teklif" derken kulağının arkasından aşağı dilini gezdirerek kaymaya başladı. "Alev alevsin. Öyle yoğun bir sıcaklık ki her saniyemi senin içinde geçirebilirim. İçinde küle döneceğimi sandım." derken istekle içinde olduğunu hayal eder durumdaydı. Hep kendi tuzağına düşüyordu.

Kışkırtıcı bir fısıltıyla "Umarım açıklayıcı olmuştur." diyerek dudaklarını bulup kadınlığına girercesine dilini en derinlerinde dolaştırdı. Issya'nın her yanı tatlı bir sızıyla doluydu. Kolunu kaldırmak bile eziyetken yine onun olabilirdi. Yine onunla deli gibi sevişebilirdi hazırdı ama Lucas onun yorgunluğunun farkındaydı. Dudaklarını öpmeyi usul usul bırakıp "Yoruldun." dedi.

Issya "Sen beni hafife alıyorsun. O kadar kısa sürede yorulmam ki..." dedi ama pişman oldu. Yanlış anlatmıştı. Lucas "Kısa dakikalar mı? Issya hava kararda. Magy sanırım geç kaldı." diye dişlerini göstererek sırıtırken Issya çarşafı bedenine dolayarak yatağın içinde telefonunu aramaya başladı. Neredeyse iki tur döndü ve telefona ulaştı. Dizlerinin üzerinde yatağın içinde saçlarını kulaklarının arkasına sokuşturdu. "Saat yedi olmuş." derken şaşkınlıkla Lucas'a bakıyordu.

Lucas "Sana demiştim." dedi sırıtarak. Issya sevişmeye başladıklarında az çok saati biliyordu. "Tanrım kaç saattir?" diye seslice düşündü. Issya "Bağlılık... Hissediyorum. Bu ifade edilemeyecek bir şey." diye ekledi. Lucas onun açıklama beklediğini biliyordu.

"Artık seninim. Sen de benim."

Bile isteye yapsa da "Kanını içtim ben." diye itiraf etmek onu bozguna uğratmıştı. "Bu yüzden mi bağlılık tamamlandı?

"Senin kanınla tamamlandık gecenin kızı. Senin kanın dudaklarına değdiği an kölen olduğum gerçeği tam anlamıyla gerçekleşti." dedi ona aşkla bakarak.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"O güzel dudaklarının üzerine yemin ederim bu doğru."

"O zaman senin kanını içmem neden?" diye sordu. Lucas dudaklarını teninde gezdirirken "Bunu içinde dolanırken açıklamıştım." dedi kendini kısıtlamadan.

Issya bacaklarını aralamış onu üzerine çekerken "O hâldeyken anlamam biraz zor olmuş olmalı." dedi altında kıvrılarak.

"Kabul ettin." dedi Lucas sakince çünkü kabul etse de etmese de ona ölümsüzlüğü verecekti.

"Ettim. Senden gelecek her şeyi kabul ederim." dediğinde Lucas bacaklarının arasında kadınının sıcaklığına girmek için yer arıyordu. "Keşke biraz ölsem..." diyerek kendini yavaş yavaş içeri ittiğinde Issya zevkle inledi. Nefes nefese zevke kendini kaptırmadan "Neyi kabul ettim hadi söyle!" dedi ama içini dolduran erkekliğin tutsağı olmuş gibi kıvrılmaya devam etti. "Ölümsüzlüğü." dedi. Issya için o an her şey dondu. "Ölümsüzlüğü mü?" diye sordu. Lucas ondan kopup "Evet." dedi. Issya yattığı yerde doğrulmuş ne yapacağını ne diyeceğini bilmez bir halde Lucas'a bakıyordu.

Lucas ister istemez gerilmişti. Issya'nın şaşkınlığına "Ölmene izin veremezdim." dedi dürüstçe.

Issya "Bu o an verilecek bir karar mıydı?" diye sordu. Kendini yine aynı hissediyordu. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

"Her şeyi hür iradene bırakabilirim. Belki zamanla beni istemezsin. Senden uzak bile durabilirim ama dünya var olduğu sürece sensiz kalmayacağım. Nefes aldığını bilmek yeter bana." dediğinde Issya'nın gözünden bir damla yaş aktı.

Lucas'ın boynuna sarıldı ve "Beni o kadar mı seviyorsun?" diye sordu mutlulukla.

"Ani bir soru..." dediğinde ikisi birden gülüyordu. Kaldıkları yerden şehvet denizinde yüzmeye devam etmeye başlamaları Lssya'nın onun üzerine tırmanmasıyla oldu.

Lucas içinde bitmek tükenmek bilmeyen isteğe rağmen ona kıyamadı "Yorgunsun." dedi üzerindeki kadını kendine hapsetme hevesisi.

"Öyle etkileyicisin ki yorgunluğum umurumda değil." dedi Lssya onun üzerine eğilip dudaklarını buldu. Lucas için bir o kadar kolaydı ona kanmak. Gözlerini kapatıp onun yorgunluğunun gitmesini dilediğinde ılık bir rüzgâr sarıp sarmaladı Lssya'yı. Ağrıyan kasları daha bir güçlenmiş gibiydi. Öyle enerji doluydu ki sabahlara kadar Lucas'la sevişebilirdi. Yeni uyanmış bir bebek tazeliğinde derin bir nefes aldı. Dudaklarında dolandığı adama "Sen harikasın." dedi. Lssya bağlılığın ilk etkilerini Lucas'ın ne yaptığını anlayarak hissetmiş oldu. Altındaki adamın dudaklarından boynuna kaydığında ağzındaki tadı hiç geçmesin istedi. Öyle yoğundu ki isteği yetmiyordu öpüşleri. Yeni çıkmaya yüz tutmuş sakallarının tenini çizip zevki bulmasına izin verdi bir süre. Çenesini ısırdı içindeki isteği bastırmak adına. Yetmiyor içinde eksik kalan bir şey vardı. Dilediği hazzı vermeliydi Lucas'a. Bu his aniden oluşmuş, tutkuya dönmüştü.

Ayna ayna söyle bana kim bu canavar?

Lucas onun bilinmezliğini hissettiğinde "Sana katılmamı ister misin?" diye sordu mest olmuş bir hâlde. Lssya arayış içinde ona doğrulan adama izin verdi. Lucas onu sakinleştirmek istercesine dolandı dudaklarında. Yüzünün her kıvrımını ezberledi dudakları. "Senin varlığın yeter bana." diye fısıldadı dudağına.

Lssya "Daha fazlasını verebilirim, hissediyorum. Öğrenebilirim. Öğret bana." dedi istekle. Lucas bacakları beline dolanmış kadınının içine adeta sızdı narince. Lssya'nın nefesi kesildi sarmaladığı dolgunlukla.

Lucas insanlığına sığınıyordu onunla sevişirken. Bir o kadar narin bir o kadar yavaştı. Oysa vahşiydi duyguları, vampirliğin özüydü şehvet. Kandı sevişmeyi tamamlayan. Lssya bilmiyor ama hissediyordu. Artık aynasıydı Lssya'nın eline verdiği ruhu. Onu usul usul tamamlayıp zevki ona sunarken bir o kadar köleydi. O hissetsin, o zevkle kavrulsun istiyordu. Mutluluğuyla mutluydu. Tabii Lssya aynı şeyleri hissedemiyordu. Kendini verdiği adamda eksikti duyguları. Yetemiyordu ona. Lucas ne derse desin hissetmeliydi ruhuyla. Lucas dudaklarından boynuna kaydığında daha bir sertleşti hareketleri daha bir istekle verdi kendini. Daha bir sardı onun derinlerine inmek adına. Lssya o hazzı yakalar gibi oldu anlıkta olsa. Sonra aniden biten bir fırtına misali duruldu Lucas. Lssya gözlerini kapatıp durulmaya çalışan aşkının yüzüne baktı. Yakaladı gözlerinin mavisinin

siyahını. O an anladı eksik olan parçayı. Kandı eksik olan tutku. Lucas normal bir erkek değildi. O bir vampirdi ve Lssya onun çektiği hasreti artık biliyordu. Söyleyemezdi yüzüne. İnkârı seçerdi onu incitmemek adına. Aklı yine buldu çözümü. Memnun plancı bir gülümsemeyle onu dolduran erkekten uzaklaştı. Lucas hevesi kursağında kalırca baktı gözlerine "Hemen geliyorum." dedi Lssya. Hızla banyoya gitti. Çıplak bedeni çarptı banyonun aynasında gözüne. İlk kez kendini bu kadar güzel hissetti. Saçlarını boynundan çekip dolaptan eline aldığı iğneyi usulca batırdı boynuna. Onu mutlu etmek için elinden ne gelirse yapmalıydı. İğneyi batırdığı yerde beliren kan pıhtısını hızla temizledi. Lucas kokusunu alır kendini ondan mahrum bırakabilirdi. Saçlarıyla örttü boynunu ve banyodan çıktı.

Lucas Yunan tanrılarını kıskandıracak şekilde yatağa uzanmış bereket heykeli misali onu bekliyordu. Lssya çocuk yaramazlığında hızla yatağa zıplayıp koynuna girdiğinde Lucas "İyi misin?" diye sordu. "Evet, ya sen?" diye sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." dedi dudaklarına uzanırken.

Lssya "Bu yatakta yüzyıllarca kalabilirim." diye kıkırdarken aşkın dansı devam etmeye başladı. Lssya Lucas'ın dudaklarından boynuna kaymasını sabırla bekledi. Ara ara kayboldu hazzında, unuttu yaptığı küçük oyunu. Lucas tam onda yerini almış boynunda diliyle geziniyordu ki kanın tadıyla yerine mıhlandı. Eli ayağı buz gibi olmuş gözleri anında kan siyahına bürünmüştü. Bu kadar mı köleydi? Bu kadar mı iradesizdi asırlardır içmediği kana?

Lssya onun duraksamasıyla altında kıvrılıp saçlarını usulca yan tarafa aldı. "Sıra sende. Bana dürüst olacaktın. Kendini benden saklama lütfen!" dedi. Lucas hırsla tuttu bileğini. Gözleri iyice kararmış siyahı tenine yayılıyordu. Sesi boğuklaşmış sinirle "Sen ne yaptığının farkında değilsin. Bu oyun değil!" diye dişlerinin arasından öfke kustu.

Lssya ona baş kaldırırcasına "Bu benim kararım. Ben sana boyun eğiyorum. Sen de eğeceksin. Şimdi bana istediğimi ver Lucas!" dediğinde içindeki adama kendini daha bir bastırdı. Lucas "Lanet olsun Lssya!" dedi.

Kalçalarını hafif hafif yukarı aşağı oynatıp onu kışkırtırken "Ben iklimsüz değil miyim? O zaman sorun ne?" diye sordu şeytani bir sesle.

Lucas ondan böyle bir kabulleniş beklemiyordu. "Beni öldüreceksin gecenin kızı." dedi. Uzayan dişlerini kanın çağladığı damara sürtüp yer belirlercesine gezindi. Lssya daha bir yer açtı kafasını sola doğru eğerek. Zevk dolu bir korkuydu aklındaki. Lucas usulca geçirdi dişlerini eşsiz tene. Kan diş oluklarından ona akarken ikisi birden zevkle inlemeye başladı. Lucas yutkunmalarıyla eş zamanlı kadınlığına girip çıkmaya başladı hoyratça. Lssya kendini bir o kadar tamamlanmış hissetti. Şimdi biliyordu ki Lucas tam anlamıyla hazzını yaşıyordu. Lucas çok değil bir iki dakika sürdürdü bu tutkuyu. Daha fazlası için ölebilirdi ama bilinmezlikti onu korkutan. Diliyle kapattı açtı yarayı ve bedeninde cennetinde dolanmaya devam etti. Ta ki insanlığına yenilen Lssya'yı memnun edene kadar...

Lssya nefes nefese düştü yatağa... Bitkin, bir o kadar tatmin doluydu. Kıkırdayarak "Seni kandırdım." dedi zaferle. Lucas eğilip onu severcesine uzandı dudaklarına. Küçük küçük buseler koydu bedeninin her yanına. İyileştiren, ruhunu tamamlayan öpücüklerdi bunlar yüzünü kolunun altına yerleştirip bir süre dinlendi kokusunda. "Seni seviyorum gecenin kızı..." diyerek daldı uykuya.

Saat on bir gibi Lucas bahçeden gelen Magy'nin korku dolu sesiyle açtı gözlerini. Giyinip onun yardımına koşması saniyeler sürdü. Kapıyı açtığında gördüğü manzarayla bezgin bir nefes aldı. Magy elinde nereden bulduğunu anlayamadığı bir küreği Tenatz ve Adrian'a doğru sallıyordu. Adrian ve Tenatz, kapının açılmasıyla kenara çekildiler.

Lucas "Magy onlar benim adamlarım." dedi sakince. Magy durakladı. Elindeki küreğe bakıp hızla yere attı. "Ben... Üzgünüm, bahçede iki kocaman adamı görünce..." dedi ve sustu. Adrian "Size anlatmaya çalıştım hanımefendi ama siz o ara tehditler savurmaktan duyamadınız sanırım." dediğinde Lucas gülmemek için zor duruyordu.

Magy "Tamam özür dilerim." diyerek içeri geçerken Lucas "Sizinle telefonlaşacaktık." dedi. Adrian, Tenatz'ı korurcasına "Sıkıldık ve sizi merak ettik efendim. Tenatz burayı biliyordu..." diye devam ederken Lucas "... Gidip bir bakalım dediniz." diye cümlesini bitirdi. Tenatz "Efendim sizin iyi olmanız bizim görevimiz." dedi.

Lucas "Konuşacağız. Hadi içeri gelin!" dediğinde eve girdiler.

Lssya o kadar yorulmuştu ki hiçbir şey duymadı. Tabii Magy yatak odasına dalıp üzerine atlayana kadar.

Lucas ve diğerleri salona geçmiş, tam oturmuşken, yükselen çığlıklarla Tenatz oturduğu yerden ayağa fırlamıştı bile.

Lucas "Sorun yok. Onların iletişimi böyle." dedi. Adrian gülümserken lorduna baktı mutlulukla. Bir başkaydı bakışları. Bir o kadar sakin ve huzurluydu. Onun adına sevindi. Lucas "Dinliyorum Tenatz." dedi karşısına oturup.

"Ben anlamadım lordum" derken gerginliği belli oluyordu Tenatz'ın.

"İtalya'dan buraya beni korumaya gelmediğini ikimiz de biliyoruz." dedi.

"Lordum, ailenize katıldığımdan bu yana sadakatim..." diye konuşurken Lucas "Ondan bir şüphem yok ama bir derdin var. Lssya ile ilgili."

"Doğru lordum." diyerek ne söyleyeceğini düşünüyordu. Doğru kelimeleri toparlayamıyor, yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Lucas istemsizce gerilmiş, kıskançlık aklını ele geçirmeden doğ-

rusunu anlamak adına aklına girdi. Çok ilginçti. Tenatz bir tür ıstırap çekiyordu ve bunun aşkla ilgisi yoktu. Tek derdi Lssya'nın iyi olup olmadığını bilmekti. Bir nevi onu korumak istiyordu.

"Ne zamandır bu durumdasın?" diye sordu sertçe.

Tenatz aklına girdiğini anlamıştı "Onu gördüğümden beri lordum." diyerek Lucas'ın önünde bir dizinin üzerine çöktü. Başını öne eğdi. Bu onun teslimiyetiydi.

"Neden daha önce bana gelmedin?"

"Yanlış anlaşılmaktan korktum lordum. Leydi Verona sizin eşsizliğinizi hatırlatınca kendime geldim. Şimdi hissediyorum. Bağlılık gerçekleşmiş. Leydi Lssya adına siz karar verebilirsiniz. Beni onun koruyucusu ilan edin.Canım pahasına onu koruyacağıma yemin ederim lordum. Her nefesim onu koruyarak geçecek." diye yalvarırken Lucas, Adrian'a baktı. Adrian bunca yıldır ilk kez böyle bir şey görüyordu.

Lucas "Bunu bir düşünelim. Bu arada..." diye sustu eş zamanlı olarak aklına girdi ve sorusunu sordu "Bağlılığın gerçekleştiğini hissettiğini söyledin doğru mu?" Tenatz dürüst bir o kadar anlam veremez bir şekilde "Evet lordum. Mutluluğunu hissettim. Leydim üzgün olduğunda da hissediyorum. Siz gelmeden önce kahır doluydu." dedi.

Adrian "Bu nasıl olur?" diye sordu.

Lucas "Bilmiyorum Adrian, bilmiyorum ama bu hiç iyi değil." dedi.

Lucas bu zamana kadar bir vampirin koruyucu olduğunu görmemişti. Bu etik değildi. Hele ki bir insana bir vampir asla koruyucu olmak istemezdi. Bu doğaya aykırıydı. Burnuna pis kokular gelmeye başladı. Lssya'nın istemsiz seyahati, şimdi de bu...

Daha fazla erteleyemezdi. Bir an önce araştırıp öğrenmeli ve neler olduğunu anlamalıydı. Tenatz'ın aklına iyice girip dolandı durdu.

Acabası yoktu. Tenatz, Lssya için ölecek kadar anlamsız bir biçimde onu koruma içgüdüsüyle doluydu. Ona güvenebilirdi ama şimdilik bir şey anlatma gereği görmedi.

"Adrian bu gece yola çıkıyorsun." dedi. Adrian şaşırmıştı "Nereye efendim sorabilir miyim?" diye sordu.

"Divone'yi bulmaya, en son Eglon Dağı'na kendini kapatmış diye duydum." diyerek sustu. Tenatz ve Adrian şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Adrian "Bir daha onu görmek isteyeceğinizi düşünmemiştim lordum." dedi.

"Onunla konuşmalıyım." dedi Lucas.

Tenatz "Lordum, Divone size kızgın olmalı. Sonuçta yaşadığı yeri yok etmiştiniz." dedi.

"Bana net olarak burayı yok et diye bağırmıştı. Söylediğini yaptım."

"Savaştığınız cadıları kastetmişti." dedi Adrian.

"Haklı ama." dedi Lucas memnuniyetsizce.

Adrian "Lordum bu riske neden gireceğimi öğrenmemde sakınca var mı? Divone beni kanımda boğmadan önce en azından neden yok olacağımı bilirsem daha rahat edeceğime eminim." diye sorduğunda Lucas gerçeklere dönmüştü. "Sorularım var ve cevaplarını verebilecek güvenilir biri lazım. Bu da Divone'den başkası olamaz."

"Lordum emin misiniz?" diye sordu Adrian.

"Değilim ama başka bir seçenek yok."

Tenatz "Bu kadar önemli olan neyse Leydi Lssya ile ilgili olmalı." dediğinde Adrian ve Lucas ona bakıyordu.

Lucas "Evet öyle." dedi. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Adrian'ın yola çıkmasıyla Tenatz onların yanında kaldı.

Üç gün sonra

Lssya sanki bu gece Italya'ya dönmeyeceklermiş gibi Lucas'ın kollarındaydı. Son sevişmelerinde artık gücü iyice tükenmiş her yanı ağrıyor, kıpırdayacak hâli yoktu. Ağrıyan her yanını düşünüp dış sesiyle "Yarın gitsek... Sabah yola çıkarız olmaz mı?" dedi mırıltıyla.

"Yorgunsun ve bu benim hatam." dedi Lucas.

"Hata olan benimle sevişmen mi?"

"Fazlasıyla seninle sevişmem." dedi Lucas.

"Ben hâlimden memnunum. Burayı seviyorum." dedi Lssya ama ona sıkı sıkı sarılamadı bile.

"Bu gece senin için zor geçecek. Yarın davet var. Seni bu kadar yormamalıydım."

Lssya "Hep sevişsek. Hiç durmadan..." dedi kıkırdayarak Lucas'ın üzerine çıkıp dudaklarına uzandı.

Lucas "Ben seninle ne yapacağım?" derken dudaklarına uzanmadan önce onun yorgunluğunu aldı üzerinden. Lssya gözü açılmış fişek gibiydi. "Ben hangi masaldayım bilmiyorum. Bazen Rapunzel, bazen Süpermen, bazen Külkedisi, Tanrım umarım Shrek'te değilimdir Viona çok çirkin." dedi kıkırdayarak.

Lucas onu kollarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. Lssya tekrar onun olma arzusuyla dolarken genç adamıiç çamaşırından kurtarıyordu.

Lucas "Yorgunluğunu bu yüzden senden almadım küçük hanım!" diyerek onu kucağına alması ve banyoya götürmesi bir oldu.

Lssya "Sen... Çok kötüsün. Beni kendinden mahrum bırakamazsın." diye söylenirken gerçekten ciddiydi.

Lucas kahkahalarla kollarındaki çıplak bedeni duşa sokup âdeta yanından kaçarken "Tenatz bizi almaya geldi. Gitmeliyiz." dedi.

Lssya "O burada mı?" diye sorarken gözleri parlıyordu. Lucas onun bu tepkisine kapının ağzında durdu "Ona karşı ne hissediyorsun?" diye sordu.

Lssya böyle bir soruyu beklemiyordu. "Bu nasıl bir soru?" dedi iç çamaşırlarını çıkarırken durmuş tedirgin bir hâlde Lucas'a bakıyordu.

Lucas konu Lssya olunca mantığını bir kenara bırakıyordu. "Gayet açık bir soru." dedi. Lssya dürüstçe "Onu her an yanımda istiyorum. O çok güvenli. Aileden gibi." dedi. Lucas dişlerini sıkmış acabaları yaşıyor yine sorular kafasında dönüp durmaya başlamıştı. Lssya onun öfkesini hissetti. İç çamaşırlarına aldırmadan kapının ağzında duran adamın yanına geldi "Neden öfkelisin?" diye usulca ona sarıldı.

"Bilmiyorum. Sanırım Tenatz beni rahatsız ediyor."

"Ben seninle nefes alıyorum. Sana âşığım. Kalan ömrümü seninle geçirmek tek hayalim. Tenatz'ı aklımda nereye koyacağımı bilmiyorum. O çok güvenli. Bir sırdaş gibi, bu çok tuhaf Lucas ama çözemiyorum. Onu tanıdığım ilk günden bu yana bu böyle ama ben hep uzak durdum. Sonuçta her kaçmaya çalıştığımda beni yakalayıp yuvaya geri getirdi. Hiç kimseye öfkelenmediğim kadar ona kızdım. Hepsi bu." dediğinde Lucas kendini suçlu hissetti.

"Sorun yok." diyerek odaya geçtiğinde Lssya duşu fazla uzatmadı. Aklı Lucas'a takılmış onu yanlış anlamasından korkuyordu.

Lucas giyinmiş bavulları kapatıyordu. Lssya yatağın üzerinde onun için duran kıyafetleri görünce "Senin hızına hiçbir zaman yetişemeyeceğim. Acaba ben de mi vampir olsam?" diye sordu nabzını kontrol ederce.

Lucas için bu ciddi bir konuydu. Ellerinden tutup Lssya'yı kucağına alarak yatağa oturdu. "Olamazsın." dedi saçlarını toparlarken.

"Neden?"

"Damarlarında dönüp duran kan buna izin vermez. Cadılar çok eski zamanlarda bizden korunmak için soylarını vampirliğe karşı büyülemişler." dedi.

Lssya, Lucas'ın açıklamasından sonra "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Hayır, değilim sadece konu sen olunca işin rengi değişiyor."

"Bunca yaşadığım olayın arasında bildiğim tek şey seni sevdiğim. Bana güç veriyor ve yaşadıklarımı kolay atlatmamı sağlıyor. Arkamı dönüp koşarak kaçmam gerek aslında ama ben normal bir şeymiş gibi karşılıyorum olanları. Bu senin sayende Lucas. Lütfen şüpheye düşme!"

Lucas gülümsedi ve "Bazen cadı olduğuna şükrediyorum. Bence bu kadar normalleştirmen bu yüzden." dedi.

O sırada Magy'nin ciyaklayan sesi duyuldu. "Yatak odamı size kiraya verdiğimi hatırlamıyorum çıkın artık. Benim İtalya'da davetli olduğum bir parti var." diye bağırıyordu. "Tanrım bu kızı götürmek istediğimden emin değilim." dedi Lssya.

"Artık çok geç. Olmadı onu Bias'ın insafına bırakırız." diye güldü.

Lssya kucağından kalkıp kapıyı açarken "Zavallı Bias." dedi.

Lucas bavulları aşağı indirirken iki kız çoktan kavgaya tutuşmuştu bile. Lssya "Magy burası benim evim, ne zamandır yatak odam yatak odan oldu?" diye sorarken Magy gayet arsız bir şekilde "Burada kim yaşıyorsa bu yatak odası onundur canım." diyordu. Dış kapıya çıktığında Tenatz bahçede bir o kadar huzursuzdu. Lucas aklına girdiğinde Lssya'yı görme arzusunu hissetti. Kendini tutmalı, bu olayı çözmeliydi. Tenatz'ı neredeyse beş yüz yıldır tanırdı. Elinden bavulları alan Tenatz'a "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tenatz "Evet Lordum." dediği sırada Lssya elinde küçük bir çanta kapıda belirdi. Tenatz'ı görünce "Tenatz!" dedi mutlulukla. Tenatz'ın gözleri ışıl ışıl oldu.

"Leydim!" dedi başını eğerek bavulları aldı ve arabaya doğ. ru götürdü. Lucas dişlerini sıkmış öylece Issya'ya bakıyordu. Issya usulca gelip ona sarıldı. "Gerginsin." dedi gözlerinin içine bakarak boynuna ulaştı ve koklaya koklaya öptü. Lucas tam ona saracaktı ki Magy "Hey siz ikiniz burada bir senedir sevgilisi olmayan biri var. Lütfen öpüşüp koklaşırken dikkat edin!" dedi. Issya Magy'nin elindeki iki valizi daha görünce "Daha neler? Beş koca valiz oldu Magy. İtalya'ya taşınıyorsun da bizim mi haberimiz yok?" dedi ama valizlerden birine uzanıp yardım etmeyi ihmal etmedi.

Magy "Belli olmaz belki kalırım. İtalyan erkekleri çok seksi." dedi kıkırdayarak.

Issya ona aldırmadan "Ares artık çok büyüdün in omzumdan." derken Lucas hem Issya'nın elindeki valize uzandı hem Ares'i almak için Issya'yı kendine çekti. Issya nefesi kesilmiş onun eksenine girerken Lucas "Ares gel hadi!" dedi ve Ares onun omzuna çıktı. Tabi Issya'nın ondan ayrılmaya niyeti yoktu. Belinden sırtına doğru ovuşturdu ve "Öpeyim bir kere." dedi mutlulukla. Lucas dudaklarına uzanırken Issya "Ares için saçlarını uzatmalısın." dedi kıkırdayarak ama Lucas'ın bir anda sinirden titrediğini hissetti ve kolları arasından hızla çıktığını bile göremedi.

Lucas bahçe kapısının önünde tek eliyle Tenatz'ın boğazına yapışmış, onu havaya kaldırmış bir mendil gibi sallıyordu. Sesi yeri göğü titretecek kadar korkunçtu.

"Tenatz böyle bir şeyi düşünmeye cesaret edemezsin! Ölümün benim elimden olur."

Tenatz kaderine razıydı. Karmakarışık aklı Issya ve Lucas'ın aşkına özenmişti. Anlık da olsa Lucas'ın yerinde olmayı istemişti. O an nasıl olduysa Issya'nın aklı Tenatz'la bağlantı kurmasını sağladı. Tenatz nefes alamaz hâlde içinden *'Kurtarın beni bu azaptan*

Cezamı verin bana haktır! dediğinde Lucas kendine geldi. Tenatz'ı bir paçavrayı savurur gibi karşı caddeye fırlattı. Tenatz caddenin karşısında bir duvara çarpıp yere düştü. Ayağa kalkması saniyeler aldı. Lucas'ın saniyeler içinde dönüştüğü vahşi doğası saniyeler içinde insanlığa yerini bıraktı.

Tenatz'a "Evde konuşacağız." dedi ve arkasını döndüğünde Issya ile göz göze geldi. Asıl şimdi gerçeklerle yüzleşmişti. Ona doğru giderken Issya korkuyla iki adım geriledi. Lucas o an girdi aklına. Issya korkmamış tam anlamıyla ödü patlamıştı. Düşüncelerinde *'Ben nasıl böyle bir canavara evet dedim?* Böyle birini nasıl sevebilirim?' Cümleleri vardı. Evet, onun siyah gözlerini, koyulaşan tenini görmüş kanını içmesine ön ayak olmuştu ama bu gördüğü farklıydı. Görmese buna inanamazdı.

Kaçınılmaz sondu bazan...

Lucas acıyla gülüp "Sana acele etme demiştim gecenin kızı. Gerçekler acıttı değil mi?" diyerek Lssya'ya arkasını dönüp bahçe kapısına yöneldi.

Tenatz "Lordum açıklamama izin verin!" dedi ama Lucas "Leydi sanırım burada kalacak. Yanında kal. Ona bir şey olursa canını yakarım." dedi ve o an âdeta kayboldu.

Lssya gözünden akan yaşlara engel olamıyordu. Âdeta yerine çivilenmiş, yerinden kıpırdayamıyordu. Kendinde güç bulduğunda "Lucas!" diye koşarak Tenatz'ın yanına geldi. O gitmişti. Birbirlerine verdikleri onca söz yerle bir olmuştu.

Tenatz'a bakıp "Ne tarafa gitti Tenatz?" diye bağırdı.

"Leydim bilmiyorum. O çok hızlıydı." dediğinde Lssya elleri titreyerek askılı çantasından telefonunu çıkardı. Hızla onu aradı ama telefon kapalıydı.

"Tanrım kapalı! Beni bıraktı. Beni bıraktı." dedi hıçkırarak.

Tenatz "Hepsi benim suçum leydim. Telafi edeceğim lütfen ağlamayın." derken Lssya'nın içindeki boşluk bin beteriyle geri gelmişti. Ruhu çırpınıp bedeninden çıkmaya çalışıyordu. Olanlardan habersiz olan Magy bavullarla olan savaşı kazanmış hepsini kapının önüne getirmeyi başarmıştı.

"Aşk olsun Lucas, bana yardım edeceğini söylemişti. Nerede o Yunan heykeli?" diye sordu ama Lssya'yı görmesiyle "Lssya neden ağlıyorsun? Neler oluyor?" diye sordu.

Lssya ruhundaki acıya daha fazla dayanamadı "Beni bıraktı Magy. Beni bırakmayacağını söylemişti ama bıraktı." diyerek olduğu yere yığıldı.

Tenatz onu kucakladığı gibi eve soktu. Hızla telefonunu çıkarıp Lucas'ı aradı ama telefon kapalıydı. Lssya iyiydi. Sadece bayılmıştı ama kendini bir o kadar suçlu hissediyordu. Geçen on dakikanın ardından Lssya gözlerini açtı. Neler olduğunu hatırlayıp bir kere daha gözyaşlarına boğuldu. "Lucas'ı bulmalıyım. Onu çok üzdüm. Beni anlamalı. Tenatz sen nerede olduğunu bilirsin. Lütfen beni onun yanına götür." diye hıçkırırken Magy arkadaşının bu hâli karşısında şaşkınlığını koruyordu.

Tenatz "Leydim lütfen ağlamayın. Lordum büyük ihtimal biraz yalnız kalmak istedi. İnanın nerede olduğunu bilmiyorum. Dilerseniz onu burada bekleyebiliriz. İsterseniz İtalya'ya döneriz." dedi.

"Ben onu istiyorum, başka bir şey istemiyorum. Tenatz bana onu bul. Bir şeyler yap. Adrian... Adrian onun nerede olduğunu bilir. Yanındadır belki." dedi gözlerinden akan yaşlarla.

"Onun yanında olmadığını biliyorum. Adrian lordumun verdiği bir görev için başka bir ülkede." dediğinde Lssya "Tamam." dedi ve gözlerini kapatıp "Ruhum neredesin?" diye sordu ve bekledi. Şimdi Lucas saniyeler içinde yanında belirecek, o da ona açıklayacaktı. Tabii gelen giden olmadı.

Lssya ağlamasını bastırıp bir kere daha gözlerini kapattı. "Ruhumu hisset... Üzgün olduğumu hisset!" derken Magy Tenatz'a bakıp "Ne yapıyor?" diye sordu aptalca.

Tenatz "Ruh eşini çağırıyor. Evrene mesaj bir nevi." dedi, başka ne diyebilirdi ki.

Lssya hayal kırıklığıyla gözlerini açtı. Gözlerinden akan yaşlarla "İtalya'ya dönüyoruz." dedi. Magy şaşkındı. Arkadaşını teselli etmek istercesine "Lssya üzülme lütfen. Gitmeyelim istersen. Bir adam için bu kadar üzülmeye değmez." dedi.

Lssya "Magy orada neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ama gitmeliyim. Seni nasıl bir yere kimlerin içine götürdüğümü söyleyemem. Karar senin. Hâlâ benimle gelmek istiyor musun?" diye sordu.

Magy omzunu silkerek "Hatırlasana ben Erin gibi bir salağın peşinden buralara gelmiştim. Sen onun yanında can simidi gibisin. Hem seni bu hâlde bırakamam." dedi.

"İyi ki yanımdasın." dedi Lssya.

Magy bahçe kapısının önünde duran arabanın ne kadar lüks olduğunu görünce hayrete düştü. Zaten Adrian ve Tenatz ve tabii ki Lucas gibi yakışıklı adamlarla başı dönmüş ne düşüneceğini bilmezken "Tanrım her şey kusursuz, Lssya sen bu insanlarla nerede tanıştın?" diye sordu.

Arabaya binmekte olan Lssya "Onlar benim ailem." dedi.

"Hani şu hiç bilmediğin ailen mi?" diye sordu. Lssya onu cevapsız bıraktı. Lucas'ı defalarca aradı ama telefonu kapalıydı. Bir umut onu havaalanında göreceğini düşündü. Uçağa binerken "Tenatz, Lucas bizimle uçmayacak değil mi?" diye sordu. Tenatz bir o kadar suçlu hissederken ona bakmadan cevap verdi.

"Büyük ihtimal evet efendim." dedi Tenatz.

Lssya bir yarım saat kadar uçağı Lucas gelebilir diye bekletti ama gelen giden yoktu. Magy nefes almadan konuşuyor, onun dikkatini dağıtıyordu.

"Lssya bu piyango gibi. Akrabaların çok zengin olmalı." diyerek uçağı inceliyordu. Lssya onu yine cevapsız bıraktı. Gözyaşları hâlâ akıyordu. Magy, onun hâline iyice üzülmüştü. "Ona bu kadar bağlanmış olamazsın." dedi.

"İnan bana daha fazlası var." dedi Lssya. Tabii ne anlatabilirdi ki...

Tek istediği Lucas'ın yanında olmaktı. Ne olursa olsun ona ulaşacaktı. Uçağın kapısı kapanırken koltuğunu yatırdı ve pencere tarafına doğru dönüp gözlerini kapattı. Lucas'a ulaşmak dilinde bir duaya dönüştü. Ağlaya ağlaya uyuya kaldı. Kıpır kıpır üzerinde gezinen Ares ile gözlerini açtığında uçak inişe geçmişti. Lssya uçağın telefonundan Verona'yı aradı.

Verona "Lssya kızım." diyerek mutlulukla telefonu açsa da onun ağladığını anladığında "Lssya iyi misin?" diye endişeyle sordu.

Lssya "Uçaktayım. Geliyorum. Lucas orada mı?" diye sordu.

"Hayır, o... O seninle değil mi?" diye sordu ama Lssya ağlamaktan doğru dürüst anlatamadı. Verona "Sakin ol Lssya. Dinle beni!" diye sesini yükseltti.

Lssya biraz olsun susabildiğinde "Bağlılık öyle kolay kopacak bir şey değildir. İnan bana Lucas dönecek. Şimdi kendine gel ve evine dön!" diyerek telefonu kapattı.

Hızla gözlerini kapatıp "Lucas!" diye seslendi. Çok geçmeden telefon çalmaya başladı. Verona gözlerini açıp telefonu açtı. Lucas'ın sesi üzüntüden dağılmıştı.

Verona "Oğlum." dedi merhamet dolu bir sesle.

"Anne acil mi?" diye sordu.

"Lssya dönüyor. Hâli hiç iyi değil. Neler oldu?" diye sordu.

"Gerçeklerle yüzleşti." dedi Lucas perişan bir sesle.

"Sen benim yetiştirdiğim Lucas olduğuna emin misin?"

"Anne kapatıyorum." dedi Lucas.

Verona "Ondan böyle kolay ayrılabileceğini sana düşündüren ne?" diye bağırdı.

"Ondan ayrıldığım falan yok bu nereden çıktı?"

"Onu kimse sakinleştiremez bunu biliyorsun. Lütfen gelip bunu ona söyle!" dedi Verona.

"Davette orada olacağım zaten."

"İyi, davet dört gün sonra." diyerek telefonu yüzüne kapattığında Lucas kullandığı arabanın direksiyonunu çoktan yamultmuştu bile.

Baştan buyana kaçmaya çalıştığı şey buydu işte. Lssya onun gerçek yüzünü görmüştü. Yine hatalıydı. Aşkına yenik düşmüş saklayabildiği kadar kendini saklamıştı. Riyakâr davranmış, kendisini sempatik göstermeye çalışmıştı ama Lssya onu gördüğü ilk an gerçek düşüncelerini belli etmişti. Lucas o an ölse ölebilirdi. Asırlardır kaçmaya çalıştığı yanını bir tokat gibi yüzüne vurmuştu. İşte bu Lucas'ı öldürmüştü.

Şimdi sözünü tutacak onu koruyacak, alışana kadar onu yalnız bırakmayacaktı ve daha sonra onu hayatından olabildiğince uzak duracaktı.

Lssya'nın telefonu çaldığında uçaktan inmek üzereydi. Hızla açtı "Verona, Lucas'a ulaşabildin mi?" diye sordu.

"Evet ulaştım. Lucas davette burada olacağını söyledi. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama ona biraz zaman verelim." dedi.

Lssya için bir umut doğmuştu. "Tamam. Evde görüşürüz." diyerek kapattığında kucağındaki Ares'e sıkı sıkı sarıldı ve "Magy her şey arkamızdan gelir. Bir an önce eve gitmek istiyorum. Hadi acele edelim." dedi.

Hızla uçaktan inerken Magy her şeyi şaşkınlıkla izliyordu. Uçağa binerken ne kontrolden geçmişlerdi ne bagaj vermişlerdi. Şimdi uçağın hemen yanında duran lüks bir Cadillac onları bekliyordu. Etrafında dönen muhteşem insanlar onları birer prenses gibi karşılarken, korumalar muhteşemdi. O olanı bileti hayretle izlerken Lssya'nın ağlamaktan yüzü gözü şişmişti. Lucas'ı bir daha göremeyeceğini düşündükçe delirecek gibi oluyordu.

Ölmeli...

Afrika, Elgon Dağı

Adrian sabırla çıktığı basamakları saymaya devam ediyordu. Divone'yi az çok tanıyordu. Hayatında gördüğü en manyak cadıydı. Vampirlerden nefret eden Divone burayı vampir tuzaklarıyla doldurmuş, üzerine büyüler yapmıştı. Adrian akılcı davranıp bir insan gibi hareket etmeye karar vermişti. Vampir özelliklerini kullanıp riske girmeyecekti.

Sinirle "Güneş doğmadan umarım biter. Sekiz yüz elli bir, sekiz yüz elli iki..." diye insan adımlarıyla sabırla tırmanmaya devam etti. Önünde ucu bucağı olmayan dik bir dağın yamacına tahtalarla çakılmış merdiven vardı. "Hangi manyak bu merdivenleri yapmış olabilir?" diye aklından geçen insani soruya istemsizce güldü ve tırmanmaya devam etti.

Basamak bittiğinde karşısında dağın içine oyulmuş küçük ama şirin bir ev gördü. Biri tablo gibi evi dağın ortasına asmış gibiydi. Sorun şuydu; Adrian'ın vampir özelliklerini kullanmadan o eve ulaşması imkânsızdı. Ev ile bulunduğu son basamağın arasında dibi görünmeyen bir uçurum vardı. Adrian "Harika!" dedi sinirle. Birkaç dakika ne yapacağını düşündü. Tabii bir şey bulamadı. Madem insanı yanıyla buraya kadar gelmişti. Öyle devam edecekti.

"Divone!" diye bağırmaya başladı. Onun sesine dağı kaplayan yeşil bitki örtüsü ve uzun uzun devasa ağaçlardan kuşlar havalandı. Adrian neredeyse bir yarım saat "Divone!" diye bağırdı. Tam ümidi kesip "Seni lanet olası cadı! Beni Lucas gönderdi! Kaldır o koca kıçını ve ses ver!" diye bağırmış sinirden yanındaki ağacı sökecekti ki güneşin ilk ışıkları dağın tepesinde kendini belli etmeye başladı. Adrian "Harika!" dedi sakince. Sonra "Seni kız kurusu! Burada kilit dönerken benden yemediğin hakaret kalmayacak bilesin!" diye avaz avaz bağırdı. Son çare atlamayı deneyecekti ama sona yaklaştığını hissediyordu.

O sırada bir kuş gelip ev ile onun durduğu basamak arasının ortasına kondu. Adrian aptalca kuşa baktı. Kuş sanki bir şeyin üzerinde duruyor gibiydi. Adrian ağaca tutunup sağ ayağını boşluğa doğru uzatıp bastı. Bu görünmez bir köprüydü. "Seni pis cadı! Sen nasıl bir ruh hastası çıktın." diyerek eliyle görünmez halatları araya araya buldu. Tutuna tutuna karşıya geçtiğinde karşısında siyah pelerin içinde Divone duruyordu. Adrian "Sakın bana söylediğim her şeyi duyduğunu söyleme. Duyduysan bile bunu lorduma karşı kullanmamanı rica etmem bir işe yarar umarım." dedi karşısında durarak.

Divone "Vampirliğini kullanmaman akıllıcaydı. Güneş doğuyor." dedi.

"Fark ettim. Beni içeri alırsın umarım." dedi Adrian.

"İnsan gibi davrandığın sürece bir sakıncası yok." dedi Divone.

Adrian uzun siyah saçlarının yerleri süpürdüğü ceset beyazı teniyle ince uzun kadını takip ederken kadının sanki havada süzüldüğü hissine kapıldı. Çok uzun yıllardan beri ilk kez ürkmüştü. Cadıları hiç sevmiyordu, bu kesindi.

Eve girdiklerinde Adrian hiç şaşırmadı. Her şey taştandı. Tahta namına hiçbir şey yoktu. Cadılar yanıcı hiçbir şeyi sevmedikleri gibi sudan nefret ederlerdi.

Divone "Niye buradasın?" diye sordu.

"Lordum sizinle görüşmek istiyor." dedi Adrian.

"Niye kendi gelmedi?"

"Bu kadar sakin kalabilecek miydiniz?" diye sorduğunda Divone "Ruhun oğlu dünyaya ait değil." dediğinde Adrian gerilmişti. Tabii yanesini tutamadı "Bunun kararını yukarıdaki veriyor diye biliyorum." dedi.

"Çok cesareli ve sadıksın Adrian."

Adrian ismini bilmesine şaşırmıştı. Acaba o da mı akıl okuyabiliyordu. "Dürüstüm hepsi bu." dedi taviz vermeden.

Divone "Nedir konu? Buraya geldiğine göre önemli olmalı." dedi.

Lucas, Adrian'a olanı biteni anlatmıştı. Tabii Adrian ilk önce "Bu konu siz ve benim aramızda kalmazsa lordum gelip yarım bıraktığı işi tamamlayacağını iletmemi söyledi." dediğinde Divone kahkahalarla gülüyordu.

Adrian tedirginliğini belli etmedi. "Yani!" dedi sinirle.

"Lucas tam bir aptal. Evet, ondan nefret ediyor olabilirim ama onun karşısında yer almayacağımı bilmesi gerek." dedi.

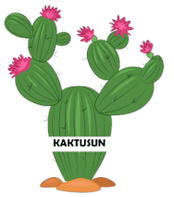
Adrian "Bu yüzden buradayım." dedi.

Divone "Dinliyorum." dediğinde Adrian anlatmaya "Adı Lasya..." diye başlamıştı ki Divone ayağa fırlamıştı bile.

"Sen... Sen ne dedin?" diye dehşetle sordu.

"Adını söyledim daha..." dedi Adrian. Bu onu iyice germiş duyacaklarına hazır olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Divone süzülürcesine sağ duvara, süzülürcesine sol duvara yürürken ağzından dökülen kelimeler kehanetin ta kendisiydi.

Işık, aşkı bulduğunda...
Sular durulacak...
Uyuyanların kanı koruyacak onları...
Ruhlar uyuyacak...
Güneş hiç batmayacak...
Ve gecenin kızı gölgede yaşayanlar için geri gelecek...

Divone kehaneti aklından okumayı bitirdiğinde "Anlat!" dedi. Adrian başladı anlatmaya. Bütün olanı biteni anlattı. Divone gözlerini kapatıp dinledi. Adrian sustuğunda gözleri açılmadı. Adrian bir on dakika bekledi sonra "Uyudun mu?" diye sordu. Divone gözlerini açtı. "Cadıların gelişimi evre evredir. Bunu biliyor olmalıydınız" diye aşağılayarak Adrian'a baktı.

Adrian "Cadılar ilgi alanımız dışında o yüzden olmalı." dedi.

Divone "Bir cadı doğar. Kanları ırklarının getirisi büyülüdür. Anadan doğana geçen kitapları onlara mirastır. Sekiz yaşında bir hayvan sahibi olurlar. Kızın rakunu var bu tamamlanmış. On sekiz yaşında büyü yapmaya başlamalıdırlar. Yoksa lanetlenirler. Gecikmiş olsa da çağırma büyüsüyle bu da tamamlanmış. Sıra koruyucu edinmektir ki kendine anladığım kadarıyla bir koruyucu bulmuş. O vampiri koruyucu olarak kabul etmek zorunda. Yani Lucas istese de istemese de ondan cadılığını saklayamayacak. Bir yerde Lssya kanını yenilecek. Beni düşündüren bir cadının bir vampiri koruyucu olarak seçmesi, bu ne görülmüş ne duyulmuş bir şey."

Adrian "Bir cadının lordum Lucas gibi birine ruh eşi olmasını göz ardı etmeniz gerçekten komik. Koruyucuya takılmak neden?"

"Lucas iradesi olan, ruh eşini itaati altına alan biri olacaktır."

"Cadı olmasına rağmen mi?"

"Evet. Cadılık bağlılığın önüne geçemez. Lssya Bacca cadısı olarak iyiliğin tarafından ayrılmayacaktır. Sorun Tenatz denilen o vampir. O kayıtsız şartsız Lssya'ya itaat edecek." diye sıkıntıyla konuştuğunda Adrian hâlâ anlamamıştı.

"Lssya iyiliğin cadısı olduğuna göre sorun ne?"

"Her şeyi bilemem Adrian. Sanki bütün bu olanlar planlanmış gibi, bir cadı Lucas gibi eşsiz bir eşe bağlanıyor. Kendine koruyucu olarak bir vampir seçiyor. Ayrıca Bona Dea. Ondan doğacak olan hem Lucas'ın güçlerine ve cadılığın getirisi kana sahip olacak. Bu öngörülemez. Bunları düşünmeliyim. Bence anahtar kehanet, kendine yatacak bir yer bul Adrian. Bu gece buradasın." dedi ve oturduğumuz mağaramsı yeri terk etmeden hemen önce "Ve kan içmek yok!" diye emretti.

Adrian sinirle "Hayvan kanı favorim değil zaten." diye burun kıvırıp etrafa göz atmaya karar verdi.

Divone, Adrian'dan ayrılır ayrılmaz kendini dualarını ettiği küçük odasında buldu. Oda tıpkı diğerleri gibi dağın içine oyulmuş mağaracık gibiydi. Etrafta ne bir eşya ne dünyevi bir şey vardı. Mumlar duvarların üzerinde karanlığın etkisini hafifleterek yanarken lavanta kokusu insanın genzini yakacak kadar ağırdı. Divone mağaranın ortasına oturup önündeki kocaman su dolu deliğe doğru sol tarafından aldığı birkaç ottan attı.

"Bana geleceği göster!" diyerek gözlerini kapattı.

Aşkı hissetti en yoğun şekilde, huzuru ve sadakati. Buraya kadar bir sorun yoktu. Her şey bembeyazdı. Bir o kadar saf bir o kadar duru. Etraf usul usul kararda. Asırlar öncesine çekildi daha dün gibi. Derinden duydu kötülüğün yolundan yürüyenlerin sesini. Hepsi atalarıydı. Ateşten geliyordu sesleri. Yalaz bir ateş sıcaklığı vurdu yüzüne. Hepsi birer birer çıktı alevlerin içinden. Bir sunak vardı en

tepede. Sunağın içinde bir bebek, başında Lssya... Ateşten çıkan on üç cadı, sunağın önünde diz çökmüş el ele kehaneti tekrar ediyorlardı. Yerde yatan Lucas'ın cesedinin yanı başında elinde çift başlı mızrak gözleri kapkara bir vampir duruyordu. Divone dehşetle açtı gözlerini. Nefes nefese dua etmeye başladı. Gözlerinden süzülen yaşlarla artık yapması gerekeni biliyordu. Lssya ölmeliydi. O kötülüğü doğuracaktı...

Ölüm başlangıçtır aslında...

İki gün sonra

Lssya için dört gün geçmek bilmedi. İçine kapanmış kimseyle konuşmuyor, Magy ile bile ilgilenemiyordu. Geleli iki gün olmuş, davete yani Lucas'ın gelmesine iki gün vardı. Geldiğinden beri kendini a:ölyesine kapatmış Lucas'ın gelmesini bekliyordu. Gelmezse ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu ihtimali düşünmek bile onu öldürüyordu. Gece olunca huzur bulduğu Tenatz'ın yanına gitmeye karar verdi. Üzerine hırkasını alıp bahçeye çıktı.

Lssya, Tenatz'ı gördüğünde tam seslenecekti ki durdu. Tenatz üst bedeni çıplak, kılıçları elinde yukarı aşağı sağa sola savurup duruyordu. Lssya "Tıpkı rüyamdaki gibi." derken kendisini kötü hissetti. Derin bir nefes alıp "Tenatz!" diye seslendi.

Tenatz "Leydim!" diyerek saygıyla eğildi.

"Kes şunu eğilme lütfen. Bu bana kendimi daha kötü hissettiriyor." dedi Lssya sitemle.

"Saygıyı hak ediyorsunuz leydim." dedi.

Lssya onunla inatlaşmak istemedi. Tenatz tişörtünü hızla üzerine geçirdi ve "Hâlâ sıkıntılısınız ama geçecek leydim. Lordum gelir gelmez kendimi ona ifade edeceğim." dedi.

"Senin bir suçun yok. Hatalı olan benim. Ondan korktum." dedi Lssya ıstırapla.

"Sizi temin ederim leydim, lordum korkmanız gereken en son kişi." dedi Tenatz.

"Biliyorum. Her şeyi mahvettim."

"Daha fazla kendinizi suçlamayın leydim."

"Tenatz biraz önce kılıçları kullanıyordun ya ben senin o hâlini rüyamda gördüm." diyerek kütüğün üzerine oturup hatırlayabildiği kadar rüyasını anlattı. Tenatz sessizdi. Lssya "İğrençti." dedi son kelime olarak.

"Çok bilgili olduğumu söyleyemem ama rüyaların canlılara ışık tuttuğu da bir gerçek."

"Ne yani şimdi olacakları mı gördüm ben?" dedi Lssya dehşetle.

"Bu rüyayı Leydi Minevra ile paylaşmalısınız. Sizi aydınlatacaktır."

"Ona Lucas'la bir yatakta olduğumu mu söyleyeceğim?" dedi Lssya utançla.

"Bunu tahmin ettiğine eminim." dedi Tenatz gülümseyerek.

"Ah bir sen kalmıştın benimle alay etmeyen." dedi Lssya sırıtarak.

"Lucas beni affedebilecek mi sence? Ben onun ne düşüneceğini kestiremiyorum. Hoş onu daha tanımıyorum bile. Sence nasıl biri?" diye sordu hüzünle.

"Adaletli ve mütevazı tarafını biliyorum. Her canlıya saygı duyar. Yardımseverdir. Onun gücüne bire bir şahit olduğum zamanlar oldu ama tam anlamıyla her şeyini bilen Adrian'dır."

"Adrian mı? Muhafızı falan mı?" diye sordu Lssya.

"Hayır, muhafız biraz basit bir kelime leydim. Rivayete göre ikizlerin yani Lord Leonard ile Lorda Lucas'ın koruyucusu ruhlar âleminden Ailois denilen bir ruhmuş. Bu ne kadar doğru bilmiyorum leydim."

"Yok artık! Bu anlattıkların bana öyle uzak ki."

"Zamanla gözünüzdeki perde kalkacak efendim. Ruh eşi olma konusunda daha çok yenisiniz."

"Sen ne istesem anlatıyorsun."

"Bildiğim kadarını leydim. Sadakatim dürüstlüğümün anahtarıdır." dediği sırada Tenatz'ın telefonu çalıyordu.

Tenatz ayağa kalkıp "Lordum!" dediğinde Lssya çoktan ayaklanmış gözünün içine bakıyordu. Tenatz "Dinliyorum lordum." diyerek dinlemeye devam etti. Geçen dakikaların ardından "Bu benim için onurdur lordum.. Umarım beni affetmişsinizdir." dedi ve bekledi. Son olarak "Tüm kalbimle lordum. Ruhum sizin yüce gönlünüz sayesinde huzur bulacak." diyerek telefonu kapattığında Lssya daha fazla dayanamadı "Lucas mı? O Lucas mıydı?" diye sordu nefesini tutarak.

Tenatz "Evet leydim." dedi.

"Ne istiyor? Geliyor mu? Yoksa sana yerini mi söyledi?" diye soruları ardı arkasına sıralarken Tenatz, Lssya'nın önünde diz çöktü.

Lssya "Sen... Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Leydim, ruhların adına, gökte parlayan yıldızların adına size yaşamın son bulana dek bağlılığımı sunuyorum." dediğinde Lssya hiçbir şey anlamadı.

"Anlamadım Tenatz. Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben bir vampirim. Bir koruyucu olabileceğim aklımın ucundan geçmemişti. Hele ki bir insanın, ama lordum bunu öngörüp izin verdi. Size bağlanmamın nedeni buymuş leydim. Ruhunuz beni koruyucunuz seçmiş."

"Tenatz sen kendinde misin? Sana bunları Lucas mı söyledi? Benim koruyucuya ihtiyacım yok ki! Hem seni seçme saçmalığı da ne?"

"Sizi gördüğüm ilk andan bu yana iyi olup olmamanızdan başka bir şey düşünemiyorum leydim. Beni bu ıstıraptan kurtarın."

"Khaon sizi çiğ çiğ yerken kılımı bile kıpırdatmayacağım." dedi Lssya huzursuzca.

"O minnetim. Benim babam. Size anlamsız gelecek ama bundan sonraki hayatım sizi korumakla geçecek."

"Ona ihanet etmiş olacaksın."

"Bu aldığım her nefeste ıstırabım olacak doğru ama şu an çektiğim eziyetten daha çekilir olacağı kesin." dedi Tenatz.

"Neler konuşuyoruz biz? Lucas'ı ara ve onunla konuşmak istediğimi söyle."

"Leydim yalvarırım beni bu onurlu görevden mahrum bırakmayın. Şu an onu aramak beni zora sokar. Lordum koruyucu olarak beni sizin rızanıza bıraktı yoksa burayı terk etmem gerekecek."

"Tenatz sen kendinde misin? Bu... Bu yoksa bir aşk itirafı mı? Yani dolaylı yoldan edilen bir itiraf mı? Lucas aramızdan çekildiğini mi söyledi yoksa? Eğer öyleyse..." dedi Lssya. Ruhu daralmış avaz avaz haykırmak istiyordu.

"Hayır leydim. Siz lorduma aitsiniz. Kesinlikle öyle bir şey değil. Korumak kollamak. Bu benim görevim. Hayatımdaki boşluk sizinle doldu. Bu görevi bana layık görürseniz beni onurlandırırsınız. Hepsi bu. Lordum bana ışık tuttu sadece. Siz lordumun ruh eşisiniz." dedi.

"Tenatz bu bir şaka değil mi?" diye sordu Lssya çünkü ne diyeceğini bilemiyordu.

"Leydim yalvarırım onaylayın. Yoksa huzuru bulamayacağım." dedi Tenatz.

"Bu bağlılık ne demek?"

"Sizden başkasından emir almayacağım demek. Canım pahasına sizi koruyacağım. Bu benim hayattaki tek görevim demek. Siz güneşe bile çıkmamı isteseniz hayır demeyeceğim demek."

"Güneşe çıkarsan..." diye sordu.

"Küle dönerim." dedi Tenatz. Lssya daha fazlasını duymak istemedi. Aklında beliren onca soruyu düşünmeden aklının bir köşesine itti. Yine ruhu daralmıştı ama biliyordu ki Tenatz'ın yanında o da huzurluydu.

"Tenatz ben bilmiyorum. Lucas'ın bunu istediğine emin misin?"

"Evet, leydim. Beni sizi koruyup kollayacak savaşçınız olarak kabul ediyor musunuz?"

"Bence bunu Khaon'la konuşmalıyız. Sonuçta iş değiştirmek gibi bu değil mi?"

"Siz bana evet dediğinizde konuşacağım leydim."

"Sana kızmayacak mı?"

"Beni anlayacağına eminim leydim"

"Tenatz ayağa kalk lütfen!" dedi Lssya.

Tenatz'ın söyledikleri ona gelse bile onun gururunu kırmayacaktı. Hayır dediğinde çok üzülecekti bu belli oluyordu. Evet derse ne olur diye düşündü saniyeler içinde. "Bana âşık falan değilsin değil mi?" diye sordu tekrar.

"Hayır leydim. Ömrüm boyu buna cüret etmeyeceğimi bilmelisiniz." dedi Tenatz.

"Tenatz seni koruyucum olarak kabul ediyorum." dediğinde ılık bir rüzgâr esip ikisi arasında dolandı ve kayboldu. Lssya esintiyi fark ettiğinde gözlerini kapadı. Kendini olmadığı kadar tamamlanmış hissetti. Tenatz'ın aylardır eziyet çeken ruhu huzur doldu.

Tenatz şato girişine kadar Lssya'ya eşlik etti. O şatoya girer girmez Lucas'ı aradı.

Lucas telefonun ucunda bekliyordu. Çalar çalmaz açtı.

"Evet?" diye sordu.

"Leydim beni onurlandırdı lordum." dedi.

Lucas "Tamam Tenatz o sana emanetim unutma." dedi.

"Lordum size layık olacağım. Leydi Lssya çok perişan ve bu benim suçum." dedi tekrar bağışlanmayı dileyerek.

"Bu kimsenin suçu değil Tenatz." diyerek telefonu kapattığında Adrian ve Divone karşısında oturmuş ona bakıyorlardı.

Divone, Adrian'la birlikte Lucas'la buluşmuştu. Ona Adrian'ı anlattığı her şeyi baştan sona anlattı. Sonra Lucas'ın kendi sonunu ona bizzat aklından aktardı. Lucas onca görünün içinde "Bizim bir bebeğimiz mi olacak?" diye sordu merakla.

Divone "Sen gerçekten bir kaçıksın. Bebeğiniz büyük bir ihtimal bir araç olacak. O doğmamalı. Ya da ruh eşin ruhlar âlemine göçmeli! Yoksa öleceksin ruhun oğlu." diye sinirle konuşurken Lucas gözleri kapalı şekilde Lssya ve bebeğini hayranlıkla Divone'nin aklından seyrediyordu.

Tabii, Lucas'ın saniyeler içinde değişim geçirip Divone'nin boğazına yapışması bir oldu. "Sen ne dedin? Lssya'nın ölmesi gerektiğini mi söyledin!?" diye kükrerken bulundukları orman sallanıyor, etraflarında bulunan ağaçlardan çatırdama sesleri geliyordu.

Divone zor aldığı birkaç solukla "Seni aptal! Öleceksin. Şeytan bebeğinin bedeninde tekrar doğacak. Bu bir kurgu! Önlenemez bir öngörü bu!"

"Gelecek değiştirilebilir." diye kükrediğinde Adrian "Ya değiştirilmezse, ya siz Divone'nin dediği gibi ölürseniz?" diye haykırdı.

"Lssya yaşayacak, Şeytan dünyaya gelemeyecek. Tabiat Ana buna izin vermez."

"O her şeyi ırkların iradesine bırakmadı mı?" diye sordu Adrian.

Lucas biraz olsun sakinlemiş, ellerini Divone'nin boğazından çekmişti.

"Evet, benim de güvendiğim tam olarak bu. Geleceği değiştirebiliriz. Olmadı geçmişe döner baştan yazarız. Umurumda değil."

Divone, Lucas'a "Seni adi herif! Kafamı kopartıyordun. Ben senin tarafındayım unuttun mu? dedi. Ayrıca cadılar geçmişe dönemez. Biz lanetliyiz unuttun mu?" dediğinde Lucas bir kere daha çıkmazı yaşıyordu. Dişlerini sıkarak "O zaman ilk seferde her şeyi düzeltsek iyi olur." dedi sıkıntıyla.

Adrian umutla "Daha olan bir şey yok. Leydim hamile falan değil. Belki korunma yöntemleri işe yarar." dedi.

"O bebek ana rahmine düşecek Adrian. O Bona Dea." dedi Divone.

Lucas atının eyerinden aldığı içki şişesini kafasına dikip bir ağaca sırtını vererek oturdu. "Belki düşmez." dedi kederle.

"Sen dilediğim kadar diren. Lssya'ya karşı koyamayacaksın." dedi Divone.

"Öyle bir niyetim yok zaten. Ölüp gideceğim diye ondan mahrum kalmayacağım. Sadece o... O benden korkuyor ve bu aşılmaz bir engel."

"Saçma buna inanamam." dedi Divone kahkahayla.

Lucas "Gülüşün hiç hoşuma gitmedi bilesin." dedi ama bu onu durdurmadı.

Zevkini çıkara çıkara gülmeye devam etti.

Adrian "Ne zaman şatoya dönüyoruz?" diye sordu.

Lucas bunun üzerine Divone'ye bakarak "Gelmek istediğine emin misin?" diye sordu.

"Ruhlara lanet olsun ki hayır ama başka seçeneğim yok. Birinin gelip ona cadılığın doğrularını öğretmesi gerek. Ayrıca o daveti kaçırmayacağım." dedi.

"Kimseye bir şey anlatmayacaksın. Divone, eğer Lssya'yı öldürmeyi düşünüyorsan seni parçalara ayırırım. Ardından dünyayı yok eder, yanına gelir cehennem arkadaşın olurum." dedi Lucas.

"Sana kanımın üzerine yemin ederim böyle bir şey olmayacak. Sonuçta ölecek olan sensin. Ben en kötüsü dağın tepesindeki yapımıma geri döneceğim."

"Ölüm bir başlangıçtır. Tatil bana iyi gelebilir." diye sırıtırken Adrian "Bu hiç komik değil lordum" diyerek araya girdi.

Divone "O zaman ölmemen için elimizden geleni yapalım. İki hikâyeyi kimin planladığını bir araştıralım. İkimiz daha iyi yol alacağımıza eminim." dedi.

Adrian sinirle "Lordum atladığınız bir şey var. Ölünce leydimin özlemi sizi tatilde rahat bırakmayacaktır. Onsuz geçirdiğiniz üç yılı düşünmenizi öneriyorum." dedi.

"Ölmesem iyi olacak..." derken Adrian'a hak vermişti.

Onlar kendi planlarını yaparken Lssya'nın özlemi öfkeye dönmeye başlamıştı. Şatoya girdiğinde Minevra ile karşılaştı.

Minevra "Tatlım neden bana katılmıyorsun? Davet için düzenlemeleri yaparken yardıma ihtiyacım var." dedi gülümseyerek.

Lssya "Davet?" dedi acı dolu bir sinirle gülerken.

"Lssya iyi misin?" diye sordu.

"Değilim. Artık hiç iyi olamayacağım biliyorum ve bu beni öldürüyor." dedi ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Lssya hâlâ sorun Lucas mı? Geleceğini öğrendiğinde sakinleştiğini düşünmüştüm."

"Acı olan ne biliyor musun? Herkesi arıyor, herkesle konuşuyor ama benimle tek kelime etmeye tenezzül bile etmiyor. Ben ne yapıyorum? Kendimi, hayatımı hiçe sayarak onun için kalkıp buralara geliyorum. İşte benim kırılma noktam bu! Ben ona hiçbir şey söylemedim. Ne bekliyordu ki ilk kez onu o hâlde gördüm. Görmekle kalmadım ki Tenatz'ın boğazına yapışmıştı. Onu çuval gibi duvara fırlattı. Korkmam doğal değil mi? Bunun için mi benden vazgeçti

Beni o yüzden mi orada bırakıp yok oldu. Ne isterse yapsın umurumda değil. Davete kalacağım. Sırf herkese haddini bildirmek için ama sonrası yok. Sonra geçmiş geçmişte kalacak." diye gözyaşlarını silip dik durmaya çalıştı.

Minevra ondan bunları duymayı beklemiyordu. Canı çok yanmış olmalıydı. "Lssya o an aklından neler geçti?" diye sordu.

"Hangi an?" diye sordu Lssya.

"Lucas herkesin aklından geçenleri okuyabiliyor, çok gerekmedikçe kimseye aklına girmediğini biliyorum ama... Sanırım sen sadece korkmadın." dedi Minevra.

Lssya "Ben... Ben... Tanrım. Ben..." diye açıklayamadı bile. Daha fazla bu acıya katlanamadı. Olduğu yere yığılırken Minevra onu yakaladı. Kucağına alıp kendi odasındaki yatağa yatırdı. Lssya'nın başındaki telefondan Lucas'ın cebini cevirdi.

Lucas o daha bir şey söylemeden "Yoldayım az bir işim kaldı ama yarından önce orada olamayacağım." dedi.

Minevra "Lssya'dan daha önemli işin ne olabilir Lucas? O çok kötü. Sana olan inancını kaybediyor."

"Lssya'dan daha önemli başka bir şey yok."

"Onu aramalıydın." dedi Minevra.

"Ne diyecektim? Fazla zorlamaya gerek yok."

"Akıl okuyabiliyorsun diye onu böyle yargılayamazsın. Kelimelere dökmediğine göre bu aklından ilk geçenler olabilir. Lucas onun için her şey çok yeni. Onu böyle yalnızlığa bırakamazsın."

Lucas "Yarın akşam görüşürüz." diyerek telefonu kapattığında Divone "Niye uğraşıyoruz ki ondan uzak dur olsun bitsin." dedi.

Verona, Lssya'yı doktor kontrolünden geçirmişti. Doktor ona yaptığı sakinleştirici iğnenin içine uyuması için ilaç koydu. Lssya

sabaha kadar uyanmadı. Yanında Magy kaldı. Magy geldiğinden beri sudan çıkmış balık gibiydi. Herkes bir garipti. Lssya kendinde değil gibiydi. Devamlı ağlıyordu. Onun delirdiğini düşünmeye başlamıştı ve ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Davet biter bitmez Lssya gideceklerini söylemişti ama neler olurdu kestiremiyordu. Bekleki en iyisi bu diye onun yanına uzandı ve uykuya daldı. Lssya sabaha dek uyanmadı. Gözlerini açtığında yanında uyuyan Magy'e hüzünle baktı. Onu da yok yere buraya kadar sürüklemişti. Yerinden usulca kalkıp duşa girdi. Duştan çıktığında Magy duşun kapısında durmuş ona bakıyordu. Lssya "Utanmalısın. Beni mi izliyordun?" diyerek havlusunu bedenine sardı.

"Daha iyi görünüyorsun." dedi Magy.

"Geçti. Artık ağlamak yok. Yarın sabaha buradan gideceğiz ve eski hayatımıza geri döneceğiz."

"Lssya emin misin? Bana anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Anlatılacak bir şey yok. Aşkın peşinde koşmak bana göre değilmiş. Artık biliyorum." dedi gülümsemeye çalışarak.

"Bu şatoyu bırakıp o fare deliğine dönebilecek misin?" diye sordu Magy sırıtarak.

"İnan bana en iyisi bu." dedi Lssya.

En kötüsü sensizlik...

İki kız bütün günü birlikte geçirdiler. Lssya bahçeye dolaşmaya indiklerinde dün için Verona ve Minevra'dan özür diledi.

Minevra "Hâlâ aynı fikirde olmadığını umuyorum. Geçmişinde kalmak istemem." dedi. Lssya buna ne cevap verebilirdi bilmiyordu. Eğer Lucas'tan ayrılacaksa onları görmemek acısına acı katacaktı.

"Biraz zamana ihtiyacım olacak ve bizde bolca var değil mi?" dedi yine acıyla gülümsemeye çalışarak.

Minevra "Tanrım sen..." dedi ama sustu.

Magy ile devasa havuzun kıyısında yürüyüş yaparlarken Lssya "Bu havuzun içinde yunus gördüğüme yemin edebilirim." dedi.

Magy "Balina bile olabilir o kadar büyük ki. Zaten bu şato perili bence, herkes bir tuhaf, gündüz herkes kayboluyor. Napıyorlar ne ediyorlar çok merak ediyorum." diye kendi kendine fikir yürütürken Lssya, biraz daha kalırsa Magy'nin her şeyi çözeceğini düşündü.

"Sana öyle gelmiştir." dedi.

Magy "Saat altı oldu. Çıkıp hazırlansak mı?" diye sordu.

Lssya "Olur ama senden bir şey rica etmek istiyorum. Davette benim yanımdan ayrılma olur mu? Sana ihtiyacım olabilir." dedi.

Aslında tek derdi Magy'i korumaktı çünkü tanımadığı bir sürü vampir partide olacaktı. Şatoya girdiklerinden Tenatz'ı gören Lssya,

Magy'e "Sen çık ben geliyorum." diyerek Tenatz'ın yanına doğru yürüdü.

"Tenatz sorun nedir?" dedi çünkü hissetti.

"Leydim, dün gece huzurlu bur uyku uyudum. Size minnettarım beni koruyucunuz yaptınız. Lordum gelince bu olanların cevabını verceğini söyledi. Tek bir sorunum kaldı. Sizi korumak adına güneşle dolaşmalıyım. Bunun çaresini araştırıyorum leydim."

"Tenatz bu kadar kasmana gerek yok. Ben yarın Paris'e dönüyorum."

"Benim yanım sizin yanınız artık başka yolu yok."

"Tenatz bu imkânsız. Hem gerçekten benim koruyucuya ihtiyacım yok. Senin bırak maaşını, kalacak yerini bile karşılayamam. Güneş zaten başlı başına senin için bir sorun."

"Siz beni dert etmeyin. Gelebileceğimi söyleyin yeter!" dedi.

Lssya "Bunu daha sonra konuşalım olur mu? Senden ricam bu gece Magy'e göz kulak olman. Biliyorsun onun hiçbir şeyden haberi yok. Birinin onu incitmesini istemiyorum." dedi.

"Emriniz olur leydim ama siz..."

"Ben iyiyim. Daha iyi olacağım. Hem Venatorlar ve Lucas burada olacak. Ayrıca ben sanırım bir ölümsüzüm." dediğinde Tenatz "Şükürler olsun!" diyerek önünde eğildi.

Lssya "Belki değilimdir. Emin değilim" dedi.

Tenatz "Anlayabiliriz." dedi.

Lssya merakla "Nasıl?" diye sordu.

"Elinizi verin leydim." diyerek belindeki bıçağı çıkardı.

Lssya "Onunla bir yerimi keseceğini söyleme!" dedi.

Tenatz "Küçük bir kesik leydim." dedi. Bıçağı dokundurmasıyla Lssya'nın parmağında kesiğin açılması bir oldu. Tenatz kanı gördüğünde umurunda olmadı. Yara saniyeler içinde kan daha akmadan kapandı.

Tenatz "Ruhlar sizinle leydim. Lordum size ölümsüzlüğü vermiş." dedi.

"Cehennem azabı bu olsa gerek. İçimdeki bu yara hiç bitmeyecek ve ben hiç ölmeyeceğim. Harika!" diyerek şatoya girdi. Gözyaşları yine akmaya başlamıştı. Sonsuza dek ne yapacaktı hiçbir fikri yoktu. Ares geldi aklına. O... ölecek miydi? Peki ya Magy? "Tanrım yapayalnız kalacağım." diyerek hıçkırdı. Lucas geldiğinde bunu geri almasını isteyecekti.

Odaya çıktığında Magy sevinçle onu karşıladı. "Lssya bu inanılmaz burada bir mağaza dolusu gece elbisesi var. Hepsi ünlü markaların, her biri bir servet değerinde." derken Lssya'nın gözünden akan yaşları gördü.

"Yine mi? Hani sen ağlamayacaktın? Sil gözyaşlarını!" dedi. Lssya tamam anlamında başını salladı sadece. Magy elbiseleri üşenmeden teker teker deniyordu Lssya'ya "Hepsini giyme fırsatım olsa keşke." dediği sırada kapı çaldı. Gelen Minevra'ydı. Yanında dört beş kişi vardı.

"Hanımlar yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Makyaj saç ve ne isterseniz." diyerek gelenleri odaya soktu.

Magy "Tanrım hangi masalın içindeyim?" diye gülümsedi.

Minevra, Lssya'nın yanına oturmuş "Şu büyükanneyi kurt yiyen masalın ismi neydi?" diye fısıldadı. Lssya istemsizce gülümsedi "Kırmızı başlıklı kız." dedi.

"Hah! İşte biz o masalın kahramanlarıyız."

"Kırmızı başlıklı kız Magy sanırım."

"Tabii ki o benim. Canavar olan Verona!" dedi Minevra kahkaha atarak.

"Sizi özleyeceğim." dedi Lssya.

Minevra derin bir nefes aldı "Tatlım Lucas'ın gideceğine izin vereceğini mi düşünüyorsun? Sen ona, o da sana âşık. Lütfen kendine

gel. Bu gece herkese, en çok Lucas'a kim olduğunu göster. Lucas senin ruh eşin. Sen nasıl üzülüyorsan o senden bin beter üzülüyor. Sen Bona Dea olmanın yanında bir cadısın. Benim bildiğim cadılar hiç ağlamaz. Onlar kibirli, kendini beğenmiş olur. Savaşırlar her şeyden önce."

"Kime neyi göstereceğim konusunda hiçbir fikrim yok." dedi gülerek.

O sırada "Leydim saçınız ve makyajınız için sizi bu tarafa alalım mı?" diye soran hizmetliyle konuşmaları yarım kaldı.

İki kişi saçlarını yaparken bir kişi makyajıyla ilgileniyor, biri seçmesi için kıyafetleri gösterip duruyordu. Lssya, Minevra'nın ısrarıyla vücuduna oturan kayık yaka fuşya bir gece elbisesi giymişti. Elbise parlak saten ve dizlerinden sonra kabarıklaşıyordu. Saçları dalgalı hâle getirilip sağ ense yanından sol omuzlarına bırakılacak şekilde toplanmıştı. Giydiği kıyafete, saçına bile dikkat etmedi. Hazırlandı ve maskesini gözüne takıp davet başladıktan yarım saat sonra Magy ile aşağı indi.

"Gözlerimdeki bu şey canımı yakıyor." dedi Lssya huysuzca.

"Hadi rahatla bu bir parti. Bana dua et, bu gece zengin birini ayarlayıp bu hayattan kurtulayım." dedi Magy.

"Magy, eğer biriyle yatmaya çalışırsan senin boynunu kıranım. Tenatz hep senin yanında olacak."

"Sen delirdin mi? Neden yanımda olacak?"

"Bu kıyafetin yüzünden." dedi Lssya. Magy beyaz teninin bütün güzelliğini cüretkâr bir şekilde sergileyebilecek bir elbise seçmişti. Yuvarlak hatları kırmızı elbiseyle daha belirginleşmişti. Saçları dağınık şekilde toplanmıştı.

"Sen beni boş ver. Yakışıklıyla sorunları hâllet. Her şeyin onu görünce düzeleceğine eminim." dedi Magy.

Lssya ona "İyi ki geldin!" diyerek sarıldı. İki kız davetin olduğu salon kapısına geldiklerinde arkalarında Tenatz belirdi.

"Leydim, Lord Khaon sizi yemek salonuna yönlendirmemi istedi." dedi.

Lssya, Adrian'ı görmüştü. Ona doğru yürüyordu. "Tamam." dedi ve duraksadı. Adrian'ın gelmesini bekledi.

Adrian önünde durup "Leydim, bu gece güneşi kıskandırıyorsunuz. Lordum yarım saate burada olacağını bildirmemi istedi. Kendisinin önemli bir misafiri var." dedi.

"Teşekkür ederim Adrian, Madem lordun seninle haber göndeniyor, ona buraya gelmesine gerek olmadığını söyle. Ne cehennemdeyse orada kalabilir. Bunu iletirsen çok sevinirim." diyerek kapıdan içeri girdi. Adrian "Tanrım o gerçek bir cadı!" dedi Tenatz'a.

Tenatz "İçi parça parça hissediyorum." dediğinde Adrian gözlerini devirip kapıdan içeri girdi. Lucas gelene dek Lssya'ya göz kulak olacaktı.

Lssya ve Magy kapıdan içeri girdiğinde zaman durmuş gibiydi. Herkes onlara bakarak bırak konuşmayı hareket bile etmiyorlardı. Lssya tedirgin olmuştu.

Magy "Lssya kıyafet giymeyi falan mı unuttuk?" diye sordu.

Onlar yürümeye devam ettikçe herkes yavaş yavaş normale dönmeye başladı. İçki servisi etrafta dolanan garsonlar tarafından yapılıyordu. Şöminenin önündeki koltukların yerini canlı orkestra almıştı. Müzik eşliğinde çiftler danslarıyla ortama hava katmaya çalışıyorlardı. Magy garsonlardan birini durdurup "Şu kırmızı şarap çok cazip gibi duruyor." diye tam uzanmıştı ki Lssya "Hayır! O... O seni çarpar." diyerek elini tuttu.

Garsona "Normal kırmızı şarap getirebilir misiniz?" diyerek gülümsedi.

Magy "Tadına baksaydım." dedi sinirle.

Lssya "Geceyi uyuyarak mı geçireceksin? Çok ağırdır o içki." dediği kandan başka bir şey değildi.

Magy "Harika, bu ölü müzik gecenin ilerleyen saatlerinde umarım hızlanır. Nesi var bu insanların ölüm haberi almış gibiler. Zoraki gelmiş olabilirler mi?" diye mantıklı bir sürü soru sorabilirdi. Tabii Lssya sessiz kaldı.

Tenatz "Leydim bu taraftan!" diyerek onları başka bir kapıdan içeri soktu. O içeri girdiğinde Verona ve masada oturan erkeklerin hepsi ayağa kalkmıştı.

Verona "Kızım hoş geldin! Magy canım bu sen misin? Beni kıskandırıyorsun." dedi samimiyetle. Lssya gülümsemeye çalışmadı bile. Masanın her yanı tanımadığı insanlarla doluydu. Tabii Minevra, Maura ve Leonard'ı saymazsa. Hoş onları da tanıyor sayılmazdı ya. Tanımak için asırlar gerekti. Ağlama isteğiyle doldu yine. Verona masanın başına geldiklerinde "Sevgili dostlar, Lssya ve arkadaşı Magy'i sizlerle tanıştırmak isterim. Lssya masanın sağ tarafından..." diye konsey üyelerini tanıştıracaktı ki içeri dört beş Venator eşliğinde Miles girdi. Ortam ister istemez gerildi.

Miles, kimseye selam sabah vermeden direkt Lssya'nın önünde durdu ve "Kızım bu gece senin yanında olmak benim için onurdur." dedi.

Lssya "Ailem burada olmanızı uygun görürse benim için bir sorun yok." dediğinde Khaon'a bakıyordu.

Khaon kadar Lssya ile tanışmayı bekleyen diğer konsey üyelerinin hepsi şaşkınlığın ötesine geçmişti. Hepsi açıklama beklercesine Khaon'a bakıyordu.

Miles bunun üzerine "Khaon bu eşsiz geceye katılmamızda bir sorun var mı?" diye sordu. Khaon "İyi geceler Miles, masamıza şeref verdiniz. Lssya'yı yalnız bırakmak istememeniz ne kadar ince bir

davranış." dedi samimiyetle. Tabii bu samimiyet Leonard için geçerli değildi.

"Miles burada olmanı neye borçluyuz? Lssya bahane bence. Onca sene arama sorma. Kızı bedel olarak bilmediği kişilerin eline bırak. Şimdi yalnız bırakmak isteme. Ne o İngiltere'de katledilecek birileri mi kalmadı? Lssya sana da bu biraz garip gelmedi mi?" diye sordu kinayeyle.

"Khaon izin verirse ilk senden başlamak isteriz." dedi Miles dişlerini sıkarak.

Leonard meydan okurcasına "Denesene!" diye kollarını iki yana açtığında gözleri kararmaya hazırdı.

Minevra "Leonard şakanın hiç sırası değil oğlum. Bu gece kimse kimseyi öldürmeyecek. Miles ve Venalar bundan böyle bizim akrabalarımızdır. Bu gece onları layığıyla ağırlayacağız." diyerek noktayı koydu. Konsey akrabalarımız kelimesi üzerine tekrar gerildi. Bakışlar her gerilimde Khaon'u buldu.

Magy olanları soluksuz izlerken neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Lssya ona baktığında renginin attığını gördü. "Tenatz!" diye usulca seslendi. Tenatz hızla yanına gelip "Emredin leydim." diye ona doğru eğildi. "Magy'e partide eşlik edebilir misin? Burada olacağına eminim. Az sonra size katılırım. Onu yalnız bırakma lütfen!" dedi.

Magy daha masaya oturmadan Tenatz ile davetin olduğu salona geri döndü. Miles ve diğerleri koca masada yerini alırken tanışmayı bekleyen diğerleri hâlâ oturmamışlardı. Lssya daha fazla yüzüne yapışan maskeye katlanamayacağını düşündü. Maskesini çıkarıp masanın üzerine koydu. Verona onun ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu. Gözleri dolu doluydu. Bu gece nasıl bitecekti hiçbir fikri yoktu.

Tabii konsey üyeleri sabırsızdı. Öne atılan Lion "Leydim tam sizinle tanıştırılıyorduk ki büyük babanız araya girdi. Bu kadar genç ve göz alıcı olabileceğinizi düşünmemiştim." derken Lssya'nın elini avuçlarına hapsetmiş gözlerini ayırmadan eline öpücük kondurmuştu. Lssya konsey üyelerinin ayakta olanlarına "Lord Lion sizin adınıza bana hoş geldinlerini sundu. Lütfen rahatsız olmayın buyurun" dediğinde herkes yerine oturdu.

Verona ve Minevra birbirlerine baktılar. Bu konuşan Lssya mıydı?

Lion "Umarım misafirliğiniz iyi geçiyordur." dedi kendiyle gurur duyarcasına.

"Misafirlikten kastınız nedir? Hapsedilmiş olmam mı?" diye sordu Lssya.

Lion "Tanrım hapsedildiğinizden haberim yoktu. Khaon bu ne kepazelik?" diye açıklama beklerken Lssya "Sevgili lordum bu kepazeliği ben açıklamak isterim. İzninizle." dediğinde Khaon belki de hayatının şokunu yaşıyordu.

"Leydi Lssya!" diyerek ona izin verdi gergince.

Lssya "Sayın Lion ne kadar laf cambazı bir akla sahipsiniz. Sizi sevdim. Tabii bu gerçekleri örtmüyor. Lütfen bana şunu söyleyin. Bir Bona Dea olarak soruyorum. Bona Dea bir suçlu mudur?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır."

"Suçlu değilse, sizin ırkınıza verilen bir bedel olarak kendi klanını seçme hakkına sahiptir doğru mu?"

"Evet."

"O zaman sorun yok. Bu size ve akrabalarım Venatorlara ilk ve son açıklamamdır. Ben Khaon klanının bir ferdiyim. Sonsuzluktu bu böyle kalacak. Konumuma aile içinde karar verilecek. Ortada bir hapsedilme yoktur. Bilakis onların her birine minnet doluyum."

Masada oturan Monica "Onca dökülen kanımızın bedeli olarak bazı kararları hür iradenizle alamazsınız. Sizin üzerinizde konseyin karar verme yetkisi var." dediğinde Lssya "İlk önce konsey olarak birbirinizle çelişmeyin. Sonra gelin konuşalım."

"Konuşulacak bir durum olduğunu sanmıyorum. Hakkınızda karar verilene dek bizim himayemiz altında olmanız konseyin kararıdır. Burada böyle bir tavırla karşılaşacağımızı ummuyorduk."

"Ummak? Ne umuyordunuz? Boynuma tasmayı geçirip her dediğinizi yaptıracağınızı mı?"

Miles araya girip "Bona Dea olarak onu teslim ederken tavrım belliydi. Hâlâ aynı kararday ım. Bunu göz önünde bulundurun." dedi.

Monica 'Khoan bu duruma siz ne diyorsunuz?" diye sordu.

Khaon derin bir nefes aldı "Lssya ailemin bir ferdidir. Neye inandığınız, inanacağınız umurumda değil. O güler yüzü ve iyi niyetiyle hepimizin kalbini kazandı. Bu konuda konseyin yanında olamayacağım." dedi.

O sırada kapı açıldı ve güleç yüzüyle kapıda beliren Donna'nın ardından içeri dört tekerli yemek arabaları girdi. Lssya onun yemeklerke ne kadar hevesle ığraştığını biliyordu. Tek isteği yemeklerinin beğenilmesiydi. Gülümseyerek tabağına konan eti kokladı ve Donna'ya "Harika kokuyor. Eminim tadı muhteşemdir." diyerek teşekkürlerini sundu.

Akabinde "Adrian!" diye seslendi. Adrian hızla yanına geldi.

"Magy aç olmalı rica etsem onu çağırabilir misin?" diye sordu. Adrian başını saygıyla eğip salona geçti. "Bu arada arkadaşım Magy'nin yanında dikkatli olmanızı rica ediyorum. Bizleri normal insanlar sanıyor." dediği an kapı açıldı.

Magy önde Tenatz ve Adrian arkasında içeri girdiler. Magy "Afiyet olsun!" diyerek oturdu. Lssya "Sana da canım." derken normal bir akşam yemeğindeymişçesine etini kesmeye başladı.

Verona ve Minevra birbirlerine bakıp sessizce onun yemek yemesini seyrettiler.

Lssya ağlamasını bastırmak için uğraşıyordu. Merakla ve hayretle ona bakanları es geçip boğazına dizilen leziz eti yuttuktan sonra Miles ve diğerlerine bakarak "Miles, sanırım aç değilsiniz. İnanın Donna muhteşem yemek yapar." dedi gayet ciddi bir şekilde. Miles ondaki değişimin farkına varmış dikkatlice Lssya'yı izliyordu. Lucas hangi cehennemdeydi? Lssya niye böyle usta bir leydi gibi rol yapıyordu. Gerçi böyle güçlü duruşuyla gurur duydu ama gece nasıl sonuçlanacak merak konusuydu.

"Aksine çok açım. Uzun bir yoldan geldik." diyerek bıçağını ve çatalını eline alıp yemeye koyuldu. Tabii diğerleri de.

Lssya "Donna çok sevinecek." dedi gülümseyerek.

Miles tadına bakıp "Lütfen övgülerimi iletin. Et harika." dedi gülerek. Magy masada birkaç kişi dışında yemek yemeyenlere bakıp "Biz geç kaldık galiba sizler yemeğinizi yemişsiniz." dedi.

Monica dişlerini sıkarak "Evet öyle oldu küçük hanım." diyerek cevap verdi. Minevra ve Verona masanın kasvet dolu gerginliğini dağıtmak için uğraşırken Magy'nin gelmesiyle ortam yumuşamıştı. Lssya sorulan sorulara evet ya da hayır gibi kısa cevaplar veriyordu çünkü masada ne var ne yoksa yiyip bitirmekle meşguldü. Lion onunla konuşma çabasına girerken diğer konsey üyeleri sessizdi.

"Ressam olduğunuzu duydum. Eserlerinizi görmek isterim." dedi Lion.

Lssya "Şu an ciddi bir çalışmam yok." dedi kestirip atarak.

Tabii Verona hemen araya girdi. "Minevra ve Lssya sergi açmak için hazırlanıyorlar. Bir iki haftaya belki davetiyenizi sizlere gönderirler ne dersin Lssya?" diye sordu.

Lssya boğulacak gibi oldu. Bu maruz kaldığı ikiyüzlülüğe daha fazla nasıl katlanacaktı hiçbir fikri yoktu.

O diyecek bir şey bulamazken Lion "Yardımcı olmayı çok isterim. Sergi sarayında bir yer ayarlayabilirim." dedi.

Lssya "Sergi sarayı mı? Cesarta Sarayı varken orası aklıma bile gelmemişti." dedi küstahça. Miles dahil onu tanıyan herkes Lssya'nın bu tavırlarına anlam veremiyorlardı.

Minevra "Tabii ya böyle şahane bir ressam ancak Cesarta'da sergi açmalı." derken sahte kahkahası masayı doldurdu.

Lssya garsonu çağırıp "Tatlı servisini alabilir miyiz?" diye sorduğunda Verona "Lssya sinirini yemeklerden mi çıkarıyorsun?" diye sordu kulağına eğilerek.

"İyi idare ediyorum kabul et!" dedi Lssya. Verona bir şey diyemedi tabii.

Geldiğinden beri sessizce oturan Maura Lssya'nın dikkatini çekti. Esmer tenine göre yüzünün rengi bir tuhaftı. Bakışları ise bir o kadar donuk. Sanki aklı yok gibiydi. Lssya "Maura bu gece oldukça sessizsin." dedi. Maura boş bakışlarını ona doğru çevirip "Her şey çok güzel." dedi aptalca. Verona ile Lssya birbirlerine bakarken Leonard "Fazla içince..." diye gülümsedi. Lssya kimin neyi fazla içtiğini düşündü. Acaba Leonard'ın onu bırakmaması için kanının son damlasına kadar ona mı sunmuştu. Lssya bu düşünceyle midesi bulanmaya başladı. Gözlerinden yaşlar akmak üzereydi. O da bunu denemişti hem de hiç düşünmeden. Gözünden bir damla yaş kaydığında Verona'nın ayağa kalkması bir oldu ve "Lssya bana eşlik edebilir misin?" diye sordu.

Lssya masadan kalkarken hiçbir şey söylemedi. Lion Khaon'la konuşuyor üyeler onları dinliyordu. Kalkmaları bir o kadar kolay oldu.

Bahçenin ıssız bir yerine geldiklerinde Verona "Yine niye ağlıyorsun?" diye sordu gözlerinden akan yaşları silerken "Ben aptalın tekiyim. Lucas... Ben bu değilim. Ben gitmek istiyorum Verona.

Kaçıp gitmek. Onsuz ölüyorum. Parça parçayım ama lanet olsun artık ölemiyorum da. Ben buna izin veremem. Onun peşinde koşmak... Bu ben değilim." dedi isyanla. Hıçkırıkları bedeninin sarsılmasına neden oluyordu.

"Tanrım bağlılık gerçekleşti mi? Siz ikiniz? Ah hayır!" dedi Verona. Derin bir nefes aldı.

"Yemin ederim önemli bir konu için geç kaldığını söyledi. Bunca yıldır ona böyle bağırmamıştım. Ona çok kızdım ama o senin onu anlayacağını söyledi. Yanında bir misafirle gelecekmiş. Misafir senin içinmiş. Başka bir şey bilmiyorum ama lütfen sabırlı ol." dedi. Lssya gözlerini sildi ve "Tamam sustum ama onun için değil. İçerdeki o sırtlanlara sizi mahcup etmek istemiyorum. Yarın buradan gideceğim." dedi. Verona bir şey demedi. Birlikte masaya geri döndüler.

Miles'ın, Lssya geldiğinde onun ağladığını anlaması uzun sürmedi. İçindeki vicdan azabı onu kahretmişti. Lssya'nın mutsuz olduğunu anlamıştı. İstemsizce masadan kalkıp ayakta duran Lssya ve Verona'nın yanına gitti.

"Lssya neden ağladın?" diye sordu Miles. Verona ne diyeceğini düşünürken Lssya "Sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum." dedi sertçe.

Verona "Neden oturmuyoruz? Lssya lütfen sen de büyükbabana daha nazik ol tatlım!" diyerek onları yalnız bıraktı.

Miles "Ben senin düşmanın değilim Lssya." dedi.

"Şikâyet ettiğimden değil, bugün buradaysam ve aşk acısı çekiyorsam bu senin suçun." dedi. Miles "O aşk acısına dua et küçük torunum. Lucas olmasa bir zindana kapatılıp üzerinden bin bir vampir geçip hepsine birer çocuk verebilir durumda olabilirdin. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama onun seni çok sevdiğine eminim. Aşk acısı çekerken bunu göz önünde bulundur." diye sinirle yanından ayrılıp yerine oturduğunda Lssya bunu beklemiyordu.

Miles haklıydı ve o kendi aptallığından Lucas'ı kaybetmişti. Derin bir nefes alıp masada yerini alacakken Lion tüm kibarlığıyla kalkıp ona yerine oturmasında yardım etti. Khaon "Lion ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu Verona'ya eğilerek.

Verona kahkaha atarak "Boşu boşuna Lssya'yı etkilemeye çalışıyor."

"Boşu boşuna derken?"

Verona "Lucas ve Lssya'nın bağlılıkları tamamlanmış hatta Lssya artık bir ölümsüz. Lion daha çok uğraşır." dedi.

"Bu kadar kısa zamanda! Çok acele bir karardı. Umarım her şey istedikleri gibi gider."

"Bizim desteğimizle her şey daha iyi olacak." dedi Verona.

"Maura'nın nesi var?" diye sordu Khaon.

Verona "Ayrılıyorlar. Büyük ihtimal ölüm orucuna girdi." dedi gayet sakin bir şekilde.

"Bu sakinliğin şaşırtıcı."

"Onlar ruh eşi değildi biliyorsun"

"Tanrım seni tanıyamıyorum." dedi Khaon ve elini alıp dudaklarına götürdü.

Magy'nin ortamda oluşuyla konuşmaları kısıtlanmıştı. Verona "Davete geçelim mi? Gece uzun." dediğinde herkes davetin sürdüğü salona geçti.

Miles, Lssya'ya yaptığı çıkışın pişmanlığını yaşıyordu. Onunla tekrar konuşmak adına onu dansa kaldırmak için tam yanına gitmişti ki Lion ondan önce davranıp Lssya'ya dans etme isteğini dile getirdi.

Lssya sıkıntıyla davetini kabul etti, piste yöneldi. Lion her şeyden habersiz Lssya'yı etkilemek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı. Lssya'yı kollarına aldığında "Başımı döndürdüğünüzü

söylemek isterim." dedi. Lssya olabildiğince kibar bir şekilde "Çok fazla şarap içmiş olmalısınız." dedi. Lion gülümsedi. Asırların tecrübesiyle Lssya'yı biraz daha kendine çekti.

"Şarap kollarımda bir kadın varsa beni etkiler ve şu an buranın en güzel kadınıyla dans ediyorum." dedi Lion.

Lssya iyice bunalmıştı "Çok naziksiniz ama..." diye devam edecekti ki Lion vakit kaybetmeden konuya girdi.

"Leydim masada konuştuğunuz onca şeyi bir kenara bırakıyorum. Bence acele verilmiş bir karar. Etkilendiğiniz çok açık. Kararlarınızı tekrar gözden geçirmenizi tüm kalbimle isterim."

"Sizin bu aceleniz niye?" diyen Lssya'nın zekâsına Lion hayran kalmıştı.

"Açık konuşalım diyorsunuz."

"Saygı sınırlarını aşmadan evet" dedi Lssya.

Lion "Buraya gelene kadar amacım sizinle tanışıp bana layık olup olmadığınızı ölçüp biçmekti. Şu an büyülenmiş durumdayım ama söylediklerinizi acele etmeme sebep oldu. Lütfen bana hemen cevap vermeyin. Zaman bizim için sorun değil ama yanlış kararlar verecek olmanız beni korkutuyor." diye konuşurken Lssya aniden içinde bir huzur hissetti. Arkası mutluluktu. Kollarında olmaktan nefret ettiği adamı artık görmüyordu bile. İçinden *'Geldi!'* diye geçirdi heyecanla. O coşkuyla sağa sola bakmaya başladı. Gözleri onu bulduğunda yine aşk doluydu bakışları.

Kollarında gelecekse ölüm...

Lucas şatoya geleli yarım saat olmuş Divone'yi odasına yerleştirmişti. Üzerini değiştirdikten sonra inmişti salona. Bir kenarda durup bir süre Lssya'yı seyretti. Lssya muhteşemdi ama içi rahat dökük tü. Lucas ona nasıl davranacağını bilmez halde öylece onu seyrederken Lssya ile göz göze gelmesiyle çıktı ikileminden. Sahne alma zamanıydı. Sahibi olduğu güzel kadının yanına yürüdü güçlü adımlarla.

Lion ne olduğunu çözmeye çalışırken yanlarına gelen Lucas'ı gördüğünde şaşırdı. Lucas soğuk tehdit dolu bir sesle "Sana vereceği cevap hayır olacak Lion!" dedi.

Lion "Lucas ileri gidiyorsun bu özel bir konuşma. Bizi mi dinliyordun?" dedi.

"Benim bağlandığım birine teklif götürecek kadar cesaretliysen bu özel bir konuşma olamaz." dedi Lucas.

Lion birden geri çekildi ve "O ruh eşin mi? Buna inanmamı bekleme!" diye sorarken Lssya'ya bakıyordu. Lssya "Evet bu doğru." dedi.

Lucas "Bu cesaretini Lssya ile olan bağlılığımı bilmemene veriyorum. İkinci sefer bu kadar anlayışlı olmam." dedi. Lion'un elleri yumruk olmuş saldıracak gibi bir tavır içerisindeydi. Lucas ona aldırmadan "Leydim umarım beni özlemişsinizdir." diye sorarken Lssya'yı çoktan kollarına almış dans etmeye başlamıştı.

Büyülüydü Lssya, Lucas onu kollarına aldığında bütün korku-ları, bütün acabaları aklından siliniyor geriye bir tek o kalıyordu Kollarındaki kadın ölümüne sebep olacaktı belki ama onu sev-mekten hiç vazgeçmeyecekti. Suçlu oydu. Canavar olduğunu bil-bile onunla birlikte olmuştu. Lssya o gün kaçmaya çalıştığı gerçeği tokat gibi yüzüne vurmuştu ve şimdi bedelini ödemeliydi.

Gözleri gözlerinden bir saniye bile ayrılmadan bir süre dans ede-rek hasret giderdiler. Lssya bir özür beklerken Lucas dans boyunca tek bir kelime etmedi. Bu Lssya'nın ruh hâlini iyice bozdu.

Bu kadar küçük düşmeye gururu razı gelmiyordu. Ona diyecek bütün kelimeler bir o kadar boştu.

"İzninle tuvalete gitmeliyim." dedi kollarından çıkmak istediğini belli ederek.

Lucas onu sertçe kendine çekti. Lssya'nın gözünden bir damla yaş kayarken "Lütfen!" dediğinde Lucas onu bıraktı. Lssya burada olmasının bir anlamı olmadığına karar vermişti. Lucas'ı kaybetmişti ve doğrusunun bu olduğuna inanıyordu. Tam odasına çıkan merdi-venlerin başına gelmişti ki Verona onu yakaladı.

"Lssya seni arıyordum. Konseyin yanına dönmeliyiz. Hepsi tek-rar küçük salonda toplandı." dedi.

"Burada olmamın bir anlamı yok. Ben söyleyeceğimi söyledim. Gerisi onlara kalmış. Sizi zora sokacaksam... Beni onlara verin. Ka-rar sizin. Daha ne diyebilirim." dediği anda Lucas kapıdan girmişti.

Lssya bütün dediklerini duyduğunu biliyordu.

Lucas "Anne Lssya ne isterse o olacak. Bunu söylemiştim. Kon-seyle ben görüşürüm." dedi. Verona yanlarından ayrılırken "Seni odana çıkarmamı ister misin?" diye sordu Lucas.

"Ben bir kere daha sensiz kalmak istemiyorum. O yüzden ben-den uzak dur. Bu acı benim yaşayabileceğim ve katlanabileceğim bir şey değil. Konseye açık ve net bir dille Khaon klanında kalmak

istediğimi söyledim. Bu arada şu ölümsüzlüğü geri alabilme imkâ-nın var mı?" diye sordu.

Lucas gayet soğuk bir şekilde "Neden soruyorsun?" dedi.

Lssya "İstemiyorum o yüzden. Ares, Magy ve diğer sevdiklerimin ölümüne tanıklık etmeyeceğim." dedi ve bekledi.

"Benim senin ölümünü görmemi istiyorsun ama." dedi Lucas.

"Eminim bu ilk olmayacaktır. Kaldı ki yarın buradan gidiyorum." Lssya'nın ruhu öyle acıyordu ki göğsüne elini götürüp acısını dindir-meye çalışmak istedi ama yapmadı. Bekledi. Lucas'tan bir tepki bekle-di. İtiraz etmesini, seni gönderemem demesini bekledi.

Lucas sessizliğe sığınıp onun önünde saygıyla eğilip "Ölümsüz-lük geri alınabilen bir şey değil. Üzgünüm. İyi geceler leydim." di-yerek salona geri girdi.

Lucas arkasını döndüğü an Lssya gözlerini kapatmış derin derin nefeslerle solumaya çalışıyordu. Gözyaşları aktı ruhunun derinlikle-rine. Elleri yumruk olmuş dik durmasına yardım ediyordu sanki. Bu ayakta kalmaktan öte bir acıydı. "Belki de doğrusu budur." dedi kendine.

Lion, Lucas'ın salona girmesiyle "İşte geldi. Bana söylediklerinizi burada tekrar edin Lord Lucas!" dedi.

Lucas gayet kibar bir şekilde gelip yerine oturdu "Öncelikle leydi Lssya daveti yarıda kesmek zorunda kaldığı için sizlerden çok özür diledi. Kendisi..." diye devam edecekti ki Lion "Onu etkin al-tına alıp her istediğini yaptırıyor olabilir misin? Ya da korkutuyor musun?" diye sordu.

Khaon "Lion haddini aşma!" diye masaya elini vurduğunda Lu-cas "Size niye açıklama yapıyorum bunu bir düşünün. Babamın korkusundan mı? Yoksa sizden korktuğum için mi? Neden? Bunu hiç düşündünüz mü?" diye sordu sinirle.

Monica "Biz asırlardır sarsılmaz bir otoriteyiz. Bunun için ol-malı." dediğinde Lucas öfkeyle "Bu da benim çok umurumdaydı

Monica!" diye bağırdı. Monica "Ne demek istiyorsun?" diye sordu tedirginice.

Lucas "Söyleyin bana benim size açıklama yapmaya ihtiyacım var mı? Hanginiz bana engel olabilir? Hiçbiriniz! Öyleyse size yalan söylediğimi düşündüren ne? Lssya benim ruh eşimdir. Ruh eşim olmak onu korumamı gerektirirken hür iradesiyle aldığı kararların yanında olmamı sağlar. Benden başka üzerinde kimsenin hakkı yoktur. İtirazınız varsa düşünüp taşının ve bana öyle bildirin. Kararınız sonrasına göre size geri bildirimde bulunurum. Bu gece umarım sizin için aydınlanmıştır. Şimdi dilerseniz davete dönelim." dediğinde çoktan ayağa kalkmıştı.

Lssya, Lucas'ın tavrıyla kendi cehenneminde daha bir boğuldu. Merdivenleri hızla çıkarken gözyaşları sel olmuş akıyordu. "Böyle olması gerek! En doğrusu bu!" diyerek girdi odasına. Sanki boğazını biri sıkıyor, bu sıkıntıdan kurtulmak için ne yapacağını bilmiyordu. Odanın içinde sağa yürüdü olmadı. Sola yürüdü boğazını sıkan her neyse geçmedi. Nefes almak adına terası çıktı ama sakinleşemedi. Oturma odasına gidip orada dolandı deli gibi. En sonunda "Yeter artık! Yeter!" diye avaz avaz bağırmaya başladığında oturma odasını dağıtmaya başladı. Öfkesi, üzüntüsüyle birleşti. Gözleri beyaza dönerken öfke kanındaki büyüyü tetikledi. Odadaki her şey havalanmış, deprem olurcasına sarsılırken, şatonun elektrikleri kesildi. Nereden estiği belli olmayan bir rüzgar kapıları açıp kapatıyor, elektrikler bir yanıp bir sönüyordu.

Divone odasında karanlığın içinde yere oturmuş, geldiği yeni yere alışmak adına büyülerini tekrarlıyordu. Onu koruması için odanın duvarlarına, şatonun dışına, içine birçok büyü yerleştirdi. Birçoğu Lssya içindi. Gözleri kapalı, avuçları göğe açılmış büyüleri okurken yoğun bir öfke hissetmesiyle, büyünün ruhuna çarpıp geri dönmesi

şer oldu. Hızla yerinden kalkıp büyünün kaynağına doğru gitti. Kapıyı açıp içeri girdiğinde boş bir yatak odasıyla karşılaştı. Hızla içeri girip kapıyı kapattı. Şok oldu. Bütün eşyalarla birlikte Lssya havada asılı duruyordu. Divone onun gözlerinden çıkan parlak beyaz ışığa bakamadı. Gözlerini kapatıp sakinleştirici bir büyü okumaya başladı.

Elektrikler bir kesilip bir geri gelirken Lucas, Lssya'yı hissedemedi. Onun huzursuzluğu sardı her yanını. Sanki Lssya hiç var olmamış gibi yoktu ruhunda. Salondan normal bir şekilde çıkıp vampir hızıyla onun odasına çıktı. İçeri girdiğinde oturma odasından gelen seslere doğru yönlendi. Gördüğü manzarayla âdeta yerine mıhlandı.

"Divone neler oluyor?" diye bağırdı.

"Öfke... Çok yoğun. Lucas yardım et! Kendine zarar verebilir!" diye bağırdığında Lucas gözlerini kapattı ve "Ruhum! Ruhuma itaat et. Duy beni! Sevgimi hisset. Huzuru bul. Eşine itaat et. Öfkeden kurtul!" diye defalarca tekrar etti.

Lssya, Lucas'ın ruhuna ulaşan sesiyle sakinleşmeye başladı. Her şey normale dönerken odanın içinde havalanan bütün eşyalar yere düştü. Lucas, Lssya'yı havada yakaladı. Divone gözlerini açtığında Lssya baygın bir şekilde Lucas'ın kollarındaydı.

Lucas "O iyi mi?" diye sordu. Divone ona çaresizce baktı "İyi, toparlamayacak."

"Bu neyin nesiydi?"

"Öfke her canlıyı kontrol eder. Bilgisizliği ile olan bir durum ama..." diyerek sustu.

Lucas "Ama ne?" diye sordu.

"Eğer kullanmayı öğrenmezse senin ölümün öfkesinin eseri olacak. Bir an önce onunla çalışmaya başlamalıyım. Öfkesini kontrol edip mantığıyla karar verme yetisini kazanmalı. Bu arada sensizlik ona iyi gelmiyor bunu anlamış olduk."

"Yani?" dedi sinirle.

"Bilmiyorum Lucas bilmiyorum." diyerek odadan çıktı. Lucas Lssya'yı yatağına yatırıp kıyafetlerinden kurtardı. Kendi üzerindekileri çıkarıp yanına girdi. Teni tenindeyken daha sakin olduklarını bilecek kadar onu hissediyordu. Lssya geçen yarım saatin ardından gözlerini açtığında Lucas'ın güzel yüzüyle karşılaştı.

Lucas "Selam gecenin kızı." dedi.

Lssya "Ne oldu? Ben..."

"Ne ne oldu?" dedi Lucas onun dudaklarına bakarak.

"Ben odaya girdim. Ne ara uyudum? Niye çıplağım?" diye sordu sersem gibi.

"Niye çıplak olduğunu bilmiyorum. Ben geldiğimde bu hâldeydin."

"Sen niye çıplaksın ve burada ne arıyorsun?" diye sordu Lssya. Başı ağırlaşmış, uyuşmuş gibiydi.

"Seni özledim. Rahatsız olduysan gidebilirim." dedi.

Lssya sinirle "Git! Hep git! Benim senin için öldüğümü bile bile git. Zaten gidiyorum. Bir daha... Bir daha..." diye sinirle tenine değen bedenden uzaklaşmaya çalıştı.

Aklı mantığıyla hareket etmesini sağlarken bedeni Lucas için titriyordu. Lucas gözlerindeki istekli bakışı kadınının özlediği dudaklarına dikti. Usulca dudaklarına uzanıp nazikçe ellerini genç kadının ondan uzaklaşmaması için saçlarına doladı.

Lssya geri çekti kendini ama Lucas ikinci bir geri çekilmeye izin vermedi. Dudaklarını dudaklarında sertçe kaybetti. Lssya bu tada hiçbir zaman hayır diyemezdi. Ağzında dolanan dudaklarına yoldaş olan ateşten dili bedeninde istiyordu. Titreyen dudakları hiç olmadığı kadar acemi hiç olmadığı kadar istekliydi. Bedeni elleri her uzvu onu ele veriyor genç adamı deli gibi istediğini belli ediyordu.

Direnişi saliseler sürdü. Lucas saçlarında dolaşan parmaklarıyla onu kendine hapsetmişti. Ahenkle dans eden erkeksi hüküm

o kadar baskındı ki bu Lssya'nın itaat etmesi için nazik bir zorlamaydı. Lucas onun nefessiz kalmasına aldırmadan özümseyerek dakikalarca öptü. Dudakları sahibi olduğunu hissettiren bir hakimiyet kurdu kadınının bedeninde. Boyun eğdirmeydi ellerinin bedeninin her yerinde gezintisi. Sıcaklığını istila eden parmakları sertçe gezinirken Lssya'nın aklında kalan tek şey onun olmaktı. Bacakları ihtiyaçla aralarken kalçası yükseliyor, sona geldim dediği an Lucas dudaklarını özgür bırakırken, kadınlığında dolanan parmaklarını içinden çıkarıyordu. Lssya hevesi yarım, yoksunluktu soluduğu. Bedeni sızım sızım sızlarken, hazzı bulmak için gerildi. Acı, zevke karıştı.

Lucas "Beni mi istiyorsun gecenin kızı?" dedi en vahşi bakışlarını gözlerine dikerek. Biraz evvel kadınlığında dolanan parmaklarını yaladı tek tek.

Lssya onun bu hâli karşısında bir o kadar şaşkındı. Bir başka Lucas vardı karşısında ve her hâli çok güzeldi. Lssya gülümseyerek "Sen istemiyor musun?" diyerek uzandı ona. Ağzında emdiği parmağını çıkarıp kendi ağzına götürdü sinsice. Gözlerine bakarak adamın parmağını soktu ağzına ve emmeye başladı. Lucas, her anlamda hâkimiyet kurması gerektiğini artık biliyordu yoksa bu güzeller güzeli ruh eşi cadıyla başa çıkamayacaktı. Öpmeye kıyamadığı dudaklarının parmağına yaptığı arzu dolu istilayı görmezden geldi zorlanarak. Dudaklarına uzandı bir o kadar sert bir kadar kimin efendi olduğunu hissettirerek. Erkekliğini, kadınlığının kıyısına sürtüp durdu bir işkence gibi. Dili ağzının içinde sanki ona sahip olurcasına dolandı ağzının derinlerinde.

Lssya onu kabul etmek istercesine araladı bacaklarını ama istediği gerçekleşmedi. Lucas bu arsız işkencesine devam ederken "Gidemezsin, benden gidemezsin. Bunu o güzel kafana sok. Benden şüphe duymayacaksın. Yoksa... Bu güzel saatlere hasret kalırız."

diyerek dudaklarını özgür bıraktığında Lssya onun eksenine girmiş arzularını kamçılayan kelimeleri aklına kazıyordu.

Lucas "Söyle bana gecenin kızı. Söyle!" diye hazla sertçe onu kendine çekti. Lssya "Kendine çok güveniyorsun ruhun oğlu." dedi. Ona istediğini vermeyen erkekliği reddedercesine ondan çekmekle kalmadı. Bedenini ondan uzaklaştırdı. Çıplak bedeni yatağa daha bir uzandı kıvrıla kıvrıla. Daha bir işveli daha bir kışkırtıcıydı hareketleri.

Lucas onu zevk dolu bakışlarla seyretti. Lssya elini sıcaklığına götürüp gözlerini kapatırken "Benden uzak duramazsın biliyorsun değil mi?" derken ona eşsiz bir manzara sundu.

Lucas yenildi bu aşk savaşına. Onun üzerine çıkıp altına alması bir oldu. Gözleri istekle kararırken "Yanlış sularda yüzüyorsun Lssya. Daha beni tanımıyorsun." dedi tutkuyla.

"Tanıt kendini bana!" dedi Lssya ve uzun saçlarını sağ tarafından önüne alıp boynunu açığa çıkardı. Bu açık bir davetti. Lucas ruhunun damarlarında akan kanın ritmine kapıldı. Hiç aklında yokmuş oysa. Boğazı kurudu yavaş bir işkenceyle. Kanın kokusu insanlığını örtüp vahşi hazzı getirdi beraberinde. Canavarlığı geldi aklına ve Lssya'nın o gün aklından geçenler. Büyü bozulmuş gibi "Benim senin kanınla bir derdim yok Lssya. Söylediğim hiçbir şeyi anlamayacaksın değil mi?"

"Bunun nesini anlamalıyım. İstiyorum. Bana daha da bağlanmanı istiyorum." dedi Lssya.

"Nesini mi? Kanın evet beni sana bağladı ama o kadar. Seni seviyorum ama kanın için değil." diye yatağın başlığına yumruğunu geçirdi. Tam kalkacaktı ki Lssya kolunu tutup "Lütfen gitme. Yapma bunu, her seferinde benden kaçma. Öğrenebilirim." dedi gözünden akan yaşla.

Lucas kıyamadı ona. Gülse mi ağlasa mı kendini mi kesip önüne koysa bilemedi. "Seni öpebilir miyim?" diye sordu ona doğru eğilirken.

"Beni tekrar bırakacaksan öpme. Sen beni bıraktın. Aramadın. Seni defalarca çağırdım gelmedin. Ben öyle düşünmek istemedim. Anlıktı. Ne olduğun umurumda bile değil." diye hıçkırarak ağlamaya başladığında Lucas pişmanlığında boğuluyordu. Nasıl oluyordu bilmiyordu ama Lssya ile her konuda haklıyken haksız duruma düşüyordu.

"Ben sana iyi gelmiyorum." dedi suçlu suçlu.

"Sensizlik bana iyi gelmiyor ama sen inatla beni bırakıp gidiyorsun. Bu iki oldu. Ruhlar, tanrılar, periler, böcekler şahidimdir bir daha gidersen yemin ederim seni herkese rezil ederim." dedi Lssya.

"Kendimden kaçıyorum. Senden değil. O gün düşündüklerin doğruydu. Gerçekti ve bunu ne dersen de örtemeyiz."

"Gerçek sensin. O sensin. Benim sevdiğim adam o canavar dediğin şey. Ruhu değişmiyor. Asıl düşüncelerim bu. Gir hadi aklıma. Oku ne düşündüğümü!" diye yattığı yerde doğrulmuş bekliyordu.

Lucas "Her dakika aklına girmiyorum Lssya. Sadece gözlerini kıstığın zamanlarda. O gün ise gerçekten benim hakkımda fikrini öğrenmek istedim." dedi.

"Beni kendi kendine karar verip mahkûm etmeyi bırak artık. Bu beni çok yoruyor. Sana olan inancımı sarsma lütfen."

"Sen benim bilinmez yanımsın gecenin kızı. Seninle acemi, bir o kadar korkağım." dedi. Lssya "Hadi öp beni! Seni çok özledim." diyerek dudaklarına uzandığında Lucas aşkla uzandı ona gelen dudaklara.

Saat gecenin beşi olmuş Magy, Tenatz ve Adrian sayesinde çok eğlenmeye başlamıştı. Elinde içki şişesi bahçede kahkahalarla Tenatz'a gülerken Adrian şaşkınlıkla onları izliyordu.

Magy "Tenatz böyle dans etmeyi nerede öğrendin?" diye sorarken Adrian ağzının içinde "Geceler leydim geceler." diye sırıttı.

Tenatz, Lucas'ı taklit edercesine "Seni duydum Adrian!" dediğinde iki adam kahkahalarla gülüyordu.

Magy'nin ayakta duracak hâli kalmamış kafası dönerken "Siz ikiniz utanmalısınız. Bir hanımefendinin yüzüne böyle gülünmez" dediğinde ikisi anlık olarak sustu.

Magy aptalca onlara baktı ve üçü birlikte kahkahalarla gülmeye başladıkları sırada Lion'un şatonun kapısından dışarı bir fişek gibi fırlatılan bedeniyle donup kaldılar. Adrian hızla Magy'i korumaya alırken Tenatz "Adrian sen hanımefendiyi buradan götür. Ben savaşçılara haber vereyim." diyerek şatonun arka tarafına doğru koşmaya başladı.

Adrian "Bu taraftan leydim." dedi.

O sırada Leonard'ın "Benim üzerimden ailemi ezemeyeceksin seni aşağılık herif. Ben Lucas değilim. Size boyun eğmiyorum. Sizin kurallarınızı tanımıyorum. Gücünüz yetiyorsa gelin alın!" diye göğü delen sesi duyuldu.

Tabii ardından kapıda beliren değişim geçirmiş vahşi tarafını gören Magy "Bu... Bu da ne?" diyerek olduğu yerde durmuştu.

Adrian boş bakışlarla "Lord Leonard. Kızınca çok çirkinleşiyor değil mi?" diyerek olayı farklı bir boyuta taşıdı. Magy "Adrian bana yüzünde maske olduğunu söylemeni bekliyorum. Yoksa düşüp bayılacağım." dediğinde Adrian yalancı bir gülmeyle "Siz gerçek mi sandınız? Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi ona ayak uydurarcasına.

Karanlık Magy'nin mantığını alıp götürürken, böyle bir canavarın var olabileceğine aklı ihtimal vermiyordu.

"Kavga gerçek ama değil mi?" diye sordu Magy.

"Evet içkiyi fazla kaçırmışlar, hadi gelin biz içeri girelim." dediği anda Lion ve konsey korumaları toplanmış Leonard'ın karşısına dikilmişlerdi. Adrian telefonunu çıkardı ve Lucas'ı aradı.

Söyle gecenin kızı, kimim ben?

Lssya ağzının içi ateş olmuş onu istekle kabul ederken daha itaatkârdı. Lucas ona teslim olmuşçasına kabul etti kadının isteklerini. Dişleri sivrilmiş, gözleri teniyle bir kararmaya başlamıştı. Ne öncesi ne sonrası vardı. Andı yaşanan. Bedenleri birleşme hevesiyle, tenlerinde kayboldukları sırada Lucas'ın telefonu çalmaya başladı. Susacak gibi değildi. Yerde duran pantolonunun cebine uzandı memnuniyetsizce. Arayan Adrian'dı. "Lordum gelmelisiniz. Leonard ve konsey üyeleri arasında..." demeye kalmadı. Lucas "Geliyorum." diyerek hızla çıktı yataktan. Lssya "Neler oluyor?" diye sordu.

Lucas "Lenonard sanırım fazla içti. Aşağı inip bakmam gerekiyor. Senin burada kalmanı istiyorum." diyerek uzandı dudaklarına.

Lssya "Hemen yanıma gel olur mu?" dedi en cazibeli sesiyle. Lucas yatağın içinde ışıl ışıl parlayan aşkına baktı. İnanıyordu, bütün sorunları onun aşkıyla çözecekti. Hızla giyinip aşağı indi. Davet salonu boşalmıştı, bahçeden gelen seslere doğru âdeta uçarak gitti.

Konseye ait savaşçılar Leonard'ı esir almıştı. Khaon kendi adamları ile karşılarına dikilmiş onu bırakmalarını söylerken Miles ve adamlarının yanlarında yer almaları gerçekten sevindiriciydi. Lucas en azından Khaon'un zorla da olsa kendine bir müttefik bulduğunu düşündü.

Lucas hızla Konsey ve Khaon'un arasına girdi. Konsey sözcüsü Monica "Sen bu işe karışma Lucas!" diye bağırdı.

Lucas "Monica ben seni akıllı biri sanıyordum. Elde etmek istediği Bona Dea'ya ulaşamayan Lion'a böyle körü körüne bağlanman gerçekten çok yazık!" dedi.

"Benim kimseye bir bağlılığım yok Lucas. Ben haklının yanındayım. Diğer konsey üyeleri gibi."

Lucas "Lion, Bona Dea olmadı boş gitmiyim, giderken Leonard'ı alayım mı dedin? Ve siz konseyin asalak sürüsü buna göz yummakla kalmayıp ona destek mi veriyorsunuz?" diye gayet sakin ama herkesin hissedebileceği bir otoriteyle konuşurken Khaon'un yanı saniyeler içinde şatonun diğer sakinleriyle dolmuştu. Aile olmanın güzel yanı böyle zamanlarda belli oluyordu. Verona ve Minevra Khaon'un sağında ve solunda yer alırken onların yanında Donna, Aitra, Bias ve diğerleri vardı. Tenatz savaşçılarla onları çevrelemiş her şekilde hazırdı. Adrian, olanları şoklanmış bir şekilde izleyen Magy'e "Leydim yukarı çıkma vaktiniz geldi bence." diyerek merdiven başına kadar eşlik etti.

Magy merdivenlerden çıkarken Adrian olması gereken yerde, Lucas'ın bir adım arkasında Miles'ın yanında yerini aldı.

Magy koşa koşa Lssya'nın odasına gitti. Kapıyı hızla açtığında yatağın içinde mışıl mışıl uyuyan Lssya ile karşılaştı.

O panikle "Lssya dışarıda kıyamet kopuyor sen burada uyuyorsun." diye nefes almadan konuşurken Lssya uyku sersemi doğrulmuş "Aşağıda olan ne?" diye sordu.

"O canavar maskesi takmış adam şu sana asılan adamı bahçeye bir çuval gibi fırlattı. Şimdi iki grup hâlinde birbirleriyle kavga etmek üzereler. İşin enteresan tarafı garsonlar bile taraf Lssya. Bu insanlar gerçekten çok garip. Hani şu bize yemek yapan şirin Donna bile Lord Khaon'un yanında." dedi kafa karışıklığıyla.

Lssya telefonuna ulaşıp saate baktı "Gün doğmak üzere! Aman Tanrım!" diye hızla giyinip Magy ile birlikte aşağı koştu. Magy

arkasından koşarken "Ne olmuş gün doğmak üzereyse? Tek endişen bu mu?" diye sordu ama cevabını alamadı.

Lssya şatonun kapısından fırlayarak bahçeye çıktığında gördüğü manzarayla şok oldu. Tek kelimeyle eski zaman savaşlarını andıran bir görüntüye tanık oluyordu. İki tarafında birbirine saldırmak için komutanlarından emir bekler bir tavrı vardı. Lssya'yı korkutan konseyin kalabalık oluşuydu. Neredeyse konseyin adamları Khaon'un adamlarının on katıydı. Peki ya Verona, Minevra, Donna, Aitra'nın orada ne işi vardı? diye aklından geçen soru onların da bir vampir olduğu cevabıyla hayat buldu. Peki ya konsey üyelerinin yüzünde gördüğü korku neyin nesiydi? Sonra gözü Maura'ya takıldı. Gözleri kapkara olmuş sivri dişleriyle tusladığını görebiliyordu. Bakışlarını nereye sabitlediyse hedefe kitlendiği belliydi. Lssya onun baktığı yere doğru baktı. Konsey savaşçılarının arasında o korkunç yüzüyle Leonard çırpınıp duruyordu. Beş altı adam onu zor tutuyordu. Ne yani Maura onu istemeyen bir adam için mi savaşacaktı? Aşk böyle bir şeydi işte...

Khaon "Oğlumu bırak Lion. Kendi kişisel kavganız için Konseyi kullanamazsın!" diye bağırdığında değişim geçirmemek için zor duruyordu.

Monica "Oğlunun yaptıkları sınırı aştı Khaon. Evine gelmiş bir misafire yapılan bu saygısızlığı mazur gösteremezsin." dediğinde, Khaon "Saygısızlığı konsey tarafından cezalandırılmak mıdır? Bu söylediğinde art niyet ararım. Hemen oğlumu bırakın ve buradan defolup gidin."

Lion "Bugüne kadar sana saygıdan sustuk. Artık haddini bil Khaon!" dediğinde Lucas daha fazla dayanamadı. Lucas'ın şiddetli sesiyle toprak titredi "Babam haddini bilmezse ne olacak? Bana hemen göster yoksa ben sana göstermesini bilirim!" diye kükrerken ellerini bir şeyleri sıkarcasına kapattığında ormandan anlaşılmaz

sesler yükselmeye başladı. Herkesin aklında sanki ağaçlar köklerinden sökülürcesine bir his peyda oldu.

Lion "Ne yapacaksın Lucas? Konseyi mi yok edeceksin. Buna cüret edemezsin!" diye bağırdı.

"Bunu yapabileceğim gerçeğinin aklında olmasına sevindim!" diyen Lucas ellerini indirmiş sakinleşmeye çalıştığı her hâlinden belliydi.

Monica "İzin verin gidelim. Leonard adil bir şekilde yargılanacak. Gün doğuyor." dedi.

Lion "Yoksa bunca ırkdaşın ölmesinden sorumlu tutulacaksınız." dedi büyük bir zevkle.

Khaon oğluna bakarak "Karar senin oğlum." dedi.

Lucas "Etrafımda ben ailemi görüyorum. Ya sen? Buna izin vereceğimi sanacak kadar ahmaksınız." dedi ve elini güneşe doğru uzatıp sağdan sola doğru yavaş yavaş hareket ettirdi. Güneş sağdan sola simsiyah bir bulutla örtüldü. Gün doğumu gece karanlığına yerini bırakıtı. Güneş saniyeler içinde bir sis perdesiyle örtüldü.

Lucas "Şimdi kardeşimi bırak Lion. Bunun bedelini maşan olmuş konseye ve emir alan savaşçılara ödetme!" dedi.

Lion "Sizin gölgenizde bir konsey olması yeterince aşağılayıcı." demesiyle Lucas için artık uyarılar bitmişti. Leonard'ı tutan adamlara bakmasıyla hepsinin yere yığılması bir oldu. Leonard serbest kaldığında Lion'a doğru koşmaya başladı.

Lucas'ın konsey üyelerinin etrafındaki herkese bakmasıyla hepsinin pili bitmiş robotlar gibi yere yığılmaları bir oldu.

Lucas "Tenatz Leonard'ı buradan çıkar. Hemen!" demesiyle Tenatz onlara doğru fırladı. Öyle hızlıydı ki olduğu yerde yok oldu denilebilirdi.

Lucas "Baba herkesi al ve şatoya gir!" diye kükredi.

Verona "Ben kalıyorum." dediğinde Khaon ona bir şey demezken Lucas karşı çıkmadı. Tenatz ne kadar hızlı olursa olsun Leonard'a yetişmesi zaman aldı. Yanına vardığında Leonard'ın Lion'a ulaşmasına bir iki adım kalmıştı.

Tenatz "Lordum!" diyerek üzerine atladı. İkisi yerde yuvarlanıp Lion ve diğerlerinin arasından hızla geçerken konsey neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Leonard "Seni lanet olası napıyorsun?" derken yerde bir aslan çevikliğinde dört ayağının üzerinde durdu.

"Gidelim efendim. Lord Lucas'ın bir planı olduğuna eminim. Lütfen işleri zora sokmayın." dediğinde Leonard onu dinledi. Birlikte şatoya doğru koşarken Lucas'ı durduracak hiçbir şey kalmamıştı. Onları izleyen taraf olmayan davetliler panik hâlde çıkan kuvvetli rüzgârla şatoya doluşurken Minevra kapının önünde duran şoke olmuş Lssya'yı kucakladığı gibi içeri soktu. Lssya, ona bir şey demeden hemen pencereye koştu.

Konsey üyeleri çıkan kuvvetli rüzgâra karşı koymaya çalışırken ürktükleri her hâllerinden belliydi. Monica bu işin kötü biteceğini biliyordu. Geri adım atmasa da konuşmaya başladı.

"Lucas gücünün sınırları olmadığını bir kere daha bizlere göstermene gerek yok. Sana tüm samimiyetimle soruyorum. Bona Dea gerçekten ruh eşin mi? Yoksa ailenizin genişlemesi için elinizde tutmak istediğiniz bir araç mı?" dedi.

Lssya duyduğu bu ithamla buz kesti. Kötü bir düşünce aklından geçmezken onun yüzünden insanların bu hâle gelmesi canını yakmıştı. Lucas onun hüznünü hissetti ama aklına girmedi. Herkese, başta Lssya'ya kendini, bağlılığını açıklamaktan yorulmuştu.

O kadar öfkelendi ki birden etrafındaki toprak dalgalanırcasına sallanmaya başladı. Yüzü insanlığından çıkarken teni toprak rengini

aldı. Gözleri kapanmış şiddetli esmeye başlayan rüzgâr olacakların habercisiydi. Değişim bedeninde özgürce can buldu. Uzun boyu daha bir devasaydı. Boynu iki katı kalınlaşırken gözünün mavisi yerini siyaha bıraktı. Elleri daha bir iri, omuzları daha bir genişti. Verona "Hayır!" diyebildi üzgünce ama yapabileceği bir şey yoktu. Elini konsey üyelerine doğru uzattı. Konsey üyeleri bir balon gibi havada süzülmeye başladı. Lucas'ın parmak hareketiyle hepsinin kolları iki yana açıldı. "Sizi parçalara bölüp klanlarınıza göndermiyorsam evimde oluşunuzdandır. Benim toprağım sizin pis kanınızla kirlenmeyecek." diye kükredi.

Fırtına önüne gelen ne varsa savurmaya başladığında Lucas çok üzgündü. Aşkının sorgulanmasına dayanamıyor Lssya'nın üzülmesi onu derinden yaralıyordu. Yeri göğü inleten sesi bir kere daha duyulduğunda Lssya dahil herkes kulaklarını kapatırken Magy korkusundan düşüp bayıldı. Konsey üyeleri havada kukla gibi asılı kalmış çektikleri acıyla çığlık atmaya, yalvarmaya başlamış, titriyorlardı.

"Bundan sonra karşıma çıkmayın. Artık ne ben ne ailem sizin otoritenizi tanımıyoruz." dedi. Rüzgâr bir bıçakla kesilmişçesine durduğunda hepsi bir çuval gibi yere düştü. Lucas'ın durduğu yerde yeller esiyordu. Gitmişti.

Verona gözlerindeki yaşları silerken yerden kalkıp kalkmamayı karar veremeyen Monica'nın yanına gitti. Monica yerde acıyla kıvranıyordu. Verona sertçe "Sizi öldürmediğine dua edin. Sen Monica, benim dostumdun. Bu kadar mı gözün kör oldu? Lion'a itimat edip bizi nasıl suçlarsın? Leonard haksız olabilir ama bu gece konseyde yargılanacak hiçbir şey yapmadı. Bunu biliyorsun. Bundan sonra sağduyulu olmanı tavsiye ederim. Yemin ederim çocuklarına vereceğiniz en ufak bir zararla sizi ben yok ederim. Ruhlar aleminin yok olacağını bilsem bunu yaparım." diyerek arkasını dönüp şatoya

yürüdü. Monica ve diğerleri korkudan zaten konuşacak gibi değillerdi. Hepsi buldukları arabalara doluşup şatonun açılan köprüsünden hızla uzaklaştı.

Lssya, Lucas'ın olmadığını görünce deli gibi pencerenin en tepesine çıktı ama kimseler yoktu. Şatonun kapısına koştu. Tenatz kapının önünde duruyordu. "Leydim hiç güvenli değil!" dedi saygıyla. Lssya "Çekil önümden Tenatz!" diye bağırdı. Tenatz kapıyı açıp mızrağını çıkardı ve onunla dışarı çıktı. Verona bahçenin ortasında yatan onca vampirin ortasında öylece duruyordu.

Lssya koşarak yanına geldi "Verona, Lucas nerede? O çok acı çekiyor hissediyorum. Onun yanında olmam gerek." dedi yalvarırca.

Verona gözyaşlarıyla "Lütfen Lssya onu üzme!"

"Lütfen söyle o nerde?"

"Şatonun arka tarafında eski bir bahçe var, orman girişinde küçük bir düzlük. Küçükken hep oraya saklanırdı. Eminim oradadır." dedi. Lssya koşmaya başladı.

Tenatz "Leydim izin verin sizi ben götüreyim. Zaman kaybetmemiş olursunuz." dediğinde Lssya "Tamam." dedi tereddütle. Tenatz onu kucağına almasıyla koşmaya başladı. Lssya'nın hızdan midesi bulanıp başı dönerken Tenatz saniyeler içinde aniden durdu. Lssya'ya "Geldik, leydim iyi misiniz?" diye sordu.

Lssya kucağından inerken sendelemiş, kusmamak için zor duruyordu. "Sen şatoya dön!" dedi.

Tenatz "Lordum burada yoksa risk olur. Onu görmeme izin verin." dedi. Lssya tamam anlamında başını salladı. Ormanın girişine doğru yürüdüler. Bahçe o kadar güzeldi ki Lssya buranın cennet olabileceğini düşündü.

Tenatz "Lordum burada leydim!" dedi olduğu yeri göstererek. Lssya "Beni merak etme onunla iyiyim." dedi.

Tenatz selam vererek oradan ayrıldı. Lssya etrafı seyrederek Lucas'a doğru yürümeye başladı. Yirmi yirmi beş metre kala "Lucas!" dedi.

Lucas, ne zaman değişim geçirip öfkesine yenilse, ne zaman normale dönmek onun için bir o kadar zor olsa kendini burada bulurdu. Burası onun özeliydi. Kendini cezalandırmış, insanlığına dönmemiş öfkesi hala tazeydi. Yalnız kalmak istiyordu ama hayatını alt üst eden sevdiği kadın şimdi ona sesleniyordu. O sinirle ayağa kalkıp arkasını döndü. Onu bir kere daha böyle görmesini istemiyordu. Değişmeye çalıştı ama öyle sinirliydi ki insanlığına geri dönemedi.

"Git buradan Lssya. Şatoya dön. Birazdan ben de gelirim." diye boğuk sesiyle bağırdı.

Lssya şaşırmıştı. Niye onu yanında istemiyordu ki? "Yarım kalmış bir hesabımız var lordum. Onu tamamlamak için buradayım." dedi sesini normal tutmaya çalışarak.

Bir adım attığında Lucas "Orada kal Lssya!" diye sinirle soludu.

Kendini daha kötü hissederken Lssya "Yoksa yanında başka bir kadın mı var?" diye sordu. Lucas "Sen ne saçmalıyorsun?"

"Başka hangi sebeple beni yanında istemiyor olabilirsin?"

"Şatoya dön seni süpürgeli cadı!"

"Çok kırıldım şimdi. Elinden gelen bu mu? Alınmadım daha iyisini üretmen gerek." diye yürümeye devam etti.

Lucas onun vazgeçmeyeceğini anlamıştı. İçinden onu iyice korkutup hayatından çıkmasını sağlayabileceği geçerken buna cesareti yoktu. Bencildi aşkı ve onu sonsuza dek yanında istiyordu.

Sinirle "Lanet olsun Lssya gözlerini kapat. Açarsan yemin ederim sana bunu ödetirim." dedi.

Lssya "Gözlerimi neden kapatıyorum bilmiyorum ama tamam. Lütfen beni daha fazla bekletme!" dedi ve gözlerini kapattı.

Lucas Lssya'nın gözlerini kapatmasıyla hızla yanına geldi. Lssya bir adım attığında sert bir şeye çarptı. "Hey burada biraz evvel bir ağaç yoktu." dedi eliyle Lucas'ı yoklarken.

"Sakın gözlerini açma!"

"Neden ama?"

"Beni bu hâlde görmeni istemiyorum."

"Gördüm ki." dedi Lssya şirince. Lucas öfkeyle aklına girdi çünkü onun bu hâli sinirlerini bozuyordu. Tavrı Lssya'nın gerçek düşüncelerinin yansımasıydı. İçinde onun adına üzüntü vardı ve yanında olmak tek isteğiydi. Lucas biraz olsun ferahladı.

Lssya "Burada mısın? Ses ver yoksa gözümü açarım." dedi.

Lucas "Sen tam bir baş belasısın." dedi. Lssya elleriyle onu yoklarken bedeninde dokunmadık yer bırakmadı.

Erkekliğine eli gittiğinde Lucas "Napıyorsun?" diye sordu sinirle.

Lssya "Benim ruh eşim olduğunu nereden bileceğim. Belki beni kandıran bir kütük perisi falansındır." dedi.

Lucas "Kütük mü? Beni taciz etmene gerek yok. Sesimden tanıyabilirsin." dediğinde Lssya iki eliyle yüzünü avuçlarının arasına aldı ve "Sen taciz görmemişsin. Çabuk öp beni de kim olduğunu anlayayım." diyerek ona doğru eğilmesini sağladı.

Lucas ona doğru eğilirken Lssya "Huzur bul ruhum. Ben buradayım. Üzüntün üzüntümdür. Mutluluğum mutluluğun olsun." diye dudaklarını buldu. Bütün üzüntüsünü alırcasına öptü onu. Bütün her şeyi unutmasını istercesine gezdi dudaklarında. Lucas yavaş yavaş döndü insanlığına Lssya hissetti ve gözlerini açtı. Gözleri Lucas'ın gözleri ile buluştu. Gülümsedi sevgiyle.

Lucas "Az önce olanlar hakkında hiçbir yorum yapmadın." dedi.

"Çok seksi görünüyordun." dedi gözlerine istekle bakarken. Lucas "Böyle bir yorum beklemiyordum." dedi kahkahayla

gülerken. Lssya dudaklarına uzandı aşkla. Lucas, sıcak dudakları aşkla karşıladı. Kışkırtıcı öpüşlere daha fazla dayanamadı. Onu kucağına almasıyla Lssya bacaklarını beline doladı. Hareketleri vahşi bir o kadar arzu doluydu. Lssya ağzını istila eden sert adama onun gibi cevap vermekte gecikmedi. Lucas onu dudaklarından ayırmadan ormanın derinliklerine doğru götürdü. Tadını ala ala alt dudağında dolandı bir süre. Lssya nefesi yetmez olduğunda onu boynuna yönlendirdi. Boynuna inen dudaklarla zevkle inledi. Lucas, Lssya inledikçe vahşi doğasını dizginleyemez oldu. Dudakları diline yaren dolandı kanın aktığı nehrin üzerinde. Lssya güneşi saklayan ağaçların loş ışığıyla fark etti ormana girdiklerini. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Lucas istekle ona bakarken Lssya "Bu çok cazip ama biri görebilir." dedi etrafa bakarken.

"Sorun yok. Sıkı tutun." dedi ve ani bir hızla koşmaya başladı. Lssya'nın saçları uçuştu. Sıkı sıkı sarıldı Lucas'a. Midesi bulanmasın diye gözlerini kapattı. Esen rüzgârı hissetti sadece. Birde kollarında olduğu adamın kendine has kokusunu. Lucas durduğunda bir gölün kıyısındaydılar. Lssya kucağından hızla indiğinde şok geçirmek üzereydi. Yuvarlak göl ağaçlarla çevrelenmiş olmasına rağmen gökyüzü görünmüyordu. Ağaçlar gölü kubbe gibi örtüyordu. Lssya doğanın güzelliğine kapılmış etrafı incelerken Lucas arkasından sarıldı ona. Dudakları boynunda dolanırken Lssya gözlerini kapatmıştı. Tam ona dönecekti ki Lucas izin vermedi. "Acele etme!" diye fısıldadı istekle. Kotunun düğmesine ulaşıp düğmelerini açtı teker teker teker. Kulağına "Ayakkabılarını çıkar." diye emretti. Lssya onu ikiletmedi. Lucas onu tişörtünden kurtarıp iç çamaşırının kilidini açtı. Kollarından usul usul çıkarıp pantolonun yanına bıraktı. Lssya ona dönmek istediğinde "Hayır!" dedi sertçe. Lssya uysallaşmış onun kölesi gibiydi. Altında bir tek külotu kalmış doğayla bir olmuş gibiydi. Lucas'ın göğsüne dayanan bedeni o kadar minik kalıyordu ki Lssya kendini daha bir

güvende hissetti. Gözleri kapalı kendini teninde dolanan ellere bırakmadan hemen önce "Özgür olmanı istiyorum." dedi.

Lucas ne dediğini anlamıştı "Konuşma gecenin kızı hisset!" dedi derin arzulu bir tonla. Lssya "Bana nasıl bir zevk yaşattığını hissediyor olmalısın. İstiyorum." derken göğüslerinde dolanan bir elini alıp kadınlığına götürdü. Lucas yuvasını bulmuş gibi elini külotunun içine soktu. Lssya "Bana hayır diyemezsin Lucas. O vahşi adamı istiyorum." derken inlemeye başladı. Lssya bu tatlı zevke daha fazla dayanamadı. Hızla ona doğru döndü. Gömlek düğmelerini neredeyse parçalayarak yarken Lucas pantolonundan kurtuldu. Gözlerini kapattığında toprak kokulara yer hazırlarcasına esen rüzgarla yumuşadı. Lssya bir adım geri atıp karşısında âdem çıplaklığında duran Yunan Tanrılarını aratmayacak adamı izledi doya doya. Lucas "Gel hadi!" dedi arzuyla. Lssya onun olmak için can atarken aralarındaki bu sorunu çözmeye kararlıydı.

"Ben o canavarı istiyorum Lucas." diyerek suya doğru geriye bir adım attı.

"Lssya sakın suya girme!" dedi Lucas.

"Neden? İçinde canavarlar mı var? Beni yerler mi?" diye en seksi haliyle konuşurken Lucas "Sadece soğuktur." dedi.

Lssya "Beni ısıtmak için ne yapacağını biliyorsun." dedi ve geriye doğru bir adım daha attı. Su gerçekten soğuktu. Lssya "Çok üşüyorum." diyerek kollarıyla kendini sardı. Lucas yerinden kıpırdamadan onu seyretti. Lucas daha fazla dayanamadı uçarcasına yanına geldi ve onu kucakladığı gibi sudan çıkardı. Kocaman bir ağacın dibinde yere bıraktı. Lssya bir iki adım geri gittiğinde ağaca yaslanmıştı. Lucas bir avcı gibi eğildi üzerine. Elleri çıplak teninde dolanırken Lssya onu deli gibi öpüyordu.

Bir dilek diler gibi "Kendini özgür bırak ruhum lütfen..." dedi bilinçsizce.

Esen ılık bir rüzgârla Lucas farkında olmadan değişim geçirdi. Lucas aşkın ahengine kendini kaptırmış değişimi fark etmezken Lssya gözlerini araladığında karşısında nefesinin kesilmesini sağlayan biri vardı. Bir o kadar farklı bir o kadar vahşi bir görüntüydü ama kesinlikle canavar değildi. Aşk her şeyiyle sevmek değil miydi? Gözlerinin karası ona yine aynı tutkuyla bakıyordu. Teninin siyahını eliyle okşarken koca ellerin altında küçücük kalan bedenini seyretmek onu daha bir iyi hissettirdi. Lssya Lucas'ı üzerine çekerek uzandı çiçeklerin süslediği çimlerin üzerinde. Lucas aralanan bacaklara kendini yerleştirirken Lssya nefesini tutmuş onu kabul etmekle meşguldü. Zevk dolu acı bir çığlık gökyüzüne yayılırken Lucas yüzünü görmeye çalıştı kadınının. Lssya "Çok irileştin." derken zevkle kalçasını ona doğru yükseltti. Lucas o an kendinin farkına vardı.

Tam ondan uzaklaşacaktı ki Lssya "Sakın beni bu zevkten mahrum bırakma!" diyerek onu kendine çekti. Lucas ona ve vahşi doğasına direnemedi. Dudakları bir süre boynunda dolanıp durdu. Bedeni altındaki kadını ezercesine erkekliğini verirken Lssya her darbede inledi durdu. Zevkten ikiye bölünecekmiş gibiydi. Lucas ondan kopmadan bir hamlede oturur vaziyete geldiğinde Lssya cennet bahçelerinde şehvetle kol kola gidip geliyordu. Lucas narin boynunu istekle kokladı. Kanın kokusu doldu ciğerlerine. Sivrilmiş köpek dişleri damarında yerini aldığında Lssya doruğa ulaşmıştı. Yılan kıvraklığında kendini Lucas'a veriyor her bir hücresi kanının ona akmasıyla yeniden doğuyor gibiydi.

Lssya "Hiç bitmesin!" diyerek inledi. Lucas ağzına yayılan kanın, erkekliğini saran sıcaklığın kölesiydi. Dişlerini boynundan çekti usulca "Sen ne istersen gecenin kızı." diyerek kendini ona batırmadan önce "Söyle gecenin kızı ben kimin?" diye sordu. Lssya

rüyasında görse korkacağı yüze aşkla baktı. "Sen benimsin. Kim olduğunun bir önemi yok."

"Peki ya bu ten?" diyerek kararmış cildini gösterdi.

"İpek yorganım."

"Bu karanlık gözlerim?"

"Yolumun ışığı."

"Dudaklarını çizen tenini hoyratça delen bu dişler?"

"Benim en büyük zevkim. Anla artık sen benim yaşam kaynağımsın." diyerek onu hoyratça kendine bastırmasına zevkle karşılık verdi. Karanlık çökmeye başlamış Lssya doğanın kollarında Lucas'ın üzerinde bir o kadar mutluydu. Lucas insanlığına dönmüş gözleri kapalıydı.

Lssya "Bu sefer hiç yorulmadım." dedi memnuniyetle. "Yorulmayacaksın çünkü sen artık bir ölümsüzsün gecenin kızı. Zamanla yemek ihtiyacın azalacak. Keyfe keder yiyeceksin. Bedeninde yağ birikimi azalacak. Yaşının getirisi yıpranmaların hepsi iyileşip sabitlenecek. İç organların kendini onaracak." diyerek onu ince belinden tutup kendine çekti.

Lssya "Peki ya kazayla bir uzvum koparsa?" diye sordu.

"Buna izin vermem." dedi Lucas gergince.

"Kazayla olursa ne olur?" diye sordu.

"Istıraplı bir durum. Kopan yere göre, tekrar çıkar. Ağaç dalı gibi." dedi.

Lssya "Peki kafam koptu diyelim." dedi gayet merakla.

Lucas dişlerini sıkarak "Lssya sabrımı mı deniyorsun? Bu ne şimdi? Ben varken kim kafanı koparabilir?" dedi sinirle.

"Of tamam hemen sinirlenme merak ettim."

"Etme merak!" dedi Lucas sertçe. Bir süre sessizce uzandılar.

Lucas siniri geçince "Bana bir söz vermeni istiyorum Lssya." dedi. Lssya merakla ona baktı. "Her ne olursa olsun yaşayacak mutlu olacaksın. Ben olsam da olmasam da..." dedi.

Lssya "Sensiz her şey anlamsız. Böyle iç karartıcı sözler isteme. Nereye gidersen bir yolunu bulur peşinden gelirim. Ona göre!" dedi göğsüne başını koyarak.

Lucas onun söyledikleriyle hüzün doldu. "Seni tanıştırmak istediğim biri var." dedi gerçeklere dönmüşçesine.

"Kim?"

"Bir cadı. Adı Divone." dedi.

Lssya merakla kafasını kaldırdı. "Bir cadı mı?" dedi şaşkınca.

"Güzel mi?" diye sordu Lssya kıskançlıkla. Lucas gülümsedi hafifçe "O kadar güzel ki onu gördüğün an nefesin kesilecek." dedi.

Lssya sinirle "Niye beni tanıştırmak istiyorsun?"

"Artık cadı olduğunu görmezden gelemezsin."

"Niye bunu sorun ettiğini anlamıyorum. Cadılığı görmezden gelmiyorum ama benim için bir anlam ifade etmiyor."

"Etmeli çünkü..." diye devamını getirmek istemedi. Lssya'ya gerçekleri anlatması doğru olandı ama yapamazdı. Onu korku dolu bir hayata mahkûm edemezdi. En azından şimdilik. Lssya "Çünkü ne" diye sordu.

"Benim inkâr etmiş hâlim ortada. Senin böyle olmanı istemiyorum. Divone sana yardımcı olacak." diyerek uzandığı yerden Lssya'yı tek hamlede kucağına alarak kalktı. Lssya güzel saatlerin bittiğinin farkındaydı. "Of gitmek istemiyorum." dedi huysuzca.

"Artık hep kollarımda olacaksın."

"Tabii ki hayır!" dedi Lssya.

"Ne? Hayır mı?" diye yüzüne baktı Lucas.

"Biz evlenmeden senin odana yerleşmeyeceğim."

"Tanrım sen tam bir baş belasısın. İyi! Sana evlenme teklifi etmemi bekle o zaman. Zamanımız bol."

"Beni böyle kandırabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Sana on gün süre veriyorum. Ettin ettin. Süre bitince evliliği unut!" diye kıyafetlerini giymeye başladı.

Lucas "Cadılığı öğrenmene yardımcı olduğuma inanamıyorum. İhtiyacın yok bence." diyerek elini tuttu ve yürümeye başladı.

Lssya "Onca yolu bu karanlıkta yürüyecek miyiz?" diye sordu.

Lucas "İyi alıştın." diyerek onu tek hamlede sırtına aldı. Lssya bacaklarını sırtından beline dolarken, kollarını boynuna doladı. Lucas "Hazır mısın?" diye sordu. Lssya sıkı sıkı sarıldı ve gözlerini kapattı. Lucas "Gözlerin niye kapalı?" diye sordu. "Midem bulanıyor. Lunaparktaki aletlere binmiş gibiyim."

"Bunu kontrol edebilirsin." diyerek koşmaya başladı. Lssya yine de gözlerini kapalı tuttu. Bir ara esen rüzgârla nefes alamadı. Bir o kadar özgür hissetti. Coşkuyla avaz avaz "Uçuyorum!" diye bağırdı. Aşk her şeye rağmen güzeldi.

Cehennem boş... Tüm şeytanlar burada...

İki sene önce Afrika'da sazlık evin içinde ölü kız çocuğunun bedeni içinde uyuyan Eliza kimin tarafından çıkarıldığı belli olmayan yangında cayır cayır yanmıştı. Günler sonra yanan sazlık evin küllerini gören Guerdo'nun planları suya düştü.

Guerdo, Eliza'nın ölmesiyle, Venatorların ve Lucas'ın takip ettiği içinde olduğu insan bedeninden sıyrılıp izini kaybettirdi. O an için kaçmaktan başka çaresi yoktu. Böylece suç insanlarda kaldı. O gün daha dün gibi hatırlıyordu.

Miles liderliğinde Venator savaşçıları takip ettikleri insanı üç yüz katlı plazanın çatısında sıkıştırdıklarında Guerdo çoktan o bedenden çıkmıştı. İçinde olduğu insan o bedeninden çıktıktan sonra büyük ihtimal delirmiş olmaydı çünkü yaptığı onca şeye iradesi dışında olsa bile tanıklık etmişti. Guerdo insanın bedeninden çıkıp seçtiği bedene doğru süzülürken adam "Ben böyle şeyler yapmış olamam. Tanrım ben ne yaptım!" diye sayıklarken dehşet içindeydi. Guerdo'nun yaptığı iğrençlikler ağır gelmiş olmalıydı. Adam başını iki elinin arasına alıp "Ben yaptım ben! Hepsini ben öldürdüm! Tanrım kurtar beni!" diyerek avaz avazdı. Sonrasında adam ya öldürülmüş ya da intihar etmiştir diye düşünmüştü.

Böylelikle Guerdo kurtuldu ama saplantılı umudu hiç bitmedi. Bir süre Eliza'nın ona işaret vermesini bekledi. Ama ne gelen oldu ne haber veren. Eliza bu sefer gerçekten cehennemin dibini boylamıştı anlaşılan. O gün bugündür o beden senin bu beden benim yaşamaya çalışmıştı. Zaman geçtikçe beden değiştirmek sinirini bozmaya başlamıştı. Amacı vardı ama ikilemdeydi. Cadıları çok iyi bilmesine rağmen Eliza'nın uyarılarıyla amacı arasında gelgitler yaşıyordu. Eliza olmadan Verona'nın ruhunu bedeninden ayıramazdı. *'Peki ya bacasının bedeninin içine girersem?'* diye sormuştu Eliza'ya.

'Lucas varken bunu yapamazsın. Hadi diyelim Khaon gibi güçlü bir vampirin içine kazara girdin, Lucas'ın ya da Verona'nın anlaması uzun sürmez.' demişti Eliza. Guerdo aylarca bunu düşündü durdu. Başka bir seçeneği yoktu. Öncelikle Khaon'u araştırmaya karar vermişti.

"Verona yoksa ben zaten cehennemdeyim." dediği gün yolunu belirleyip bugünlere geldi. Aylarca pusuya yatıp kaleyi gözledi. Bütün çalışanları tek tek tahlil edip ona sorun çıkarmayacak birini seçti. Plazanın şatonun içinde çalışan Agust'un o içine girdiği gün ceza alıp bahçede çalışmaya başlamasıyla zora girdi. Ama yine de artık şatodaydı.

Guerdo'nun bir güne daha bu iğrenç vampir bedeninde uyanmış olması umurunda değildi. Aylar sonra onun için doğan umut ışığını elde etmek için bir plan yapmalıydı. Sevindirici olan içine girdiği vampir bedeninin sahibi ruhun itaatkâr olmasıydı. Ona zorluk çıkarmıyor, onu bedeninden atmaya çalışmaya yeltenmiyordu. En kötüsü leziz yiyeceklerden uzak durmaktı ki Guerdo, Verona'ya kavuştuğunda bunun için bol bol zamanı olacağını kendisine telkin ediyordu.

İhtiyacı olan kan dolu bardağı ağzına dayadı ve kana kana içti. Şatoya vampir bedeninin içinde sızalı neredeyse yıl olmuştu. Gayet yumuşak başlı, itaat eden sadık bir vampir profili çiziyordu. Verona'yı uzaktan uzağa izlemekten başka bir şey yapamamıştı. Defalarca Khaon'un içine girmeyi denemişti ama başaramamıştı. Lanet olsun ki Khaon güçlü bir vampirdi ve ruhlar tarafından korunduğu belliydi.

Gece düzenlenen davette garsonluk yaparken tesadüf eseri Lucas'ın şatoya gizlice soktuğu Divone'yi gördü. Heyecanla dolan kötülük dolu ruhu. Verona'yı ancak bir cadının vasıtasıyla elde edebilirdi ve Lucas onu ayağına getirmişti.

Düşündükçe keyfi yerine geldi. Divone'yi eline geçirmek için bir plan yapmalıydı. Guerdo yıllardır cadılarla beraberdi ve onların zaaflıklarını bilirdi. Tek sorun ona yaklaşmaktı. Sonrasını halletmek onun için çocuk oyuncağıydı. Bahçe görevlisi olması şatoda rahatça dolaşmasını engelliyordu. Acele etmeyecek bir yolunu bulacaktı. Üzerini giyinip gecenin karanlığına hazırlanırken Verona'yı ve onunla yaşayacağı mutlu günlerin hayalini kurmakla yetindi.

Verona ve Minevra, Tenatz'dan, Lucas ve Lssya'nın birlikte olduğu haberini alsalar da içleri onları el ele salonun kapısında görene kadar rahat etmedi. Lssya bir o kadar utanç doluydu. Neredeyse bütün günü Lucas'la geçirmişti ve saçı başı ne hâldeydi hiçbir fikri yoktu. İlk odasına çıkmak istese bile Lucas "İyi olduğumuzu görmeye ihtiyaçları var. Zaten onlara misafirimizden bahsetmeliyiz. Çok gerileceklerine eminim." dedi. Salonun kapısını açarken Lssya "Söylemesek?" dedi çıkar yol bulmuş gibi.

"Haksızlık olmaz mı? Odasında daha ne kadar kalabilir?"

"Tabii canım sonra güzelliğinden mahrum kalırsın falan." dedi kıskançlıkla.

Lucas onu kendine çekerek "Benim için tek güzel sensin gecenin cadısı." dedi.

Verona ve Minevra'yı unutmuşlar onların kıkırdamaları ile kendilerine gelmişlerdi. Lssya onları gördüğünde Lucas'tan kendini hızla ayırdı.

Minevra "Ruhlara şükür. Hadi gelip biraz oturun!" dedi.

Verona "Lssya sabahtan beri bir şey yemediğine eminim. Donun hemen bir şeyler hazırlar hayatım." dedi.

Lssya "Acıkmadım. Biraz sonra mutfakta bir şeyler yerim." dedi ona sarılırken.

Lucas Minevra'nın yanına oturup onun yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Lssya yanına ama uzağına otururken Lucas ona sinirliyordu. Tabii onu utandırmaya niyeti yoktu çünkü gece kollarında olmasını istiyordu. Gecenin gerginliği onların bu samimi hâlleriyle yerini mutluluğa bırakmıştı.

Verona yine de "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Ne ne olacak?" diye sordu Lucas.

"Baban artık konsey üyesi değil. Herhangi bir olayda saldırırlar mı diye endişeli. Sen her dakika burada olmayacaksın. Leonard'ın boş duracağını sanmıyorum. Heleki dün geceden sonra." dedi endişeyle.

Minevra "Acaba dün gece konseyi yok edip yerine mi geçseydik?" dedi sırıtarak.

Lucas "Ben buradayım hiçbir yere gitmiyorum." dedi ve Lssya'ya baktı ve "Tabii Lssya burada yaşamak istemezse..."

"Niye istemiyim ki? Senden önce ben vardım bir kere." dediğinde Lucas ona sarılmak istedi ama yapmadı.

Lssya "Miles ve diğerleri girti mi?" diye sordu.

Verona "Akrabaların döndü ama Miles burada. Tabii niye kaldığını ona sormadım." dedi.

"Ah Tanrım, Magy... Onu unuttum. Korkudan ölmüş olmalı." dedi Lssya telaşla.

Minevra kıkırdayarak "Yoo gayet kendinde. Hatta siz gelmeden hemen önce Tenatz'la birlikte sinemaya gitmek için kavga edip duruyordu." dedi.

"İyi de gördükleri..."

"Unutturduk." dedi Verona.

Lssya "Bu unutturma işi hem iyi, hem kötü..." dedi memnuniyetsizce.

Lucas "Bu cümle bana sanırım." dedi dudaklarına bakarak.

Lssya dikleşip ondan uzaklaşırcasına sessiz kaldı. Saatlerce onun olmuştu. *'Bunun bir sonu var mı?'* diye sordu içten içe. Biliyordu yoktu ve bu onun tek mutluluğuydu. Onu deli gibi istiyordu ve isteniyordu.

Verona onların aralarındaki çekimin farkındaydı. "Biz sizi bir hafta beklemiyorduk." dedi alayla.

Minevra "Kişi kendinden bilir işi. Ara ara Khaon'la aylarca kaybolurlar o yüzden..." diyerek kahkaha atarken Lssya yerin dibine girmişti. Onlar böyle açık konuştukça iyice huzursuz oluyorlardı.

"Yok canım kaybolamayız. Uygun olmaz yani." dedi bozularak.

Verona ve Minevra merakla baktı ona. Lucas gözlerini devirdi. "Lssya evlenmek istiyor." dedi pat diye. Lssya elinin tersiyle omuzuna geçirdiğinde "Ah acıdı!" diye yalandan haykırdı.

Minevra "Bağlılık olmuştu ama..." diye konuşurken Verona "Ah bir düğün planlayabiliriz. Harika olur."

"İyi de nikâhı kim kıyacak. Ruhlar aleminden biri gelecek değil ya." diye alay eden Minevra'dan başkası değildi.

Lssya kendini kötü hissetti "Ben sadece bana evlenme teklif etmesini istedim. Düğün istemedim. Gerek yok yani!" dedi.

Verona "Sen bir insansın ve elbette ki böyle hayallerin olacak. Her şey layıkıyla olmalı. Olmadı bir rahip buluruz." dedi ama kan kara düşündüğü belliydi.

Minevra alayla "Papa'ya ne dersin?" diye sorarken formundaydı.

Lucas "Benim aklımda birileri var ama düğünden önce size bir konuyu açıklamak isterim. Uzun zamandır sizinle konuşmak istiyordum." dedi.

Lssya "Benim ilgim yok. Hepsini o uyduruyor. Bona Dea olduğumu bilmiyordum. Onu da bilmiyorum. Bana kalsa önemsiz

bir konu ama Lucas kafasına çok takıyor." diyerek sustu. Tabii ne Minevra ne Verona hiçbir şey anlamamıştı. İkisi de güleç bir yüzle onlara bakmaya devam ediyorlardı.

Lucas "Harika annelerimi aptala çevirdin." dedi. Lssya "Onlar benim de annem! Ayrıca söylemesen olmuyor değil mi? Ne gerek var anlamıyorum ki! Ben kim cadılık kim!" dediğinde Verona bir yerine iğne batmış gibi "Sen ne dedin?" diye ayağa kalkmıştı bile.

Lucas "Lssya bir Bacca cadısı anne. Bunu yeni öğrendi ve cadılık hakkında hiçbir şey bilmiyor." dedi.

Minevra sessizdi. Lucas bunu niye şimdi açıklıyordu merak etti.

Verona iyice tedirgin olmuştu "Bu nasıl olur? Aklım almıyor. O Miles'ın torunu. Onlar saf insan ırkından değil miydi? Bence bunda bir hata var." dedi.

Lucas hikâyeyi bir kere daha anlatmak için başladı konuşmaya. Lssya, suçlu suçlu oturdu. Verona, Lucas her şeyi anlattıktan sonra "Bunu kim biliyor?" diye sordu.

Lucas "Tenatz, Adrian, Ben ve siz." diyerek Minevra'nın önceden bildiğini söylemedi. Minevra ona minnet dolu bakışlarla baktı.

Verona "Bunu kimsenin öğrenmemesi gerek." dedi telaşla.

Lucas 'Divone burada!" dedi pat diye.

Tabii bu sefer Minevra ve Verona ikisi birden "Ne!" diye çığlık attı.

Lucas "Lssya'nın eğitimi için buraya gelmesini ben rica ettim." dedi.

Minevra "Yüce ruhlar adına Lucas sen aklını mı yitirdin?" diyerek ayağa kalkmıştı.

Lssya onların telaşına ayak uydurucasına "Ben istemiyorum gerçekten ama beni dinlemiyor. Bu zamana kadar hiç büyü yapmadım. Bundan sonra yapmasam da olur." dedi masum masum.

Verona "Tatlım bu senin suçun değil ama Divone'ye güvenemeyiz." dedi.

"Divone iyiliğin cadılarından Verona." dedi Minevra. O da huzursuz olmuş, ama Lssya'yı kırmamak adına sessiz kalmıştı. Bunun altında başka bir iş olduğunu düşünüyordu. Lucas'la yalnız kalmalıydı.

Onlar kendi dertlerindeyken Guerdo kendi derdine düşmüştü. Dün geceden bu yana Divone'yi ele geçirmek için bir şeyler düşünüp duruyordu ama henüz aklına bir şey gelmemişti. O sırada Donna yanında Bias'la bahçede hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu. Bias "Donna istediğin otlar şehir merkezinde bile yok. Ender bulunan bitki türüymüş." dedi.

"Bias misafirimiz için önemliymiş onları bulmamız gerek."

"Bulmamız gerek derken dağa mı çıkalım Donna?" dedi sinirle.

"Olmadı ben Lord Lucas'a söyler bir yolunu bulurum." dediğinde makas elinde önlerine çıkan Guerdo'dan başkası değildi.

"İsterseniz o otları ben bulabilirim." dediğinde Donna ve Bias birbirlerine baktı.

"Çok naziksin Agust ama senin çok işin olduğunu biliyorum." dedi Donna.

Agust'tan böyle bir teklif duymak onu şaşırtmıştı. Bias "Bırak bulsun işte." dedi huysuzca ve yürümeye başladı.

Donna "Liste bayağı kabarık ama." dedi.

Guerdo "Sorun yok. Bana bir gün vermen yeterli." dedi çapkın çapkın gülümserken.

Donna bu gülümseme karşısında utanmıştı. "Çok teşekkür ederim." dedi Donna.

"Senin gibi birine zevkle yardım ederim." diyerek kaşlarını göstere göstere yanından ayrıldı. Guerdo içten içe sinsice güldü ve *'Kadınlar, aptal varlıklar...'* dedi. Divone'ye Donna vasıtasıyla ulaşacaktı. Tabii dikkatli olup rolünü iyi oynamalıydı.

Zaman zaman ölür gibi...

Üç ay sonra

Mutluluğa alışmak öyle kolaydı ki. Her şey yolundaydı. Lssya mutluydu. Bir aya kalmaz Cesarta Sarayı'nda sergisini açacaktı. Neredeyse iki aydır Minevra ve Verona, Magy ile birlikte bu sergi için uğraşıyorlardı. Ünlü bir ressam olma yolunda ilerliyordu.

Khaon "Ölümsüzler göz önünde olamaz. Bu sakıncalı." diye karşı çıksa da bütün aile onay verince o da sessiz kalmıştı.

Magy, Napoli'ye yerleşmeye karar vermişti. Lssya bunun üzerine ona menajeri olması teklifini sundu.

Verona "Bizi öğrenme riski var. Magy akıllı bir kız. Saklamak zor olacak." dediğinde Lssya "Ben düşünemedim. Çok güzel bir fikir gibi geldi." demişti.

Minevra "En kötüsü ne olabilir? Onu da aramıza katarız." diyerek kıkırdadı.

Lssya alayla "Hiç!" dediğinde hep birlikte gülmeye başlamıştılar.

O iğrenç davet gecesinden sonra günler sancılı geçmiş olsa da şatoda hayatın normale dönmesi çok uzun sürmedi. Tabii sıkı güvenlik önlemleri hala sürüyordu. Öyle rahat rahat dışarı çıkamıyor

oluşları can sıkıcıydı. Neredeyse bir ordu onlarla geziyor, olmadı Lucas onların yanında oluyordu.

Magy, Lucas'ın ricasıyla ev tutma konusunu erteledi ve şatoda kaldı. Lucas biliyordu ki Magy ev tutup yerleşirken Lssya onun yanında olmak isteyecekti. Magy, Lssya'ya iyi geliyordu. Yeni hayatını sevse de Magy sanki geçmiş hayatına bir köprüydü. Zaten Lucas olmasa burada kalmayacağını kendine itiraf edeli çok olmuştu.

Bunun yanında Khaon'un konseyden ayrılmasıyla birlikte kendi vakfını kurması harika bir karar oldu. Birçok kişiye yardım eli uzatan bu vakıf günden güne büyüyordu. Görünürde insanlar için yardım merkezi olsa da aslında her ırka yardım sağlanıyordu. Vakfın başına Ramon geçmişti. Bu Lucas'ın fikriydi. Böylelikle Khaon göz önünde olmayacaktı. Miles önceleri bu işe sıcak bakmasa da Lssya'nın gözüne girebilmek için tamam demişti. Ramon insanların dertleriyle ilgilenirken Lucas ve Khaon diğer ırklarla ilgilenecekti.

Lucas, Divone'nin gelecekle ilgili öngörüsünden ve olanlardan yola çıkarak araştırmalarını derinleştirmişti. Kehanetin nasıl gerçekleşeceğini bilmiyor olsalar da kötüsüne hazırlanmaya başlamışlardı. Lucas hazır olmak adına araştırmalarına hız verdi. Ne pahasına olursa olsun bir şeyler yapacak ve Lssya'nın iyi olmasını sağlayacaktı.

Ara ara çıktığı yolculuklar Lssya ile aralarında sorun olurken ona yalan söylemek hoşuna gitmese de mecbur kalıyordu.

Yine bir gece Divone onu yönlendirmiş gideceği yerin öngörüsünü sunmuş yola çıkmak üzereydi.

Lssya "Gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

Lucas "Değilim." dedi.

"Gitme o zaman!" dedi Lssya huysuzca. Lucas onu kollarına aldı ve gülümseyerek "O zavallıya benden başkası yardım edemez. Yine de gitme diyecek misin?" diye sordu.

"Hayır, ama benim de yardıma ihtiyacım var. Divone beni bezdiriyor. Bütün gün onun odasında o yanık kokusunda Latince kusuyorum."

"Seni üzen bence Verona, Minevra ve Magy'nin yanında olamamak."

"Benim sergim ve ben doğru dürüst ilgilenemiyorum bile. Bu haksızlık." dedi huysuzca. O sırada Lucas'ın telefonu çalmaya başladı. "Gitmeliyim." dedi.

Lssya "Dikkatli ol. Beni sık sık ara!" dedi ve ona sıkı sıkı sarıldı.

Lucas gözlerini kapatıp kokusunu derin derin soludu "Ruhum hep seninle gecenin kızı." dedi ve hızla çıktı. Tabii ilk önce Divone'ye uğradı.

Kapı aralıktı. "Ben de seni bekliyordum ruhun oğlu." dedi.

"Yola çıkıyorum. Beni iyi bir şekilde karşılayacağına emin misin?" diye sordu Lucas.

"Zen vampirlerden nefret edebilir ama Tanrı'yı bir o kadar sever. O yüzden zamanı geldiğinde yardım edeceğine söz verecek" dedi Divone.

"Kimin ihanet edeceğini öğrenmemiz lazım Divone. Onu bulursak belki bunlara gerek kalmaz."

"Hiçbir görü yok. Lssya tek nokta. Şu an için güçlerinizi birleştirmekten başka yapabileceğiniz bir şey yok. Tabii Lssya cadılığı öğrenip kendine hâkim olabilirse... Yoksa hiçbir şansın yok. Ona anlatmalısın. Bilirse beraber savaşabilirsiniz." dedi Divone.

"Hayır onu bu mutsuzluğa ortak etmeyeceğim. Bana söz verdin söylemeyeceksin." dedi Lucas.

"Kutsal olan her şey adına söz verdim. Zen'i bulduğunda ona her şeyi anlat. O iyi bir büyücüdür. Sana katılacağına eminim."

"Göreceğiz." dedi Lucas ve çıktı.

Lssya terasın balkonunda Lucas'ın şatodan çıkışını izledi. Arabayı kale kapısından çıkana kadar seyretti. Gözlerini kapatıp onun iyi olması için dualara sığındı. Dileklerde bulundu. Huzursuzluğunun o gelene kadar devam edeceğini biliyordu. Ne zor şeydi bu bağlılık. Onsuz bir hiç olduğunu bile bile yaşamaktı. Onunla nefes alıp hayata tutunmaktı. Belki fazla paranoya yapıyordu ama onun gittiği yer konusunda yalan söylediğini biliyordu. Sözde Khaos'a yardım ediyordu. Zorda kalmış, yardım etmesi gerekenlere gidiyorum diyordu ama Lssya biliyordu çünkü her geri dönüşü sancılıydı. Lucas dağılmış, huzursuz bir o kadar endişeli oluyordu. Tabii endişeli Lssya'yı kollarına alana kadardı. O huzuru bulduğunda Lssya'nın aklı sıfırlanıyordu.

İki gün sonra

Lssya yaptığı büyüye kendini veremiyordu. Kelimeler ağzından çıkıyor ama ruhunda bir yer edinemiyordu bu belliydi çünkü bir şey olmuyordu.

Aklı dönüş yolunda olan Lucas'taydı. Bir an önce gelsin onu kollarına alıp sarıp sarmalasın istiyordu. Onu her defasında bu kadar özlediğine inanamıyordu. Yolda olduğunu düşündükçe içi içine sığmıyordu. Lucas ayrı bir dünyaydı. Her gün onu tekrar kendine aşık ediyordu. Lssya ondan ayrıldığı her sabaha lanet ederken akşam olsun diye saatleri sayıyordu. Gece gözlerini kırpmıyor onun kollarında bir dakikasını bile boşa harcamıyordu.

Gecenin hayaliyle yine çalıştığı büyüyü ezberden okurken ruhu büyüyle değil Lucas'la doluydu.

Divone "Konsantre ol Lssya. Bu basit bir büyü bu. Bırak Lucas'ı düşünmeyi." diyerek ona bağırdı.

Lssya o kadar utandı ki kendini iyi hissetmek için yalanı seçti. "Lucas'ı değil, açacağım sergiyi düşünüyordum." dedi ve öğretilen büyüyü bir kere daha Latince olarak tekrar etmeye başladı.

"İnclusi in conspectu oculorum meorum, ut glaciem verbis oris." dedi ama neresini yanlış söylediyse arkasındaki perde tutuşup yanmaya başladı.

Lssya "Yapamadım, al işte! Bu elmanın buz tutması gerekmiyor muydu? Tık yok!" dedi isyan ederek.

Divone "Arkana bak!" diye sinir krizinin eşiğine gelmiş öylece duruyordu. Lssya sağa sola koşturup cayır cayır yanan perdeyi söndürmek için su ararken Divone Latince bir şeyler söylediğinde perde saniyeler içinde söndü.

Lssya'nın yüzü gözü dumandan siyahlaşmış öksürürken Divone "Hadi terasa çıkalım seninle konuşma vaktimiz geldi." diyerek süzüle süzüle terasa çıktı.

Lssya o daha bir şey söylemeden "Yapamıyorum işte. Üç ay oldu. Bende cadılık yok Divone." derken balkondaki sandalyeye çöktü.

"Sende cadılık yoksa o perde nasıl tutuştu onu söyle?" diye sordu.

"Buz tutması gereken elma yerine perde tutuştu. Sen söyle!" dedi sinirle.

"Aklını vermiyorsun. İçinde Lucas'a duyduğun aşk ateşi dışa vurmuş olabilir mi?"

"Bu utanç verici." dedi hatasını kabul ederek.

"Lssya okuduğun Latince kelimeler büyü için bir araçtır. Büyü senin içinde. O kelimeler ruhuna dokunmanı sağlar ve sana yol gösterir. Ne hissediyorsan ona yönlenirsin. O cümlelerle hem ateş yakar hem etrafı buza çevirirsin. Senin ruhundan ne istediğin önemli." dedi Divone.

"Belki de önce Latince öğrenmeliyim." dedi sıkıntıyla.

"Bunun için zaman yok." dedi Divone.

"Ne demek zaman yok?" diye sordu Lssya alayla.

Divone üç aydır buradaydı ve gitmeye niyeti yoktu. Garip ama Lssya'yı sevmişti. Onun temiz bir aurası vardı ve başına gelecekleri hak etmiyordu. Tabii böyle giderse Lucas'ın da kendisine de sonunu hazırlayacaktı. Bir şeyler yapıp onun aklını vermesini sağlamalıydı.

"Sence Lucas cadılığı öğrenmeni neden istiyor?" diye sordu.

"Net bir cevap veremem. Kendimin farkında olmamı istediğini söyledi."

"O zaman gerçekleri duyma zamanın geldi. Kendini kontrol etmen için bunu istiyor. Öfkeyle kendini kaybetmeni, ne kendine ne başkalarına zarar vermeni istemiyor."

"Ben asla kimseye zarar vermem." dedi Lssya.

Divone gözlerini kapatıp ağzının içinde bir şeyler mırıldanmaya başladı. Lssya'nın hafızasında davet günü belirdi. Nasıl çileden çıktığını hatırlıyordu. Tabii bu kadarını beklemiyordu. Ağzından burnundan çıkan ışık neyin nesiydi. O ana dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Lucas'ın kollarında gözünü açtığı ana kadar seyretti.

"Lanet olsun bu da ne?" diye sordu dehşetle.

"Öfke kontrol sorunun var. Büyük ihtimal kanında biriken büyü yolunu bulduğunda çıkacak yer arıyor. Lucas bunu gördü. Seni üzmek istemediği için böyle bir yola başvurdu. Kendine ve birilerine zarar verebilirsin. Bunu kontrol etmen gerek." dedi.

"Bunu içimden söküp alman mümkün değil mi?"

"Hayır. Kontrol etmeyi öğrenmen gerek."

"Gerçekten elimden geleni yapacağım. Ben... Ben kimseye zarar vermek istemiyorum." dedi telaşla.

Divone "Bu söylediklerimden Lucas'a bahsetmek yok. Sonra kızıp beni geri gönderir. Eğitimin yarıda kalır. Hadi bakalım ateşli cadı çalışmaya devam." dedi.

Divone içinden *'Umarım işe yarar.'* diyerek Lssya'yı çalıştırmaya devam etti.

Lucas gecenin bir yarısı eve geldiğinde Lssya ne odasında ne atölyesinde yoktu. Onu neşeyle karşılamasına alışmıştı. İçi buz gibi oldu. Onu hissedemedi. Hızla "Ruhum!" dedi. Onun Lssya'ya seslenmesiyle Lssya elinde yanan melisa otu sallayıp dururken içi mutlulukla doldu. "Lucas geldi." diyerek derin bir nefes aldı. Bu dersin bittiğini gösteriyordu.

Tabii Lucas'ın saniyeler içinde Divone'nin oda kapısında belirip kapıyı çalması bir oldu.

Lssya elinde ot "Lucas kapıda. Öğrendiğimi anlayacak. Ondan nasıl saklayacağım." dedi fısıltıyla.

Divone "Hiçbir şeyi öğrenmesi mümkün değil. Aklının o tarafını ona karşı büyüyle kapattım. Merak etme. Sen doğal davran. Gerisini bana bırak." dedi ve kapıyı açmaya gitti.

Son kez Lssya ile göz göze gelip kapıyı açtı. Lucas gergindi. "Lssya bu saatte burada ne yapıyor onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Bugün ceza dersi var. Girsene!" dedi her zamanki soğuk hâliyle.

Lucas "İlginç." dedi ve içeri girdi.

Lssya'nın elinde ot yüzü gözü kapkaraydı ve mutsuz olduğu her hâlinden belliydi.

Lucas "Yangın mı çıktı?" diye sordu gülmesini saklayarak. Divone gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi.

Lssya "Bir alay etmen kalmıştı." dedi.

Lucas yaptığı soğuk şakanın üzerini örtmek ister gibi "Lssya bana bu ceza dersinden bahsetmemiştin." dedi ve yanına gelerek "Sen iyi misin?" diye devam etti.

Lssya, Divone ile göz göze geldi. "Deniyorum ama ben iyi bir cadı değilim." dedi ve ona sarıldı.

Lucas "Kendini bu kadar zorlama. Her şeyin bir zamanı var." dedi. O sırada kapı çaldı. Divone kapıyı açtığında karşısında Donna duruyordu.

Donna "Merhabalar istediğiniz otlar Bayan Divone. Kusura bakmayın dün getirmem gerekiyordu ama Agust eksik birkaç otu bugün temin edebilmiş." dedi.

Divone "Artık şu meşhur Agust'la ot toplamaya gitmenin zamanı geldi." dedi.

Donna "Siz ne zaman isterseniz, Agust sizi götürebileceğini söyledi." dedi. İçten içe son günlerini cennete çeviren Agust'la gurur duymuştu. "İyi geceler!" diyerek ayrıldı.

Lucas "Agust mu?" diye sordu.

"Evet bir sakıncası mı var?" diye sordu Divone.

"Bu onun işi değil. Kaldı ki o bahçıvan bile değildi. Khaonia'da onu bahçıvanlıkla cezalandırdığını biliyorum." dedi.

"Cezalı mı? Adamın yıllardır bulmaya çalıştığım bazı bitkileri temin etti. Dağın eteklerinde bir köyden buluyormuş. Orada çok daha çeşit otlar bulacağımı umuyorum." dedi.

Lssya "Yıllar içinde fikri değişmiş olamaz mı? Toprak huzur verir." dedi.

Lucas gülümsedi ve "Haklı olabilirsin. Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Lssya "Bu büyücülük..." diye cümlesine devam edecekti ki Divone "Cadılık Lssya... Cadılık..." diye sertçe araya girdi.

Lssya "Peki... Cadılık beni zorluyor." dedi.

Lucas Lssya'nın ruhundaki hüzünle acabaya düştü. Divone bir şey söylemiş olabilir miydi? Buna imkân vermese de hızlıca aklına getirdi. Lssya'nın aklında kayda değer bir şey bulamadı. Bunalmış olmalıydı.

Lucas gülümseyerek elini uzattı "Divone iznin olursa Lssya birkaç gün çalışmalara ara versin?" dedi nezaketle.

Divone ile Lssya göz göze geldi. Divone duygularını belli etmeyen yüz ifadesiyle "Sen ne dersin Lssya?" diye sordu.

Lssya "Harika olur!" dedi Lucas'ın elini tutarak.

Divone "O zaman iki gün. Daha fazlası yok. Sonra elinden geleni yapacak ve hiç şikâyet etmeyeceksin. Lucas bu arada Lssya'nın büyü kitabını ona vermeni rica edeceğim." dedi ve kapıyı açtı.

Lucas, Divone ile göz göze geldi. Divone "Kitapsız o yarım bir cadı." dedi.

Lucas "Bu gece hâlledeyim." diyerek odadan çıktı.

Lssya ve Lucas el ele koridorda yürürken Lucas "Sinemaya gitmeye ne dersin?" diye sordu. Lssya "Benim bir büyü kitabım mı var?" diye sordu. "Bu aklımdan çıktı sanırım. O kitabı sana unutturmuştum."

"Neden?" diye sordu Lssya.

"Bir gece nereye gittiğini bilmediğin bir seyahat gerçekleştirdin. Çok korkmuştun." dedi. "Tanrım bu cadılıktan kurtulmanın bir yolu yok mu?" dedi sinirle.

Lucas onun mutsuzluğunun farkındaydı ve bu onu çok üzüyordu. "Lssya... İstersen bu cadılık meselesini bırakabiliriz." dedi. Lucas için onun iyi olması daha önemliydi.

Lssya "Hayır!" diye bağırdı panikle. Aşırı tepkisine Lucas şaşırmış, yüzüne bakıyordu.

Lssya "Yani... Üç aydır uğraşıyorum. Pes etmek yok!" diye gülmeye çalıştı.

Lucas güldü ve "Ben istemediğini biliyorum." dedi.

"İstemiyor olmam bu işin peşini bırakacağım anlamına gelmiyor." dedi gülerek.

"Senin üzülmeni istemiyorum."

"Ben üzgün değilim. Büyülerle uğraşmak sanırım ruhu yoruyor. Hepsi bu." dedi.

Lucas "Yorgunluğunu almam için bana izin verebilir misin?" derken ona gülümsedi.

Lssya kollarını boynuna dolarken "Bilmem." dedi şımarıkça.

Lucas "O zaman seni bu konuda sizi aydınlatmam şart." diyerek onu kucağına almasıyla odalarına getirmesi saniyelikti. Lucas onu kucağından indirip yatağa oturmasını sağladı.

Odanın içine yayılan mumları tek tek yakarken Lssya yüzünde sabırsız bir tebessüm onu izledi. Lucas üzerindeki üşümeden kurtulup banyoya geçti. Yere gömülü küvetin suyunu açıp odaya geri döndü. Lssya hala öylece oturuyordu.

Lucas "Bütün gece orada öyle oturacak mısın?" diye sordu.

"Beni aydınlatmanı bekliyorum." dedi Lssya muzipçe.

Lucas ona en cazibeli gülüşünü bahşedip önünde diz çöktü. Lssya'nın nefesi kesilmiş, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Lucas spor ayakkabılarına uzandı ve yavaş yavaş çıkardı. Hareketleri o kadar yavaştı ki Lssya sabırsızlanmaya başlamıştı. Ona yardım etmek adına kotunun düğmesini bulduğunda Lucas onun uzanmasını sağlarken "Siz yorulmayın leydim." dedi. Lssya yatağa uzanmış heyecan içinde bekliyordu.

Lucas kotunun düğmelerini onu delirtecek yavaşlıkta açıp işkenceyle bacaklarından çıkardı. Siyah iç çamaşırıyla yatağın üzerinde uzanan ruhu ona muhteşem bir manzara sunuyordu. Lssya onu üzerine çekmek için uzandı ama Lucas izin vermedi.

"Leydim lütfen sabırlı olun. Bana nasıl bir aydınlanma istersiniz onu söyleyin!" dedi.

Lssya bu oyuna ayak uydurur gibi "Çok vahşi bir aydınlanma istiyorum. Umarım beni hüsrana uğratmazsınız. Çok sabırsızım." dedi.

Lucas "İstediğini alacaksın gecenin kızı." diyerek tekrar önünde diz çöktü.

Lssya yine istekle kıpırdadığında "Uslu dur bırak zevkini çıkarayım." dedi Lucas boğuk bir sesle. Lssya ona itaat edip ayaklarını yere indirdi. Lucas karşısında her şeyiyle onun olmaya razı sevdiği kadının isteğini biliyordu. Lssya başka bir zevki bulduğu kanını her seferinde Lucas'a vermek için ölüyordu. Lucas ne dediyse bundan vazgeçmedi. Gerçi Lssya ölümsüzlüğü yaşamaya başladığından beri Lucas daha rahattı. Yine ona zarar verebilirdi, yine tedirgindi ama Lssya öyle rahat öyle kışkırtıcı öyle oyunbazdı ki Lucas'ı yatakta isteklerini yapan bir kediye dönüştürmüştü.

Lucas diz çöktüğü yerde bacaklarına santim santim koyduğu öpücüklerini derin derin aldığı nefeslerle süsledi. Her nefes kadınının kokusunu getirdi ona. Onu delirten, baştan çıkaran, vahşi doğasını tetikleyen ruhuna erişen bir koku...

Lssya kıvrım kıvrım kıvrandı onu cennete götüren öpücüklerle. Dayanamadı isteğine "Lucas göster bana lütfen. Seni görmek istiyorum. O zevki yaşarken seni görmeliyim." dedi.

Lucas teninde kaybolmuştu, onu duymamış gibi külotunu çekip aldı. Lssya delirmiş gibiydi ve istediğini almaya kararlıydı.

Sinirle "Kanımın kokusunu alıyorsun. Sıcak ve bir o kadar tatlı. Hadi göster bana..." derken dudaklarını dişleyip boynunu iyice geri atıp açığa çıkarması Lucas'ı çileden çıkarmaya yetmişti. Dizleri üzerinde duran Lucas hırsla onu bacaklarından tutup kendine çekti. Değişim bir o kadar ani geldi. Lssya onun gözlerinin siyaha bürünmesini ve bedeninin iki kat büyümesini hayranlıkla seyretti. Bacakları hala onun ellerinde kadınlığı Lucas'ın nefes kadar yakınındaydı. Lssya memnuniyet dolu bir bakışla ellerini yüzünde dolaştırdı ve "Bu çok güzel..." diyerek onu kadınlığına yönlendirdi. Bir o kadar

aç bir o kadar hevesliydi. Lucas kokusunu aldığı sıcaklığın onun için ateş olmuş hâliyle mest oldu. Dili, dudaklarıyla yarışa girmişken tadını özümserken sivrilmiş dişleri Lssya'nın tenini çizip duruyordu. Lssya yaşadığı zevkle çığlıklarını susturmak adına elini ısırırken Lucas kendini geri çekti. Kendinden korkmuş bu zevk ona fazlaydı.

Lssya elinden oyuncağı alınmış gibi "Lucas..." dedi, devam etmesi için yalvarır bir hâlde sızlandı. Lucas arzuyla kaldığı yerden zevk dolu işkenceye devam etti. Lssya kaç kere cennet kapılarına ulaşıp Lucas'tan istediğini alamadı bilmiyordu. Artık yalvarmaya nefesi yetmez olmuştu. Lssya "Tamam beni istemiyorsun ben anladım." diyerek sıcaklığını Lucas'ın ağzından çekerken aldığı zevk yüzünden nefes nefeseydi. Lucas o sinirle onu ayak bileklerinden tutup kendine doğru çekti. Gözleri tutku doluydu. Lssya korkmasa bile tedirgin olmuştu. Öyle güçlüydü ki. Lucas kendinde beklediği cesareti bulup doğasının getirisi vampirliğini serbest bıraktı. Sıcak kanın akışını dinleyip onu yönlendirmesine izin verdi ve "Gecenin kızı..." diyerek dilini bacaklarına sürte sürte kadınlığını buldu. Daha vahşi daha hoyrattı artık. Dişleri küçük ısırıklar bırakarak kadınını hazırlarken sıcaklığına yakın damarın üzerinde bir süre oyalandı. Usul usul emdi damarı. Damar iyice belirgin hale gelmiş kan taşmak üzereyken Lucas istekle sertçe geçirdi dişlerini. Lssya duyduğu anlık acıyla sırtını yataktan kaldırıp inledi. "Tanrım!" diyerek kendini uzaklaştırmak istediyse de Lucas izin vermedi.

Lssya "Lucas..." dediğinde acı onu terk ederken Lucas'ın yaşadığı zevk onu parçalara ayırdı. Mahremi sızım sızım sızlarken Lssya acıyla karışık zevkle kıvranmaya başladı. Lucas'ı o halde seyretmek ayrı bir duyguydu. Dişlerini sıcak teninde hissediyor bir yanı onun olmak için deliriyordu. Kısa kısa aldığı soluklarına, Lucas'ın onun kanını ahenkle kana kana içmesi ekleniyordu.

Lucas son kez gibi ağzını Lssya'nın kanıyla doldurup kendini çekti. Hızla pantolonundan kurtuldu. Lssya onun hızına yetişemedi bile. Hangi ara tişörtü sutyeni üzerinden çıktı farkına varamadı. Lucas onun üzerine çıkıp erkekliğini ona sertçe bastırdı. Lssya gelen bu istilayı attığı acı dolu çığlıkla karşıladı. Lucas onun sıcaklığına sertçe girip çıkarken "Daha sert olmamı ister misin gecenin kızı?" diye hırladı. Lssya "Sınır istemediğimi söylemiştim." diyerek zevkle inledi. Lucas üzerine uzanıp boynunu açtı ve bir kerede dişlerini köküne kadar damarına geçirdi. Lssya yaşadığı zevk dolu acıyla inlemeye başladı. Lucas onu hoyratça sömürüp bitirircesine üzerinde gidip gelirken Lssya onun elinde bir kukla gibiydi. Lucas ne zaman sonra boynundan dişlerini çıkarıp nazikçe yaladı.

İz kaybolurken "İyi misin?" diye sordu. Hareketleri yavaşlamış, kadınının sıcaklığında dolanmaya devam ediyordu. Lssya yorgunluktan yatağa yapışmış hâldeydi ama hâlâ onunla sevişme heveslisiydi. Lucas kolunu bile kaldırmaya hali olmayan Lssya'nın isteğine şaşırıyordu.

"Ders almaya niyetin yok değil mi?" diyen Lucas onun üzerinde usul usul gelip giderken bileğini ısırıp "İç hadi çok kan kaybettin." dedi zevkle. Lssya kıkırdadı ve bileğini istekle ağzına alıp gözlerinin içine baka baka, inleye inleye içmeye başladı. Bu Lucas'ı daha bir hazza düşürdü. Kadınının üzerinde saatlerce aşkını dile getire getire sevdi onu. Lssya, Lucas'ın kollarında unuttu bütün her şeyi. Aşk onların bedenlerinde dile gelirken sabahın nasıl olduğunu anlayamadılar.

Lucas, Lssya uyuyakaldığında hızlı bir duşun ardından giyinip çıkarken onu uyandırmadı. Gittiği yer belliydi. Büyük bir savaş geliyordu ve Lucas ölümüne sebep olacak bu savaşı kazanabilmek için elinden geleni yapacaktı.

Lssya gözlerini açtığında gecenin mutlu dakikaları aklından bir pembe toz bulutuyla uçup gitti. Aklında şu cadılık ve hatırlamadığı şu ışık saçma zımbırtısı vardı. Hızla yataktan kalkıp duş almayı bile

düşünmeden giyindi. Soluğu Divone'nin yanında aldı. Divone karanlığa bürünmüş odanın ortasına oturmuş gözleri kapalıydı. Lssya içeri girmesiyle yanına oturması bir oldu.

Gayet soğukkanlı bir ses tonuyla "Büyü kitabımı aldım. Lucas giderken masanın üzerine bırakmıştı. Ona ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Divone gözleri kapalı bir şekilde "Yakında yoluna yalnız devam edeceksin Lssya." dedi.

"Bu ne demek? Gidiyor musun?" diye sordu Lssya.

"Kader Lssya. Kader değiştirilemez." dedi gözlerini açtığında gözünün sadece beyazı kalmıştı.

Lssya "Divone bugün çok garip davranıyorsun. Neler oluyor? Sen iyi misin? Gözlerin..." derken duraksadı. Divone uykuda gibiydi. Lssya ondan korkmuştu. Gidip birilerini çağırma isteğiyle doldu. Tam yanından kalkacaktı ki Divone kolunu tutup "Benden sonra burada daha fazla kalamazsın. Cadılığı sana öğretecek olanların yanına gitmen gerek. Git Lssya. Ailenin yanına git. Lucas'ı kurtarmak için git." dedi.

"Divone, nereye gitmeliyim? Bu... Bu ne demek? Kolumu bırak beni korkutuyorsun."

"Senin için en güvenli yere." dedi Divone.

"Nereye?" diye sordu Lssya kolunu kurtarmaya çalışarak.

"Ailenin yanına. Bacca cadılarının yaşadığı yere. Onlar annenin akrabaları." dedi ve gözleri yine kapandı. Ağzından çıkan Latince cümleler odanın içini kapladı. Cümleler bittiğinde Lssya'nın aklında ucu bucağı olmayan gölün içinde yüzlerce koca gövdeli selvi ağaçların olduğu bir yer belirdi. Sanki orman bir suyun içinde oluşmuş gibiydi ve bir o kadar ürperticiydi. Gölün üzerinde suda yürürcesine duran insanların bakışlarını üzerinde hissetti.

"Bu da ne? Bunlar kim?" diye sordu. Artık onu hiçbir şey şaşırtamazdı.

Divone daha sakinleşmiş, ona tarih kitabı gibi "1800 yılların başında Bacca kabilesi buraya gelip yerleşmiş. Kabilenin içindeki Hintli cadılar bu göle Caddo adını vermişler. Cadılar gölün içini devasa selvi ağaçlarıyla donatmış. Her birini büyüleyip bütün her şeyi uzak tutmuş. Şu an gölün bataklık oluşu senin aile klanının saklanmasındaki en büyük etken. Göl doğal yapısı itibariyle insanları uzak tutuyor. Tabii büyülerle korunuyor. Onların yanına git. Seni onlardan başka kimse güvende tutamaz." dediğinde Lssya sinirlenmişti.

"Divone kendine gel! Beni korkutuyorsun! Ben... Ben Lucas'tan ayrılamam. Ona bir şey olmaz ki. Onu neden kurtarmak için gideceğim?"

"Senden gecenin kızı..." dediğinde Lssya buz gibi oldu.

"Ben... Ben ona zarar vermem. Bana cadılığı öğreteceksin ve kimseye zarar vermeyeceğim." dedi Lssya endişeyle. Daha fazla bu konuşmayı sürdürmek istemedi. İçine dolan huzursuzluğu gidermek adına Divone'nin önündeki otları söndürüp "Uyan artık!" diye bağırdı. Divone Latince cümleleri okumayı bırakıp bir beş dakika sonra gözlerini açtı.

Lssya'yı görünce "Senin burada ne işin var? Sana saatinden önce gelme demiştim. Sana bir şey söyledim mi?" diye sordu telaşla.

Lssya'nın yüzü bembeyazdı. Divone onu omuzlarından tutup "Söyle sana ne dedim? Burada olmamalıydın!" diye bağırdı.

"Yakında burada olmayacağını benim Lucas'ı korumak adına Bacca cadılarının yanına gitmem gerektiğini söyledin. Divone ben ona asla zarar vermem. Söz veriyorum ne dersen yapacağım. Bu lanet cadılığı öğrenip kendime hâkim olabilirim." dedi.

Divone sesini çıkarmadı. Buradan gitme gibi bir niyeti yoktu. Acaba bir sorun mu çıkacaktı? Bu gece yine görüye yatmaya karar verdi.

Öngörü Lssya'nın gelmesiyle kapanmış olmalıydı. Bunun üzerine "Tamam sorun yok. Hadi çalışalım." dedi.

Lssya o gün orada kalıp Divone ne derse yaptı. Her şeyi bir kenara koyup istekle çalıştı. Divone ilk kez "İşte bu Lssya. Ruhunda hisset!" diyerek onu gece yarısına kadar çalıştırdı.

Günler geçiyor Lssya, Divone'ye verdiği sözü tutmak kimseye zarar vermemek adına çalışıyordu. Bu cadılığı öğrenmek adına açacağ sergiyi erteleme kararı Verona ve Minevra'yı üzse de Magy biraz olsun sevinmişti. Hazırlanmak adına daha fazla fırsatı olacaktı.

Bir çalışma çizelgesi yapıp tuttukları küçük büroya gidip gelmeye başlayan Magy'nin mutluluğu Lssya'yı da mutlu ediyordu. Bir gece Magy akşam yemeğinden sonra görüşeceği mimarlarla buluşmak üzere Tenatz eşliğinde şatodan çıkarken Lssya arkasından mutlulukla baktı.

Lucas "Ne düşünüyorsun bilmek istiyorum." dedi.

Lssya "Beni uğraştırma aklıma gir." dedi alayla.

Lucas "Hayır, duymak istiyorum." dedi gülerek. Lssya "Bazen özlüyorum. Hiç ölemeyeceğimi bilmek çok tuhaf. Sanırım bu beni tembelliğe itiyor. Bedenimi hissediyorum. Yorulmak yok. Hastalanmak yok. Uyumak bir tercih tıpkı yemek yemek gibi. Bu çok ağır bir yük. Ruhum yorgun gibi, hasta olup iyileşmeyi beklemenin o umudunu istiyorum bazen. Doya doya uykusuzluk çekmeyi şimdiden özledim. Tabii Donna yemek yemiyorum diye bana kızgın. Bunca önemsiz şey beni nasıl böyle mutsuz edebilir? Bunun sonucu Magy'yi kıskandım işte. Özü bu." diye içini dökmüş sayılmazdı. Daha bir sürü önemsiz sorundan bahsedebilirdi.

Lucas duyduklarıyla kedere boğuldu "Hepsi benim suçum ama pişman değilim." dedi.

Lssya "Evet hepsi senin suçun ama sana sahibim. Sensiz olacağıma bu saydığım önemsiz şeylerden mahrum kalırım daha iyi." diyerek ona sarıldı.

Kötülük sırtını dönmeni bekler...

Üç ay sonra

Kış bütün sertliğiyle gelmiş bütün İtalya karlar altındaydı. Lucas ve Lssya el ele şehir merkezinde dolaşıp alışveriş yapmış, arabayı park ettikleri yere doğru yürüyorlardı. Lucas "Yarın için bir planın var mı? Ya da yapmak istediğin bir şey?" diye sordu.

Lssya "Lucas doğum günümü bana planlatmak istediğine inanamıyorum." dedi huysuzca çünkü bu onunla geçirecekleri ilk doğum günüydü.

"Bir talebin olmazsa Verona ve Minevra sürpriz parti verecekler. Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum o yüzden sordum. Seni kaçırabilirim ama yine de sormak istedim." dedi Lucas. Lssya kurduğu cümleden utanmıştı. "Özür dilerim. Ben yalnız geçirebileceğimizi düşünmüştüm o yüzden tepki verdim." dedi ona sarılarak.

Lucas "Benim için sorun yok. Sen ne istersen o, ama ailemiz bu ilk doğum gününde seni yanında isteyecek orası kesin." dedi.

Lssya "Konu sen olunca bencilim ama onları kırmak istemiyorum. Aile arasında küçük bir kutlama olabilir. Sonra belki kaçarız olmaz mı?" dedi.

"Harika olur. Bu arada Miles ve diğer akrabaların geliyor." cümlesini ağzının içinde geveledi. Lssya "Akrabalarım derken?"

diye sordu. Aklına niye Divone'nin uyur hâldeyken bahsettiği anne tarafından akrabaları geldi orasını düşünmek bile istemedi.

Lucas "Miles kuzenlerinin seninle tanışmak istediklerini söyledi. Sanırım doğum günü iyi bir fırsat." dedi sırıtarak.

"Of gerçekten of! Konseyi de çağıralım tam olsun. Olmaz deseydin. Baş başa geçirmek istiyoruz falan deseydin ama ya!"

"Konsey yıkılan otoritelerini toparlamakla meşgul. Gelebileceklerini sanmıyorum. Eğer reddetmek gibi bir fikrin varsa bunu sen yapacaksın küçük hanım." dedi Lucas.

Lssya "Sen gerçekten hainsin. Ben parti falan istemiyorum. Zaten..." dedi ve sustu.

"Zaten ne?" dedi Lucas.

Lssya "Hemen tepki vermeyeceksin önce dinle." dedi.

Lucas "Kızacağım bir şey olduğu belli." dedi.

Lssya "Divone eğitim için bir süre senden uzak kalmam gerektiğini söyledi. Yarın gece on ikiden sonra yani yeni yaşımda..." diye devam edecekti ki Lucas "Bu saçmalık. Bunu kabul etmemi bekleme. Senden ayrı kalmayı geçtim senin başka bir yerde uyumana izin vermeyeceğim. Hem senin eğitiminle benim ne ilgim var?" dedi sinirle.

Lssya "Lucas başka bir yere gitmeyeceğim." dedi kızgınlıkla.

"Anlat!" dedi Lucas sinirle.

"Bu kaba hâlini hiç sevmiyorum. Şatoda olacağım ama Divone'nin odasından çıkmayacağım. Yarın gece başlayacak. Çok değil on gün kadar. Divone ruhsal seyahatlere çıkmam gerektiğini söyledi. Senin dikkatimi dağıtacağını söylüyor. Sona geliyorum hissediyorum." dedi Lssya.

Lucas biraz olsun sakinlemişti. "On gün çok uzun."

"Biliyorum ama Divone..."

"Seni hiç mi göremeyeceğim?" dedi Lucas sıkıntıyla.

"Bunu Divone ile görüşürüz olmaz mı?"

"O cadıyı öldürmeliyim. Buraya gelirken uzak kalmamız gerektiği hakkında bir şey söylemedi." dedi Lucas.

Lssya sırıtıyordu. "Gülme Lssya bu saçmalık." dedi.

Lucas son aylarda Lssya'nın ne kadar değiştiğinin farkındaydı. Divone de bunu doğruluyordu. Lssya cadılığı iyice kavramaya başlamış bu kişiliğine yansıyordu. Kanında bulunan büyü öne çıkarken Lssya daha ayakları yere basan, daha kendinden emin bir hâl alıyordu. Lucas bu değişimlerden ilk önceleri korksa da Lssya'nın ona olan bitmek tükenmek bilmeyen aşkı onu rahatlatıyordu.

Birlikte eve döndüklerinde amaçları odalarına çıkmak olsa da Bias'ı kapıda onları bekler buldular. Lucas "Bias bizi yakalama görevini sana mı verdiler?" diye sordu. Bias "Leydi Verona yemek salonunda sizleri bekliyor lordum. Misafirleriniz var." dedi.

Lssya sırıtarak devamlı tekrarladığı "Issız bir ada fikrini düşün bence. Çok değil elli yıl kadar." diye dile getirdi.

Lucas "Düşündükçe cazip gelmeye başladı." dedi. Birlikte salona girdiklerinde Lssya şok oldu. Miles ve tanımadığı otuz kadar kişi salona yayılmış ellerinde çay kupaları sohbetteydiler. Divone, Leonard ve Magy herkesle ilgilenircesine sohbet ediyorlardı. Khaon bir tarafta Ramon ve Miles ile derin mevzulara girmişti.

Lucas sessizce "Miles ve ailesi sanırım erken gelmiş." dedi.

Lssya "Issız adada kalmayı yüz yıla çıkaralım bence." dedi. O sırada Verona "Tanrı'ya şükür!" dedi kinayeyle.

Lucas "Herkese iyi geceler. Hoş geldiniz!" diyerek onlara doğru gelen Miles'a sarıldı. Bütün bakışlar Lucas ve Lssya'ya çevrilmişti. Lssya gelen misafir kadınların hayran bakışlarının Lucas'ın üzerinde dolaştığını hissetti. Bedeni tuhaf bir elektiriklenmeyle huzursuzlanırken kanının damarlarında bir başka dolaştığını hissetti. Kendini niye kötü hissediyordu bilmiyordu.

Miles onu ve Lucas'ı herkesle büyük bir hevesle teker teker tanıştırdı. Lssya içindeki huzursulukla uzaklaşma isteğiyle doldu. Biraz olsun yalnız kalmalıydı. Herkesin ilgisi biraz olsun dağıldığında Lucas'a "Ben üzerimi değişmek istiyorum. Hemen dönerim." diyerek salondan ayrıldı.

Odasına çıktığında giyinmeyi ağırdan alarak üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu. Kendini "Lucas benim kıskanmama gerek yok!" diyerek telkin ederlen daha iyi hissetti. Ruhunda hissettiği yarım saat öncesi o karmaşık duygular artık yoktu. Aşağı inmeden önce Divone'ye uğramak için onun odasının önüne gittiğinde Lucas'ın huzursuzluğunu belli eden sesiyle duraksadı.

"Lssya'nın kış gelmeden hamile kalacağını söylemiştin. Kış bitmek üzere. Ben zaman geçtikçe abarttığımızı düşünmeye başladım. Belki de öngörü hiç gerçekleşmeyecek."

"Neyi abarttık? Kehaneti mi? Lssya bebeğiniz için herkesi karşına alacak. Seni öldürmek pahasına onu koruyacak."

"Benim bebeğime zarar vermek isteyeceğimi nereden çıkarıyorsun. Öngörüde..."

"Lucas kendini kandırma. On üç cadı dünyaya dönecek ve kötülük bebeğinizin bedeninde can bulacak. Öngörü bunu açık ve net bir şekilde gösterdi. O bebek kötülük için biçilmiş kaftan." dediğinde kapı ardına kadar açıldı ve Lssya göründü. Elleri titriyordu ve yüzü bembeyazdı.

Lucas "Lssya!" dedi dehşetle. Divone'nin yine yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Lssya "Bu duyduklarımın doğru olmadığını söyleyin!" dedi gözlerinden yaşlar akarken. Lucas çaresizdi. Onun ruhunun parça parça olduğunu hissettiği an gözlerini kapattı ve "Ruhum unut!" diye geçirdi içinden. Gözlerini açtığında hiçbir değişiklik yoktu. Lssya dehşetle bir açıklama bekliyordu.

Lucas, dehşetle Divone'ye döndü "Seni lanet cadı! Ona ne yaptın? Ona ulaşamıyorum!" diye sordu.

Divone "Kanındaki büyü gün yüzüne çıktıkça iradesi dışında hiçbir şey yaptırılamaz." dedi.

Lucas "Lssya Tanrım! Açıklamama izin ver. Duydukların..." diye ona doğru adım attığında Lssya elini havaya kaldırdı.

İstemsizce "Bana yaklaşma!" diye bağırdığında Lucas'ın ayakları yere çivilenmiş gibi hareket edemedi. Lssya acıyla inledi. Dizlerinin üzerine düşerken Divone latince cümle kurup Lucas'ı serbest bıraktı ve "Lssya sakın büyünü ruh eşinin üzerinde kullanma bu sana çok acı verir." dedi.

Lssya o an kendine gelmişti. Dehşetle bakarken sudan çıkmış balık gibiydi. Sanki bütün mutluluğu üzerine yıkılmıştı. "Ben büyü yapmak istemedim. Ben... Ona zarar veremem." diyerek haykıra haykıra ağlamaya başladı ve bu acıya daha fazla dayanamadı. Olduğu yere yığılacaktı ki Lucas onu yere düşmeden havada yakaladı. Onu kucağına alıp yatağa uzattı. Divone'ye bakıp "Unutturmalıyız." dedi.

"Yapamayız. Lssya artık kanındaki büyüyü canlandırdı. Denedin olmadı. O artık ustalaştı Lucas. Gerçeklerle yüzleşip senin yanında yer almalı."

Lucas "Ne gerçeği! Biz bile neyin doğru neyin gerçek olduğunu bilmiyoruz. Ona yeterince acı verdim. Bunu kaldıramaz." diye acıyla bağırırken Divone onları yalnız bıraktı. Lucas yatağın kenarında diz çökmüş gözyaşları Lssya için akıyordu. Lssya sanki bayılmamış da bir süre gözlerini kapatmış gibi açtı gözlerini. Lucas "İyisin." dedi pişmanlıkla ona bakarak. Lssya her şeyi kabullenmiş gibi bir tavırla "Seni öldüreceğimi bile bile beni nasıl sevebildin?" diye sorarken gözünden bir damla yaş aktı.

"Sevdim yine severim. Sen benim hayatımdaki en güzel şeysin gecenin kızı." dedi ve dudaklarına uzandı. Gözyaşları birbirine karıştı dudakları birleşirken. Lucas onu içine sokup kuytularında saklamak istercesine öptü.

Lssya dudaklarından kopup gözyaşlarıyla "Söz ver artık sır yok" dedi.

Lucas "Lssya..." dedi kederle.

"Lucas söz ver. Bir daha benden bir şey saklarsan bu evlilik başlamadan biter." dedi Lssya.

"Hepsi benim yüzümden." dedi Lucas.

"Ne olduğu, niçin olduğu umurumda değil. Sen yanımda ol yeter. Ben sana zarar veremem." dedi Lssya.

Lucas "Biliyorum gecenin kızı." dedi. Sessizlik onları bir süre odanın içinde kedere hapsetti. Lucas, Lssya'yı kollarından bir an olsun bırakmadı. Lssya ne zaman sonra kendinde sormaya güç bulup "Bana anlatmayı ne zaman düşünüyordun?" diye sordu.

"Hiçbir zaman." dedi Lucas.

"Lucas neden her seferinde bunu yapıyorsun?"

"Benim yüzümden acı çekmenden bıktım." dedi Lucas.

"Senin yüzünden mi? Lucas hayatımın en güzel zamanını seninle geçirdim. Geçiriyorum. Bunu nasıl söylersin? Normal bir hayatımız yok ama umurumda değil. Lütfen bana en başından anlat!" dedi.

Lucas boğulacak gibi oldu ve "Yarın gece seni Divone'nin odasına bırakmadan önce anlatmak istiyorum. En azından yarın mutlu ol." dedi.

Lssya "Lucas anla artık ben seninle mutluyum." dedi Lssya ama bu Lucas'a yetmedi. Kendini suçlamaktan vazgeçmeyecekti.

Lssya "Aşağı inmeliyiz." dedi sıkıntıyla.

"Gerek yok." dedi Lucas. Ne kadar duygularını saklamaya çalışırsa çalışsın Lssya hissediyordu. Gülümseyerek "Bir bebeğimiz mi olacak?" diye kollarından çıkıp yüzüne baktı.

"Bilmiyorum." dedi Lucas.

"Senin kadar güzel olacağına eminim." dedi Lssya gülmeye çalışarak.

"Lssya..." dedi Lucas ama devamını getiremedi.

"Lucas, hiçbir şey umurumda değil. Seninle her şeyin üstesinden gelebilirim. Lütfen artık tek başına bir şeyleri hâlletmeyi bırak. Başımıza gelenler değil ama bizi sen ayıracaksın. Bana hiç mi güvenmiyorsun?"

Lucas acıyla "Seni seviyorum gecenin kızı." dedi ve dudaklarına uzandı.

Lssya gülümseyerek "Hadi aşağı inip ailemizle güzel bir gece geçirelim." dedi gülümsemeye ve hızla ayağa kalktı.

Lucas "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim ama şu gözünü senden alamayan akrabalarımdan uzak dur yoksa hepsini cayır cayır yakarım."

Lucas kahkahayla gülerken "Sen gerçekten iyice cadılaştın." diyerek onu kucağına aldığı gibi kapıdan çıkardı.

Aşağı indiklerinde herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Lssya'nın dikkatini Leonard çekti. Lucas'a "Konseyle olanlardan sonra Leonard bambaşka biri oldu gibi." dedi.

Lucas "İnan bana ben senden daha şaşkınım. Bence Maura ile ayrılmaları onu çok etkiledi. Çocukluğumuzdaki kardeşim geri geldi. Tabii ne kadar zaman sürer bilmiyorum." dedi.

"İyi niyetimizi bozmayalım. Her şey çok güzel olacak hissediyorum." dedi Lssya kendi korkularını dışa vurmadan. Çok değil bir yarım saat önce duydukları aklını kemirmeye devam ediyrdu. Tam olarak konuyu bilmese de düşündükçe korkuyla dolarken ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği şey ne olursa olsun Lucas'a zarar veremezdi. Divone'ye takıldı gözü. Ne kadar soğukkanlı görünüyordu. Nasıl başarıyordu acaba? Miles onun yanından ayrılır ayrılmaz yanına yanaştı.

Divone "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Gözyaşların bitti mi?" diye sordu.

Lssya "Neler olduğunu öğreneceğim. Sen ve Lucas bana anlatacaksınız ve savaşmadan ölmeyeceğim." dedi.

"Böyle düşünmene sevindim. Yarın gece hazır ol Lssya. Çok çalışacağız." dedi.

"Tek bir şey soracağım Divone."

"Sor gecenin kızı."

"Bu işten sıyrılma şansımız var mı?"

"Her şey senin elinde Lssya. Anahtar sensin. Kötülük ya senin sayende dünyaya hükmedecek ya da senin sayende cehennemin dibinde kalacak." dedi.

Lssya omuzlarına binen yükün ağırlığının farkında değildi. Neye karşı savaşacaktı? Ne bedel ödeyecekti bilmiyordu. Khaon ve Miles ile sohbette olan Lucas'a baktı. Tek bildiği karşısında duran adam için her şeye değerdi. Aşk ölüme rağmen güzeldi...

Lucas bütün gece gülümsemeye çalışsa bile Lssya onun ne kadar kederli olduğunu biliyordu. Gözleri ara ara birleşiyor, Lucas ona gülümsüyordu ama Lssya ruhunu biliyordu. Lucas onun için ve daha doğmamış bebekleri için korkuyordu. Lucas onun için korkuyordu o Lucas için. Hüzün eklendi bilinmez korkularına. Zamanın şu an durmasını isteyecek kadar endişeliydi. Şimdi bu haldeyse her şeyi yarın gece öğrendiğinde ne hissedecekti. Belki de Lucas saklamakta en iyisini yapıyor diye düşündü bir ara ama bu ona haksızlıktı. Lssya olacaklardan bir haber hayatına devam ederken Lucas'ı tek başına bırakamazdı.

Yarını beklemek saçma geldi. Gülümseyerek Lucas'ın yanına gitti. Lucas, Ramon ve birkaç Venatorla birlikte bir sohbet ediyordu.

Lssya "İzninizle onu sizden birkaç dakika çalabilir miyim?" diyerek gülümsedi.

Ramon başıyla onay verirken Lucas bir iki adım uzaklaştıklarında "Neler oluyor?" diye sordu. Lssya elinden tuttu. Gecenin soğuğuna aldırmadan onu terasın balkonundan dışarı çıkarttı.

"Lssya üşüyeceksin kar yağıyor."

Lssya gülümseyerek "Ölmem." dedi ve ellerinden tutup "Yarın geceyi beklemek istemiyorum. Ben hazırım bana her şeyi en ince detayına kadar anlatmanı istiyorum." dedi.

"Lssya, korkmana gerek yok. Ben her şeyi..."

"Lucas ben korkmuyorum!" diye onu itti.

Sinirlenmişti çünkü Lucas onu anlamıyordu. Yine de fevri davranışı için pişman oldu. Parmağını göğsüne bastıra bastıra "Dinle beni taş kafalı canavar! Gerekirse seninle cehennemin dibine gelirim. Anla artık. Ben senin koruyacağın, üzülmesin, kırılmasın diye kuytularda saklayacağın o Paris'te gördüğün kız değilim. Ben senin ruh eşinim. Evet, senin kadar tecrübem yok. Senin kadar güçlü değilim ama yalnız savaşmana izin vermeyeceğim. Bu senin kadar benimde problemim. O yüzden artık beni dışarda bırakma. Yoksa ben de kendi kendime çözümler üreteceğim." dedi.

Lucas onu ses çıkarmadan dinledi. Lssya susunca "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" dedi yamuk bir gülümseme bahşederek.

"Seni tehdit falan etmiyorum. Bunu mu anladın kurduğum onca cümleden?"

"Çözümlerini merak ettim doğrusu." dedi Lucas gülerek.

"Bana her şeyi net olarak anlattığında bir şeyler bulacağıma eminim."

"O zaman olayın kilit noktasından anlatmaya başlamalıyım." dedi ve onu tek hamlede kollarına aldı.

Lssya ne anlatmak istediğini anlamaya odaklanmıştı. "Tamam dinliyorum." dedi.

"O güzel dudaklarını ısıra ısıra öpüyorum ya..." derken dudakları dudaklarına yaklaşmıştı. Lssya onun etkisine kapılıp beklentiyle

doldu ama Lucas onu öpmedi. Onu gecenin geri kalanına hazırlar gibi devam etti "Hani tenini koklaya koklaya her santiminde dudaklarımı gezdiriyorum ya..." dedi burnunu sürte sürte boynunda dolaştırdı ve "Teninde dolanıyor ya ellerim seni her defasında ezberlercesine..." derken elinin tersi çıplak kolunu yukarıdan başlayıp okşayarak aşağı indi ama bununla yetinmedi. Kulağına eğilip "Sıcaklığında kendimi kaybettiğim o saatler var ya, hani bana yalvarıyorsun ya hiç bitmesin diye..." dedi ve dudaklarını dudaklarına sertçe bastırıp dilini ağzının içinde hoyratça kaybettiğinde Lssya konuyu unutmuş Lucas'ın olma arzusuyla yanıyordu. Lucas ondan dudaklarını uzaklaştırdığında Lssya istekle "Evet..." diyebildi nefes nefese.

"İşte buna bir son vermeliyiz. Bütün sorunlarımız anında çözülür." derken Lssya'yı kollarından bırakıp ciddi bir tavıra büründü.

Lssya resmen attan düşmüş gibi "Ne?" diye gözlerini pörtletti.

"Beni duydun." dedi Lucas.

Lssya ne diyeceğini bilemedi. "Sen! Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hiddetle sordu.

"Tabii ki hayır! Bu ciddi bir konu." dedi Lucas ama gülmemek için kendini zor tutuyordu. Lssya onun bu tavrı karşısında kendini o kadar kötü hissetti ki ne diyeceğini bilemedi. "Tamam senin iyi olman için uzak durmam gerekiyorsa kabul." dedi ama ağlamak üzereydi. Lucas onu sertçe kendine çekti ve "Seni benden ölüm bile uzak tutamaz. Bunu o güzel kafana iyice sok gecenin kızı." dedi.

Lssya "Ben bile mi?" dedi memnuneyet dolu bir sesle.

"Sen bile." dedi Lucas.

O sırada Verona balkona çıkıp "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Sabah olmak üzere. Herkes odalarına çekiliyor. Yarın uzun bir gün olacak." dedi.

Lucas, Verona'ya aldırmadan Lssya'yı kucağına alıp "Biz de gidiyorduk zaten." dedi.

Lssya "Lucas!" diyerek boynuna sarıldı.

Verona kıkırdayarak içeri geçerken Lucas çoktan Lssya ile odasına giden koridorda aheste aheste yürüyordu.

Lssya "Beni odama götürün bayım!" dedi kaprisle.

"Sebep?" diye sordu Lucas.

"Ben öyle istiyorum." dedi Lssya gülerek.

"Sen nasıl istersen gecenin kızı." diyerek geri döndü ve Lssya'nın odasının bulunduğu kata doğru yürümeye başladı. Lssya bozulmuştu. En azından karşı çıkabilirdi. Bugün son gecemiz diye düşündü mutsuzca. Lucas onun oda kapısını açıp içeri girdi. Onu yatağına bırakıp "İşte geldik leydim." dedi. Lssya tam sinirle ona çemkirecekti ki Lucas içeri oturma odasına gidip kapıyı kapattı. Lssya kendi kendine "Neler oluyor?" diye sorarken ayağa kalktı. Tam oturma odasının kapı koluna uzanmıştı ki kapı hızla açıldı. Lucas boynunda kırmızı papyon Âdem çıplaklığında elinde kocaman pastayla karşısında duruyordu. "Mutlu yıllar gecenin kızı." dedi. Lssya pastadan çok onun eşsiz bedeninde bakışlarını gezdirdi. Gülmemek için boğazını seslice temizledi. Üzeri mum dolu çileklerin sıra sıra dizili olduğu beyaz kremalı pastayı bir nefeste üflerken tek dileği vardı. *'Tanrım bizi hiç ayırma...'*

Mumları söndürdükten sonra Lssya pastanın üzerinden bir çilek aldı. Seksi bir şekilde dudaklarına götürdü ve hafifçe ısırdı. Kalanını Lucas'ın ağzına verirken "Enfes." dedi. Lucas bu manzaraya kayıtsız kalamadı. Pastayı yatağın kenarına koyup boynundaki papyonu çekiştirerek Lssya'nın üzerine doğru adım attı. "Hediyeni açmak ister misin?" diye sordu. Lssya kahkahalarla "Belki daha sonra." derken geriye doğru kaçar gibi adım atıyordu.

Lucas "Bu hediye açılmazsa patlayabilir ama..." dedi ve onu kolundan yakaladığı gibi bedenine yasladı. Lssya "Bu ne sabırsız bir hediye." dedi.

"Çok hevesli bir hediye." dedi Lucas.

"Madem hediyem bu, bu gece ne istersem o." dedi Lssya.

Lucas "Ne istersen." dedi. Lssya "O zaman..." diyerek onu elinden tuttu ve yatağa oturttu. Kıyafetlerinden kurtulurken bir o kadar yavaştı.

Lucas "Seni sonsuza kadar beklerim gecenin kızı hiç acele etme." dedi.

Lssya iç çamaşırlarıyla kalıp siyah uzun saçlarını tutan lastiği söküp aldı. Lucas "Kim kime hediye..." diye istekle soludu.

Lssya önünde diz çöktü. Lucas ona uzanırken "Şişş ne istersem o. Bana dokunmak yok." dedi.

Lucas ona uzandığında Lssya "Yaaa!" diye çirkef bir çığlık attı. Tabii Lucas elini geri çekti. Lssya kıkırdayarak onu zevkten zevke savuran erkekliğine uzandı. İki eliyle kavrayıp bir süre gözlerine baka baka okşadı.

Lucas "Gecenin kızı..." dedi istekle.

Sabırsız hâli Lssya'yı daha bir memnun etmiş kıkırdıyordu. Daha bir ona yaklaşıp dizlerinin üzerinde doğruldu ve erkekliğini dudaklarıyla kavradı. Lucas avaz avaz bu eşsiz zevki haykırmak istedi. Tutkuydu Lssya, vazgeçilmeziydi. Tenini teninde kaybettiği yeniden doğduğu ruhuydu.

Lssya onu deli edebildiği kadar gezindi. Lucas tam isyan edip onu kollarına alacaktı ki yatağın kenarına koyduğu pastanın içine eli girdi. "Ah! Tanrım." diye elini havaya kaldırdığında Lssya muzipçe ona baktı. "Pastamı mahvettin." dedi işveli bir sesle. Pastaya bulanmış eline uzanıp parmaklarını yalamaya başladı.

Aniden Lucas'tan uzaklaşıp pastaya uzandı ve elini pastaya bulayıp yemeye başladı. Yüzü gözü pasta olmuş, sevişmeyi bırakmış pastanın zevkini çıkarıyordu. Lucas bir iki saniye aptalca ona baktı. Lssya "Harika! Bunu Donna mı yaptı? Kaç gündür ağzıma bir lokma bir şey girmiyordu. Çiğnemek, tadını almak iyi geldi. Sen de ister misin?" diye ona uzattı.

Lucas "Ben senle ne yapacağım?" dedi ve onu kucağına aldığı gibi kendiyle birlikte yatağa yatırdı.

Lssya çığlık çığlığa "Lucas her yer pasta oldu. Bırak beni pasta yemek istiyorum ben." diye kahkaha atarken Lucas "Tamam yiyelim." diyerek pastadan aldığı bir parçayı Lssya'nın ağzı verdi. Lssya dudaklarını yalarken bir o kadar oyuncuydu. Lucas dudaklarına uzanıp yavaş yavaş yalarken aşkın ateşi yine onları yakmaya başlamıştı. Gece bol kremalı, kahkahalı bir o kadar zevkin kollarında geçti.

Lssya, Lucas'ın göğsüne uzanmış saçlarını toplarken "Bir şey sormalıyım." dedi.

Lucas Lssya'nın ses tonundan gelecek soruyu tahmin etmiş, "Lssya lütfen yarına bırakalım." dedi.

Lssya duymazlıktan gelerek "Bebek olmaması için bir sürü korunma yöntemi var." diye devam etti.

"O korunma yöntemleri insanlar için Lssya."

"Bizim de olmalı."

"Bilmiyorum. Şimdiye kadar hiçbir Bona Dea ile birlikte olmadım. Ayrıca vampirlerin üremesi yetileri yok hatırlatırım." dedi gergince.

"Araştırmalıyız."

Lucas "Olur." dedi önemsizce.

Lssya onun bu tavrına sinirlendi. Kollarından kendini kurtarıp üzerine çıktı.

"Bu kadar rahat davranmanın bir sebebi var mı?" dedi merakla. Lucas aşk dolu bakışlarla karşısında göğüslerinin güzelliğiyle duran kadınını seyretti bir süre.

Lssya "Lucas beni duyuyor musun?" diye sinirle sordu Lssya.

"Öyle güzelsin ki. On gün nasıl geçer bilmiyorum." dedi ve elini boynundan aşağı göğüs oluğuna kadar sevgiyle gezdirdi.

Lssya "Lucas!" dedi daha bir kızarak.

"Kaderden kaçamayız Lssya. Ne yaşanacaksa yaşanacak ama ben hiç pişman olmayacağım. Seninle geçen her dakikam biriktirdiğim hazinem olacak."

Lssya için bu kelimelerin anlamı büyük olsa da şu an için derdi başkaydı.

"Ayrılacak, ya da ölecek gibi konuşma lütfen. Hadi anlat bana!" dedi.

Lucas derin bir nefes aldı, daha fazla ertelemeyeceğini biliyordu.

"Bundan yüzyıllar önce, Tanrı cadı ırkını yaptıkları kötülüklerden dolayı lanetledi. Kötülüğün yolundan gidecek olan her cadı için af yoktu. Cehennemin dibini boylayacaklardı. Ön görüleri sayesinde cehenneme gideceklerini anlayan on üç cadı cehennem meleği olan şeytanla bir anlaşma yaptı. Şeytan cadıların büyü güçleri yardımıyla dünyaya gelecekti. Cadılar cehennemden kurtulacak, onun sadık hizmetkârları olarak dünyada varlıklarını sürdüreceklerdi. Şeytanın dünyaya gelebilmesi için cadıların büyülerinin dışında benim kanıma ihtiyaçları vardı. Neredeyse başarıyorlardı ama iyiliğin cadıları ve diğer ırklardan kadim kişiler planlarını bozup onları cehennemin dibine gönderdi. On üç cadı ölürken bir kehanet bıraktılar." diyerek sıkıntıyla sustu.

Lssya "Nedir o kehanet?" diye sordu.

"Işık, aşkı bulduğunda...
Sular durulacak...
Uyuyanların kanı koruyacak onları...
Ruhlar uyuyacak...
Güneş hiç batmayacak...
Ve gecenin kızı gölgede yaşayanlar için geri gelecek..."

Dediğinde Lssya'nın tüyleri diken diken oldu. "Ben... Bunu biliyorum." dedi gözlerinden yaşlar akarak.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Lucas. Doğrulmuş tedirginliği yer hâlinden belliydi. Lssya rüyasında gördüğü ve avaz avaz söylediği dizeleri tekrar etmeye başladı.

"Gecenin kızı ışığı buldu... Sular duruldu. Nefesi nefesimdir... Gözleri gözlerim... Yanımdaki gece uyuyanların kanıyla beslenen koşucuma ant olsun ki gölgelerde yaşayanlarlayım... Atalarımın kanı gözümdür ruhlara." dediğinde nefes alamıyordu.

Lucas "Sen... Lssya bu..." diyerek sustu ne diyeceğini bilmiyordu.

Lssya gözlerindeki yaşları silerken "Anlatmaya devam et!" dedi.

Lucas, tanıştıklarından beri olanları, sonrasında araştırmaya girdiğini ve Divone'nin öngörüsünden bahsetti. Son olarak kendi söylediğine kendi de inanmasa da "Bana kalırsa bir kehanet değil ama birçok kişi bunun cadıların döneceğine bir işaret olarak kabul ediyor. Gerçi sonra bu cadılardan biri tekrar dünyaya gelip yine dememedi değil ama o da başarısız oldu. Sonrasında yüzyıllar geçti ama bir şey olmadı." dedi gülümsemeye çalışarak.

Lssya yatağın içinde onu nefes almadan dinledi. Kulakları uğuldamaya başlamış, başı dönüyordu. Lucas onda bir terslik olduğunu anlamasıyla ona doğru uzandı ve "Sen iyi misin?" diye sordu. Lssya midesi bulanmaya başladığında yataktan fırlayıp banyoya koşması bir oldu. Tuvaletin önünde diz çöküp öğüre öğüre kusarken Lucas "Lssya!" dedi korkuyla ona yardım etmeye çalışırken. Lssya nefes nefese kusmasını bitirip ayağa kalktı. Kendini daha iyi hissetiyordu.

"Günler sonra yediğim pasta ağır gelmiş olmalı. Duşa girsem iyi olur." dedi. Lucas hızla duşu açıp kendiyle birlikte Lssya'yı duşa soktu. Lssya durgunlaşmış anlattıklarıyla ilgili hiçbir şey sormamıştı. Lucas onu bir bebek gibi yıkadı. Pasta kalıntılarını sabırla temizledi.

Yüzünü yüzüne doğru kaldırıp "Hepsi geçecek. Bir yolunu bulacağım. Bana inan Lssya." dedi.

"Ben sana anlatmalıyım... Ben o sana söylediğim dizeleri rüyamda gördüm. Kehanet gerçek olabilir. Benim gördüğüm rüya Divone'nin öngörüsüyle aynı gibiydi." diyerek gözlerinden yaşlar süzülürken anlatmaya başladı.

Lucas onu suyun altında kıpırdaman dinledi. Lssya rüyasını anlatmayı bitirdikten sonra "Hamile kalmamalıyım Lucas. Ben... Ben çok korkuyorum. Sensiz kalmak istemiyorum. Ben seni öldüremem. Gerekirse seninle sevişmem. Yeter ki yanımda ol." diye hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Lucas "Tamam geçti. Sakin ol!" diyerek gözlerini kapattı "Ruhum huzur bul. Ruhun yanında." demesiyle Lssya ona daha bir sakinlikle sarıldı. Lucas onu kucağına almasıyla banyodan çıkardı. Güzelce kurulayıp geceliğini giydirdi. Yatağa oturup Lssya'yı kucağına aldı. Lssya'nın gözyaşları hiç durmadı. Lucas usul usul taradı saçlarını. Lssya ağlayabildiği kadar ağladı. Lucas hiçbir şey demedi. Birlikte güneşin doğuşunu karşılarken Lssya usulca sıyrıldı kollarından "Başka sır yok." dedi söz ister gibi.

"Söz. Başka sır yok." dedi Lucas ve pantolonunun cebinden küçük bir kese çıkardı.

"Bu senin." dedi.

Lssya "Doğum günü hediyemi almıştım." dedi gülmeye çalışarak.

Lucas "Bu Alois'ten." dedi.

"O kim?" diye sordu merakla.

"Ben ve Leonard'ın koruyucu ruhu." dedi Lucas.

Lssya kesenin iplerini hızla çözdü. Küçük keseyi avucunun içine ters çevirdi. Uzun ince bir zincirin ucunda küçücük beyaz bir taş sallanıyordu. Su damlası gibiydi ama kar beyazıydı. Lssya "Bu çok

güzel." dedi taşı avucunun içinde incelerken. Sonra hevesle zinciri boynuna geçirdi ve "Ona nasıl teşekkür edeceğim?" diye sordu.

"Taktığında mutluluğunu hissedeceğine eminim." dedi.

"Bu taşın bir anlamı var mı?" diye sordu Lssya taktığı kolyeyi tekrar avucuna alıp incelerken.

"Alois Senin ve benim ruhumdan birer parça olduğunu söyledi." dediğinde Lssya "Bu eşsiz bir şey o zaman." diyerek Lucas'ın boynuna sarıldı. O gece Lssya ve Lucas'ın birbirlerinden kopamayacaklarının bir kanıtıydı.

Lssya ve Lucas'ın şatonun kalabalığına rağmen bütün gün gözleri gözlerinden ayrılmadı. Olacakları, korkuları bir kenara bırakıp aşka sığındılar ve birbirlerine söz verdiler. Ne olursa olsun birlikte başaracaklardı. Verona ve Minevra aile arasında olsa da Lssya için muhteşem bir doğum günü hazırlamışlardı. Donna on çeşit pasta yaparak güneye damga vurdu. Lssya hepsinin tadına bakarken Lucas "Yine kusacaksın." diyerek onu uyarmayı ihmal etmedi. Bias piyano çalarken Tenatz ve Magy'nin yaptığı vals görülmeye değerdi. Lssya yavaş yavaş büyükbabasını kabulleniyordu. Onunla dans bile ettiler. Ramon ve Aitra'nın bakışmaları kimse tarafından hoş karşılanmazken Leonard'ın uysallığı herkesi şaşırtıyordu. Verona onun bu hâline çok sevinse de kimse bu durumunun uzun soluklu olacağını düşünmüyordu. Khaon ve Minevra bir köşede olanların analizini yapıyordu.

Khaon "Bir iki yıl önce bunların olacağını söylesen senin delirmiş olabileceğini düşünürdüm." dedi dalga geçer gibi.

"Al benden de o kadar oğlum." dedi Minevra.

"Şuraya bak baş düşmanlarımızla akraba olduk. İnsanlar şatomuzda cirit atıyor." dedi Khaon. Minevra "Ve kimse onları yemiyor." dedi kahkaha atarak.

"Ulu ruhlar, düşüncesi bile kötü." dedi Khaon.

Minevra "Ramon ve Aitra'ya ne diyorsun?"

Khoan "Miles düşünsün." dediğinde Minevra kahkaha atarak gülmeye başlamıştı.

Gün bitmiş Lucas ve Lssya için on günlük ayrılık vaktine bir iki saat kalmıştı. Lucas onu kaçırıp odalarına getirdiğinde Lssya kucağındaydı. İkisi de olanları konuşmadılar. Lssya ne içindeki korkulardan, ne geleceğin bilinmezliğinden bahsetti.

Lssya gülümserken "Cadılar bayramın nasıl geçti?" diye sordu.

"Hayal ettiğim gibi değildi." dedi Lucas.

"Doğum günüm o kadar mı sıkıcıydı? Ben eğlendim." dedi Lssya.

"Beni kötü emellerine alet etmeni, hatta üzerimde büyü yapmanı düşünüp durdum ama hiçbiri olmadı. Sen bütün günümüzü harcadın. Divone'ye yarın teslim olsan olmaz mı?" diye sordu.

"Olmaz bu gece cadılar bayramı olduğu için önemliymiş." diyerek duvardaki saate baktı ve "Seni kötü emellerime kullanmak için az bir zamanım var. Çabuk soyun!" diyerek ona uzandı.

Lucas kahkahalarla isteğini yerine getirdi ve onun bu küçük oyununa teslim oldu. Ne demeliydi bilmiyordu. Yaşayacak ve görecekleri. Yani korkunun ecele bir faydası yoktu.

Birlikte geçirdikleri eşsiz saatler su gibi akıp gitti. Lssya üzerini giyinmiş Lucas yatağın içinde hâlâ çıplaktı.

Lucas "Beni çağıracaksın hissediyorum. On gün dayanamazsın." dedi alayla.

"Hayır çağırmayacağım. On gün sonra görüşürüz." diyerek yatağa dizini dayadı. Lucas'ın üzerine eğilip dudaklarına uzandı. Tabii Lucas ona sarılıp yatağa çektiğinde dudaklarını bulması saniyeler sürdü. Lssya kalmak için bahaneler üretip duruyordu. Lucas dudaklarından ayrılmadan "Gitme..." dedi ama Lssya nefes nefese ondan kopup "Gitmeliyim biliyorsun." diyerek hızla kalktı.

"Seni seviyorum ruhun oğlu. Uslu dur olur mu?" diyerek kapıdan çıktı.

Divone'nin odasına girdiğinde alışmış olduğu karanlık onu karşıladı ama Divone ortada yoktu. Lssya odanın içinde öylesine dolanırken "Hazır mısın?" diye soran Divone'nin sesiyle korkuyla sıçradı.

"Hazırım. Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Kıyafetlerini çıkar!" dedi Divone. Lssya derin bir nefes aldı ve soyunmaya başladı. İç çamaşırları üzerinden çıktığında Divone elinde bir kaseyle önünde durdu. Yerden aldığı birbirine bağlanmış küçük odan kâsenin içine batırdı ve Lssya'nın bedenine sürmeye başladı. Lssya aldığı kokuyu tanıyordu "Bu kan." dedi ürkerek.

"Her cadının görüleri vardır. Kimimiz ruhların yaşadığı geçmişi görürken, bazılarımız geleceğe ait bilgileri görürüz. Kimimiz hastalıklarını öngörür, bazılarımız insanların korkularını görür, kimisi arzularını. Bakalım sen hangi öngörüye sahipsin. Ama önce arınmalısın." diyerek bedenini kan ile kapladı.

Lssya 'Bundan korkmam normal mi?" diye sordu.

Divone "Tabii ki, sadece aptallar korkmaz." dedi ve kanı en son saçlarını sürüp "Otur Lssya ve bağdaş kur. Ayak bileklerini kavra ve gözlerini kapat!" dedi.

Lssya harfi harfine dediklerini yaptı. Her tarafı kan ile kaplıydı ve kan kokusuyla midesi bulanmaya başlamıştı.

Divone "Benimle tekrar ederken derin nefesler alıp konsantre ol ve geleceğe odaklan!" dedi. Latince kelimeleri Divone okudukça Lssya tekrar etti. Aklında Lucas ve onunla sonsuzluk vardı. Okudukça içinden akıp giden bir hisle ayakları yerden kesildi.

Gözlerini açtığında üzerinde beyaz bir elbise, güneş ışıklarının ona huzur verdiği daha önce hiç gitmediği bir yerdeydi. Ona yaklaşan, güzelliğine hayran kaldığı bir kadın "Efendimiz sizi bekliyor leydim." dedi.

Lssya "Kendisi döndü mü? Bu kadar erken beklemiyordum." dedi sıkıntıyla.

"Sizi özlemiş olduğu her hâlinden belli leydim." dedi kadın alaylı bir ses tonuyla. Lssya derin bir nefes alarak bulunduğu uzun sütunlu odadan çıktı. Yürüdüğü koridor aydınlık bir o kadar huzur dolu geldi. Lssya duvardaki portrelere baktıkça içinde yükselen özlem dolu his ruhunu sardıkça sardı. Her portrenin önünden geçerken içinden isimlerini sayıyor, ruhu kederle doluyordu. *Divone, Adrian, Aitra, Donna, Bias, Tenatz, Miles, Ramon, Khaon ve Minevra*... Lssya en son Verona'nın portresinin önünde durdu. Eli istemsizce portrenin üzerine gitti. Kadın "Leydim neyiniz var?" diye sordu sinsi bir ses tonuyla.

"Bir şeyim olması mı gerekiyor Eliza? Sesinin tonunu beğenmedim."

"Özlem kokusu alıyorum leydim."

"Evet senin olmadığın bir yerin özlemini duyuyorum." dedi sinirle Lssya.

"En azından bu hainlere özlem duymadığınızı anlamış oldum leydim."

Lssya o kadar sinirlenmişti ki gözleri anında beyaz bir ışıkla kaplandı. Sesi bıçak kadar keskindi. Eliza onun bu haliyle korkuyla bir adım geri attı.

"Kendine gel! Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun!" diye bağırdı.

Eliza titrek bir sansar gibi "Leydim beni yanlış anladı sanırım. Özür dilerim." diyerek başını öne eğdi. Lssya normal hâline dönerken Eliza'nın yanından *yürüyerek geçip gitti.*

İki kanatlı devasa kapıyı açıp içeri girdiğinde ucu bucağı olmayan bir salondaydı. Salonun ortasında devasa bir havuz vardı ve içinde beş tane, onun bire bir kopyası kadın çırılçıplak yüzüyordu. Lssya onlara tiksintiyle baktı. Hepsinin keyifleri yerindeydi ama Lssya onların bakışlarındaki kıskançlığı hissediyordu.

Yürüdü yürüdü havuzun sonuna geldiğinde karşısındaki yüzü gördüğünde ruhu duyduğu özlemle paramparçaydı. İçindeki özlem yerini nefretle yer değiştirdi. Yüzüne yavaş yavaş yayılan tiksintiyi örtmeye çalışarak "Beni çağırtmışsınız?" dedi sesinin tonunu sabit tutmaya çalışarak.

"Aşkım, yıllar geçiyor ve sen hâlâ benimle sizli bizli konuşuyorsun." dedi.

"Saygıdan." dedi Lssya.

"Bu gece yatağımı süslemen bana sonsuz bir mutluluk verecek." dediğinde Lssya dişlerini sıkmış, aklından geçenleri söylememek adına kendiyle savaş veriyordu.

Mavi gözler meraklı bir o kadar bir açık yakalamak istercesine "Bir sorun mu var ruhumun biricik eşi?" diye sordu.

"Oğlumuzu ne zaman görebilirim?" diye sordu Lssya.

Eliza, Lssya'nın bir iki adım arkasında bekliyordu.

Lucas "Eliza söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu.

"Leydim anneniz Verona'nın tablosunun önünde birkaç saniyesini geçirdi efendimiz. Bu beni derinden etkiledi. Bilmeniz gerektiğini düşündüm." dedi.

Lssya daha fazla dayanamadı öfkeyle "Seni iblis! Sadece karşısında durdum. Bunda ne kötülük var? O iyi biriydi! Ölmeyi hak etmiyordu!" diye bağırdı.

Lucas "Yaşadıklarımız senin o aptal aileye olan bağlılığını bitirmeye yetmedi değil mi Lssya? Bak ben yanındayım işte ne istiyorsun?" diye ellerini iki yana açtı.

"Ben sadece oğlumu görmek istiyorum." dedi Lssya perişan bir sesle.

"Oğlumuzu demek istedin sanırım." dedi.

"Evet. Oğlumuz. Onu görebilecek miyim?" dedi Lssya boyun eğmiş, artık bu işkenceye alışmıştı.

"Gecemin nasıl geçeceğine bağlı." dedi Lucas.

"Emin ol harika geçecek. Yeter ki bana oğlumu göster!" dedi.

Lucas "Geceyi heyecanla bekliyorum gecenin kızı." derken uzaklardan kulağına dolan Divone'nin Latince kelimeleriyle Lssya'nın ayakları yerden kesildi. Karanlığın içinde boşluk ruhunu sararken bedeni zangır zangır titriyordu. Divone'nin alnına batırdığı iğnenin acısıyla gözlerinin açılması bir oldu. Bedeni cenin pozisyonunda, bütün kemikleri kırılırcasına titriyordu. Divone el çabukluğuyla ağzını araladı. Dilini ısırmaması için ağzına bir bez parçası tıkıştırdı.

"Derin derin nefes al Lssya! Gözlerime bak! Geçti! Benimlesin. Geçti!" diyerek üzerini örttü.

Lssya ağzındaki bezden mi, yoksa gördüklerinden mi, ayırt edemedi ama titremesine aldırmadan ağzındaki bezi hızla çıkarıp sağa doğru bedenini çevirdi. Midesinde ne varsa hepsini öğüre öğüre çıkardı. Titremesi bir on dakika sürdü. Derin nefesleri ona yetmez olduğunda daha iyiydi. Titremesi seğirmeye dönmüş, midesi daha iyiydi. Divone onun nabzı ve teninin renginin düzelmesiyle rahatlamıştı. Ondan uzaklaşıp uzun delik çubuğu ağzına yerleştirip ucuna sardığı tütünü yerleştirdi. Duvara sırtını dayayıp "O kadar mı kötüydü?" diye sordu.

Lssya'nın çenesi dişlerine vuruyor, titremekten konuşamıyordu. Kendini zorlayarak "Ne... Ne... Nereden anladın?" diye sordu.

"Bu hâlinden Lssya. İyi bir şeyler görseydin uyanman bir o kadar kolay olurdu. Yine de iyi dayandın. Bir ara beni korkuttun. Ölebilirdin."

"Be... Ben ö... ö...lümsüzüm."

"Gelecek yükü ağırdır."

"Bu...bu...bunu şim...di... mi söy...lüyorsun?"

"Cadılık zordur." dedi.

Lssya "Duş almak istiyorum." dedi. Yerden kalkmaya derman yoktu ama üzerine yapışan kandan kurtulmalıydı.

Divone "Biraz dinlen!" diyerek yerinden kalktı ve bir kâsenin içinde kahverengi suyu ona uzatıp "Bunu iç. Dinlenmeni sağlayacak." dedi.

Lssya onu ikiletmedi. Bir dikişte bitirdi. Divone ona kendine gelmesi için zaman verdi. Lssya yarım saat sonra ancak kendinde güç bulup ayağa kalktı. Bütün bedeni dayak yemiş gibi acıyordu. İki büklüm, inleye inleye banyoya gitti. Suyu zorla açıp altına girdiğinde daha iyiydi. Divone gelip yıkanmasına yardım etmese sabaha kadar suyun altında kalabilirdi.

Duştan çıktığında yatağa uzanırken bile her yanı sızım sızım sızlıyordu.

Divone "Uyumadan bana anlatmalısın. Sabaha hatırlamayabilirsin." dedi. Lssya gözlerinden yaşlar süzülürken anlatmaya başladı. Son cümlesi "Senin öngörün, benim rüyam, ya da şimdi gördüklerim... Ben artık neye inanacağımı bilmiyorum. *Şeytan* Lucas'ın içine girmişti Divone! Onu Tenatz'ın öldüreceğini ikimiz de görmüştük."

"Gelecek değişiyor olabilir ya da yanlış yerden bakıyoruz."

"O... Her neyse hepiniz öleceksiniz. Ben... Ben ölmekten beter bir hâldeydim. Eliza kim?" diye sordu dehşetle.

"On üç cadıdan bir tanesi. Tanrı'yı hiçe sayıp şeytanın tarafına geçti. En azından onun neye benzediğini artık biliyoruz. Başka bir bedende dünyaya gelmiş olmalı. Çözeceğiz Lssya çözeceğiz." dedi ve uzun çubuğu bir kere daha ağzına götürdü.

Lssya için bir gün bile asır gibi geçiyordu. Çok şey öğreniyordu. Acıyı tüm yüreğiyle yaşıyor, Divone'nin ona öğretmeye çalıştığı her şeyi uygulayıp içselleştiriyordu. Lssya üçüncü gün yine yaptığı ağır bir büyünün etkisini yaşamış, çektiği acının sancısıyla hüngür hüngür ağlıyordu.

"Bunun başka bir yolu yok mu Divone? Ben... Ben çok güçlü olmalıyım. Deniyorum ama..." diye haykırdı.

Divone "Bir yolu var küçüğüm ama çok riskli." dedi düşünceli bir hâlde.

"Söyle nedir?" diye sordu Lssya umutla.

"Sen benim kanımdan değilsin ama sana kanımı aktarıp ruhumdan bir parça üflersem benim tüm meziyetlerim sana geçebilir."

"Nasıl?"

"Düşün Lssya Latince'yi bile ezbere bileceksin. Tek sorun kanın kanımı kabul etmezse..."

"Etmezse ne?" dedi Lssya.

"Ölebilir ya da arafta kalıp hiçlikte yaşayabilirsin."

"Peki kanını kabul edersem gelecek hakkında daha çok şey görebilir miyim?" dedi.

"Bu mümkün."

"O zaman yapalım Divone. Bütün sevdiklerimin ölmesine izin veremem. O iblise gününü göstermeliyiz. Nasıl olacak bilmiyorum ama bulmalıyız." dedi.

Divone "Lssya..." dedi ve sustu.

"Evet?" dedi Lssya merakla ona bakarken.

"İstersen bu geceyi Lucas'la geçir." dedi gözlerine bakarak.

"Hayır, hemen başlayalım. Zaman bizim için önemli Divone. Bunu hissediyorum. Her şey Lucas için değil mi zaten." dediğinde Divone tamam anlamında başını salladı.

Divone ile birlikte tüm hazırlığı yaptılar "Kanını içmem yeterli olacak mı?" diye sordu Lssya.

"İki gün boyunca başında olacağım. Seni hiç yalnız bırakmayacağım. Devamlı okuyacağım büyüler seni kabul ettiğimi ve bütün bildiklerimi sana aktardığımı söyleyecek gerisi sana kalmış ama bu zor bir işlem." dedi.

"Hadi yapalım. O iblis ailemi yok edeyemeyecek."

Lssya, Divone'nin ona verdiği siyah cüppeyi çıplak bedenine geçirip yerde hazırladıkları yıldız işaretini aydınlatan mumların tam ortasına uzandı.

Divone "Hazır mısın?" diye sordu.

"Bana bir şey olursa Lucas zihninden her şeyi görecektir. Onu çok sevdiğimi görmesini sağla." dedi.

"Başaracağına eminim Lssya." dedi ve başucuna otururak eline keskin bir bıçak alıp bileğini kesti. Kan Lssya'nın suratına akmaya başladığında "Gözlerini kapat ve ağzını aç!" derken gözlerini onunla eş zamanlı kapattığında kanı Lssya'nın ağzına doğru akmaya başladı. Divone latince büyüleri okumaya başlamadan önce "Benimle tekrar et gecenin kızı!" dedi ve sesi bir ilahi söylercesine yükselmeye başladı.

İki günün sonunda Divone şükürlerle Lssya'nın başında büyüleri okumaya devam ederken bitik vaziyetteydi. Elleri hiç bırakmadığı Lssya'nın şakaklarını tutuyor, ellerini hissetmiyor, susuzluktan kuruyan boğazının acısını gidermek için yutkunuyordu.

Ondan ayrılmasını ve uyanmasını sağlayacak büyüleri son kez tekrar edip "Uyan Bacca klanından olma, Şiran klanının kanını kabul eden gecenin kızı. Hayatına geri dön!" diyerek usulca ellerini başından çekti. Sırtını oturduğu duvara dayayıp beklemeye başladı.

Lssya sabaha karşı gözlerini açtı ama ne konuşmaya ne kıpırdamaya hâli yoktu. Divone onu kaldırmadan küçük bir kaşık yardımıyla ona su içirdi. "Korkma, konuşmaya, kıpırdamaya çalışma bedenin bir süre uyuşuk kalacak. Bu benim kanım yüzünden ama iyi olacaksın. Dinlenmeye çalış." dedi Divone.

Lssya duyduklarıyla rahatlamıştı. Geçirdiği iki gün ona asırlar gibi gelmişti. Karanlığın içinde cayır cayır yanmış, lime lime olana

kadar bedeni parçalanmıştı. Yaşadıkları şimdi ona bir o kadar uzak gelirken acı hala canlıydı. Derin nefesler alarak unutmaya çalıştı. Sabaha doğru Divone elini tuttu ve "Elimi hissediyor musun?" diye sordu. Lssya yutkunarak "Evet." diyebildi. Divone "Güzel. Şimdi seni kaldıralım. Hareket etmek sana iyi gelecek." dedi ve ona yardım ederek kaldırdı. Lssya "Canım yanıyor." dedi inleyerek.

"Lucas acını dindirebilir." dedi.

"Beni bu hâlde görürse delirebilir." dedi. Acıdan gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Acı katlanılmaz olmalı ama görünürde bir şey yok. Olanlar ruhunda Lssya. Bırak Lucas'ı çağırayım." dedi.

"En azından beni yatağa yatır." dedi çünkü acıya katlanamıyordu. Divone onun yatağa uzanmasına yardım etti. Saçını başını düzeltip biraz su içirdi ve hızla Lucas'ı bulmak için odadan çıktı.

Lucas delirmek üzereydi ve daha fazla sabredebileceğini düşünmüyordu. Salonda bir aşağı bir yukarı dolanırken Verona oturmuş sessizce oğlunu seyrediyordu.

"İstersen bir ihtiyaçları var mı diye sorabilirim." dedi.

Lucas "Divone'nin kesin talimatı var. Asla rahatsız etmeyin!" dedi.

"İyi de..." dedi Verona ve gesini getiremedi çünkü ne diyeceğini bilmiyordu.

Lucas; Lssya, Divone'nin yanına girdi gireli hayattan kopmuş gibiydi. Şatodan dışarı adım atmamış, neredeyse Divone'nin kapısından ayrılmamıştı. Tenatz'ın ondan bir farkı yoktu. İkinci gün delirmiş gibi yanına gelip "Lordum onu... Onu hissedemiyorum. Lütfen izin verin buna bir son vereyim." diyerek ayaklarının dibinde diz çöktüğünde Lucas ne yapacağını bilememişti.

"Bekleyeceğiz." demişti ama içinde fırtınalar kopuyordu.

Lucas ağzının içinde "Daha beş gün ancak oldu. Buna izin vermemeliydim. Lanet olası cadı! Bu kadar yeter!" diyerek kapıya yürüyordu ki kapı açıldı.

Lucas, Divone'yi karşısında görünce belki de hayatında ilk kez ellerinin uyuştuğunu, korkunun ruhunu kapladığını hissetti. "Onun iyi olduğunu söyle!" dedi titreyen sesiyle. Verona ayağa kalkmış onun da Lucas'tan bir farkı yoktu.

"O iyi, ama sana ihtiyacı var. Kanın ona iyi gelecek." dediğinde Lucas rüzgârın sırtına binmiş gibi soluğu Divone'nin odasında aldı. Yatağın içinde yüzü beyazın beyazı, gözleri kapalı Lssya'yı görünce hızla bileğini ısırdı ve kanın akmasını sağladı. Lssya'nın başını usulca kaldırdı. Bileğini ağzına dayamasıyla "İç başımın belası iç." dedi gözyaşları ruhunun derinliklerinden akarak. Lssya ağzına dolan kandan çok onun sesiyle can bulmuş gibi gözlerini açtı. Lucas gözlerini kapadı ve "Acı ruhumu terk et. Ruhu ruhuyla, kanı kanımla can bulsun." diyerek emretti. Lssya ölümün kıyısından ona döner gibi can buldu. Her hücresinde duyduğu dayanılmaz acı onu yavaş yavaş terk etti. Her yudum kan ona ilaç olurken esen ılık rüzgâr bedeninde dolanıp onu iyileştirdi. Lucas'ın bileğini ağzından bırakıp huzuru bulmuş gibi derin bir nefes aldı ve "Yaklaş!" dedi yorgun bir sesle. Lucas kahrolmuş, yine kendine lanet ediyordu. "Lssya..." dedi acıyla ve ona sarılıp kollarına aldı. Lssya için bu sarılma ömre bedeldi. Bütün yaşadığı acı yok olmuş o sonsuz aşkının kollarındaydı. Onun kulağına doğru sokuldu ve "*Et nunc maneat vobiscum sum omnibus aeternitatis. Et tu, agnus vivet anima filii mea est.* (Sonsuzluğun her anı senin kalacağım. Ve sen benim için yaşayacaksın ruhun oğlu.)" dedi.

Lucas duyduğu bu usta latince aksan ve akıcı konuşmayla şaşırmıştı. Yüzünü ellerinin arasına alıp hüzünle güldü. "Her şey dil öğrenmek için miydi?" diye sordu.

Lssya "Her şey bizim için." dedi. Lucas onu içine sokarcasına sarıldı.

Lucas, o gece Lssya'yı kucakladığı gibi odalarına götürdü. Onu bir bebek gibi yıkadı. Geceliğini giydirip bir kere daha ona kanını verdi. Lssya bir bebek gibi kollarında uyudu. Lucas onun rahat etmesi için nefes dahi almadı. Öğlene doğru Lssya gözlerini açtığında Lucas onu seyrediyordu.

Lssya "Günaydın!" dedi. Sesi canlı bir o kadar iyi geliyordu.

Lucas onun iyi olduğunu hissetse de "İyi misin? Ağrın var mı?" diye sordu.

"İyiyim. Hayır yok. Susadım sadece." dedi. Lucas yana uzanıp konsolun üzerinde duran bardağa uzandı. Lssya suyu içerken onu dikkatlice izledi. Lssya bardağı ona uzatıp ona sıkı sıkı sarıldı ve "Divone beni bekliyor olmalı." dedi. Aklına inat bedeni Lucas'tan ayrılmak istemediğini belli edercesine ona sarılıyordu.

Lucas "Bu kadar yeter!" dedi sertçe.

Lssya birkaç saniye sessiz kaldı ve "Aklıma gir Lucas ve yetip yetmeyeceğine sen karar ver." dedi.

Lucas böyle bir tavır beklemiyordu, onu dinleyip aklına girdi.

Lssya'nın aklında Eliza'yı görünce gerisini görmeden gözlerini açtı. "Eliza..." dedi. Lssya onun her şeyi seyrettiğini düşünüp "Sence yeter mi? Gelecek hakkında bize daha fazla bilgi lazım. Senin için yani aslında benim için. Sonra ailemiz için ve tabii bebeğimiz için. Buna mecburum Lucas."

"Bu nasıl olur? Delirmek üzereyim. O yaşıyor olamaz."

"Lucas birşeyler yapmalıyız. Ailemiz ölecek ve ben şeytanın yatağına girmek istemiyorum. Ben sensiz kalamam. Ben senden hiçbir şey saklamıyorum ve bana destek olman benim için çok önemli."

"Sana bir şey olursa?" dedi Lucas acıyla.

"Peki sana bir şey olursa?" diye sordu Lssya. Lucas sessiz kaldı. Çıkmazdaydı.

Lssya "Olmayacak. Zaten olursa sen de yanıma gelirsin olur biter." dedi sırıtarak.

"Hemen gitmek zorunda mısın?"

"Evet. On gün demişti. Eminim bir nedeni vardır."

Lucas çaresizce "Belki yine bana ihtiyacın olur. Kapının önünde olacağım." dediğinde Lssya "Seni seviyorum ruhun oğlu." dedi ve dudaklarına uzandı.

"Seni seviyorum gecenin kızı bunu sakın unutma."

Beşizler...

Bir yıl sonra Louisiana, Caddo Gölü

Lssya gün batımında gideceği yere neredeyse varmıştı. Güneş yeni yeni batıyor Tenatz hâlâ bu duruma alışmış sayılmazdı. Yüzyıllar olmuştu güneşi hissetmeyeli. Yüzyıllar olmuştu aydınlığı unutalı. Tenini ısıtan güneşi, yaydığı ısıyı ve tabii güneşin ruhun üzerindeki o mantıksız mutluluğu... Bir kere daha baktı batan güneşe ve o günü tekrar hatırladı.

Lssya on günlük eğitimi sonrası kapısına dayanmıştı. Daha Divone ve Agust kaybolmamıştı. Lssya coşkulu bir o kadar mutluydu. Yanında gözünün içine aşkla baktığı Lucas vardı. Tenatz anlam verememişti onun bu hâline. Lucas'a baktı ama bir cevap alamadı. Lssya onu elinden tutup şatonun kapısına yönlendirdi.

Lssya "Lucas'la bir anlaşmazlık yaşıyoruz. Bize yardım edebileceğini düşündük." dedi. Tenatz "Elimden ne gelirse leydim." dedi.

Lssya "Ben sana bir büyü yaptım. Yani senin için. Hani sen hep beni gündüzleri koruyamadığını söyleyip duruyordun ya. Artık güneş seni yakmayacak ama Lucas buna inanmadı. Ona kanıtlamam gerekiyor." dedi.

Lucas "Tercih senin Tenatz. Ölmek ya da ölmemek işte bütün mesele bu!" dedi alayla. Lssya "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Tenatz "Sadece kolumu çıkarsam?" diye sorduğunda Lucas kahkahayla gülüyordu.

Lssya "Tamam ya! Yapma tamam!" dedi vazgeçmiş bir hâlde.

Tenatz "Özür dilerim leydim. Size güvenim sonsuz." dedi ve ölmek için hazırlanır gibi gözlerini kapattı. Hiç düşünmeden kapı kolunu tuttu ve hızla açtı.

Cayır cayır acılar içinde yanıp küle dönüşmek için bekledi ama yanmadı. Gözlerini açmaya çalıştı ama açamadı. Gözleri hassastı. Diken batması gibi bir acıyla gerisin geriye şatoya girdi. Yüzyıllardır ilk defa bu kadar şaşkındı. Kapıyı kapattığında "Yanmadım. Ya da rüya görüyorum." dedi aptalca. Lssya "İşte başardım." diyerek Lucas'ın boynuna atladı. Lucas "Gerçek bir cadı." dedi alayla.

Tenatz "Bu... Bu artık güneşe çıkabileceğim anlamına mı geliyor? Bu nasıl oluyor?" diye sordu ama kendinde değil gibiydi.

O sırada Divone'nin sesi duyuldu. "Büyüyle ve bir cadıyla yapamayacağın şey yoktur Tenatz." dedi.

"Bu zamana kadar neden bilmiyorduk?" diye sordu Tenatz.

"Bu yasaklı büyülerdendir. Vampire güneş ışığını bahşeden cadı ihanetle yargılanır. Klanından aforoz edilir."

Lssya sırıtarak "Kimin umurunda?" dedi alayla.

Divone yüzünde yine o ifadesiz bakışla yanlarından uzaklaşırken Lucas, Tenatz'ın omzuna dostça vurdu ve "Artık Lssya'yı denize rahatça götürüp getirirsin." diyerek Lssya ile uzaklaşmıştı.

Tenatz o günü ömrü boyunca unutamayacaktı. Lssya sonrasında şu an gözünde olan güneş gözlüğünü hediye etti. Güneşe alışması birkaç hafta kadar sürmüştü. Tabii güneş gözlüğünü kullanması da.

Tenatz geçmişteki o günden Lssya'nın sesiyle çıktı. Lssya gölün kıyısına doğru ormanın içinden Tenatz'la birlikte yürürken, kendi huzursuzluğunu bir kenara bırakıp "Senin için zor olmalı." dedi batan güneşi göstererek.

"Açıkçası çıplak gibiyim. Güneşe alışmam zaman alacağa benziyor. Hareketlerime yön verip odaklanmakta zorlanıyorum. Bunun yanında sizi bir kez bile denize götüremedim." dedi.

Lssya "Deniz olmasa bile göle geldik." dedi gülümsemeye çalışırken. Tenatz birçok şey söylemek, birçok şey sormak istiyordu ama cevap alamayacağını biliyordu.

Tenatz "Bana güneşi tekrar verdiğinize pişman mısınız?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Sen benim koruyucumsun. Karanlıkta kalmana nasıl izin verebilirim?" dedi gülümseyerek.

"Yasakmış." dedi Tenatz.

"Ben normal bir cadı değilim unuttun mu?" dedi Lssya gülerek.

Tenatz "Ya bir gün bozulursa?" diye sordu. Kendi için değil Lssya için korkuyordu.

"Ben yanındayım. Bozulursa tekrarlarız." dedi ama çektiği acıları düşünürken tüyleri ürperdi. Yasaklı bir büyüyü yapmak hiç kolay değildi.

"Neden buraya geldik?" diye sordu Tenatz.

"Ailemi merak ediyorum. Başka bir sebebi yok." dediyse bile Lssya, Divone'nin buraya gelmesini istediğini ona söylemedi. Herkes bilmesi gereken kadarını bilecekti. Kural buydu. Kimseye güvenemezdi.

"Mantığımın bu cevabı kabul etmeyişini sorgulamasam iyi olur." dedi Tenatz.

Lssya "Burada hoş karşılanacağımızı düşünmüyorum. Sana gelirken söylemeliydim ama Lucas'a haber vermenden ve beni engellemesinden çok korktum. Ona karşı hep zayıf kalacağım. Dilersen geri dönebilirsin." dedi Lssya.

"Size söylemiştim leydim. Nefes aldığım sürece sizi korumak benim görevim. Emirleri sizden alıyorum." dedi.

Lssya sesini çıkarmadı ve etrafı incelemeye başladı. Aklını doldurmak adına Lucas'ın onu meşgul eden aşk dolu bakışlarını unutmaya çalışarak etrafa göz gezdirmeye başladı. Bir zamanlar onun annesi burada yaşıyordu ve şimdi o annesinin doğduğu topraklardaydı.

Gerçekten burada doğa mükemmeldi. Hislerinin onu yönlendirdiği kıyıya geldiğinde görüsünde gördüğü kayığı gördü.

Tenatz "Bu kayığın bizim için olduğunu söyleyeceksiniz sanırım." dedi.

Lssya "Evet." dedi.

Tenatz gerilmişti. "Daha önce buraya gelmiş gibisiniz." dedi.

Lssya ona cevap vermek yerine "Kayığa binelim. Kullanmayı biliyor musun?" diye sordu. Tenatz "Evet leydim!" dedi ve kayığa binmesine yardım etti. Lssya izlendiklerini hissetti ama bir şey söylemedi. Sonuçta izleyenler onun bir cadı olduğunu anlamış olmalıydılar. Göl korku film karesinden fırlamış bir manzara sunuyordu. Tenatz hâlâ kayığa binmemiş etrafı izliyordu.

Lssya soğukça "Geliyor musun?" diye sordu.

Tenatz "İzleniyoruz." dedi.

Lssya "Biliyorum." dediğinde Tenatz hiçbir şey demeden kayığa bindi ve motoru çalıştırdı. Lssya gidecekleri yönü göstererek "O tarafa!" dedi.

Uzunluğu göğü delen, gövdesi üç dört insan eninde suyun içinde yükselen ağaçların aralarından ilerlemek ürkütücüydü. Her an içinden bir şey fırlayacakmış gibi bir his veriyordu. Göl suyu ölü gibiydi. Simsiyah ve bir o kadar sakin. Ne dibi görünüyordu ne de bir kıpırdanma vardı. Ara ara Lssya ağaçların köklerini gördüğünü sandı ama o kadardı. Sesi kısılmış bir ormanın içinde oldukları hissi onları sarmış, iyice gerilmiştiler çünkü kayığın motorundan yükselen sesten başka hiçbir ses duyulmuyordu. Onca ağacın arasında ne yaprak kıpırdıyor, ne sinek uçuyor, ne kuş ötüyordu.

Tenatz sıkıntıyla suya elini uzattığında Lssya "Sakın yapma!" diye bağırdı.

"Neden?" diye sordu. "Su başka ırklara karşı büyülü." dedi.

Tenatz "Buraya geliş nedenimizin başka bir sebebi var değil mi?" diye sordu.

"Soru yok Tenatz." dedi Lssya.

"Peki leydim." diyerek yola devam etti.

Geçen on beş yirmi dakikanın ardından ağaçlar sıklaşmış, Tenatz kayığın hızını düşürmüştü. Lssya "Sola doğru." diyerek bir kıyıyı gösterdi. Onların kıyıya varmalarına yüz yüz elli metre kala aniden bir sis bütün görüşü engelledi. Neredeyse Tenatz kayığın içinde Lssya'yı göremiyordu. O panikle hızla Lssya'nın yanına geldi. Sis öyle yoğundu ki yanlarından geçtikleri ağaçlar bile görünmez oldu. Tenatz neler olduğunu anlamaya çalışırken motor durduğunda Lssya "Sakin kal!" dedi çünkü kayık kendi kendine ilerlemeye başlamıştı. Tenatz istemsizce sırtında duran mızrağını çıkarıp "Leydim siz kayığın arkasına geçin." diyerek önde kaldı. Lssya onu ikiletmedi. Kıyıya vardıklarını anlamaları sisin aniden geldiği gibi kaybolmasıyla oldu. Hava kararmış göz gözü görmüyor olabilirdi ama bu Tenatz için geçerli değildi. O gecenin çocuklarındandı. Tenatz kıyıda duran beş adamı gördüğünde "Leydim!" diyerek onları gösterdi. Lssya ürkmüş ama belli etmemek adına ayağa kalkmıştı. "Sorun yok bizi bekliyorlar baksana." dedi. Kıyıya yakınlaştıkça bedenleri gibi yüzleri de siyah pelerinin altında kalan beş kişinin gerçek olup olmadığını sorgular durumdaydılar. Hiç kıpırdamadan heykel gibi duruyorlardı. Başları kapişonun altında kalmış öne eğilmiş gibiydi. Elleri ise karın hizalarında birleştirilmiş, görünmüyordu.

Kayık kıyıya ulaştığında Tenatz "Leydim?" dedi ne yapacaklarını söylemesi için ama Lssya'da ne yapacağını bilmiyordu. Lssya

kayıktan inmeden onlara seslendi. "Adım Lssya. Bacca klanından Helenie'nin kızıyım. Buraya büyükannemi görmeye geldim." diye bağırdı. Beş kişi tepkisizce öylece durdu. Tenatz "Bunlar korkuluk falan olmalı. Leydim bakmamı ister misiniz?" diye sordu.

Lssya "Bekle Tenatz!" dedi ve tekrar "Cevap verin ya da büyükannemi çağırın!" diye cesurca bağırdı. Bir iki saniye sonra beş kişi yüzlerini göstermeden koro halinde "Sen klanına ihanet ettin. Buraya ait değilsin. Gecenin çocuğunu al ve git!" dediklerinde Lssya "Ne zamandan beri koruyucular saygı görmez oldu? Sizden izin istemiyorum. Bana Bacca klanının başı olan Nikita'yı çağırın!" diye emretti.

Beş adam aynı senkronize hareketle sağ ellerini yukarı kaldırdıklarında Lssya ne yapacaklarını anlamıştı. Tenatz'ı korumalıydı. Gözlerini kapattı ve aynı şekilde iki elini havaya kaldırıp onların büyüsünü karşıladı. İki tarafın büyüsü havada çarpıştığında kulakları sağır eden ses rüzgâra döndü. Beş cadının gücüyle başa çıkan Lssya öylece durdu ve bekledi. Cadılar yerlerinden kıpırdamazken çıkan sis bir şeylerin habercisiydi.

Tenatz "Leydim!" dedi endişeyle.

Lssya "Sakin ol!" dedi.

Sisin gelmesiyle gitmesi bir oldu ve beş cadının önünde başka bir cadı belirdi. Cadının beyaz uzun saçları ortadan ikiye ayrılmış neredeyse yeri süpürüyordu.

Cadı "Burada ne arıyorsun gecenin kızı?" diye sordu.

"Nikita sen misin?" diye sordu Lssya.

"Soruları ben sorarım. Burası senin gibi kirlenmiş cadıların ayak basabileceği bir yer değil."

"Buraya kanımın kanı ile görüşmeye geldim. Bu benim hakkım. Kirlenmiş olduğuma siz karar veremezsiniz. Ben kimseye ihanet etmedim."

"Vampir ruh eşine sahipsin. Onlarla yaşayıp onların kanını içtin. Vampir koruyucuna güneşi bahşettin. Sen hainsin. Cadılar ölümlüdür. Sen sonsuzluğun ışığıyla kirlendin."

"Ben gecenin kızıyım. Büyükannem ol ya da olma umurumda değil. Divone buraya gelmemi söyledi ve geldim. Bilmem gerekenleri öğrenmeden buradan gitmeyeceğim."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Ne anladıysan o!" dedi Lssya.

Nikita onun dikbaşlılığını annesinden almış olduğunu düşündü ama taviz vermedi.

Elini havaya kaldırmasıyla gölün suları yükselmeye başladı. Lssya "Tenatz suya dikkat et!" diye bağırdı. Tenatz'ın zıplamasıyla bir ağacın kalın bir dalına konması bir oldu. Lssya dalgaların kayığı alabora edeceğini anlamıştı. Elini yukarı kaldırdığında kayıkla birlikte havalanıp toprağa konması bir o kadar kolay oldu. Nikita şaşkındı ve tabii yanındaki yüzü görünmeyen cadılar da. Lssya kayıktan yavaş adımlarla çıktı. Nikita'nın karşısında durdu. Tehdit ederek "Koruyucuma yapacağınız her büyünün bedelini size ödetirim. Beni ve onu sevmek zorunda değilsiniz ama saygı göstereceksiniz." dedi sinirle.

Nikita "Divone seni iyi eğitmiş." dediğinde Lssya "Çok uzun sürmedi." dedi imayla.

Nikita "Kan eğitimi..." dediğinde diğer cadılar ilk kez yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar. Lssya "Ruhu benimle ve onu bulmalıyım. İyiliğin cadıları olarak bana yardım edeceğinizi söylemişti. Yoksa yanlış yerde miyim?" diye sordu.

Beş cadıdan biri "Kan eğitiminden kimse canlı çıkamaz." dedi.

Nikita gözlerini kapatıp bir süre öylece durdu ve "Doğru söylüyor. Ruhunda Divone var." dedi.

Lssya "Buraya sohbet edip kendimi ispat etmeye gelmedim. Eliza bir yerlerde canlanmakla meşgul. Söyle Nikita bana yardım edecek misin?" diye sordu.

Nikita, Eliza'nın ismini duyduğunda diğer cadılar gibi irkilmişti. "Eliza mı?" diye sordu. "Evet, o ve on üç cadı dünyaya tekrar gelecek bir yol buldular." dedi.

Nikita arkasını döndü ve "Gecenin kızı ve koruyucusunu benim kulübeme getirin." diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

Lssya "Tenatz!" dedi. Tenatz bir hamlede bulunduğu ağaçtan Lssya'nın bir adım gerisine indi. Beş cadı onları aralarına alıp ormanın içine doğru beş on dakika yürüdüler. Lssya havada dolaşan yoğun büyüyü hissediyordu. Ilık esen rüzgâr yapılan büyülerin kokusuyla doluydu. Onlar yürüdükçe etraflarında insanlar çoğaldı. Çocuklar, kadınlar, adamlar onlara nefret dolu bakışlarla bakıyorlardı ki bu Tenatz yüzündendi.

Cadılardan biri "Fazla etrafta dolanmasa iyi olur." dedi alayla.

"Bunu bana yüzünü saklayan birinin söylemesi gerçekten komik." dedi Lssya.

Cadı hızla kafasını örten kapişonu çıkarıp Lssya'nın önünde durdu. Lssya şoke oldu. Karşısında kısa saçlarıyla kendi yüzü duruyordu. Lssya "Sen..." dedi.

Cadı zafer tebessümüyle "Evet ben ve..." diyerek diğer cadılara baktı. Diğerleri aynı anda başlarını açtığında Lssya "Lanet olsun siz..." diyebildi.

Tenatz şoke olmuştu. Lssya hangisine bakacağını şaşırdı. Hepsi onun birer kopyaları gibiydi. Önünde duran cadı "Ne o şaşırdın mı?" diye sordu.

Lssya "Sakın bana altız falan olduğumuzu söylemeyin." diye alay etti. Cadı "Biz beşiziz. Sen teksin." dedi iğrenerek.

"Annemiz iyi çalışmış." dedi Lssya. Tenatz onun bu ukala tavrı karşısında öldürülebileceklerini düşündü.

Cadı "Seninle kardeş değiliz. Bizler senin o hain annenin kız kardeşi olan Melanie'nin kızlarıyız." dedi.

Lssya "Tanrı'ya şükür. Etrafta kardeş kardeş dolaşmak hiç bana göre değil." dedi aşağılayarak.

Tenatz artık dayanamadı "Leydim artık sussanız?" dedi.

Lssya "Haklısın konuş konuş nereye kadar karşında anlayan olmayınca." dedi.

Cadı "İçeri girin!" diye emretti.

Lssya "Teşekkürler beşizler!" diyerek içeri girdi.

Bu ukala tavırlar onun bir şekilde kendini ve Tenatz'ı koruma içgüdüsünün dışa vurmasıydı, çünkü içten içe korkudan titriyordu.

Lssya, Tenatz kapıyı kapattığında ona eliyle konuşmalarına dikkat etmesi için işaret yaptı. Büyük ihtimal dinleniyor olabilirlerdi.

Tenatz tamam anlamında kafasını sallayıp "Leydim oturmak ister misiniz? Zor bir yolculuktu." diye sordu.

Lssya etrafı incelerken "Seni riske atmak istemezdim ama güvenebileceğim başka kimse yoktu." dedi.

Tenatz "Leydim..." diye açıklayacaktı ki kapı açılıp içeri Nikita girdi.

Nikita "Lucas nerede? Burada olması gereken O! Sen değilsin." dedi.

"Söyle bana Divone neden buraya gelmemi söyledi?" diye sordu sıkıntıyla.

Nikita "Bunu ona sor!" dedi alayla.

Lssya "Bir yıl önce bir vampirle ortadan kayboldu. Hiçbir iz yok." dedi sıkıntıyla.

"Onun ruhunu taşıyorsun. Ne yaşarsa hissetmen gerekiyor." dedi.

"Ara ara rüyalarıma giriyor ama net değil." dedi.

Nikita sıkıntıyla "Zorda olmalı." dedi.

Lssya "Bana yardım edecek misin?" diye sorarken boynunda sıkıldığını anladığı rakununa "Ares hadi gel!" diyerek saçlarından çıkmasını sağladı. Nikita, Ares'i görmesiyle "Annenin de bir rakunu vardı." dedi hüzünle.

"Noldu ona?" diye sordu Lssya ama cevabı bilmek istemiyordu.

"Öldüğünde kayboldu."

"Her neyse konumuza dönelim ne diyorduk?" diyen Lssya duygularına yenilmemek adına böyle konuları konuşmaması gerektiğini biliyordu.

"Ruhuna bakacağım gecenin kızı. Annen kadar temizse sana intikamını alman için yardım edeceğim. Yoksa yarın sabah koruyucunu alıp buradan gideceksin."

"Ben intikam için burada değilim." dedi Lssya.

"İntikam için buradasın Lssya. Anneni öldüren Eliza'ydı. Annen bizi reddedip O Venatorla gitti. Çok geçmeden hamile kalmış. Tabii senin Bona Dea olduğunu bilmiyormuş. Eliza senin peşine düşünce işler karışmış. Annen seni büyülerle saklamış. İşler düzelene kadar eski bir büyücü olan, seni büyüten Feniks'e bırakmış. Eliza onları bulunca geri dönememişler. Senin yerini söylememek için annen ve baban intihar etmiş." dediğinde Lssya bir şoku daha yaşıyordu. "Bu... Bu ne demek? Hayatımın içine sıçan hep aynı cadı mı? Lanet olası benden ne istiyor? Sen niye intikamını almak için Eliza'nın peşine düşmedin?" diye sordu sinirle. Nikita "İki yıl önce Afrika'da onu bir çocuk bedeninde sıkıştırıp cehenneme geri gönderdik ama lanet olası bir yol bulup geri dönüyor işte. Bana göre annen ve babanın birbirlerine âşık olmasını bile o sağladı. Senin Lucas'la birlikteliğin bir kader değildi. Planladığı her neyse bir şeylerin ters gitmiş olması büyük ihtimal ama vazgeçmedi."

"Neyin ters gittiği belli." dedi Lssya.

"Ne?" diye sordu Nikita.

"Aşk! Nikita aşk!" dedi Lssya.

Nikita "Bilemem." dedi.

Lssya "Divone'yi bulabilecek misin?" diye sordu.

"Onu bulmak ne kadar doğru bilmiyorum. Dediğim gibi ilk önce ruhuna bakmalıyım." dedi. Lssya derin bir nefes aldı. "Yine çok acıyacak değil mi?" diye sordu.

Nikita "Bu Divone'nin nerede olduğuna bağlı. Bana rüyalarından bahset!" dedi.

"Sanki ağzı yok gibi ama gözleri yardım et diye bağırıyor. Bu arada beşizleri rüyamda gördüm. Hepsi benim gibi kötülüğün hizmetine giriyorlardı ve hâllerinden gayet memnunlardı." dedi Lssya.

Nikita dehşetle ona baktı ve "Hazır olduğumda döneceğim." diyerek kapıya doğru ilerledi. "Şey..." dedi Lssya sorsam mı sormasam mı diye düşünürken.

Nikita onun ne soracağını anlamıştı. "Kızlarım ikizdi. Melanie ve Helenie. Sizler kardeş çocuklarısınız. Melanie ve Helenie birbirlerine çok bağlıydılar. Birbirlerini büyüleyerek söz vermişler. Aynı anda, aynı adamdan hamile kalacaklar, aynı kızları doğuracaklardı. Sen tek doğdun. Melanie doğumda kızlarının yaşaması için ölümü seçti. Tıpkı annen gibi." dedi. Lssya "Babaları?" diye sordu.

"Babalarınız bir Lssya. Helenie hamile kaldığında Melanie de burada hamile kaldı. Dedim ya birbirlerine söz vermişlerdi."

"Lanet olsun! Bu nasıl bir iş? Kimseyle birlikte olmadan mı hamile kaldı?"

"Cadı ikizlerin yaşamları karışıktır. Onlar birlikte doğar, hisseder, yaşar, mutlu olur ve birlikte ölür." dedi. Lssya "Bu çok iğrenç! Ne yani onlar benim kız kardeşlerim mi?"

"Evet."

"Biliyorlar mı? Bana bilmiyorlarmış gibi geldi. Bence bunu bilmesinler. Kusacağım galiba."

"Sana niye tepkililer sanıyorsun? Her şeyi biliyorlar."

"Burada suçlu biri varsa o ben değilim. Suç senin!" dedi Lssya.

Tenatz bile Nikita'nın neden suçlu olduğunu anlayamadı.

"Benim mi?" diye sordu Nikita.

Lssya "Kızlarına neden sahip çıkmadın? Bir kere birbirlerine böyle bir söz verirken sen neredeydin? Hadi verdiler Helenie kaçıp gittiğinde niye bulup getirmedin? Hadi getiremedin Melanie'ye büyüyü bozdurmadın?" diye nefes almadan konuşurken Nikita'nın yüzünde gülümseme belirdi.

Tenatz'a dönüp "Hep böyle mi?" diye sordu soğukça. Tenatz hiçbir şey demedi ama Lucas'ın dediği aklından geçti. '*Uyurken susuyor...*'

Nikita kulübenin dışına çıkmadan hemen önce "Ritüel için hazırlan gecenin kızı. Uzun bir gece olacak." dedi.

Lssya o çıkarken "Lanet olsun! Umarım bu acılara değer." diyerek tam soyunmaya başlayacaktı ki Tenatz'a baktı.

Tenatz "Ben hemen kapının önünde olacağım leydim." dedi.

Lssya "Tenatz bu gece çığlıklarımı duyup sakın Nikita'yı falan öldüreyim deme." dedi. Tenatz ne diyeceğini bilemedi ve dışarı çıktı. Lssya artık alışmıştı. Bütün hazırlığı yapıp mumları yaktı. Sonra çizdiği beyaz yıldızın içine çırılçıplak uzanıp Nikita'yı beklemeye başladı. Nikita içeri girdiğinde böyle bir hazırlık beklemiyordu. Lssya'nın başucuna oturup "Her şeyi öğreneceğimi biliyorsun." dedi.

Lssya "Senden saklayacak bir şeyim yok." dedi ona güvendiğini belli ederek. Nikita gözlerini kapat Lssya ve seni çağırdığımda geri dön yoksa..." diye lafını bitirmesine izin vermeyen Lssya "... Arafta kalırım." diyerek onu tamamladı ve gözlerini kapattı. Nikita onun çok güçlü olduğunu düşünerek büyüleri okumaya başladı.

Lssya karanlığın içine doğru çekilirken bu histen nefret ettiğini düşündü. Onu en mutlu eden şeyi yani Lucas'ı düşünmeye başladı. Lucas'ı düşünmesiyle karanlığın huzursuzluğu dağılmış Lssya daha iyiydi. Sonra Divone'nin sesine doğru havada süzülmeye başladı. Bu hissi biliyordu. Divone'nin içindeydi. Ruhunda ilerledikçe somutlaştı. Ses kuvvetlendikçe Lssya onun bedenine hâkim oldu ve beklenen gecikmedi. Acıyı hissetmesi bir oldu. Bedeninin her yanı anlayamadığı bir acıyla yanıyordu. Gözleri sağa sola baktığında dehşetle inledi. Burnuna dolan yanık kokusu kendi bedeninden geliyordu. Divone'nin bedeninin içindeydi ve o ne hissederse o da hissediyordu. Karşısında Agust sapık bir ifadeyle ağzından köpükler saçıyordu. Ne dediğini acıyla anlamadı. Ondan kaçıp kurtulma isteğiyle doldu ama yapamadı. Agust'un elindeki kızgın demir çubuk bir kere daha bedenini dağladı. Agust demir çubuğu bastırmakla kalmıyor döndürüyordu.

Lssya'nın çığlıkları içler acısıydı. Nikita "Tenatz!" diye bağırdı okuduğu büyülere ara verip. Tenatz hızla içeri girdi. Lssya'yı zapt etmekte zorlanıyordu. "Çabuk ayak bileklerini tut ve yıldızın içinde kalmasını sağla yoksa geri gelemez." dedi.

Tenatz mecbur onun dediğini yaptı. Lssya'nın çığlıkları yükseldikçe bedeninde yanıklar oluşuyordu. Ölümsüz olduğu için yanıklar iyileşip kayboluyordu.

Tenatz "Ona ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Nikita "Sıkı tut!" diye bağırdı. O sırada Lssya'nın çığlıklarına beşizler geldi. Hepsi içeri girdiğinde gördükleri manzarayla donup kaldılar. Nikita "Çember olup yardım edin!" diye bağırdı. Kızlar el ele tutuşup Nikita'yla tekrar etmeye başladılar.

Lssya, Divone'nin bedeninde çektiği acıyla birlikte etrafa bakmaya çalıştı. Zindan gibi bir yerdeydiler. Agust "Seni lanet olası cadı! Hadi

tekrarla şu büyüyü az kaldı. Cadılar uyanmak üzere hadi!" diye kızgın demiri bir kere daha Divone'nin göğsüne bastırdı.

Nikita, Lssya'nın göğsünde beliren yanık izi sonrası onu geri çağırmaya karar verdi. Bu acıya daha fazla dayanamayacağından korktu. Beşizler yanığın oluşumunu ve geçişini dehşetle seyrettiler. Lssya duyduğu Nikita'nın sesiyle Divone'nin bedeninin içinden karanlığa doğru çekilirken *'Seni bulacağım Divone. Biraz daha dayan!'* diye düşünüp Divone'nin duyması için yalvardı. Çok geçmeden karanlığa teslim oldu.

Gözlerini açtığında güneş ışığının sıcaklığı yüzüne vuruyordu. Yattığı yerde doğrulduğunda ayakucuna kıvrılmış Tenatz'ı gördü. Üzeri örtülmüş bile olsa hâlâ çıplaktı. Onu çıplak görüp görmediğini düşünmeyecekti. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Üç dört sene önce neredeydi? Ne düşünüyordu? Amacı neydi? Şimdi neredeydi? Dirseklerinden güç alıp oturur pozisyona geçti. Örtüyü kollarının altına sıkıştırıp derin derin nefesler aldı. Arkasında oturan Nikita "Ölümsüz olman seni kan eğitiminden sağ çıkarmış olmalı. Ve dün geceden. Yoksa bunca acıya katlanman imkânsız." dedi. O sırada Tenatz uyanmış korkuyla Lssya'ya bakıyordu.

"O zaman iyi ki ölümsüzüm."

"Peki ya ruhunda açılan yaralar?" diye sordu Nikita.

Lssya "Onlar hâlâ acıyor..." dedi alayla.

"Lucas..." dedi Nikita.

Lssya "O... Ondan konuşmaya gerek yok."

"O olmadan başaramazsın. Ona olan duyguların..." dedi Nikita.

"Her şeyi gördüysen ne yapmak istediğimi biliyorsun. Planlarını bozabilirim. Lucas'ı öldürmeden bunu hâlletmek zorundayım." diye kestirip attı Lssya.

Nikita, Tenatz'a bakarak "Vampir güvenli. Sana bağlılığı ihaneti kaldırmaz. İçine iblis falan giremez." dediğinde Lssya "İblis mi?" diye sordu.

"Agust denilen vampirin içine giren Guerdo isimli bir iblis. Öncesinde ruhlar aleminde yaşayan bir ruhmuş. Hikayesi cadılar klanlarında dilden dile dolanır. Guerdo ruhlar alemindeyken ruh eşi dünyalı birine âşık olmuş ve insan olmuş. Guerdo delirmiş, ruhlar alemindeyken ona ulaşan Eliza ile anlaşma yapmış ve ruhunu şeytana satmış. O gün bugündür sevdiği kadına ulaşmak için Eliza'nın ayakçılığını yapıp dururmuş."

"Donna, Agust'un suçsuz olduğunu duyduğunda çok sevinecek." diye kendi kendine konuşurken Nikita "Helenie'ye çok benziyorsun. Tek başına bir bebekle savaşamazsın." dedi ona sevgiyle bakarak.

Lssya ayağa kalkmış giyinmeye başlamıştı. İşin ilginç yanı Tenatz'ı umursamıyordu.

"Lucas olmadığına göre bebek de olmayacak."

"Olacak." dedi Nikita.

"Nasıl olacak?" diye sordu ama beşizler aklına gelince gözleri dehşetle açıldı.

"Ben onlara söz falan vermedim. Bu olamaz. Söyle onlara beni böyle şeylere karıştırmasınlar. Başka bir adamdan çocuk doğurmayacağım. Ayrıca Lucas'ın çocuklarını başkalarıyla paylaşmaya hiç mi hiç niyetim yok! Yemin ederim hepsini öldürürüm." dedi Lssya panikle.

Nikita ister istemez güldü. "Lucas'la bir kere birlikte olman yeterli Lssya. Ne zaman hamile kalacağını bilmiyorum ama olacak. Ayrıca sen söz vermeden beşizler Lucas'ın bebeklerini doğuramazlar." dedi.

"Tanrı'ya şükür. Lanet olsun insan doğasının suyu mu çıktı? Regl kanamalarına, gün saymalara ne oldu?" diye söylenip durdu.

Giyindiğinde "Divone'nin nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Birkaç yer var. Kızlar çoktan araştırmaya başladılar. Merak etme hiçbir şey yapmayacaklar."

Nikita, Lssya'nın planını delice bulsa da iyi bir plan olduğunu kabul etmişti ve destek vermekten başka çaresi yoktu.

Lssya giyindikten sonra acıyla bedenini esnetti. *Şimdi Lucas yanında olmalıydı* diye düşündü. O yanında olsa kanıyla yine ona hayat verir, çektiği acıları unutturdu. Nikita'ya hak vermemek için deli olmalıydı ama bunu ona söyleyemezdi. Onun yerine aklına soruyu dile getirdi.

"Divone gibi güçlü bir cadıyı Agust nasıl yakaladı?" diye sordu.

Nikita "Güzel soru." diyerek güldü ve "Guerdo dünyada en kötü cadılarla zaman geçirmiş bir iblis. Zayıflıklarımızı öğrenmiştir. Bizi birkaç saat etkisiz hâle getirecek otlar sayesinde esir almış olmalı. İblisler büyü yapabilir. Büyük ihtimalle onu büyülerle durduruyordur." dediğinde Lssya "O zaman onu Napoli'den fazla uzağa götürmüş olamaz." dedi.

Nikita "Bu olabilir." dedi.

Lssya "Guerdo denilen o yaratık..." derken Nikita "O bir iblis." diyerek düzeltti. Lssya "O iblisin kime âşık olduğunu bulmalıyız. Bu işimize yarayabilir. O iblisi şatoya çeken bir şey olmalı. Bu ben olamam. Divone desek saçma. Onu yaşadığı yerde daha rahat yakalayabilirdi. Hem niye bu kadar zahmete girsin. Divone'nin orada olduğunu nasıl öğrendi? Lucas'ı takip edemezdi. Ona yardım eden içerden birileri olduğu kesin, ama kim? Tamam Donna'yı kendine âşık etmiş orası kesin, ama bile isteye şatoda ona kim yardım eder?" diye kendi kendine düşünür gibi konuşmaya başladı.

İşin içinden çıkamayınca "Beni bu gece yine oraya göndermelisin Nikita!" dedi.

"Sen delirmiş olmalısın. Ölümsüz olman zarar görmeyeceğin anlamına gelmez."

"Beni Agust'un kafasına sokmalısın."

"Bu imkânsız onun içinde Guerdo var."

"Neden imkânsız? Benim ruhum kaç kişinin parçalarını taşıyor." dediğinde Nikita "Onları gönülden kabul ettiğin için taşıyorsun. Bu farklı!" dedi ama bakış açısı mantıklı gelmişti. Lssya "Denemeliyiz. Belki yardım edeni görürüm." dedi umutla.

"Bu çok zor. Yakalanabilirsin."

"Denemeliyiz." dedi Lssya.

"Deneyecek bir şey değil Lssya. Seni kimin içine sokacağım. Agust'un mu? Guerdo'nun mu?"

"Guerdo bir misafir, bence Agust."

Ve Tanrı güler...

Ertesi günün sabahı

Ertesi günün sabahı Lssya, Agust'un bedenine yaptığı seyahatten uyanamadı. Nikita ve beşizler onu büyüleriyle çağırmış ama Lssya geri dönmemişti. Sabah güneş doğarken umutları tükenmek üzereydi. Hepsi bitkin, bir o kadar yorgundu. Büyüler onları yormuş ayakta zor duruyorlardı.

Nikita "Tenatz bizimle tekrar et! Yoksa geri gelemeyecek." diye bağırdı. Tenatz aptalca ona baktı. Kızlardan ikisi ellerini uzattığında istemsizce aralarına girdi ve ellerini tuttu. Onların yaptığı gibi gözlerini kapattı. Yürekten diledi Lssya'nın bedenine dönmesini ve onlar ne söylüyorsa avaz avaz tekrar etti. Lssya, Agust'un içinde sıkışıp kalmış onun karanlığıyla boğuşurken yitip gitmek üzereydi çünkü Agust'un ruhu ölüyordu ve onu kurtarmanın derdine düşmüş sıkışıp kaldığının farkında değildi. Ne Nikita'nın, ne beşizlerin onu çağırdığını duymadı. Agust'a sarılmış öylece dururken zor da olsa Tenatz'ın okuduğu latince büyüyü duydu. Duymasıyla kendine geldi. Agust'a onu kurtaracağı sözünü verip Tenatz'ın sesine doğru süzüldü. Gözlerini açtığında herkes bir köşeye yığılıp kaldı. Lssya kıpırdayamasa da konuşamasa da onların hâlini görünce ayıldı. İyi ki konuşamıyordu çünkü panik içindeydi. Cadılar uyanıyordu.

Öğlene doğru kendine geldiğinde ilk söylediği "Cadılar uyanmak üzere!" oldu.

Nikita hemen başına geldi ve "Gördüklerini anlat, güneş doğmak üzere unutmadan anlat!" dedi telaşla.

"Ben Agust yüzünden çok şey göremedim. Ruhu benden yardım isteyip durdu. Maura'yı gördüm sanki. Sonra Agust galiba Verona'ya âşık. Karışıktı bilemiyorum. O kadar kederliydi ki Divone gibi değildi. Ben bilmiyorum. Bir odanın içinde Divone vardı. Agust ona tekrar et diye bağırıp durdu. Divone'nin olduğu odada on üç kadın cesedi gördüm. Hepsinin yüzünde siyah şekiller vardı." dedi. Düşündükçe kafasına ağrılar girdi.

Nikita "Cehennemden gelecek ruhları başka bedenlerde can bulacak. Buna engel olmamız çok zor. Divone ritüeli tamamlamak üzere." dedi dehşetle.

Onlar panik hâlinde ne yapacaklarını düşünürken Tenatz "Agust'un Leydi Verona'ya âşık olması imkânsız." dedi.

"Neden?" diye sordu Lssya.

"Agust eşcinseldir. Donna ile münasebetini duyunca çok şaşırmıştım." dedi.

Nikita "O zaman Verona'ya âşık olan Guerdo. Tanrım ruhlar aleminden aşkı için ayrılan Verona! Tabii ya!" dedi Nikita.

"Lanet olsun! Verona'ya haber vermeliyim ama nasıl? İçlerindeki hain kimse onun haberi olmamalı." dedi Lssya.

Yaptığı planlar gün geçtikçe karmaşık hâl alırken o ne yapacağını şaşırmış bir durumdaydı. Ne kadar Verona'yı bulaştırmak istemese de başka yolu yoktu.

"Benim telefon etmem gerek. Madem cadılar uyanıyor, Agust ve Divone'ye ihtiyaçları kalmayacak. Onlar ölmeden bir şeyler yapmalıyız. Telefon çeken bir yere gitmeliyim." dedi Lssya. Beşizlerden biri ayağa kalktı.

"Doğu tarafında göl kenarından konuşabilirsin. Seni götüreyim." dediğinde Lssya yorgun bedeniyle ayağa kalktı. Tenatz'ın uzattığı giysilerini aldı ama giymeye hâli yoktu. Tenatz hızla yanına geldi. Lssya ile göz göze geldiğinde onu rahatlatmak ister gibi "Siz benim için çok değerlisiniz leydim. Tıpkı annem gibi." dedi. Lssya onun bu cümlesinin üzerine yardımını kabul etti.

Lssya o kadar yorgundu ki göl kıyısına Tenatz'ın kucağında gidebildi. Tenatz kucağında küçücük kalmış kadına "Dinlenmelisiniz leydim!" dedi çaresizce.

"Akşama bomba gibi olurum merak etme." diyen Lssya gülümserken başını göğsüne yasladı ve gözlerini bir iki saniye olsa bile kapattı.

Göl kenarına geldiklerinde Tenatz onu kucağından indirmeden göl kıyısında bir taşın üzerine oturdu. Lssya derin bir nefes alarak "Ruhum!" dedi. Bir iki saniye sonra telefon çalmaya başladı.

Lucas "Lssya iyi misin? Bana iyi olduğunu söyle! Bana nasıl haber vermeden gidebildin? Böyle konuşmamıştık!" dedi bir çırpıda. Lssya sesini duymuştu ya dünyalar onun olmuştu. Kıkırdayarak "Seni çok özledim ruhun oğlu sen iyi misin?" diye sordu.

Lucas bir iki saniye onun ruhunda biriken bütün kederi, yorgunluğu gördü ama çaresizdi. "Geliyorum Lssya az dayan. Söyle ne oldu? Kötüsün hissediyorum. Yoksa aramazdın." dedi. "Her şeyi anlatmam uzun sürer. Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Verona'ya ihtiyacımız var. Çabuk olmalısınız." dedi.

Lucas çaresizce "Geliyoruz." diyerek telefonu kapattığında ruhen çökmüştü. Yalnız olsa kısa bir sürede Lssya'nın yanına gidebilirdi ama Verona'yı gizlice şatodan çıkarmalıydı. Tabii bunu Minevra'dan gizli nasıl yapacaktı hiçbir fikri yoktu.

Derin bir nefes alıp aşağı indi. Leonard ve Minevra ile kâğıt oynayan Verona Lssya'nın aniden şatodan ayrılmasının şokunu hâlâ

üzerlerinden atamamıştı. Verona, Lucas'ı gördüğü her an gözleri doluyor Lssya'dan bahsetmek istemese de konuyu ona bağlıyordu.

Lucas yanlarına gelip "Kızlar!" dedi gülümseyerek. Leonard onun bu alayına cevap bile vermedi.

Verona "Lucas, senin çıktığını sanıyorduk." dedi.

Leonard "Lssya gittiğinden beri şatoda daha fazla vakit geçirir oldun." dedi alayla.

"Huzur böyle bir şey sanırım. Bir cadının ruh eşi olmasının nasıl yorucu olduğunu anlatamam." dedi Lucas gülerek.

Leonard meraklı bir bakışla "Sizin aşkınızın bu kadar kısa sürmesi şaşırtıcı" dedi.

"Ayakkabı gibi ruh eşi değiştiren sen mi bunu söylüyorsun?" dedi Minevra.

Leonard konuyu kapatmak isterce "Bize katılsana!" dediğinde Lucas "Ben annemle ormanda biraz vakit geçirebileceğimizi düşünmüştüm ama sanırım en heyecanlı yerindesiniz." dedi.

Verona, gitmek istediğini belli edercesine Leonard ve Minevra'ya bakt.

Minevra ve Leonard ellerindeki iskambil kağıtlarını masaya koyarken "Biz bekleriz." derken gülüyorlardı. Lucas "Leydim!" diyerek ona elini uzattığında Verona memnuniyetle tuttu. Lucas onu kucağına almasıyla "Sıkı tutun!" derken bir o kadar hızlıydı.

Ormanın derinliklerine geldiğinde Lucas durdu. Annesini yere bıraktığında "Anne konuşmakla vakit harcayamayız." diyerek aklından bütün her şeyi görmesini sağladı.

Verona "Ne yani Lssya ile ayrılmadınız mı?" diye sordu mutlulukla.

"Anne sadece bunu mu gördün?" diye sordu bezgince.

"Lssya haber verdi. Ne için bilmiyorum ama sana ihtiyacı varmış. Hemen yola çıkmalıyız ve kimseye bir şey belli etmeyeceksin. Minevra'ya bile. Kimin hain olduğunu bilmiyoruz."

Verona "Minevra ve Leonard olamaz. Baban hiç olmaz. Giderken

ne açıklama yaparım bilmiyorum bile. Minevra kesin anlar. Buradan haber vermeden yola çıksak olmaz mı?" diye çare üretirken Lucas "Şüphelenirler. Kimseyi acabada bırakamayız." dedi.

"Ruhlar alemi için birkaç gün odama kapanacağımı söylerim. Bu en mantıklısı. Kimse ben ortaya çıkana kadar beni aramaz." dedi çare bulmuş gibi.

Lucas "O zaman seninle bir saat sonra garajda buluşuyoruz." dedi ve annesini tekrar kucağına alıp şatoya getirdi.

Lucas ve Adrian hazırlanmış garajda Verona'yı bekliyorlardı. Lucas o kadar sabırsızdı ki belki de ilk kez her şeyi hiçe sayıp zamanı bükme isteğiyle doldu ama yapmadı. Seslice "Her şey yolunda giderse gece yarısından önce orada olabiliriz." dedi. Lssya'yı öyle özlemişti ki sesini duyduğundan beri ruhu yanına gidebilmek için çırpınıp duruyordu.

Adrian "Lordum umarım kötü bir şey yoktur." dedi. Bu bir soruydu.

"Çok şaşıracaksın Adrian çok." dedi.

Adrian "Bunca yıldır şaşıracağım kadar şaşırdım lordum." dedi. Lucas tam bir şey söyleyecekti ki asansörün kapısı açıldı. Verona odasından çıkıp garaja inerken oldukça dikkatliydi. Garajın asansör kapısı açılıp Lucas'ı gördüğünde "Tanrı'ya şükür. Gizli işler çevirmek hiç bana göre değil." dedi ve hızla arabaya bindi. Lucas normalde annesiyle dalga geçer onu rahatlatmak için en azından birşeyler söylerdi ama şu an onun da Verona kadar gergin olduğu kesindi.

Verona "Bana olanları uçakta konuşarak anlatacağını düşünüyorum. Aklından okumak beni çok yordu." dedi.

Adrian "Leydim ben de sizin kadar meraktayım." dedi.

Lucas "Lssya gidene kadar olan kısmını anlatabilirim. Sonrasını inanın ben de merak ediyorum." dedi ve gaza bastı.

Lucas garajdan sonra şatonun çıkış kapısına ilerlerken onları pencereden seyreden iki çift göz telefonu eline almıştı.

"Bir şeyler oluyor. Onları takibe alın. Bizi Lssya'ya götüreceğine eminim. Bir taşla iki kuş. Siz ne durumdasınız?" diye sordu.

"Guerdo ve Divone sabahlara kadar çalışıyorlar. Delik büyüyor. Bugün birkaç tanesi kıpırdanmaya başladı bile. Bu gece hepsi canlanacak Divone öyle söz verdi." diyen ses gayet memnundu.

"Güzel. Az kaldı" dedi, telefonu kapattı ve gayet soğukkanlı bir şekilde içeri girdi.

Lucas uçağa bindiğinde iyice gerilmişti. Pilot uçuş saati en az on iki saat verdiğinde Lucas "Hızlandırabilirim. Sen kalkış saatini ona göre ayarlarsın." dedi. Bekleyemezdi. Uçak havalandıktan sonra pilotun yanına gitti. Birlikte ne zaman hızlanacaklarını konuştular. Lucas annesinin yanına döndüğünde "Ruhundaki telaş beni korkutuyor." dedi oğlunun ellerini tutarak. Lucas "Eğer bu işi çözemezsek korkmanı gerektirecek bir şey kalmayacak. Dünya yok olacak." dedi.

"Bize anlatacak mısın?" diye sordu Verona.

"Divone kaybolmadan önce bazı şüphelerimiz vardı..." diyerek anlatmaya başladı. "Eninde sonunda bu plan için beni ikna etti. Haklıydı çaresiz kabul ettim. Biliyorsun konu cadılar olunca elim kolum bağlanıyor. İçimizdeki haini bulamadık. O yüzden bu kavga planını devreye soktuk. Lssya bir sabah bana haber vermeden Tenatz ile yola çıkmış. Çaresiz beklemeye başladım. Onu aramak planı riske atmak olurdu. O gittikten sonra dünyadaki bütün güçlü büyücüleri ve cadıları toplamaya başladım. Lssya ne yaptı bilmiyorum. Onunla gittiğinden beri doğru düzgün bir iletişime geçmedim."

Adrian "İyi de hain Agust değil miydi?" dediğinde Lucas "Yalnız değildi. Hâlâ içimizde biri var ve fırsatını kolluyor." dedi.

Verona "Umarım Lssya senden daha fazla şey biliyordur. Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bacca cadılarının yaşadığı yere. Louisiana'ya." dedi.

Verona "Bizi iyi karşılayacaklarını sanmıyorum." dedi.

Lucas "Lssya gerekeni yapmış olmalı. O çok cadı." dedi alayla.

Verona "Onu seviyorsun." dedi mutlulukla.

"Her şeyden çok anne." dedi Lucas. Birbirlerine gülümsediler. Lucas yolculuğun sonraki kısmını gözleri kapalı uçağı ışık hızına çıkarmak için gücünü ayarlamakla geçirdi. Tabii on iki saatlik uçuş neredeyse yarı yarıya düştü. Gecenin onunda Lucas'ın tahmin ettiği gibi Caddo gölünün kıyısındaydılar. Onları cüppeleri örtülü beşizler ve Tenatz karşıladı.

Lucas "Lssya iyi mi?" diye sordu Tenatz'a diğerlerine aldırmadan.

"O uyuyakaldı lordum. Günlerdir her ne yapıyorsa onu çok yorgun düşürdü. Uyandırmak istemedim. Ona kalsa devam edecekti ama Nikita daha fazlasına izin vermedi. Çok inatçı." dedi Tenatz memnuniyetsizce.

Lucas "Bilmez miyim." dedi gülümseyerek. Bu arada Adrian şaşkınlıkla olanları izliyordu. Tenatz "Adrian seni görmek ne güzel." diyerek ona sarıldı.

Adrian hemen lafı yapıştırdı tabii. "Güneş sana yaramış eski dost." dedi. Tenatz "Hâlâ alışamadım. Güneşte denge kurmak çok zor." dedi.

Verona onlar konuşurken hiçbir yerleri görünmeyen cadılara "Merhabalar!" dedi ama cevap alamadı.

Tenatz "Leydim hoş geldiniz. Onlara aldırmayın. Tanısanız çok seveceğinize eminim." dedi. Lucas sesindeki hafif alayı almıştı. "Sen sevdin galiba." dedi yürürken. Tenatz "Lordum hâlâ bocalıyorum. Görünce beni anlayacağınıza eminim." dedi.

Lucas gerçeklere dönmek ister gibi "Neleyor oluyor?" diye sordu. Tenatz Lssya'dan onay almıştı. Anlatmaya başladı. "Agust bir hain değilmiş. İçinde bir iblis varmış. Adı Guerdo." dediğinde Verona yürümeyi bırakmıştı. Yüzünün rengi gitmiş, taş kesilmiş öylece duruyordu.

Lucas "Anne iyi misin?" diye sordu.

Tenatz anlatacaktı ki Verona "Oğluma Guerdo konusunu kendim anlatmak istiyorum." dedi. Tenatz "Tabii leydim." diyerek Adrian'la birlikte önden önden yürümeye başladı.

Verona olanı biteni anlatıp "Ben bir tek Khaon'un aşkını anladım. Diğerlerinin aşklarını hiç görmedim. O yanım hep eksikti. En baştan hissetseydim bütün bunlar olmazdı. Guerdo benim yüzümden bir iblise dönüştü. Yemin ederim o benim ruh eşim değildi. Biz çok yakındık. Hem ruhların dişisi erkeği olmaz Lucas. Beni anlıyorsun değil mi? O benim yüzümden ruhlar alemini terk edip ruhunu sattı ve hiç vazgeçmedi. Ben ona söyledim. Açıkça ruhların önünde belirttim ama bir faydası olmadı." dedi ve sustu.

"Ben de kendimi âşık sanıyordum." dedi Lucas alayla.

Verona "Artık bu iş beni aştı. Guerdo yok edilmeli!" dedi.

Lucas "Bunu söylediğine göre bildiğin bir şey var." dedi.

"Ruhlar alemi bizim yanımızda olmak zorunda. Yoksa Tabiat Ana çok büyük yara alacak. Onlarla iletişime geçmeliyim." dedi.

Tenatz'ın yanına yürüdüler ve Verona isteğini belirttiğinde cadılardan biri yüzünü göstermeden "Bu kolay. Öncelikle Nikita, Verona ile görüşmek ister." dedi.

Lucas "Ben Lssya'nın yanında olacağım." diyerek, beşizlerin ikisi ve Adrian ile yanlarından ayrıldı. Tenatz, Verona ile kaldı.

Lucas beşizlerden birinin Lssya'nın olduğu kulübeyi göstermesiyle ışık hızında içeri daldı. Yüreği kuş gibi çırpınıyor, özlemi onu savunmasız bırakıyordu. Lssya yere serilen şiltelerin üzerinde saçları sağa sola yayılmış kıpırdamadan yatıyordu. Lucas hızla bileğini ısırdı ve yere diz çöküp kafasını eliyle destekledi. Bileğini ağzına dayayıp "Gecenin kızı geldim. İç hadi!" dedi ve gözlerini kapatıp "Ruhumun ruhu yenilen, kanımla yeniden doğ! Ruhum sana güç versin. Yorgunluk, acı seni terk etsin!" diye emir verirken Lssya'nın gözlerini

açması bir oldu. Ağzına dayalı bileğinden kendini kurtarıp "O kadar kötü sayılmam. Seni özledim hepsi bu." dedi.

Lucas "İç hadi. Sonra özlem gideririz." dedi ama Lssya çoktan bileğini ağzından çekmeden Lucas'ın gömlek düğmelerine uzanmıştı. Lucas "Bu kadar çok mu özledin?" diye sordu istekle gözlerine bakarken. Lssya "Hem de nasıl özledim, görmek istermisin?" derken Lucas'ı üzerine çekmesi bir oldu. Lssya üzerindeki çarşafı çekip kenara atarken Lucas "Sen çıplaksın." dedi arzuyla ve dudaklarına uzandı. Kıyafetlerinin üzerinden çıkması saniyelerini aldı. Lssya ne kadar istese de Lucas onun kanından uzak durdu. Yeteri kadar güçten düşmüştü. Lucas ona söylemese bile ne kadar zayıfladığını görmüştü.

Kadınının sıcaklığında usul usul can bulurken Lssya kulağına fısıldıyordu. "O kadar özledim ki senin hayalini kurmaktan geceleri uyuyamadım. Seni içimde hissetmek için ölüp ölüp dirildim." derken Lucas'a kendini ona daha bir bastırıyordu. Lucas "Yorgunsundur sen." diyerek onu neredeyse hiç kıpırdatmadı. Ne istiyorsa söyletip yerine getirdi. Lssya yüzlerce kere ulaştı doyuma. Lucas günlerin özlemini giderdi ruh eşinin bedeninde.

Lssya ona sıkı sarılmış göğsünde dinlenirken "Tenatz sana anlattı mı?" diye sordu.

"Evet." dedi Lucas.

"Verona kabul ederse onu yem olarak kullanmak istiyorum. Guerdo'nun dikkati dağılınca Divone'yi kurtarabilirim. O zaman on üç cadı hayata gelemez. Bacca cadıları Guerdo'yu hapsedecek. Böylelikle sorunumuz kalmayacak." dedi her şey bir o kadar basitmiş gibi. Lucas düşünceliydi. "Bu kadar kolay olacağını sana düşündüren ne?" diye sordu.

"İyi düşün iyi olsun. Nikita ve beşizler yanımızda yer alırsa bir iblisle baş edebiliriz." dedi Lssya.

Lucas gözlerini kapatıp "Bu kadar basit olamaz Lssya. Biraz düşünelim." dedi.

Lssya "Gördüm Lucas. Canlanmak üzereler. Onlar canlanırsa ne yaparız? Ne sen ne ben onlarla başedemeyiz. Uyanmadan onlardan kurtulmamız lazım." dedi.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu Lucas. Onun için endişeleniyordu. "Sen yanımdayken kötü olamam." dedi.

"Seni dinlememeliydim. Planın beni senden ayıramadı." dedi Lucas.

"İşe yarayıp yaramadığını bilmiyoruz. Bir an önce Divone ve Agust'u tuttukları yeri bulmalıyız. Verona nerede? Geldi değil mi?" diye sordu.

"Nikita ile beraber. Guerdo denilen o iblisi tanıyor. Ruhlar aleminden yardım isteyecek." dedi Lucas.

"Hadi gidip onu bulalım. Ben evimi çok özledim. Dönmek için sabırsızlanıyorum." derken çoktan kalkmış giyiniyordu. Lucas hızla yattığı yerden kalkıp onun önünde durdu.

"Çok zayıflamışsın bu iyi değil Lssya." dedi.

"Ben iyiyim. Şu iş bitsin güçlenmek için her şeyi yaparım. Lütfen beni düşünme, sen yanımdasın. Bu arada her an hamile kalabilirmişim." dedi Lssya.

Lucas nasıl der gibi ona baktı.

"Bona Dea olmamdan mı yoksa seninle birlikte olmamdan mı bilmiyorum. Bebek içimdeymiş. Bir zamanı varmış ve o zaman büyümeye başlayacakmış." dedi.

"Bu çok..." dedi Lucas ve sustu. Cümlesini "... Aptalca" diyerek bitiren Lssya'ydı.

Lucas gülerken Lssya "Umarım şu iş bitene kadar büyümez. Anne ve babam Eliza beni bulmasın diye intihar etmiş. Mile

bunu duyunca rahatlar artık. Nikita senin ve benim bir kurgunun eseri beraber olduğumuzu düşünüyor." dedi üzgünce.

Lucas Lssya'nın hızlıca anlattığı her şeyi hazmetmeye çalışıyordu.

Söylenecek bir şey yoktu. Onun duyguları gerçekti. "Ne olursa olsun seni seviyorum gecenin kızı." dediğinde Lssya ona sıkıca sarıldı. Kulübenin kapısından çıktıklarında Adrian onları bekliyordu.

Lssya "Adrian hoş geldin!" dedi sanki onu ziyarete gelmişler gibi.

Adrian "Leydim ışıldıyorsunuz." dedi.

Lssya "Bak o kadar kötü görünmüyorum." dedi Lucas'a.

Lucas sinirle derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı. Adrian "Sizi çok özledi sanırım." dedi huysuzluğuna cevap olarak. Lssya kıkırdarken Lucas'a yetişti. Birlikte Nikita ve Verona'nın olduğu tarafa yürürken köy halkının nefret dolu bakışlarından paylarına düşeni almışlardı.

Verona, Nikita ve beşizlerle birlikteydi. Tenatz bir köşede durmuş onları dinliyordu. Verona, kapıdan giren Lssya ve Lucas'ı görünce ayağa kalkıp Lssya'ya sarıldı ve "İşte benim gerçek Lssya'm." dedi.

Lssya kıkırdayarak "Diğerleriyle tanışmışsın." dedi.

Beşizlerden biri "Hepimize sen diye sırayla sarıldı." dediğinde Lucas şaşkınca beşizlere bakıyordu. "Bu da ne?" diye soran Lucas, Nikita'nın aklına girdi ve "Ah hayır! Miles sizi görürse kalpten gider." dedi.

Adrian şoke olmuş gibi bir Lssya'ya baktı bir beşizlere. Ne kadar benzeseler de hepsi birbirlerinden farklıydı.

Bütün gece ne yapacaklarını planlayıp Miles'tan haber beklediler. Miles Napoli ve civarının altını üstüne getiriyordu. Plana göre Lssya, Verona'yı esir almış gibi yapacak ve Guerdo'nun yanına girdikten sonra her şey başlayacaktı. Guerdo'yu kandırmak Verona'nın işiydi. Divone'yi kurtarmak Lssya'nın.

Lucas "Lssya şu gördüklerini net hatırlıyor musun?" diye sordu.

Lssya "Güneş doğduğunda ne gördüğümü biliyorum ama aklımdan okunamıyor." dedi. Nikita "Benim hafızamdan görebilirsin." dediğinde Lucas, Nikita'nın hafızasına girdi. Divone'nin yaşadıklarını bire bir yaşayan Lssya'nın çığlıklarıyla ruhu paramparçaydı. Divone ve Lssya'nın çektiği acıyı bir kenara bırakıp etrafa yönlendi. Hiçbir şey tanıdık gelmedi. Zaten zindanın nesi tanıdık gelebilirdi?

Tam o anda zindanın ışığı içeri veren yüksek küçük kare penceresine konan kuşu gördü. Lucas bu görüntünün ardından Nikita'nın aklından çıktı ve "Burayı biliyorum. Napoli'nin merkezindeki Castel Dell'ovo Kalesi."

Tenatz "Orası turistik bir yer. Her gün binlerce insan ziyaret ediyor. Bu imkânsız lordum." dedi.

"Buna eminim Tenatz. Birçok mahzen güvenlik nedeniyle kapalıdır. Büyüyle girip çıkıyor olmalılar." dedi.

Lssya "Hemen yola çıkmalıyız." dedi.

Nikita "Bugün dolunay. Bizim en güçsüz olduğumuz ayın en son günü. Yarın sabah orada olmamız hiçbir işe yaramaz. Yarın gün bitmeden yola çıkıp güneş batarken orada olacağız." dediğinde Lssya huzursuz olmuştu. "Çok geç olabilir." dedi.

"Acele edip ecele gidemeyiz Lssya." dedi Nikita.

Verona "Böylesi daha iyi ruhlar alemine ziyaretim ancak sabaha biter." dedi ve Tenatz'la birlikte kulübeden ayrıldı. Beşizler arkalarından çıkarken Nikita çoktan yere oturmuş gözlerini kapatıp bir büyüyü tekrarlamaya başlamıştı.

Lucas "Gecenin kızı kollarımda uyumaya ne dersin?" diye sordu.

Lssya "En sevdiğim." diyerek tuttu elini.

Birlikte gölün kıyısında yaptıkları yürüyüşün ardından kulübelerine doğru yol alıyorlardı. Lssya "Hep burada kalabiliriz. Zamanı durdurursun olmaz mı?" diye gülümsedi.

"Cadı olman bunu engelliyor. Kaldı ki burada senden daha güçsüz olduğumu biliyorsun. Yoksa çoktan yapardım. Seni bir saniyenin içine hapseder sonsuza dek..." diye dudaklarını bulduğunda Lssya ona tüm kadınlığıyla cevap veriyordu. O sırada köyden çığlıklar yükselmeye başladı. Lssya "Neler oluyor?" diye korkuyla köye doğru koşarken Lucas onu durdurdu "Sen burada kal hemen dönerim. Sakın köye yaklaşma Lssya." der demez uçarak uzaklaştı.

Lucas son hız koşarken bir sürü kişiyi yanan kulübelerin içinden çıkarıp ormanın derinliklerine götürdü. Bir çocuğu yanarak devrilen ağacın son anda ezmesinden kurtarmıştı ki Nikita'nın kulübesinin yandığını gördü. Onun içeride olduğunu hissetmişti. Lanet olsun ki onun güçleri burada bir işe yaramıyordu. Ancak vampir güçleriyle hareket edebiliyordu. Sinirle "Cadılardan nefret ediyorum." diye bağırması çok ironikti çünkü bir cadıya âşıktı. Hızla geçirdiği değişimle vampire döndü ve yanan kulübenin içine girip Nikita'yı kucakladı. Tam dışarı çıkmışlardı ki karşısında üç cadı memnun gözlerle ona bakıyordu. Lucas gözlerini kapatıp şansını denedi ama kötülüğün cadılarına karşı hiçbir şansı yoktu. Bedeni taşa dönerken Nikita hâlâ ayılmamıştı. Lucas kucağında Nikita ile dizlerinin üzerine çöktü. Bırak bedenini dilini bile kıpırdatamıyordu.

Eliza kahkahayla yere yapışan Lucas'ın önünde durdu. Ayağıyla onu dürterek "Beni hatırladın mı ruhun oğlu? Bu sefer dersimi iyi çalıştım. Sana bir gün yine döneceğimi söylemiştim." dedi.

Cadılar zevkle zaferlerini kutlarken Eliza "Hemen gevşemeyin. Çok işimiz var. Gidip gecenin kızını alın!" dedi ve Nikita'yı ensesinden sürüklemeye başladı.

Lssya gölün kıyısında bir iki dakika ne yapacağına karar veremedi. Çığlıklara eklenen yangınla Lssya köye doğru koşmaya başladı. Her yerde cesetler vardı. Kafasının üzerinden uçan bir şey ona çarptığında

Lssya yere yuvarlandı. Başına ne çarptıysa fena acıyordu. Yerden ayağa kalkmaya çalışırken bir şeyin onu ensesinden tutup sürüklemeye başlamasıyla acısını unuttu. Gözlerini kapatıp latince bir büyüyü tekrar etmesiyle onu sürükleyen şeyden kurtuldu. Hızla ayağa kalktı ve o an şoke oldu. Karanlıkta tam göremediği bir yaratık yanmakta olan elini tutmuş avaz avaz bağırıyordu. Lssya eliyle başını ovaladı. Şimdi yaratığı daha net görebiliyordu. Yaratığın boynuzları Lssya'nın boyu kadardı. Dişleri çenesine uzanan, boyu iki metreye ulaşan yaratık yanan elini söndürüp ona doğru döndü. Saldıracağı kesindi. Lssya korkuyla titredi. Ondan kaçamayacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp elini kaldırdığı gibi kolunu göle doğru açtı. Kolunun hareketiyle yaratık göldeki ağaçlara çarparak göl suyunda kayboldu. Lssya korkuyla koşmaya başladı. Aklına ilk Verona geldi. İlerlerken beşizlerden biriyle karşılaştı. Lssya "Neredeler?" diye bağırdı. Cadı "Bilmiyorum ben köy halkını çıkarmaya çalışıyorum." dediğinde Lssya hızla Verona'nın kulübesine doğru koştu.

Verona ve Tenatz'ı gördüğünde "Tanrıya şükür!" dedi.

Tenatz ona saldıran canavarlardan birini haklamıştı. Yanlarına vardığında "Buradan çıkmalıyız hemen!" dedi Lssya. O sırada âdeta havadan önlerine doğru iki cadı süzüldü. Yüzleri öyle beyazdı ki Lssya onların ölü bedenlerinin kokusunu duyabiliyordu. Kahkahaları kulakları tırmalarken "Efendimizin kıymetlisi." diyerek önünde diz çöktüklerinde Lssya ve Verona birbirlerine baktılar.

Verona "Sana diyorlar." diyebildi. Lssya bundan güç alıp "Çekilin önümüzden!" diye sertçe emretti.

Tabii cadıların kahkahaları tekrar boşluğu doldurduğunda Lssya "Ya çekilin ya da başınıza gelecekleri siz düşünün." diye bağırdı.

Cadı "Bizimle baş edebileceğini sana düşündüren ne?" diye sordu kahkahayla.

Lssya "Çünkü ben iyiyim sizi kokuşmuş cesetler." derken iki elini havaya kaldırıp gözlerini kapattı. İki cadı havada asılı kalırken Lssya "Cehenneme geri dönün!" diye bağırdığında deli gibi bir rüzgâr çıktı. Havada asılı cadılar onun gücüne karşı bile koyamadılar. Lssya tam onları parçalara bölecekti ki "Dur yoksa ruh eşini sonsuza dek kaybedersin." diye duyduğu cümleyle sola doğru baktı. Lucas, Nikita ve beşizler hepsi yakalanmıştı. Tenatz mızrağı elinde Verona'nın yanında duruyordu. Verona "Tanrım yardım et!" dedi çünkü Lssya'nın göle fırlattığı yaratık sudan çıkmış cadıların yanında yerini almıştı.

Eliza "Beni çok uğraştırdın gecenin kızı ama artık kaderinin çizdiği yolda ilerleyeceksin. Efendimizin yeniden var oluşuna boyun eğecek onunla yükseleceksin!" diye bağırdığında Lssya ne yapacağını bilmiyordu.

"Bu saçmalığa son ver! Bunu kabul etmeyeceğimi biliyorsun." dedi sesinin titremesine aldırmadan.

"Saçmalık mı?" diyen Eliza beşizlerden birini yanına çektiği gibi boynuna bıçağı dayadı. Lssya "Hayır!" diye bağırdı.

Eliza "Ben ne dersem yapacaksın gecenin kızı!" dedi.

Lssya "Sen benden emir alacaksın Eliza! Kıymetli olan benim!" diye bağırdı. Tenatz aptalca ona bakıyordu.

Eliza "Seni aptal sen bana nasıl emir verirsin!" diye bağırdı.

"Ben efendinizin gözdesiyim. Onunla tahtını paylaşacağım. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun!" diye bağırdığında Eliza bunu beklemiyordu.

"O daha doğmadı!" diye bağırdı.

"O zaman efendin doğana kadar benim emrime uyacaksın! Kimse ölmeyecek. Kimseye zarar verilmeyecek. Hepsine düzgün davranılacak. Yoksa olacaklardan sonra efendine hesap verecek olan sen olursun." diye bağırdı.

Eliza'nın elleri yumruk olmuştu. Eliza haricindeki on iki cadı kendi aralarında ikileme düşmüştü. Bazısı Lssya'yı dinlememesi gerektiğini savunurken, bazısı efendileri geri dönene kadar onun dediğini yapması taraftarıydı. Lssya doğru yolda olduğunu biliyordu.

"Bu yaşananların hepsini hafızama kazıyorum." diye bağırdığında Eliza on iki cadıya "Kesin sesinizi!" diye bağırdı. Lssya bu durumdan memnundu.

Eliza "Efendimizi aptal mı sanıyorsun? Senin bu hain sürüsüyle savaştığını ona hatırlatacağım?" dedi.

Kehanet net değildi. Şeytan bebeğinin bedeninde mi doğacak? Yoksa Lucas'ın bedeninde mi can bulacaktı bilmiyordu. "Sen söyle Eliza? Efendin kimin bedeninde can bulacak? Neden gözdesi olarak beni seçti? Ben hep var olacağım. Onunla olup onun sonsuzluğunu paylaşacağım. Aptal olmayabilir ama bana zaafı olacağı kesin! İşte o zaman gerisini sen düşün!" diye bağırdı.

Lssya tam anlamıyla yarım yamalak bildikleriyle kumar oynuyordu ama Eliza yenilmişti. "Hepsini götürün!" diye bağırdı ve Lssya'nın yanına doğru geldi. Bizzat onun yanında yürümeye başladı.

Lssya "Tenatz, lorduna yardım et!" diye emir verdi. Eliza buna karşı çıkmadı çünkü Lucas yürüyecek hâlde değildi. Lssya, yürürken Adrian'a baktı ama hiçbir yerde göremedi. Ölmüş olabilir miydi? İçi hüzünle dolarken içinden *'Hain o olabilir mi?'* diye geçirmeden edemedi. Lssya ile Lucas göz göze geldiler. Lssya ağlamamak için kendini zor tuttu.

Fırsattan istifade eden Guerdo soluğu Verona'nın yanında aldı. "Verona ruhum! Nihayet." dedi çatallaşmış sesiyle. Verona iğrenerek baktı ona ve cevap vermeden yürümeye başladı. Dehşet içindeydi. Dün gece ruhlar aleminden bir cevap alamamıştı ama hâlâ ümidi vardı.

Ölmek zor ama yaşamak daha zor...

Eliza "Her şey hazır mı?" diye sordu. Cadılardan biri "Kardeşlerimden ikisi Lucas'ı almaya gitti. O geldiğinde her şey hazır." dedi.

Eliza "Güzel. Bu gece dünya bizim olacak kardeşlerim. Bize yapılan haksızlığı herkes teker teker ödeyecek! Bizi cehenneme gönderen herkes şerrimizden nasibini alacak!" diye bağırırken Divone duvara çivilenmiş hâlde olanları dehşetle izliyordu. İki cadı Lucas'ı bir paket gibi havaya kaldırmış getirip tahta oturttuklarında Eliza "Zincirleyin!" diye bağırdı.

Zincirleri takılır takılmaz Eliza elini kaldırıp Lucas'ın üzerindeki büyünün kalkmasını sağladı. Lucas üzerindeki ağırlık kalkar kalkmaz gözlerini kapattı. Zincirlerden kurtulmayı denedi ama yapamadı.

Eliza kahkahalarla "Yüzyıllardır alışamadın. Ruhun oğlu olabilirsin. Tanrın seni birçok güçle kutsamış olabilir ama bir cadıdan üstün olamazsın seni ahmak!" dedi zevkle.

Lucas "Kibriniz ırkınızı bu duruma düşürdü Eliza. Düşün biraz. Senin gibi özgür bir ruh şeytana nasıl hizmetçilik yapacak?" dedi.

"Ben hizmetçi değilim. Onunla kader arkadaşıyım."

"Kader arkadaşına her zaman efendim diye mi seslenirsin?" dediğinde Eliza "Beni yolumdan döndüremeyeceksin Lucas. Cehennemin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun. Orada olmaktansa burada hizmetçi olurum daha iyi." dedi sinirle.

O sırada içeri giren kişiyle Lucas hayatının şokunu yaşıyordu. İçinde beliren kurtulacağına dair umut Eliza'nın "Geciktin. Sensiz başlayacaktık." demesiyle yerini ihanetin soğuk yüzüne bıraktı.

"Şatoda işler karıştı, ancak gelebildim." diyen Leonard'tı.

Lucas'a bakıp sinsice sırıtırken "Kardeşim solgun görünüyorsun." dedi.

Lucas "Bu bir kâbus olmalı. Bana doğru olmadığını söyle Leonard. Anneme bunu yapmış olamazsın!" diye bağırdı.

"O sadece senin annendi. Hep senin annen oldu. O yüzden benim için bir önemi yok." dedi.

"Ailene bunu yapmış olamazsın!"

"Aile mi? Ne ailesi? Komik olma Lucas! Kendi kendinize uydurduğunuz yasalarınız. İstediğinizde dışladığınız, istediğinizde kucakladığınız aile bağlarınız. Kurallarınız. Değer yargılarınız. Hepsi zırvalık. Bugünden sonra senin yardımınla yeni bir dönem başlıyor. Yeni bir dünya." diyerek köşeye çekildi.

Lucas "Seni öldürmeliydim. Verona'yı düşünmemeliydim!" diyerek zincirlerini zorladı ama bu bir işe yaramadı. Zincirler büyülüydü.

On iki cadının yerini almasıyla Eliza "Başlayın!" diye bağırdı.

Lucas "Eliza! Beni dinlemelisin. Senin dilediğin gibi yaşamana izin vereceğini mi sanıyorsun? Bunu yapma Eliza! Benim güçlerimle birleştiğinde onu kimse durduramayacak. O adil biri olmayacak! Seni ve kardeşlerini kölesi yapacak. Cadılar köle olamazlar! Lssya'yla konuş öngörülerine bak Eliza!" dediyse bile Eliza onu dinlemedi.

On iki cadının ortasında yerini aldı, on iki cadı tahtın etrafında el ele tutuşup gözlerini kapattılar. Hep bir ağızdan büyülerini okumaya başladıklarında Eliza elinde bıçak bekliyordu. On iki cadı büyüyü tekrar ederken Eliza avaz avaz "Gelin efendimiz size açtığım yoldan ilerleyin. Bu güçlü bedende var olun! diyerek Lucas'ın iki bileğini

birden kesti. Akan kanı oturduğu tahtın hemen önünde açılan küçük bir kara deliğe doğru ilerlerken Lucas sona geldiğini biliyordu.

Küçük kara delik onun kanı içine aktıkça büyüdü büyüdü çıkan rüzgârla dibi olmayan bir kuyuya döndü. Yükselen kötülüğün ruhu deliğin içinden eğri büğrü bir bulut kümesi içinde havalanmasıyla Lucas'ın bedenine doğru süzüldü. Bulutun içindeki şeytanın silik silüetini gören Lucas gözlerini kapattı. Nikita'nın ona öğrettiği büyüyü okumaya başladı. Kötülük Lucas'ın burun deliklerinden içine doğru süzülmesiyle cadılar zafer çığlıkları atmaya başlamıştı. Onlar sevinç nidaları atarken dünya ile cehennem arası açılan delikten zebaniler, iblisleriyle birlikte şeytanın uşaklarına yarenlik ederek dünyaya sırayla gelmeye başladı.

Şeytanın içine girmesiyle Lucas bilincini kaybetti. Şeytan Lucas'ın gücünü hissedip, ruhunda hissettiği aşkıyla dolup taştı. Aklı, ruhu, her hücresi Lssya'nın aşkıyla doluydu ve şeytan var olduğu günden bu yana yabancı bu hisle afallamıştı. Bu his hakkında düşünmeyi sonraya bırakacaktı. Dakikalar içinde açılan delikten şeytanı aratmayacak binlerce yaratık dışarı çıkmıştı. Kalenin dışına taşan kalabalığa hitaben şeytan balkona doğru yürüdü. Binlerce yıldır yer altında ateşlerin içinde yaşamaya alışmıştı ve şimdi gördüğü gökyüzünün ona hissettirdiği tek şey özgürlüktü. Ellerini iki yana doğru kaldırıp gözlerini kapattı. Herkes önünde eğilecekti ki ağzından burnundan kan gelmeye başladı. Şeytan ne olduğunu anlamaya çalışırken Eliza'ya baktı. Eliza o panikle duvarda zincirli Divone'nin yanında soluğu aldı.

Ona "Neler oluyor?" diye sormak için elini yukarı kaldırıp aşağı doğru indirdi, Divone'nin konuşmasını engelleyen ağzındaki büyüyü çözdü.

Divone "O ruh eşinin kanını içti. Damarlarında cadı kanı dolaşıyor. Hiçbir cadının içine hiçbir canlı giremez. Böyle önemli bir

detayı atlaman ne kadar üzücü." dediği anda Lucas'ın ağzından geri püskürttüğü kırmızı küme bulutu deli gibi havada dönmeye başladı. Lucas içinden çıkan şeyle önce dizlerinin üzerine, sonra yüzüstü yere yığılıp kaldı. Eliza koşarak terasa geri çıktı. Panik hâlde, ne yapacağını bilmiyordu. Gözü kenarda durmuş onları izleyen Leonard'a kaydı. Başka bir seçeneği yoktu.

Eliza "Leonard sen! Çabuk buraya gel!" diye bağırdı. Leonard şaşırmış Eliza'ya bakıyordu. Eliza "Lucas'ın yerine geçeceksin!" diye bağırdı. Maura dehşetle Leonard'a baktı ve yanından bir adım uzaklaştı.

Leonard ona şaşkınca bakarak "Seni aşağılık yine mi beni satıyorsun?" diye sordu. Maura cevap verme zahmetinde bile bulunmadı. Leonard o sinirle Eliza'ya döndü "O kadar uzun boylu değil. Seninle yaptığım anlaşmada bu yoktu!" diye bağırması bir işe yaramadı. Eliza elini havaya kaldırdığında bedeni ani bir hızla tahta doğru uçtu. Lucas'ın yerinde şimdi kardeşi Leonard vardı.

"Bana bunu yapamazsın! Lanet olası cadı! Ben sana güvendim!" diye haykırması Eliza'yı durdurmadı. Eliza ve on iki cadı hemen toplandı. Eliza gözlerini kapattı ve kırmızı bulut kümesini yönlendiren büyüleri on iki cadıyla birlikte okumaya başladı. Havada Lucas'ın kanıyla açılmış deliğe doğru çekilen kırmızı bulut yeni bir beden bulmuştu. Burun deliklerinden içeri süzüldü. İçine girdiği bedenin gözleri kapandı ve açılması uzun sürmedi. Bu sefer gerçek zafer çığlıkları yükseldi. Şatonun etrafına yayılan cehennemden gelenlerin çığlıkları göğü inletti. Yüzyıllardır yaptıkları plan başarılı olmuştu. Lucas'ın kanıyla onun bedeninde olmasa bile şeytan artık dünyadaydı.

Eliza diğer cadıların yanında yerini almıştı. On üç cadı dizlerinin üzerine çökmüş, başları önde, tedirgin bir şekilde bekliyordu. Şeytanın uyanmasıyla etraf kararmış, artık kötülük kol gezmeye

başlamıştı. Güneşin ışığı kalenin etrafında sönmüştü. Ağaçların yeşili kurumuş, esen rüzgâr uğulduyordu. Cadılar kötülüğü ruhlarının derinliklerinde hissediyorlardı.

Tek bir kelime etmeden etrafı izleyen şeytanın bu sessizliği etrafa korku salıyordu.

Eliza "Efendim. Hoş geldiniz!" dedi. Şeytan ona cevap vermeden terasa doğru ağır adımlarla ilerledi. On üç cadı onun arkasından elleri önlerinde birleşmiş onu takip ettiler. Şeytan Lucas'ın yerde yatan bedeninin önünde durdu. O an gürleyen sesi etrafı inletti.

"Ben kimin bedenindeyim?" diye kükredi.

"Efendim, Lucas'ın kanı ruh eşi tarafından büyülenmiş, asil ruhunuz bu pis bedeni kabul etmedi. Bizi affedin!" diyerek boynunu eğdi.

Şeytan sinirden köpürüyordu. Lucas'ın cansız bedenini tekmeledi. Cansız bedeni duvara çarpıp köşeye yığıldı. Şeytan "Dünyaya ayak basmayalı asırlar oldu. Bu güzel hissi unutmuşum." derken keyifle attığı kahkaha biraz olsun Eliza'yı rahatlatmıştı.

"Ayna!" dediği an cadılardan birinin elinde bir ayna yoktan var oldu. Şeytan aynayı alıp yüzüne doğru tuttu.

Eliza "Efendim bize kızgın mı?" diye sordu. Şeytan görünmez bir hızda onun yanına gelip dudaklarına yapıştı ve dudaklarını hoyratça sömürdü. Eliza'nın bu zevk dolu istiladan başı dönmüştü. Konuşamadı bile.

Şeytan "Size ödülünüzü vereceğimi müjdeleyebilirim. Siz benim sadık hizmetlilerim olarak bana sonsuzlukta eşlik edeceksiniz." dedi.

Eliza ve cadılar böyle bir ödül beklemiyorlardı. Tabii memnuniyetsizliklerini belli etmeleri gibi bir lüksleri yoktu.

Şeytan "Umarım kıymetlim buradadır. Madem ruh eşinin bedeninini büyülemiş, doğacak çocuğu benim için biçilmiş kaftan olacak." dedi.

Eliza "O elimizde efendim. Sizin kıymetliniz olmaya dünden razı! Bize emirler yağdırıp durdu." dedi.

"Sonra?" dedi şeytan.

"Biz size danışmak için bekledik efendim. Size karşı çıkanları öldürmememiz için emir verdi."

"Aferin, onu dinlemenizi sevdim. Şimdi herkesle birlikte yeni evimize gidelim diyerek parmağını şıklattı.

On ay sonra

Lssya "Onu çok özlüyorum Tenatz!" dedi.

Tenatz "Leydim o ölmedi. İçine biraz kötülük kaçtı." dedi onu güldürmek için.

Lssya acıyla gülümsedi "İyi ki yanımdasın." dedi.

Tenatz "Bugün daha iyisiniz." dedi iyi olduğunu duymak ister gibi.

"Birçok kişiden iyi olduğum doğru. Haberler sende." dedi.

"Dünya devletleri teslim oluyor. Ölümler durdu. Son olaylar dirençlerini kırdı. Boyun eğmeye başladılar. İnsanların haricindeki diğer ırklar görüldükleri yerde öldürülüyorlar. Eliza ve diğer cadıların yönettiği bir grup bunu bizzat yönetiyor."

"Peki ya..." diye korkuyla ayağa kalkan Lssya'yı sakinleştirmek adına Tenatz "Khaon'un şatosuna dokunulmuyor." dedi çabucak.

Lssya gözyaşlarının akmaması için gözlerini kapattı. Tenatz "Leydim lütfen üzülmeyin. Siz elinizden geleni yaptınız." dedi.

"Hiçbir şey yapamadım Tenatz. Hiçbir şey..."

"Bütün sevdikleriniz hayatta..." dedi Tenatz aptalca.

"Hepsi esir! Ne zamana kadar onları hayatta tutabilirim? Bebek doğana kadar mı? Onu benden alacak. İçine girecek Tenatz! Sonra benden bebek yapmayı planlıyor! Kendi oğlumla mı yatacağım? Elimden gelen bu mu? Lucas gitti. Onu kaybettim." diye gözlerinden yaşlar akıyor ama bağıramıyordu bile.

Tenatz "Niyetim sizi üzmek değildi leydim. Benim anlayamadığım lordum eşsiz güçlerle donatılmıştı. Ben hep bu yüzden onun bedenini tercih ettiğini sanıyordum. Şimdi niye başka bir bedene atlamaya çalışıyor? Bir sorun olmalı. Gücünü kullandığına hiç şahit olmadım." diye düşüncesini dışa vurdu.

O sırada kapı çalındı, içeri beşizlerden biri girdi. Lssya onunla göz göze geldi ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Efendim sizi istiyor." dedi. Lssya ona "Geliyorum." dedi.

Tenatz "Yine ne istiyor?" derken sinirlenmişti.

Lssya gözlerinden akan yaşı silerken "En acısı ne biliyor musun? Onu gördükçe canım öyle yanıyor ki. Onun Lucas olmadığını biliyorum ama ona sarılmak dudaklarını hissetmek için ölüyorum ve bu beni öldürüyor." dedi.

"Belki de onu Lucas olarak görürseniz..." dedi ama Lssya "Asla! O Lucas değil." diye bağırdı ve hızla odadan çıktı.

Rüyasında gördüğü bu koridordan nefret ediyordu. Yine şükürlere sığındı. Sevdikleri hâlâ yaşıyordu ve bu koridorun duvarlarını süsleyen onun yaptığı tabloları yoktu.

Lssya "Ne zamana kadar?" diye sordu kendine. Bir yolunu bulmalı ve onları hayatta tutmalıydı. Gözyaşlarını içine akıtıp uzun koridoru bitirdi. Derin bir nefes alıp yüzüne maskesini geçirdi ve kapıyı açıp içeri girdi. Salonun ortasındaki sıcak havuzdan yükselen duman yüzüne çarptı. Lssya rahatsız olmuştu. Elini savura savura dumanın içinde ilerlerken onu kollarına alan kişiyle midesi ayağa kalktı ama belli edemedi.

Leonard yüzünü yüzüne doğru çevirdi. İçi hüzünle doldu. Dışa vuramasa da bir umut '*Ruhum! Lucas! Orada mısın?*' diye içten içe ruhuna ulaşmak için seslendi. Ses yoktu.

"Gecenin kızı... Bebeğim doğum için bugün iyi bir gün." diye iğrenç gülüşünü bahşetti. Lssya kollarından kurtulmaya çalışmadı. Artık direnmiyordu çünkü sevdikleri için son umut oydu.

"Doğum için hiçbir belirti yok." dedi sakince.

"Geciktirmeye çalışıyorsun ama doğum bugün gerçekleşecek güven bana. Oğlumuz bugün dünyaya gelecek ve yaşını doldurduğunda bedeni ruhuma hizmet edecek." dedi memnuniyetle.

Lssya "O senin oğlun değil!" diye bağırdı.

Kahkahayla onu kollarından bırakan Leonard "Aslında haklısın. O benim oğlum değil. O tam olarak ben. Sana anne diyebilir miyim?" dediğinde Lssya "Sen nasıl bir pisliksin! Bunu yapamazsın!" diye haykırırken hırsından ağlıyordu.

"Oğlun, senin ve babasının güçleri sayesinde eşsiz doğacak ve benim ruhum onun bedeninde eşsizlikle hayat bulacak. Sonra tatlım... Senin ve benim için zevk sonsuza kadar sürecek. Senden çocuklarım olacak. Sen Bona Dea olarak bana çocuk doğuracaksın." diyerek kendi planlarını anlatırken Lssya kendini tutamadı.

"Bunu kabul etmemi benden nasıl istersin?" diye bağırdı.

"O zaman sevdiklerinin ölümünü birlikte seyrederiz. Önce hangisinden başlasam? Verona? Adrian? Ah! Hayır... Belki de şu senin biricik koruyucun Tenatz? Ne dersin?" diyen şeytan kahkahalarla gülüyordu.

Lssya sakinleşmesi gerektiğini biliyordu. Normal davranmaya çalışarak "Benim anlayamadığım bir yaşını bile doldurmayan bir bebeğin içinde dünyayı nasıl yöneteceğin." dedi.

"İçine girer girmez büyüyecek." dedi Leonard.

Lssya dehşete düşmüştü ama normal kalmaya çalışıyordu. "Peki ya içinde bulunduğun Lucas'a ne olacak?" diye sordu çünkü o Leonard'ın içine girdiğini bilmiyordu.

Leonard "Çöp olacak." dedi.

"Bana sevdiklerimin ölmeyeceğini söylemiştin." dedi Lssya.

"Belki bir şansı olabilir. Bu sana bağlı." başka bir yalanla.

"Tamam... Ne istersen yapacağım ama söz vermek yetmez. Benim hazırladığım bir anlaşma yapacağız. Kâğıda dökülecek." dedi Lssya.

"Komik olma gecenin kızı." diye kahkaha atarken.

"İstiyorum. Beni geri çevirme bu senin için önemsiz olsa da benim için gurur meselesi." dedi burnunu havaya kaldırarak.

"Tamam gecenin kızı. Gururunu kırmak hoşuma gitmez. Yaz, çiz ben uyarım." dedi. Dudaklarına uzandığında Lssya onu geri çevirmedi. Aksine doyurucu bir öpüşme sundu. Şeytan bundan çok büyük haz almıştı çünkü artık aşkın ne demek olduğunu biliyordu. Lucas'ın içine girdiği sırada tanışmıştı aşkla ve bu anlamsız duygu onun olmayan ruhunda bir yer edinmişti.

Leonard "Tanrım bebeğinin doğmasını iple çekiyorum. Bakalım eskisi gibi kendini bana verebilecek misin?" diye dişlerinin arasından hırladı.

"Beni gözünde bu kadar değerli kılan ne bilmek istiyorum?" diye sordu Lssya.

Leonard bu sorudan memnun kalmış bir kahkaha atarak "Şu iki kelimeliyi mutlaka duymuş olmalısın." dedi ve sustu.

Lssya merakla "Neymiş o iki kelime?" diye sordu.

"Kötülüğün anası." dedi Leonard büyük bir zevkle.

"Anlayamadım." dedi Lssya.

Leonard "Lucas kapıyı açan bir anahtardı. Bedeni güçlerinden dolayı benim asil ruhum için muhteşemdi o kadar... Ama sen... Bona Dea olmanın yanında bir cadısın. Beni tekrar tekrar doğurabilecek güce sahipsin. Kehanet Lucas'ın değil senin üzerine kuruluydu."

"Yani ben olmadan sen olamazsın öyle mi?" diye sordu.

"Kendini bu kadar değerli kılma tatlım. Şeytan hep vardı." dedi. Lssya içinden *'Keşke ölsem.'* diye geçirdi.

Konunun üzerine daha fazla gitmenin bir anlamı yoktu. "Divone nasıl bu arada? Onu görmeme ne zaman izin vereceksin?" diye sordu.

"Ah Lssya ah! Aklın fikrin hep onlarda. Kıskanıyorum."

"Yaşadığını nereden bileceğim? Herkesi görüyorum ama onu ve Nikita'yı hiç görmedim. Anlaşma gereği onları görmeliyim." dedi Lssya.

"Hep inatçıydın değil mi?" diye sordu şeytan.

"Her şey karşılıklı. Lucas'ın bedenindesin ve benim sana kendimi sunmam senin davranışlarınla daha da kolaylaşabilir. Sonsuza dek... Tabii beni memnun ettiğin sürece."

"İşte benim kıymetlim. Bir o kadar çıkarcı, bir o kadar dürüst." dediğinde Lssya işveli bir gülüşle dudaklarına uzandı. Lucas'ı düşünerek dudaklarını dudaklarına teslim etti. Öpüşleriyle şeytan onunla sevişmeye hazırdı. O bir Bona Dea'ydı ve cazibesi istediği zaman şeytanı bile baştan çıkarırdı. Şeytan son olarak karnını okşamaya başladı. Lssya iğrenç ellerin bebeğinde dolaşmasına katlanamasa da geri çekilmedi.

"O hazır Lssya. Sakın büyüyle içinde tutmaya çalışma. Anlarsam sevdiklerin için kötü olur."

"Her şeyden önce kendimi tehlikeye atmam merak etme. Şimdi Divone ve Nikita'yı görebilir miyim?" diye sordu.

"Git gecenin kızı, git tatlı sevgilim. Sen bana istediklerimi verdikçe ben dünyayı senin ayaklarına sereceğim. Sözüm söz." diyerek tahtına oturdu.

Lssya daha fazla onun yanında kalmaya dayanamadı. Hızla uzaklaştı. Karnında şeytanın eli gezdikten sonra tuhaf bir sızı hissetti. Elini karnına koyup "Lütfen doğma lütfen bir çözüm bulmadan doğma!" diyerek kapıdan çıktı.

Beşizlerden biri kapıda bekliyordu. "Onu duydun beni Nikita ve Divone'nin yanına götür!" diye emretti.

"Leydim bugün yine çok güzel görünüyor." dedi göz kırparak.

Lssya "O senin güzelliğin olmalı." dedi.

Dağ başında olan bu kaleden kaçmak mümkün değildi Lssya biliyordu ama beşizlerin birşeyler planladığını soramasa da hissediyordu. Beşizler şeytanın karşısına çıkıp ona sonsuz bağlılık yemini ettiklerinde Lssya onlara avaz avaz *'Hainler!'* diye bağırmıştı. Sonrasında hareketleri bakışları onları ele vermişti. Lssya şu an korkusundan onlara ne bir şey sorabiliyor ne bir şey söyleyebiliyordu.

Koridorda bekleyen ve bir gecede var olan şeytanın askerleri yüzlerini örten zırhların içinde devasaydı. Lssya onların yanından geçerken ruhlarının olmadığını bilecek kadar onlara yakındı. İçi soğudu ve gözlerini onlardan çekti. Beşiz cadıdan biri demir bir kapının önünde durdu. Elindeki uzun anahtarı kapının kilidine sokup çevirdi. Kapı ardına kadar açılırken "Cadıların ruhu hep canlıdır derler. Bakalım doğru mu?" diyerek alayla eğildi.

Lssya onun bir şey söylemek istediğini anlamıştı. "Hadsiz çık dışarı!" dedi ve kapıyı yüzüne kapattı. Zindan bir odaya çevrilmiş gibi dursa da Lssya karanlık ve pis kokuyla öğürmemek için ağzını kapattı.

Zindanın ortasında bir masa masanın iki yanında oturan Nikita ve Divone'nin önce yüzlerini göremedi.

Heyecanla "Divone! Nikita!" diyerek onlara seslendi. Onun sesini duyan cadılar ona doğru kafalarını çevirdiklerinde Lssya donup kaldı. Gözlerinin akı kaybolmuştu. Daha da beteri ağızları yoktu. "Tanrım!" dedi Lssya gözyaşlarıyla.

Önce Nikita'nın elini tuttu "Özür dilerim. Ben böyle olsun istemedim." dedi. Nikita tepkisizce elini çekti. Lssya onun elini çekmesiyle kahroldu. Dizlerine kapanıp hıçkırmaya başladı. Nikita o yokmuş gibi güneş ışığı sızan demirli pencereye doğru kafasını kaldırdı. Lssya ağlamıyor âdeta kendini kahrediyordu. Çaresizce kafasını kaldırdı ve uzanıp Divone'nin elini tuttu.

"Ne söylediysen çıktı. Başaramadım. Şimdi o Lucas'ı aldı. Herkes esiri oldu. Ben... Ben... Çaresizim. Bebeğimi alacak. Her şeyimi aldı." diye ağlarken Divone, Nikita'nın eline uzandı.

Lssya "Divone!" dedi şaşkınlıkla. İkisinin gözlerinin kapanmasıyla Lssya gözlerini kapattı. Lssya gözlerini açtığında kendini uçsuz bucaksız bir kumsalda buldu. Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve hamile değildi.

"Lssya!" diyen Divone'ye korkuyla döndü.

"Divone!" diye ona ağlayarak sarıldı.

"Sakin ol Lssya. Ruhumuzu hapsettiler ama beşizler gizlice bize yardım etti. Büyüleriyle buraya yönlendirdi. Ruhumuz burada özgür. Fazla vaktimiz yok. Şu an Nikita bize gözcülük ediyor. Sen bizi kurtarana kadar burada iyiyiz."

"Ben sizi nasıl kurtaracağım? Bunun bir yolu yok. Denedim ama yok." dedi Lssya.

"Var gecenin kızı. Kehaneti hatırla. Sen o kehanetsin. Biz kehaneti yanlış değerlendirdik. Cadılar ölürken başlarına geleceği gördüler. Dünyanın başına getirecekleri kötülüğü değil. Şimdi beni iyi dinle..." diye anlatmaya başladı.

Lssya gözyaşlarıyla dinledi. En son ona sarıldı. "Bu doğru mu? Sizin için ve dünya için bir umut var mı?" diye sordu.

"Evet. Hadi git ve dünyayı kurtar. Sana güveniyoruz. Hadi çabuk bedenine dön!" dediğinde Lssya gözlerini açtı.

Gözlerinde yaşlarla "Sizi seviyorum." diyerek hızla mahzenden çıktı.

Divone kumsalda sonsuz denizi izliyordu. Yanına Nikita geldi "Ona söylemeliydik." dedi.

"Lucas'ın yaşadığını öğrenirse o zaman cesaret edemezdi. O yaşadıkça şeytanın hep bir umudu olacak. Dünya kurtulmalı Nikita. Tabiat Ana'ya bunu borçluyuz. O iyi olacak." dedi.

"Onu bir cehennemden alıp başka bir cehenneme koyacağız. Lucas olmadan o mutlu olamaz." dedi Nikita üzgünce.

"Başka yolu yok Nikita olsa inan bana yapardım. Hadi dua edelim bugün torununun bebeği oluyor." dedi.

Lssya odasına geldiğinde ağlayabildiği kadar ağladı. Boynundan hiç çıkarmadığı ışığı sönmüş kolyesini tutarak hıçkırdı. Kapı çaldığında hızla gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Kapıya doğru adım attığında karnına saplanan ağrıyla iki büklüm oldu. Acı dayanacağı türden değildi. Sanki kasıklarını biri var gücüyle tekmeliyordu.

"Tenatz!" diye bağırdığında koruyucusunun içeri bir yıldırım gibi düşmesi bir oldu. Yanında Eliza vardı. Tenatz onu kucakladığı gibi yatağa yatırdı.

Lssya yakasına yapıştı "Sakın beni yalnız bırakma Tenatz!" dedi son gücüyle. Tenatz "Son nefesime kadar." dedi.

Eliza "Efendimize haber vermeliyiz." diyerek odadan çıkarken Lssya acı içinde kıvranıyordu.

Leonard içeri girdiğinde "Çabuk yardım edin!" diye emir verdi. Beşizler Lssya'nın etrafını sardığında kendini daha iyi hissetti.

Eliza "Bana bırakın!" dediğinde Lssya "Dokunma bana!" diye bağırdı.

Leonard "Eliza dışarı çık!" diye kükredi.

Lssya'nın başına gelip "Ağrılarını almayı çok isterdim ama doğanın dengesini bozmayı istemeyiz değil mi? Şimdi bana oğlumuzu doğur gecenin kızı." dedi ve dışarı çıktı.

Kimseye Lucas'ın güçlerine sahip olmadığını söyleyemezdi. Lssya o gece sabaha karşı oğlunu kucağına aldı. Mutluluğu yoktu. Hüzündü bütün her şey. Oğlunu kucağında tutarken Tenatz "Ona ne isim vereceksiniz leydim?" diye sordu.

"Ona isim vermemin bir anlamı var mı?" diye sordu gözyaşlarıyla. Tenatz "Her bebek bir ismi hak eder leydim." dedi.

"Sen söyle ona ne isim verelim?" diye sordu Lssya.

Tenatz "Leydim bu uygun olur mu?" diye sordu heyecanla.

"Tabii ki sen onun en yakınısın." dedi Lssya. Tenatz sarı sarı tüyleri gün ışığı vurur gibi parlayan beyazın beyazı bebeğe baktı. "Adı Shine olsun." dedi.

Lssya gözyaşları akarken gülerek baktı. "Bu harika bir isim Tenatz. Shine! Babası gibi o bir ışık..." diye kucağındaki minik bebeğe seslendi.

Lssya, Divone ile konuştuklarının üzerine doğum yaptığı o günden sonra bambaşka biri oldu. Leonard'ın etrafında dönüp duruyor, etrafına neşe saçıyordu. Onun etkisine kapılan Leonard'ın gözü ondan başka hiçbir şey görmüyordu. Lssya her gece yatağını süslüyor, kulağına aşk şarkıları söylüyordu. Bir gece onun kollarında gözlerini kapatmış dinlenirken "Beni her gün şaşırtıyorsun." dedi Leonard.

"Hayır seni her gün büyülüyorum." diye kıkırdadı Lssya.

"Doğum seni bambaşka birine dönüştürdü." dedi anlamaya çalışarak.

"Benim için değişen bir şey olmadığına karar verdim." diyerek doğruldu ve "Aklımı okuyorsun zaten. Dürüst olacağım. Evet, sana kızdım. Seni yok etmek istedim. Kabul ediyorum. Dünyaya dönmemen için her yolu denedim ama sen kazandın. Lucas'ın içine girdin. Yenildim ama sevdiğim adam hâlâ karşımda. Lucas sensin. Evet, içi biraz değişti. Tam anlamıyla içine şeytan kaçtı ama bundan sonra olacaklara alışmalıyım. Bana iyi davranıyorsun. Her istediğimi yapıyorsun. Beni kraliçen yapacağını söylüyorsun. Sana haksızlık ettiğime karar verdim. Belki fikrini değiştirir ve oğlumuzun içine girmekten vazgeçersin." dedi kıkırdayarak.

Leonard, Lssya'dan en ufak bir şüphe duymadı. Gerçekten ona

kendini aşkla veriyordu bunu hissediyordu. Kaldı ki ona yaşam sevinci verdiği de bir gerçekti.

Aradan iki ay geçti. Lssya bir gün "Lütfen beni biraz dolaşmaya çıkar. Artık bana güvendiğini söylemiştin. Çok uzağa gitmeyiz. Kalenin çevresinde el ele yürürüz olmaz mı?" diye sordu gözlerine masum masum bakarak.

Leonard ona dikkatlice baktı ve "Bebeğimiz burada kalacak." dedi.

"Onu götüreceğimi söylememiştim zaten." dedi Lssya ve sevinçle yataktan çıkıp üzerini giyindi. Leonard onu hayranlıkla seyretti. Lssya onun giyinmesine yardım etti. Hazır olduklarında elini tutup "Hadi gidelim." dedi heyecanla.

Onun bu coşkusu Leonard'ı da sarmıştı. Hissediyordu, gün geçtikçe Lssya'nın aşkı onu sarıp sarmalıyor, kendine hayran bırakıyordu.

"Gecenin kızı sen harika bir kadınsın." diyerek onunla yürümeye başladı.

Kalenin çıkış kapısına vardığında Eliza "Efendim! Emredin sizinle geleyim." diyerek onu uyardı. Lssya mutsuzca Leonard'ın yüzüne baktı. Leonard "Çekil önümden!" diyerek onu azarladı.

Eliza "Efendim lütfen. Kıymetlinize güvenemezsiniz." dedi.

Leonard'ın parmağını yukarı kaldırmasıyla Eliza havada asılı kaldı. Elleri boğazında kendi kendini boğuyordu. Lssya "Daha fazlasını hak ediyor ama bu kadar yeter bence." dediğinde Leonard "Gidelim!" diyerek arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Eliza yere yapışmasıyla nefes almaya başladı. "Lanet olası cadı!" diyerek şatoda kaldı.

Leonard ve Lssya el ele dolaşırken Lssya ona yaşadığı komik anılarını anlatıyordu. Özlem doluydu sesi. "Erin ve Magy beni

her zaman güldürürdü. Onları tanısan çok severdin. Magy şu an nerede bilmiyorum. Belki hâlâ Khaon'la birliktedir." diye nefes almadan konuşurken Leonard'ı istediği gibi kaleden uzaklaştırmıştı. Rüyasında ona öngörülen yere varmasına çok az kalmıştı. Ağlama isteğiyle doldu ama güçlü olmalıydı. Bu dünyanın, sevdiklerinin ve en önemlisi oğlunun kurtuluşu içindi. Anne ve babası olmayacaktı belki ama o huzurla büyüyecekti. Geride kalan sevdikleri oğullarına babasını anlatacaktı. Annesinin onun için nelerden vazgeçtiğini söyleyeceklerdi.

Kahkahayla "Şuraya bak ne güzel bir çiçek!" diyerek Leonard'ın elini bıraktı. Tam beşizlerin işaretlediği gibi onu büyüledikleri patikaya çekti. Beşizlerin büyülediği patikanın etrafında Leonard'ın gücü etkisiz kalacaktı. Lssya koşarak gittiği çiçeğin önünde diz çöküp ilgilenir gibi yaptı. Arkası Leonard'a dönüktü. Gözlerini kapatıp ağzının içinde tekrar etmeye başladı. Bu onun ruhundan gelen büyüydü. O kehanetin ta kendisiydi. Lssya mırıltıyla

"Gecenin kızı ışığı buldu... Sular duruldu. Nefesi nefesimdir... Gözleri gözlerim... Yanımdaki gece uyuyanların kanıyla beslenen koruyucuma ant olsun ki gölgelerde yaşayanlarlayım... Atalarımın kanı sözümdür ruhlara. Dünya boyun eğmez iyilik ruhumda var oldukça..." diye okumaya başladı.

Leonard'ın içine girmiş şeytan, Lssya'nın etkisine kapılmış kendini ilk kez bu kadar insan hissediyordu. İlk kez gökyüzünü görür gibi kafasını kaldırıp bulutlara baktı. Güneşi hissetti onun olmayan teninde. Yüzü gülümserken arkası dönük yere eğilmiş Lssya'nın omuzuna dokundu ve "Bugün gerçekten Lucas'ın sana neden âşık olduğunu bir kere daha anladım. Bana bugün Lucas demeni istiyorum gecenin kızı." dedi.

Lssya tekrarladığı büyüyü okudukça güçlendiğini hissetti. Omuzuna dokunmasıyla hızla doğrulup karşısına dikildi.

"Lucas'ın bedenini çaldın sen o değilsin!" diye bağırdı ve zaman kaybetmeden "Tenatz öldür onu!" dediği anda Lssya ve Leonard'ı oluşturdukları çemberin içinde bırakan el ele tutuşan beşizler belirdi. Lssya'nın okuduğu kehaneti hep bir ağızdan avaz avaz okumaya başladılar. Leonard yani şeytan büyüsüz bir alanda çember içinde güçleri olmadan yakalanmıştı. Savunmasızdı ve kötülüğün gücünü kullanamıyordu. Ne olduğunu anlamadan ihanet âşık olduğu kadından geldi.

Leonard saniyeler içinde gelen ihaneti anlamaya çalışırken elinde uzun saplı çift uçlu mızrağı ile Tenatz belirdi. Divone ve Nikita'nın ruhları onlara destek veriyordu. Lssya beşizlerle birlikte kehaneti tekrar ederken Tenatz'ın elindeki mızrak alev aldı. Lssya "Şimdi!" diye bağırdı. Tenatz, Leonard'ın kuyruk sokumundan yay şeklindeki alev almış iki uçlu mızrağı bütün gücüyle sapladı. Mızrak Leonard'ın ağzından çıktığında gözleri olmadığı kadar büyüktü. Lssya gözlerini ondan hiç ayırmadı. Gözünden bir damla yaş aktı. "Hoşça kal ruhum!" dedi Lucas'ı uğurladığını sanarak. Gökyüzü kan kırmızısına büründü. Rüzgâr esmeye başladı. Tenatz'ın sırtından sapladığı mızrak hâlâ yanıyordu.

Lssya panikle "Geliyorlar! Onlar gelmeden onu cehenneme göndermeliyiz." diye bağırdı. Beşizlerle el ele tutuşup daha güçlü şekilde büyüyü tekrarlamaya başladılar. O sırada etrafları cehennem zebanileriyle doldu. Saldırmaya çalışanları beşizlerin önceden yaptığı büyüler karşıladı. Tabii koruma kalkanları on üç cadı gelene kadardı. Beşizler ve Lssya şeytanı cehenneme göndermek için uğraşırken Tenatz öne atılıp, beşizlerin büyülerle kuşattığı sırtında asılı kılıçlarını çıkardı. Cadılar onun büyülü kılıçlarına ve koruyucu büyülerine karşı bocaladılar. Tenatz kılıçlarını deli gibi on üç cadıya karşı savurmaya başladı. Lssya etrafını saran

koruma büyüleri yüzünden Tenatz'ın neyle savaştığını anlayamadı. Sonra siyah gölge gibi insan siluetlerini gördü. Bunlar on üç cadının ruhlarıydı. Lssya onların cehenneme gitmeye hazırlandıklarını biliyordu. Tenatz onlara doğru kılıç sallıyor, zorlandığı belliydi. Lssya onun için korkmaya başladığı sırada yoktan var olan bir kadının sesini duydu. Bu Divone'ydi.

"Sıra sende gecenin kızı!" dedi. O an Lssya'nın boynundaki kolyenin ışığı canlandı. Yerde yatan Lucas zannettiği Leonard'ın cesedine baktı. Tuttuğu beşizlerin ellerinden koptu ve "Lucas beni bekliyor." diyerek her yanı kan içinde dizlerinin üzerinde canını vermekte olan Tenatz'a baktı minnetle. Gözlerinden bir damla yaş daha akmasına izin verdi. Ellerini iki yana açıp yumruk yaptı. Gözlerini kapattı ilk. Sonra eş zamanlı elleriyle gözlerini açtı. Kolyenin ışığı Lssya'nın bedeninde bulduğu her delikten âdeta akmaya başladı. Işığın etkisiyle Lssya yavaş yavaş parçalandı. Dağ tepe her taraf ışığından nasibini aldı. Her şey ışığa yenildi. Şeytan cehennemden yanında ne getirdiyse hepsiyle birlikte yok oldu.

Beşizler gözlerini açtıklarında ortada ne Lssya vardı ne şeytan. Cadıların bir elbise gibi bıraktıkları cesetleri etrafa yayılmış öylece duruyorlardı. Tenatz'ın cesedi yerdeydi, yüzü güneşe dönük, mutlu bir ifadeyle kaplıydı. Nihayet uğruna kendini adadığı bu yolda ölebilmişti.

Aşk ölüme ragmen güzeldi...

Bir hafta sonra

Eliza, Guerdo'ya verdiği sözü tutmuş onu Khaon'un içine yerleştirmişti. Şimdilik Verona'nın bedenini ruhundan ayırmak için beklemesi gerektiğini söyledi çünkü şeytan Lssya'nın isteklerini yerine getirmekten zevk alıyordu. Tabii kendi çıkarı doğrultusunda. Zaten Khaon'un şatosunun yok edilmeme sebebi buydu. Şeytan bir taşla iki kuş vurmuştu. Lssya'ya ailesini koruyormuş gibi yaparak şirin görünürken, Eliza'nın ricasını yerine getirmişti. Böylelikle şato bir nevi onun kontrolündeydi. Bunun yanında birkaç önemsiz vampirin yaşamasının önemi yoktu.

Tabii Guerdo'nun saltanatı şeytan, Lssya ve beşizler tarafından yok edilene kadar sürdü. Guerdo son anına kadar Verona'ya olan aşkını bağırıp durdu. Guerdo bizzat Nikita ve Divone tarafından Khaon'un içinden çıkarıldı ve yakılarak yok edildi. Böylelikle ödül olarak ona verilen Verona kurtulmuş oldu.

Divone'nin anlattıklarıyla Lucas'ın ölmediği ortaya çıktı. Onun büyülenmiş, tabuta konup gömülmüş bedenine ulaşmaları zor olmadı.

Lucas uyandığında etrafında Tenatz ve Lssya hariç herkes vardı. Gözleri ruhunu aradı. Bulamadı. İçi soğudu. *'O nerede?'* diye

sormasına gerek yoktu. Yine de gözlerini kapatıp "Ruhum!" dedi. Hissedemedi. Duygularının bir tarifi yoktu. Acıyla bir umut tekrar bağırdı. "Ruhum...!"

Yer sallandı içindeki gücün acısıyla ama ses yoktu. Lssya gitmişti. Açamadı gözlerini. Taş kesildi. Kimseye hiçbir tepki vermedi.

Verona gözyaşlarıyla "Oğlum..." diyerek ona sarılmak istedi ama Khaon izin vermedi, "Bırak acısını yaşasın!" dedi. Herkes sessizce yanından ayrıldı. Lucas çıktığı tabutun olduğu uçurum kenarından bir santim bile kıpırdamadı. Boş gözleri uçurumun kenarından doğmakta olan güneşe kilitlendi. Öylece durdu.

Gecesine Adrian belirdi yanında "Lordum! Ancak gelebildim. Yanınızda olamadım ama Miles'ın bana ihtiyacı vardı. Cehennem orduları ile savaş..." diye devam edecekti ki Lucas'ın onu dinlemediğini fark etti. Yanına oturup sabah güneş doğana kadar konuşmadı.

Adrian "Güneş doğuyor lordum." dedi hiç umurunda olmadığını belli ederek. Lucas ilk defa bir tepki verdi. Elini kaldırıp gözlerini kapattı. Gökyüzü kararadı ve ufuktan kendini belli eden güneş yok oldu. Adrian "Beni sizden mahrum etmediğiniz için teşekkür ederim." dedi.

Gece çökene kadar tek kelime etmeden orada oturdular. Lucas ertesi gün yine güneşin doğmasına izin vermedi. Adrian yine ona teşekkür etti.

O gün Khaon ve Verona yanlarına geldi. Verona Lucas'ı gördüğünde gözyaşlarına yenildi. Yanına oturup ona tüm ruhuyla sarıldı. İyi olması için dualar edip, yalvardı. "Lucas konuş benimle oğlum. Leonard'ı kaybettim. Lütfen sen de gitme!" diyerek hıçkırdı. Lucas annesinin gözlerine bakıp gülümsedi ve yanağını okşadı. Başka hiçbir tepki vermedi.

Khaon, Verona'yı elinden tutup oğlunun yanından kaldırdı ve "O hazır olduğunda gelecektir Verona, onu rahat bırak." dedi.

Verona ağlayarak Khaon'la uzaklaşıp ormanın içinde saklandıkları kulübeye geldiler.

Aslında tek fark yaşadıkları yerdi. Şatoda değil küçük bir kulübede yaşıyorlardı. Her şey aynıydı. Donna, Aitra Bias ve diğer sadık aile bireyleri onlarlaydı. Minevra kendini Lucas ve Lssya'nın bebeğine adamıştı. *'Yine bir Khaon doğdu.'* diyordu zeytin gözlü sarışın bebeğe. İçindeki kederi dışa vurmuyor, güçlü görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Nikita ve beşizler, Divone ile yanlarında kalmışlardı çünkü hepsinin Lucas'a ihtiyaçları vardı.

Verona gözyaşlarıyla kulübeye döndü. Minevra kulübenin önünde oturmuş elindeki kan dolu biberonu bebeğe içiriyordu.

Verona'yı görünce "Nasıl?" diye sordu usulca.

"Ruhu yok, hissediyorum."

Minevra düzelecektir diyemedi. Verona, Minevra'nın kucağındaki bebeğe baktı "Oğullarımı kaybettim. Kızım dediğim Lssya öldü. Dünya artık bizim için cehennem. Ormanlar bile bize küsecek. Savaşlar hiç bitmeyecek. İnsanlar bizi biliyor. Yok edene kadar durmayacaklar."

Minevra "Lucas yaşıyor. Bir yolunu bulacağız." dedi hüzünle.

"Avuç içi kadar kaldık. Onlarla baş edemeyiz."

"Miles izin vermez. Dünya liderleriyle konuşmaya çalışıyor." dedi Minevra.

Verona acıyla gülümsedi ve "Lucas'a ihtiyacımız var. O dünyanın başına geçmek zorunda." dedi.

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diyen Minevra şaşkındı.

"Oğlu için bunu yapmak zorunda." dedi hüzünle. Minevra onun haklı olduğunu biliyordu. Ağır ağır, umutsuz hareketlerle oturduğu

yerden kalktı. Karnı doymuş bebeğe sevgiyle gülümsedi ve Lucas'ın olduğu yere doğru yürümeye başladı.

Uçurumun kenarına vardığında Adrian onu saygıyla karşıladı. "Leydim!" dedi ama gözleri Minevra'nın kucağındaki bebeğe kaydı. Adrian'ın bebekten haberi yoktu.

Minevra "Shine, bu Adrian sanırım artık seninle o ilgilenecek çünkü ben yeterince bebek büyüttüm." dedi.

Adrian "Leydim ben... Anlayamadım?" dedi şaşkınca bebeğe bakarken.

Minevra "Ah! Tabii ya senin haberin yok. Burada değildin. Bu Shine, adını Tenatz koymuş. Lucas'ın oğlu." dediğinde Adrian bu sefer şaşkınlıkla Lucas'a bakıyordu.

Minevra "Lssya, annesi ve babası gibi kendini oğlu ve dünya için feda etti... Siz acaba onun kurtarmaya çalıştığı dünya için ne yapacaksınız? Bunu çok merak ediyorum çünkü Divone'nin söylediğine göre..." diyerek anlatmaya başladı.

O anlatırken Lucas'ın gözleri kapalıydı. Minevra olanı biteni anlatırken hiçbir tepki vermedi. Minevra konuşmasını bitirdikten sonra bebeği Adrian'ın kucağına verdi. Adrian sanki kucağında bomba var gibi panikle "Leydim..." diyecek oldu ama Minevra onu dinlemeden arkasını dönüp yürümeye başladı.

Adrian bir Minevra'ya baktı, bir Lucas'a, bir bebeğe. Elinde bebek öylece kalakaldı. Tabii bebek bir süre sonra ağlamaya başladı. Hem de ne ağlamak. Yer mi sallanıyordu? Adrian taş gibi duruyor bebeği ilk nasıl tuttuysa kıpırdamıyordu. Bebeğin gür sesi uçurumun kenarında yankılanıyor Lucas hiçbir tepki vermiyordu. Adrian "Sesi Leydi Lssya gibi gür. Gözleri tıpkı onun gözleri. Keşke nasıl susacağını Leydi Minevra'ya sorsaydık." dediği an Lucas gözlerini açtı. Gözleri gece siyahına bürünmüş beyazı yoktu. Ayağa kalktı ve Adrian'ın

önünde durdu. "Oğlumu bana ver!" dedi. Adrian'ın içinde bir umut doğdu. Sevinçle bebeği ona uzattı.

Lucas kucağına alır almaz Shine sustu. Lucas'ın gözlerinden kanlı gözyaşları aktı oğlunun üzerine. O kadar acı doluydu ki artık kan ağlıyordu. Sarıldı Lssya'nın kokusunu duymak istercesine.

Artık onun için bir umut yoktu. Normale dönemezdi. Sonu cehennemde de olsa, cennette de olsa umurunda değildi. Onun için yaşam anlamını yitirmiş, yoktu. Oğluna iyi bakılacaktı, biliyordu. Ona merakla bakan siyah zeytin gözlü bebeğini seyretti ve "Adrian onu al!" dedi. Adrian "Lordum?" diyerek önünde durdu ama bebeği almadı.

Lucas kanlı gözyaşlarına aldırmadan "Adrian lütfen!" dedi. Adrian çaresizce bebeği aldı. Bu Lucas'ı son görüşüydü. Biliyordu "Size yeminim olsun lordum onu bir saniye bile yalnız bırakmayacağım." dedi. Lucas ona minnetle baktı ama bir şey söylemedi. Adrian insan adımlarıyla yanından uzaklaşırken arkasına bakmadı. Bakamadı.

Lucas, Adrian gözden kaybolana kadar onları seyretti. Geçirdiği mutlu yıllar geçti aklından. Güneş doğana kadar uçurumun kenarında öylece durup dünyadaki son saatlerini yaşadı. Gece güneşe teslim olurken sol elini göğsünün ortasına bastırıp parmaklarını açtı. Göğsünün ortasından canını çeker gibi parmaklarını kapatmaya başladı. Ruhu bedeninden bir ışık hüzmesiyle ayrılmaya başladı. Bedeni boşluğa teslim olurken tek umudu Lssya neredeyse onun yanına gitmekti.

O sırada ışıkların içinde Alois belirdi. "Ruhun oğlu..." dedi ve elini kaldırıp nazikçe savurduğu an zaman durdu. Lucas arkasını dönüp ona bakmadı bile. "Bunu durduramazsın. Hakkın yok." dedi.

"Her şeyin bitmiş olduğunu sana düşündüren ne ruhun oğlu?" diye sordu.

"Her şey bitmedi. Ben bittim. Sakın bana dünya için savaşmam gerektiğini söyleme. İnandığım şeyler Lssya ile birlikte yok oldu."

"O senin ruhun, bunu unutmuş olamazsın. O seninle, senin bi parçan." dedi Alois.

Lucas belkide ilk defa isyankardı. "Benimle mi? Hani nerede? C kendini feda ederken neredeydin Alois? Şimdi burada olman umu rumda değil! Bana bir iyilik yap ve git!" dedi kederle.

"Üzüntün aklını örtüyor. Sen ruhun oğlusun. Güçlerin onu sana getirecek. Bu Tabiat Ana'nın sana bir hediyesidir."

"Güçlerim mi? Şeytanı bile durdurmaya yetmeyen, cadılar üzerinde bir işe yaramayan güçlerim mi? Bana bir iyilik yap Alois! Lssya nerede söyle bana! Ruhlar aleminde mi? Cennette mi? Yoksa dünyayı kurtarıp sevdiklerini kurtardığı için cehennemde mi?"

"Lssya geçmişte seni bekliyor Lucas. Git ve onu bul!"

Lucas isyan ederce "O bir cadı! Güçlerimin cadıların üzerinde bir işe yaramadığını bilmiyor muyum? Benimle dalga mı geçiryorsun? Bu benim aklıma gelmedi mi sanıyorsun? Yine de denedim!" diye avaz avaz bağırdı.

"Eğer ölseydi... Ama o ölmedi. Tabiat ana, Lssya sevdikleri için ölmeyi seçtiğinde ölmesine razı gelmedi. Kendini feda ettiği sırada onu geçmişe gönderdi." dediğinde Lucas duyduklarına inanamadı. Ne diyeceğini bilemedi. "O zaman bu yaşananlar neden?" diye sordu nefesini tutup.

"Kader ruhun oğlu kader..." dedi ve geldiği gibi ışık süzmesiyle yok oldu.

Lucas son bir kez baktı şeytanın mahvettiği dünyaya ve geleceği baştan yazmak için gözlerini kapattı.

Beş yıl önce Lssya'nın Atölyesi

Yüzünde mutlu bir tebessüm, Lssya'nın atölyesinin önünde, pişmanlığını yaşadığı gündeydi. Bir çocuk gibi heyecan sardı ruhunu

Dolu doluydu yüreği. İstemsizce gözünden bir yaş süzüldü. O sırada Lssya atölyenin kapısını açtı. Erin ve Magy ile kapının önüne çıktı. Lucas onu daha önce izlediği hayranlıkla izledi. Daha fazlaydı hissettiği.

Lssya arkadaşlarına el salladı gülerek. Erin sokağın başından "Bizim kaldığımız fare yuvasından daha güzel oldu." diye ona bağırarak güldüğünde Lssya "Olmadı buraya taşınırsınız." diye bağırdı neşeyle.

Lucas ona koşup sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Ruhunun yarısı kanlı canlı karşısındaydı. Giydiği ağzı burnu kaymış iki beden büyük tişört bile kapatamıyordu onun güzelliğini. Tekrar büyülendi Lucas. Bir kere daha aşk doldu yüreğine.

O sırada Lucas'ın beklediği an gerçekleşti. Ares atölyenin kapısından fırladığı gibi koştu ve onun kollarında yerini aldı. Lucas öylece durdu. Ayakları ruhunun yanına gitmek için kıvranırken o yeniden doğmuş gibi acemiydi. Onu düşünürken, onu izlerken, o yanındayken dünyası değişiyor, güçsüzleşiyordu. Ruhunun ona gelmesini bekledi içinden taşan heyecanla.

Lssya "Ares! Buraya gel! Ares neredesin? Kaybolacaksın!" diye koşarken yolun ortasında Lucas'ı görünce donup kaldı. Gözleri gecenin karasını güneş gibi aydınlatan mavilerle buluştu. İçine işledi ona bakan bakışlar. Arkasına dönüp atölyeye baktı. Acaba yine uyuyor muydu? Kendini çimdikleyip canını yaktı. Lucas'a doğru döndü. Hayır uyumuyordu. Rüyasındaki adam üzerinde gri bir tişört, altında siyah bir kot spor ayakkabılarıyla öylece duruyordu. Dursa iyiydi. Öyle bir bakıyordu ki Lssya ona sarılmamak için kendini zor tuttu. Onu tanımaktan öteydi. Yaşanmışlık vardı ruhunda. Özlemdi hissettiği. "Sen... Sen gerçek misin?" diye sordu sesi titreyerek. Daha neler söylemek istedi ama kelimeleri toparlayamadı.

"Senin kadar!" dedi Lucas hayranlıkla gözlerini gözlerinden çekmeden.

"Yine rüyada mıyım?" diye yüzüne yapışan saçlarını kulağının arkasına sokuşturdu.

Lucas, Lssya'nın bir o kadar masum bir o kadar hayran bakışlarına dayanamadı.

"Rüyada olan benim." diyerek ona doğru bir adım attı.

Lssya'nın heyecandan nefesi kesilmişti. "Neden seni özlediğimi hissediyorum?" diye sordu. Lucas daha fazla dayanamadı. Kucağındaki Ares'e aldırmadan onu belinden kavradı ve dudaklarını buldu. Tutkuyla birleşen dudaklarına yarendi ruhları.

O an bütün yaşadıkları Lssya'nın hafızasında can buldu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Biliyordu ölmüştü ama Lucas yanındaydı ya, o cennetindeydi. Dudaklarından zorla ayırdı kendini. Gözyaşları yağmur olmuş akıyordu.

Lucas "Ruhum!" dedi karmakarışık duygularla. Ne diyeceğini nereden başlayacağını bilemedi.

Lssya'nın "Bebeğimiz nerede?" diye sormasıyla Lucas bir iki saniye yaşadığı şokun geçmesi için kendine zaman verdi.

Hüzün dolu bir aşkla baktı gözlerine ve "Geleceği baştan yazmamız gerek!" dedi gülümseyerek...

SON...

